

Giới thiệu Tiểu Gia Là Siêu Cấp Thiên Tài

Một đứa bé mười hai tuổi có thể làm được gì?

Ăn ngủ, chơi đùa, học tập???

Làm việc, mưu sinh, tồn tại????

Không!!!

Sở hữu thực lực khủng bố, cơ hồ đứng đầu đỉnh kim tự tháp, một đứa bé có thể nắm giữ cả thiên địa...

Một tồn tại khiến ai ai cũng phải ngưỡng vọng, ai ai cũng phải nể sợ.

Hắn có một cái Phong hào đó chính là: Nhất Đế.

Bộ truyện này của ta được viết để tự sướng bản thân nên có nhiều thứ không được phù hợp với các đạo hữu nên có gì thông cảm cho ta a. Nếu có vấn đề cần giải đáp hay thắc mắc ở trong truyện thì đừng ngần ngại mà b1 phía bên dưới nha. Nếu cảm thấy truyện ta không phù hợp thì đh hãy nhẹ nhàng rời đi chứ đừng buông lời không hay, ta yếu đuối lắm a. Ta dễ bị tủi thân lắm... 3

Đa tạ...!!!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Gia Là Siêu Cấp Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Ra ngoài lịch luyện (Remake)

****Đông Cực Vương Triều!**

Bình Nguyên Thăng Cảnh!

Từ Cực Kiếm Môn!**

Ở bên trong Ngộ Đạo Kiếm Tháp, một bóng dáng người ngồi xếp bằng bất động như sơn đang tu luyện. Quanh thân có một lớp sương mỏng linh khí cực kỳ nồng đậm đang tụ tập lại. Nhìn từ xa có thể nhìn thấy người kia cực kỳ bất phàm, thực lực xa xa không nhìn thấy hết được mạnh yếu.

Khí lực hoàn toàn thu liễm không để lộ một chút ra ngoài, ngay bên cạnh là một thanh kiếm đang bay lơ lửng ở trên không trung phía đằng sau lưng.

Nếu một người chú tạo sự nhìn thấy thanh kiếm này thì chắc chắn phải thốt lên sợ hãi. Vì đây không phải là một thanh kiếm bình thường mà là một thanh Thái Cổ Danh Kiếm.

Thái cổ Danh Kiếm là gì?

Thương sinh cùng trời đất có 108 thanh Thái Cổ Danh Kiếm cùng nhiều loại danh khí khác xếp theo thứ bậc, thấp nhất là Huỳnh Thiên Kiếm, thuộc về Kiếm Tử Đế Thích Thiên. Thanh xếp đầu tiên trong danh ngạch là Vô Sinh Kiếm Đế, một thanh kiếm có uy lực cực kỳ bá đạo, mỗi khi kiếm ra khỏi vỏ thì thiên địa run rẩy, vạn pháp vỡ vụn, hư không bạo liệt, trời sinh mưa máu,... Tương truyền rằng, thanh Thái Cổ Danh Kiếm này từ thời khai thiên cho tới giờ chưa từng có một người tìm thấy và tất nhiên chưa có một ai từng sở hữu qua nó cho tới mười hai năm trước.

Mười hai năm trước!

Ngày 25 tháng 11 năm 2020, theo Nguyên Dương Đế lịch ghi lại!

Xuất hiện truyền thuyết ghi nhận. Trời sinh dị tượng Cửu Sắc Liên Thai có 360 cánh, bầu trời như muốn nứt vỡ, đại địa run rẩy kịch liệt,... Không một ai mà không sợ hãi đến tột cùng. Ngay cả những lão bất tử cũng phải phá quan mà ra. Ai ai nhìn thấy cảnh tượng này cũng phải thốt lên sợ hãi: "Cửu Sắc Liên Thai đại biểu cho Thần Ma chi Mệnh, Thần vì chúng sinh, Ma vì tuyệt diệt".

Dị tượng trải dài xuyên suốt một canh giờ mới chịu kết thúc. Chưa hết, ngay vừa lúc tán đi thì từ trong hư không có từng vệt sáng với đầy đủ sắc màu phá không mà lên hướng về phía dị tượng mà đến. Nó có tốc độ nhanh tới mức mà các lão bất tử sử dụng nguyên bản thân thông cũng vô hiệu mà nhìn thấy được. Hoàn toàn không ai biết được đó là thứ gì đang bay?

Nhưng nhiều người cho rằng đó chính là những thanh Thái Cổ Danh Khí, điều này không ai chứng thực được mà xem đó chỉ là chuyện không tưởng.

Và cuối cùng, những người đi đến khảo sát thì mới phát hiện ở khu vực xung quanh như bị thứ gì đó phá hủy hết toàn bộ. Quả núi cao hơn ba ngàn trượng cùng hàng trăm trượng xung quanh bị hủy diệt không còn nhìn thấy một viên sỏi đá, nó đã hoàn toàn biến mất. Giống như một vị chân Thần nổi giận vung tay tạo thành vậy.

Rốt cuộc là thứ gì gây nên?

Không ai lý giải được chuyện này cả mà chỉ có trong đầu một câu hỏi mà không ai có thể trả lời được.

Dị tượng đó cũng không phải thứ gì ghê gớm sinh ra cả mà là từ trong hư không có vô vàn đạo chi pháp tác như đang đào thải một thứ gì đó trông rất giống với một quả trứng với lớp vỏ bên ngoài bị đạo tác đánh lên nhưng không có một chút hao tổn hay bị ăn mòn.

Không biết quả trứng kia từ đâu mà có hay là từ trong hỗn độn hư không sinh ra, hay là có thứ gì khác cực kỳ kinh khủng sinh ra. Mà đó chỉ là một dấu chấm hỏi lớn không thể lý giải.

Quả trứng đó bay ra từ trong hư không rồi rơi xuống, nó va chạm phải một quả núi cực lớn rồi tạo ra một chấn động cực kỳ kinh khủng khiến toàn bộ khu vực xung quanh bị hủy diệt. Cùng lúc đó là một màn dị tượng sinh ra cho đến khi quả trứng nổ ra hoàn toàn mới biến mất.

Từ trong đó đi ra, bóng dáng một đứa trẻ với một làn da trắng hồng mịn màng cao khoảng chừng năm mươi phân, cặp mắt to tròn với con ngươi sáng ngời, ẩn ẩn ở trong đó là vô vàn đạo tắc đan xen cùng một loại năng lực nào đó cực kỳ khủng bố. Ở chính giữa mi tâm sinh ra một cái ấn ký màu đỏ rực như máu ẩn hiện và có dấu hiệu tan mờ đi cùng dị tượng ở trên kia.

Đứa trẻ đó ngay vừa đi ra thì vỏ trứng cũng vì thế mà tán biến. Đứng tại đó một hồi lâu để nhìn xung quanh, rồi mới cất bước rời đi. Chờ tới ngày hôm sau thì mới có người đi đến nhưng cũng chẳng thể tìm kiếm được thứ gì.

Cho tới hiện tại!

Ở bên ngoài kiếm tháp, có một bãi sân cực kỳ rộng lớn được quét dọn cực kỳ sạch sẽ và xung quanh có từng hàng cây cổ thụ rất lớn đứng sừng sững suốt bao đời. Và phía bên dưới gốc cây có một đám đệ tử đang thi nhau luyện kiếm, cũng có người đang thay phiên nhau công phạt ma luyện bản thân.

Từ Cực Kiếm Môn là một tông môn luyện kiếm chính thống có truyền thừa từ rất lâu đời cho đến nay cũng phải gần một vạn năm hơn, nội lực tông môn cũng cực kỳ hùng hậu, đệ tử có tầng tầng lớp lớp với rất nhiều cảnh giới khác nhau từ thấp cho đến cao.

Cảnh giới tu luyện chia làm: Luyện Nhân Cảnh, Thức Nhân Cảnh, Ngưng Hải Cảnh, Thiên Địa Cảnh, Tinh Cực Cảnh, Hóa Cảnh (Thuế biến nhân cảnh), Kết Đan, Ngưng Anh, Thần Phủ, Nguyên Tôn, Thánh Cảnh.... Và mỗi một cảnh giới chia làm chín cái tiểu cảnh giới.

Ngay lúc đám đệ tử đang hang say tu luyện thì bỗng nhiên có một tiếng nổ cực lớn vang vọng từ phía kiếm tháp phát ra.

“Cuối cùng cũng xuất quan rồi. Ta lại có thể đăng đỉnh để mà tu luyện trở lại”. Từ trong đám người, một tên nam tử có chiều cao hơn tám thước thân thể với một bộ trang phục cổ trang tay áo dài rộng có màu xanh lam với từng đường vải màu đỏ trang trí ở hai bên viền áo, đó là môn phục của đệ tử nội môn sử dụng.

“Đúng vậy, ta đợi cũng phải hơn bốn tháng rồi mới có thể chờ đợi được”. Một bên khác, có một vị nữ tử mang một bộ môn phục màu trắng tinh khiết từ trên xuống dưới với hoa văn con hạc được thêu dệt ở bên ngoài. gương mặt nàng cực kỳ thanh tú với ngũ quan rất tinh tế, cực kỳ xinh đẹp.

“Mộ Dung sư tỷ, không biết người đó có thể hay không thu hoạch được thứ gì?”. Tên đệ tử nội môn kia đã rất hùng hổ rồi nhưng khi gặp nữ tử này thì đột nhiên quay hướng ba trăm sáu mươi độ mà đối xử. Vì nàng ta thân là đệ tử tinh anh và cũng là một trong những người thiên kiều của tông môn, có thực lực cực kỳ mạnh mẽ.

“Ta cũng không biết đâu, nhưng chắc chắn sẽ có đột phá, thực lực xưa đâu bằng nay đâu”. Nàng ta hơi suy nghĩ một chút rồi lên tiếng trả lời rất nhẹ nhàng, giọng nói thanh thoát khiến người ta phải mê li.

“Cũng đúng mà thôi, một cái quái vật tu luyện như vậy đâu phải thiên kiều như chúng ta có thể so sánh”. Từ phía xa, có một vị nam tử cũng đang hướng về phía đám người mà lên tiếng. Hắn cũng một thân mang bộ môn phục màu trắng đại biểu cho đệ tử tinh anh, cùng bậc với Mộ Dung nàng ta.

“Hóa ra là Nguyên Nhật sư huynh, đã lâu không gặp”. Đáp lại, Mộ Dung nở một nụ cười duyên dáng rồi cúi đầu chào hỏi.

“Ha ha ha. Được sư muội quan tâm như vậy ta thật là có phúc”. Nam tử này tên Nguyên Nhật lên tiếng đáp lời.

“Mà sư huynh cùng những người kia từ Kiếm Chung Nguyên Vực vừa trở về hay sao? Có được thu hoạch gì không?”. Nàng tiếp tục lên tiếng hỏi thăm.

“Quả thật là ta cũng vừa mới về rồi nghe thấy động tĩnh liền ghé qua đây. Cũng chẳng thu hoạch gì nhiều”. Nam tử thở dài một hơi dài rồi tiếp tục nói. “Phải nói thu hoạch lớn nhất chỉ có Nhất Kiếm sư huynh mà thôi, tại hoàng kiếm bí đã thu được một bộ kiếm pháp truyền thừa cùng bước đầu ngưng thêm một cái khác kiếm ý”.

“Quả không hổ là thiên kiều hạng đầu”. Mộ Dung hai mắt như đang sáng lên tràn đầy mến mộ. Mặc dù nàng cũng là thiên kiều nhưng xa xa mới đuổi kịp được người tên là Nhất Kiếm kia mà thôi.

“Người kia đi ra”. Cả hai người đang trò chuyện thì đột nhiên từ phía xa có một thanh âm đệ tử vang lên.

Ngay lập tức, hàng loạt ánh mắt dần dần hướng về phía cửa ra của kiếm tháp thì nhìn thấy một người với một bộ không phải là môn phục và có chút hơi cũ, người ngoài nhìn thấy thì tưởng chừng như là người quét dọn mà thôi, nhưng đầu phải như vậy.

“Chúc mừng tiểu sư phụ đột phá”. Ngay lập tức, toàn trường cùng nhau đồng thanh vang lên, kể cả Mộ Dung Anh (Tên thật của nàng, Mộ Dung chỉ là môn hiệu) cùng Nguyên Nhật. Thân làm đệ tử tinh anh cũng vì thế mà kính cẩn.

“Ừm”. Đáp trả lại là một thanh âm thâm trầm băng lãnh vọng ra. Ngay từ lớp bụi mù đi xuống, bóng dáng một người cao hơn 6 thước với làn da trắng sáng, gương mặt cực kỳ điển trai rất thu hút ánh mắt.

Với sự kính cẩn như vậy, tưởng chừng như đó là chào mừng một vị trưởng lão nào đó nhưng không, toàn trường lại khom người cúi chào một đứa trẻ mười hai tuổi.

12 tuổi?

Người ngoài trông thấy như vậy chắc chắn sẽ há hốc miệng cười mà trào phúng. Nhưng ở trong Từ Cực Kiếm Môn thì lại khác. Truyền kỳ một người được gọi là thần cấp thiên kiều, vượt qua mọi ghi chép của sử sách. Thậm chí siêu việt toàn bộ thế giới không ai có thể sánh bằng.

12 tuổi, chỉ là tuổi ăn tuổi chơi của đám trẻ con ngoài kia nhưng người này lại khác, chân chính một vị đỉnh cấp thực lực, ngay cả trưởng môn cùng chư vị trưởng lão cũng phải chào thua. Cam bái hạ phong.

Cái gọi là truyền kỳ đúng là vậy. 12 tuổi có thể dễ dàng đánh bại một vị lão bất tử trong tông môn. Đỉnh cấp Thánh Cảnh một trong, trình độ tu luyện như vậy đâu phải bình thường người có thể làm được đâu. Thậm chí lúc này đã đột phá nữa chứ, thực lực đâu phải trước có thể so sánh.

Mặc dù có đẳng cấp cao như vậy nhưng chung quy hắn cũng chỉ là đứa trẻ 12 tuổi mà thôi. Nhưng cũng đừng vì thế mà xem thường, một cái đẳng cấp siêu cấp quái vật lột lột dưới đứa trẻ mà thôi. Từng một mình đi vào cấm địa quấy tung bùng, bắt bắt cấp Hung Thủ vì vật cười mua vui.

Phải biết bắt cấp Hung Thủ tương đương với Thánh Cảnh, quá kinh khủng!

“Hi hi. Tiểu sư phụ, thời gian này ta rất nhớ ngươi nha”. Mộ Dung Anh nhanh chóng đi lại gần, vong dáng thon gọn cao cao khom xuống ghé sát cặp môi anh đào đỏ hồng ghé sát điểm lên một nụ hôn trên má rồi cười cười mà nói.

“Oa. Thật hạnh phúc đó nha, tiểu Anh Anh, thời gian này ta nhớ lắm”. Rất nhanh, hắn liền nhảy lên ôm lấy ngang ngực Mộ Dung Anh rồi thoải mái mà nói.

Gương mặt bầu bĩnh úp sát vào cặp ngực căng mọng của nàng mà hít lấy hít để, hắn cũng chẳng thêm để ý đến người khác mà đưa đầu mà sát qua lại để cảm nhận hai quả đồi phía bên dưới lớp áo, thậm chí còn đưa tay lên mà ôm lấy một bên ngực của nàng.

Chuyện này cũng chẳng có ai lấy làm lạ nữa mà đi quan tâm. Thân là đỉnh cấp thực lực nhưng cũng là đỉnh cấp dâm dê, thậm chí ngay cả phu nhân của môn chủ cũng bị hắn nhìn lên lúc đi tắm rất nhiều lần. Các nữ đệ tử cũng vì thế mà bị, có thể nói toàn bộ nữ đệ tử trong môn đều ít nhiều bị hắn nhìn qua hết toàn bộ rồi, thậm chí còn đụng chạm vào đó nữa.

Quá quen với vị tiểu sư phụ này rồi nên ai cũng chẳng còn để ý đến, vì biết rồi cũng chẳng làm được gì? Ngang nhiên đánh mặt hay sao? Đâu có ngu mà làm như vậy. Người ta thế nhưng đạt cấp độ bắt bắt cấp thậm chí cửu cấp Hung Thủ làm vật cười, thế nhưng Thánh Cảnh đâu. Có ra cũng chẳng thể làm được gì.

“Aiza. Tiểu tổ tông của ta cuối cùng cũng xuất quan”. Hắn đang tận hưởng bầu ngực căng mọng kia thì đột nhiên từ phía xa có một thanh âm vang vọng đến.

“A. Tiểu tông chủ, ngươi sao ra đây, ta rất nhớ mấy con tiểu long kia nha”. Lời nói thân thiện này của hắn mà để người khác nghe thấy phải chột dạ mà rùng mình.

Tiểu tông chủ?!

Ngay cả bắt cấp giao long, vật cười của tông chủ cũng bị khinh thị thậm chí cả tông chủ đâu.

“Nhất quyết không được, lúc trước ngươi ăn một con rồi chưa chán hay sao?”. Vị tông chủ này đột ngột run người lên một cái rồi nhẹ nhàng trả lời.

Nhớ tới lúc trước, hắn vì làm thịt rồng đem lên nướng ăn khiến toàn bộ tông môn phải rung động cả lên. Thậm chí giờ mà nhớ đến cũng phải rùng mình.

“Hắc hắc. Ngươi tìm ta vì việc gì?”. Rất nhanh, hắn liền thay đổi giọng nói mà hỏi.

“Ngươi có muốn hay không ra ngoài lịch luyện”. Vị tông chủ đáp lời.

“Ta cũng đang có ý này, sợ ta nên muốn đuổi ta ra ngoài hay sao?”. Hắn liếc mắt qua nhìn rồi nói.

“Áy, không không. Tiểu tổ tông ngươi sao ai dám đuổi ra đâu. Chỉ là ngoài kia nhiều cái vui hơn cùng có nhiều nữ tử hơn nữa”.

“Hắc hắc, ai nghe thấy cái này chắc có người tới nay ngủ không yên đó nha”. Đáp lại, hắn nở một nụ cười quái gở rồi nói.

“Thế cho ta một cái vũ khí đi, cái tiểu kiếm này rắc rối quá đi. Ta mang nó ra dùng thì mấy ai mà chịu được”.

Một bên, thanh kiếm đang bay lơ lửng phía sau lưng hắn đột nhiên run lên rồi phát ra thanh âm tê mình như đang muốn phản bác lại.

“Tốt, người có thể tới luyện khí các tuyển mấy cái vũ khí, toàn bộ đều miễn phí hết”. Tông chủ nở một nụ cười tươi rồi thoải mái trả lời.

“Hắc hắc. Tự cầu phúc đi”. Cuối cùng, hắn chỉ cười nói giống như đang châm chọc lấy vị tông chủ kia.

“Lão đầu tử. Ông chán sống hay sao? Tôi nay cút ra ngoài ngủ cho bà”. Đột nhiên, phía xa có một tiếng quát rất lớn vang vọng đến khiến toàn trường phải rùng mình im lặng.

Hồ cái đến rồi!

--

Ps: Cầu like chương, cầu đề cử, kim phiếu, TLT.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Gia Là Siêu Cấp Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Giữa tuổi có đại mỹ nhân

“Hắc hắc. Tự cầu phúc đi”. Cuối cùng, hắn chỉ cười nói giống như đang châm chọc lấy vị tông chủ kia.

“Lão đầu tử. Ông chán sống hay sao? Tôi nay cút ra ngoài ngủ cho bà”. Đột nhiên, phía xa có một tiếng quát rất lớn vang vọng đến khiến toàn trường phải rùng mình im lặng.

Toàn trường tỉnh mạch!

“Lão bà. Tha cho ta”.

Vị tông chủ này cũng quả thật là mất khí độ, thân làm Thánh cấp cường giả nhưng lại sợ vợ một cách thái quá, đúng thật, vị phu nhân này không phải là một người bình thường, tuy là một đại nữ tử cùng thực lực cường đại nhưng lại có caci tính khí hết sức khó gần. Bề ngoài thì nóng nảy như vậy thôi nhưng kỳ thật lại rất là tốt bụng.

“Tông chủ nay lại phải xui xẻo rồi”. Đám đệ tử thấy tông chủ chạy một mạch như vậy cũng chỉ biết lắc đầu cảm thán, cái cảnh tượng này cũng không hiếm thấy nhưng cũng quả thật là bỏ mắt, nên suy nghĩ lại có nên tìm lão bà hay không?

“Tiểu sư phụ, người quả thật muốn ra ngoài lịch luyện hay sao?”. Mộ Dung Anh đứng một bên hơi xiu mặt xuống rồi nói.

“Ta cũng muốn ra ngoài, đã một thời gian dài chưa đi ra chơi”.

“Uy uy, người đã là Thánh cảnh cường giả rồi còn ra ngoài, ức hiếp người ta hay sao?”. Nàng có chút buồn giận trong người rồi nói.

“Hắc hắc, ta đang tính tu luyện lại từ đầu đây, mạnh quá cũng chẳng biết làm gì”. Hắn suy nghĩ một lúc rồi đáp.

Để đáp người xung quanh phải giật mình, toàn bộ khí tức của hắn tình linh bùng nổ một cái rồi hoàn toàn biến mất, hắn lúc này trông chẳng khác gì một người bình thường cả. Điều này khiến toàn trường phải lo lắng.

“Tiểu sư phụ, người đây là làm cái gì? Khí tức của người”. Một bên, Nguyên Nhật lo lắng nên chạy lại hỏi.

“Đứng vật, người đã làm gì?”. Mộ Dung Anh cũng như vậy, ả ả trên gương mặt nàng có chút đỏ lên dường như muốn khóc. Đây quả thật là tâm tính của một người nữ tử 17 18 tuổi mà thôi.

“Hắc hắc. Các người đừng quá lo lắng, ta chỉ dùng cảm pháp phong bế mà thôi”. Nhận thấy nhiều người lo lắng như vậy, hắn thở ra một hơi rồi nói.

“Thật không?”.

“Thật”.

“Tiểu sư phụ, người đi thì cũng phải để lại một chút gì đi, kiếm pháp thánh cấp chẳng hạn”. Mộ Dung Anh kìm xuống cảm giác, rất nhanh nàng liền lấy lại

được đáng vẽ ngây thơ của mình rồi hi hi cười nói.

“Thánh cấp kiếm thuật, người bà mẹ nó tham lam”. Hấn giật mình một cái rồi quát.

Kỳ thật hấn không phải là keo kiệt mà không truyền thụ nhưng kiếm pháp hấn tu luyện đâu phải là dạng tầm thường, chỉ sợ bọn họ cũng chẳng thể tu luyện ra được.

“Tiểu sư phụ keo kiệt, thế thiên cấp kiếm thuật cũng được?”. Nàng thấy không ăn được liền hạ xuống yêu cầu.

“Hừ, chỉ lần này thôi đó”. Hấn có chút ngoài ý muốn nên hừ lạnh một tiếng rồi trả lời.

“Ta biết mà, tiểu sư phụ là tốt nhất”. Nàng vui vẻ như muốn nhảy lên mà ôm hấn.

Xung quanh, đám đệ tử nghe thấy vậy cũng vui mừng theo, thiên cấp kiếm thuật đâu phải là rau cải ngoài chợ đâu, trong tông môn mặc dù có nhưng cũng không quá nhiều, tầm vài chục cuốn mà thôi, nhưng kiếm pháp của hấn đâu phải của trong tông môn đâu, đại đa số hấn tu luyện một là tự sáng tạo hoặc là lấy được từ đâu đó.

Trên người hấn thậm chí không thiếu thánh cấp kiếm pháp đâu!

Trông thấy vẻ mặt mong đợi của đám đệ tử, hấn cũng chỉ biết thờ dài một cái rồi làm cho qua.

“Kiếm thức này chỉ có một chiêu, ta vừa rồi tu luyện chán quá nên tạo ra để mua vui”. Hấn lật lại suy nghĩ một chút rồi thản nhiên nói.

Hoàng cấp kiếm thuật tạo ra chỉ để mua vui?!

Đám đệ tử chỉ biết nhìn nhau mà ngậm than trong lòng, chỉ sợ người ngoài không biết liền xem như hấn đang trang bức mà thôi. Nhưng hấn chân chính có thực lực là như vậy, quá kinh khủng.

“Kiếm này tên **Ngao Bất Nhân**!”. Hấn đồng dạng thi triển vừa nói.

Đúng như hấn nói lúc này, kiếm này chỉ có duy nhất một thức nhưng uy lực của nó không phải dạng tầm thường, thậm chí có thể đạt tới trung phẩm kiếm pháp đâu.

Ngao Bất Nhân Kiếm, đúng như tên gọi, người thi triển kiếm rất thanh thoát, điệu nghệ, đường kiếm uyển chuyển tràn đầy sức mạnh, thậm chí ần ần có một tia bất ngao giữa thiên địa, xem thường mọi thứ, một kiếm có thể trấn diệt hết toàn bộ.

Đám đệ tử trông thấy như vậy càng thêm nóng mắt, vừa rồi một kiếm quả thật cực kỳ kinh diễm, đây mới chính là đỉnh cấp thiên kiều, không ai có thể so sánh được. Duy chỉ có một vài người ở trong đó có thể ngộ ra được một hai phần mà thôi. Mộ Dung Anh cùng Nguyên Nhật rất có thiên phú nhưng cũng chỉ có thể ngộ được hai phần mà thôi.

Xa xa mới có thể thi triển được như hấn.

Ở trên đại lục này, công pháp chia làm Thần, Thánh, Thiên, Địa, Huyền, Hoàng cấp (từ cao xuống thấp), mỗi cái chia ra làm hạ phẩm, trung phẩm, thượng phẩm cùng cực phẩm bốn cái tiểu cảnh giới.

Có thể ngộ được kiếm thức một hai phần có thể xem là thiên phú siêu quần rồi, thậm chí ở trong vương triều kia không có mấy ai có thể so sánh được.

Đám đệ tử đang trong lúc chìm đắm vào cảm ngộ thì hấn liền quay người chạy đi, hướng về phía Luyện Khí Các để tuyển một ít kiện vũ khí.

Hấn cũng chẳng quán xuyến hay suy nghĩ gì đến người khác nên nhanh chóng chạy vào bên trong kho chứa rồi chọn lấy một vài thanh kiếm.

Quả là một cái siêu phẩm tông môn có khác, ngay vừa đi vào kho chứa thôi cũng đã có thể nhìn thấy được rất nhiều loại vũ khí có đẳng cấp cực kỳ cao, chỉ cần để lộ một thanh ra ngoài thôi cũng đủ để tạo lên một trận phong ba, thậm chí xảy ra huyết chiến để tranh đoạt.

Vũ khí gồm có các loại cảnh giới: Linh Khí, Pháp Khí, Bảo Khí, Thiên Địa Linh Khí, Chuẩn Thiên Kiếp Linh Khí, Thiên Kiếp Linh Khí, Hoàng cấp Linh Khí, Thánh Cấp Linh Khí, Thần Khí,..., Thái Cổ Danh Khí. Và mỗi cảnh giới như vậy được chia làm những cái tiểu cảnh giới nhỏ: hạ phẩm, trung phẩm, thượng phẩm, cực phẩm.

Không ngạc nhiên khi vừa tiến vào nhà kho thôi cũng đã có thể nhìn thấy được một vài thanh Thiên Kiếp Linh Khí nằm y nguyên nguyên trên những bệ đá riêng của nó, giá trị của mỗi thanh như vậy được xem như gần là vô giá vậy, không phải bình thường một cái tông môn có thể sở hữu.

“Ồ, tiểu gia người tới đây có việc gì?”. Hấn đi vào được một lúc thì từ phía trong góc có một vị lão giả đang cúi người xuống thu gọn một vài thanh kiếm giống như đang dọn rác vậy.

“Lão già. Ta đến là muốn tìm một vài thanh kiếm để dùng mà thôi”. Hấn cũng không dấu giếm mà nói ra mục đích.

“Không phải người có thanh kiếm kia rồi sao? Đẳng cấp của nó đã đủ người dùng rồi, nơi đây không có cái nào mà người dung được cả đâu”. Lão giả nhanh chóng bật người đứng thẳng rồi quay qua nói.

“Khí tức của ngươi?”. Rất nhanh, lão giả liền vận dụng bản mệnh thần thông nhìn ngó cảnh giới của hắn liền giật mình mà thốt lên.

“Ta muốn ra ngoài lịch luyện nên toàn bộ đã bị ta phong bế rồi, ngay cả thiên phú thần thông cũng là như vậy”. Hắn cũng không cần giấu diếm liền trả lời.

“Hóa ra là vậy. Thế nay ngươi muốn loại vũ khí như thế nào? Lấy vài thanh Thiên Kiếp Thần Binh được không?”. Lão giả gật đầu rồi hỏi hắn.

“Không cần quan trọng như vậy. Cho ta một thanh Pháp Khí nào tốt nhất đi, ra ngoài lịch luyện mà mang loại vũ khí kia thì rất phiền phức”. Hắn lắc đầu đáp.

“Pháp Khí sao? Đã lâu ta không có tạo ra một thanh như vậy”. Lão giả suy nghĩ một lúc rồi tiếp tục nói. “Có rồi, đợi ta một chút”.

Hắn nhẹ nhàng gật đầu chờ đợi.

Một lúc sau!

Từ phía sau góc nhà kho, bụi mù bay lên nghi ngút và từ trong đó phát ra một tiếng động rất lớn “Ầm”. Từ trong đó đi ra, lão giả trên thân dính rất nhiều bụi đất cùng từng lớp mạng nhện bám vào trên thân thể. Trái lại, lão giả lại nở một nụ cười nhẹ vì tìm được một thanh kiếm đủ yêu cầu của hắn.

“Thanh kiếm này có tên Uyển Dương Kiếm là thượng phẩm Pháp Khí một trong, được ta đúc tạo từ khi ta vừa nhập vào Tam phẩm chế tạo sư, nguyên liệu chủ yếu là Ván Tinh Kim, Uyển Dương Thủy, Huyền Giới Mộc, Đẳng Tam Kim nên nó có độ bền chắc cùng độ sắc bén rất tốt”. Lão giả nhớ lại thời gian trước khi đang tạo thanh kiếm này mà nở một nụ cười.

“Cũng tạm được”. Hắn đưa tay nắm lấy chuôi kiếm rồi đưa tay múa một vài đường liền đưa ra nhận xét.

“Hah hah hah. Cũng đúng mà thôi, ngươi là dung thanh kiếm kia đâu phải ai cũng có thể so sánh được”. Khóe miệng lão có chút co giật rồi cảm thán.

“Ngươi dự định như thế nào?”.

“Chỉ muốn tu luyện như người bình thường mà thôi, như vậy mới có niềm vui”. Hắn nhẹ nhàng trả lời.

“Thiên phú của ngươi cũng có thể khóa lại được hay sao?”. Lão giả có chút bất ngờ rồi tiếp tục hỏi.

“Có gì mà không được”. Hắn lắc đầu trả lời. “Mà thôi, thời gian không còn sớm, có dịp ta lại đến đây chơi với lão”.

Vừa dứt lời, hắn liền quay người đi ra bên ngoài, vừa đi được một vài bước thì đột ngột dừng lại. “Đúng rồi, cho ta mượn con chim của lão dùng một chút”.

“Ngươi muốn làm gì?”. Nghe ngữ điệu của hắn như vậy, lão giả chợt nhớ đến cảnh tượng hắn nướng thịt rồng kia rồi sợ run lên.

“Hắc hắc. Chỉ mượn đi nhờ một chút mà thôi”. Hắn bật cười rồi nói.

“Thật không. Nó mà thiếu một cọng lông ta liều mạng với ngươi”. Lão giả đưa tay lên thổi sáo một cái rồi lên giọng nói.

“Tất nhiên”.

Từ phía bên ngoài!

Đột nhiên có một trận gió lớn thổi lên. Từ phía trên cao, có một thứ gì đó màu xám đang hạ xuống, rất nhanh liền có thể nhận thấy, đây là một con chim rất lớn là một đầu Hung Thú thất cấp Bách Sát Kim Điều. Là sủng vật của lão giả kia.

“Kim điều bảo bối, ngươi phải chịu khổ một lúc”. Lão giả đi ra rồi tiến lại gần vuốt ve nó rồi nói.

Quạc quạc!

Ngay lúc hắn đi ra, đầu này kim điều liền run lên liền hồi sợ hãi. Không phải danh tiếng của hắn chỉ được truyền giữa đám đệ tử thôi đâu, mà các đầu sủng vật này cũng có thể nhận thức được, nên nhìn thấy hắn thì giống như gặp sát tinh vậy.

Àn àn, nó muốn quay người mà chạy đi, cặp mắt tròn lông lạnh đen nhánh của nó có chút ướt giống như muốn khóc vậy.

“Hắc hắc. Không nghe lời ta liền vật lông ngươi rồi đem lên nướng”. Trông thấy đầu kim điều này, hắn liền nở một nụ cười quái dị rồi hù dọa.

Rất nhanh, đầu kim điều liền gật đầu đồng ý. Nó quá sợ hãi.

“Ngươi...”. Lão giả nghe thấy vậy liền có chút đặng chết trong miệng mà phản bác.

Hắn chỉ lắc đầu một cái mà không nói gì thêm.

Nhanh chóng đi về phía đầu kim điều rồi nhảy lên phía trên lưng của nó rồi ngồi xuống.

Đầu này sừng vật cũng quả thật là nghe lời, hần vừa ngay lúc ngồi xuống liền vỗ cánh mà bay lên. Toàn thân có một bộ lông vũ màu xám rất già dặn nên hần ngồi lên cảm giác cái mông rất là thoải mái mà không có chút khó chịu nào cả.

Sải cánh của nó trải rộng hết cỡ chỉ ít cũng phải rộng hơn ba trượng, tốc độ nó bay đi cũng thật là nhanh, không hổ là thất cấp Hung Thú một trong. Chưa tới năm phút, hần đã rời khỏi Tử Cực Kiếm Môn. Hần ngoái đầu nhìn lại một cái rồi thôi.

“Đưa ta xuống Nam Vực đi, tìm một cái cấp thấp vương triều nào đó rồi cho ta xuống”. Hần đưa tay vỗ nhẹ mấy cái trên lưng nó rồi nói.

“Quác quác”. Rất nhanh, nó liền lên tiếng đáp lại.

Ở phía bên dưới mặt đất!

“Ồi mẹ ơi, thất cấp Hung Thú, mắt ta có phải bị mộng không rồi?”. Một hán tử đang uốn người ra sau kéo dân cơ liền trông thấy liền thốt lên.

“Hah hah hah. Chắc chắn ngươi bị mộng rồi, nơi này làm gì có thất cấp Hung Thú, ngay cả nhị phẩm Hung Thú cũng tìm không ra đâu”. Bên cạnh, có một vị hán tử khác bật cười rồi nói.

“Ahahaha. Chắc tôi qua ta ngủ không đủ giấc”.

“...”.

Một ngày sau!

Tốc độ của đầu Kim Điều này cũng thật là quá nhanh, chỉ cần dùng một ngày liền có thể đưa hần đến Nam Vực này, phải biết toàn bộ đường đi cũng phải lên tới mấy trăm vạn dặm đâu.

“Quác quác”. Ngay khi chuẩn bị đến nơi, đầu Kim điều liền lên tiếng đánh thức.

“Oa oa. Đến rồi sao?”. Trên lưng, hần đánh một giấc thật ngon lành liền bị đánh thức mà tỉnh dậy.

Hần đưa mắt nhìn xuống phía bên dưới liền trông thấy một con suối nhỏ với dòng nước trong suốt mát lạnh, xung quanh được bao bọc bởi từng hàng cây, bụi rậm rất kín đáo. Và phía xa kia có một bóng dáng nữ tử đang trần truồng đứng giữa con suối mà tắm.

Hần trông thấy cảnh tượng ngàn năm có một này nên khóe miệng có chút chảy giải, hai mắt sáng lên.

“Nhanh chóng hạ xuống”. Hần vỗ vỗ mấy cái rồi lên tiếng.

Kim điều cũng vì thế mà dần dần hạ xuống rồi thả hần. Không thèm để ý gì thêm liền quay người bay đi, giống như thả được hòn đá lớn vậy.

- - -

Ps: Cầu like chương, cầu đề cử, cầu kim phiếu, cầu ủng hộ.

Đa tạ.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Gia Là Siêu Cấp Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Lý Hình Nhi, Tinh Kiếm Các

Hần men theo từng bụi rậm mà đi về phía trước, tìm về phía nàng ta, nơi mà nàng đang tắm.

Gương mặt nhỏ nhắn của hần lại nở ra một nụ cười trông rất đậm, thậm chí ngay trên khóe miệng của hần còn có một dòng nước giải chảy ra đến.

Ngay khi tiến đến lại gần, hần vén ra một đầu kẻ hở mà đưa mắt nhìn ra.

“Oa. Thật là cảnh đẹp ngàn năm có một”. Hần liền thốt lên, lời nói của hần chỉ là nói gió ra mà thôi, nên nàng ta không thể nghe thấy được.

Trước mắt hần là một dáng người cao ráo thon gọn, nàng ta cao khoảng chừng hơn bảy thước cùng mái tóc dài suôn mượt được thả dốc xuống như một dòng thác. Cơ thể đầy đặn với từng vòng rất nổi trội, bầu ngực căng mọng trĩu xuống cùng hai hạt nhũ hoa hồng hào trông cực kỳ khiêu gợi. Vòng eo thon gọn với đường cong hình chữ V ôm lấy cặp mông căng tròn chắc nịch. Cặp chân dài thon gọn cùng làn da trắng sáng hồng hào.

Gương mặt nàng cực kỳ tinh tú với ngũ quan cực kỳ tỉ mỉ, cặp mắt bồ câu to tròn với con ngươi màu đen sáng ngời, hai hàng lông mi dài cong vuốt tinh tế cùng hai hàng mày ngài thon gọn kéo dài. Sống mũi cao rất gọn gang cùng cặp môi anh đào hồng hào.

Đại mỹ nữ!

Nhìn thấy cảnh tượng bỏ mắt này, hắc khố mũi có chút tanh tanh lên, dần dần một dòng máu chảy ra từ trong cánh mũi của hắc nhỏ giọt xuống đất.

“Thật đẹp, thật khiêu gợi”.

Hắn không có kiềm lòng được mà thốt lên thành tiếng.

“Ài?”. Rất nhanh, nàng ta liền có phản ứng, tốc độ của nàng cũng thật là nhanh. Vừa tức thời liền nhảy ra khỏi dòng nước mát lạnh mà nhảy lên bờ. Đưa tay lên nắm lấy vạt áo che lấy toàn thân rồi rút kiếm hướng về phía thanh âm của hắn.

Ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm về phía bụi cây nơi mà hắn đang trốn đó.

“Kẻ nào? Nhanh chóng đi ra”. Gương mặt nàng có chút đỏ lên ngại ngùng rồi quát lớn.

“Tiểu tử tỷ, đừng dọa ta, ta sợ”. Hắn từ trong bụi dần dần đi ra.

Lộ rõ toàn bộ dung mạo của hắn. Gương mặt bừng ra sữa cùng cặp mắt to long lánh ướt át như đang sắp khóc. Gương mặt lấm lem cùng bộ trang phục bình thường dính đầy bùn đất, trông rất đáng thương.

“Thì ra là một đứa trẻ con”. Trông thấy đứa trẻ đó đáng thương như vậy nên nàng ta có chút mềm lòng. Thanh kiếm sắc bén kia dần dần hạ xuống.

“Tiểu đệ đệ, sao ngươi lại ở nơi hoang vu này. Cha mẹ của ngươi đâu?”. Nàng lên tiếng hỏi thăm.

“Oa oa oa...”. Đột nhiên, hai hàng nước mắt của hắn chảy xuống, cong ngươi đỏ bừng, hắn phá lên khóc lớn như đang nhận ủy khuất nào đó.

“Tiểu đệ đệ, ngươi làm sao?”. Trông thấy một đứa trẻ phá lên khóc lớn như vậy, nàng ta liền cảm thấy trong lòng có chú trĩu nặng xuống, nàng nhanh chóng mặc vào áo quần rồi chạy về phía hắn.

“Oa oa... Ta không có cha mẹ, ta bị lạc đường... Oa oa”. Được nữ tử kia hỏi thăm, hắn càng được đà mà khóc lớn hơn.

“Tiểu đệ đệ. Ngoan, đừng khóc, có tỷ tỷ ở đây”. Khóe mắt nàng có chút cay cay, lòng nàng càng ngày càng trĩu xuống, rồi nhanh đưa tay ôm lấy hắn vào trong lòng ngực rồi nói.

“Ừm...”. Cảm nhận thấy bầu ngực mát rượi thơm mát, khóe miệng hắn lại nở ra một nụ cười quái dị. Cũng vì thế mà hắn cũng đã ngừng khóc mà trả lời.

“Cởi đồ ra để tỷ tỷ tắm cho”. Trông thấy toàn thân hắn dính toàn là bùn đất nên nàng mới lên tiếng. Đưa tay gỡ bỏ từng cái khuy cài trên áo của hắn rồi gỡ bỏ xuống lớp áo bên ngoài, thân hình mũm mĩm trắng hồng hiện diện trước mắt. Nàng nhẹ nhàng đưa tay cởi bỏ lấy cái quần phía bên ngoài để hắn hoàn toàn trần truồng.

“Tiểu tử tỷ cùng tắm sao?”. Thanh giọng non nớt của hắn vang lên. Nàng ta nghe thấy như vậy nên gương mặt đã đỏ nay càng ngày càng đỏ hơn, tỏ vẻ ngại ngùng.

“Ừm, ta cùng tắm”. Nàng có chút suy nghĩ một chút rồi trả lời.

Một lúc sau!

Cả hai người cùng nhau đi ra chính giữa con suối mà tắm, dòng nước trong suốt mát lạnh từ phía chân dâng lên tới ngang ngực của hắn.

Ở phía sau lưng, nàng ta đưa tay lên bắt đầu kỳ cọ phía sau lưng giúp hắn để tẩy hết toàn bộ đất bùn dính trên cơ thể.

“Ta tên Lý Hinh Nhi, không biết tiểu đệ tên gọi là gì?”. Nàng tên Lý Hinh Nhi vừa ký lưng cho hắn vừa hỏi.

“Hinh Nhi tỷ tỷ, ta tên là Đế Nguyên Quân, người ta hay gọi ta là tiểu sư phụ”. Thanh âm hắn đồng dạng trả lời.

“Tên nghe thật là lạ”. Khóe miệng nàng lăm nhăm.

“Hồi này sư tỷ dùng kiếm, có phải hay không là một người tu luyện”. Hắn quay đầu nhìn nàng rồi hỏi.

“Đúng rồi, ta rời quê đến đây chuẩn bị tham dự khảo hạch vào Tinh Kiếm Các”. Nàng cũng không dấu diếm mà nói.

“Tinh Kiếm Các? Mấy phẩm tông môn vậy?”. Hắn có chút tò mò nên hỏi.

“Là Tam phẩm tông môn, tại Nam Hoang vương triều này thuộc hàng cao tầng, chỉ kém Nhi phẩm tông môn một chút thôi”.

Tổng môn chia làm những cấp bậc: Bá chủ, Cao tăng, Nhi phẩm cho đến Ngũ phẩm, sắp xếp từ cao cho đến thấp.

“Tỷ Tỷ lợi hại nha. Ta cũng rất mạnh đó nha, ai cũng gọi ta vì Tiểu sư phụ đó”. Hai tay hấn chống nạnh rồi cười nói.

“Ừm, đệ rất lợi hại”. Nàng cũng vì thế mà phá lên cười. Có ai tin được đứa trẻ 12 tuổi lại là một vị cao thủ đâu.

“Ta nói thật, tỷ tỷ có thể báỉ ta vì vì sư được nha”. Hấn cũng không thèm để ý mà tiếp tục nói.

“Hah hah hah. Đệ quả thật là giỏi, tiểu sư phụ”. Giống như nàng ta đang trào phúng vậy.

“Đúng rồi, để ta giúp tỷ tỷ thoải mái, trước ta được nhiều tỷ tỷ khác bảo làm vậy lắm”. Hấn đột ngột quay người nhìn trực tiếp rồi lên tiếng.

“Thật sao?”. Lý Hinh Nhi cũng hơi chút tò mò nên hỏi ngược lại.

“Tỷ tỷ yên tâm, tay nghề ta giỏi lắm”. Hấn trả lời rất đồng dạc và tràn đầy sự tự tin.

Hấn nhanh chóng đi vòng ra phía sau lưng nàng rồi đặt tay lên trên, bàn tay mềm mại nhẹ nhàng di chuyển chà xát lên cánh lưng trắng sáng mịn màng.

Lý Hinh Nhi gương mặt bắt đầu đỏ lên, cảm giác ở sau lưng thật là thoải mái, hấn chỉ mới đưa tay như thế thôi nhưng mà cái cảm giác thích thú này khó lòng mà cưỡng lại.

Rất nhanh, hấn liền đưa tay vòng qua nách rồi dần dần tiến về phía trước, hai tay ôm chặt hai quả ngực to tròn đầy đặn của nàng rồi liên tục bóp nắn.

Điều này khiến nàng thân thể đột nhiên run lên. Quá bất ngờ.

“Nguyên Quân, đệ làm cái gì vậy?”. Nàng thanh giọng có chút thấp thỏm vang lên.

“Các tiểu tỷ tỷ kia bảo ta làm như vậy. Massage như thế này mới đúng”. Hấn lại thản nhiên trả lời, giọng nói trong trẻo của hấn vang lên khiến nàng khó lòng mà phản bác được.

Thấy Hinh Nhi không còn phản ứng gì thêm, hấn càng ngày càng lấn thêm, lòng bàn tay điệu nghệ liên tục di chuyển khắp hai quả ngực mà nắn bóp. Lâu lâu, hấn lại đá qua hai đầu nhũ hoa hồng hào đang cương cứng. Chỉ là vô tình chạm vào thôi nhưng cơ thể nàng càng ngày càng run lên, giống như bị một dòng điện chạy xuyên suốt trong cơ thể vậy.

“Ah.. um”. Khóe miệng Hinh Nhi không kiềm chế được mà phát ra thanh âm rên rỉ nhẹ nghe rất dâm dục, cùng gương mặt đỏ hồng, khóe miệng mím chặt ngăn chặn thanh âm này vang lên.

Một lúc lâu sau!

“Tiểu tỷ tỷ, ta xong rồi”. Thanh âm đồng dạc của hấn vang vọng bên tai.

“Ừm, xong rồi sao?”. Nghe thấy vậy, Lý Hinh Nhi có chút hơi tụt hứng nhưng nàng không thể hiện ra ngoài mà chỉ nở một nụ cười tươi.

“Nhanh mặc áo quần vào không lại bị cảm lạnh bây giờ”. Nàng đưa tay lấy bộ áo quần mang vào rồi nhắc nhở hấn.

Bên cạnh, một bọc đựng áo quần của hấn cũng được mở ra, từ trong đó là từng bộ áo quần được sắp xếp rất ngăn nắp và có một thanh kiếm có màu xanh ngọc bích đang đóng kín ở trong vỏ kiếm.

Lý Hinh Nhi trông thấy vậy liền giật mình, ánh mắt rung động nhìn về phía hấn.

Thượng Phẩm Pháp Khí!

“Tiểu đệ, ngươi đây là?”. Nàng chỉ tay về phía thanh kiếm kia rồi hỏi với giọng ngập ngừng.

“Ta đã bảo mà, ta là một đại cao thủ”. Hấn nở một nụ cười tươi rồi nói.

Lúc đầu nghe hấn nói như vậy thì nàng có chút không tin nhưng lúc này có chút khó nói được.

Đang đùa hay sao?!

Nàng xuất thân từ Lý Gia, một gia tộc lớn từ phía Bắc Nam Hoang Vương Triều, thân là con của trưởng gia tộc nên nàng rất được ưu ái, gia tộc hết sức bồi dưỡng nàng. Từ năm 12 tuổi đã bắt đầu tu luyện cho tới bây giờ, nàng đã là 17 tuổi, nhưng trong tay nàng cũng chỉ có hạ phẩm Pháp Khí mà thôi.

“Tiểu tỷ tỷ thích thì ta cho”. Trông nàng ta có chút dờ dẩn, hấn liền lên tiếng.

“Cái này không được, thứ này quá quý giá nên ta không thể lấy, đó là của đệ”. Lý Hinh Nhi là một người có tính cách rất thật nên nàng lắc đầu trả lời.

“Không biết tỷ tỷ bây giờ cảnh giới gì rồi”. Hắc giả vờ quay qua dò hỏi.

“Ta Thức Nhân Cảnh tứ tầng, không biết tiểu đệ cảnh giới gì”. Khi hắc nói ra thì nàng mới nhớ đến, ánh mắt nàng nhìn về phía hắc muốn nhìn thấu nhưng giống như nhìn vào cái lỗ đen vậy. Hoàn toàn không nhìn ra được.

“Ta chỉ là Luyện Nhân Cảnh đỉnh phong thôi nha”. Hai tay chống nạnh, mặt vênh lên cao rất tự tin trả lời.

12 tuổi, Luyện Nhân cảnh đỉnh phong?!

Lý Hinh Nhi nghe hắc nói như vậy nên lâm vào mộng, nàng 12 tuổi mới tu luyện, còn đứa trẻ này cũng chừng đó tuổi đã tu luyện được đến như vậy, rõ ràng là một tên quái vật.

Nàng đứng nhìn hắc phải một hồi lâu rồi mới tỉnh lại, ánh mắt hâm mộ nhìn hắc.

“Tiểu đệ thật tài giỏi”. Nàng ôm lấy hắc vào trong người rồi cười nói.

“Hắc hắc”.

“Đệ cùng ta đi tới Tinh Kiếm Các hay sao?”. Lý Hinh Nhi chợt nhớ tới, nên lên tiếng hỏi.

“Cũng được. Tiểu gia ta anh tuấn, siêu cấp thiên phú đi đâu mà chẳng được, chỉ là một cái kiếm các mà thôi”. Về mặt hắc vênh lên cao, tự tin mà cao giọng.

“Hah hah hah. Đệ thật vui tính đó nha”. Nàng ta trông thấy như vậy nên một tay đưa lên che lấy miệng rồi cười lớn.

“Được rồi, ta đi thôi”.

“Mà tỷ tỷ đi tới đây một mình hay sao?”. Hắc tò mò nên quay qua hỏi.

“Không, ta đi cùng với một huynh trưởng cùng một cái tiểu muội”. Nàng lắc đầu trả lời.

“Thế họ đâu, sao không đi cùng tỷ tỷ”.

“Hai người họ đã đi đến từ trước rồi, chắc lúc này đang đợi ta trong một cái quán nước ở bên ngoài thành thôi”.

“Ồ”.

- - -

Ps: Các đh đọc truyện ta nhớ like chương để khích lệ tinh thần tác ra chương đều nha. Cầu donate, cầu kim phiếu, cầu đề cử.

Ta rất mong nhận được đóng góp ý kiến từ các đh a.

Đa tạ!!!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Gia Là Siêu Cấp Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Khảo hạch

Ở bên ngoài thành!

Cả hai người đi đã được một lúc lâu, men theo con đường mòn từ con suối đi đến nơi này chỉ ít cũng phải 3 dặm không ít, nhưng với tốc độ đi của hai người thì cũng tầm chưa đến một canh giờ là tới nơi.

Trong một quán nước gần đó!

Bóng dáng hai người ngồi đang nhâm nhi tách trà nóng cùng một ít điểm tâm, rõ ràng là một nam một nữ, là hai người đi cùng Lý Hinh Nhi, đều là người của nhà họ Lý.

“Mặc đại ca, sao Hinh Nhi tỷ lâu như vậy còn chưa có tới?”. Ngồi đối diện người nam tử, một thanh âm trong trẻo vang lên.

“Tiểu Tiểu, đợi thêm một chút đi, chắc cũng sắp tới rồi”. Người tên Mặc đại ca này tay nâng tách trà rồi lên tiếng trả lời.

Hai người này một nữ tử tên là Lý Tiểu Tiểu, năm nay 14 tuổi, dung mạo có chút non nớt nhưng tám chín phần giống với Hinh Nhi như đúc, đều rất là xinh đẹp, mặc dù tuổi còn nhỏ nhưng thực lực cũng không thể xem thường được, cảnh giới Luyện Nhân Cảnh tầng bảy đỉnh phong, rất nhanh liền có thể đột phá tới tầng tám, trên người mang một bộ áo dài tay rộng ống màu trắng cùng một cái váy màu hồng nhạt điểm phía bên dưới chân, trên lưng mang một thanh kiếm màu lam tinh khiết.

Ngồi đối diện là người nam tử, tên là Lý Mạc, với dáng vẻ ngồi ngay thẳng như vậy, người ngoài nhìn vào có thể nhận xét người này chắc chắn là một người thư sinh, anh tuấn mà không phải một người tu luyện có thể có được. Gương mặt mai thon gọn cùng ngũ quan cân xứng, toàn thân khoác một bộ áo dài tà rộng ống màu lam, đồng dạng trên lưng cũng mang một thanh kiếm.

Cả hai người đều mang theo bên người một thanh hạ phẩm Pháp Khí một trong, cùng giống với Hinh Nhi.

Trong lúc cả hai người đang nhăm nhăm thì phía bên ngoài, bóng dáng hai người một cao một thấp đang đi đến, nữ tử mái tóc tung bay trong gió, váy áo dung đưa đầy phất trần, trên lưng công một thanh kiếm. Bên cạnh có một đứa trẻ cũng y nguyên thư thái, sắc mặt hơi hột, ánh mắt sắc bén bước chân rảo bước dài, hai tay chấp ra sau lưng trông rất giống một ông cụ non. Hai người này không ai khác là Lý Hinh Nhi cùng Đế Nguyên Quân.

Cả hai người đều sánh bước mà đi đến.

Ngay khi cả hai vừa tiến gần phía trước cổng thành thì đột nhiên ở một bên có thanh âm người đang kêu gọi.

“Hinh Nhi tỷ, chúng ta ở đây”. Thanh âm này không phải xa lạ gì, là của Lý Tiểu Tiểu vang vọng ra.

“Tiểu đệ, cùng ta vào trong uống nước, đợi một chút rồi tiến vào trong thành”. Hinh Nhi nghe thấy liền quay qua thì nhìn thấy hai người họ. Nàng nhẹ nhàng gật đầu một cái rồi nhìn về phía hắc rồi nói.

“Nghe theo tiểu tỷ tỷ”. Hắc không có từ chối mà nhanh chóng đồng ý.

Cả hai tiến vào bên trong, rồi cùng nhau ngồi xuống.

“Hinh Nhi, đứa trẻ này là?”. Lý Mạc nhìn thấy hắc cùng theo nàng ngồi xuống liền lên tiếng hỏi.

“Mặc đại ca, đây là tiểu đệ mà ta vừa quen biết trên đường, hắc tên là Đế Nguyên Quân, đừng trông thấy nhỏ tuổi chứ hắc thật ra cực kỳ bá đạo nha”. Hinh Nhi cũng không từ chối mà nở một nụ cười tươi rồi trả lời.

“Lợi hại như vậy sao?”. Lý Mạc gật đầu một cái rồi lẩm nhẩm trong miệng.

Một bên, Lý Tiểu Tiểu có chút ghen ghét nhìn hắc chăm chăm với ánh mắt không thích. Hắc cũng nhận thấy nên quay qua nhìn Lý Tiểu Tiểu từ trên xuống dưới, trông thấy nàng có vẻ rất giống với Hinh Nhi nhưng chỉ khác ở chỗ là quả ngực hoàn toàn không có, phẳng lý từ trên xuống. Nên hắc chỉ thờ dãi ra một cái rồi thôi.

Nhìn thấy hắc biểu hiện như vậy Lý Tiểu Tiểu như muốn so đo với hắc nên có chút nóng trong người.

“Ta giới thiệu một chút. Người này là Lý Mạc là đại ca của ta, còn đây là tiểu muội của ta Lý Tiểu Tiểu”. Hinh Nhi chỉ tay về phía hai người rồi giới thiệu. “Cả ba người bọn ta cùng tới đây tham gia thi tuyển đệ tử Tinh Kiếm Các”.

“Nguyên Quân tiểu đệ, xin chào”. Lý Mạc nở một nụ cười tươi chào đón hắc.

Còn đối diện là Lý Tiểu Tiểu vẻ mặt có chút mất tự nhiên nên không chào đón hắc.

“Xin chào”. Hắc gật đầu rồi đáp lời.

“Chưa đến thời điểm tuyển chọn đệ tử, hay là ta cùng nhau vào trong thành mua một chút đồ cần thiết đi”. Lý Mạc nhìn qua ba người rồi lên tiếng.

“Đúng vậy. Tỷ tỷ, ta cùng nhau đi đi”. Lý Tiểu Tiểu nhìn về phía hắc một cái rồi cười khẩy, nhìn về phía Hinh Nhi rồi lên tiếng.

“Cũng được”. Hinh Nhi gật đầu đồng ý. “Đệ cùng ta đi luôn, lát nữa cùng nhau hướng về Tinh Kiếm Các”.

Hắc không có trả lời mà gật đầu một cái.

Cả bốn người cùng nhau rời khỏi quán nước rồi đi vào trong thành.

Lý Mạc xuất ra mười mai linh tinh đưa cho lính gác cổng rồi tiến vào.

Trước mắt họ là một khung cảnh cực kỳ rộng lớn cùng cực kỳ tấp nập, ngay vừa vào thành thôi nhưng nơi đây lại mở ra một cái hội chợ rất lớn, trải dài từ đầu cổng thành cho tới sâu vào bên trong. Số lượng người tập trung ở nơi này rất đông, thậm chí khó mà nhìn thấy điểm cuối.

Lý Tiểu Tiểu nhìn cảnh tượng này không khỏi thốt lên, xung quanh là những hàng kệ cùng những đồ lưu niệm đầy đủ thể loại cùng màu sắc rất thì hút ánh mắt.

Nàng không có kiềm chết mà lôi kéo Hình Nhi đi về phía hàng kệ phía trước mua mấy cái, rồi đi tiếp về phía hàng lưu niệm.

Lý Mạc cùng Nguyên Quân nhìn thấy cảnh tượng này cũng không khỏi lắc đầu ngán ngẩm. “Đúng là con gái”.

Cả hai người chẳng để ý đến nên chỉ có việc đi theo sau mà thôi.

“Đúng rồi, Nguyên Dương tiểu đệ, ngươi đến từ đâu, sao lại đi một mình, cha mẹ không đi cùng hay sao?”. Lý Mạc lên tiếng hỏi hần.

“Ta không có cha mẹ, trên đường đi bị lạc thì gặp được tiểu tỷ tỷ”. Hần cũng không có giấu mà thành thật trả lời.

“Thật xin lỗi, ta không có ý”. Lý Mạc nhìn hần với một con mắt khác hẳn, gương mặt anh tuấn tiêu sái nay có chút hơi trầm xuống.

“Không sao đâu”. Hần lắc đầu rồi nói.

Lúc này, cả hai người vui vẻ cùng nhau nói chuyện cho đến khi cả bốn người đi vào sâu vào bên trong thành, đi ra khỏi khu chợ và đi về phía Tỉnh Kiếm Các. Thời gian khảo hạch đệ tử cũng sắp mở ra rồi nên nơi này đã tập trung rất nhiều người trẻ tuổi.

Phía trước mặt họ, có hai hàng dài được sắp xếp rất đều và không có ai chen lấn hay lên tiếng làm ồn. Và phía trước cổng vào kia, có hai người đang ngồi ghi danh sách cùng thu phí. Đây là quy định của tông môn ở đây nên không có ai dám làm trái.

1 canh giờ sau!

Lúc này mới tới lượt bốn người bọn họ ghi danh sách, đầu tiên là Lý Tiểu Tiểu rồi đến Hình Nhi, Lý Mạc rồi mới đến hần.

Đột nhiên, từ phía sau chạy đến một nhóm năm người, trên lưng đều mang một thanh kiếm trông rất oai hùng, vẻ mặt ngang tang cùng ánh mắt cao ngạo khinh thị mọi người xung quanh.

Cho đến khi bọn chúng chạy lại gần tới thì nhìn thấy hần đang đứng xếp hàng ở đó.

“Từ đâu xuất hiện đứa trẻ ranh đây, cắt qua một bên cho Tiêu gia”. Bên cạnh, một tên tháp tùng lên tiếng. Hần chạy lại nắm lấy cánh tay Nguyên Dương rồi kéo mạnh ra ngoài.

“Cút”. Rất Nhanh, Lý Mạc liền có phản ứng, tay phải hần nắm chặt lấy cổ tay của tên tháp tùng kia rồi lên tiếng. Lời nói mặc dù nhỏ nhẹ nhưng tràn đầy uy lực.

“Tiêu gia”. Xung quanh, đám người kia cũng có chút giật mình. Tiếng tăm của tên này ở trong thành tiếng xấu đồn rất xa, âm hiểm và mưu mô thủ đoạn, có rất nhiều người bị cái tên này chơi xỏ dẫn đến nhiều hậu quả. Cũng có rất nhiều nữ tử bị hần xâm hại dẫn đến tui nhục mà tự sát.

Nhưng không có ai dám lên tiếng phản bác hay trách tội, bởi vì gia gia hần là Tiêu Công Nhị là một trong những trưởng lão của Tỉnh Kiếm Các, thực lực cao cường, cấp bậc rất lớn nên không mấy ai dám đối nghịch cả.

Vì thế nên tên được gọi là Tiêu gia này rất là hống hách.

“Dám đứng trước mặt Tiêu gia ta mà hống hách. Đánh chó phải ngó mặt chủ”. Thanh âm ngỗ nghịch vang lên.

Hần không có nề nang gì mà trực tiếp hướng về phía Lý Mạc đám người, hần không có giấu diếm gì mà dần dần trải ra khí tức.

Thức Nhân Cảnh tầng thứ hai!

Xung quanh, đám người kia cảm nhận cổ khí tức bá đạo kia nên nhanh chóng thối lui ra sau, gương mặt tái xanh lên nhìn về phía trước. “Đám người này phải gặp xui”.

“Ồ, rất mạnh sao?”. Lý Mạc ánh mắt thâm thúy nhìn chằm chằm rồi lên tiếng, khóe miệng hần vênh lên như đang cười. Hần cũng đồng dạng trải ra khí tức của bản thân.

Trước sức ép của Tiêu gia, hần cũng chẳng có sợ hãi mà lại lắc đầu chán ghét. Dần Dần, một cổ khí tức so với đó mạnh hơn đâu chỉ một hai phần, hoàn toàn nghiền ép hướng về phía tên kia.

Thức Nhân Cảnh tầng thứ ba!

Toàn trường xung quanh có chút ồ lên, không ngờ từ ngoài đến có người còn phải so hơn tên Tiêu gia kia mạnh hơn.

Nhận thấy không đúng nên gương mặt tên đó có chút không được thoải mái. Biết được không nhai được nên hần chỉ hừ nhẹ một tiếng rồi lui ra. Nhưng đúng lúc này, hần nhìn thấy Hình Nhi quay người lại, hần một lần nữa đứng hình. Nhìn say đắm nàng với ánh mắt hồ đồ lâu ngày nhìn thấy con mồi.

Cho đến khi cả bốn người cùng nhau tiến vào bên trong, hần mới lấy lại tâm thần.

“Hah hah hah. Nàng ta thật xinh đẹp, người đâu, đi tìm hiểu nàng cho ta”. Hấn đưa tay chỉ về phía Hình Nhi rồi quát lớn.

Đám người thấp tùng đó nghe thấy vậy nên cùng nhau gật đầu rồi chia ra rồi tiến vào bên trong.

Tất nhiên, đám người Hình Nhi không hề hay biết tên này đang muốn làm gì, cho tới giờ, bọn họ đều đang trò chuyện rất là vui vẻ.

Ngay khi báo danh hoàn tất, cả bốn người được hướng dẫn đi đến nơi tiến hành khảo hạch đầu tiên đó chính là ngộ kiểm bi.

Ngộ kiểm bi!

Đây chính là cửa đầu tiên mà bọn họ cần phải vượt qua.

Trong thời gian 1 canh giờ phải ngộ được trong đó ít nhất ba thành trở lên của một cuốn kiểm pháp Thiên cấp hạ phẩm.

Nhất Thức Kiểm!

Toàn bộ kiểm pháp này chỉ có một thức mà thôi, uy lực không phải gọi là bá đạo nhưng cũng có chút điểm nào đó có thể chấp nhận được.

Thời gian lĩnh ngộ có chút hơi gấp gáp nên rất nhiều người chắc chắn thất bại. Điều này tưởng chừng như rất khó nhưng đối với bốn người bọn họ có ngộ tính rất cao nên chẳng hề có chút nào gọi là khó khăn cả, rất nhanh cả bốn người đều đã thành công lĩnh ngộ được.

Tiếp đến, cả bốn người cùng nhau tiến về phía người khảo sát rồi nhận điểm qua cửa. Không hề nghi ngờ, cả bốn người cùng nhau vượt qua được cửa thứ nhất và tiếp tục tiến vào phía bên trong, chuẩn bị khảo sát cửa thứ hai.

Cửa thứ hai này chỉ có chưa tới một trăm người qua cửa nhanh chóng như vậy, trong đó có bốn người. Phía trước mặt là một tòa thạch bi cao gần mười trượng cùng màu thạch lam ở phía bên ngoài.

Dĩ nhiên, cửa này chính là khảo sát thiên phú, người có thiên phú càng cao thì càng nhận được điểm càng cao.

Dần dần, trong đám người đều đã có người đi lên khảo nghiệm. Có rất nhiều người đều rất tự tin vào khả năng của mình nên xung phong đi đầu mà chẳng cần đến việc gọi tên.

Đại đa số những người ở đây đều chỉ có thiên phú nhị cấp tam cấp mà thôi, chưa được xem là cao nhưng cũng đủ để tiến vào tông môn.

Gần 1 canh giờ sau!

“Lý Tiểu Tiêu”. Một thanh âm của vị lão giả vang lên. Rõ ràng đây là một lão giám sát tại cửa thứ hai này, là một vị trưởng lão của ngoại viện đệ tử.

Trái lại với vẻ lo lắng của rất nhiều người, nàng ta tiến lên với vẻ cực kỳ tự tin với năng lực của mình.

Đặt tay lên bề mặt thạch bi, rồi tiến hành quá trình kiểm tra. Dần dần, thạch bi bắt đầu phát sáng. Cho tới khi nó dừng lại thì toàn trường mới rầm rộ mà hét lên.

Ngũ phẩm thiên phú!

Đến cả trưởng lão ngoại môn đệ tử cũng phải giật mình. Trong lòng lão lại rất là vui vẻ, vì tìm được một người đệ tử có tố chất.

- - -

Ps: Cầu like chương, cầu donate, cầu đề cử, cầu kp.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Gia Là Siêu Cấp Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Khảo hạch (2)

Ngũ phẩm thiên phú!

Ngay khi Lý Tiểu Tiêu vừa kiểm tra tố chất của mình xong và nhận được kết quả đáng để mong đợi nên vẻ mặt của nàng càng ngày càng hớn hờ. Nhất là với những ánh mắt mà mọi người nhìn về phía mình mà hưởng thụ. Cuối cùng cũng không quên việc nhìn về phía hấn rồi nở một nụ cười khiêu khích.

Mặc dù có một thời gian đi chung với nhau cùng có trò chuyện qua một vài lần nhưng nàng ta đối với hấn vẫn có chút không thật sự thích, bởi vì nàng ta không được Hình Nhi ưu ái hơn hấn. Giống như trên trời sinh ra một cái tranh chấp cùng với mình vậy.

Nhận biết ánh mắt của Lý Tiểu Tiểu đang nhìn nhưng hắn cũng chẳng thèm để ý tới. Mặc dù còn rất nhỏ tuổi nhưng thân là một vị đỉnh của đỉnh cấp thiên kiều cùng thực lực cực mạnh như hắn làm sao lại để ý đến một tiểu nha đầu này đâu.

Đúng lúc này, thanh âm của vị trưởng lão kia lại vang lên.

“Lý Mạc”.

“Mạc đại ca, cố lên”. Lý Tiểu Tiểu cực kỳ hào hứng nhìn về phía Lý Mạc rồi hô to.

Trước khi đi, hắn cũng không khỏi không nhìn về phía Hình Nhi rồi nhận được cái gật đầu của nàng, hắn mới tự tin mà tiến lên.

Đặt tay lên thạch bi rồi vận chuyển khí lực toàn thân. Hắn rất trông chờ vào tố chất của bản thân liệu có thể đạt được cấp độ nào. Một lúc lâu sau, thạch bi đột nhiên xảy ra rung động, so với Lý Tiểu Tiểu có chút mạnh mẽ hơn đâu chỉ một hai thành.

Đến ngay cả vị trưởng lão kia cũng phải giật mình. Vừa rồi đã có một người Ngũ cấp thiên phú rồi, giờ lại thêm một người khác nữa. Nếu so sánh thì hơn thua nhau không quá lớn nhưng chung quy cũng là viên ngọc thô cần được tinh chỉnh lại.

Ngay khi nhận được kết quả, Lý Mạc nở ra một nụ cười tươi, gương mặt hắn đã cực kỳ anh tuấn rồi nay cười càng khiến hắn đẹp trai hơn hẳn.

Lý Hình Nhi thì khỏi phải nói rồi, nàng cùng Lý Mạc có quan hệ cực kỳ tốt, mặc dù không phải an hem ruột thịt nhưng trong gia tộc, nàng luôn luôn rất xem trọng hắn, cùng rất là sung bái. Một người được cho là song toàn.

“Năm nay, Tinh Kiếm Tông ta có niềm vui quả thật là rất lớn, chưa gì đã có hai người đạt chuẩn thiên kiều ở trong tông, tương lai tiền đồ sẽ càng ngày càng rộng mở”. Vị lão giả kia vừa ghi vào sổ sách vừa cười không thôi. Không biết đã trải qua bao lâu không có hiện tượng như vậy xảy ra.

“Tiếp đến, Lý Hình Nhi”.

Ngay khi tiếng nói vừa dứt, toàn trường liền tập trung ánh mắt nhìn về phía nàng, từ vòng thứ nhất đã có rất nhiều người chiêm ngưỡng được vẻ đẹp cùng thiên phú siêu quần của nàng, cùng với việc thân hình căng mọng kia càng khiến người ta nóng như muốn nổ cả mắt.

Trái lại, cả ba người đều rất háo hức nhìn xem kết quả của nàng. Nhất là Lý Tiểu Tiểu cùng Lý Mạc hai người, thiên phú trong Lý gia có thể xem là hàng đầu nhưng để so sánh cùng Hình Nhi là một cái hoàn toàn khác, thân là thiên kiều số một của gia tộc, mặc dù không được đào tạo quá nhiều nhưng thực lực của nàng không hề yếu một chút nào.

Trước những ánh mắt nhìn ngó về mình, nàng cũng chẳng cảm giác khó chịu một chút nào cả, vì từ nhỏ nàng đã quá quen với việc này rồi.

Nàng đi giữa đám người rồi tiến về phía thạch bi rồi nhìn ngó nó một lúc. Sự việc nàng có chút hơi chậm nhưng ai ai cũng phải chờ đợi.

Cho đến khi, toàn bộ tòa thạch bi rung lên kịch liệt và quang mang nó phát ra cũng càng khiến người ta như muốn nổ cả mắt.

Thất phẩm thiên kiều!

Toàn trường tỉnh mạch!

Không ai nói lên được một lời nào cả!

Ngay cả vị trưởng lão kia cũng vì thế mà rung động.

“Trời đất ơi, thất phẩm thiên kiều, ta là đang mộng hay sao?”. Lão giả khòe mũi hơi cay cay, hai con ngươi rung rung như muốn khóc.

Bởi vì Tinh Kiếm Tông trước đây từng là một tòa nhất phẩm tông môn nhưng do sự thiếu sót của lớp đệ tử thiên kiều nên càng ngày càng tụt dốc cho tới bây giờ. Và chứ vị trưởng lão đều biết về việc này.

Nên lúc này có một vị đỉnh cấp thiên kiều như vậy càng khiến họ nóng máu hơn cả, nàng ta chắc chắn được tông môn hết mực ưu ái, thậm chí có thể trở thành đệ tử thân truyền của một vị trưởng lão hay là của tông chủ cũng có thể được.

Ở phía sâu trong tông môn!

Tại bên trong một tòa thạch thất, một bóng dáng người ngồi xếp bằng ngay ngắn đang tu luyện và có một thanh kiếm cắm ở phía trước. Không ai khác, người này chính là tông chủ của Tinh Kiếm Tông, Kiếm Vương Hồ Nhất Kiếm, lâu kiếm vì tên, toàn thân hắn toát ra một cỗ kiếm khí cực kỳ bá đạo.

Lý do mà người này phá quan chính là rung động từ phía thạch bi phát ra. Mặc dù đang tu luyện nhưng cảm nhận cùng cảm ứng của hắn cực kỳ sắc bén.

“Cuối cùng cũng đợi được sao? Bắc Minh Kiếm Các, Huyền Nguyên Kiếm Môn, Đồ Đằng Kiếm Tông. Mối thù này Nhất Kiếm ta sẽ đòi lại”. Ánh mắt thâm thúy của hắn sáng ngời, ẩn chứa ở trong đó là có một sự buồn bã.

Sau cùng, người này liền nở ra một nụ cười rồi phá quan mà đi ra.

Tinh Kiếm Tông đã sẵn sàng trở lại đỉnh cao tông môn!

Đó là mong ước của bao đời tông chủ cho tới bây giờ, bị sự chèn ép của các kiếm phái khác, thậm chí dính dáng đến một thế lực bí ẩn nào đó đang đứng ở trong tối dật giậy.

Trường khảo hạch!

Hình Nhi tiến hành kiểm trắc thiên phú xong liền nở một nụ cười tươi, gương mặt xinh đẹp của nàng như đang được tô điểm thêm vậy, toàn trường những nam nhân kia cũng phải ngước mắt mà mong ngóng.

“Hình Nhi tỷ quả thật là không làm người ta thất vọng”. Lý Tiểu Tiểu vui mừng tới mức mà nàng như đang muốn nhảy cao lên.

Bên cạnh, Lý Mạc cũng vì thế mà vui sướng, mặc dù kìm nén sự rung động ở trong lòng không có thể hiện ra ngoài nhưng gương mặt tươi cười cùng cánh tay run run kia có thể khiến người ta nhận thấy được.

“Tiểu tỷ tỷ thật là lợi hại nha”. Mặc dù hắn cùng nàng quen biết chưa đến một ngày nhưng vẫn có một chút cảm tình nào đó nên hắn tiến lại gần rồi lên tiếng chúc mừng.

Hình Nhi cũng vui vẻ đón nhận, nàng nhẹ nhàng gật đầu mà không có nói gì thêm.

“Tiếp đến, Đế Nguyên Quân”.

“Đến ta rồi, nhìn xem tiểu gia anh tuấn, bá đạo đi lên đây”.

“Tiểu đệ là thiên tài, ta tin thiên phú của đệ không thấp dưới ta đâu”. Một bên, Hình Nhi lên tiếng khích lệ hắn.

Còn hai người kia cũng không có nói gì mà chỉ có gật đầu như cho qua, riêng Lý Tiểu Tiểu càng không có một chút biểu hiện nào cả.

Trong đám người xét tuyển vào thì có lẽ hắn là người có tuổi tác nhỏ nhất. Cùng với vẻ lanh lợi cùng nhanh nhạy của mình nên cũng rất được sự chú ý của mọi người xung quanh.

Ngay khi hắn đi lên đến nơi rồi đưa tay đặt lên thạch bì, hắn liền cảm giác được một luồng khí tức có mùi thơm tương đồng ở Tử Cực Kiếm Môn. Hắn trước đây cũng đã từng khảo hạch qua một lần, đã khiến cho toàn bộ viên thạch bì nổ tung nên không thể đo đếm được thiên phú của hắn.

Cho tới hiện tại, hắn cũng không thể biết được bản thân hắn rốt cuộc là như thế nào, chỉ biết hắn tu luyện hết sức là dễ dàng mà không có một chút gì gọi là khó khăn khi tiến cảnh cả. Thậm chí cả việc ngộ đạo cũng không hề khó khăn.

May mắn thay, hiện tại hắn đã khóa được toàn bộ thiên phú của bản thân nên không cần phải quá lo lắng việc sẽ làm vỡ viên thạch bì này. Giá trị của nó chắc hẳn sẽ không thấp, và lúc hắn rời khỏi kiếm môn quá gấp nên hoàn toàn không mang theo quá nhiều linh tinh.

Hiện tại hắn cũng không biết được, bản thân mình hiện tại có ngang bằng với một người bình thường tu luyện hay không nữa? Việc này hắn cũng rất tò mò muốn biết.

Từ bên trong viên thạch bì, có một luồng khí lưu rất nồng đậm thoát ra dung nhập vào bên trong thân thể rồi đi xuống đến phía bên dưới đan điền nhằm cảm ứng được khả năng của hắn. Nhưng lượng khí lưu này tiến vào giống như gặp phải sự ngăn cản nào đó vậy.

Lúc đầu hắn có chút không hiểu chuyện nhưng ngay khi điều tiết chân khí ở trong cơ thể hắn mới phát hiện ra được, toàn bộ đều bị thanh kiếm ẩn ẩn ở trong cơ thể ngăn chặn lại toàn bộ.

Hắn cũng lắc đầu ngán ngẫm, khi thanh tiểu kiếm này nó lại một mực quá nghe lời, ý hắn bảo là chỉ muốn tu luyện như người thường nhưng thế này thì hơi quá rồi. Lúc này hắn chẳng khác gì một người bình thường cả.

May mắn lúc trước hắn có tiết ra một chút thủ đoạn đầy cảnh giới lên tới Luyện Nhân Cảnh đỉnh phong chứ không hiện tại hắn đã bị đuổi ra khỏi nơi này là chắc chắn.

Ngay cả vị khảo thị kia cũng có chút trầm tư, thạch bì này từ xưa tới giờ mới có một lần biểu hiện như vậy.

Mặc dù là trưởng lão ngoại môn nhưng thực lực của lão cũng thuộc dạng nhất lưu một trong, không hề yếu một chút nào. Lão quan sát thạch bì bằng thiên phú thần thông của mình.

Cực Đồng Kim Nhân!

Thiên phú thần thông này cho phép lão nhìn rõ và phân tích được những dòng khí lưu của đối phương cũng như nhìn xem được những dòng chảy năng lượng của thạch bì truyền ra.

Ánh mắt chuyển qua màu vàng kim nhìn về phía bên trên thân thể hắn rồi quét qua. Mặc dù cặp mắt này bá đạo là như vậy nhưng xa xa có thể so sánh được thanh tiểu kiếm ở trong người của hắn kia.

Đó không phải là thiên phủ thần thông của hắn mà là bị đưa vào nhằm phong ấn lại toàn bộ.

Lão giả nhìn thấy cảnh tượng này cũng phải run lên.

Rõ ràng khí lưu từ thạch bị truyền qua đề bị chặn lại, ngăn không cho nó tiến vào bên trong đan điền. Hoàn toàn không phải chặn đi mà nó không tài nào tiến lại gần được, toàn bộ dòng khí lưu như bị thứ gì đó kinh khủng hủy diệt hết toàn bộ.

Cảm thấy mắt mình giống như bị hoa, lão đưa tay lên day day mắt một vài cái nhưng vẫn như vậy.

Hắn cũng phát hiện được lão giả kia đang âm thầm quan sát hắn nhưng hắn cũng chẳng hề quan tâm đến, chỉ liếc qua nhìn lão một cái rồi thôi.

Nhưng chỉ trong cái liếc mắt đó đối với lão là giống như một cái hàm băng khổng lồ sâu không thấy đáy đang giam cầm lão, đó là một lời cảnh cáo. Ánh mắt run rẩy nhanh chóng thu hồi ánh mắt, đồng thời nuốt xuống một ngụm khí lạnh.

Cùng lúc!

Phía bên dưới cũng vì thế mà rầm rộ bàn tán, xem hắn như một người tầm thường không có tổ chất.

Hình Nhi ba người cũng vì thế mà có chút dờ người ra. Làm sao có thể như vậy được?

Cuối cùng, lần kiểm tra tư chất của hắn kết thúc, hắn hoàn toàn giống với một người bình thường, hoàn toàn không có một chút tổ chất nào cả.

Điều này tưởng chừng rất khó để một người tu luyện cảm thấy giống như từ trên vực cao rơi xuống vực sâu vậy, nhưng hắn thì lại khác, điều này càng khiến hắn càng cảm thấy thích thú.

Như vậy mới vui!

Đó là mục tiêu mà hắn lần này rời kiếm môn. Cảm giác tu luyện quá mức chán nản, mọi việc quá mức dễ dàng đối với hắn. Gần như không có cảm giác gì khó khăn cả.

Rời khỏi thạch bì, tưởng chừng như ai cũng nghĩ hắn sẽ òa lên khóc hay thậm chí nản chí nhưng không, vẻ mặt hắn lại tươi cười hơn hờ, giống như vừa gặp được chuyện gì đó rất vui.

Điều này càng khiến nhiều người cảm thấy mâu thuẫn, ngay cả Hình Nhi bọn họ cũng vì thế mà cảm thấy khó hiểu.

“Tiểu đệ, ngươi không sao chứ?”. Hình Nhi chạy lại an ủi hắn.

“Ta không sao”. Hắn chỉ nở một nụ cười tươi rồi trả lời.

Nhìn thấy hắn cười tươi cùng ánh mắt không có chút gì rung động hay là buồn bã gì cả, càng khiến Hình Nhi cảm thấy khó mà hiểu được.

Đây là do tuổi trẻ không hiểu chuyện?!

Trong đầu nàng có một cái ý nghĩ như vậy. Nàng thở nhẹ ra một hơi rồi gật đầu.

“Tiếp đến cửa thứ ba thôi”. Một bên Lý Mạc lên tiếng.

--

Ps: Cầu like chương, cầu donate, cầu kp, cầu đề cử

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Gia Là Siêu Cấp Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Khảo hạch (3)

Ps: Thật xin lỗi các vị đh, là do trước ta có một chút lộn lộn trong việc phân chia đăng cấp của công pháp rồi a, nay ta chỉnh sửa lại một chút.

Công pháp tu luyện (gồm kiếm pháp, thương pháp,...) chia làm: Thần, Thánh, Thiên, Địa, Huyền, Hoàng cấp (từ cao xuống thấp), mỗi cái chia ra làm hạ phẩm, trung phẩm, thượng phẩm cùng cực phẩm bốn cái tiểu cảnh giới.

Cửa thứ ba khảo hạch này, chính là khảo sát thực lực. Bắt buộc những người tham gia phải thi triển hết toàn bộ khả năng của mình. Chỉ cần đánh bại được đối thủ cũng như đuổi những người kia lui xuống lôi đài là có thể thông qua.

Và số lượng có thể thông qua chỉ là 200 người mà thôi. Một con số quá thấp so với số lượng người đồng như vậy.

Cả bốn người tiến vào đã được một hồi lâu nhưng vẫn chưa có bắt đầu, dường như đang chờ đợi đủ số lượng người.

Vì là những người hoàn thành hai cửa khảo hạch sớm nhất nên bốn người bắt buộc phải chờ đợi những người kia đi ra.

Một lúc lâu sau, dần dần từ bên trong cửa thứ hai đi ra một nhóm người khoảng chừng 500 số lượng đi ra bắt đầu dung nhập vào trên lôi đài.

Phía trên cao, một vị lão giả là trưởng lão nội môn đệ tử cùng chư vị thái thượng trưởng lão đang tọa vị ở trên chính những chiếc ghế của mình và ở giữa có một cái ghế được đặt ở vị trí cao nhất chính là trưởng môn của Tinh Kiếm Các Hồ Nhất Kiếm.

Với số lượng người tham gia khảo hạch lên đến hơn hai vạn người nên không thể nào tập trung hết trên một lôi đài cả nên bắt buộc phải chia ra thành nhiều lần khác nhau và mỗi lần đó chỉ tuyển ra người với đủ số lượng mà thôi.

“Ừm, hơn 600 người, cũng đủ để bắt đầu”.

“Luật của vòng ba này chắc các người cũng đã biết được từ trước, nên ta chỉ nhắc qua một lần. Chỉ cần loại bỏ những người xung quanh cho tới khi còn 40 người thì sẽ dừng lại”.

“Bắt đầu đi”.

Phía trên cao, một vị trưởng lão ngoại môn quát lớn, thanh âm tràn đầy uy lực đè nén xuống toàn bộ bên dưới.

Ngay sau khi lão giả dứt lời, đám người phía bên dưới mới bắt đầu hướng đến nhau mà công kích.

Hắn cùng nhóm người Hình Nhi tụ tập một chỗ và được hai người bao bọc ở bên ngoài bảo vệ. Thực lực của hắn cùng Tiểu Tiểu tương đối mạnh nhưng chắc chắn chưa được thực chiến quá nhiều cùng kỹ thuật không được tôi luyện nên rất khó có thể phòng bị được.

Hắn cũng không có quan tâm đến nên cũng chỉ đứng phía sau xem trò mà thôi. Trái lại, Lý Tiểu Tiểu trên gương mặt có chút âm trầm xuống, xung quanh bốn người có một nhóm với số lượng hơn mười người đang hướng đến và chuẩn bị đánh đuổi xuống lôi đài.

Nắm tay thật chặt nhìn chằm chằm những đám người kia, khóe miệng không muốn cam chịu.

“Ta cũng muốn tham gia”. Cuối cùng, Lý Tiểu Tiểu mới nói ra tiếng lòng, nàng từ trước đến giờ đều được bao bọc từ đầu đến cuối nên cũng không muốn trở thành gánh nặng mà thốt lên.

“Tiểu Tiểu, yên tâm có ta ở đây, bọn chúng không làm gì được ngươi”. Lý Mặc tay nắm chặt chuôi kiếm rồi lên tiếng.

“Nhưng ta không muốn trở thành gánh nặng cho hai người”. Gương mặt nhỏ nhắn hơi đỏ lên cùng cặp mắt long lanh với vẻ chắc chắn, lời nói rõ ràng không có điểm quay lui.

“Được rồi, cảm thấy không tiếp tục được thì đi ra sau lưng bọn ta”. Hình Nhi quay đầu nhìn về phía Tiểu Tiểu rồi lên tiếng.

Đáp lại, nàng ta chỉ có gật đầu, đồng thời rút thanh kiếm sau lưng của mình ra ngoài chuẩn bị.

“Tiểu đệ, người đứng sau lưng bọn ta, không được chạy đi lung tung”. Tiếp đến, Hình Nhi quay qua nhìn về phía hắn rồi nói.

Hắn cũng không đáp lời mà chỉ cười.

Thân làm đỉnh cấp thiên kiêu như hắn lại có ngày bị người khác bảo đứng ở sau lưng mà không được chạy lung tung? Nếu như người khác thì chắc chắn không cam chịu nhưng riêng hắn thì lại khác, chỉ việc đứng nhìn mà thôi.

Đột nhiên, đám người kia không còn chần chừ nữa mà nhanh chóng lao lên, trên tay nắm chặt chuôi kiếm, lao tới rồi chém bổ về phía trước.

Lý gia kiếm thuật, Hoàng cấp hạ phẩm kiếm thuật, Trảm kiếm!

Hình Nhi tay đưa lên cao quá đầu, một chân bước lên phía trước một bước rồi lao lên. Trường kiếm sắc bén nằm ở trong tay mạnh mẽ đón đỡ. Nàng cũng không có chút nào giấu diếm mà hoàn toàn thi triển hết toàn bộ thực lực của mình.

Thức Nhân Cảnh tứ tầng!

Đám người kia nhận thấy khí tức mạnh mẽ của nàng nên có chút ngừng lại. Con người có chút khó coi nhìn về phía Hình Nhi.

Phía trên cao, những vị cao tăng ở trong tông quan sát liền nhận thấy được khí tức của nàng thoát ra nên tập trung ánh mắt nhìn về phía bên dưới. Về mặt

bọn họ sáng lên, gương mặt nở một nụ cười tươi cùng ánh mắt như muốn thu Hinh Nhi về bên vậy.

Cũng không chịu yếu thế, Lý Mạc cũng một mực lao lên. Trên tay trường kiếm quét ngang đánh bay mấy tên ra sau hơn mười bước chân mới có thể dừng lại.

Thức Nhân cảnh tam tầng!

Toàn trường rung động!

Mười tên kia lúc này sắc mặt trắng xanh lẫn lộn rất là khó coi, lần này xem như bọn hắn triệt để xong, đá trúng phải tảng đá lớn.

Hoàng cấp hạ phẩm kiếm pháp, Tam Tuyệt Kiếm Thức, thức thứ nhất, Tàng Đồ!

Lý Mạc hai chân dẫm mạnh xuống nền đất rồi nhanh chóng tiếp cận một tên gần đó, tốc độ của hắn nhanh tới mức mà đám người kia không kịp phản ứng liền bị một kiếm quét ngang qua.

Oanh!

Nhanh chóng dùng kiếm ra để ngăn chặn. Thanh âm hai đầu lưỡi kiếm vang lên, cùng một tiếng “Khục” hộc máu. Cảnh giới thua kém Lý Mạc quá xa, chỉ là một tên Luyện Nhân Cảnh bát tầng mà thôi, làm sao có thể ngăn chặn một kiếm uy lực mạnh mẽ như vậy được.

Ngay sau khi vừa dứt kiếm, Lý Mạc một lần nữa vung kiếm lên chuẩn bị chém xuống. Lần này, đám người kia mới kịp thời phản ứng mà lao đến hỗ trợ.

Hoàng cấp hạ phẩm kiếm pháp, Tam Tuyệt Kiếm Thức, thức thứ hai, Tuyệt Kiếm!

Mặc dù nhận biết được có ba người đang lao nhanh về phía mình nhưng hắn cũng chẳng thêm quan tâm mà thi triển kiếm thức chém xuống.

Keng!

Một thanh âm tiếng kim loại vang lên.

Lưỡi kiếm của hắn sắc bén cùng bản thân tung ra toàn bộ thực lực khiến uy lực của kiếm thức tăng lên một cách đáng kinh ngạc. Lưỡi kiếm chém xuống đã cắt thanh kiếm kia ra làm hai phần, chưa dừng lại ở đó, lưỡi kiếm còn chưa có dừng lại mà tiếp tục chém xuống một bên bả vai.

Lúc này, ba người kia đã tiếp cận ngay phía sau lưng, hắn nhanh chóng đưa chân lên đá mạnh tên đang nằm la liệt trên nền đất ra khỏi lối đi rồi mới nhảy bật lên cao tránh né.

Hoàng cấp hạ phẩm kiếm pháp, Tam Tuyệt Kiếm Thức, thức thứ ba, Diệt Kiếm!

Ngay lúc vừa hạ xuống, chân phải phát lực đẩy cơ thể lao nhanh về phía ba người kia rồi tung ra kiếm thức. Tam tuyệt kiếm thức này duy chỉ có ba thức mà thôi nhưng mỗi một thức lại có uy lực cùng độ tinh diệu được thể hiện một cách rất khác biệt. Riêng thức thứ ba này chân chính có được uy lực gấp hai lần thức thứ nhất.

Lưỡi kiếm lạnh toát chém về phía trước tiếp lấy kiếm chiêu của ba người kia.

Oanh Oanh!

Lý Mạc thành linh bị đẩy lùi ra sau mấy bước, gương mặt anh tuấn lúc này mới có một chút biến hóa. Nghênh đón ba người kia, hắn không hoàn toàn rơi vào hạ phong mà ẩn ẩn có chút thắng thế.

Rõ ràng ba người kia đều có cảnh giới Luyện Nhân Cảnh cửu tầng nên không có dễ dàng mà toàn bại hết trong một lần được. Ba người kia vì bị phản chấn mà lùi ra sau mấy trượng mới ổn định lại được.

Phía bên kia!

Hinh Nhi cũng không có thua kém mà một người đang cùng năm người kia đối chọi cực kỳ gay gắt. Thực lực của nàng cũng không phải yếu kém gì nhưng bị năm người vây công như vậy nên có một chút rắc rối.

Trái lại, Lý Tiểu Tiểu cũng bị một tên cùng đẳng cấp công phạt, cả hai người đều ngang sức ngang tài, không có ai thua kém hết cả.

“Các ngươi. Khôn kiếp”. Lý Mạc trông thấy hai người như vậy nên thốt lên, ánh mắt nhìn về phía ba người kia giống như sư tử đang nhìn con mồi vậy.

Toàn thân đẩy mạnh khí lực lên cao hết mức có thể rồi lao lên. Lúc này hắn không còn giấu diếm thực lực nữa mà toàn bộ được thi triển ra, chân chính thực lực mà hắn nắm giữ.

Khí thể hiện ngang hoành ép ba người kia khiến chúng cảm thấy lồng ngực có chút khó thở.

Hoàng cấp trung phẩm kiếm pháp, Táng Kiếm thức, thức thứ nhất Xuyên Tâm!

Hai tay nắm chặt chuỗi kiếm thu về một bên vai rồi đập mạnh xuống, toàn thân hần lúc này giống như một mũi tên có thể xuyên phá bất kỳ thứ gì ngăn cản phía trước.

Ba người kia cũng vì bị khí thế áp bức nên phản ứng có chút đình trệ hơn. Rất nhanh, mũi kiếm hướng về phía trước đâm tới một tên phía trước.

“Khục”.

Mặc dù đã đưa kiếm lên ngăn chặn nhưng uy lực của nó quá mức mạnh mẽ, mũi kiếm giống như đâm về phía một tảng xộp lớn mà xuyên qua phía bên dưới bả vai. Nếu như lúc cuối hần không có lưu thủ thì một kiếm này đã trực tiếp đâm xuyên qua tim mà chết.

Không để hai tên kia có phản ứng mà hần tiếp tục lao lên, tiếp cận một tên ở bên cạnh đó.

Hoàng cấp trung phẩm kiếm pháp, Táng Kiếm thức, thứ thứ hai, Thập Tam Kiếm Trảm!

Đột nhiên, cánh tay của hần trở nên càng ngày càng nhanh hơn, với tốc độ mà mắt thường quan sát được cũng chỉ có thể nhìn giống như là một cái tàn ảnh.

Chưa tới hai hơi hô hấp, hần đã chém ra liên tiếp tám kiếm hướng về hai tên kia mà đánh tới. Mặc dù chưa thể tung ra được toàn bộ mười ba kiếm nhưng hiện tại cũng đủ dùng rồi.

“Khốn kiếp, nhanh lui lại”. Hai tên kia cũng không phải là người thường, ngay khi cảm nhận được uy hiếp nên rất nhanh liền quát lên muốn lui ra sau.

Nhưng đâu có dễ dàng như vậy, Kiếm mà hần tung ra quá nhanh càng khiến hai người không tài nào mà rút lui một cách dễ dàng được. Ngay vừa chỉ lui xuống một bước chân thôi nhưng trên người chúng đã bị lưỡi kiếm cắt trúng, từng miếng vết thương in sâu vào trong da thịt. Thậm chí có cái ẩn ẩn sâu thấu tới tủy xương.

Cảm nhận thấy thương thế không được ổn nên chúng rất dứt khoát liền chạy đi, bỏ mặc lại những người kia.

“Hừ...”. Lý Mạc thấy vậy cũng không có đuổi theo mà nhanh chóng hướng về phía Lý Tiểu Tiểu trợ giúp một tay.

“Mạc đại ca”. Ngay khi nhìn thấy Lý Mạc chạy tới, Tiểu Tiểu liền nở một nụ cười.

Ngay khi Tiểu Tiểu hơi phân thần một chút thôi nhưng tên kia cũng nhanh chóng chớp lấy cơ hội mà vùng kiếm chém tới. Lưỡi kiếm sắc bén kia rất nhanh liền có thể chạm tới cánh vai của nàng.

“Cẩn thận...”. Thấy vậy, Lý Mạc hét lên, đồng thời hần đẩy mạnh chân khí lên cao hết mức có thể.

“Aaaaaaaa...”. Lúc này, Tiểu Tiểu cảm nhận được phía một bên vai mình dường như có thứ gì đó lạnh lạnh đang xuống tới cùng tiếng hét của Lý Mạc nên bị giật mình, không kịp né tránh sợ hãi mà hét lên.

Lý Mạc trong ánh mắt dần dần dâng lên cổ sát ý. Hàm răng hần thít chặt lại ẩn ẩn có một chút máu chảy ra, trên tay nắm chặt chuỗi kiếm chuẩn bị ném về phía trước.

Nàng ta hai mắt mở lớn nhìn chăm chăm, toàn thân muốn phát lực để trốn tránh nhưng không tài nào điều khiển được.

Cuối cùng nàng vẫn chỉ là một đứa trẻ cần sự bao bọc, che chở của người khác. Khóe mắt dần dần chuyển đỏ rồi một dòng nước mắt chảy xuống. Nàng không cam lòng thất bại!

Ngay lúc này, từ phía sau lưng Tiểu Tiểu có một luồng gió thổi qua khiến cho cái cảm giác lạnh thấu xương của lưỡi kiếm kia hạ xuống tới.

Oanh!

Lý Mạc cũng vì thế mà thu tay lại.

Vừa rồi có một thứ gì đó vừa lao đến rồi đánh mạnh vào trong lồng ngực khiến cho người tên ám toán kia bị đẩy lùi ra sau, lưỡi kiếm cũng vì thế mà bị chệch hướng chém không tới Tiểu Tiểu.

Nhân lúc này, Lý Mạc có thêm một chút thời gian lao tới, hần nhanh chóng đứng trước mặt Tiểu Tiểu rồi đưa kiếm lên cao rồi chém xuống. Đường kiếm sắc lém lõe sáng dưới ánh nắng lướt qua cái cô.

Máu tươi trào ra bắn tung tóe lên trên người hần. Thân thể dần dần rơi xuống gục dưới nền đất, hoàn toàn mất đi sinh cơ.

Tiểu Tiểu thấy vậy nên hai mắt co lại, sợ hãi. Lần đầu tiên chứng kiến một người ngay trước mặt mình bị giết. Cảm giác trong đầu nàng hoàn toàn bị trống rỗng không còn suy nghĩ hay có chút cảm giác nào cả. Nàng sợ mà đứng bất động.

- - -

Ps: Cầu like chương, cầu đề cử, ủng hộ, cầu kim phiếu

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Gia Là Siêu Cấp Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Tranh giành đệ tử

“Tiểu Tiểu, ngươi có bị làm sao không?”. Lý Mạc cầm kiếm xuống rồi đưa tay đỡ lấy cơ thể Tiểu Tiểu rồi nói.

Hắn liên tục dùng tay vỗ nhẹ ở một bên má nhằm gọi trở dậy. Tiểu Tiểu thân thể đứng hình một lúc lâu sau mới có tỉnh lại.

“Mạc đại ca, hần... hần...”. Khóe miệng Tiểu Tiểu ngập ngừng nói không ra lời, gương mặt nhỏ nhắn chuyển qua màu tái xanh sợ hãi, hai hàng nước mắt của nàng cũng vì thế mà chảy xuống.

“Yên tâm, không sao, có Mạc đại ca đây rồi”. Hắn đưa tay kéo đầu Tiểu Tiểu vào trong lòng ngực của mình.

Đội Tiểu Tiểu ổn định một lúc, Lý Mạc mới thu tay trở lại. Vừa rồi hắn quá chú tâm bảo vệ Tiểu Tiểu mà không hề hay biết ai đã ra tay cứu giúp, cũng phải nói là tốc độ vừa rồi quá nhanh, nó nhanh tới mức mà hắn chỉ nhìn thấy được một cái bóng đánh tới mà thôi. Hoàn toàn không nhìn thấy rõ được.

Đứng phía xa, nhìn về phía hai người rồi lắc đầu. May mắn vừa rồi không phải hắn kịp thời ra tay không thì lưỡi kiếm kia đã chặt đứt một cánh tay của nàng ta rồi.

“Tiểu Tiểu, lùi ra sau đi, ta qua giúp Hình Nhi một tay”. Lý Mạc đặt tay lên đầu Tiểu Tiểu rồi nói.

Đáp lời, nàng ta gạt đầu một cái rồi hướng về phía hắn đi tới.

Lúc này!

Hình Nhi bị năm người vây công nhưng cũng không hoàn toàn rơi vào thế hạ phong, trải qua hơn một trăm chiêu rồi nhưng nàng vẫn không thể nào phá giải được toàn bộ chiêu thức của bọn họ. Năm người này phối hợp công kích cùng phòng ngự quá mức chặt chẽ, từ phía góc nhìn của Hình Nhi không tài nào tìm ra được lỗ hổng mà phá ra cả.

“Hình Nhi, để ta đến giúp”. Phía sau lưng nàng, một thanh âm nam tử vang lên.

Hoàng cấp trung phẩm kiếm pháp, Táng Kiếm thức, thứ thứ nhất Xuyên Tâm!

Không có chần chừ, hắn nhanh chóng tung ra kiếm chiêu cùng tung ra hết toàn bộ sức lực đâm tới, tốc độ của hắn cực nhanh, giống như ngay lập tức có thể lao tới.

Mũi kiếm giống như một mũi tên bay xé gió lao tới ngăn chặn hết toàn bộ công kích của bọn chúng.

“Xi, chúng ta rút”. Nhận thấy Hình Nhi có một người trợ giúp nên chúng hành động hết sức dứt khoát.

Đội cho đến khi năm tên kia rời khỏi, trốn khỏi võ đài thì cả hai người mới thu liễm lại.

“Tiểu Tiểu cùng Nguyên Quân như thế nào rồi?”. Hình Nhi trên gương mặt mồ hôi chảy ra nhễ nhãi thấm ướt lên tiếng.

“Hai đứa nó không sao? Cả hai đang đứng ở phía dưới góc kia”. Lý Mạc đưa tay chỉ về phía cuối góc rồi đài trả lời.

“Ta quay lại thôi”. Hình Nhi nhìn thấy cả hai người đều không có ai bị thương cả nên rất vui mừng, cặp môi anh đào nở một nụ cười tươi rồi nói.

“Cả hai như thế nào, không bị ai ức hiếp cả chứ?”. Hình Nhi tiến lại gần cả hai rồi hỏi.

“Ta không bị làm sao?”. Tiểu Tiểu lắc đầu.

“Ta cũng không”. Để Nguyên Dương trả lời.

“Như vậy liền tốt, ta đứng đợi ở đây một lúc chờ đợi khảo hạch kết thúc thôi”. Hình Nhi hơi chút thả lỏng người gạt đầu.

“Ta nghĩ không có ai dám đến đây đối đầu với hai ta đâu”. Lý Mạc đứng bên cạnh Hình Nhi lên tiếng.

Đúng như lời của Lý Mạc nói, vừa rồi cả hai người thể hiện quá mức chói lóa cùng thực lực cực kỳ cường đại nên không có một ai dám tiến đến đối đầu cả. Bọn họ hướng vào nhau nhằm tìm lấy một chút cơ hội chứ gặp phải hai người Lý Mạc cùng Hình Nhi thì chắc chắn sẽ bị đánh thảm bại rồi bị rơi xuống khỏi lối đài.

Một lúc lâu sau!

Sau khi khảo hạch lần thứ nhất hoàn toàn kết thúc.

“Khảo hạch cửa thứ ba, nhóm đầu tiên kết thúc”.

“Chúc mừng tân đệ tử gia nhập Tinh Kiếm Tông”.

“Đầu tiên sẽ là chư vị trưởng lão tuyển chọn đệ tử rồi mới đến việc phân chia cấp bậc đệ tử”.

Lão giả khảo thị thanh giọng to rõ vang vọng xuống phía bên dưới.

“Hah hah hah. Để lão phu mở đầu”.

“Ngươi tên là gì?”. Lão giả đứng dậy rồi tiến về phía bên dưới lối đài.

“Tiểu nữ tên Lý Tiểu Tiểu”.

“Ngươi có nguyện ý bái ta làm sư phụ”. Lão giả lên tiếng.

Tiểu Tiểu nghe thấy lời của lão giả như vậy liền đứng ngẩn cả người ra, lỡ tai lúc này giống như bị ù có chút nghe không rõ, hai mắt hoa hoa cùng toàn thân rung lắc. Cho tới một lúc thì Tiểu Tiểu mới lên tiếng “Nguyện ý”.

“Hah hah hah, tốt. Từ nay ngươi sẽ là đệ tử thân truyền của Tinh Cúc ta đây”. Tinh Cúc trưởng lão ngẩng đầu lên cao cười lóí rồi nói.

“Chúc mừng Tinh Cúc lão đầu có một người đồ đệ tốt”. Phía trên cao, có một thanh âm vọng xuống phía bên dưới. Đây cũng là một vị khác trưởng lão, tên là Huân Lý Sơn, thực lực cực kỳ cường đại, có thể thuộc hàng cao thủ ở trong tông môn và có địa vị cực kỳ cao.

Lão giả này cũng không có chậm trễ mà đi xuống phía bên dưới lối đài phía trung tâm tìm đến một người nam tử.

Tiếp đến, đã một lúc lâu mà không có một ai lên tiếng chọn lựa đệ tử nữa khiến Hình Nhi cùng Lý Mạc hơi buồn, về mặt mong đợi của hai người nhanh chóng xui xuống.

“Nếu đã không còn...”. Vị khảo thị lên tiếng.

Đang nói giữa chừng thì bị một thanh âm vang lên.

“Chậm đã”.

“Ngươi tên gọi là Lý Hình Nhi?”. Một người trưởng lão khác lên tiếng.

“Đúng là”. Hình Nhi gật đầu trả lời.

“Ngươi có nguyện ý trở thành đệ tử thân truyền của ta”. Người trưởng lão này tiếp tục lên tiếng.

Hình Nhi có chút đắn đo chưa kịp trả lời, ngay khi nàng chuẩn bị đưa ra quyết định thì phía trên cao có một thanh âm khác vang vọng xuống.

“Đồng Tinh lão quái, ngươi cũng không khỏi quá mức tham lam. Đệ tử thân truyền của ngươi đã có một người có thiên phú không thua kém gì nàng rồi, sao không nhường lại cho ta”. Từ trên cao đi xuống là một vị trưởng lão khác.

“Hừ, Bảo Bảo lão nhi, ngươi cũng không khỏi quá phận, thực lực của ngươi sao có thể dạy được đệ tử tốt, như thế rất tiếc cho thất phẩm thiên phú lắm”. Đồng Tinh trưởng lão đáp lời.

“Ngươi nói cái gì?”. Người được gọi Bảo Bảo lão nhi này tên thật là Trương Thế Bảo, nhưng giữa hai người không hợp tính với nhau nên thường xuyên lên tiếng đả kích.

Thực lực của cả hai đều cực kỳ mạnh và không ai phân ra được thắng thua khi cả hai chưa phân sinh tử, có thể xem là thực lực ngang nhau.

“Thế nào? Ta nói không đúng sao?”. Đồng Tinh trưởng lão khoe miệng vênh lên một chút rồi tiếp tục khích bác.

“Nhà ngươi lại ngựa đòn”. Trương Thế Bảo trưởng lão không có chút nào kiềm chế mà hung hăng lao đến.

“Ta lại sợ ngươi quá, có giỏi thì tới đây”. Đồng Tinh trưởng lão không có chịu thua mà đáp lại.

“Thấy hai người đùa vui như vậy, nữ tử ta cũng muốn tham gia”. Một vị khác trưởng lão có diện mạo cực kỳ xinh đẹp, ngũ quan cực kỳ tinh xảo, sắc nét với cặp mắt phượng to tròn với hai hàng lông mi cong vút kết hợp cùng hàng mày ngài, sống mũi cao thẳng cùng cặp môi anh đào hồng hào cực kỳ cuốn hút. Toàn thân mang một bộ y phục màu đỏ hồng cùng hoa vật phụng hoàng thêu dệt ở bên ngoài càng tô lên cái vẻ đẹp cùng làn da trắng sáng của mình.

“Ta tên Mộ Tinh Trúc, thực lực không thua kém hai người kia. Ngươi có muốn bái ta làm sư phụ?”.

“Bà già, ngươi rút qua một bên”. Đồng Tinh trưởng lão cùng Trương Thế Bảo đồng thanh quát.

“Hai tên đệ tử mà các ngươi nói gì? Ta thiên các ngươi”. Mộ Tinh Trúc trưởng lão nóng giận quát lớn.

Nàng ta không có chút nào lưu thủ mà rút ra trường kiếm của mình hướng về phía hạ bộ của hai người chém tới. Cả hai cảm giác được con chim như đang muốn xông chuồng nên nhanh chóng rút kiếm ra đón đỡ.

“Đừng là độc xà. Ngươi không khỏi ác độc”. Đồng Tinh trưởng lão không chút kiêng kỵ lên tiếng.

“Lắm lời, ta đến cắt của các ngươi”. Mộ Tinh Trúc trưởng lão vẻ mặt nghiêm túc đáp lời, tiếp tục vung mạnh kiếm chém đến.

Đột nhiên, có một thanh kiếm từ trên cao rơi xuống chính giữa trung tâm ba người, chỉ là kiếm khí thôi nhưng cũng đủ để đẩy lùi được ba người, khói bụi cũng từ đó mà bốc lên.

Rầm!

“Các ngươi bớt hồ nháo chút”.

Đứng ở trên không trung, một bóng người nam tử tuổi tác khoảng chừng 35-40 tuổi với dáng vẻ phát trần của mình, hai tay đưa ra phía sau lưng trông rất thư thái. Toàn thân khí lực không hề toát ra nhưng chỉ riêng cô kiếm ý ba động xung quanh cơ thể cũng đủ để khiến cho người ta cảm giác được đè nén ở trong lòng ngực.

“Trưởng môn”. Cả ba người nghe thấy thanh âm như vậy nên đồng thời thu kiếm, giọng điệu của ba người hạ thấp xuống rồi nói.

“Ngươi có nguyện vì ta chi đồ”. Hồ Nhất Kiếm thanh âm trầm ấm nhưng tràn đầy uy lực, dáng vẻ đứng ở trên cao nhìn xuống trông cực kỳ ngạo nghễ.

“Nguyên ý”. Hình Nhi không vòng vo mà nhanh chóng trả lời.

Xung quanh những người thông quan cũng vì thế mà giật mình, được trưởng môn nhận làm đồ đệ thì đâu chỉ là một đệ tử bình thường đâu... Nhưng không ai dám lên tiếng.

“Hừ, hai lão già các ngươi xem như may mắn”. Mộ Tinh Trúc liếc mắt nhìn về phía hai người rồi thăm mắng.

“Hình Nhi chúc mừng”. Lý Mạc nở một nụ cười tươi rồi nói.

“Mạc đại ca, đa tạ”.

“Tiếp đến, nếu không còn vị trưởng lão nào đích thân chọn đệ tử. Vậy ta tuyên bố, hai trăm người vượt qua ba cửa khảo hạch sẽ trở thành đệ tử ngoại môn”.

Vị lão già khảo thí lên tiếng.

“Lát nữa sẽ có người hướng dẫn các ngươi cần làm những việc tiếp theo”.

Một lúc sau!

Có một nhóm đệ tử ngoại môn gồm năm người đi đến, mỗi một người trên tay nắm giữ một khối lệnh bài với chữ “Dẫn” ở bên trên. Rõ ràng là những người hướng dẫn đã đến.

Rất nhanh, bọn họ chia ra bắt đầu dẫn những tốp đệ tử rời đi.

Lúc này, Mộ Tinh Trúc trưởng lão nhìn thấy Đế Nguyên Quân với dáng vẻ một đứa trẻ đang đứng cùng nhóm người Hình Nhi nên tò mò nhìn đến. Phát hiện được hắn có cốt linh còn rất thấp, chỉ mới mười hai tuổi nhưng thực lực thậm chí còn cao hơn cả Lý Tiểu Tiểu, đạt tới Luyện Nhân cảnh đỉnh phong rồi, kém chút nữa là có thể đột phá.

Nhưng cũng nhận được thông tin, hắn chỉ là một người bình thường không có thiên phú.

Thân là nữ tử nên Mộ Tinh Trúc nhìn thấy trẻ nhỏ liền cảm thấy cực kỳ thích thú. Thân làm trưởng lão và có tính khí theo xu hướng mạnh bạo nên cho đến bây giờ vẫn còn đang cô độc một thân. Trông thấy dáng điệu của hắn nên Mộ Tinh Trúc nhanh chóng tiến lại gần.

“Áy. Tiểu đệ đệ, có muốn hay không để chỗ ta, ở đó có rất nhiều thứ để chơi lắm”.

“Uy uy. Tiểu độc xà, không muốn, ngươi muốn cắt của ta”. Đế Nguyên Quân hai tay đưa xuống che lấy hạ bộ của mình đồng thời khom người xuống khúm núm trả lời.

Vội dánh điều nhỏ nhắn cùng gương mặt búng ra sữa của mình như muốn khiến người ta phá lên mà cười.

“...”

Bị một đứa trẻ con nói mình như vậy càng khiến trong lòng nàng có chút rung động, ánh mắt gắt gao nhìn về phía bóng lưng hai người kia tràn đầy lạnh nhạt.

“Tiểu đệ đệ, ta không có đâu, cho ngươi”. Mộ Tinh Trúc dánh về yếu điệu thướt tha khom lưng xuống, trong tay nắm một đoạn gậy trúc màu xanh ngọc bích dài khoảng gần năm thước hướng về phía Đế Nguyên Quân.

“Oa, cái gậy đánh chó”. Hần trông thấy cái gậy trúc nên lên tiếng.

Gậy đánh chó!

Cái gậy trúc này chỉ ít cũng là thuộc hàng thượng thừa, bị một đứa trẻ gọi là gậy đánh chó, càng khiến Mộ Tinh Trúc cảm thấy đau cả ruột.

“Hah hah hah. Đúng, đây là cây gậy đánh chó. Tiểu đệ đệ, ngươi không muốn?”.

“Muốn, ta muốn”. Hần trả lời. “Tiểu độc xà, cái này có thể làm kiếm không?”.

Làm kiếm?!

“Tiểu đệ, ngươi muốn làm kiếm như thế nào, ta đều có thể giúp”. Mộ Tinh Trúc trưởng lão có chút giật mình trả lời.

“Cái này”.

Đế Nguyên Quân lấy từ bên trong túi bọc đựng của mình ra một thanh kiếm đưa cho Mộ Tinh Trúc rồi nói.

“Ta muốn cái gậy đánh chó này làm chuôi cùng vỏ kiếm”.

“Tốt, ta đáp ứng. Nhưng ngươi phải đi cùng ta”. Mộ Tinh Trúc trưởng lão thu lấy thanh kiếm rồi nói.

Hần nhẹ nhàng gật đầu đồng ý.

- - -

Ps: Các đh đọc truyện hãy like chương cho ta đi a, cầu donate, cầu kim phiếu, cầu đề cử.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Gia Là Siêu Cấp Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Đuổi bắt

“Gặp lại sau”. Lúc này, Lý Mạc lên tiếng. Hần cùng đám người đã chuẩn bị đi theo vị ngoại môn đệ tử kia rồi đi nơi này.

“Mạc đại ca, gặp lại sau”. Lý Tiểu Tiểu đưa tay lên cao vẫy vẫy rồi nói lớn.

Hình Nhi gật đầu.

“Tiểu Tiểu, chúng ta cũng đi thôi”. Hình Nhi quay người, nhìn về phía Tiểu Tiểu rồi lên tiếng.

Người mà cả hai bái làm sư phụ đang đứng đợi ở bên ngoài rồi nên không thể chậm trễ hơn một chút nào nữa, vì đi đến khác hướng nhau nên cả hai đều phải chia ra mà đi.

Tiểu Tiểu có chút hụt hẫng, hướng ánh mắt về phía Hình Nhi một lúc rồi mới chịu rời đi.

Còn Đế Nguyên Quân thì được Mộ Tinh Trúc trưởng lão dẫn đi, cả hai đạp không bay vút ra phía sau.

Đứng ở phía trên cao, hần có thể nhìn thấy được một phần của tông môn, mặc dù chỉ là tam phẩm tông môn nhưng khuôn viên cũng thật là lớn, so sánh với Từ Cực Kiếm Môn thì chắc chắn phải rộng hơn mấy lần là ít, số lượng đệ tử ở đây chỉ ít cũng phải lên đến hàng vạn người.

Ngay phía dưới chân, có rất nhiều đệ tử đứng tập trung luyện kiếm phía bên dưới, chỉ nhìn qua thôi cũng đoán ra được một phần, chỉ ít cũng phải trên trăm người.

Mặc dù nơi này chỉ là ngoại môn thôi nhưng đám đệ tử một thân thực lực cũng cực kỳ mạnh mẽ, thậm chí có người còn mạnh hơn cả Hình Nhi một vài lần. Mặc dù không có thiên phú như nàng nhưng cũng đủ để chứng minh tông môn này quả thực là bất phàm.

Phương hướng của hai người rồi đi là đi đến phía sau góc, là một nơi tương đối hẻo lánh cùng rất là yên tĩnh.

Xa xa, có thể nhìn thấy phía bên dưới có một vài tên học đồ trên tay đang nắm giữ những loại vật liệu khác nhau đang vất chân mà chạy, dường như đang mang vật liệu đến để rèn kiếm vậy.

Ngay khi tiếp cận tòa thạch địa này, cả hai người mới chậm rãi hạ xuống.

“Tiểu đệ cùng ta tiến vào bên trong”. Mộ Tinh Trúc lên tiếng.

Cả hai đẩy cửa tiến vào bên trong thì nhìn thấy một vị hán tử có tuổi khoảng chừng 40 đang nắm trên tay một cái chùy lớn trông rất nặng gõ xuống. Thanh âm kim loại va chạm phát ra thanh âm “Đanh đanh” chói tai.

Vị hán tử có chiều cao khoảng chừng chín thước, thân thể cực kỳ cao lớn cùng cơ bắp cuộn cuộn, gương mặt nhễ nhãi mồ hôi nhưng lại không hề cảm nhận được đáng về mặt trời. Cánh tay to khỏe duy trì tốc độ vung chùy một cách dễ dàng và cực kỳ chuẩn xác.

Hỗn hợp kim loại đó cũng vì thế mà bị nghiền ép triệt để, một lần vung chùy là bong ra một loại giống như chất cặn thành từng miếng mỏng tróc ra ngoài. Dần dần, toàn bộ tạp chất đều được loại bỏ hết hầu như toàn bộ và hỗn hợp kim loại đó cũng vì thế mà bướng đầu được hoàn thiện.

“Tiểu Trạch, nhanh mang nó vào nung nấu 2 canh giờ”. Hán tử đưa tay kim kẹp lấy viên tinh kim đã được loại bỏ tạp chất lên cao nhìn chăm chú rồi nói, thanh giọng cực kỳ trầm ấm nhưng cũng tràn đầy mạnh mẽ.

Cho đến khi tên học đồ kia mang nó đi thì vị hán tử này mới để ý nhìn về phía hai người.

“Ồ, Mộ Tinh Trúc trưởng lão, hôm nay ngọn gió nào mang người tới đây”. Hán tử trông thấy Mộ Tinh Trúc liền nở một nụ cười nhẹ rồi nói.

“Mặc Nghiêm, lần này ta tới là muốn nhờ người rèn lại một thanh kiếm”. Mộ Tinh Trúc nắm lấy thanh kiếm ở trong tay rồi lên tiếng.

“Chẳng phải nó đã thành hình rồi hay sao?”. Hán tử này tên là Mặc Nghiêm, trông thấy thanh kiếm đã cực kỳ hoàn chỉnh nên lên tiếng.

“Không phải kiếm của ta, là của hán”. Mộ Tinh Trúc chỉ tay về phía hán rồi nói.

“Ồ, người từ bao giờ lại có hứng với trẻ con vậy?”. Mặc Nghiêm đáp lời.

“Lắm lời, cầm lấy thanh kiếm này rồi rèn lại một lần, nhớ có chất liệu nào tốt nhất liền thêm vào, tốn bao nhiêu cứ ghi lại cho ta”. Nàng ném thanh kiếm về phía Mặc Nghiêm rồi tiếp tục nói. “Xuyết chút nữa thì quên, nhớ dùng ngọc trúc này làm chuôi cùng vỏ kiếm”.

“Thế có yêu cầu gì thêm không?”. Mặc Nghiêm nhìn ngó thanh kiếm một lúc rồi lên tiếng dò hỏi.

“Tiểu đệ đệ, người nhanh đến nói yêu cầu”.

“Ừm, ta muốn thanh kiếm dài bốn thước, lưỡi kiếm bén một đầu, nặng nặng một chút, khoảng chừng trăm hai trăm cân, phải dùng Nhuyễn Tinh Kim ngàn năm làm chất dẫn chế tác lại thân kiếm cùng Sắc Tinh Kim làm đá mài”. Đế Nguyên Quân không chút suy nghĩ lên tiếng yêu cầu.

“Người có thật là đứa trẻ mười hai tuổi không vậy?”. Mặc Nghiêm ánh mắt có chút rung động nhìn về phía hán rồi lên tiếng.

“Hah hah hah. Đứa trẻ này quả thật thú vị”. Một bên, Mộ Tinh Trúc tay đưa lên che miệng cười nói.

“Lúc trước, lão già cho ta thanh kiếm này bảo với ta như vậy”. Hán lắc đầu trả lời.

“Tốt, hai ngày sau có thể tới lấy kiếm”. Mặc Nghiêm gật đầu rồi lên tiếng.

“Không phải người đang rèn kiếm cho ai đó hay sao? Không cần quá gấp gấp như vậy đâu”. Mộ Tinh Trúc giật mình mà nói, phải biết, Mặc Nghiêm từ trước đến giờ đều cực kỳ chuyên tâm luyện khí, không bao giờ có chuyện bỏ một bên việc rèn luyện để làm cái khác.

“Không sao? Thanh kiếm kia cũng không cần quá gấp gấp, chỉ ít phải đợi đến tên kia xuất quan rồi mới rèn cũng không quá vội”. Mặc Nghiêm lắc đầu trả lời.

“Ý người là Tiểu Kiếm Tam”. Mộ Tinh Trúc giật mình.

“Còn ai nữa. Đúng lúc ta còn thiếu một vài món đồ nên chưa thể hoàn thành được”. Mặc Nghiêm đáp

“Tốt, vậy nhờ ngươi”.

Dứt lời, nàng dẫn Đế Nguyên Quân rồi quay người đi ra phía bên ngoài.

Nhìn bóng dáng nàng ta đi ra như vậy, hắn có chút thất thần, ánh mắt nhìn nàng đắm đuối cho tới khi bóng lưng nàng hoàn toàn biến mất thì hắn mới thờ dãi ra một hơi.

Rõ ràng là yêu mê Mộ Tinh Trúc mà không dám ngo lời!

“Tiểu đệ đệ, ta đáp ứng rồi, giờ ngươi phải đi cùng ta”. Gương mặt Mộ Tinh Trúc yêu mị nhìn hắn rồi nói.

“Tiểu đệ đệ, không phải người kia thích ngươi như vậy sao lại thấy ngươi vô tình lắm”. Đế Nguyên Quân lên tiếng.

“Ngươi thì biết cái gì?”. Nàng có chút dờ dẩn nhìn hắn một lúc.

“Tiểu gia anh tuấn, đại tài có chuyện gì mà không biết”. Hắn hai tay chống nạnh, gương mặt vênh cao lên mà nói.

“Hah hah hah. Tiểu đệ đệ ngươi quả thật là giỏi”. Nàng không giấu diếm mà phá lên cười lớn, một tay nắm lấy một bên má của hắn mà vui chơi.

“Hừ...”. Bị người khác bóp má mình, hắn hừ lạnh một cái.

Cả hai đạp không mà đi một lúc lâu sau. Trước mắt hắn là một tòa kiếm các rất rộng, tòa tháp cao mười tầng với lối xây dựng tự như thời cổ, xung quanh là những dãy nhà khác cùng những hàng cây cộ thụ cao lớn làm bóng mát.

Phía bên dưới sân chính, một đám đệ tử đang cùng nhau chạy nhảy, có người thì đuổi bắt tập luyện thân pháp, có người thì đưa tay vung kiếm xuyên suốt thời gian dài, có người thì ngồi tĩnh tâm phía bên dưới gốc cây linh ngộ kiếm ý...

Chỉ là một tòa của trường lão thôi nhưng quả thật diện tích thật là rộng lớn, nhìn qua thôi cũng đủ để đoán được ở đây có hơn hai trăm người thuộc sự quản lý của Mộ Tinh Trúc trường lão.

“Thế nào, tiểu đệ đệ. Nơi này ngươi có cảm thấy thích thú”. Mộ Tinh Trúc nhìn qua hắn rồi nói.

“...”.

Nhưng không thấy hắn trả lời, bởi vì lúc này hắn đã chìm vào giấc ngủ ngon lành từ lúc nào không hay biết, tay nàng giữ lấy thân thể hắn phi hành cũng không hề cảm nhận được. Trông thấy đáng về ngủ ngon lành của hắn, Mộ Tinh Trúc nở một nụ cười tươi, trong con mắt kia ẩn chứa một nỗi buồn vô cớ, giống như đang nhớ đến một cái cổ sự.

“Nhìn kia, trường lão về rồi”. Phía bên dưới, một tên đệ tử trông thấy nàng quay trở về nên lên tiếng.

Xung quanh đám đệ tử nghe thấy cũng vì thế mà dừng lại hoạt động của mình mà tập trung lại để chào đón.

“Đệ tử Huỳnh Phương, tham kiến Tinh Trúc trường lão”.

“Đệ tử...”.

“...”.

Đám đệ tử cùng nhau đồng thanh, liên tiếp là những thanh âm vang lên.

Bị thanh âm to lớn của hơn hai trăm người vang vọng đến, Đế Nguyên Dương đang chìm trong giấc ngủ bỗng nhiên tỉnh giấc, về mặt hắn ngo ngác nhìn xung quanh.

“Oa, trường lão mang về một tiểu sư đệ dễ thương”. Bỗng nhiên, một thanh âm của nữ tử vang lên khiến toàn trường có chút nhao nháo cả lên.

Toàn bộ ánh mắt của hai trăm người nhìn chăm chăm lấy hắn, ai ai trên mặt cũng nở một nụ cười chào đón.

“Tiểu đệ đệ, ngươi ở đây làm quen cùng họ đi”. Mộ Tinh Trúc vỗ vỗ quả đầu nhỏ của hắn rồi lên tiếng.

Hắn gật đầu đồng ý.

Ngay lập tức, nàng ta liền thoát ly ở nơi này một cách nhanh chóng giống như vừa thuận đi đi vậy.

“Tiểu sư đệ, cho ta ôm một cái”.

“Cả ta nữa”.

“...”.

Đám nữ đệ tử trông thấy dáng vẻ của hắn cùng gương mặt anh tuấn bùng ra sữa cực kỳ dễ thương nên nhao nháo chạy tới, cặp mắt của họ giống như đang phát sáng.

Số lượng nữ đệ tử ở đây chỉ ít cũng phải hơn bốn mươi người đang cùng nhau lao về phía hắn với một vòng tay rộng mở.

“Ta mà bị bắt thì chắc chắn gương mặt anh tuấn của ta bị hư hỏng mất”.

“Ahhhhhhhhhhh”.

“Cứu mạng, đám tiểu yêu tinh đang đuổi bắt tiểu gia”.

Bị đám nữ đệ tử này phù đầu và hắn có thể tưởng tượng được hậu quả tiếp theo sẽ diễn ra với mình nên không cần suy nghĩ mà cong chân lên chạy bạt mạng. Hắn vừa chạy vừa hét lớn.

“Tiểu sư đệ, đứng lại, đứng lại”. Bên trong một tiếng nữ tử cười nói vang lên.

Đột nhiên, hắn cảm nhận được phía sau lưng truyền đến một cảm giác lạnh run người, có một người không biết từ lúc nào đã tiếp cận rất gần lấy hắn.

“Tránh xa tiểu gia ra đồ tiểu hồ ly”. Hắn không cam chịu nên cắn chặt hàm răng non nớt của mình rồi quát lớn.

“Tiểu sư đệ, ngoan ngoãn đứng lại, tới đây tiểu sư tỷ thương thương”. Nữ tử chạy sát lại gần sau lưng hắn rồi đưa tay lên hướng về phía cánh tay hắn bắt lấy rồi nói.

“Ahhhhhhhhh. Không muốn”. Hắn nhanh chóng thu tay lại rồi dốc hết sức lực chạy đi.

Toàn thân thúc dục, bộc phát ra toàn bộ thực lực.

Luyện Nhân cảnh đỉnh phong!

Vừa lúc hắn tung ra toàn bộ thực lực, cả nam nữ đệ tử cũng vì thế mà có chút kinh ngạc, còn nhỏ tuổi như vậy mà đã có thực lực như vậy rồi.

May mắn, vừa rồi đám nữ tử kia có chút chậm lại một chút nên hắn nhân lấy cơ hội chạy bắn đi, kéo dài khoảng cách gần năm mươi trượng.

Nhưng đâu có dễ dàng như vậy, ngay lập tức bọn họ liền tung hết toàn bộ thực lực mà lao nhanh về phía hắn, hắn còn chưa có đột phá đến Thức Nhân Cảnh thì xa xa mới so lại được với thực lực của họ.

Từ khi hắn toát ra khí tức liền đã kích động bọn họ, khiến đám nữ tử kia càng hăng hái đuổi bắt lấy hắn.

“Hi hi, tiểu sư đệ ta bắt được rồi nha”.

Đột nhiên, một bên tai hắn xuất hiện một giọng nói thì thầm khiến hắn toàn thân run lên. Nữ tử này thực lực quả không hề bình thường một chút nào. Thực lực đạt đến Thiên Địa Cảnh tứ tầng, thực lực hơn hắn hai đại cảnh giới nên tốc độ cũng xa xa vượt qua hắn nhiều lần.

“Là các ngươi ép tiểu gia”. Khóe miệng hắn mím chặt lại rồi thốt lên, toàn thân khí lực thúc đẩy toàn thân chân khí sử dụng thân pháp.

Địa cấp thần hành, Phi Tung Cửu Bộ, thức thứ nhất, Thuận Di!

Nữ tử đột nhiên con mắt trở nên ngưng tụ, vừa rồi còn nhìn thấy bóng dáng hắn ở phía trước nhưng rất nhanh liền biến mất hoàn toàn, thậm chí không hề nhìn thấy tàn ảnh.

“Chuyện gì vừa xảy ra”. Nàng ta cước bộ hoàn toàn dừng lại. Ánh mắt đảo qua xung quanh tìm kiếm.

Hắn vừa rồi sử dụng một bộ thần hành có đẳng cấp cực cao nên tốc độ của hắn cực kỳ nhanh, siêu việt qua tốc độ mà mắt có thể nhìn thấy được.

Hắn vừa thuận di đến một nơi tương đối tối cùng xung quanh hơi nước nóng ẩm toát lên, ánh mắt hắn đảo qua xung quanh không nhìn thấy một ai cả nên phá lên cười cực kỳ khoái chí.

“Hắc hắc, đám tiểu yêu tinh các ngươi làm sao bắt được tiểu gia”.

“Tiểu gia ta vừa anh tuấn lại thật là tài giỏi”.

Nhưng hắn chưa kịp vui vẻ bao lâu thì đột nhiên có một bàn tay âm áp nhỏ nhắn đặt lên vai. Hắn cũng vì thế mà ngoái đầu nhìn lại.

Chợt, toàn thân hắn run lên, khóe miệng vênh lên có chút run rẩy.

- - -

Ps: Đh đọc truyện ta nhớ like chương để khích lệ tác ra chương a, cầu đề cử, cầu kim phiếu, cầu TLT

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Gia Là Siêu Cấp Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Đen đũi

“Hắc hắc, đám tiểu yêu tinh các ngươi làm sao bắt được tiểu gia”.

“Tiểu gia ta vừa anh tuấn lại thật là tài giỏi”.

Nhưng hắn chưa kịp vui vẻ bao lâu thì đột nhiên có một bàn tay âm áp nhỏ nhấn đặt lên vai. Hắn cũng vì thế mà ngoái đầu nhìn lại.

Chợt, toàn thân hắn run lên, khoe miệng vênh lên có chút run rẩy.

Phía trước mắt hắn là bộ dáng của một nữ tử, toàn thân trần truồng không có một mảnh vải che thân, trên người từng giọt nước vẫn đang đọng lại, nàng ta vừa rồi còn đang tắm thì cảm nhận được khí tức ba động chuyển đến. Đang ấn nắp một bên thì nhìn thấy dáng vẻ của hắn liền ngay lập tức đi ra.

Mặc dù xung quanh hơi tối một chút nhưng cũng có thể nhìn thấy rõ ràng. Gương mặt hình trái xoan xinh đẹp của nàng, ngũ quan cực kỳ tinh xảo, cặp mắt phượng sáng ngời với con ngươi màu đen nhánh, hai hàng lông mi dài cong vút với hai hàng mày kiếm thon gọn sắc bén, sống mũi cao thẳng cùng khuôn miệng nhỏ gọn với cặp môi hồng hào căng mọng cực kỳ cuốn hút.

Mái tóc đen dài óng mượt thả xuống với hàng tóc mái phía trước kẻ ngang chân mày càng tôn lên vẻ đẹp gương mặt, phía bên dưới là cái cổ thon gọn trắng ngần, xương quai xanh nổi trội cùng bờ vai thon thả nữ tính. Cánh tay suôn dài mềm mại, làn da màu trắng sữa điểm lên một chút hồng hào. Khuôn ngực của nàng cực kỳ đầy đặn đàn hồi, phía trước là hai cái hạt nhũ hoa hồng hào đầy kiêu hãnh đâm thẳng về phía trước. Vòng eo không một chút mỡ thừa thon gọn kéo xuống rồi mở rộng ra ôm lấy cặp mông căng tròn đầy đặn. Và phía chính giữa hai chân là một cái khe suối da thịt hồng hào sâu hun hút, phía ngoài là từng sợi lông non vừa đang lún phún mọc lên. Hai chân suôn dài giống như là một người siêu mẫu, vóc dáng hình chữ S đẹp đẽ của nàng càng khiến mắt người ta nhìn thấy mà cay xé lên vậy. Nàng đẹp gần như hoàn mỹ, giống như cơ thể nàng được tạc ra vậy.

“Tiểu tỷ tỷ thật là đẹp”. Khóe mũi hắn có chút hơi tanh tanh do máu mũi chảy ra nhỏ giọt xuống đất. Nhưng hắn cũng không để ý đến mà bắt chợt thốt ra thành lời.

Nàng ta nghe thấy hắn nói như vậy nên gương mặt dần dần đỏ lên, mặc dù lời nói của một đứa bé thôi nhưng dù gì cũng là tương lai một vị nam tử.

Chưa hết, trông thấy vẻ mặt của hắn như đang cười cùng khóe mũi chảy máu trông có vẻ dâm dâm nên ngại ngùng là chuyện bình thường.

“Tiểu sư đệ, ngươi là ai, tại sao lại ở đây”. Nàng ta lấy một tấm khăn tắm dài cuốn quanh người rồi lên tiếng.

“Hừ, không phải vì lão xà độc mang ta đến đây để bị đám hồ ly ngoài kia đuổi theo cả buổi hay sao?”. Gương mặt thể hiện chút không thích thú.

“Lão độc xà?”. Nghe thấy cái danh hiệu này làm nàng liên tưởng đến. “Hah hah hah. Ý sư đệ nói là Tinh Trúc sư phụ sao?”.

“Chứ còn ai nữa”. Hắn khoe miệng mím lại một chút rồi đáp.

“Không biết tiểu sư đệ tên gọi là gì?”. Ngắm nhìn hắn một lúc rồi hỏi.

“Tiểu gia anh tuấn, siêu cấp thiên tài, đi không đổi tên ngồi không đổi họ. Đế Nguyên Quân là tên ta”. Hai tay chống nạnh, gương mặt ngẩng cao đầu hãnh diện nói.

“Phụt. Ha ha ha ha”. Trông thấy dáng vẻ khoe mẽ của hắn khiến nàng không kiềm chế được mà phá lên cười rất lớn, tiếng cười vang vọng khắp bên trong nhà tắm.

“Tiểu tiên tử, à không. Tiểu sư tỷ, ngươi tên gọi là gì?”. Đế Nguyên Quân gương mặt trở nên nghiêm túc rồi nói.

“Ừm, ta tên gọi là Hàn Ngữ Băng”.

Hàn Ngữ Băng xuất thân từ một đại gia tộc của đế đô, nhưng vì một biến cố mà khiến toàn bộ gia đình, thân thích của nàng bị hoàng tộc đuổi giết hết toàn bộ, lúc đó may mắn gặp được Mô Tinh Trúc đi ngang qua cứu giúp rồi bái nàng làm sư phụ.

Từ khi gia nhập Tinh Kiếm Tông, Hàn Ngữ Băng hoàn toàn chú tâm vào việc tu luyện, cùng với thiên phú siêu cấp của mình, nàng rất nhanh đã có một vị thế cực kỳ lớn ở trong tông, đồng thời một mục ẩn cư ở nơi này nhằm trốn tránh sự truy đuổi của đám người đế đô kia.

Thực lực của nàng lúc này cũng được xem là tương đối nhưng để đối mặt với kẻ thù thì chưa thể tính là mạnh được, giống như con kiến đang cố gắng lay

đẩy con voi.

Thân làm đế đô vương triều thì làm sao yếu kém như vậy được!

“Sur tỷ, ta cảm giác được người khí hư không đều”. Ánh mắt hắn nhìn xuống phía thân dưới của nàng rồi lên tiếng.

Bị ánh mắt của hắn nhìn chằm chằm xuống phía dưới khiến Hàn Ngữ Băng có phản ứng. Nàng đưa tay kéo khăn tắm xuống che lại.

“Người đồ hỗn đản”.

“Tiểu gia ta là siêu cấp thiên tài nên không bao giờ nói sai đâu. Hắc hắc”. Lời nói chắc chắn của hắn vang lên.

“Hừ, sư đệ người thật hư đồn, sư tỷ ta cần phải ra tay trừng trị”. Hàn Ngữ Băng một tay giữ lấy khăn tắm, một tay hướng về phía hắn chớp tới.

Mặc dù cánh giới của nàng hơn hắn rất nhiều nhưng nếu như không có toàn lực thi triển thì mơ tưởng mới có thể bắt được.

Cánh tay dài thon gọn với làn da trắng mịn hướng đến nhằm bắt lấy một bên vai của hắn. Nhưng đâu có dễ dàng như vậy.

Mặc dù chỉ là Luyện Nhân Cảnh đỉnh phong nhưng thân pháp của hắn lại cực kỳ bá đạo, đừng bảo là Thiên Địa Cảnh hơi hột có thể đuổi bắt được, chỉ khi Tinh Cực Cảnh thúc động toàn thân thực lực thì may ra nắm được phần lớn có khả năng đuổi bắt được.

Đứng trước lòng bàn tay mê người của Hàn Ngữ Băng, hắn nhanh chóng nhảy người lùi ra sau một vài bước tránh né.

“Ta né. Ta né”. Ngay khi nói rộng khoảng cách, hắn liền lên tiếng trêu chọc.

“Nhanh như vậy?”. Hàn Ngữ Băng có chút bất ngờ nên bị chứng lại một lúc.

“Tiểu sư tỷ, nhanh đến bắt ta đi”. Trông thấy vẻ mặt ngạc nhiên của Hàn Ngữ Băng, hắn càng được đà mà lén tới.

“Tiểu sư đệ, đừng để ta bắt được, nếu không ta tét đít”. Hàn Ngữ Băng khoe miệng như đang cười mà lên tiếng.

“Tiếp chiêu”. Nàng hung hăng dẫm chân xuống nền gỗ rồi lao nhanh đến.

Tốc độ của nàng lúc này cũng phải nhanh hơn trước một vài lần, nhưng cũng vô phương chạm đến hắn.

Mặc dù nương tay nhưng cánh giới của nàng đã là Thiên Địa Cảnh bát tâng cùng thi triển ra thân pháp nhưng vẫn cảm nhận được thua kém một chút.

Cuối cùng, nàng quyết định, mạnh dạn dồn sức trong một lần rồi lao tới.

Nhận thấy Hàn Ngữ Băng đưa tay chớp tới nhưng bị hắn lách người qua một bên tránh né, nhân lúc nàng chưa kịp phản ứng, một tay hắn đưa lên nắm lấy một bên khăn tắm của nàng rồi kéo chạy ra xa.

“Hắc hắc... Như này thì sẽ nhanh hơn nha”. Ngay khi gỡ xuống được, hắn liền nở một nụ cười rồi nói.

Nhận thấy cái khăn tắm của mình bị giật đi mất, để lộ thân thể căng mọng hoàn mỹ, nhưng nàng cũng không có tức giận. Dù gì lúc này cũng bị hắn nhìn thấy hết cả rồi, đồng thời hắn cũng chỉ là một đứa trẻ.

“Được lắm, tiểu sư đệ, ta không nương tay nữa đâu”. Hàn Ngữ Băng thúc dục thực lực của bản thân dần dần lên đến đỉnh phong rồi nói.

“Uy uy, người muốn dùng cánh giới ức hiếp tiểu gia sao?”. Nhận thấy sức ép từ cánh giới dồn tới, hắn khịt mũi một cái rồi lên tiếng.

“Thì sao, tiểu sư đệ chạy nhanh lắm mà”. Hàn Ngữ Băng đắc ý cười nói.

“Hừ... Tiểu gia cũng phải trở tài, đến lúc đó đừng trách ta”. Hắn hừ lạnh một tiếng rồi nói.

“Ta đến”. Hai chân nàng dẫm mạnh xuống nền đất rồi lao nhanh tới.

Địa cấp trung phẩm thân pháp, Độn Thần Hành!

Ngay lúc Hàn Ngữ Băng chuẩn bị chạm đến, trên giường mặt nụ cười càng tươi, tỏ vẻ cực kỳ chắc chắn.

Đúng lúc này, thân ảnh của hắn đột nhiên biến mất, bàn tay của nàng nắm lấy tàn ảnh mà thôi, còn hắn thì xa xa đứng ở phía sau lưng nàng.

“Thân pháp tốc độ nhanh thật”. Hàn Ngữ Băng nuốt xuống một ngụm khí rồi nói.

“Hắc hắc, người làm sao có thể bắt ta được”. Phía sau lưng nàng truyền đến một tiếng nói.

“Hừ”.

Bị một đũa tre hời hợt trêu chọc khiến cho nàng hơi có cảm giác khó chịu, ần ần nàng vận dụng một chút thiên địa lực lượng mà nàng cảm ứng được tỏa ra bao phủ không gian xung quanh mình với phạm vi bán kính mười trượng.

“Như này mới thật sự là vui, tiểu sư tỷ đến bắt ta đi”. Nhận thấy Hàn Ngữ Băng thúc động bản nguyên cảnh giới càng khiến hắn vui thêm.

Một lúc lâu sau!

“Ta không chơi nữa, ta không chơi nữa”. Hàn Ngữ Băng trên gương mặt nổi lên từng hạt mồ hôi, hơi thở gấp gáp, toàn thân nàng lúc này giống như đang căng cứng hết toàn bộ. Lời nói không ra hơi của nàng lên tiếng.

“Tiểu sư đệ, thân pháp của ngươi ta chịu thua”. Nàng nằm ngửa ra sàn, đầu ngẩng cao lên mà nói.

“Hắc hắc. Tiểu gia ta là siêu cấp thiên tài, ngươi sao có thể so sánh được”. Về mặt của hắn lúc này gần như không có một chút mệt mỏi nào cả, gương mặt hoàn toàn tỉnh táo không có một lần thở dốc, không có một hạt mồ hôi.

Bởi vì hắn có một luồng chân khí cùng dưỡng khí ở bên trong cơ thể cực kỳ hùng hậu nên chỉ đơn giản chạy nhảy như thế này cũng chẳng thể làm hắn cạn kiệt được.

“Có thể hay không dạy ta thân pháp kia”. Hàn Ngữ Băng quay người, ánh mắt nhìn về phía hắn rồi nói.

“Tiểu gia không dạy”. Đáp lại, hắn lắc đầu không đồng ý.

“Tiểu sư đệ, ngươi dạy cho ta đi”. Dáng vẻ yếu đuối thút tha của nàng tiến lại gần hắn.

“Uy uy, tiểu sư tỷ, ngươi tính dùng sắc dụ hoặc ta sao?”. Ánh mắt hắn nhìn chằm chằm về phía Hàn Ngữ Băng.

“Hừ, tiểu sư đệ ngươi keo kiệt”. Nàng cặp môi hồng hào mím chặt lại.

Một lúc sau!

Hàn Ngữ Băng nghỉ ngơi một lúc rồi bắt đầu đi xuống bể tắm tiếp tục ngâm mình còn hắn thì men theo lối đi tìm đi ra phía bên ngoài.

Từ khi hắn tiến vào nơi này cũng đã gần một canh giờ rồi, sắc trời lúc này cũng đã chập tối nên hắn nghĩ chắc chắn đám tiểu hồ ly ở ngoài kia đã chịu rồi đi.

Lúc này bụng của hắn cũng bắt đầu réo lên liên hồi.

Đã một thời gian dài chưa có thứ gì lót dạ mà chỉ đơn giản dùng chân nguyên trong cơ thể hắn bổ sung mà thôi. Nhưng lúc được ra ngoài vui chơi như này thì đâu thể bỏ lỡ được những bữa ăn ngon lành giống như người bình thường.

Vừa đi ra được một lúc, hắn hoàn toàn không biết nơi này là nơi nào. Một mạch đi từ nhà tắm đi ra liền một mạch đi thẳng cho đến giờ.

Lạc đường!

Ánh mắt đảo qua xung quanh nhằm tìm kiếm một lối đi nhưng xung quanh được bao bọc rất nhiều là những tầng cây cối um xùm che kín. Hầu như ánh sáng cũng không thể xuyên qua hết được.

Hắn bị kẹt lại ở nơi này cũng đã gần một canh giờ, loay hoay chạy đi chạy lại liên hồi nhưng không tài nào tìm thấy được lối ra.

Cho đến khi, hắn nhìn thấy được một vị nam tử đang chăm chỉ luyện kiếm ở một nơi gần đó và phía xa kia có ánh sáng truyền tới.

“Tiểu sư đệ. Ngươi làm gì ở nơi này”. Vị nam tử trông thấy hắn từ trong bụi cây đi ra nên lên tiếng dò hỏi.

“Ta bị lạc đường”.

“Cứ theo hướng này mà đi thẳng là có thể ra ngoài được”. Nam tử đưa tay lên chỉ về phía trước rồi lên tiếng.

“Đa tạ”.

Ngay khi đi ra khỏi cánh rừng này, phía trước mặt hắn là những tòa thạch thất tương đối quen thuộc, mà lúc chiều hắn đến đã nhìn thấy. Lúc này phía bên ngoài cũng tương đối vắng vẻ mà chỉ có được một vài người ra ngoài ngồi hóng mát mà thôi.

Vừa đi vào bên trong một khu nhà rộng ở gần đó, hắn hướng về phía mùi thơm của thức ăn như đang kêu gọi hắn đến, cái bụng đói cũng vì thế mà kêu lên thành tiếng nghe cực kỳ thống khổ.

Bước chân là lướt nhanh chóng đi đến.

Ngay khi đứng trước một cánh cổng tương đối lớn, hương thơm kia chắc chắn từ phía bên trong kia phát ra. Nuốt xuống một ngụm nước rồi đẩy cửa tiến vào.

Đúng như hần nghĩ, phía bên trong là một căn phòng cực kỳ rộng lớn và phía trước là từng loại thức ăn khác nhau đã được chuẩn bị sẵn. Mặc dù là người tu luyện như có rất nhiều người xem việc ăn là một loại thú vui tiêu khiển nên ở nơi này cũng có rất nhiều người.

Quan trọng hơn là phía bên trong toàn là nữ!

Tiếng động hần đẩy cửa vào tương đối lớn nên cực kỳ thu hút, toàn bộ những người ở đây đều nhìn về phía hần. Ánh mắt toàn bộ mọi người lúc này giống như là đang phát sáng, giống như con hổ đang nhìn về phía con thỏ vậy.

Oanh!

Đột nhiên, một thanh âm từ phía sau lưng truyền đến. Hần quay đầu nhìn lại thì thấy cánh cửa đã đóng kín chặt lại và không có cách nào mở ra được.

“Nơi này thật đáng sợ nhưng tiểu gia không cam chịu đâu, ta liều mạng với các ngươi”.

- - -

Ps: Các đh đọc truyện ta nhớ like đi a, truyện ta không có mấy người like cả a, ta buồn..

Ta cầu được đề cử, cầu donate, cầu kim phiếu a....

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Gia Là Siêu Cấp Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Mất tích

“Các ngươi muốn làm gì?”.

Ngay khi cánh cửa đóng kín lại, hần nhìn thấy đám nữ đệ tử bắt đầu xúm lại vây kín, không còn một kẽ hở để hần thoát ra ngoài được.

“Tiểu sư đệ, sư tỷ đến đây”. Đứng phía đối diện hần, một nữ tử vang lên, vẻ mặt nàng nhìn hần với vẻ đang rất hớn hờ.

Cánh tay đưa lên nhằm nắm lấy một bên tay hần giữ lại.

“Tiểu yêu tinh, tránh xa ta ra”. Càng lùi ra phía sau, ngay khi chạm vào cánh cửa hần mới lên tiếng.

“He he he. Tiểu sư đệ à, ngươi chạy không thoát được”.

Địa cấp thần hành, Phi Tung Cứu Bộ, Thuận Di!

Nhận thấy khả năng cao là không thể bình thường trốn thoát được nên hần đang chuẩn bị một lần nữa thôi động thân pháp thoát ly khỏi nơi này.

“Nhanh, ngăn tiểu sư đệ lại”. Một bên, một người khác lên tiếng.

Nàng ta lúc trước đã gần như chạm tới hần thì bị hần thi triển thân pháp này thoát ly đi nên mới có phản ứng nhanh chóng như vậy.

Rất nhanh, một người khác đã nhanh hơn hần một bước lao lên ngăn chặn hần kịp thời.

Phi Tung Cứu Bộ này quả thật là bất phàm nhưng vẫn gặp phải một khuyết điểm đó chính là trong một thời gian ngắn phát động rồi mới có thể thi triển ra được, nên nhiều khi bị nắm bắt nên rất dễ ngăn chặn lại.

“Hi hi. Tiểu sư đệ, nhanh đưa tay chịu trời đi thôi”.

“Ahhhhhhhhh. Không. Tiểu gia ta anh tuấn sao lại bị các ngươi dám yêu tinh bắt lại được”. Hần không cam chịu mà hét lớn.

Tương phản với mục đích lời nói của hần, đám nữ tử kia lại không hề có một chút giao động, chỉ nhìn nhau một cái rồi nở ra một nụ cười.

Địa cấp trung phẩm thân pháp, Độn Thần Hành!

Phản ứng nhanh nhạy, ngay khi bị nhận biết được thân pháp trước thất bại, hần không có sử dụng lặp lại một lần nữa mà nhanh chóng thi triển ra một loại khác. Nếu như Hàn Ngữ Băng ở đây thì có thể cảm thấy loại thân pháp này có chút thân thuộc.

“Đó là loại gì thân pháp, thật là nhanh”.

Tốc độ của hấn đột ngột bạo tăng, tốc độ lúc này dường như đã gấp mấy lần tốc độ bình thường thậm chí nó còn bá đạo hơn ở chỗ tùy biến, ngay lập tức có thể chuyển hướng hay né tránh một cách nhanh chóng.

Đám nữ đệ tử nhìn thấy vậy cũng không khỏi thốt lên.

Ánh mắt mọi người nhìn hấn với vẻ tràn đầy kinh ngạc, riêng loại thân pháp lần trước cũng đủ để bọn họ bài ngược mắt mà nhìn ngóng, thì giờ còn có thêm một loại thân pháp khác nữa, thậm chí so với cái trước còn bá đạo hơn thế nhiều.

Không ngần ngại quá lâu, nhanh chóng bọn họ chia nhau ra đuổi bắt.

Căn phòng ngày ngoài bày biện bàn ghế thì khoảng trống xung quanh cũng thật là rất lớn và có rất nhiều thứ được xem là chướng ngại vật, nhờ đó hấn có thể mượn nhờ để trốn tránh.

Nhìn thấy bọn họ đuổi tới xa xa mới bắt kịp mình, hấn vừa chạy vừa ngoái đầu nhìn lại rồi nói với giọng điệu trêu chọc.

“Hắc hắc. Tiểu yêu tinh các ngươi mơ tưởng bắt được tiểu gia ta đây”.

Giọng điệu cùng dáng vẻ của hấn lúc này càng khiến cho bọn họ càng thêm sôi sục, ý nghĩ đuổi bắt được hấn ở trong đầu cũng được dâng lên cao một cách đáng kinh ngạc.

Oanh!

Nhưng hấn vừa nói chưa được bao lâu thì đột nhiên một thanh âm va chạm vang lên. Không ai khác đó chính là hấn, việc ngoái đầu nhìn ra sau khi đang chạy nên rất dễ dàng bị vấp phải.

Hấn xui xẻo tới mức giẫm phải vũng nước trơn trượt nên bị ngã xuống lộn tròn ra trước mấy vòng rồi nằm chổng hai chân lên trời.

“Ai zô. Cái đầu, cái mông của tiểu gia”. Hấn nằm vất vưởng trên nền đất than vãn.

“Hi hi, giờ thì tiểu sư đệ làm sao chạy thoát được đây”.

Hấn nằm ngửa, mắt nhìn lên cao thì đột nhiên nghe thấy thanh âm ở phía trước truyền tới.

Lúc này, đứng trước mặt hấn đã bị vây lại kín hết toàn bộ, khóe miệng lúc này vênh lên một chút rồi co giật liên hồi.

“Không. Ahhhhhhhhhhhhhhhhhhhhh”. Hấn không kiềm chế được mà hét lớn.

“Ta đến đây”. Một nữ tử đứng ngay cạnh lao đến, hai tay giữ chặt cái đầu nhỏ gọn của mình ngăn không cho quay lắc. Rồi cặp môi hồng hào của nàng chu lên.

Hấn toàn thân vùng vẫy nhưng hoàn toàn không thể thoát ra được, nhìn thấy mà toàn thân phát run lên, cảm giác sống lưng càng ngày càng lạnh.

Chụt chụt!

Nàng ta hôn lên một bên má của hấn một lúc lâu rồi mới trở ra, trên gương mặt trắng hồng của hấn lúc này xuất hiện một vệt son đỏ hồng in hình lên bên trên.

“Đến lượt ta”.

“Không. Đến ta”.

Xung quanh, đám đệ tử khác cũng vì thế mà rộ cả lên. Bọn họ tranh nhau lên trước.

Cuối cùng, người xui xẻo nhất vẫn là hấn!

Một lúc lâu sau!

“Các ngươi đợi đó, tiểu gia rồi sẽ trả thù”. Bị đám nữ đệ tử vùi dập một lúc lâu, lúc này hấn mới có thể toàn thân đi ra được bên ngoài. Một tay hấn đưa lên xoa xoa lấy một bên má rồi nói.

Gương mặt anh tuấn của hấn lúc này hoàn toàn bị dấu son che phủ hết toàn bộ và có chút hơi sưng lên. Bộ áo quần bên ngoài bị bọn họ xé rách thành từng đường dài ở bên trên trở nên te tua một cách tội nghiệp. Cảm giác bị một đám người đè xuống rồi thòm má tới tấp khiến hấn khó mà hô hấp được.

“Gương mặt anh tuấn của tiểu gia”. Hấn lấy từ trong túi ra một cái khăn nhỏ đưa lên lau chùi trên gương mặt.

“Đám tiêu yêu tinh các người đợi đó, lão tử có ngày sẽ xử lý các người”.

Mặc dù hắn đã đi xa rồi nhưng tiếng nói vẫn vang vọng tới lọt vào tai đám nữ tử kia.

“Tiêu sư đệ đến đi, sư tỷ đang chờ”.

Hắn đang hăm hực đi ra phía bên ngoài thì một giọng nói yếu điệu thanh cao vọng ra. Nghe thấy lời nói này bỗng nhiên thân thể hắn rung mình một cái. Bước chân của hắn cũng vì thế mà không có dừng lại mà một mực chạy nhanh đi, không dám ngoái đầu nhìn lại.

Men theo con đường cũ nơi mà hắn từ trong rừng rậm đi ra, hắn lúc này lại đang ghi nhớ hết con đường để tìm vào một nơi yên tĩnh để bắt đầu tu luyện.

Với thực lực hiện tại thì việc đột phá Thức Nhân Cảnh cũng không được gọi là khó khăn, mượn được sự hiểu biết về lần đột phá phía trước nên giờ hắn đã biết cách để bản thân mình sử dụng.

Đi ra ngoài một lúc lâu, hắn đi đến một nơi thật sâu vào bên trong, nơi này mặc dù dưới sự quản lý của Tinh Kiếm Tông nhưng chắc chắn vẫn có một vài đầu yêu thú cấp thấp đang lẩn trốn ở đâu đó.

Với thực lực hiện tại của hắn thì lúc này gặp phải tứ cấp hung thú thì cơ hội chạy thoát quả thật không cao nhưng vẫn có thể toàn mệnh mà chạy đi ra được.

Cho tới khi hắn nhìn thấy một cái cây cổ thụ có hình dáng cực kỳ đặc biệt thì hắn mới dừng lại. Thân cây to lớn chia ra thành ba nhánh khác nhau và ở phía trung tâm dường như có một cái bệ ngồi tương đối bằng phẳng và ba nhánh cây lớn kia hướng lên cao rồi cuộn vào nhau trông rất kỳ lạ.

Hắn nhìn thấy thứ lạ như vậy nên hai mắt dần dần sáng lên.

“Mượn người cây cổ thụ này làm ghế ngồi để ta đột phá”. Hắn ngẫm nghĩ một lúc rồi lên tiếng.

Ngồi xếp bằng phía bên trên, hai tay thả lỏng đặt phía trước đan điền, toàn thân dần dần xuất hiện từng tầng linh khí bao trùm. Toàn thân hắn lúc này giống như một cái máy hút linh khí một dạng, từng lỗ chân lông dần dần giãn nở bắt đầu hút linh khí thành từng dòng tiến vào bên trong cơ thể rồi tập trung ở phía bên dưới đan điền.

“Như thế này vẫn chưa đủ?”. Nhận thấy linh khí tiến vào còn chưa kịp đủ để đan điền hắn cảm thấy bành trướng cùng dấu hiệu đột phá nên khòe miệng lầm nhảm.

Một lần nữa, thôi động toàn thân lực lượng rồi cảm ứng lấy từng dòng linh khí bên ngoài rồi dần dần câu dẫn.

Dần dần, toàn thân hắn như một cái lỗ đen không đáy, toàn bộ linh khí xung quanh bị rút đi một cách nhanh chóng. Chưa tới một canh giờ liền cảm nhận được linh khí đang dần dần hao hụt một cách nhanh chóng.

Cảm nhận linh khí tiến nhập vào trong cơ thể nhưng giống như hạt nước rơi vào trong chậu vậy, như thế thì rất lâu hắn mới có thể đột phá được.

“Nếu giờ mà có cây linh dược cao cấp thì khả năng đột phá của ta sẽ nhanh hơn”.

Mặc dù bản thân đã tu luyện qua một lần giờ tu luyện lại càng khiến đan điền hắn càng ngày càng mở rộng, không giống như đột phá lần trước.

Luyện Nhân cảnh đỉnh phong, chỉ còn cách Thức Nhân cảnh một bước nhỏ nữa thôi nhưng lúc này hắn đã vướng phải một tầng bình chướng ngăn chặn. Cảm giác giống như chỉ là linh khí đơn thuần không có thuận lợi giúp hắn được. Cần nhất lúc này là đan dược cùng linh dược có phẩm cấp cao thì may ra còn dễ dàng.

Mặc dù biết là khả năng để đột phá là tương đối lâu nhưng thời gian đối với hắn lúc này cực kỳ dư giả bởi vì hắn chẳng cần làm thứ gì cả ngoài việc vui chơi cùng tu luyện mà thôi.

Thời gian cứ như vậy trôi qua!

Một tuần sau!

“Tiêu sư đệ. Người đi đâu rồi”.

“Tiêu sư đệ”.

“...”.

Thời gian hắn bế quan này càng khiến cho khắp nơi trong Ván Phong Các một mực lo lắng. Thanh âm từng tiếng gọi vang lên.

Ván Phong Các là một trong lục đại danh các của tông môn, đứng đầu mỗi các là một vị trưởng lão. Và người đứng đầu Ván Phong Các là Mộ Tinh Trúc trưởng lão, để vào được một trong mười danh các thì thực lực của họ cũng phải được yêu cầu cực kỳ cao cũng như thiên phú của từng người.

Một vị đệ tử trong danh các chỉ ít thực lực phải cao hơn mấy thành so với một người đệ tử bình thường, để được gia nhập thì phải vượt qua được một bài

khảo hạch của vị trưởng lão đó đặt ra, nếu như có thể thông quan trong thời gian quy định thì khả năng cao là có thể thành công. Nhưng xác suất cũng tương đối là thấp vì có rất nhiều người tranh giành vị trí.

Đặc biệt hơn đó chính là được vị trưởng lão để ý đến rồi mời gọi đến giống như Đế Nguyên Quân là một tương hợp hi hữu ít xảy ra nhất.

Trái với vẻ thanh nhã nhộn nhịp tiếng kiếm va chạm thì nay tại nơi này liên tục là những thanh âm lo âu đang tìm kiếm.

“Thế nào, có từng nhìn thấy”.

Một người đệ tử khác lên tiếng.

Nhưng nhận lại câu trả lời là những cái lắc đầu.

“Không biết một tuần qua tiểu sư đệ đã đi đâu?”. Hàn Ngữ Băng lo lắng lên tiếng.

Mặc dù nàng cùng hắn vừa mới gặp nhau một lần thôi nhưng thiện cảm của hắn để lại trong mắt nàng là rất lớn.

- -

Ps: like chương đi mà, like đi, nhớ like đi nha...

Cầu donate, cầu TLT, cầu kim phiếu,....

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Gia Là Siêu Cấp Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Trở về

Ngay lúc này!

Ở phía bên trong rừng sâu!

Đế Nguyên Quân được một tầng linh khí cực kỳ nồng đậm từ xung quanh thuyền tới. Khí tức của hắn hiện tại cũng đang dần dần tăng lên một cách đáng kinh ngạc.

Lúc trước, hắn chỉ đạt tới Luyện Nhân cảnh đỉnh phong mà thôi, còn lúc này thực lực của hắn đã xa xa so với trước mạnh hơn phải gấp mấy lần. Lúc này hắn đã chạm tới ngưỡng cửa giới hạn cao nhất mà hắn hiện tại có thể chịu được.

Phía bên trong đan điền, khí hải của hắn giống như một quả bóng chứa đầy hơi vậy, chiều cao của nó chỉ ít cũng phải cao hơn hai mươi trượng, cao hơn những người bình thường gấp hai gấp ba thậm chí gấp bốn gấp năm lần.

Đột nhiên, làn sương linh khí bóng vụt tán một cách nhanh chóng.

Đề lộ phía bên trong một bóng dáng người ngồi xếp bằng ngay ngắn, toàn thân khí lực cực kỳ hùng hậu, khó lòng mà so sánh được.

“Cực hạn khí hải cuối cùng cũng hoàn thành”. Cặp mắt mở lớn đồng thời đẩy bắn một lượng lớn linh khí được dồn nén ra ngoài tạo ra một trận phong ba nhỏ.

Mặc dù dị tượng này không quá nổi trội nhưng chỉ ít nó cũng khiến người ta đổ mắt mà nhìn. Phải nhớ, hắn hiện tại chỉ là một người bình thường không có thiên phú. Đợi tới khi hắn tu luyện tới đỉnh cao rồi dung hợp lại thì thực lực của hắn đâu phải lúc trước có thể so sánh được.

Cực hạn khí hải là một tên gọi mà người tu luyện, ám chỉ việc hấp thụ linh khí tới mức cao nhất có thể thu nạp được. Thiên sinh thiên đạo còn có chỗ thiếu sót thì đừng nói gì đến con người, vạn vật đều có thiếu sót đâu chỉ một phần. Chỉ có một số loại đặc thù sinh ra từ trời đất như Thái Cổ Danh Khí mới được xem là hoàn mỹ nhất.

Và người có thể ngưng tụ được cực hạn khí hải cũng được một cái lợi thể cực kỳ lớn, vượt xa so với những người khác. Thậm chí vượt cấp mà chiến dễ dàng giống như ăn một chén cơm vậy.

“Giờ bắt đầu ngưng tụ thành thức hải là ta có thể đột phá”.

“Bắt đầu thôi”.

Dứt lời, toàn thân hắn vận chuyển chân khí trở thành một cái vòng xoáy lớn đang liên tục nghiền ép chân khí giống như một cái máy nghiền. Phía bên dưới

đan điền, dần dần có từng giọt nước đang nhỏ giọt xuống tạo thành một vũng nước nhỏ.

Mặc dù chưa chuyển hóa hết toàn bộ khí hải thành thức hải nhưng hấn cũng đã bước đến rất gần, chỉ cần chuyển hóa hết toàn bộ thì hấn chắc chắn đột phá. Thực lực cũng vì thế mà tăng mạnh. Nội lực hấn giữ lúc này cũng thật sự là hùng hậu, căn cơ của đã bước đầu tiên bước xuống.

Chỉ cần đột phá tới Thức Nhân Cảnh liền có thể mượn nhờ thức hải dung nhập vào mạch máu di chuyển đến khắp cơ thể giúp bổ sung huyết khí cùng hỗ trợ việc rèn luyện thân thể một cách dễ dàng hơn.

Một tuần nữa trôi qua!

Hấn lúc này vẫn chưa thể hoàn toàn luyện hóa hết được toàn bộ mà đang chuẩn bị hoàn thành, toàn bộ hơn chín phần khí hải đã bị hấn luyện hóa hết toàn bộ chỉ còn lại một phần rất nhỏ chưa luyện hóa hết mà thôi.

Cùng sẽ rất nhanh liền có thể đột phá.

Tại Vãn Phong Các, bầu không khí cho đến hiện tại vẫn chưa hề được yên ắng, từ lúc hấn rời khỏi nơi này cũng đã hơn hai tuần, mà không hề có một chút tung tích của hấn. Giống như bị bốc hơi đi vậy.

Phía xa, từ trong khu rừng rậm đi ra là một người nam tử, vóc dáng cao ráo cùng gương mặt tương đối anh tuấn. Một bên hông mang theo một thanh trường kiếm bạch sắc cùng một bộ môn phục màu trắng trông cực kỳ phiêu lãng.

Nam tử ngay khi vừa trở về liền nhìn thấy đám đệ tử trên gương mặt giống như đang thất thần lo lắng một thứ gì đó.

Hấn hơi tò mò muốn biết chuyện gì xảy ra nên tiến đến một nhóm đệ tử gần đó dò hỏi.

“Vị sư đệ. Không biết nơi này có chuyện gì xảy ra”. Nam tử tiến lại gần dò hỏi.

“Hóa ra là Liễu Anh sư huynh, hai tuần trước tại Vãn Phong Các có một đệ tử bị mất tích, đến giờ chưa tìm thấy một chút tin tức nào cả”. Tên đệ tử đó nhanh chóng cúi chào thi lễ rồi đáp.

“Có chuyện như vậy nữa hay sao?”. Nam tử tên Liễu Anh tiếp tục lên tiếng. “Có thể hay không nói rõ cho ta một chút”.

“Không giấu gì. Chuyện là lúc trước Mộ Tinh Trúc trưởng lão mang về một tiểu sư đệ có tuổi khoảng chừng 12, chiều cao hơn bốn thước, vừa vào danh các ta chưa tới một ngày liền bị mất tích cho tới bây giờ”.

“Mộ Tinh Trúc trưởng lão cũng vì thế mà lo lắng nên ra lệnh cho toàn bộ đệ tử đi tìm kiếm, nhưng mãi cũng không có tìm được”.

Tên đệ tử thành thật trả lời.

“Ồ, có phải hay không là tiểu sư đệ kia”. Hấn suy nghĩ một lúc rồi đột nhiên lên tiếng.

“Liễu Anh sư huynh từng gặp qua hay sao?”. Tên đệ tử quay qua hỏi.

“Đúng vậy, lúc trước ta ở trong rừng mà luyện thì có nhìn thấy, nhưng vừa rồi ta tiến vào sâu hơn đánh giết mấy đầu hung thú tam cấp nên không có gặp lại”. Liễu Anh gật đầu rồi trả lời.

“Thật sao?”. Nhóm đệ tử kia hỏi ngược lại.

Liễu Anh cũng không lấy làm khó mà gật đầu đồng ý.

“Tốt quá rồi, ta mang tin tức này truyền cho Mộ Tinh Trúc trưởng lão”.

“Liễu Anh sư huynh, đã làm phiền”.

Đám đệ tử nhanh chóng thi lễ rồi quay người rời đi.

Hấn cũng không có đứng lại mà hướng về phía trung tâm Vãn Phong Các mà đi.

Đế Nguyên Dương đang luyện hóa khí hải tới những phần cuối cùng. Lúc giọt linh hải cuối cùng nhỏ giọt xuống thì là hấn chan chính bước vào một cái cảnh giới mới, hoàn toàn đột phá thành công.

Ngay lúc hấn đột phá, xung quanh liền sản sinh ra một loạt dị tượng hết sức kinh hãi. Khu vực xung quanh hấn đột nhiên rung mạnh, liên tiếp là những trận gió xoáy mạnh mẽ lan tràn ra xung quanh. Mặc dù không dẫn động đến trời sinh dị tượng nhưng đối với hấn lúc này cũng được xem là cực đại.

“Khí lực của ta lúc này thật mạnh mẽ”.

“Hắc hắc. Tiểu gia ta thật là tài giỏi”. Cảm nhận được toàn thân luôn có một cái cảm giác mãnh liệt từ sâu ở bên trong khiến hắn cực kỳ phấn khích.

Nguyên ước của hắn bấy lâu nay đã được thực hiện!

“Áy chết, đã rồi đi lâu như vậy chắc tiểu xà độc kia nổi giận thì chết”.

Hắn nhanh chóng lấy ra từ trong nhất trữ vật ra một bộ môn mục mới rồi mặc vào, đây là thứ mà lúc trước Mộ Tinh Trúc trưởng lão đưa cho hắn, hắn đã là đệ tử của Văn Phong Các nên sẽ không thể thiếu được những vật tư cần thiết của mình.

Ngay sau khi chuẩn bị kỹ càng, hắn mới nhanh chóng rời đi nơi này rồi quay trở về.

Phía bên ngoài bờ rừng, một nhóm đệ tử đang tụ tập ở đó một hồi lâu, họ đang đợi mệnh lệnh của Mộ Tinh Trúc trưởng lão liền có thể tiến vào bên trong.

Nhưng chưa đợi được trưởng lão đến thì từ bên trong đi ra một bóng dáng nhỏ con đang đi ra, hai tay vung mạnh thoải mái, gương mặt vui vẻ cười hớn hở như được mùa, bước chân thoăn thoắt dẫm đạp lên nền đất mà chạy đến.

“Uy uy, đám tiểu yêu tinh các ngươi đứng đây đợi ta ra rồi bắt lại sao?”. Từ phía xa, hắn nhìn thấy đám nam nữ đệ tử đang tập trung ở đó nên lầm nhảm trong miệng.

Hắn không có biết được mục đích của bọn họ là tiến vào sâu bên trong tìm hắn nên không có bước đi ra, mà tìm đến một con đường vòng khác tránh đi.

“Hắc hắc. Cá ngươi muốn bắt tiểu gia thì mơ tưởng đi”. Khóe miệng hắn vênh lên cười nhẹ rồi nói.

Ngay khi đi ra khỏi khu rừng, hắn nhanh chân đi về phía sau. Nơi mà Mộ Tinh Trúc trưởng lão đang ở, vì đến hạn hắn đến lấy thanh kiếm rồi.

Trên đường đi, hắn có một vài tên đệ tử đang đứng ở phía xa kia dường như đang thảo luận việc gì đó. Hắn lại không để ý mà lảng lảng rời đi.

“Áy, kia có phải là tiểu sư đệ”. Một tên đệ tử cảm giác một mối nên uốn người một cái, ngay lúc hạ đầu xuống thì nhìn thấy phía trước đó không xa khoảng chừng năm mươi trượng có một bóng người nhỏ nhắn liền lên tiếng.

“Ồ đâu”. Ngay lập tức, xung quanh đám đệ tử khác cũng nhìn xem.

Ngay khi xác nhận được đó là hắn nên bọn chúng chạy lại gần. Nhận thấy đám nam đệ tử kia chạy đến, hắn mặc dù không biết chuyện gì xảy ra nên cực tốc chạy đi bỏ xa đám người đó.

Chuyện gì thì chuyện, tiểu gia ta đây chạy trước!

Trong đầu hắn thầm nghĩ.

“Trời đất ơi. Tiểu sư đệ làm sao chạy nhanh như vậy?”. Đám đệ tử đuổi theo một hồi nhưng không tài nào đuổi kịp nên lên tiếng kinh hãi.

“Thôi không cần đuổi theo, ta quay trở về thông báo cho trưởng lão cũng mấy vị sư huynh sư tỷ là được”. Một bên khác, một nam đệ tử lên tiếng.

“Hình như hướng tiểu sư đệ đi đến là nơi ở của trưởng lão, ta nên nhanh đi đến thông báo cho các sư huynh sư tỷ thì tốt hơn”. Một cái khác đệ tử lên tiếng.

“Đúng vậy, ta đi thôi”.

Lúc này, hắn đã chạy đến trước cửa của căn nhà mà trưởng lão đang sống ở bên trong. Căn nhà cấp bốn có vẻ hơi cũ nhưng chưa được thay thế mà chỉ sửa chữa một số nơi bị hư hỏng mà thôi.

Hắn quay đầu nhìn phía sau lưng mình không nhìn thấy đám đệ tử kia đuổi tới nên thở phào nhẹ nhõm.

“Tiểu xà độc, tiểu gia tới lấy kiếm”. Hắn không có gõ cửa mà đứng ở phía bên ngoài gọi lớn.

Phía bên trong, Mộ Tinh Trúc tay nắm chặt thanh kiếm được bao bọc phía bên ngoài là thanh trúc mà nàng đã tặng cho hắn rồi trầm tư.

Bầu không khí ở bên trong cũng vì thế mà âm trầm xuống thấy rõ.

Nhưng đột nhiên, từ phía bên ngoài có một thanh âm truyền vào khiến toàn thân nàng căng cứng. Thanh âm này rõ ràng là của một đứa trẻ, đồng thời gọi nàng là “Tiểu xà độc”, như thế ngoài ai khác là hắn nữa.

“Tiểu đệ đệ”. Gương mặt buồn buồn của nàng lúc này đột nhiên sáng lên.

Nhanh chóng chạy đi ra bên ngoài!

Khi nhìn thấy bóng dáng hắn đứng chống nạnh ở bên ngoài, nàng liền không kiềm chế được mà chảy xuống một dòng nước mắt.

Chạy lại ôm hấn vào lòng rồi thủ thủ mà khóc, đây đâu phải phong phạm của một cường giả nên có đâu?.

“Tiểu đệ đệ, người bữa giờ đã đi đâu?”. Vừa ôm chặt lấy hấn vừa lên tiếng.

“Uy uy. Tiểu đệ đệ, người làm sao lại khóc?”. Nhìn thấy Mộ Tinh Trúc hai hàng nước mắt chảy xuống nên hấn lên tiếng dò hỏi.

“Ta không có khóc”. Nàng nhanh chóng đưa tay lên gạt bỏ lấy hai hàng nước mắt rồi nở một nụ cười.

Hơn hai mươi năm về trước, nàng lúc mới mười tám tuổi cùng một tiểu đệ tuổi tác cũng là mười hai tuổi ngang bằng với hấn đi đến nơi này, thân không phải xuất phát từ một gia tộc nào mạnh mẽ nhưng trên người của tiểu đệ nàng lại ẩn chứa một loại khả năng đặc biệt, hỗ trợ gia tăng khả năng tu luyện.

Nàng cùng tiểu đệ đều là một trong những anh tài có thiên phú cực kỳ cao đều là thất phẩm, mỗi người mang bên trong mình một loại năng lực đặc biệt từ thiên phú mang lại.

Tiểu đệ của nàng nắm giữ một loại năng lực gọi là “Tiên Thiên Mẫn Thai”, một loại cực kỳ hi hữu năng lực, có thể dùng để tế luyện bản nguyên thiên phú để dung hợp hay hỗ trợ người khác tu luyện.

Chuyện xảy ra lúc hai người cùng nhau rời khỏi quê nhà đi đến vương triều Nam Hoang, nhưng không biết có kẻ nào đứng ở trong tối truyền ra tung tích của hai người ra ngoài. Điều đó dẫn đến hậu quả cực kỳ đau lòng, đó là thứ đã trở thành tâm ma của chính mình.

Việc đưa em trai duy nhất chết ngay trước mắt mình, âm độc hơn hết đó chính là bọn chúng dùng lấy một loại bí pháp thâm hiểm hơn móc lấy ra bản nguyên thiên phú của hấn, trông về mặt lúc chết mà cực kỳ đau khổ của em trai khiến nàng nhớ mãi không thể quên được.

Vì thế, khi nhìn thấy hấn Đế Nguyên Quân, nàng trong lòng dần dần xuất hiện hình ảnh của đứa em nên mới thu nhận hấn. Nàng đã xem hấn như là tiểu đệ của mình rồi.

--

Ps: Sao like chương ít quá vậy a, like mạnh lên nào. Hiu hiu.

Cầu like, cầu donate, cầu kim phiếu, cầu đề cử a.

Đa tạ.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Gia Là Siêu Cấp Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Tử Tịch Kiếm Pháp

“Như đúng lời hứa. Đây là kiếm của ngươi”. Mộ Tinh Trúc tay nắm thanh ngọc trúc ném về phía hấn rồi nói.

Đưa tay bắt lấy thanh ngọc trúc đưa lên đưa xuống, cảm nhận được nó rất là chắc tay, cảm giác cầm nắm rất là vừa lực.

“Gậy đánh chó thật là tốt”. Hấn gạt đầu rồi khen.

“Tiểu đệ, người không muốn kiểm tra lưỡi kiếm như thế nào hay sao?”. Nhìn hấn có vẻ thích thú nên lên tiếng hỏi.

Một tay nắm phía dưới chuôi kiếm, một tay nắm ngang giữa thân rồi từ từ kéo ra. Cảm giác đầu tiên cảm nhận được là ban đầu rút ra có chút hơi cứng nhắc giống như giúp giữ lại một phần để có thể sử dụng giống như một cái gậy. Đáng tiếc, chiều dài của nó dài bốn thước mà thôi, nhưng chất liệu của nó cực kỳ bá đạo.

Cảm giác thân trúc này cực kỳ chắc chắn, nó không hề yếu hơn so với những thanh pháp binh đâu, thậm chí còn bền chắc hơn.

Ngay khi rút thanh kiếm ra khỏi vỏ, điều đầu tiên thu hút ánh mắt của hấn là lưỡi kiếm lúc này so với trước phải tốt hơn nhiều lần.

Độ bền chắc, uy lực, độ sắc bén cũng xa xa vượt quá sự tưởng tượng của hấn. Mặc dù chưa từng học qua luyện khí nhưng hấn cũng là một người tu luyện nên có thể cảm nhận được thực lực của thanh kiếm này.

Thân kiếm được đúc tạo lại hoàn toàn mới với bề rộng khoảng chừng ba milimet chiều dài từ sống kiếm đến đầu lưỡi kiếm hơn một phân nhưng cũng vì thế mà khiến thanh kiếm này càng ngày càng uy lực.

“Quả thật là không tệ”. Ngay khi nhìn ngắm thanh kiếm một lúc rồi mới tiếp tục đánh giá.

Nhanh chóng thu lại thanh kiếm rồi lưu giữ ở bên trong nhẫn trữ vật, hắn đang định chuẩn bị rời đi thì Mộ Tinh Trúc đột nhiên lên tiếng.

“Tiểu đệ đệ...”

“Có chuyện gì sao?”. Hắn ngoái đầu nhìn lại rồi đáp.

“À, không có gì”.

“Thế ta đi ra ngoài đây”.

Sau khi lấy được vũ khí của mình, trên gương mặt của hắn có chút vui mừng mà vừa đi ra vừa tươi cười. Bước chân hắn nhảy lên nhảy xuống giống như một đứa trẻ bình thường đang nô đùa.

Kể từ lúc hắn đột phá, liền cảm giác được nơi này quả thật có một chút kỳ bí.

Mặc dù hắn có một chút cảm ứng được nhưng không tài nào nhận biết. Nếu như hắn không có phong bế thì chắc chắn có thể nhận biết được đó là thứ gì.

Ánh mắt của hắn có chút trầm ngưng cùng suy nghĩ nhưng rất nhanh hắn lại bỏ qua rồi tiếp tục rời đi. Sau này, hắn đột phá đến cảnh giới càng cao thì chắc chắn có thể tìm ra được sự ẩn giấu của tông môn này.

“Tiểu sư đệ, thời gian này ngươi đã đi đâu”.

Hắn vừa đi ra bên ngoài chưa được bao lâu thì đột nhiên có một thanh âm ở phía xa vọng lại.

Giọng điệu này đối với hắn có một chút quen thuộc, không cần quay qua nhìn cũng có thể nhận biết được người này là ai. Nàng ta là Hàn Ngữ Băng, từ khi nghe tin hắn quay trở về liền đi đến chỗ ở của trưởng lão, nàng liền nhanh chân đi đến nơi này chào đón hắn.

“Hắc hắc. Tiểu sư tỷ, đã lâu không gặp”. Hắn quay qua rồi nở một nụ cười.

“Tiểu sư đệ, ngươi đang chuẩn bị đi đâu, nếu không phiền thì cho ta cùng đi theo”. Hàn Ngữ Băng dần dần tiến lại gần, gương mặt cười nhẹ rồi nói.

“Ta đang định đến Kiếm Tông Các tìm kiếm một bộ kiếm pháp nào đó thôi”. Đế Nguyên Quân thành thật trả lời.

“Thế ta dẫn ngươi đi”. Nàng vui vẻ gật đầu.

Kiếm Tông Các là một tòa đại tháp với diện tích cực kỳ rộng lớn, sức chứa bên trong của nó có thể đủ để chứa đựng được hơn hai ngàn người. Một con số cực kỳ đáng nhìn, chưa hết, toàn các này có tổng cộng gồm có năm tầng, mỗi tầng như vậy đại biểu cho một cấp bậc đệ tử ở trong tông.

Ngoại môn đệ tử tầng thứ nhất, nội môn tầng thứ hai, tinh anh tầng thứ ba, đệ tử thân truyền tầng thứ tư và cuối cùng là đệ tử hạch tâm.

Để đạt được danh hiệu đệ tử hạch tâm ở trong Tinh Kiếm Tông này cực kỳ ít, hầu như toàn bộ đệ tử cũng chỉ có một vài người có thể đạt đến mà thôi, số lượng chắc chắn không qua được mười đầu ngón tay.

Muốn vượt qua những đệ tử khác để bước vào cánh cổng lớn cao nhất mà có thể đạt đến, họ phải trải qua một đợt khảo hạch cực kỳ khắc nghiệt, cửu tử vô sinh, vào thì dễ mà ra thì lại cực kỳ khó.

Mặc dù nguy hiểm là vậy nhưng một người có thể vượt qua được cửa ải cuối cùng thành công thì chắc chắn sẽ được nội tông hết sức bồi dưỡng, danh hiệu, chức vụ cao quý,... Tục đồn, từng có người tiến vào bên trong tham gia khảo hạch kể lại. Đường như cửa ải cuối cùng có liên quan tới bí mật ẩn sâu phía bên dưới Tinh Kiếm Tông này. Là một thứ siêu việt sức mạnh bị phong ấn phía bên dưới.

Nhưng lời kể đó cũng chỉ là một chiều cũng như không nhìn thấy được chân tướng toàn bộ nên không có mấy ai tin. Cuối cùng, chuyện đó cũng dần dần chìm xuống cho đến hiện tại. Không mấy ai biết đến, chỉ trừ một số người đặc biệt mà thôi.

Phía trước mắt hắn, một tòa các cực kỳ đồ sộ được xây dựng nên, toàn bộ bờ tường bên ngoài được xây lên bằng những loại vật liệu cực kỳ trân quý, trong đó có Tượng Kim Cát, Huyền Tinh Kim, Vạn Thiết Mộc, Huyết Vân Dịch,... Mỗi một loại chỉ ít có giá trị liền thành phải đạt tới một trăm vạn, nhưng chừng đó chỉ mua được một viên nhỏ bằng móng tay mà thôi.

Để được như tòa các này, chỉ ít giá trị của nó cũng phải gọi là vô giá, không có một con số cụ thể nào có thể đưa ra được.

“Nơi này thật là lớn”. Đế Nguyên Quân nhìn phía bên ngoài thôi cũng đủ để há hốc mồm.

“Phải không. Tiểu sư đệ, ngươi tiến vào bên trong chắc chắn sẽ còn ngạc nhiên hơn nữa”. Một bên, Hàn Ngữ Băng lên tiếng.

Cả hai người đi đến phía bên ngoài cửa chính thì gặp phải một vị lão giả có mái tóc trắng tinh dài rũ xuống ngang hông, vẻ mặt tiêu tụy với làn da nhăn nheo, nhưng ẩn ẩn dưới vẻ bề ngoài già nua đó là một cặp mắt cực kỳ sáng ngời, ẩn chứa khí chất cao đến cực điểm.

Thần Phủ Cảnh!

Lão già này chân chính là một vị đỉnh cấp cao thủ của tông môn, một vị Thần Phủ Cảnh đủ để khiến cho một quốc gia phải dè chừng. Thực lực cực kỳ cường đại.

Chỉ cần một tay cũng đủ để san bằng một ngọn núi lớn, chỉ cần một ánh mắt cũng đủ diệt sát người khác, chỉ cần dùng một ý niệm tru phạt,...

Đạt cảnh giới này đã xa xa vượt qua sự tưởng tượng của người khác.

Mặc dù lão già này có thực lực cực kỳ cao nhưng để qua được ánh mắt của hắn thì chắc chắn khó hơn cả lên trời. Chỉ cần nhìn qua một cái thôi, hắn cũng đủ suy đoán được một phần thực lực của lão.

Phía trước, lão già cảm nhận được ánh mắt của hắn nhìn tới khiến bên trong đan điền lão đột nhiên run lên, tám thần phủ ẩn chứa như đang run sợ. Cảm giác lão giống như đang bị một đầu thái cổ hung thú nhìn chằm chằm vậy.

“Là ta gặp mộng sao?”. Lão đưa tay lên vuốt xuống từng hạt mồ hôi rồi thì thào.

Lúc này, cả hai người cùng nhau đi đến ngay phía trước mặt của lão.

“Đệ tử Hàn Ngữ Băng tham kiến thủ các trưởng lão”. Hàn Ngữ Băng tiến lại gần rồi cúi khom người xuống thi lễ.

“Tiểu sư đệ, nhanh”. Nhận thấy hắn không có chút nào dị động nên nàng khoe miệng lắm nhảm, ánh mắt liếc qua hắn mấy cái.

Bị ánh mắt của nàng đánh động đến, hắn không có lên tiếng chào hỏi mà nhẹ nhàng gạt đầu một cái, giống như chức vị ngang bằng.

“Được rồi, cả hai người tiến vào đi, tối đa chỉ có hai canh giờ, hết thời gian thì nhanh chóng đi ra bên ngoài”. Lão già đưa tay lên vẫy vẫy mấy cái rồi nói. “Người chỉ có thể lựa chọn tối đa hai cuốn mà thôi, công pháp không được mang ra ngoài”.

“Đa tạ trưởng lão”. Hàn Ngữ Băng cung kính đáp lời.

Lão già bàn tay vẫy nhẹ một cái liền mở ra cánh cửa cao lớn, trông nó cực kỳ nặng nề.

Sau đó, cả hai người cùng nhau tiến vào bên trong.

Đúng như lời của Hàn Ngữ Băng nói, hắn mà tiến vào phía bên trong thì chắc chắn sẽ rất kinh ngạc.

Vừa chỉ bước vào thôi, ngay phía trước mắt hắn là một khung cảnh tượng cực kỳ tráng lệ, phía bên trong tòa các này đều được bao phủ bởi một loại gỗ cực kỳ trân quý cùng sự bày biện của nó cực kỳ hút mắt nhìn. Chính giữa trung tâm là những cây cột cực kỳ lớn được làm từ thân cây cổ thụ cao hơn hai mươi trượng chống đỡ.

Xung quanh là những giá gỗ chứa đựng những cuốn công pháp được phân chia cực kỳ rõ ràng với mười hai cái kệ lớn, mỗi kệ cao hơn mười trượng và là giá hai đầu. Được phân chi là ở vị trí trung tâm là những cuốn kiếm pháp, phía bên phía tay trái là những cuốn liên quan đến thân pháp, bên tay phải là những cuốn công pháp các loại khác và phía sau cùng chính là những cuốn mật tịch ở trong tông.

Vì là mật tịch nên không phải ai cũng có thể tu luyện được và nó có yêu cầu cực kỳ to lớn nên không mấy ai tìm đến đó.

Mặc dù là danh các chứa đựng công pháp nhưng phía bên trong lại cực kỳ ít người, duy chỉ tầng một thôi cũng chỉ có hơn một trăm người mà thôi, càng lên tầng cao hơn thì số lượng người sẽ còn giảm xuống nữa.

Vì hiện tại không phải thời điểm mở cửa đón đệ tử vào tuyển chọn công pháp mà họ chỉ đơn thuần dùng điểm cống hiến để đổi lấy lệnh bài tiến vào mà thôi.

Còn hắn thì đặc biệt một chút, vì được Mộ Tinh Trúc trưởng lão sử dụng quan hệ của mình mới tạo cho hắn có điều kiện tiến vào.

“Tiểu sư đệ, ta cùng lên tầng thứ ba thôi, tầng một tầng hai này công pháp tuy tốt nhưng không thể so sánh được”. Hàn Ngữ Băng không chần chừ mà thì thầm bên tai hắn.

Hắn nhẹ nhàng gạt đầu đồng ý.

Ngay lúc đi lên đến tầng ba.

Lúc này phía trước chỉ có bốn kệ công pháp mà thôi, mặc dù không được nhiều như phía bên dưới tầng một nhưng toàn bộ ở đây đều có đẳng cấp ít nhất cũng đã là Huyền Cấp thượng phẩm trở lên và cao nhất chính là Địa cấp hạ phẩm. Mặc dù địa cấp hạ phẩm đối với hắn chẳng có chút ý nghĩa nhưng lúc gia nhập tông môn thì hắn không thể để lộ thân phận của hắn ra ngoài được.

Nhập gia tùy tục mà thôi!

“Người nhanh chọn lựa công pháp của mình đi, ta ở phía bên dưới chờ đợi”. Hứa Ngữ Băng không muốn làm gián đoạn việc lựa chọn công pháp của

hắn nên lên tiếng.

Trong lúc nàng ta đi xuống thì ánh mắt lâu lâu nhìn về phía hắn. “Không biết tiểu sư đệ sẽ chọn loại công pháp nào đây”. Nàng có chút tò mò nên lăm lăm ở trong miệng.

Ánh mắt hắn quét qua hết toàn bộ công pháp có ở tầng ba và sơ sơ cũng có thể biết được đại khái những cuốn công pháp này nhưng về mặt hắn lại có một chút chán nản, vì toàn bộ đều không có một chút điểm nhấn ở trong mắt. Nói đúng hơn là hắn không thèm để ý đến.

“Không có cuốn kiếm pháp nào phù hợp cả hay sao?”. Ánh mắt hắn tiếp tục đảo qua đảo lại một lúc rồi lên tiếng.

Cho tới khi, ánh mắt hắn nhìn về phía trong góc kia lại có một cái bàn dính đầy bụi bẩn cùng với mạng nhện, và phía bên trên đó, đồng thời có mấy cuốn công pháp được đặt ở bên trên. Nhìn qua thôi cũng có thể biết được, những cuốn công pháp này đã biết bao lâu rồi chưa có người chạm đến.

Trái với những người kia, hắn nhìn thấy những thứ mà ít người chú ý đến lại là thứ khiến hắn hứng thú nhất, nên không chần chừ thêm nữa mà nhanh chóng tiến về phía cái bàn cũ kia.

Phù phù!

Hắn hít vào một hơi sâu rồi thổi mạnh một cái quét đi một phần bụi dính ở phía bên ngoài.

Lúc này, trước mắt hắn có bốn cuốn công pháp được sắp xếp tùy ý thành hàng ngang. Ánh mắt nhìn lướt qua rồi đọc tên phía bên ngoài.

Bá Vương Côn!

Độc Bộ Phi Hành!

Từ Tịch Kiếm Pháp!

Luyện Thể Cửu Trọng Thiên!

Đối với hắn hiện tại mà nói, thì chỉ có hai cuốn phù hợp nhất đó chính là côn pháp cùng cuốn kiếm pháp kia mà thôi. Cũng không chần chừ mà nhanh chóng mở ra cuốn Từ Tịch Kiếm Pháp.

Ngay lập tức, từ bên trong cuốn sách đó bắn ra một đạo sóng linh hồn hình chiếu dung nhập vào trong hải não của hắn. Tiếp lấy hình chiếu này hắn liền nhanh chóng ngồi xuống bắt đầu tham ngộ.

Bộ kiếm pháp này tổng cộng có bốn chiêu thức gọi là: Vô Phong, Tuyệt Ảnh, Thích Sát và cuối cùng là Vô Nhân. Chiêu thức cuối cùng này khiến hắn có chút nhũn mày, nếu như hắn nhìn không nhầm thì chiêu thức này bị thiếu hụt đi một phần trở thành một cái tàn chiêu.

Nhưng để thi triển ra được tàn chiêu này cũng đòi hỏi rất lớn đến người luyện kiếm. Nếu không đạt tới cảnh giới “Nhân Kiếm Hợp Nhất” thì không thể sử dụng được.

Đối với người khác thì việc này cực kỳ khó mà làm được nhưng đối diện là hắn thì quá mức là dễ dàng, chỉ là Nhân Kiếm Hợp Nhất mà thôi. Hơn nữa, tàn chiêu này ở trong tay hắn cũng có thể một lần nữa được tái hiện lại toàn bộ. Bởi vì những việc này quá bình thường đối với hắn. Ngay cả Thiên cấp Kiếm Pháp hắn cũng tạo ra được chứ đừng nói đến cuốn Địa cấp trung phẩm kiếm pháp còn con này.

- - -

Ps: Ta muốn được like chương, các đh like chương nhiều đi a. 1k view mà có hơn 40 like à. ta buồn lắm a. hiu hiu

Cầu donate, cầu đề cử, cầu kim phiếu.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Gia Là Siêu Cấp Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 13: Lần đầu làm nhiệm vụ

“Có chút ý tứ”.

Ngay khi hắn đang ngộ lấy bộ kiếm pháp này, hắn liền cảm giác được một chút liên hệ nào đó rồi lên tiếng.

“Uổng công cho một bộ kiếm pháp tốt lại bị hao mục ở nơi này”.

Đặt nó trở về vị trí rồi lấy thêm một cuốn khác.

Bá Vương Côn!

Một bộ công pháp chuyên về bộc phá sức mạnh, yêu cầu tu luyện cũng không quá khắt khe giống như cuốn kiếm pháp kia nhưng lại có ít người tham ngộ.

Đơn giản vì trong tông môn có cực kỳ ít, thậm chí không có ai tu luyện côn pháp nên nó cũng vì thế mà bị cất xó cho phủ bụi ở nơi này.

Dường như nó bị đặt ở đây lâu tới mức mà linh hồn tồn tại bên trong chả bị mục nát rồi tan biến đi mất. Hắn lật ra từng trang giấy làm bằng da thú rồi trầm ngâm.

Từ trước giờ hắn duy chỉ sử dụng kiếm làm vũ khí chính nhưng bên cạnh đó hắn còn luyện các loại khác nhưng thương, đao,... Nhưng do độ tuổi cùng thân thể quá thấp bé nên không thể phát huy hết toàn bộ sức mạnh của các loại vũ khí đó cho nên hắn đã chọn kiếm làm vũ khí chính.

Nhớ lúc trước hắn từng dùng một đao bổ đôi một quả núi cao hơn năm ngàn trượng, từng một cơn đẹp tan toàn bộ hung thú chi khu, tàn sát hết thảy một vùng hiểm địa. Từng dùng một thương càn quét khắp chốn không có một đối thủ. Từng vì một chùy mà biến một tòa bình địa băng diệt, đất trời run rẩy, ...

Ngộ tính của hắn đối với các loại tu luyện là cực kỳ bá đạo, thậm chí có thể dễ dàng tu luyện một bộ công pháp cấp cao đạt tới hóa cảnh tông sư, hoàn toàn chẳng tốn công sức của nó. Mặc dù tuổi tác còn quá nhỏ nhưng hắn không thuộc phạm trù ở nơi này có thể đong đếm được.

“Lại có thể như thế này sao, cái này cũng có thể dùng được”.

Hắn lật xem hết một lần rồi lên tiếng.

Ngay sau khi đặt nó về vị trí cũ hắn liền ngồi xuống chìm vào tham ngộ.

Hai chân ngồi xếp bằng, cánh tay thả lỏng đặt ở phía trước đan điền, hai mắt nhắm chặt, toàn thân thả lỏng, khí lưu trong cơ thể liên tục luân chuyển,...

Phía bên trong não hải, hình ảnh hắn cảm nắm một cái gậy côn có chiều dài khoảng chừng bốn thước đa liên tục thi triển các chiêu thức.

Bá Vương Côn này có tổng cộng năm thức là: Tấn Phạt, Cùng Đồ, Xoay Chuyển, Địa Ma, Thiên Xích.

Tấn Phạt!

Chiêu thức thiên hướng về sát phạt cực kỳ quyết đoán, một côn có thể đẹp nguyên địch thủ, uy lực cực kỳ bá đạo, và quan trọng hơn là nó có thể tùy vào những trường hợp khác nhau mà thi triển. “Sát phạt dưới côn, bình thiên hạ”.

Cùng Đồ!

Trong toàn bộ năm thức thì thức thứ hai này có tính huyết sát là bá đạo nhất, thiên về việc săn giết, một côn đánh ra đủ để đánh nát cơ thể địch nhân, uy lực vượt xa so với Tấn Phạt. “Vĩ di càn không, một côn tất sát”.

Xoay Chuyển!

Đúng ra, thức thứ ba này không phải là một thức được xem là hoàn thiện khi người thi triển không thể nắm giữ được cả bốn chiêu thức kia thì chắc chắn không làm cho nó có uy lực vốn có. Vì nó bao hàm toàn bộ các chiêu thức kia kết hợp lại với nhau tạo thành những côn thể bá đạo khác nhau tùy vào từng trận chiến khác mà bộc phá. “Nhất chuyển bình nhân, nhị chuyển bình thiên hạ, tam chuyển phần quý thần, tứ chuyển quyết thương sinh”.

Địa Ma!

“Thiên địa duy ma, nghịch ta xoay chuyển. Dĩ hướng thương sinh, một côn tất diệt”.

Nếu nói chiêu thứ hai là thiên về huyết sát thì thức này lại bá đạo hơn hết, côn ra như ma, nhanh nhanh siêu việt, uy lực cường hãn, một côn có thể bình địa.

Thiên Xích!

“Vạn vật duy ta, côn hướng thiên đạo, vĩ hướng thiên địa, côn ta tất diệt”.

Sau khi hắn ngộ hết toàn bộ năm thức một cách sơ bộ, hắn chỉ biết thốt lên. Mặc dù phẩm cấp chỉ đạt tới Địa cấp từng phẩm nhưng không thể vì thế mà khinh thường được. Uy lực của nó xa xa có thể chạm đến Thiên cấp công pháp, thậm chí so đến độ sát phạt thì nó thậm chí còn vượt xa hơn một đoạn.

Chắc vì không có ai sử dụng tới nên mới sắp đặt ở nơi này, phẩm cấp của nó cũng không vì thế mà giảm sút xuống. Nếu như trong tay một vị thiên kiêu chuyên tu côn pháp thì bộ công pháp này cực kỳ có giá trị. Thậm chí không tiếc bỏ ra một số lượng linh tinh cực lớn để mua xuống.

“Đáng tiếc, nếu không phải tiểu gia ta khóa lại thiên phú thì đừng nói chỉ cuốn Địa cấp công pháp này, tồn gần hai canh giờ mà chỉ ngộ có được một

phần”.

Hắn thở dài một hơi rồi thăm than.

Mặc dù than thở là vậy như gương mặt hắn lại trông rất là vui vẻ, nụ cười tươi dính chặt trên mặt. Cảm giác tu luyện như người bình thường này tạo cho hắn một cái cảm giác háo hức cực kỳ kỳ lạ.

“Cũng nên đi ra, tiểu sư tỷ đợi ta đã lâu rồi”.

Từ phía trên tầng thứ ba đi xuống, ánh mắt hắn cũng không quên quét qua lấy một lần. Chỉ đứng phía dưới nhìn ngang cũng không thể chiêm ngưỡng được toàn bộ, phải ở trên cao này nhìn xuống trông giống như khác hẳn. Công trình này được làm phải dốc hết không biết bao nhiêu sức lực. So sánh cùng Từ Cực Kiểm Môn của hắn không biết tốt hơn biết bao nhiêu lần.

Ngay lúc hắn đi xuống tầng một, ngay phía bên cạnh cánh cửa, một bóng dáng nữ tử đang ngồi ngơ ngẩn đó hồi lâu. Hàn Ngữ Băng chờ đợi hắn ở đây cũng đã lâu nhưng vẫn không có đi ra bên ngoài.

Nàng quả thật là quan tâm hắn!

“Hắc hắc, ta phải làm tiểu sư tỷ giật mình một phen”. Ngay lúc hắn đứng bên cạnh một kệ đựng rồi dừng lại.

Địa cấp thần hành, Phi Tung Cửu Bộ, Thuận Di!

Thình lình, thân ảnh của hắn đột nhiên biến mất rồi ngay lập tức xuất hiện phía sau lưng của Hàn Ngữ Băng, hắn cũng không vội vàng gọi nàng mà đứng phía sau một lúc.

Lần này hắn thi triển thân pháp đã giấu diếm một cách cực kỳ kỹ càng, đối với những người chưa ngưng luyện thần thức thì rất khó để mà có thể phát hiện ra được.

“Đã hơn hai canh giờ rồi, sao tiểu sư đệ còn chưa xuống”. Hàn Ngữ Băng ngẩng đầu nhìn về phía cầu thang tầng ba hạ xuống mà không nhìn thấy bóng dáng một ai đi xuống cả nên có chút lo lắng.

“Hay có chuyện gì xảy ra rồi”. Đột nhiên trong đầu nàng có một ý nghĩ chẳng lành nên thốt lên.

Ngay lúc nàng đang định đứng dậy rồi đi về phía cầu thang thì đột nhiên một thanh âm hơi non nớt vang lên.

“Hừ. Tiểu gia ta siêu cấp thiên tài thì làm sao có chuyện gì được”. Hắn đưa tay gõ nhẹ phía sau lưng nàng một cái rồi lên tiếng.

“Ahhhh...”. Đúng như hắn nghĩ, Hàn Ngữ Băng bị hắn là cho giật mình mà hét lên.

“Tiểu sư đệ, ngươi dám hù ta”. Nàng đưa tay lên véo má hắn một cái rồi nói.

“Buông tay ra, gương mặt anh tuấn của tiểu gia không phải ai cũng có thể chạm vào được”. Hắn nhanh chóng đưa tay đẩy tay nàng ra ngoài rồi nói.

“Đệ ghê gớm quá nha”. Trái lại, nàng lại vui vẻ mà đưa tay khác lên véo lấy cái má còn lại.

Gương mặt bầu bình của hắn bị nàng kéo ra làm cho cái miệng bị kéo ra làm cho biến dạng.

“Hừ. Ngươi cũng giống như bọn họ, tiểu yêu tinh”. Ngay khi giấy dựa thoát ra được, hắn lên tiếng. “Thấy tiểu gia ta anh tuấn là cứ lấn tới”.

“Hi. Thế nào, công pháp đã chọn được”. Nàng đặt tay lên đầu hắn rồi xoa xoa mấy cái rồi cười nói.

“Tất nhiên, tiểu gia ta đâu phải người bình thường có thể so sánh, công pháp đối với ta là chuyện nhỏ”. Khóe mũi hắn có chút vênh cao lên rồi trả lời.

“Có thể hay không nói cho ta biết tên công pháp?”. Hàn Ngữ Băng tò mò hỏi.

“Ta không nói đâu”. Hắn lắc đầu rồi trả lời.

“Tiểu sư đệ, ngươi keo kiệt”.

Hắn không có trả lời mà chỉ cười cho qua mà thôi.

“Hai người các ngươi không khỏi quá phận, lần sau đi ra muộn thì đừng trách lão phu xử phạt”.

Ngay khi cả hai người vừa đẩy cửa đi ra ngoài thì đột nhiên có một thanh âm già nua vang lên. Không ai khác ngoài vị trưởng lão đang canh giữ cùng quản lý ở nơi này.

Trông thấy cả hai vui đùa hớn hở đi ra, nên lão lên tiếng nhắc nhở.

“Đệ tử mình bạch”. Hàn Ngữ Băng nhẹ nhàng trả lời.

Sau đó, cả hai người cùng nhau rời đi. Cho đến khi họ đi đến phía trung tâm tông môn thì đột nhiên dừng lại.

“Tiểu sư đệ, có chuyện gì sao?”. Nhận thấy hắn đột nhiên dừng lại nên Hàn Ngữ Băng quay qua hỏi.

“Chỗ kia có chuyện gì vậy?”. Hắn chỉ tay về phía trước rồi hỏi ngược lại.

“À, chỗ đó là trường nhiệm vụ, toàn bộ đệ tử có thể đến tìm và đi làm theo yêu cầu của tông môn, trong thời gian quy định mà hoàn thành thì có thể quy đổi được điểm công hiến”. Hàn Ngữ Băng giải thích.

“Điểm công hiến đó để dùng làm gì?”. Hắn có chút tò mò nên tiếp tục hỏi.

“Điểm công hiến làm được nhiều thứ lắm, vừa có thể đổi đan dược, linh tinh, có thể đổi được vé vào Tinh Kiếm Các,...”.

“Ồ, như vậy sao?”.

“Tiểu sư đệ muốn làm thử một cái không”. Hàn Ngữ Băng nở một nụ cười vui vẻ.

“Được nha, phải làm cái khó khó một chút, mấy cái không ra gì không đáng để tiểu gia ra tay”. Hắn hai tay chống nạnh rồi tự oai mà nói.

“Hah hah hah. Tốt, ta tìm cho đệ cái nhiệm vụ thật là khó”. Hàn Ngữ Băng đưa tay lên che miệng rồi đáp.

Ngay khi tiến vào bên trong quảng trường, hắn nhìn thấy nơi này có bầu không khí thật là náo nhiệt, xung quanh có rất nhiều đệ tử tập trung lại với nhau thành từng nhóm tầm năm bảy người tranh luận rất rôm rả. Còn phía chính giữa trung tâm đại sảnh là một cái bàn dài và có mấy người chưởng quỹ làm việc ở đó. Họ vừa cấp phát nhiệm vụ cũng như trao đổi những vật phẩm cần thiết cho những người kia. Mặc dù trông có vẻ nhàn nhã nhưng đối diện với số lượng đệ tử ra vào thôi cũng đủ để thấy một rồi.

“Ta qua kia nhìn xem nhiệm vụ chút”. Hàn Ngữ Băng vỗ nhẹ trên vai hắn rồi nói.

Phía bên trên tấm bảng lớn có dán rất nhiều mẫu giấy với những nhiệm vụ khác nhau được viết ra. Nhìn qua thôi cũng có thể ước tính số lượng chỉ ít cũng phải hơn một trăm cái. Nhưng đó không phải là hết cả bộ, mà những ô trống rất nhanh chóng được dán lên.

“Tiểu sư đệ, nhìn xem cái này. Cảm thấy như thế nào?”. Hàn Ngữ Băng gỡ xuống một tấm nhiệm vụ rồi quay qua hỏi.

“Tim Nguyên Diệp Bách Quả. Cái này không khỏi dễ một chút”. Nhìn thấy mục tiêu nhiệm vụ cái, hắn liền bĩu môi.

“Không đơn giản đâu, nơi này là Hoang Nguyên Sơn Mạch đó, có rất nhiều hung thú nguy hiểm cùng với đệ tử tông môn khác đến nữa”. Hàn Ngữ Băng lắc đầu.

“Như thế đối đầu nhau sao?”.

“Đúng vậy, Tinh Kiếm Tông có mâu thuẫn cùng các tông môn khác nên rất dễ xảy ra tranh chấp giữa các đệ tử, thậm chí đã có người chết bị giết chết”. Hàn Ngữ Băng gật đầu lý giải.

“Được, thế nhận cái này đi”. Hắn nhanh chóng gật đầu.

“Được, đệ ra ngoài đợi ta một chút, ta vào bên trong báo danh cái rồi trở ra”.

Dứt lời, hắn dần dần bước đi ra phía bên ngoài chờ đợi.

Mặc dù cùng là tông môn nhưng trước kia còn đang ở tại Tử Cực Kiếm Môn, hắn cùng những người đệ tử khác đi làm nhiệm vụ đều không có náo nhiệt như ở nơi này. Phần lớn nhiệm vụ tông môn giao cho toàn bộ đều cực kỳ nguy hiểm, nếu không cẩn thận sẽ nguy hiểm đến tính mệnh.

Đặc biệt hơn, những nhiệm vụ mà hắn biết đều là những cái cực kỳ khó khăn, ví dụ như đi săn giết một đầu thất cấp hung thú mà chỉ được tổ đội nhiều nhất là hai người mà thôi. Phải biết, thực lực của hung thú cực kỳ cường hãn, thất cấp hung thú có thể chiến đấu ngang bằng với một vị Ngưng Anh Cảnh, con cường đại hơn có thể ngạnh đấu cùng Thân Phủ Cảnh mà không hề yếu thế, có thể rời đi mà không nhận quá nhiều thương thế.

Giờ hắn nhìn đến toàn bộ nhiệm vụ ở nơi này, hắn liền đưa ra được nhận định, những nhiệm vụ này quá mức dễ dàng. Mục đích hắn chọn lấy cũng chỉ muốn đi ra ngoài vui chơi cũng như nhận biết thực lực ở nơi này là như thế nào. Mặc dù biết trước được nơi này không thể so sánh cùng Tử Cực Kiếm Môn nhưng hắn cũng rất tò mò.

Chờ đợi khoảng chừng năm phút thì Hàn Ngữ Băng mới đi ra.

“Tiểu sư đệ, chúng ta đi thôi”.

- - -

Ps: Hiu hiu... hơn 1k view mà được hơn 50 like là sao. Các đh like chương đi a.....

Ta đặt dép ngồi hóng donate, đây kp, đề cử truyện ta a.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Gia Là Siêu Cấp Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Hàn Ngữ Băng thực lực

Qua ngày hôm sau!

“Tiểu sư đệ, người ngủ dậy hay chưa?”. Hàn Ngữ Băng đứng phía bên ngoài phòng của hấn rồi gõ cửa.

Nhưng một lúc lâu sau lại không nghe thấy hấn lên tiếng trả lời.

“Chưa ngủ dậy hay sao?”. Nàng đẩy nhẹ cánh cửa liền thấy nó hơi mở ra nên mới đi vào bên trong.

Căn phòng này của hấn không có gì đặc biệt cả, toàn bộ đều giống những phòng bình thường kia, chỉ khác một cái là hấn không một chút đồ đạc gì cả, mọi thứ vẫn như ban đầu được sắp xếp ở bên trong.

Tiến vào, đi lại gần phía bên cạnh giường, Hàn Ngữ Băng nhìn thấy hấn vẫn đang nằm ngủ no tròn, khoe miệng mở lớn như đang cười, một bên khoe miệng chảy ra một ít nước giải cùng vẻ mặt lúc đang ngủ mà giống như đang mong đợi chuyện gì vậy.

Tướng ngủ của hấn lại cực kỳ bá đạo, nằm với đủ loại tư thế từ vắt chân, quay người,...

Nàng nhìn thấy cũng chỉ muốn bật cười mà thôi.

“Tiểu sư đệ, trời sáng rồi nhanh dậy đi thôi”. Hàn Ngữ Băng đưa tay vỗ nhẹ một bên vai hấn rồi lên tiếng.

Nhưng hấn lại không có phản ứng gì, vẫn cứ ngủ một cách ngon lành.

“Tiểu sư đệ đám nữ đệ tử kia đến rồi”. Nhận thấy đánh thức một cách bình thường không được, nên nàng quyết định, đứng cạnh một bên gối nằm rồi hét lớn.

“Ahhhhhhh. Tiểu yêu tinh”.

Đúng như nàng dự đoán, chỉ có cách này mới có thể đánh thức hấn một cách dễ dàng được.

“Tiểu sư tỷ”. Nhìn thấy Hàn Ngữ Băng đứng đối diện mình nên hấn lên tiếng.

“Nhanh dậy, ta chuẩn bị đi làm nhiệm vụ thôi”. Nàng lắc đầu rồi nói.

“Đợi tiểu gia một chút”. Hấn nhanh chóng bật dậy rồi trả lời.

Ngay sau khi hấn rửa mặt rồi chải chuốt lại một chút rồi thay một bộ môn phục rồi đi ra.

“Đi thôi”.

Cả hai người cùng nhau đi ra bên ngoài một hồi lâu rồi mới đi ra khỏi bên ngoài thành. Phía trước là quán nước mà lúc trước hấn cùng ba người kia cùng nhau ngồi chung bây giờ muốn gặp nhau lại rất khó.

“Hoang Nguyên Sơn Mạch đi về phía này”. Hàn Ngữ Băng chỉ tay rồi nói.

Trên đường đi đến phái bên ngoài sơn mạch, cả hai người một bước giống như tản bộ, mười phần an toàn không hề gặp địch nhân hay là sơn tặc, lần này đi có một chút đơn giản.

Ngay khi tiến vào bên trong, đầu tiên, hấn cảm nhận được bầu không khí ở đây có một chút khác biệt, cảm giác như linh khí ở nơi này nồng đậm hơn một điểm cùng một cảm giác khiến người ta khó lòng mà không đề phòng, bởi vì nơi này cực kỳ nguy hiểm, chỉ cảm nhận qua thôi cũng đã có thể suy đoán được một phần.

“Có chút ý tứ”. Ánh mắt hấn nhìn về phía trước như đang nhìn thấy thứ gì liền lên tiếng.

“Là nhị cấp hung thú, tiểu sư đệ đứng phía sau ta”. Hàn Ngữ Băng cũng rất nhanh liền có phản ứng.

Nàng đưa tay rút kiếm rồi chỉ thẳng về phía đầu hung thú kia, ánh mắt nàng nhanh chóng thay đổi, cũng không quên việc đẩy ra khí tức của mình.

Bình thường, hung thú không có linh khí nên khả năng nhận biết của nó cực kỳ thấp kém, nên ngay khi Hàn Ngữ Băng toát ra khí tức của mình, nó liền bắt đầu rống giận.

Rống!

Nó ngửa cổ lên cao rồi gầm lớn, rất nhanh, nó liền lao nhanh về phía hai người rồi đưa một bên chân với những cái móng vuốt cực kỳ sắc nhọn hướng về phía đầu Hàn Ngữ Băng vô tới.

Nhưng, thân làm đệ tử của Mộ Tinh Trúc trưởng lão, thực lực cùng khả năng chiến đấu của nàng đâu phải dạng bình thường, ngay khi đầu hung thú kia chuẩn bị đánh tới, nàng nhanh chóng tránh né qua một bên rồi vung kiếm chém mạnh về một bên mạn sườn của nó.

Thanh âm lưỡi kiếm sắc bén cắt trên da thịt vang lên một thanh âm đáng sợ.

Đầu hung thú kia cũng vì thế mà bị đẩy lùi ra xa, thân thể nó nhận lấy thương tích nhưng như thế không đủ để khiến nó sợ hãi bỏ chạy mà càng khiến nó nổi lên giận dữ.

Ánh mắt nó dần dần chuyển qua màu đỏ máu rồi một lần nữa lao nhanh đến.

Tốc độ của nó cũng thật là nhanh, khoảng cách bốn trượng đối với nó như một cái chớp mắt vậy, ngay lập tức liền xuất hiện phía trước mặt Hàn Ngữ Băng rồi đưa miệng cắn tới.

Nó cũng không hề giữ lại mà thi triển hết toàn bộ năng lực nó có, hàm răng sắc bén với bốn cái răng nanh dài cùng từng dòng nước giải tràn ra phía bên trong khoe miệng.

Ánh mắt nó nhìn Hàn Ngữ Băng như một con mồi chắc chắn bị cắn chết.

Nhưng nàng cũng có phản ứng thật là nhanh nhạy, chớp mắt liền nhảy lên cao tránh né rồi nhanh chóng hạ xuống một cái cước bộ đập mạnh trên đỉnh đầu của nó.

Thiên Địa Cảnh giới có đủ sức mạnh để ngách đầu cùng tam cấp hung thú mà không có quá nhiều thua thiệt nên việc đánh giết một đầu nhị cấp hung thú đối với nàng không có quá nhiều lo lắng.

Bị cước bộ giẫm mạnh xuống khiến đầu của nó chìm sâu vào bên trong lòng đất. Đồng thời nó rống lên một tiếng đau đớn.

Đại não của nó lúc này bị chấn động mạnh, mặc dù không đủ để kích sát nó nhưng cũng đủ để khiến nó choáng váng một lúc lâu.

“Tiểu sư tỷ uy vũ”. Phía một bên, hán quan chiến nhìn về phía nàng đang áp đảo hoàn toàn đầu hung thú kia nên bắt đầu hô hoán.

Rống!

Nó hoàn toàn bị Hàn Ngữ Băng chọc giận, ngay khi thoát ra được. Nó bắt đầu rống lên một thanh âm cực kỳ lớn khiến xung quanh phải rung động.

Khí tức của nó lúc này đột nhiên bạo tăng lên, đạt tới nhị cấp hung thú đỉnh phong, không thua kém gì một đầu tam cấp hung thú cả.

Lúc này, Hàn Ngữ Băng nhìn nó với một ánh mắt có chút nhui lại.

Đầu Bạch Sát Hùng Sư này cũng thật là cường đại, có thể ngách đầu cùng nàng lâu như vậy nhưng vẫn có thể kích đẩy thực lực lên cao một bước như vậy.

Vừa rồi nó lâm trận đột phá!

Một ý nghĩ trong đầu nàng hiện lên.

Cho dù nó có mạnh hơn một chút nhưng không thể khiến nàng cảm nhận được một chút nào gọi là áp bách cả, dù cho nó đột phá đến tam cấp thì đã sao, trong tay nàng nhiệm cũng không ít máu của chúng rồi, có thêm một đầu nữa thì có làm sao?

Huyền cấp hạ phẩm kiếm pháp, Băng Tâm Kiếm, Ly Hàn!

Đột nhiên, bầu không khí xung quanh như đang dần dần trầm xuống, cảm giác như có một dòng khí lạnh toát ra từ trên thanh kiếm của nàng.

Không có chân chừ thêm nữa mà bắt đầu thi triển ra một loại kiếm pháp.

Hàn Ngữ Băng hai chân dẫm mạnh xuống nền đất rồi nhảy bắn về phía trước, lưỡi kiếm trắng sáng sắc bén lướt qua không khí như đang bị cắt đứt. Lưỡi kiếm băng hàn quét qua khiến mọi thứ xung quanh như đang chậm lại.

Ngay khi tiếp cận, nàng vung kiếm lên cao rồi chém mạnh xuống, lưỡi kiếm bang hành mạnh mẽ chém xuống.

Bạch Sát Hùng Sư cảm nhận được một cỗ khí lạnh rợn người từ phía trên cao hạ xuống khiến nó nhận thấy được nguy hiểm nên nhanh chóng thối lui.

Kiếm đầu tiên nàng chém xuống hoàn toàn không trúng đích. Nhưng ánh mắt kiên quyết của nàng cũng không hề thay đổi. Bàn tay nhanh chóng luân chuyển đột ngột thì triển thêm một loại kiếm thức khác.

Huyền cấp hạ phẩm kiếm pháp, Băng Tâm Kiếm, Băng Cực Kiếm!

Phía bên trên lưỡi kiếm bất chợt xuất hiện một tầng mỏng hàn băng quất lấy khiến kiếm thức này trở nên cực kỳ nguy hiểm, nếu bị chém trúng một cái mà thôi thì xung quanh miệng vết thương đó chắc chắn sẽ bị đóng băng một cách cực kỳ nhanh chóng.

Không đợi nó có thời gian chuẩn bị, cánh tay nàng phát thêm một chút lực chém mạnh đến.

Lưỡi kiếm cực tốc hướng về phía bên dưới cổ của nó chém tới.

Rống!

Nhân thấy Hàn Ngữ Băng không buông tha mà đang muốn lấy mạng nó nên bắt đầu rống lên. Lần này không còn thối lui nữa mà một mực lao lên, không để ý đến lưỡi kiếm sẽ cắt vào phần nào của da thịt của mình, nó lúc này muốn toàn lực oanh sát nàng rồi rời đi.

Đột nhiên, con người nàng thu lại.

Kiếm chiêu cũng đột ngột thay đổi.

Kiếm ra chưa hết đã bị nàng thu lại, nhanh chóng đưa thân kiếm ra chống đỡ oanh sát đang tới gần.

Oanh!

Hàn Ngữ Băng bị đẩy lùi ra xa mấy trượng rồi dừng lại, mặc dù cự lực của nó mạnh mẽ như vậy nhưng vẫn không đủ để tạo cho nàng có quá nhiều áp lực.

Rống!

Nhận thấy nàng chịu một kích mà không hề có thương tích cũng như sợ hãi nào nên nó rống lên.

Chiến ý toát ra lúc này cũng một ngày một mạnh.

Huyền cấp hạ phẩm kiếm pháp, Băng Tâm Kiếm, Băng Nguyên!

Nhanh chóng ổn định lại thân thể, nàng tiếp tục lao lên đồng thời tung ra kiếm chiêu khác, lưỡi kiếm lúc này càng ngày càng nhanh chém tới.

Bạch Sát Hùng Sư cũng vì thế mà giật mình, một kiếm này quả thực bá đạo hơn trước không phải một phần. Nếu như bị một kiếm này chém trúng thì chắc chắn nó nhận phải thương tích không hề nhỏ.

Tránh né lúc này đã không còn được nữa bởi vì tốc độ của nàng lúc này quá nhanh, chỉ cần nó lui một bước thôi thì chắc chắn sẽ đi đến cửa tử. Nên liều mạng, nó đưa một chân lên hướng về phía lưỡi kiếm vô tội.

Xoẹt!

Nhận thấy đầu hung thú phản kháng, Hàn Ngữ Băng cũng không vì thế mà thu tay, nàng bắt đầu thúc đẩy lực lượng ở bên trong cơ thể và kéo theo một chút năng lượng thiên địa ở phía bên ngoài tăng phúc cho kiếm chiêu này.

Một thanh âm cắt thịt sắc bén vang lên.

Một kiếm của nàng chém trúng chính diện một chân của nó. Hung thú bản thân chúng có một thân cự lực cùng da thịt cực kỳ mạnh mẽ nên một kiếm vừa rồi mặc dù bá đạo nhưng không đủ để chặt đứt được mà chỉ tạo thành một vết thương sâu mà thôi.

Nhưng như thế cũng đã quá đủ!

Đột nhiên, xung quanh miệng vết thương kia bị đóng băng xung quanh một cách nhanh chóng.

“Bạo”.

Chưa dừng lại ở đó, Hàn Ngữ Băng đột nhiên quát lớn. Xung quanh băng nguyên ở trên vết thương của nó bắt đầu bạo nổ. Miệng vết thương lúc này nổ ra trông cực kỳ đáng sợ. Một phần thịt lớn cũng vì thế mà bị nổ cho thành từng mảnh nhỏ, máu cũng từ đó mà bắn ra tung tóe.

Rống!

Quá đau đớn. Thương tích này đối với nó không phải là chí mạng nhưng cũng là một thương tổn nặng nề.

Cái chân này của nó lúc này chắc chắn đã bị phế, nếu nhận thêm một kiếm nữa thì chắc chắn sẽ bị cắt đứt.

Ánh mắt nó nhìn về phía Hàn Ngữ Băng nổi lên một vẻ sợ hãi, lần đầu tiên nó hướng ánh mắt nhìn nàng như vậy. Nó cũng phản ứng cực kỳ nhanh, cảm nhận được bản thân không thể nào đánh lại nên nhanh chóng quay người bỏ chạy.

“Muốn chạy sao?”. Hàn Ngữ Băng thấy thế nên quát.

Nàng tay nắm chặt kiếm rồi một mực đuổi theo.

Bạch Sát Hùng Sư một chân bị thương nặng nên tốc độ của nó không thể được như đỉnh phong mà đã chậm đi một phần rất lớn. Nên khó lòng mà thoát được truy sát của nàng.

Đột nhiên, nó cảm giác được một luồng khí lạnh trải dài trên sống lưng nên quay đầu lại nhìn, thì nhận thấy nàng đã đuổi sát đến nơi.

Rống!

Nhận biết không thể thoát khỏi nên nó quyết định dừng lại, toàn lực thi triển ra một công kích mạnh nhất.

Nó nhanh chóng lao đến hướng cái miệng lớn cùng từng cái răng cực kỳ đáng sợ của mình chộp tới.

Huyền cấp thượng phẩm kiếm pháp, Vân Kiếm, Một Kiếm Xuyên Tâm!

Hai tay nàng nắm chặt chuôi kiếm rồi đâm về phía trước. Mũi kiếm sắc nhọn được gia trì thêm kiếm thức cùng thực lực của nàng khiến nó càng thêm mạnh mẽ uy lực.

Mũi kiếm điểm trực diện lên chính giữa đầu của Bạch Sát Hùng Sư, không hề dừng lại mà một mực đâm sâu vào bên trong.

Đột nhiên, Bạch Sát Hùng Sư cước bộ dừng lại, toàn thân run rẩy rồi ngã xuống một cách vô lực. Ánh mắt của nó tràn đầy sợ hãi nhìn về phía Hàn Ngữ Băng không cam lòng.

Cuối cùng, một kiếm này của nàng đã hoàn toàn kích sát nó.

Trên gương mặt nàng lúc này cũng có một chút biến hóa, trên gương mặt xinh đẹp từng tầng mồ hôi chảy xuống, hơi thở của nàng cũng có một chút gấp gáp. Mặc dù thực lực của nàng rất mạnh nhưng trận chiến vừa rồi khiến nàng mất sức hơi nhiều.

May mắn không có một sai sót nào cả, nàng đã giết chết một đầu bán tam cấp hung thú.

--

Ps: Ta muốn được like chương a. Like mạnh lên đi các đh a.....

Ta lót dép ngồi hóng donate, để cừ, đẩy kim phiếu a.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Gia Là Siêu Cấp Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Mục đích của Hàn Ngữ Băng

“Tiểu sư đệ, thế nào, thấy ta lợi hại không?”. Hàn Ngữ Băng thu kiếm vào trong vỏ rồi quay qua nhìn hắc nỏ một nụ cười duyên.

“Uy uy, chỉ là một đầu hung thú cấp hai mà thôi. Chừng đó có gì đáng nói đâu, còn thua tiểu gia xa lắm”. Trông Hàn Ngữ Băng như đang thị uy trước mặt nên hắc bữu môi một cái rồi đáp lại.

“Là tiểu sư đệ lợi hại. Hah hah hah”. Nàng nghe hắc nói như vậy nên phá lên cười lớn không tin tưởng.

Đúng là vậy, nếu như biết được hắc ta là một người có thực lực thuộc hàng đỉnh cấp, bát giai hung thú chết trong tay hắc không biết là bao nhiêu đầu, thậm chí cửu giai, thập giai hung thú cũng là như vậy.

Đối với Hàn Ngữ Băng, tam giai hung thú đã rất là cường đại rồi nhưng để so sánh với một đầu bát cấp hung thú thì chẳng khác gì hạt cát đang so sánh với cả một đại dương rộng lớn vậy.

Phải biết, hần lúc trước tiến vào hiểm địa, một thân một mình tàn sát hết một tòa hung thú chỉ khu rộng không biết bao nhiêu vạn dặm, thực lực của chúng thậm chí còn mạnh hơn cả hung thú đồng giai ở bên ngoài này nữa. Thực lực của chúng đã có thể coi là đỉnh tiêm nhất nhưng cũng vì gặp phải hần nên cũng phải ngoan ngoãn tuân phục hoặc chịu chết mà thôi.

Nhớ cái lúc mà đám lão già Tử Cực Kiếm Môn kia tiến vào kiểm tra cũng như muốn trợ giúp cho hần nhưng khi đi vào thì khố miệng của họ mở rộng tới mức mà nguyên một chiếc xe tải chạy lọt qua luôn được.

Mặt đất đen hoàn toàn biến mất mà thay vào đó là một màu đỏ máu thắm đẫm, thắm tháu xuống nền đất làm cho nó đổi màu.

Thời gian hần đi vào trong đó không mấy ai biết được là bao lâu nhưng nhìn trận thảm sát này còn đọng lại máu tương cùng mùi tanh nồng còn đang giữ nguyên nên chắc chắn không thể quá lâu.

Càng tiến vào sâu hơn thì thi thể hung thú càng nhiều, nó nhiều tới mức mà có thể chất thành một ngọn núi cao mấy ngàn trượng. Đáng sợ hơn là những đầu hung thú kia chết đều cùng giống một kiểu, toàn bộ hung thú bị hần giết chết cũng chỉ một kiếm mà thôi.

Cho đến khi họ tiến vào nơi sâu nhất cùng tăm tối nhất thì nhìn thấy được một người hóa thân thành Tu La thần, ánh mắt đỏ máu nhìn xuống chúng sinh, thân hình cao lớn đến vài ngàn trượng, toàn thân toát ra một luồng tử khí khiến người ta không dám tiến lại gần.

Và phía bên dưới bóng dáng cao đó chính là một bóng người ngồi dựa lưng vào kiếm chộp mắt mà không quan tâm mọi thứ xung quanh. Giống như đang xem thường vạn vật vậy.

“Hừ, tiểu gia ta chưa bao giờ nói dối”.

“Hah hah hah, sư đệ là mạnh nhất”. Hàn Ngữ Băng nghe hần nói như vậy cũng có chút giật mình.

“Tất nhiên, tiểu gia chưa tung hết sức ra thôi”. Hần gật đầu đồng ý, mà không biết được Hàn Ngữ Băng là đang trào phúng hần mà thôi.

“Rồi, ta biết tiểu sư đệ bá đạo rồi. Đợi ta một chút, ta đi lấy nội đan của nó một chút”.

Hung thú trời sinh có một thân thể có sức mạnh cực kỳ to lớn, và từ mỗi lần đột phá thì chúng sẽ dần dần ngưng tụ huyết khí cùng chân khí thu vào được bên trong rồi dung hợp lại với nhau, dần dần chúng sẽ đông kết lại rồi tạo thành một quả hạch đan nằm sâu ở bên trong da thịt của nó.

Đại đa số hung thú sẽ ngưng tụ nội đan ở phía dưới đan điền nhưng cũng có một số loại lại ngưng tụ ở một nơi khác, chúng tùy thuộc vào khả năng và năng lực thiên phú của chúng nữa.

Hàn Ngữ Băng lấy ra một con dao ngắn trông cực kỳ sắc bén rồi vạch một đường dài phía bên dưới bụng của nó. Da thịt của đầu hung thú này cũng quá thật là dày, năng đưa nguyên cả lưỡi dao vào bên trong rồi nhưng mà chưa có cắt tới nội đan của nó.

Đưa mắt nhìn xuống phía bên dưới một chút, một tay ban nhẹ một bên miệng vết cắt rồi đưa dao vào cắt sâu ở bên trong.

Cạch!

Một tiếng va chạm nhỏ vang lên, gương mặt của Hàn Ngữ Băng cũng vì thế mà có chút vui mừng. Quả không hổ là nhị cấp hung thú đỉnh phong. Hiện tại nó đã ngưng tụ nội đan, mặc dù phẩm cấp không cao nhưng chắc chắn có thể đổi được một số điểm cống hiến cũng rất tốt.

“Nội đan này chỉ nhỏ bằng móng tay thôi à”. Hần tò mò đứng một bên nhìn xem, ngay khi nhìn thấy viên nội đan rơi ra phía bên ngoài, hần lên tiếng.

“Nhỏ thế này thôi nhưng cũng đổi được một trăm điểm cống hiến đó, không ít đâu”. Hàn Ngữ Băng vui vẻ cắt viên nội đan vào nhẫn trữ vật rồi nói.

“Vừa này động tĩnh lớn như thế chắc chắn hấp dẫn một số đầu hung thú ở gần đây, ta đi thôi”.

Cả hai người tiến vào Nam Hoang Sơn Mạch cũng đã gần một canh giờ rồi nhưng xung quanh nó quá yên ắng, dường như rất ít khi gặp phải hung thú, không phải vì Hàn Ngữ Băng tìm được một con đường có thể tránh thoát được hung thú mà dường như ở trong này có chuyện gì đó không được bình thường cho lắm.

“Kỳ lạ, sao lần này vào nơi này lại yên tĩnh như vậy”. Hàn Ngữ Băng chú ý xung quanh một lúc rồi lên tiếng.

“Tiểu gia ta đoán không lầm thì chắc có thứ gì đó đã hấp dẫn chúng đi rồi, rất có thể là loại đỉnh được cấp cao nào đó”. Hần cũng không có suy nghĩ mà đáp lời.

“Tiểu sư đệ, ngươi có phải đứa trẻ mười hai tuổi không vậy?”. Hàn Ngữ Băng hơi bắt ngờ nhìn về phía hần.

“Hừ, tiểu gia là siêu cấp thiên tài, có chuyện gì có thể qua mắt ta được sao”.

“Được rồi, ta tin”. Hàn Ngữ Băng một tay che miệng cười nói.

“Nếu hung thú bị hấp dẫn thì chuyến đi này của ta thuận lợi rồi”.

“Tiểu sư tử, người thân là người tu luyện mà sao có thể thiếu cảnh giác như vậy?”.

Hàn Ngữ Băng đột nhiên á khẩu!

Bị một đứa trẻ lên tiếng quở trách, đây là lần đầu tiên nàng bị như vậy. Ánh mắt hơi khó hiểu nhìn về phía hấn một cái.

“Ông cụ non”. Nàng liếc mắt nhìn hấn.

Cả hai vui vẻ cười đùa mà tiến càng vào sâu bên trong Nam Hoang Sơn Mạch, nơi gọi là sơn mạch này được tục truyền là phía bên dưới lòng đất sâu có một cái địa long mạch cực lớn đang ngủ say, đang đợi thời cơ tỉnh giấc. Những mãi cho đến hiện tại đã hơn mấy vạn năm rồi nhưng vẫn không thấy nó thức tỉnh.

Nhưng cũng không vì thế mà nơi này là một vùng đất hoang được, phía bên dưới vẫn còn tồn tại một cái khác sơn mạch, có thể so sánh cùng các đại tông môn về nồng độ linh khí, thậm chí xa xa còn mạnh mẽ hơn nhiều lần.

Nhưng vì hung thú trời sinh hô hấp có thể thu vào được linh khí nên cũng vì thế mà hao hụt đi một cách đáng kể. Nếu địa long mạch kia không thức tỉnh thì chắc chắn không đến một ngàn năm, sơn mạch này chắc chắn khô kiệt và trở thành một vùng đất hoang đúng nghĩa.

Càng vào sâu hơn, hấn liền cảm nhận được linh khí xung quanh ngày càng nồng đậm, mặc dù chưa vào sâu bên trong trung tâm nhưng lượng linh khí này đã có thể so sánh gần như ngang bằng với Tinh Kiếm Tông rồi. Nếu như tiến vào sâu hơn nữa thì chắc chắn không biết nồng đậm đến bao nhiêu nữa.

Nhưng cũng đồng thời tiến vào càng sâu thì chắc chắn khả năng gặp hung thú cường đại sẽ rất lớn, mặc dù linh khí nồng đậm nhưng chừng này cũng không đủ để dưỡng được một đầu thất cấp hung thú đâu. Cao nhất cũng chỉ có lục cấp đỉnh phong mà thôi. Nhưng chừng đó cũng đủ để so sánh với Thần Phủ cảnh cường giả rồi.

Hai người cũng không phải vì những đầu này linh khí nào vui mừng tìm nơi tu luyện mà là đang lung sục tìm đến Nguyên Diệp Bách Quả.

Loại này linh quả sinh trưởng ngay phía trên một đầu nhỏ linh mạch, nó cắm rễ sâu xuống bên dưới chạm tới linh mạch rồi mới bắt đầu sinh trưởng, phát triển dần dần rồi mới bắt đầu kết quả. Và mỗi một trăm năm nó chỉ có ra được đúng mười quả mà thôi, đợi nó đến khi hoàn toàn chín tới thì toát ra một loại hương thơm cực kỳ nồng đậm.

Đó là mùi hương mà đám hung thú cực kỳ thích, và tông môn yêu cầu nhiệm vụ tìm về linh quả này chắc cũng chỉ có một cái mục đích mà thôi. Chính xác là câu dẫn hung thú rồi bắt sống trở về thuần hóa nó làm thành tọa kỵ.

Nhưng thời gian nó sinh trưởng cũng quá mức lâu, từ nhiệm vụ đó đã dán lên rất nhiều lần nhưng không một ai có thể tìm đến được vì nó chưa tới thời kỳ thành thực cũng như lúc đó còn là cây non.

Và quan trọng hơn, mỗi một cây linh dược như vậy chắc chắn sẽ có hung thú thủ hộ ngay bên cạnh, muốn thu hái trở về thì chắc chắn phải nổ ra một trận chiến, nhưng như vậy cũng cực kỳ khó khăn, bởi vì mùi hương sẽ kích dẫn hung thú xung quanh nhanh chóng tiến đến.

Nếu như giải quyết một cách nhanh chóng rồi mang linh quả chạy nhanh nhất có thể ra phía bên ngoài thì có thể may mắn thoát chết.

Nhưng nếu mắc kẹt ở bên trong thì chắc chắn sẽ chết không nghi ngờ.

Ngoài hiệu quả thu hút hung thú thì nó Nguyên Diệp Bách Quả còn có một cái khác công hiệu có là nâng cao khả năng tu luyện cùng đột phá, bởi vì nó sinh trưởng ngay phía trên đầu địa mạch nên linh quả sẽ chứa đựng một lượng linh khí cực kỳ nồng đậm.

Và hung thú sẽ dốc hết sức để cướp đoạt nó, vì đó chính là một cái chìa khóa chắc chắn mở ra cánh cửa đột phá đến thất cấp thực lực. Bởi vậy nên cho đến khi nó trưởng thành thì sẽ dẫn đến một trận hung thú chi chiến cực lớn để tranh giành.

Ngoài ra, thân cây cũng được xem như là một loại linh dược trân quý, nó ngoài việc trợ giúp khai thông linh khí cùng khai thông đan điền bế tắc cũng có khả năng.

Giá trị của nó cũng vì thế mà rất lớn!

“Nhưng ta đi đâu tìm nó đây”. Hàn Ngữ Băng suy tư một chút rồi lên tiếng.

“Uy uy, đừng bảo tiểu sư tử không biết Nguyên Diệp Bách Quả cắm rễ ở đâu nha”. Hấn nhìn qua Hàn Ngữ Băng với ánh mắt khiêu khích, một tay đưa lên che miệng như đang cười nàng.

“Hừ, người đang khích bác ta sao?”. Hàn Ngữ Băng trông thấy biểu cảm của hấn như vậy nên hơi chút rung động.

“Thế nào, cầu xin tiểu gia anh tuần này rồi ta nói cho mà biết”.

“Người lại trăm phong, ta không có biết thì làm sao người biết được”. Hàn Ngữ Băng không tin.

“Muốn dụ tiểu gia sao, không được đâu”. Ánh mắt liếc qua nhìn nàng một cái rồi thôi.

“Hừ, thế tiểu sư đệ anh tuần nói ta nghe xem”.

“Có như thế mà cũng phải hỏi?”. Hắc nỏ ra một nụ cười quái dị rồi lên tiếng châm chọc.

“Ngươi...”. Bị một đứa trẻ mười hai tuổi câu dẫn mà Hàn Ngữ Băng không có phản bác lại được.

“Rất dễ, chỉ tìm đến những nơi có địa mạch hoặc đợi đến lúc nó chín tới sẽ phát ra mùi thơm là có thể nhận biết được”.

“Từ đâu ngươi biết được như vậy?”. Hàn Ngữ Băng có chút không tin tưởng nên lên tiếng dò hỏi.

“Ta không nói đâu”.

Phải biết, lúc trước hắc nỏ vào hiểm địa nhìn thấy loại linh quả như này đâu chỉ mấy ngàn bụi, thậm chí nó còn không lọt vào được bên trong ánh mắt của hắc nỏ, đối với tông môn này là đỉnh cấp linh dược nhưng đối với hắc nỏ chính là một loại cấp thấp linh dược mà thôi.

Ngay cả Đế Nguyên Tâm Quả thuộc hàng thần thánh cấp linh quả mới lọt vào mắt hắc nỏ một chút, nhưng đó cũng chỉ là muốn ăn trái cây mà thôi. Để những lão già trong tông mà biết được thì chắc chắn thổ huyết mà chết mất.

Thần thánh cấp linh quả lại xem như trái cây ăn trắng miệng!

Linh dược, linh quả, linh thủy,... được phân chia đẳng cấp từ thấp đến cao là: Nhân cấp, Địa cấp, Huyền cấp, Linh cấp, Thánh cấp, Thần thánh cấp, Đế cấp, thậm chí còn có một vài loại hi hữu có phẩm chất còn cao hơn một chút. Và mỗi đẳng cấp như vậy lại chia ra những tiểu ngạch khác: Hạ phẩm, trung phẩm, thượng phẩm và cực phẩm.

Mỗi tiểu cảnh giới hơn kém cũng mang lại khả năng một cách khác nhau, thậm chí hơn thua nhau một cách rõ rệt.

Và Nguyên Diệp Bách Quả chỉ là một loại địa cấp thượng phẩm linh dược mà thôi.

“Hừ, thời gian kết thúc nhiệm vụ là hơn một năm, không biết đến lúc đó có tìm kiếm được hay không?”. Hàn Ngữ Băng hừ nhẹ một tiếng rồi thở than.

Lúc trước, nàng cũng đã từng tham gia một nhóm đi tìm loại linh dược này nhưng vô phương tìm thấy, thậm chí không có một chút tin tức nào cả. Và lần này nàng cũng vì thế mà chọn lựa làm nhiệm vụ, đơn giản là nàng biết được chắc chắn cả hai sẽ không thể hoàn thành nhưng vẫn muốn đưa hắc nỏ ra ngoài lịch luyện cũng như có mục đích riêng của nàng.

Bên trong Nam Hoang Som Mạch này còn có một thứ mà nàng rất muốn lấy xuống. Nhưng lại bị một đầu hung thú ngũ cấp canh giữ nên không tài nào chạm đến được. Và hơn hết, thứ mà nàng muốn lấy lại sắp đến thời kỳ thuần thực, thời gian lúc đó cũng hơn một năm nữa mà thôi. Nó hoàn toàn khớp với thời gian mà nhiệm vụ này yêu cầu.

- - -

Ps: Like chương, like chương, like chương, like chương, like chương, like chương....

Ta lót dép ngồi hồng donate, đẩy kim phiếu, đề cử a.... Các đh chần chờ gì nữa, đến tót đi a. keke

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Gia Là Siêu Cấp Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Thập Nhị Thiên Công Đồ

Qua một ngày thời gian!

Cả hai người lúc này đã tiến vào bên trong gần kề với điểm cuối cùng của ngoại biên rồi.

Hàn Ngữ Băng tìm thấy một cái hang động tương đối rộng đủ để cho hai người ở lại qua đêm nên quyết định dừng chân ở nơi này.

Cho tới sáng ngày hôm sau cả hai lại tiếp tục lên đường, tiến vào mảng ngoài của khu vực trung tâm nhằm tìm lấy thứ bổ ích cho riêng mình, thậm chí may mắn một chút có thể tìm được một cây linh dược nào đó cũng nên.

Đạo gần đây, Hàn Ngữ Băng cảm nhận thấy bản thân tu luyện một ngày càng trở nên chậm chạp, giống như có thứ gì đó đang kéo chậm bước đi của nàng vậy.

Cũng vì thế mà chuyến đi này đối với nàng là cực kỳ cần thiết, nếu may mắn thu được thì chắc chắn tương lai việc tu luyện đối với nàng sẽ thuận lợi hơn

rất nhiều.

Vừa sáng ra, cả hai người đã cùng nhau tiến nhập vào vách bên ngoài của khu vực trung tâm.

Ngay lúc này, phía trước mặt hai người xuất hiện bóng dáng một đầu hung thú tam cấp tên là Hỏa Nguyên Viên, là một đầu hung thú có thực lực cực kỳ mạnh mẽ và có năng lực thao thức hỏa diễm nên là một đối thủ cực kỳ khó chơi.

Thân thể nó cao hơn hai trượng với bộ lông da bên ngoài có màu đỏ hồng giống như một ngọn lửa đang cháy, thân thể to lớn với tứ chi trông như những cái cột đình. Mỗi nơi mà nó đi qua thì nhiệt độ xung quanh cũng vì thế mà nóng lên. Nóng tới mức mà có thể làm cho một ao nước bốc hơi một cách nhanh chóng.

Cả hai trông thấy nó đang di chuyển phía trước nên không có vọng động. Hàn Ngữ Băng con người ngưng tụ nhìn về phía Hỏa Nguyên Viên một lúc lâu mà không có bất kỳ phản ứng gì.

Chờ đợi cho đến khi nó rời đi một quãng xa thì cả hai mới bắt đầu tiếp tục tiến lên.

Thực lực của nàng mặc dù mạnh, nhưng đối đầu với đầu hung thú này cũng mười phần khó khăn, muốn giết chết nó cũng phải bỏ ra một cái đại giới cực kỳ lớn, thậm chí bị nó đáng giết cũng có thể.

Nhìn phương hướng nó di chuyển, Hàn Ngữ Băng có thể đoán được địa phương mà nó đến là ở nơi nào.

Hỏa Diễm Sơn!

Một ngọn núi quanh năm được bao bọc bởi hỏa diễm, có nhiệt độ cực kỳ cao, và ở bên trong đó cũng có rất nhiều hung thú cường đại tập trung ở đó. Thực lực của chúng lại cực kỳ cường hãn bởi vì chúng sản sinh ra năng lực bản nguyên. Đó là thức tính nguyên tố cũng như bản nguyên thiên phú của mình.

Bởi vậy nên chúng có khả năng kháng tính cực kỳ mạnh mẽ.

Đối với nàng tu luyện bằng hệ công pháp nên gặp phải chúng đúng là thứ khắc chế nàng cực kỳ lớn, muốn dành lấy phần thắng là vạn phần khó khăn.

Bởi vì biết bản thân sẽ lâm vào nguy hiểm nên nàng lựa chọn việc tránh khỏi chứ không có mạnh mẽ ngạnh kháng với chúng.

Hàn Ngữ Băng dẫn trước, đưa hấn đi vòng qua một số vùng nguy hiểm ở bên trong. Nàng đã nhiều lần tiến vào nơi này nên có tìm hiểu một chút và biết được một vào con đường tương đối an toàn tiến vào bên trong.

Mặc dù không thể đảm bảo được toàn bộ nhưng cũng giảm bớt được rất lớn phiền phức.

Đi đến một lúc lâu sau!

Đột nhiên Đế Nguyên Quân dừng lại rồi kêu gọi.

“Tiểu sư tỷ, qua đây”. Hấn đưa tay lên cao vẫy gọi.

“Có chuyện gì?”. Hàn Ngữ Băng có chút lo lắng nên quay trở lại hỏi thăm.

“Lại đây, ta nhìn thấy được một thứ”. Hấn không có dấu điểm mà đưa tay chỉ về phía xa kia rồi lên tiếng.

Hàn Ngữ Băng nhìn theo hướng tay hấn chỉ tới liền giật mình một cái!

“Hỏa Nguyên Phách”. Nàng một tay che miệng rồi thốt lên.

“Hỏa Nguyên Phách, đó là thứ gì?”. Hấn nghe có vẻ lạ tai nên lên tiếng dò hỏi.

“Tiểu sư đệ không biết sao. Loại hỏa phách này ắt chưa một dòng hỏa diễm ở bên trong. Nếu có thể may mắn dẫn ra được hỏa nguyên rồi luyện hóa nó thì có thể tự do vận dụng”. Hàn Ngữ Băng gật đầu trả lời.

“Nghe giống như kỳ hỏa”. Hấn nghe vậy nên đáp.

“Đúng, đó là một loại thiên địa kỳ hỏa, mặc dù nó có phẩm cấp không cao nhưng nó cũng cực kỳ trân quý”. Hàn Ngữ Băng tiếp tục lên tiếng.

“Ồ, tốt như vậy thì sư tỷ hấp thu đi”. Hấn chạy lại rồi nắm lên Hỏa Nguyên Phách lớn hơn một cái nắm tay rồi nói.

“Đối với ta không có lợi mà lại hại vô cùng. Ta nguyên bản tu luyện bằng hệ công pháp, nếu như thêm thiên địa kỳ hỏa thì chắc chắn xảy ra xung khắc, có thể khiến ta bị phản phệ dẫn đến trọng thương đan điền”. Hàn Ngữ Băng nhanh chóng lắc đầu.

Mục đích hấn đưa loại kỳ hỏa này cho nàng, nếu như có thể dung hợp, hòa hợp cùng với băng nguyên công pháp thì chẳng những vô hại mà cực kỳ có lợi, nhưng đối với nàng rất khó để có thể làm được như vậy, quá nguy hiểm.

“Vậy sao? Thế cái này ta thử”. Hấn cũng không có ỏi gì thêm mà nhanh chóng thu nó vào bên trong nhẫn trữ vật.

Sau đó, cả hai tiếp tục đi vào sâu bên trong nữa. Nhưng lần này không có được như hai người mong muốn. Cả ngày đi tìm kiếm cũng không có tìm kiếm được một thứ gì tốt cả, toàn bộ đều không có giá trị.

Mặc dù đối với cả hai người không có thu hoạch gì nhiều như có một cái Hỏa Nguyên Phách cũng được xem như có một chút ngoài dự kiến.

Ngay khi ổn định lại chỗ ở, hai người nhìn nhau một cái rồi gật đầu, Hàn Ngữ Băng nhận biết được mục tiêu tiếp theo của hấn đang chuẩn bị làm cái gì.

Luyện hóa Hỏa Nguyên Phách!

Mặc dù thiên địa kỳ hỏa này không có lọt vào ánh mắt của hấn nhưng lần này tu luyện là muốn bắt đầu từ một người bình thường nên hấn cũng không có từ chối mà tiếp nhận lấy nó.

Đây xem như là bước đi đầu hấn!

Trên tay nắm chặt Hỏa Nguyên Phách rồi bóp mạnh một cái!

Tầng thạch đá phía bên ngoài bị bóp cho vỡ nát, để lộ phía bên trong là một dòng hỏa diễm tương đối nóng mắt đang bùng cháy ngay phía trên lòng bàn tay rồi dần dần lan ra.

“Chỉ là một cái thiên địa kỳ hỏa cấp thấp mà cũng dám đối với ta thiêu đốt”. Hấn khòe miệng vênh lên một cái rồi nói.

Hấn không lo lắng Hàn Ngữ Băng nghe thấy lời nói này của hấn bởi vì nàng đã đi ra phía bên ngoài giúp hấn canh giữ rồi, nếu lúc này hấn có thể tập trung luyện hóa nó.

Hấn vừa mới đột phá tới Thức Nhân Cảnh liền đã tăng đến nhị tầng, bởi vì linh khí trong cơ thể của hấn chuyển hóa cực kỳ nồng hậu nên đã trực tiếp gia tăng một cái tiểu cảnh giới.

Nhưng với thực lực như vậy mà có thể luyện hóa được thiên địa kỳ hỏa thì không mấy ai có thể làm được. Nhưng đối với hấn mà nói thì chỉ là một chuyện hết sức bình thường.

Lòng bàn tay nhỏ nhắn của hấn đột nhiên nắm chặt lại, bóp đầu kia hỏa diễm thành từng mảnh nhỏ như muốn bóp nát nó, nhưng vì là kỳ hỏa nên khả năng của nó cũng không phải hỏa diễm bình thường có thể so sánh.

Rất nhanh, nó đã tiếp tục tụ lại với nhau rồi tiếp tục trùng kích nắm tay của hấn.

“Như thế này cũng tốt, mượn nhờ người luyện ta nhục thân”. Hấn lúc này không có phản kháng mà để cho Hỏa Nguyên Phách thân nhiên lan tràn ra toàn bộ cơ thể đang liên tục thiêu đốt từng lớp da thịt phía bên ngoài.

Mặc dù mượn nhờ kỳ hỏa luyện nhục thân nhưng như vậy vẫn chưa đủ để khiến hấn cảm thấy thỏa mãn mà là trực tiếp vận chuyển linh hải ở bên trong đan điền điên cuồng vận chuyển đi khắp cơ thể.

Cả hai kết hợp cùng với nhau như vậy mới để có hấn cảm giác được thích thú.

Cảm giác nóng bỏng phía bên ngoài da thịt cùng cảm giác điên cuồng phía bên trong gân cốt, thậm chí lực phủ ngũ tạng cũng vậy.

Hấn giống như một con thiêu thân đang bị hai đầu hỏa diễm thiêu đốt cả ở phía trong lẫn bên ngoài.

Người ngoài mà biết hấn làm như vậy thì sẽ chắc chắn sợ hãi không thôi. Nhưng đối với hấn thì chuyện này không đáng được nhắc đến. Một đường hấn bước đi xây dựng con đường vô địch bằng việc tranh đấu cùng chém giết cho đến hiện tại thì chừng này đau đớn đối với hấn thì có gì đáng để nhắc đến.

Giương mặt hấn điềm tĩnh một cách đáng kinh ngạc, ánh mắt đột nhiên biến đổi cùng cảm giác lúc này không còn là một đứa trẻ mười hai tuổi hay vui đùa nữa mà là một đầu thái cổ hung thú vậy, toàn thân tản mát ra một loại khí tức cực kỳ đáng sợ khiến không gian xung quanh cũng vì thế mà biến đổi.

“Đã đến thời cơ”. Đột nhiên, hai tay hấn bắt đầu vận chuyển một thứ gì đó.

Ngay lập tức ở phía sau lưng hấn xuất hiện một cảnh tượng khiến người ta phải sợ hãi.

Một đầu thái cổ thần thú hiện lên giống như pháp tướng hộ thân bao quát lấy hấn.

Cái công pháp này không có tùy thuộc ở bất kỳ một cái tông môn nào có thể có được. Một bộ luyện thể pháp cực kỳ bá đạo mà phẩm chất khó mà đong đếm. Lúc trước hấn tu luyện đã đạt tới đỉnh phong nên cuốn công pháp này đối với hấn vô dụng nhưng hiện tại lại có sự giúp ích cực kỳ to lớn.

Bộ luyện thể pháp này có tên gọi là: Thập Nhị Thiên Công Đò!

Ngoài việc luyện thể ra, nó cũng có pháp lực cực kỳ bá đạo, có thể so sánh với những bộ đỉnh cấp công pháp ở hiện tại.

Mặc dù không biết từ đâu mà cuốn công pháp này xuất hiện nhưng chắc chắn là không phải một cái tầm thường vô danh công pháp.

Từ khi hấn từ bên trong Hắc Âm Giới Vực, may mắn tìm đến một vị tu luyện chí tôn thì cốt đang ngồi dựa ở bên cạnh một mỏm đá, trên tay nắm giữ cuốn công pháp này cho đến lúc chết cũng không buông. Có thể nhìn thấy nó được người này cực kỳ chú trọng.

Mặc dù không biết vị kia là ai? Vì sao mà chết? Cũng như không biết đã chết bao lâu? Nhưng riêng bộ thi cốt trong suốt nhiều năm như vậy mà không có mục nát thì có thể khẳng định được lúc trước, vị này chính là một tu luyện giả có thực lực cực kỳ cao, có thể không so với hấn yếu hơn đâu.

Mặc dù nói nó là một cuốn công pháp nhưng nó cũng chỉ có mười hai trang mà thôi, mỗi trang như vậy là một thần thú đồ hình chiếu, nó giống như là một cái không gian tu luyện vậy. Chỉ cần hấn suy nghĩ đến liên linh hồn trực tiếp bị truyền tống đến phía bên trong.

Thập Nhị Thiên Công Đồ này được chia làm mười hai loại thần thú, lúc sinh thời chúng có sức mạnh phải gọi là đỉnh cấp nhất. Nhưng cũng không biết lý do vì sao và ai đã tạo ra cuốn công pháp này.

Mặc dù không biết xuất thân của nó nhưng hấn từ lúc nắm giữ cũng đã có một chút chú ý, phía bên ngoài nó chứa một tầng đạo tắc tương đối yếu nhưng như vậy cũng đủ để nhận biết nó cực kỳ bất phàm.

Đã từ lâu, hấn đã ghi nhớ toàn bộ mười hai bức thần đồ này cùng khẩu quyết của nó rồi nên cũng không cần mang theo bên mình mà đã được cất giữ ở tầng cao nhất của kiếm tháp đặt ở Tử Cực Kiếm Môn xem như là một cái truyền thừa xuống.

Yêu cầu của hấn lúc trước cũng không có khó khăn, chỉ cần có người leo lên tới đỉnh liền có thể tu luyện. Nhưng cho tới giờ chưa có ai có thể leo lên tới đỉnh bởi vì tầng trên cùng đó cực kỳ nguy hiểm, nếu như không có thiên địa đạo tắc bao quát cơ thể thì chắc chắn bị nó giáo sát ngay lập tức.

“Đi hóa càn không. Thiên Địa rộng lớn. Thôn Thiên Thú Thần. Đỉnh Đường Thần Đồ. Côn Bằng Vi Thần”.

Khỏe miệng hấn lăm lăm pháp quyết cùng đồng thời thúc động hình ảnh bức tranh đầu tiên.

Đó chính là một đầu thần thú. Thân là một con hải thú với toàn thân vảy cá bạc sắc, miệng rộng cùng bốn cái ria dài tung bay trong không khí. Thân có hai cái vây sau cùng một bộ đuôi cá dài thon tĩa ra hai đầu, trên dài dưới ngắn với ngũ sắc hình dáng. Phía dưới bụng có hai cái chân giống như ưng, có móng vuốt cực kỳ sắc bén cùng một nhúm lông chim phía bên trên. Hai cái vây cá phía trước được thay bằng một cặp cánh ưng cực kỳ to lớn.

Thời đại viễn cổ ghi lại, thần thú Côn Bằng có thực lực tuy không thuộc hàng đỉnh cấp nhưng một thân thực lực nó không hề yếu, nhục thân, thuật pháp đều cực kỳ bá đạo, ngoài ra nó còn có khả năng thôn phệ cực kỳ kinh khủng. Thậm chí có thể thôn phệ vạn vật vì bản thân tu luyện.

--

Ps: Ta muốn được like chương, bảo like đi a, like mạnh vào, mạnh nữa lên a.

- Ta sắp tới chuẩn bị thi cùng với làm đồ án rồi nên khả năng ra chương hơi khó một chút, nên ta k thể chau chuốt câu từ được tốt nhất nên các đh yên tâm a, ngày 2c còn lúc nào bí quá thì ta đăng một chương a.

- Ta đặt dép đợi các vị đh donate, đẩy kp, cùng đề cử.!!!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Gia Là Siêu Cấp Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 17: Trọng thương

Bầu không khí bên ngoài đang cực kỳ yên tĩnh bỗng nhiên cảm giác được một cỗ kinh khủng tới cực điểm thôn phệ chi lực cùng một giòng gió hút như vòi rồng cuốn tới toàn bộ khu vực xung quanh. Cảm giác như mọi thứ xung quanh đều bị thôn phệ hết toàn bộ, thậm chí dính dáng tới một phần sinh mệnh chi lực.

“Chuyện gì xảy ra?”. Hàn Ngữ Băng toàn thân lỗ chân lông dựng đứng sợ hãi thốt lên.

Thân là Thiên Địa cảnh giới nên khả năng nhận biết được những dao động năng lực ở trong không khí nàng cũng có thể cảm nhận được một phần nào đó.

“Cảm giác thiên địa đang run rẩy”. Ngay khi cảm ứng được kinh khủng năng lượng thiên địa bị biến mất rồi run lên giống như không gian pháp tăng khóa lại khiến cho thiên địa run lên như đang sợ.

Hàn Ngữ Băng nuốt xuống một ngụm khí lạnh, toàn thân lạnh toát cùng gương mặt sợ hãi mà chuyển qua màu tái xanh.

Hai chân nàng run lên bật bật rồi ngã ngửa ra sau ngồi bệt xuống nền đất.

Loại năng lượng thôn phệ này bá đạo đến mức bao trùm toàn bộ khu vực xung quanh bán kính một trăm trượng và đang không ngừng bành chướng. Chưa kể loại năng lượng này cực kỳ hỗn loạn nên không thể cảm ứng được nó xuất phát từ nơi nào.

Nàng chỉ biết được thứ này không phải đơn giản chỉ là sóng năng lượng thôi đâu.

“Thôi chết. Tiểu sư đệ”. Lúc này, Hàn Ngữ Băng mới nhớ đến phía trong kia Đế Nguyên Quân đang ngồi luyện hóa thiên địa kỳ hóa. Nhưng lúc này lại gặp phải loại nguy hiểm năng lượng này có thể gây ảnh hưởng đến hắn nên nàng lo lắng mà lên tiếng.

Bước chân nàng đang run rẩy vô cùng, từng bước chân tiến về phía hắn nhưng không tài nào đứng vững được. Bị sóng năng lượng hỗn loạn làm cho cánh giới của nàng đang liên tục bị oanh kích dẫn đến trọng thương.

Phốc!

Đột nhiên, Hàn Ngữ Băng phun ra một ngụm máu tươi, ánh mắt nàng không cam lòng nhìn về phía hắn đang tu luyện. Cánh tay đưa về phía trước rồi bấu víu trên nền đất kéo thân thể tiến về phía trước.

Lúc đầu nàng đứng canh giữ ở bên ngoài phải hơn 20 trượng, mặc dù không quá xa nhưng lúc này lại đối với nàng như một con đường cực kỳ dài tràn đầy năng lượng trùng kích.

Mỗi một thước đi đối với nàng đã cực kỳ khó khăn, càng đi vào sâu bên trong nàng càng cảm nhận được thân thể càng ngày càng không ổn, làn da trắng sáng ần ần xuất hiện những sợi tơ máu. Khóe miệng cũng vì thế mà run rẩy không ngừng, liên tiếp là những ngụm máu lớn nôn ra.

Cho tới đi được hơn hai trượng thì thân thể nàng đột nhiên cứng đờ, ánh mắt không cam lòng mà ngất đi. Toàn thân khí tức của nàng càng ngày càng hỗn loạn rồi bị nén chặt ở phía bên trong đan điền. Vì không có chân khí chèo chống thân thể, Hàn Ngữ Băng nhanh chóng bị sóng năng lượng đẩy bắn ra ngoài hơn hai mươi trượng mới dừng lại.

Hai canh giờ qua đi!

Lúc này phạm vi ảnh hưởng của sóng năng lượng này đã mở rộng đến hai trăm trượng hơn. Toàn bộ linh khí bị thôn phệ hết một cách cực kỳ nhanh chóng khiến cho mọi thứ giống như đang ngày càng bị khô cạn.

Rống!

Rống!

Rống!

Xung quanh đó, liên tiếp là những thanh âm hung thú vang lên tràn đầy sợ hãi. Chỉ với chừng đó thôi cũng đủ để dọa cho bọn chúng sợ hãi đến cực điểm. Chúng nhanh chóng bỏ chạy như muốn giẫm đạp lên nhau vậy. Quá đáng sợ.

Nếu như không chạy đi nhanh thì rất có thể sẽ bị thứ năng lượng đó quấn lấy thân thể khiến cho chúng bị trọng thương đến nội đan. Một loại hỗn loạn năng lượng không phải là thứ mà thức hải, linh hải hay nguyên hải có thể so sánh được đâu. Nếu như không cẩn thận sẽ bị thôn phệ hết toàn bộ.

Mặc dù bá đạo là vậy nhưng lúc này hắn lại vô phương vận dụng được loại thực lực mà Côn Bằng thần đồ vốn có. Bởi vì sức mạnh của nó quá lớn và với thực lực của hắn hiện tại cũng chưa chắc có thể thi triển được một phần thực lực của nó.

Nếu như nói lúc hắn đỉnh phong thì có thể thi triển được năm sáu thành thực lực của bức thần đồ này nhưng hiện tại hắn chỉ là một người bình thường.

Quan trọng hơn, để tu luyện loại công đồ này cũng không phải là dạng ăn chay, chỉ biết thu hút linh khí là có thể tấn cấp được mà phải dùng những loại linh dược, đan dược để phụ trợ nhưng cũng không phải là con số nhỏ.

Loại công pháp này được xem là cực kỳ toàn diện, trên phương vị luyện thể cũng có thể xem là rất mạnh, chưa kể còn có thuật pháp, binh pháp. Nói chung là nó hầu như được xem là toàn diện nhưng cũng vì thế mà cực kỳ khó tu luyện tổng bộ đạt đến hoàn mỹ được.

Lúc này, hắn đắm chìm trong một trận tôi luyện cực kỳ bá đạo, da thịt bị thiêu cháy rồi dần dần sinh sôi trở lại. Linh khí thì điên cuồng đổ dồn vào bên trong đan điền rồi chuyển hóa thành linh hải, rồi phải vận chuyển linh hải đi đến toàn bộ khắp cơ thể để luyện lục phủ ngũ tạng cùng gân cốt ở bên trong.

Răng rắc!

Nhưng cũng vì thế mà càng không hề dễ dàng một chút nào cả. Mặc dù tiếng gió xiết nghe được rất rõ nhưng tiếng xương gãy liên tục càng khiến người ta phải sợ hãi.

Phải biết, luyện thể như hắn là đang bán mạng, nó cực kỳ nguy hiểm, nếu như không thể điều tiết được cùng tâm thần không ổn định thì chắc chắn không thể thành công mà trở thành một kẻ phế nhân.

Thời gian cứ như thế trôi qua!

Phía bên ngoài, Hàn Ngữ Băng toàn thân cực kỳ chặt vật, khóe miệng của nàng lúc này vẫn không ngừng chảy ra máu tươi. Vì mỗi lần nàng vận chuyển thức hải liền bị phản phệ.

Đã hơn mười ngày rồi nhưng lượng năng lượng hỗn độn kia chưa thể bài trừ hết một cách triệt để được, thời gian này, nàng đã có rất nhiều lần liều mình tiến vào bên trong tìm hấn nhưng vô phương có thể đi vào được. Hầu như bị thổi bay ra ngoài một cách cực kỳ nhanh chóng.

Mặc dù biết là nguy hiểm nhưng nàng không hề bỏ mặc hấn. Một mực hiềm nguy cũng gắng mà đương đầu, chỉ cần có một cơ hội liền có thể cứu hấn trở ra thì bỏ ra đại giá cũng có thể được.

Cả hai dù quen nhau chưa được bao lâu nhưng trong mắt nàng, hấn như một tiểu đệ từ nhỏ vậy. Cảm giác ấm áp cũng như vui tươi của trẻ con.

Phía bên trong!

Hấn tu luyện cũng như luyện hóa kỳ hỏa này cũng đã đi đến bước cuối cùng. Bị nó thiêu đốt hơn mười ngày nhưng cũng vì thế mà thu hoạch cực kỳ to lớn. Vừa nhận được thiên địa kỳ hỏa, vừa có thể luyện lại thân thể, vừa gia tăng được cảnh giới.

Thức Nhân cảnh tầng bốn!

Tốc độ tu luyện này của hấn cũng không khỏi quá nhanh!

Chỉ hơn mười ngày liền đã đột phá đến như vậy!

Thực lực hiện tại của hấn cũng vì thế mà tăng mạnh, cảm giác như mạnh hơn năm sáu lần gì đó.

Toàn thân mủm mủm bị bầm cùng làn da trắng hồng non nớt nay được thay bởi một bóng dáng người. Phía bên ngoài màn sương linh khí đang dần dần tán đi, càng để lộ phía đằng sau nơi mà hấn đang ở tại.

Cặp mắt kinh hồng đột nhiên mở ra, ầm ầm trong đó là vô tận thôn phệ chỉ lực vậy. Cảm giác như cặp mắt đó không phải của hấn nữa mà là chân chính một đầu côn trùng.

Và phía đằng sau lưng hấn, một con cá có cánh đang bay lượn vờn quanh người. Mặc dù nó chỉ lớn hơn một cái gang tay thôi nhưng đó là chân chính là Thần thú hình thái hấn ngưng tụ ra được.

Đợi đến khi nuôi nó trở nên lớn lên thì hấn có thể chân chính từ đó mà tự do thao túng. Nó càng lớn thì thực lực cũng vì thế mà mạnh hơn nhiều lần.

Thần thú hình thái mặc dù có thể ngưng tụ hình thức bản nguyên nhưng cũng không phải là một sinh linh có sức sống mà là từ trong thức hải hấn ngưng tụ mà thành. Nó chính là thức hải hiện tại của hấn. Đặc biệt hơn một chút đó chính là có thể bảo hộ đan điền một cách an toàn nhất.

Đan điền người ta chỉ có thể cố định ở một chỗ nhưng hấn lại khác, có thể dễ dàng di chuyển khắp nơi trong cơ thể, thậm chí có thể thoát ra bên ngoài mà bay lượn.

Đây là điều mà trước giờ không ai làm được!

“Trên đời lại có loại công pháp bá đạo như vậy?”. Cảm nhận lại toàn thân thực lực, hấn đột nhiên thốt lên tràn đầy kinh ngạc.

Toàn thân khí lực đã bành trướng cực kỳ mạnh mẽ rồi, thậm chí không có cách biệt quá nhiều so với lúc trước hấn tu luyện, phải biết không được sử dụng thiên phú nên khả năng cao không thể thành công dễ dàng được như vậy mà cần phải trải qua rất nhiều lần khổ luyện.

Nhưng thành quả có được không quá mạnh nhưng cũng có thể xem là một phương cường giả, còn nếu như có đỉnh cấp công pháp thì thực lực cũng vì thế mà mạnh mẽ hơn nhiều.

Ngoài ra, hấn cũng dò xét toàn thân nhục thể hiện tại đã đạt đến đẳng cấp nào rồi. Thức hải của hấn đã bị thay vào đó là hỗn độn thức hải có thần thú hình thức tọa trấn, quả tim tràn đầy huyết khí đại biểu cho nhục thân tu luyện đã có chút thành tựu.

Chỉ cần nâng cao cảnh giới cho đến khi ngưng tụ thần thức thì thực lực hấn càng bá đạo hơn nhiều. Cả ba loại năng lực kết hợp cùng nhau thì không biết phải mạnh tới mức nào.

Suy cho cùng, hấn cũng suy nghĩ đến cuốn công pháp này, có thể xem hiện tại đối với hấn là loại đỉnh cấp nhất mà hấn từng biết và chắc chắn có thể khẳng định được là nó không phải một người bình thường tạo nên.

“Thế giới này không biết tồn tại bao nhiêu bí mật?”.

“Vì sao ta lại được sinh ra rồi đến nơi này”.

“Ta thực chất là thứ gì?”.

“Thế giới này ẩn giấu thứ gì?”.

“Mười hai năm, chân chính mười hai năm đều không có một chút thông tin nào”.

“Hai lần tu luyện, ta lại càng cảm giác được cảm giác chân thực này. Đợi đến khi tu luyện đến đỉnh phong rồi dung hợp với bản nguyên thiên phú cùng thực lực phong bế kia thì không biết sẽ tạo ra bức nào cảnh giới. Có thể phá vỡ cảnh giới kia được hay không cũng dựa vào lần tu luyện này”.

“Bí mật ẩn giấu phía sau kia ta chắc chắn sẽ tìm ra được chân tướng”.

Nếu như để Hàn Ngữ Băng trông thấy giọng điệu của hắn như vậy chắc chắn sẽ cho rằng là một người khác, mặc dù bình thường hắn là một đứa trẻ vô ưu, vô tư nhưng những lúc thế này mới chính là bản chất thật sự của hắn.

Vạn vật hắn nhìn thấy đều tầm thường tới cực điểm, không có một chút nào mà đáng để hắn xem trọng!

“Cũng nên đi ra ngoài nhìn xem tiểu sư tỷ như thế nào rồi, chắc là nhớ tiểu gia lắm rồi”.

Sắc mặt của hắn thành linh trở về như ban đầu, vô ưu vô tư, vui vẻ, cực kỳ thân thiện. Thân thể hơi chút mủm mĩm chạy từng bước nhỏ ra ngoài.

Ngay khi trông thấy Hàn Ngữ Băng đang cực kỳ chật vật mà dựa vào thân cây kia nên hắn thốt lên.

“Tiểu sư tỷ, có chuyện gì?”. Hắn nhanh chân chạy đến hỏi thăm.

“Ta không sao, tiểu sư đệ, ngươi không có làm sao chứ”. Nàng đưa tay lau đi vệt máu rồi hỏi hắn.

“Thời gian này có chuyện gì”. Hắn lắc đầu biểu hiện.

“Lúc ngươi đang tu luyện, đã có chuyện phát sinh. Thiên địa sinh ra một cỗ lực lượng cực kỳ bá đạo, ta cũng vì thế mà bị trọng thương”. Hàn Ngữ Băng nhớ lại rồi kể. “Ngươi ở sâu trong kia như vậy mà không bị làm sao là quá tốt rồi”.

Hắn đột nhiên giật bắt người, ý nàng ta nói như vậy là ám chỉ đến hắn hay sao?

“Thôi chết, tiểu gia ta quên kiểm chế lực lượng mất”. Hắn lẩm nhẩm trong miệng.

Phải nghĩ ra cái gì đó biện minh?

“Ta cũng không biết, lúc ta hấp thụ kỳ hỏa dường như cảm nhận được một loại hỏa bao quanh cơ thể như lớp bảo vệ bên ngoài”. Hắn gãi đầu như đang suy nghĩ.

“Vậy sao, thật là may mắn”. Hàn Ngữ Băng kìm nén thương thế trong cơ thể rồi nở một nụ cười.

“Như thế nào rồi, thiên địa kỳ hỏa có luyện hóa thành công?”. Nàng tiếp tục lên tiếng.

“Tất nhiên rồi, tiểu gia ta là ai? Chỉ là một cái kỳ hỏa nhỏ bé làm sao có thể ngăn cản được”. Hắn đưa ngón tay chỉ về phía trước rồi đột nhiên từ phía trên đỉnh đầu ngón tay có một vòng hỏa điểm màu vàng cam bốc lên.

“Thật đẹp. Chúc mừng”. Hàn Ngữ Băng gật đầu.

“Tiểu sư tỷ, chuyện nói sau đi, ngươi phải an tâm tĩnh dưỡng thương thế đi”. Hắn ngăn lại không cho nàng đứng dậy rồi nói.

“Muốn đẩy hết lượng linh khí hỗn loạn này phải tốn kha khá thời gian, chỉ ít cũng phải mấy tháng mới có thể đẩy hết toàn bộ ra ngoài”. Hàn Ngữ Băng có một chút thất thần, gương mặt nàng cũng vì thế mà xiu xuống.

--

Ps: like a, like đi a, chương truyện kia, like đi kia các đh.

- Ta lót dép ngồi hóng donate, đề cử, kim phiếu a.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Gia Là Siêu Cấp Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 18: Thực lực tăng mạnh

“Tiểu sư tỷ, chuyện nói sau, ngươi phải an tâm tĩnh dưỡng thương thế”. Hắn ngăn lại không cho nàng đứng dậy rồi nói.

“Muốn đẩy hết lượng linh khí hỗn loạn này phải tốn khá khá thời gian, chỉ ít cũng phải một tháng hơn mới có thể đẩy hết toàn bộ ra ngoài”. Hàn Ngữ Băng có một chút thất thần, gương mặt nàng cũng vì thế mà xù xuống.

“Thế thời gian này ta tạm thời ở đây, đợi người hồi phục rồi tiếp tục tiến vào sâu bên trong”. Đế Nguyên Dương gật đầu.

“Tiểu sư đệ, người đang tu luyện loại công pháp gì, ta như có cảm giác được người khí tức lúc này không giống trước”. Hàn Ngữ Băng bất chợt chú ý đến cảnh giới của hắn rồi nói.

Hắn cũng không có trả lời ra mà tìm kiếm một cái khác vòng vo để nói ra.

“Chắc có lẽ do kỳ hóa mang đến một khả năng nào đó thôi”. Về mặt sáng ngời không giống như đang nói dối.

Tất nhiên!

Hắn làm sao có thể để lộ loại công pháp này ra ngoài được, một bộ công pháp mạnh mẽ tới mức đủ để lật thiên, thao thiên tưng ý, chỉ cần để lộ nó ra ngoài thì chắc chắn dấy lên một trận rung động cũng như tranh chấp.

Thập Nhị Thiên Công Đồ!

Hắn đánh giá cuốn đồ này cực kỳ cao, có thể so sánh với những bộ công pháp đỉnh cấp mà lúc trước tu luyện, nhưng cũng không có thể chắc chắn được, hắn ân ân cảm giác được nó còn bá đạo hơn thế nữa.

Đặc biệt hơn, cuốn công đồ cũng mang lại một cái khả năng cực kỳ tinh diệu. Có thể đưa linh hồn con người dung nhập vào bên trong để tu luyện, mặc dù không có năng cao được cảnh giới nhưng lại tăng khả năng tham ngộ cũng như linh hội lên nhiều lần.

Thậm chí nó còn ẩn chứa mười hai loại năng lượng hỗn độn cực kỳ khác nhau, và mỗi loại như vậy đại diện cho một thần đồ với thần thú hình vẽ bên trong.

Cũng nhân thời gian rảnh rỗi này, hắn cũng muốn nâng cao khả năng tham ngộ hai cái công pháp vừa rồi thu đến. Kiểm pháp, côn pháp tuy tốt nhưng hắn chỉ linh hội có hơn một phần ở bên trong đó mà thôi. Để thi triển được hết tòa bộ uy lực của nó thì xa xa mới có thể đạt đến.

Chỉ có tu luyện tới hóa cảnh mới chân chính chường không công pháp với mười phần uy lực.

Một bên. Hàn Ngữ Băng lấy ra từ trong nhẫn trữ vật của mình một lọ đan dược có tên là Hồi Nguyên Đan, một loại đan dược trung phẩm có trợ giúp tu luyện cũng như đào thải tạp chất ở bên trong cơ thể và gia tăng độ tinh khiết của linh hải.

Chỉ là trung phẩm đan dược nhưng giá trị của nó lại cực kỳ lớn. Vào thời điểm hiện tại, việc phục dụng đan dược này là cực kỳ hợp nhất đối với thương thế của nàng.

Mặc dù tổn thương đan điền là một cái nguy rất lớn nhưng cũng vì thế mang lại một cái khác hiệu quả. Người ta nói phá đi rồi lập lại thì khả năng ngưng đọng sẽ càng thuần túy cùng mạnh mẽ hơn nhiều. Và đúng với trường hợp của Hàn Ngữ Băng, có thể phá giải được thì chắc chắn đan điền của nàng sẽ có một tầng khác bá đạo hơn. Tuy không phải phá đi rồi lập nhưng cũng không thua kém nhau nhiều lắm.

Sau khi nuốt xuống một viên đan dược, Hàn Ngữ Băng bắt đầu chìm vào trung luyện hóa. Thời gian nàng tĩnh dẫy cũng không có nhanh như vậy.

Cùng lúc, hắn cũng không có chán chừ mà tiếp tục thôi động tám công đồ rồi gửi mình vào trong đó mà tu luyện.

Từ Tịch Kiếm Pháp!

Trong đầu hắn, lúc này bắt đầu hiện lên thân ảnh tay nắm chặt chuỗi kiếm rồi từ tốn thi triển kiếm thức.

Vô Phong, Tuyệt Ảnh, Thích Sát, Vô Nhân. Bốn chiêu kiếm thức đều bị hắn lướt qua một hồi rồi mới bắt đầu tiến vào sâu hơn tham ngộ ý cảnh ở bên trong.

Rồi sau đó. Hắn tiếp tục đưa ra bộ côn pháp kia thôi diễn một lần rồi chìm vào bên trong tham ngộ.

Thời gian cũng vì thế mà trôi qua một cách nhanh chóng!

Đã hơn một tháng kể từ lúc hai người ở bên trong sơn động này tu luyện!

Lúc này, toàn thân Hàn Ngữ Băng bắt đầu xuất hiện từng đầu linh hải chậm chòn bay lượn xung quanh cơ thể cùng những tầng sương mù mờ ảo bao quát lấy cơ thể nàng. Đồng thời, thiên địa lực lượng cũng vì thế mà bị nàng câu dẫn một phần nhỏ.

Việc này đại biểu cho thời gian này nàng đã thành công trong việc đào thải hỗn độn khí tức kia ra khỏi cơ thể, cũng đồng thời có một bước tiến.

Nàng đã đột phá một cái tiểu cảnh giới!

Thiên Địa Cảnh lục tăng!

Khí tức của nàng lúc này hoàn toàn bạo tăng, không chỉ đơn giản là đột phá một cái bình thường mà đan điền của nàng giống như bành trướng thêm một chút. Thực lực cũng vì thế mà tăng mạnh.

Nếu như lúc trước nàng gặp phải đài Bạch Sát Hùng Sư tốn hơn trăm chiêu mới có thể giết chết được thì lúc này cao lắm nàng cũng chỉ cần dùng hai mươi kiếm hơn là đủ.

Cặp mắt đỏ câu của nàng dần dần hé mở. Sau hơn một tháng thời gian, nàng thức tỉnh!

Nhận thấy cơ thể tràn đầy sức lực cùng vừa mới đột phá nên gương mặt nàng lúc này nở một nụ cười tươi trông rất vui vẻ.

“Tiểu sư đệ còn chưa thức tỉnh”. Ánh mắt nàng nhìn về phía hắc rồi lên tiếng.

Cảm giác được thân thể lúc này hơi cứng nên Hàn Ngữ Băng đứng dậy rồi đi ra phía bên ngoài sơn động. Tìm đến một địa phương gần đó cùng một chút hung thú ma luyện cũng như giúp nàng lấy lại độ mềm dẻo vốn có.

Lúc này!

Ở phía trong công đồ. Hắc đang ngồi xếp bằng tu luyện rồi đột ngột mở mắt.

“Một tháng thời gian chỉ có thể ngộ được năm phần thôi sao?”. Hắc thở nhẹ một hơi rồi nghĩ thầm.

Một tháng chỉ ngộ được năm phần!

Đùa gì chứ?!

Để người ngoài nghe thấy hắc nói như vậy thì chắc chắn học máu mà tức chết, thân tu luyện cả đời cùng ngộ qua rất nhiều loại công pháp nhưng vô pháp vô thiên trong một tháng có thể ngộ được hai loại công pháp khác biệt nhau đẩy lên năm phần.

Dù thế nhưng hắc đã khóa thiên phú!

Đúng là vậy nhưng để tham ngộ cũng không phải tùy thuộc vào thiên phú mà chính là năng lực của bản thân. Thiên phú chỉ chiếm một phần lớn mà thôi.

Chưa hết, hắc lần này tham ngộ cũng cực kỳ thuận tiện, mượn nhờ pháp tắc bên trong công đồ giúp bản thân nâng cao khả năng lên nhiều lần.

Hắc tu luyện ở tinh thần không gian này cũng vì thế mà cực kỳ thuận lợi. Ngộ được năm phần công pháp đối với hắc hiện tại đã có tác dụng cực kỳ lớn.

Bây giờ có gặp phải nhị cấp hung thú hắc cũng có thể chống đỡ, thậm chí giết được nó cũng không phải điều không thể. Nếu như gặp tam cấp hung thú thì hơi phiền phức một chút. Nhưng để thương tổn đến hắc thậm trọng thì chắc chắn là không thể, bởi vì thân pháp hắc đủ để so sánh cùng tứ cấp hung thú rồi. Hiện tại, hắc thậm chí còn vượt xa một chút.

“Không biết tiểu sư tỷ đã thành công hay chưa. Cũng nên trở ra”.

Phía bên ngoài!

Thân thể hắc bị một tầng linh khí mỏng bao bọc toàn bộ thân thể như không muốn rời xa.

Cặp mắt băng lãnh thỉnh thoảng mở ra, cũng vì thế mà linh khí như bị kích động mà tán loạn tán đi.

Ánh mắt hắc nhìn về phía vị trí mà Hàn Ngữ Băng ngồi lúc trước nhưng không thấy bóng dáng đâu, hắc suy nghĩ một chút rồi đi ra bên ngoài.

Oanh oanh!

Ngay khi đi ra bên ngoài sơn động, hắc nghe thấy một loạt thanh âm va chạm vang lên.

Phía đó không xa đang có hai luồng năng lượng cực kỳ mạnh phát ra.

Tam cấp hung thú!

Thiên Địa cảnh lục tăng!

Không cần phải đoán, hắc biết được người kia rốt cuộc là ai. Hàn Ngữ Băng.

Hắc cũng không có tức tốc chạy đến giúp đỡ mà cứ từ từ đi đến, thân thể nhỏ bé dựa vào một thân cây gần đó rồi dương mắt nhìn đến.

Kinh ngạc!

Ánh mắt hắn đột nhiên mở lớn, nhìn chăm chăm về phía bóng lưng Hàn Ngữ Băng đầy ngốc trẻ.

Hắn không có ngờ được là chỉ trong thời gian một tháng này nhưng thực lực của nàng đã xa xa mạnh mẽ hơn trước nhiều.

Mặc dù cảnh giới chỉ tăng lên một tầng nhưng toàn thân khí tức mà như thể cường hãn. Ánh mắt hắn nhìn không làm thì luồng khí tức này có một chút dính liú đến hỗn độn thức hải của hắn.

Cũng vì thế mà hắn nở lấy một nụ cười!

“Không hổ là thất phẩm thiên kiều. Băng Phách Tâm Nguyên thiên phú bản nguyên cũng thật là tốt”.

Ánh mắt thâm thúy hắn quét qua một lượt rồi lên tiếng đánh giá.

Thất phẩm thiên kiều!

Một cái tam cấp tông môn lại có đến hai người có thiên phú cao như vậy. Ngoài Lý Hình Nhi cùng Hàn Ngữ Băng thì không có ai còn có ai khác. Mặc dù nàng tiến vào Tinh Kiếm Tông đã mấy năm rồi nhưng không có để lộ ra thiên phú của bản thân.

Đây là nàng đang giấu diếm!

Nhưng đối diện với ánh mắt của hắn thì không khác gì đang nhìn vào tờ giấy có đầy chữ viết ở bên trên.

Và sau cùng, hắn cảm nhận được trong cơ thể Hàn Ngữ Băng, viên Băng Phách Tâm Nguyên kia cũng chưa có sáng chói đến cực điểm, điều này cũng đại biểu thực lực của nàng còn chưa tung ra hết. Và nàng cũng chưa từng sử dụng đến thiên phú thần thông.

Cái này đối với Hàn Ngữ Băng là một trong những bí mật và cũng là con át chủ bài một trong.

Hắn cũng không vì thế mà bóc lột ra bí mật của nàng mà ần ần nhìn từ phía xa.

“Thật là mạnh hung thú”. Hàn Ngữ Băng khoe miệng không có kiềm chế được mà thốt lên.

Trên khoe miệng ần ần có một dòng máu đỏ tươi chảy ra, nang đã thụ thương, nhưng gương mặt không có biểu hiện một chút nào đau đớn hay cật lực cả nên chắc chắn không đáng lo ngại.

Đối diện với Đại Địa Ma Giác (tê giác), một đầu tam cấp hung thú với cự lực cùng sức phòng ngự biến cực kỳ biến thái của mình, nên nó không hề kiêng dè việc đối đầu cùng Hàn Ngữ Băng.

Cho tới hiện tại, nó cũng chưa từng rơi xuống hạ phong mà liên tục bức lùi nàng.

Cái ngọc giác phía trên sừng mũi sắc nhọn giống như một thanh trường mâu to lớn hướng về phía ngực nàng đâm tới.

“Xi, thật là khó chơi”. Hàn Ngữ Băng cũng không khỏi xui xẻo mà thốt lên.

Lúc trước, nàng đang cùng một đầu khác tam cấp hung thú giao đấu, đến lúc giao sát được nó thì đột nhiên đầu Đại Địa Ma Giác này lao tới đánh lén, mặc dù nàng nhận biết được nhưng tốc độ nó rất nhanh nên không tài nào ngăn chặn được toàn bộ.

Cũng vì thế mà nàng đã thụ thương từ trước rồi!

Mặc dù yếu thế là vậy, nhưng trong con ngươi của nàng không hề có một chút rung động, thậm chí gương mặt cũng không có quá nhiều biểu hiện mà có hơi chút bất ngờ về thực lực đầu hung thú này mà thôi.

Huyền cấp thượng phẩm kiếm pháp, Tinh Quyết, Độc Một Kiếm!

Hàn Ngữ Băng ta nắm chặt chuôi kiếm, hai chân dẫm mạnh xuống nền đất rồi lao nhanh về phía trước. Tốc độ nàng lúc này cực kỳ nhanh, vừa chớp mắt một cái đã tiếp cận một bên sườn sườn Đại Địa Ma Giác mà chém xuống một kiếm.

Lưỡi kiếm lúc này cường hãn tới mức mà cắt xuyên vào lớp da thịt, thậm chí còn cắt đứt một vài khúc xương sườn ở bên trong.

Rống!

Đại Địa Ma Giác rống lên một tiếng đau đớn!

Miệng vết thương kia cũng cực kỳ dữ dội, một bên sườn máu tươi chảy xuống tung tóe, ần ần nhìn thấy một phần bộ phận phía bên trong.

Lúc này, đầu hung thú mới cảm nhận được một cái cực kỳ nguy hiểm. Hàn Ngữ Băng lúc này so với lúc này yếu kém lại khác hoàn toàn.

Huyền cấp thượng phẩm kiếm pháp, Hàn Băng Kiếm, Một Tắc Ba!.

Không để nó có thời gian nghỉ ngơi, Hàn Ngữ Băng tiếp tục phát động một cái công kích khác hướng về phía một bên sườn vết thương kì chém xuống nữa một kiếm.

Đại Địa Ma Giác cảm nhận được toàn thân sống lưng cực kỳ lạnh lẽo, cùng cảm giác nguy cơ đột ngột tiến đến rất gần.

Rống!

Nó rống lên một tiếng rồi nhanh chóng quay người tránh né nhưng làm sao còn kịp nữa.

Lưỡi kiếm một lần nữa chém xuống, cắt phía bên trên nội tạng trong lồng ngực kia, mặc dù không sâu tới quá tim nhưng như vậy cũng đã quá đủ rồi.

Răng răng!

Thanh âm đồng kết vang lên!

Ngay miệng vết thương kia đang không ngừng chảy máu thì đột nhiên bị một tầng hàn băng bao phủ rồi đồng kết một cách cực kỳ nhanh chóng.

“Chết đi. Bạo”. Hàn Ngữ Băng thu kiếm vào trong vỏ rồi quát lớn.

Rống!

Cuối cùng, nó rống than lên một tiếng, toàn thân nó chao đảo mà nhìn về phía Hàn Ngữ Băng không cam lòng nhưng kết quả không thể nào khác được.

Đại Địa Ma Giác, tam cấp hung thú, chết!

- - -

Ps: like chương, like chương và like chương a.

Ta đặt dép ngồi hóng donate, đề cử, kp.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Gia Là Siêu Cấp Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Âm mưu thâm hiểm

Hàn Ngữ Băng gương mặt nổi lên vẻ hơi mệt mỏi, vừa rồi trải qua hai trận chiến như đã hao mòn hết toàn bộ sức lực của nàng vậy, cùng với nội thương cũng không hề nhẹ.

Gương mặt xinh đẹp hơi nhăn lên một chút, một tay đưa lên đỡ lấy phần hông bị thương kia ngăn không cho máu chảy ra ngoài.

Thân làm cường giả Thiên Địa cảnh nên với chừng này thương thế cũng không thể làm ảnh hưởng quá nhiều. Giống như chỉ bị xước ngoài da mà thôi. Không cần phải sắc thuốc bôi lên hay dùng bất kỳ loại gì linh dược mà miệng vết thương kia sẽ từ từ hồi phục lại như ban đầu mà không hề có một dấu vết.

Đối với nữ nhân, thì việc giữ cho làn da trắng sáng không một vết thâm bầm hay sứt mẻ gì cả nên cực kỳ chăm chỉ bảo vệ cơ thể. Nhưng với những đầu hung thú đơn thuần này không làm ảnh hưởng đến việc hồi phục trở nên chậm chạp được. Sinh mệnh lực của tu luyện giả cũng vì thế mà cực kỳ cao.

Hàn Ngữ Băng đang chuẩn bị dưỡng thương thời điểm liền nghe được một tiếng nói từ phía sau lưng truyền lại.

“Tiểu sư tỷ lợi hại”.

Không ai khác ngoài hần nói lên, Đế Nguyên Quân.

“Tiểu sư đệ, ngươi xuất quan”. Gương mặt Hàn Ngữ Băng đột nhiên trở nên vui lên.

“Thương thế như thế nào?”. Hần gật đầu một cái rồi hỏi thăm.

“Chỉ là vết thương nhỏ, không đáng nhắc đến”. Hàn Ngữ Băng lắc đầu.

“Nhanh giúp ta thu lấy hai đầu nội đan của chúng cái. Ta nghỉ ngơi một lúc”. Nàng đưa tay chỉ về hướng xác hai đầu hung thú rồi nói.

Hần gật đầu đồng ý.

Hàn Ngữ Băng tìm đến một góc cây gần đó rồi ngồi xuống, nàng bắt đầu vận chuyển linh hải ở bên trong cơ thể đi đến miệng vết thương rồi dần dần chữa lành.

Hai canh giờ sau!

Hàn Ngữ Băng từ trong tỉnh dưỡng thương thể tỉnh dậy. Ngay lúc này, bề mặt vết thương ở bên hông của nàng đã hoàn toàn khỏi hẳn, thực lực cũng vì thế mà đạt tới đỉnh phong nhất.

Trong thời gian này, hắn cũng rảnh rỗi nên đi vòng vòng một lúc rồi quay trở về.

“Ta đi thôi”. Ngay khi nhìn thấy hắn, Hàn Ngữ Băng lên tiếng.

Nàng đi đầu tiên hướng hắn vào sâu bên trong khu vực trung tâm!

Trên đường đi, mặc dù gặp phải một vài đầu hung thú tam cấp nhưng cả hai người đều chủ ý tránh né mà không có chính diện ngạnh kháng chúng. Bởi vì ở trong Nam Hoang Sơn Mạch này, mọi thứ đều không có đơn giản cũng như hiểm nguy trùng trùng.

Nếu chỉ sơ sẩy một chút thôi thì chắc chắn nhận lấy hậu quả cực kỳ nặng nề.

Cả hai đi một lúc lâu rồi đi đến một bên hồ nước, phía bên trên mặt hồ, cả hai trông thấy một đóa hoa sen nở rộ với một màu vàng kim cùng phía bên trên là từng hạt nhụy óng ánh trông cực kỳ hút mắt. Và phía trên nó cũng toát lên một luồng linh khí nồng đậm.

“Trung phẩm linh dược, Kim Sắc Huyền Liên”. Hàn Ngữ Băng không kiềm chế được mà thốt lên.

Nghe Hàn Ngữ Băng nói như vậy, hắn cũng một mực chủ ý qua. Ánh mắt nhìn về phía trên đầm nước kia rồi hít vào một hơi lạnh.

“Chuyến đi này thật may mắn, sư đệ, người ở trên này đợi ta”. Hàn Ngữ Băng quay qua nhìn hắn rồi nói.

“Bỏ đi thôi, ta lấy không được?”. Nàng vừa bước đi được một bước thì thanh âm phía sau lưng nhắc đến.

Hàn Ngữ Băng cũng vì thế mà dừng lại, ánh mắt khó hiểu nhìn về phía hắn.

“Tại sao không được?”.

“Vì nó còn chưa đến độ chín tới, và quan trọng hơn là phía dưới đầm còn có một đầu hung thú canh giữ”. Hắn cũng không giấu diếm mà nói thẳng.

Lúc này, cong người Hàn Ngữ Băng vì thế mà thu lại!

Rõ ràng nàng không có cảm ứng được dưới đầm có khí tức hung thú nào cả nhưng tại sao đột nhiên hắn lại nói như vậy khiến nàng hơi ngập ngừng một lúc.

“Hung thú tam cấp ta không sợ?”. Nàng có chút không tin rồi đáp.

“Ta không nói là tam cấp hung thú mà là ngũ cấp hung thú”. Hắn chỉ tay về phía đáy hồ rồi lên tiếng.

“...”. Hàn Ngữ Băng á khẩu không nói được lên lời.

Quá khó tin!

Thân là Thiên Địa cảnh lục tầng lại không hề cảm ứng ra được mà một tên Thúc Nhân cảnh tứ tầng hắn lại phát hiện ra. Cách biệt cảnh giới xa như vậy cùng khả năng cảm ứng cũng khác biệt nhau một trời một vực, như vậy đâu có thể tin tưởng được.

“...”. Hàn Ngữ Băng như muốn nói gì nhưng cuối cùng không có nói lên lời.

Nếu như lời hắn nói là đúng thì lúc này đối đầu với ngũ cấp hung thú thì chẳng khác nào đâm đầu vào chỗ chết cả.

“Ta tin”. Nàng kìm xuống rồi nói.

“Tiểu sư đệ, ta không tin người là một đứa trẻ mười hai tuổi đâu?”. Nàng liếc mắt nhìn hắn rồi hỏi trực tiếp.

“Uy uy, tiểu sư tỷ, người nhìn ta như vậy mà bảo ta không phải đứa trẻ mười hai tuổi”. Hắn bĩu môi một cái rồi nói. “Chẳng lẽ nghĩ ta là một lão quái vật cướp thân thể này rồi trùng tu hay sao?”.

“Nhưng với chừng này tuổi làm sao có thể hiểu biết cùng có suy nghĩ được như vậy? Quá khó tin mà”. Nàng suy nghĩ một lúc rồi mới lên tiếng.

“Hắc hắc, thì ra tiểu sư tỷ ghen tỵ với độ thông minh cùng thiên phú của ta nha”. Hắn một tay đưa lên che miệng rồi liếc ánh mắt lìm đim nhìn về phía Hàn Ngữ Băng rồi nói với giọng điệu trào phúng.

“...”. Hàn Ngữ Băng như muốn phản bác lại nhưng hoàn toàn không thể mở miệng ra được, nàng hoàn toàn đầu võ mồm không lại hấn.

Sau đó, trên suốt đường đi, nàng bị hấn liên tục chầm chọc. Cho đến khi, cả hai cước bộ đột nhiên dừng lại. Hàn Ngữ Băng càng ngày càng trở nên cảnh giác hơn.

Ngay phía trước không xa, có một nhóm người khác đang tụ tập thành nhóm năm người đang suy tính thứ gì đó.

Năm người kia trên người đều mang một bộ môn phục có màu trắng chủ đạo cùng màu vàng cam làm đường kẻ. Phía trên ngực áo lưu một cái ấn ký tên là “Bắc Minh”.

Năm người kia có thực lực cũng cực kỳ cường hấn. Cầm đầu là một tên nam tử với chức danh là đệ tử tinh anh, có thực lực là Thiên Địa cảnh lục tầng, thực lực ngang bằng cùng Hàn Ngữ Băng. Một nam tử khác hơi yếu một chút cũng đạt đến Thiên Địa cảnh tứ tầng. Còn ba người còn lại có hai người chỉ đạt đến Ngưng Hải cảnh cùng một người là Thử Nhân cảnh mà thôi.

Nhưng với chừng đó cũng đủ để đối phó với hai người, thậm chí thực lực còn muốn mạnh hơn. Lúc này mà đối đầu thì chắc chắn sẽ cực kỳ khó khăn cùng rất nguy hiểm.

Cả hai mặc dù không biết chuyện gì xảy ra nhưng cũng không hề muốn biết.

Bởi vì Tinh Kiếm Tông cùng Bắc Minh Kiếm Các dường như không có một chút hảo cảm nào cả. Mấy ngàn năm trước, Bắc Minh Kiếm Các chỉ là một chi thuộc của Tinh Kiếm Tông mà thôi, nhưng dần dần về sau, bọn chúng đột nhiên trở mặt, liên kết cùng các tông môn khác hướng về chính tông công kích.

Muru đoạt bí mật của Tinh Kiếm Tông!

Mặc dù thoát được hiểm họa nhưng cũng vì thế mà hao tổn rất lớn. Một lượng lớn kiếm pháp gia truyền cũng bị bọn chúng cướp đi lấy làm của riêng, mặc dù hao tổn đi một lượng lớn công pháp nhưng cũng không phải hoàn toàn có thể cắt đứt được gốc rễ.

Nhớ trận chiến năm đó diễn ra không biết bao nhiêu lâu nhưng chỉ biết đó là một thời kỳ cực kỳ kinh khủng, máu chảy thành sông, bầu trời dần dần chuyển sang đỏ sẫm rồi chảy xuống mưa máu. Sinh linh cũng vì thế mà bị đồ sát cực kỳ thảm trọng.

Cho đến bây giờ, Bắc Minh Kiếm Các đã vươn lên được nhị phẩm tông môn, cao hơn một bậc so với Tinh Kiếm Các. Chưa hết, chúng vẫn còn giữ lại liên minh và đang đợi thời cơ thuận lợi để mở lại một trận chiến nhằm tiêu diệt Tinh Kiếm Các.

Ngay từ khi ở trong tông môn, bọn họ đã được nghe các trưởng lão kể về chuyện này và nhắc nhở nếu như gặp những người kia nếu đủ sức thì hãy giết chết, còn nếu không hãy an toàn rút lui, bảo toàn mạng sống.

“Ta rời khỏi đây thôi”. Hàn Ngữ Băng ánh mắt chán ghét nhìn qua bọn chúng một cái rồi nhắc nhở.

Đây là lần đầu tiên hấn nhìn thấy biểu hiện của nàng như vậy. Dường như trước đây đã có chuyện gì xảy ra chẳng.

Hấn cũng không hỏi tới mà lặng lẽ quay người rời đi.

Nhưng khi vừa đi được vài bước thì cả hai nghe thấy một thanh âm.

“Lý Ngụy, ngươi liên lạc với đám người kia như thế nào rồi”. Tên nam tử cầm đầu lên tiếng dò hỏi.

“Không làm nhục mệnh”. Một tên nam tử khác vừa từ nơi xa chạy đến báo tin.

“Kế hoạch lúc nào bắt đầu”. Nam tử lên tiếng dò hỏi.

“Ba ngày sau bắt đầu, đám người Tinh Kiếm Tông ở trong Nam Hoang Sơn Mạch này chắc chắn bị hủy diệt”.

“Ha ha. Tốt”. Tên nam tử kia phá lên cười lớn sáng khoái.

Hàn Ngữ Băng nghe thấy như vậy, trên gương mặt càng ngày càng khó coi, lòng bàn tay nàng lúc này thít chặt. Nàng ần ần không có giấu diếm đi sát cơ của mình. Nhưng nàng cũng không phải là người ngốc nên không có hành động theo cảm tính.

Nhanh chóng lảng xuống con gien, nàng ra hiệu rồi cùng nhau tránh đi ra ngoài.

Nhưng đi chưa được bao lâu, đột nhiên có một thanh âm vang lên.

Răng rắc!

Cả hai người đi nhanh ra ngoài nhưng không may, phía dưới chân hấn dẫm phải một cành cây khô nằm chắn ngang trên đường. Làm nó bị gãy đôi rồi phát lên thành tiếng.

“Kẻ nào?”. Nam tử kia cũng cực kỳ nhanh nhạy, chỉ nghe một thanh âm nhỏ như vậy liền cảm ứng được.

“Có người, nhanh truy”. Một bên, nam tử khác cũng lên tiếng, chỉ tay về phía tiếng động rồi quát.

Rất nhanh, cả sáu người lúc này một mực lao lên, hướng về phía hai người. Trên tay lẫn le thanh kiếm sắc bén, sẵn sàng kích sát.

“Không tốt, tiểu sư đệ nhanh chạy”. Hàn Ngữ Băng cảm nhận được những luồng sức mạnh đang lao nhanh đến, nên nàng quay qua nói.

Hai người cũng không chần chừ thêm nữa mà một mực chạy nhanh đi, rời khỏi nơi này, tìm đến nơi nào đó an toàn rồi tránh thoát cũng như tìm đến những người trong tông để báo tin.

“Không hay, là đám người Tinh Kiếm Các. Nhanh giết chúng”.

Sáu người này không hề giấu diếm mà một mực tung hết sức, sát ý cũng vì thế mà tăng lên một cách nhanh chóng.

Kế hoạch của Bắc Minh Kiếm Các không thể thất bại được, nhất là không để ai có thể biết được nhất là Tinh Kiếm Các người.

“Như thế này không ổn. Tiểu sư đệ, chúng ta chia nhau ra chạy, nhớ không được quay người, nhanh chóng tìm những người trong tông để báo tin”. Hàn Ngữ Băng căn dặn.

Nói xong, cả hai người bắt đầu chia nhau ra chạy hai hướng khác nhau nhằm đánh lạc hướng.

“Ba người các người đuổi theo tên kia”. Nam tử cầm đầu đưa tay chỉ về phía hắn rồi lên tiếng.

“Ha ha ha. Chỉ là một tên Thức Nhân Cảnh tứ tầng, quá đơn giản”. Ba người kia nở lấy một nụ cười rồi lên tiếng.

- - -

Ps: Bão like chương đi a, cầu like cầu like là cầu like,...

- Ta lót dép ngồi hóng donate, đề cử, đẩy kp a

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Gia Là Siêu Cấp Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Ma Nhãn Vấn Tâm

Ngay sau khi cả hai người tách ra, Hàn Ngữ Băng chạy theo hướng về phía trung tâm Nam Hoang Sơn Mạch, nơi đó có một trụ điểm của Tinh Kiếm Tông thành lập cũng như là địa điểm tương đối an toàn để ở lại. Nhưng khoảng cách từ nơi này đến đó chỉ ít cũng phải mấy trăm dặm.

Tốc độ của nàng mặc dù nhanh nhưng ở trong Nam Hoang Sơn Mạch này chỗ nào cũng tràn đầy hiểm nguy, hung thú thì có thể xuất hiện ở bất kỳ đâu ở trên đường.

Phía sau lưng lại bị ba tên Thiên Địa cảnh bám sát, Hàn Ngữ Băng cũng không có ngoại đầu nhìn lại mà chỉ có thể tập trung ở phía trước mà thôi.

Tốc độ của nàng được duy trì ngày một nhanh, so với bọn chúng thì nàng có thể nhanh hơn một chút. Khoảng cách cũng vì thế mà nói rộng dần dần.

“Khốn kiếp, tên nữ đệ tử này sao lại chạy nhanh như thế?”. Một tên trong ba người thốt lên.

Bọn chúng đuổi theo nàng đã gần một nén hương rồi nhưng vẫn như cũ không tài nào chạm tới được.

Biết được khó có thể bắt kịp nàng nên bọn chúng mới nghĩ ra một kế dẫn dụ nàng.

“Hah hah hah. Ta xem ngươi chạy được bao lâu. Không sợ tên sư đệ kia của ngươi bị ba tên kia giết chết sao?”. Một tên nam tử khác vừa chạy nhanh vừa lên tiếng.

“Đừng vậy. Ngươi quá ích kỷ, chỉ biết lo cho bản thân”. Tên nam tử cầm đầu cũng vì thế mà ủa theo.

“Muốn khích bác ta sao? Nằm mơ đi”. Hàn Ngữ Băng trên mặt nở một nụ cười tự tin đáp trả.

“Hah hah hah. Một tên Thức Nhân cảnh tầng bốn thì làm sao thoát được hai tên Ngưng Hải cảnh cùng một tên Thức Nhân cảnh đỉnh phong cho được”. Bọn chúng tiếp tục khích bác.

“Nói là dễ như vậy? Đừng bảo là ba tên tiểu tạp chủng kia, ngay cả các người cũng không có cách mà áp chết được hấn”. Hàn Ngữ Băng cũng không có bức bối mà mừng thầm trong lòng.

Lúc trước, nàng từng với hấn đuổi bắt một hồi rất lâu nhưng vô pháp vô thiên độn được hấn. Nàng đã khó có thể chạm được chứ đừng nói là đuổi kịp.

Ba tên này so tốc độ với nàng đã có khoảng cách như vậy chứ đừng nói đến là ba tên kia.

Đùa gì vậy?!

Tiểu sư đệ tài nghệ thì không biết nhưng tốc độ hấn có thừa!

“Hừ, tự tin. Đợi đến lúc hấn bị bắt xem người nhìn như thế nào?”. Tên nam tử cầm đầu hừ lạnh một tiếng rồi nói.

“Ta nói rồi, vô vọng thôi, các người chỉ có chờng đó tài lẻ thôi sao. Thật đáng thất vọng. Chung quy chỉ là bầy cấp tông môn, không, phụ thuộc tông môn mà thôi”.

“Chó gà một mẻ lại phân ra cùng loài”.

Hàn Ngữ Băng một lần nữa gia tăng tốc độ. Bóng dáng nàng phía trước cũng vì thế mà xa dần, cuối cùng, bóng dáng nàng đã biến mất, xen lẫn vào những góc khuất bụi cây trước mặt. Lúc này chỉ có thể nghe thấy được thanh âm của nàng vang vọng đến mà thôi.

Bị lời nói này của nàng nói trúng tim, ba tên đuổi theo lúc này mặt bắt đầu xám xịt lại.

“Không cần đuổi nữa, quay về trại doanh, tính kế tiếp theo”. Tên nam tử cầm đầu đưa tay lên ra hiệu rồi quát lớn.

Lúc này. Ở một phương hướng khác!

Đế Nguyên Quân một mực đang tản bộ giống như đang đi thưởng nguyệt vậy.

Nói là tản bộ nhưng tốc độ của hấn đầu phải bình thường như vậy. Ngay lúc hấn đột phá cũng như đan điền biến hóa thành Hồ Độn thức hải thì thực lực, tốc độ của hấn ngày càng nhanh hơn mấy lần.

Phải gọi hấn là một tên quái vật tốc độ vậy!

“Khốn kiếp, làm sao sẽ?”. Ba tên đuổi theo cũng vì thế mà lo sợ.

“Thực Nhân cảnh tầng bốn vượt qua tốc độ âm thanh”.

“Mẹ ơi. Quái vật???”.

Bị hấn bỏ xa tin ở phía trước, ba tên này không kiềm nén được kinh sợ mà thốt lên.

Chúng cũng có thể được xem là thông minh. Biết không có cách đuổi theo được nên lựa chọn việc lùi lại. Nam Hoang Sơn Mạch này hung hiểm cực kỳ nên Ngưng Hải cảnh cũng chỉ là một bữa ăn trong miệng mà thôi. Đối mặt với tam cấp hung thú thì chẳng khác gì con kiến đang lay chuyển con voi vậy.

“Không đuổi theo nữa sao?”. Đế Nguyên Quân cảm nhận được ba luồng khí tức phía sau lưng dần dần biến mất nên hấn dừng lại rồi thì thầm.

“Bác Minh Kiếm Các cũng chỉ đến như thế”.

Cuối cùng, thanh âm hấn tản ra xung quanh rồi thân ảnh hấn đột nhiên biến mất!

Thuần di!

Nhân lúc tách ra được khỏi Hàn Ngữ Băng, hấn cũng không có nhanh chóng quay trở về tụ tập lại với mọi người mà tìm một địa điểm khác đi đến.

Phương hướng của hấn ngược lại so với Hàn Ngữ Băng nên lúc này hấn đã đứng ở ngay phía đường rãnh phân chia giữa hai khu vực ngoại và trung tâm.

Nơi này mặc dù không nguy hiểm bằng nhưng mọi chuyện đều có thể xảy ra nên hấn cũng không có chủ quan ngay một giây nào cả.

Và phương hướng mà ba tên kia quay người rồi đi, đúng là phương hướng mà một bên mép của vách ngăn giữa hai vùng.

Thấy vậy, hấn cũng nở một nụ cười quái dị rồi biến mất khỏi nơi này.

“Khốn kiếp, tên đó là ai, từ trước giờ chưa bao giờ thấy?”. Tên nữ tử rừng mình một cái rồi nói.

“Cái đó ta không biết, nhưng tốc độ quả thực biến thái cực kỳ. May mà thực lực hấn không cao, nếu không ba người chúng ta chắc chắn không thể sống sót mà đi ra được”. Một tên nam tử khác lên tiếng.

“Đúng vậy, giờ ta nên tìm cách làm sao về nói với mấy vị sư huynh đây”. Tên còn lại cũng lên tiếng.

“Hừ, giữ được cái mạng đã là tốt lắm rồi, lát về tới rồi hẵng tính”.

“Không phải gặp đúng tên ma quỷ kia thì nhiệm vụ này ta chắc chắn rất thuận tiện”. Tên nữ tử cũng không khỏi thán than nói.

“Đừng nhắc nữa, không hẳn lại đến ngay một bên bây giờ?”. Nam tử ghé sát lại rồi cười nói châm chọc.

“Ừ, đúng rồi, nhắc ta cái ta đến rồi đây”.

Cả ba người đang vui vẻ mà cười thì đột nhiên có một thanh âm nghe cực kỳ lạ tai vang lên một bên. Đột nhiên, toàn thân như bị một dòng điện chạy mạnh khắp cơ thể rồi dần dần cảm giác được sống lưng lạnh toát.

Có lẽ nào!

Bước chân cả ba đột nhiên đồng thời dừng lại, vẻ mặt đang vui vẻ cũng vì thế mà xoay chuyển ba trăm sáu mươi độ, cực kỳ đáng sợ.

Không phải là hắc!

Cả ba người trong đầu đều chung một suy nghĩ, như đang muốn trấn an bản thân.

Nhưng không!

“Người là người phương nào?”. Nam tử có cảnh giới cao nhất cũng là người dẫn đầu lên tiếng.

“Hắc hắc, nhanh quên tiểu gia như vậy sao?”. Hắc đưa tay lên rồi lắc đầu cười nói.

Cả ba người trầm tư, mặc dù biết hắc cảnh giới thua kém nhưng không tài nào có thể hiểu được, ở sâu tận trong tâm cai, trí não, dường như có một cái gì đó rung động cực kỳ mãnh liệt.

Điều này là lần đầu tiên nhận thấy được. Cái cảm giác này giống như bị một cái lòng bàn tay vô hình bóp nghẹt lại trái tim mình khiến hô hấp ngay một khó khăn. Đối mặt với loại cảm giác này thôi thì trong đầu chỉ có một cái ý nghĩ duy nhất.

Chạy!

Nhưng trái lại, ba người đến ngay cả dừng khí để quay người cũng không có, hai chân đang kịch liệt run rẩy có chút đứng không vững, toàn thân lạnh toát cùng mồ hôi tiết ra một lượng lớn, vẻ mặt thì lúc xanh lúc trắng, cặp môi đỏ hồng lúc này trắng bệch lạnh ngắt. Con người thì run run, thậm chí không dám nhìn thẳng.

Người này cực kỳ nguy hiểm!

Nuốt xuống một ngụm khí lạnh, thân thể không ngừng run rẩy giống như một đứa trẻ gặp phải một đầu thái cổ hung thú với bộ dáng cực kỳ đáng sợ cũng như thực lực xa xa vượt qua tầm hiểu biết của họ. Giống như chỉ cần đối mặt thì chắc chắn sẽ bị hủy diệt.

Cái cảm giác này khiến bọn họ không tài nào mà yên ổn được, đan điền cũng vì thế mà sợ hãi. Mặc dù là đệ tử của Bắc Minh Kiếm Các nhưng thiên phú cũng vì thế mà phân theo cấp bậc cao thấp, dĩ nhiên cấp thấp gặp phải cấp cao sẽ sinh ra cái cảm giác này.

Nhưng trên người hắc lại không hề có một giọt sóng khí tức ba động của thiên phú, chỉ đơn giản là đơn thuần tu luyện mà thôi. Rõ ràng là một con người vô thiên phú. Nhưng dù là vậy, lại khiến cho cảm giác sợ hãi này dâng cao lên đến cực điểm.

Nhất là vị nữ tử kia, ánh mắt giống như đang nhìn vào một nửa còn lại của mình vậy, cái ánh mắt kia khiến mình lâm vào mộng cảnh, giống như đang đối diện với chính mình nhưng lại cực kỳ xa lạ. Nữ tử toàn thân toát lên một màu đen khí tức, mặc dù không nhìn thấy rõ mặt mũi nhưng bóng dáng đó lại chính là nàng.

Nữ tử đen khí kia nhìn nàng bằng con người trống rỗng giống như người chết, gương mặt thì rối loạn cảm xúc tới cực điểm. Vui, buồn, sợ, giận, hối hận, ... đang đan xen lẫn nhau. Khóe miệng thì mở lớn cười khặc khạ, nhưng lại không hề có cảm nhận được nửa kia đang vui vẻ mà là giống như một người điên.

Ánh mắt cả hai nhìn nhau mà bất động. Đột nhiên, nữ tử đen khí kia bước lại gần nàng, cánh tay huyền ảo từ từ đưa lên đặt ngay trên bả vai rồi liếc qua nhìn một cái. Ngay sau đó nữ tử kia đột nhiên tan biến.

Nhưng cái chạm tay đó cùng thân ảnh tan biến lại mang đến một cảm giác cực kỳ khó mà chịu đựng được. Cảm giác như đang đứng ở trên tám tầng mây rồi đột ngột rơi xuống địa ngục diêm la nười tám trọng vậy. Cảm giác này chỉ khiến có cái đầu cùng hai con mắt nó nổ tung.

“Không”.

Nữ tử đột nhiên quỳ xuống vô lực rồi thét lên tràn đầy sợ hãi. Cặp mắt từng sợi tơ máu chẳng chịu kéo dài như đang nở ra, từng dòng máu nhỏ cũng vì thế mà rịn ra một cách chậm rãi. Cuối cùng, khóe mắt không kiềm chế được mà chảy xuống hai hàng nước mắt.

Nàng ta khóc sợ!

Huyết lệ nhiễm nhân tâm!

Tâm địa độc xà vì!

Nghịch thiên khẩu vi trừ!

“Ngươi làm sao?”. Hai tên nam tử cũng vì thế mà nhìn lại, cái cảm giác sợ hãi trong lòng họ cũng vì thế mà dâng lên.

“Ngươi đã làm gì nàng?”. Tên nam tử đỡ nàng ngồi dậy, một tay rút kiếm hướng về phía hấn tra hỏi.

“Ngươi mù sao, không thấy ta này giờ đứng đây sao?”. Để Nguyên Quân lắc đầu rồi nhếch môi.

Mặc dù hấn nói là vậy, nhưng chân chính đó chính là thủ đoạn của hấn!

Tà độc chi nhân!

Trực nhãn trừng thiên!

So tâm thiên địa!

Sợ hãi vì ma!

Ma Nhân Ván Tâm!

Chỉ cần trừng mắt một cái có thể khiến người có đạo tâm yếu kém bị lung lay, nỗi sợ càng lớn thì ảnh hưởng cũng vì thế mà bạo tăng. Nhưng thực lực lúc này hấn quá thấp nên không thi triển được một phần trăm thực lực của nó. Nếu không chỉ cần trừng một cái cũng đủ phá hủy đạo tâm, đan điền, thần trí...

Không sai biệt lắm, vừa chỉ nhìn qua một cái nhẹ nhưng cũng đủ khiến nàng ta không chịu được.

Như vậy cũng quá yếu đi!

Thực lực như thế cũng muốn giết hấn. Nằm mơ sao!

- -

Ps: 3 ngày thức trắng đêm làm đồ án cuối cùng cũng xong.

Bảo like đi a, like mạnh lên đi nè, like, like, like,...

Lót dép ngồi hóng các đh donate, đẩy kp, đề cử.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Gia Là Siêu Cấp Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Điều kiện

Sợ hãi!

Rõ ràng, ngay vừa rồi, hấn đang đứng ngay trước mắt cả hai nhưng lúc này, nàng ta như đang bị công kích tâm trí. Thủ đoạn đáng sợ như vậy mà chỉ có đẳng cấp thấp như vậy hay sao?

Dùng thiên phú thần thông công kích?!

Không thể nào!

Bởi vì trên người hấn không có một chút dao động khí tức như vậy cả, chỉ cần lộ ra một điểm cực kỳ nhỏ thôi cũng có thể cảm ứng được. Nhưng người này lại không hề có mà lại khiến cho một người Thức Nhân cảnh đỉnh phong thăm trọng như vậy.

“Ngươi rốt cuộc là ai?”. Nam tử hai tay thít chặt lại rồi hỏi.

“Thì đó, là người mà các ngươi phải giết chết”. Đế Nguyên Quân trả lời.

Hắn nhắc nhở như vậy khiến cho hai người lúc này mới có thể để ý đến, trên người hắn mặc một bộ môn phục thuộc lớp đệ tử tinh anh, trên ngực thêu một chữ Tinh, đại biểu cho đệ tử Tinh Kiếm Tông. Nhưng từ trước đến giờ đâu có nghe thấy ai như vậy cả.

Mười hai tuổi, thức nhân cảnh tăng bốn!

Lại không có thiên phú!

Đùa nhau sao!

Lúc này, hai người như liên tưởng đến một ý nghĩ. “Đoạt xá trùng tu” hoặc là “Sử dụng bí pháp trở thành một đứa trẻ để tu luyện lại từ đầu”.

Đó là một lão quái vật!

Trên gương mặt hai người càng ngày càng khó coi hơn nữa. Mục tiêu nhắm tới lại chính là một lão quái vật đang trung tu lại. Thà đuổi theo nàng ta còn hơn là đối mặt với người này.

“Lão quái vật”. Một tên nam tử không kiềm chế được nên thốt lên.

Lời nói mặc dù nhỏ nhưng với cự ly gần như vậy hắn có thể nghe thấy được.

“Uy uy, các ngươi suy nghĩ cái gì. Tiểu gia ta anh tuấn như này lại bị các ngươi xem là lão quái vật hay sao”. Đế Nguyên Quân hai tay chống hông rồi lên tiếng.

“...”. Cả hai người trầm mặc.

“Thế rốt cuộc ngươi muốn như thế nào?”. Tên cầm đầu nuốt xuống nỗi sợ, tâm trí trầm tĩnh lại một chút rồi lên tiếng.

“Ta cũng chẳng muốn gì? Nhưng nếu như có thông tin gì hữu ích khiến ta vui vẻ là được”. Hắn không có suy nghĩ mà nói thẳng.

“Nếu không có thì... Ta nghĩ các ngươi nên biết hậu quả”. Ánh mắt ngậy thơ của một đứa trẻ đột ngột sắc bén hơn cả lưỡi kiếm nhìn chằm chằm hai người.

Một cái cảm giác mát lạnh rợn người chạy dài từ lòng bàn chân cho tới trên đỉnh đầu.

“Chỉ cần có một cái thông tin nào mà ta cảm thấy thích thú nhất thì ta sẽ không giết các ngươi, cùng với đó ta sẽ tặng cho các ngươi một bộ kiếm pháp, nhưng cũng có điều kiện”. Đế Nguyên Quân ánh mắt nguy hiểm nhìn ba người rồi thản nhiên nói.

“Điều kiện gì?”.

“Làm tay trong cho ta, đơn giản phải không?”.

Làm tay trong!

Cả hai nghe thấy như vậy nên trầm mặc một lúc, mặc dù ở trong tông cũng không được gọi là quá lâu chỉ tầm ba đến năm năm mà thôi nhưng muốn để ba người phản bội lại là một chuyện khác hẳn.

Nhớ đến, lúc trước cả ba vừa mới vào tông nhưng lại được rất nhiều sư huynh sư tỷ cùng các vị trưởng lão quan tâm, trợ giúp không phải chỉ một vài lần, tình cảm cũng vì thế mà tăng lên không hề thấp nhưng điều kiện mà hắn đưa ra có thể được sao?

“Ngươi chỉ là một tên Thức Nhân cảnh tứ tầng thì làm gì có thứ kiếm pháp gì lợi hại. Hoàng cấp hạ phẩm kiếm pháp sao?”. Tên nam tử cầm đầu cố nén rung động mà hỏi hắn.

“Ồ, có chính kiến, rất thông minh”. Đế Nguyên Quân hơi chút nhíu lại, không ngờ trong hoàn cảnh như vậy lại có thể giữ vững được tâm trí của bản thân cũng như có ý định quyết đoán như vậy, mặc dù không nhiều nhưng ở một nơi như này cũng được xem là không gì hơn.

“...”. Cả hai nghe hắn nói vậy mà không nói lên lời.

“Muốn thử ta sao? Được thôi”.

“Ta nói ngươi thân chỉ có tam phẩm thiên phú “Tinh Hòa Chung”, cái loại thiên phú này chỉ có thể tồn tại bằng việc thiêu đốt chân khí cơ thể để chuyển hóa năng lượng để duy trì nên ngươi toàn thân hằng năm bị hao hụt một lượng lớn khí lực đi, cũng vì thế mà thực lực không tiến quá nhiều”. Đế Nguyên Quân chỉ tay về phía nam tử cầm đầu rồi lên tiếng.

Từng chữ hắn nói ra giống như rót nước vào trong tai vậy, chỉ có tiến vào rồi lưu giữ ở trong đó, hắn ta nghe thấy vậy nên thân thể đột nhiên run lên. Quá kinh khủng!

Đó chính là bí mật lớn nhất mà hắn giữ lại. Hắn có tên là Hạc Nguyên Minh, xuất thân mặc dù thấp kém nhưng may mắn có thể vượt qua vòng khảo hạch của Bắc Minh Kiếm Các từ năm năm trước. Lúc đó hắn chỉ mới có mười tám tuổi, thực lực cũng đã đạt tới Thử Nhân Cảnh đỉnh phong, nhưng cho tới hiện tại, hắn đã hơn hai mươi ba tuổi thực lực cũng chỉ đạt tới Ngưng Hải cảnh tứ tầng mà thôi.

Thực lực tăng tiến quá mức chậm chạp, bởi vậy mà tiếng nói của hắn lại không có bao nhiêu là trọng lượng. Từ sớm, những người cùng thi tuyển một lượt với hắn giờ đa số đều đã là đệ tử nội môn tinh anh nhất, rất có khả năng đến cuối năm này sẽ trở thành đệ tử tinh anh.

Nhưng hắn hiện tại vẫn lệt phệt nằm ở dưới tầng thấp nhất một trong, tương chừng như thực lực cực kỳ mạnh mẽ nhưng không, đó chỉ giống như vỏ bọc bên ngoài của hắn thôi. Thực lực chân chính không còn giữ lại được đỉnh phong đâu.

“À còn người thì cũng chẳng có gì phải nhìn cả, cũng là tam phẩm thần thông nhưng chung quy là bằng cấp mà thôi, còn xa xa mới có thể với tới được đẳng giới cùng cấp kia”.

Tiếp đến, hắn chỉ tay đến một tên còn lại rồi lên tiếng.

“Hay là nói, thiên phú của người không toàn vẹn, hay bị lấy đi mất một vài phần”.

Quá đúng!

Người này đã từng tranh đoạt một loại linh dược trân quý cùng đệ tử tông môn khác ở trong một trận thịnh hội nhưng không may bị kẻ gian ám toán. May mắn đan điền không tổn thương như thiên phú thần thông cũng vì thế mà bị hao hụt đi một chút ít.

“Còn nữ tử này cũng chẳng có gì để nói, đạo tâm, nhân phẩm, thực lực, tính cách, thiên phú, không có một cái nào nổi trội cả, chỉ được cái miệng là nhanh nhạy mà thôi. Không xứng đáng nhắc đến”. Cuối cùng, ánh mắt hắn nhìn về phía nữ tử với giọng điệu chán ghét.

“Thế nào. Ta nói như vậy là được rồi chứ gì?”.

“...”. Hai người lúc này như đang mộng nên không có đáp lại.

“Được, ta đồng ý”. Hạc Nguyên Minh suy nghĩ một lúc lâu rồi mới lên tiếng đồng ý.

“Ta cũng vậy”. Tên nam tử còn lại cũng đồng ý.

“Đã như vậy, có thể nói cho ta biết chuyện gần đây có chuyện gì thú vị”.

“Các người có lý do gì cần phải giết hết đệ tử Tinh Kiếm Tông?”.

“Không giám đầu, không đến thời gian một tháng, tại bên trong Nam Hoang Sơn Mạch có một loại linh dược trân quý đạt đến điểm thành thực. Là một cây Địa Cấp cực phẩm Mộc Đăng Quả”.

“Chất lượng của nó cực kỳ đáng quý nhưng không có đơn giản như vậy, nó giống như một cái phao cứu sinh hay là cái mạng thứ hai. Chỉ cần đầu não, quả tim không bị xuyên thủng mà toàn thân thương thế nặng tới mức nào cũng có thể chữa khỏi được. Là một loại linh dược trị thương cấp cao nhất”.

“Chính vì thế mà trong tông phái ra đệ tử truy tìm nó nhằm đưa về để một vị trưởng lão chữa trị”.

Hạc Nguyên Minh không giấu diếm mà nói ra hết toàn bộ.

“Ồ, cái này cũng thật hữu ích”. Đế Nguyên Dương lần đầu tiên mí mắt rung động nhiều đến như vậy, Mộc Đăng Quả chắc chắn phải thuộc về hắn.

“Còn nữa, lúc trước ta từng ra ngoài làm nhiệm vụ cùng một vị sư huynh vào sâu bên trong trung tâm nơi sâu nhất phát hiện một đầm linh thủy có phẩm chất cực kỳ cao, linh khí của nó phát ra cực kỳ nồng đậm, ta nghe nói đó chính là một đầu địa mạch một phần nhỏ thoát ra”.

“Nhưng khó là bị một đầu ngũ cấp hung thú trấn giữ, nên lúc trước ta không dám vọng động. Chỉ có trở về tông môn thông báo một tiếng mà thôi, còn hiện tại không biết đã có ai đến đó hay chưa”.

Tên nam tử còn lại cũng lên tiếng.

Lúc này, hắn đang cười!

Thu hoạch lần này cũng thật là lớn, hắn đã nắm được hai đầu thông tin quá mức vừa ý. Quá phù hợp với việc tu luyện của hắn bây giờ.

“Không tệ, hai cái tin tức này cũng xem là tạm được. Đợi đến khi ta thu được hai cái này thì sẽ tìm đến các người. Chỉ cần đúng như các người nói thì ta sẽ không keo kiệt”. Đế Nguyên Quân nói một cách thần nhiên.

“Đúng rồi, nữ tử này cũng không cần phải giữ lại”.

Sau cùng, hắn nhanh chóng quay về phía nữ tử đang ngồi gục cúi đầu nhìn xuống đất như người mất hồn kia. Một tay đưa lên đặt ngay trên đỉnh đầu rồi

đẩy bắn một thứ gì đó giống như một sợi lông tơ đỏ sắc dung nhập vào bên trong da thịt.

Bị sợi tơ thâm nhập nhưng nàng ta lại không có bất kỳ phản ứng.

“Bạo”.

Hắn quay người, rồi đột nhiên quát lên một tiếng.

Phốc!

Đồng thời, não hải cũng vì thế mà nổ tung, máu me chảy ra tung tóe, cơ thể không đầu phun lên một cột máu cao bắn ra như mưa, thân thể vô lực từ từ rơi xuống đất.

Nữ tử kia. Chết!

Cả hai người lúc này trên mặt tràn đầy sợ hãi, sợi tơ vừa rồi trông cực kỳ mảnh nhưng lại mang lại cho họ một cái cảm giác khó mà nói được lên lời. Chỉ cần chạm nhẹ thôi cũng đủ để toàn thân nổi gai ốc rồi.

Chưa hết, cảnh tượng cuối cùng nàng ta lại khiến cả hai sợ đến đỉnh điểm. Một đứa trẻ con mười hai tuổi sao có thể nhẫn tâm như vậy, làm sao giết người nhưng lại không có một chút biểu hiện gì trên mặt. Về mặt hơi hốt đến cực điểm như đang xem thường mọi thứ.

“Như thế cũng không được, đã thế hai người các ngươi cũng phải chịu một chút tổn thương nên không trở về sẽ bị nghi ngờ. Như vậy không tốt với ta cho lắm”. Ngay vừa giết chết nữ tử kia, thanh âm thanh nhiên nhưng tràn đầy lạnh lẽo của hắn vang lên.

Cả hai người nghe thấy vậy nên toàn thân ngẩn ra, đang muốn phản kháng lại nhưng không kịp, ngay lúc vừa định đưa tay rút kiếm ra thì đột nhiên cảm nhận được sau lưng mình có một tròng nóng ẩm nhóp nhóp. Rồi dần dần có một cái cảm giác đau rất khó tả phía sau mang lại.

Sắc mặt cả hai lúc này khó coi tới cực điểm!

Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra!

Tốc độ kia là như thế nào!

“Hai người các ngươi quay về, một kiếm này chính là Tinh Kiếm Tông mà ra nên không để lại nghi ngờ”.

Thân ảnh hắn lúc này đã hoàn toàn biến mất, cùng lúc đó, không biết từ đâu vang đến một giọng nói ngay trong đầu hai người.

Quá đáng sợ!

Đây là lần đầu tiên cả hai gặp hoàn cảnh như vậy. Đối mặt với các vị trưởng lão cũng không thể hơn cái này được. Cảm giác như vừa từ từ môn quan đi ra vậy.

Cả hai nhìn nhau rồi nở một nụ cười cực kỳ đắng chát. Rồi mới rời đi.

- - -

Ps: like mạnh lên đi a, like mạnh lên đi mà.

Cầu donate, cầu kp, cầu đề cử...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Gia Là Siêu Cấp Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Ba đấu một

Ngay sau khi giải quyết chuyện với ba người kia. Đế Nguyên Quân bây giờ đang di chuyển đến một địa điểm vách ngăn của khu vực trung tâm.

Nhớ tới lúc trước, Hàn Ngữ Băng có nói với hắn là ở trong Nam Hoang Sơn Mạch này cũng có một vài nơi phân bố tạo thành một tòa thành nhỏ với số lượng người tầm mấy ngàn người. Tập trung từ rất nhiều thế lực khắp nơi tụ tập lại. Ở trong đó cũng có không ít thông tin cũng như bản đồ chỉ đường. Điều này rất thuận tiện đối với hắn vào lúc này.

Ngay phía trước mặt, khoảng chừng một dặm. Khung cảnh một tòa thành dần dần hiện lên. Mặc dù không cao sang cũng như được xây dựng một cách kiên cố nhưng với chừng đó cũng đủ để đám người có một điểm đặt chân tương đối an toàn.

Tiến vào bên trong, lúc này hấn mới giật mình bất ngờ. Những người ở nơi đây đều trông giống như những đầu hung thú vậy, khí tức cuồng bạo cũng như ý chí chiến đấu đều cao ngất ngưởng. Cái này chắc là do ở trong này một thời gian dài nên mới sản sinh ra được.

Không để ý đến những người đó, hấn một mạch dạo quanh khu chợ này nhằm tìm thứ gì đó có ích nhưng đáng tiền, nơi này quá nhỏ cũng như không có thứ gì hấn cần đến.

Cũng đúng mà thôi, nơi này mặc dù nguy hiểm nhưng cơ duyên cũng không hề ít. Đại đa số những người tiến vào trong này đều có một mục đích chính là tìm cơ duyên. Vì thế nên không có mấy ai bán ra thứ có giá trị cả mà chỉ để dùng làm của riêng mà thôi.

Liếc mắt nhìn xung quanh một hồi. Đáng tiếc, những thứ hấn tìm kiếm lại không hề có. Đến ngay cả bản đồ cũng không có một chút tin tức nào cả.

Một lúc sau!

Hấn quay người rời đi khỏi tòa thành này rồi hướng về phía trung tâm Nam Hoang Sơn Mạch đi tới. Rời đi chưa được bao lâu thì đột nhiên hấn nghe thấy một thanh âm từ phía sau lưng truyền tới.

“Ồ, nơi này có đứa trẻ đi lạc sao?”.

Giọng nói âm trầm này là của một nam tử và có tuổi tác tương đối trẻ một chút, khoảng chừng hai mươi tuổi.

Nhưng lời nói có vẻ như đang hỏi thăm này lại đang giống như châm chọc hấn vậy.

Quay người nhìn lại!

Rõ ràng, tên nam tử này trên người khoác một bộ trang phục màu vàng nhạt cùng từng đường nét trắng đan xen. Nhìn qua thì không giống với môn phục của những tông môn ở gần đây.

Hấn cũng không có tìm hiểu nên hoàn toàn không biết tên này là người phương nào.

Không quan tâm gì thêm, Đế Nguyên Quân liếc mắt nhìn qua một cái rồi rời đi. Nhưng vừa bước ra một bước thì bị một bàn tay kéo trở lại.

“Tiểu đệ đệ, ngươi muốn đi đâu?”. Bên cạnh tên nam tử đó, một nữ tử đưa tay nắm cánh tay hấn lại rồi nói.

“Đứa trẻ đi lạc này thật là bướng bỉnh. Ta nghĩ bắt hấn về giao cho Mộng lão làm quà”. Nam tử kia trên gương mặt nở ra một nụ cười thâm hiểm rồi nói.

“Ta cũng nghĩ như vậy?”. Bên cạnh đó, một nữ tử khác cũng lên tiếng.

Nghe thấy ba người này nói chuyện như đang xem hấn giống như một món quà khiến hấn trong lòng càng thêm âm trầm, ánh mắt dần dần hiện lên vẻ sát cơ. Mặc dù mới chỉ mười hai tuổi nhưng hấn không phải thuộc dạng ăn chay đâu. Người chết trên tay hấn cũng không phải là số ít thậm chí rất nhiều là đằng khác. Nếu tính thêm cả hung thú thì số lượng cực kỳ nhiều.

Cũng vì thế mà sát khí trong mắt hấn là cực kỳ kinh khủng. Thậm chí nó cũng đủ để dọa chết người.

Nhưng đối với ba tên này, tên nam tử chỉ mới Ngưng Hải cảnh tam tầng, còn hai nữ tử này chỉ mới Thức Nhân cảnh chín với đỉnh phong mà thôi. Yếu đuối như vậy cũng không đáng để hấn đẩy sát khí lên đến đỉnh điểm vì sợ tâm trí bị ăn mòn mà chết đi mất.

Còn trùng trùng vầy mới vui về mà. Đúng Không!

“Còn biết trùng trùng nhìn nữa”. Trông thấy biểu hiện không sợ hãi của hấn rồi thốt lên.

“Ba người các ngươi thật là ồn ào, muốn chết hay sao?”. Đế Nguyên Quân thân nhiên nhếch miệng như đang cười rồi nói.

Cả ba người cũng vì thế mà giật mình. Một đứa trẻ mười hai tuổi đang hăm dọa ba người, điều này cũng có thể hay sao? Nam tử nhìn hấn một cái rồi đột nhiên phá lên cười lớn. Giống như nghe thấy chuyện cười.

“Hah hah hah. Chọc cười chết ta”.

“Nhìn còn nhỏ như vậy nhưng miệng lưỡi quả thật là ghê gớm đó nha”. Nữ tử khác đưa tay lên che miệng cười một cái.

“Từ đâu tới ba con muỗi vo ve như thế này, nghe mà không thể lọt vào tai được”. Đế Nguyên Quân vẻ mặt càng ngày càng chán ghét lên tiếng.

“Nếu đã muốn bắt ta thì làm sao không tấn công đi”.

Thình lình, từ đâu đó xuất hiện một cái ống trúc nằm ngay ngắn trong lòng bàn tay. Cả ba người hơi chút giật mình nhìn hấn.

“...”.

Oanh!

Đột nhiên, hấn đưa chân lên đạp mạnh thân thể nữ tử đang nắm chặt cánh tay hấn một cái. Khí lực mặc dù chưa đẩy lên mạnh nhất nhưng chừng này cũng đủ để gây ra một chút nội thương là không có vấn đề.

“Aaaaaaa. Ta muốn giết ngươi”. Nữ tử bị hấn một cước đá bay đi, khóe miệng ầm ầm chạy ra một chút máu tươi, gương mặt trắng bệch càng thêm dữ tợn.

“Động thủ”. Nam tử nhìn thấy như vậy nên quát lớn.

Sau đó, cả ba người cùng nhau xông lên nhưng chỉ có một người xung phong lên trước, trên tay nắm lấy vũ khí riêng của mình rồi lao nhanh hướng về phía hấn.

Vũ Xích Bạo Liền!

Nữ tử mở đầu công kích đến bằng tung ra một cái chiêu thức mặc dù không phải là mạnh nhất nhưng uy lực cũng cực kỳ mạnh. Trên tay nắm chặt hai cái lưỡi liềm vùng nhanh chém tứ tung phía trước mặt.

Ánh mắt thờ ơ của hấn lúc này mới có một chút biến chuyển. Chiến ý của hấn cũng vì thế mà dần dần tăng lên.

Nắm chặt trúc côn đánh mạnh về phía trước một cái nhằm gián đoạn công kích của cô ta một cách nhanh chóng.

Cái trúc côn này cũng thật là bền chắc, trực tiếp nghênh đón trung phẩm pháp khí mà không hề có một chút xây xước nào cả. Chưa hết, một côn vừa rồi hấn không có tung ra bất kỳ một chiêu thức nào cả mà ngang nhiên đánh ra một côn với sức lực của cơ thể mà thôi, chân khí trong cơ thể cũng chưa từng vận dụng đến.

Cái gì?!

Nữ tử hai mắt đột nhiên co rút lại, chiêu thức này của nàng mặc dù không phải là mạnh nhất nhưng làm sao sẽ bị một tên Thúc Nhân cảnh tăng bốn dễ dàng hóa giải như vậy.

‘Là do cây trúc côn kia!’.

Trong đầu dần dần xuất hiện một ý nghĩ, ánh mắt nhìn về trúc côn như muốn cướp đoạt.

Nhưng không phải vì bị ngăn chặn một chiêu là đủ để hù dọa nên rất nhanh, nàng ta tiếp tục thi triển một cái khác chiêu thức hướng về một bên hông hấn chém tới.

Độc Nguyễn Liền Nha!

Nàng ta vừa tung chiêu, vừa đẩy mạnh khí tức của mình ra ngoài. Thành linh đạt đến Thúc Nhân Cảnh đỉnh phong, cùng với đó là uy lực của chiêu thức này cũng mạnh hơn một vài thành.

Cảm nhận được như vậy, nàng ta liền nở ra một nụ cười như đã quyết định được kết quả.

Ngay lúc lưỡi liềm chạm gần tới một bên hông, nàng ta trên gương mặt nụ cười càng ngày càng đậm. Tưởng chừng như lần này hấn chắc chắn sẽ bị thương là chắc chắn.

Đột nhiên, thân hình Đế Nguyên Quân một mực biến mất ngay tức khắc. Ánh mắt nàng ta nhìn thấy mà co rút con ngươi. Vừa rồi là loại gì bộ pháp? Lưỡi liềm cách chưa đến một phân nữa là chạm tới da thịt nhưng với khoảng ngắn thời gian như vậy làm sao có thể tránh né được.

“Nhanh, thi triển thực lực bắt hấn lại. Trên thân người này có bộ pháp cực kỳ ảo diệu. Ta phải bắt hấn rồi tra khảo”. Nữ tử mặc dù ngạc nhiên rồi vui vẻ cười nói.

Cho đến lúc này, họ vẫn cho rằng với thực lực của cả ba người thì sẽ chắc chắn bắt được hấn một cách dễ dàng.

“Ồ, muốn bắt ta lại rồi tra khảo sao? Có thể làm thì bắt ta xem”. Đế Nguyên Quân nghe thấy vậy cũng không có một chút biểu cảm nào khác biệt mà vẫn bình tĩnh như không có chuyện gì xảy ra cả.

“Vào tình cảnh này mà vẫn giữ được sự bình tĩnh như vậy? Quả là hiếm thấy”. Nam tử cũng vì thế mà thốt lên.

“Toàn lực ra tay, làm nhanh gọn một chút. Nơi này là Nam Hoang Sơn Mạch, tuyệt không thể để lại động tĩnh quá lớn cùng lâu dài”.

“Được”.

Phích Lịch Kim quyền!

Nam tử kia cũng không có giấu diếm một chút nào, ngay lúc nhận biết được vị trí nơi mà Đế Nguyên Quân dừng lại, nam tử một mực tung ra một bộ

quyền pháp đang đứng đón đầu, ngay lúc hấn dừng lại sẽ rat ay một cách nhanh chóng.

Quyền ra đúng giống như tên gọi, uy lực cường hãn cùng nhục thân mạnh mẽ kết hợp cùng chân khí trong cơ thể tăng phúc nên uy lực đã vượt xa so với hai chiêu thức lúc này của nữ tử kia.

Ngay lúc chuẩn bị dừng lại, hấn cảm nhận được một chút uy hiếp cũng như một luồng sức mạnh ngay phía trước hướng về phía lồng ngực của mình đánh tới. Nếu như một đứa trẻ mười hai tuổi bình thường thì chắc chắn không thể tránh thoát được một quyền này nhưng hấn là ai? Là Đế Nguyên Quân?

Địa cấp trung phẩm côn pháp, Bá Vương Côn, Tấn Phạt!

Rất nhanh, Đế Nguyên Quân tung ra một côn đầy mạnh mẽ ngênh tiếp quyền kinh đang đến kia. Tốc độ của cả hai người lúc này đã cực kỳ nhanh, trong mắt hai nữ tử kia chỉ có thể nhìn thấy tàn ảnh của hai cánh tay mà thôi.

Bành bành!

Nam tử quyền như kinh hồng, Đế Nguyên Quân côn như thần phạt va chạm phát ra thanh âm giống như hai chiếc xe va chạm vào nhau phát ra. Tay không đối cứng cùng với trúc côn mà không hề yếu thế.

Thình lình, nam tử cảm nhận được trên nắm tay cầu mình xuất hiện một cảm giác nhoi nhói khó tả, vừa rồi quyền pháp này của hấn cũng không hề đơn giản, đã là Hoàng cấp cực phẩm quyền pháp, kết hợp cùng chân khí của Ngưng Hải cảnh thì uy lực của nó lúc này đã vượt xa so với cùng cảnh giới mà đạt tới Huyền cấp trung phẩm rồi cũng nên. Nhưng...

“Là Địa cấp côn pháp”. Nam tử có chút giật mình, lần đầu tiên hấn có biểu hiện như vậy.

“Trách không được người ăn nói ngông cuồng như vậy. Là ta xem thường người”. Gương mặt nam tử dần dần trở về đáng vẻ ban đầu.

Tưởng chừng như thu phục hấn sẽ không có nhiều khó khăn nhưng lúc này hấn mới nhận biết được, người mà bọn hấn cho là đứa trẻ này lại không phải người bình thường.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Gia Là Siêu Cấp Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Chạy được sao?

Oanh Tạc!

Nam tử kia ngay khi ổn định thân thể, tiếp đến hấn dầm chân mạnh xuống nền đất rồi lao nhanh về phía Đế Nguyên Quân. Hai tay thít chặt nắm đấm cùng một tầng mờ ảo chân nguyên ở bên ngoài. Nam tử này tiếp tục thi triển một loại quyền pháp khác.

Uy lực của nó lúc này cũng mạnh hơn trước không chỉ một vài thành, đây chính là chân chính thực lực một trong của hấn.

Hai nữ tử kia đứng bên ngoài quan chiến một lúc thì trông thấy loại quyền pháp này được tung ra nên trên gương mặt nở ra một nụ cười hết sức nồng nặc. Gương mặt tràn đầy tự tin về chiến thắng của nam tử kia.

Lúc ban đầu, cả hai có đôi chút ngạc nhiên về khả năng của Đế Nguyên Quân, tràn đầy khó mà tưởng tượng được. Ngỡ rằng hấn sẽ rất nhanh chóng bị bắt gọn nhưng không ngờ được hấn lại phản kháng mạnh mẽ như vậy. Ngay cả Thức Nhân cảnh đỉnh phong cũng không thể chiếm được thượng phong mà ần ần có một chút áp chế nào đó.

“Hấn xong”. Nữ tử bị hấn một cước bay lên tiếng, giọng điệu cực kỳ thỏa mãn.

Phía xa, nam tử kia liên tiếp tung ra những quyền kinh hướng về phía Đế Nguyên Quân công phạt. Quyền kinh của nam tử kia lúc này cũng đã cực kỳ kinh khủng, tốc độ ra quyền lại cực kỳ nhanh, với chiêu thức này hấn đánh ra nhanh mạnh giống như một khẩu súng bắn liên thanh vậy.

Không khí xung quanh cũng vì thế mà bị rung động giống như bị đánh vỡ.

Đế Nguyên Quân hơi nhíu hai hàng lông mày lại một chút, lúc này cũng cảm nhận được một chút uy hiếp nhỏ nhưng cũng không đáng quan tâm cho lắm. Từ trước đây, mỗi trận chiến hấn trải qua cũng không nhiều lắm nhưng mức độ nguy hiểm không thua kém gì những lão bất tử ngoài kia.

Địa cấp trung phẩm côn pháp, Bá Vương Côn, Cùng Đò!

Không chần chừ thêm nữa bởi vì những cái quyền kinh kia đã đến rất gần, khoảng cách không tới ba cái gang tay nữa. Tay phải nắm chặt trúc côn rồi bắt đầu chống lại. Toàn thân khí lực được đẩy cao lên gần như đạt đến đỉnh điểm, toàn thân Thức Nhân cảnh tầng bốn lúc này được đẩy ra hết toàn bộ mà không hề giấu diếm lại.

Tay phải vung côn về phía trước đối cứng cùng những quyền kinh nhanh mạnh kia một cách kịch liệt. Mặc dù cách biệt là một đại cảnh giới nhưng tốc độ của cả hai không hề chênh lệch là bao nhiêu cả mà ẩn ẩn dưới đó là tốc độ Đế Nguyên Quân nhanh hơn một chút.

Oanh oanh!

Sóng xung kích va chạm của hai người vang lên một cách mạnh mẽ cùng với những sóng năng lượng đổ bắn ra tạo thành những con sóng khí đánh mạnh ra giống như những ngọn gió lớn tràn đầy sát thương.

Nam tử kia mặc dù tự tin với quyền pháp của chính mình nhưng đối mặt với Đế Nguyên Quân giống như chạm mặt với một nửa kia của mình, cảm giác như mọi quyền đánh ra đều bị nhìn thấy những điểm yếu rồi đánh vào đó để phá giải.

Lấy nhu khắc chế cương!

Nam tử càng ngày càng cảm giác được Đế Nguyên Quân không phải là một đứa trẻ mười hai tuổi tầm thường mà giống như một đầu hung thú đang thức tỉnh dưới hình hài của đứa trẻ.

“Làm sao có thể?”. Nữ tử trông thấy cả hai người ngang bằng nhau đối đáp mà bất phân thắng bại mà thốt lên.

Gương mặt của hai người nhìn đến cũng không khỏi sợ hãi. Nam tử kia hai người đã biết được từ lâu và thực lực cũng nắm bắt được một phần nào đó, họ cũng biết được muốn đối quyền mà không hề thất thế thì không được mấy ai, ngay cả hai người cũng không dám nói là có thể làm được.

Quyền kinh cuối cùng nam tử thi triển ra, hai hàm răng nghiến chặt lại với nhau, toàn thân khí lực không hề giữ lại một chút nào cả. Hắn hướng một quyền này ngay chính giữa ngực của Đế Nguyên Quân mà oanh tạc.

Nhân thấy nam tử kia có chút không đúng, hắn một mực quan sát một cách tỷ mỉ cũng như nhận diện hết khả năng mà nam tử kia có thể làm ra. Cuối cùng, Đế Nguyên Quân đoán được quyền kinh cuối cùng này vì sao mà mạnh mẽ. Nam tử kia dường như dốc hết tâm sức vào một quyền này để đánh bại hắn.

Bị một tên Thúc Nhân cảnh tăng bốn độ chiêu nhưng không hề có cảm giác thắng thế mà là chân chính ngang bằng với nhau. Nếu như bị truyền ra một trận chiến này thì mặt mũi cũng vì thế mà bị hạ thấp xuống đến cực điểm.

“Có chút ý tứ”. Đế Nguyên Quân vênh môi lên một cái rồi nói.

Dứt lời, tay phải một lần nữa nói lỏng tay cầm rồi thân thể nhanh chóng nhảy lùi ra sau mấy mét để tránh đối cứng.

Nam tử kia trông thấy vậy nên càng thêm âm trầm, hắn suy nghĩ hoàn toàn chính xác, toàn bộ công kích đều bị nhìn thấu hết toàn bộ mà. Quyền cuối cùng này hắn cực kỳ tự tin nhưng có yếu điểm là rất dễ bị né tránh. Và một trong những cách đó chính là nói rộng khoảng cách, đợi đến khi quyền kinh kết thúc thì mới đáp trả lại.

Nhưng nam tử này lại đang cười, vẻ mặt tự tin của hắn càng thêm chắc chắn.

Huyền cấp hạ phẩm thân pháp, Bộ Hành Bước!

Thân thể hắn đột nhiên bị đẩy bắn nhanh về phía trước nhanh chóng tiếp cận vị trí mà Đế Nguyên Quân dừng lại. Nắm đấm cũng vì thế mà được tiếp thêm một chút lực. Chiêu thức này của hắn tập luyện đã không biết là bao nhiêu lần cũng như tranh đấu với rất nhiều người nên có thể nhận biết được khuyết điểm mà tìm được cách khắc phục.

“Kết thúc”.

Quyền kinh cường ngạnh như hổ tung ra đánh trúng Đế Nguyên Quân, cảm giác được nắm đấm của chính mình có một chút ấm nóng, không thể nhảm vào đâu được đó chính là máu. Nam tử trên gương mặt xuất hiện nụ cười càng nồng đậm rồi nói ra.

Nhưng rất nhanh, nam tử này con ngươi bỗng nhiên đột biến. Quyền kinh hắn đánh ra hoàn toàn đã trúng đích, Đế Nguyên Quân chắc chắn bị quyền kinh này oanh tạc cho bị trọng thương nặng nhưng không phải.

Nắm đấm kia đánh trúng chính xác là phía trước ngực nhưng lại bị một thứ gì đó sắc bén chặn lại.

Ngay phía đỉnh nắm tay xuất hiện một lưỡi kiếm sáng bóng cực kỳ sắc bén cắt lên phía trên da thịt sâu tới tận xương nhưng không hề cảm nhận được đau đớn.

“Không thể nào”. Nam tử lúc này tràn đầy hốt hoảng lên tiếng.

“Chung quy là cảnh giới quá yếu, chỉ là Ngưng Hải cảnh mà có thể bức bách ta như vậy cũng có thể xem là có một chút thực lực”. Đế Nguyên Quân hai tay nắm lấy hai phần trục côn kéo nhẹ ra để lộ một phần lưỡi kiếm ra ngoài đỡ lấy quyền kinh kia rồi lên tiếng.

“Ngươi không phải dùng côn”. Nam tử kia vừa sợ vừa hiểu kỳ.

“Ta có từng nói như vậy sao? Nãy giờ chỉ là khởi động thôi”. Đế Nguyên Quân rút kiếm ra ngoài, một tay nắm chặt chuôi kiếm, một tay nắm lấy trục côn rồi đáp.

Nam tử nghe thấy vậy càng thêm lo lắng. Đối với bản thân hắn từ nãy giờ không hề có một chút nào là nương tay cả nhưng đối diện với Đế Nguyên Quân lại chưa hề tung ra hết sức, ngay cả kiếm cũng chưa hề rút ra một lần.

Hơn trăm chiêu vừa rồi hắn tung ra hết sức mà lại bị xem như là khởi động làm nóng người. Đùa hay sao?!

“Dù sao cũng đa tạ ba người các người. Hôm nay đã giúp ta mài kiếm nghiệm kiếm pháp cùng côn pháp vừa mới tu luyện”. Đế Nguyên Quân thản nhiên nói.

Kiểm nghiệm kiếm pháp vừa mới tu luyện!

Nam tử kia như đang đứng ngẩn người, không thể tin được tai mình vừa nghe được cái gì vậy. Từ nãy tới giờ Đế Nguyên Quân chưa hề tung hết sức cũng đánh nhưng lại mượn hắn để kiểm nghiệm côn pháp thì không thể tưởng tượng được.

Người này là ma quỷ ở phương nào?!

Mười hai tuổi tu luyện đến Thức Nhân cảnh tứ tầng, tu luyện địa cấp côn pháp vừa mới nhận được lại thi triển ra được uy lực bá đạo như vậy? Nhưng lại không phải người chuyên tu côn mà lúc này lại rút kiếm ra nữa, chẳng khác gì là một tên kiếm côn song tu hay sao?

Nghe giọng điệu nói như vậy thì chắc chắn kiếm pháp này cũng không hề yếu kém, thậm chí ngang bằng cùng với côn pháp kia đâu.

Nhưng côn thì làm sao so sánh được cùng với kiếm. Kiếm nó có lợi thế hơn thế nhiều, không giống như côn mạnh mẽ về nghiền ép mà kiếm lại mạnh về tốc độ, uyển chuyển cũng như sát phạt. Một kiếm ra như kinh hồng chắc chắn nhìn thấy máu.

Lúc này, nam tử giống như bị nhốt vào bên trong hầm băng. Toàn thân lúc này cảm giác một chút bất lực, nếu như tự tin về cách biệt cảnh giới nhưng bây giờ lại hoàn toàn bị nghiền ép về mọi mặt.

“Bắt đầu thôi”.

Không đợi nam tử lấy lại tâm thần, Đế Nguyên Quân hướng mũi kiếm về phía trước rồi lên tiếng. Hai chân dẫm mạnh xuống đẩy bản thân thể hắn lao nhanh về phía trước hướng về phía cột của nam tử kia mà chém tới.

Oanh!

Một kiếm chém ra như cắt đứt không khí, khu vực xung quanh lưỡi kiếm giống như bị cắt ra làm hai phần. Một kiếm này, Đế Nguyên Quân không hề tung ra bất kỳ một kiếm chiêu nào mà tùy ý chém ra mà thôi nhưng uy lực của nó cũng không vì thế mà yếu kém.

Cảm giác được có một thứ sắc bén cực kỳ nguy hiểm đang tiếp cận rất gần cổ của mình. Nam tử gương mặt trở nên cực kỳ hoảng hốt rồi đưa hai tay lên mà đỡ lại.

“Ồ, linh khí hộ thể”. Đế Nguyên Quân hơi chút ngạc nhiên thốt lên.

Nam tử kia vừa lúc đưa tay lên để đón đỡ thì đồng thời thúc đẩy chân nguyên dung nhập vào linh khí áo giáp hộ thân ở bên trong. Dần dần, phía bên ngoài thân thể xuất hiện một tầng mỏng áo một cái áo giáp trông cực kỳ củ nhưng lực phòng ngự cũng không thể xem thường được.

Một kiếm này hắn chém ra không thể cắt đứt được mà bị chặn lại hoàn toàn ở bên ngoài.

“Hah hah hah. Ta có linh khí phòng thân, xem thử ngươi làm sao đánh được ta”. Nam tử lúc này phá lên cười lớn. Vừa rồi hắn lo sợ một kiếm kia nhưng không ngờ được là linh khí hộ thân này có thể chặn lại được.

“Ngươi có như vậy tự tin?”. Đế Nguyên Quân trên gương mặt không hề có một chút nào gọi là biến hóa mà vẫn giữ lại được vẻ thong dong vốn có. Giống như không hề bất ngờ.

“Nếu đã như vậy thì ta xem cái áo giáp kia có thể chịu được mười kiếm hay trăm kiếm hay ngàn kiếm đây”. Đế Nguyên Quân đột nhiên nở lấy một nụ cười quái dị rồi vùng kiếm lên quá đầu rồi đột ngột chém xuống.

Lưỡi kiếm lúc này ẩn chứa một chút hỗn độn chân nguyên chém bổ xuống, uy lực của nó lúc này mạnh hơn ít nhất cũng phải năm lần đi.

Nam tử nhận thấy nguy hiểm cận kề như vậy cũng không khỏi lo sợ mà đưa tay lên chống đỡ. Hắn liên tiếp thúc đẩy chân nguyên dung nhập vào bên trong linh khí hộ thân để chống đỡ.

Oanh!

Một kiếm chém xuống, thân thể nam tử ẩn ẩn bước ra sau một bước, chân chính thua thế.

Không đợi nam tử kia ổn định lại. Đế Nguyên Quân tiếp tục vùng kiếm lên cao rồi lại chém xuống thêm mười cái một cách liên tục với tốc độ nhanh tới

mức mà mắt thường khó mà bắt kịp được.

Địa cấp trung phẩm kiếm pháp, Từ Tịch Kiếm Pháp, Vô Phong!

Cuối cùng, một kiếm. Đế Nguyên Quân thi triển ra kiếm chiêu của mình. Đột nhiên, không khí xung quanh như đang gào thét, linh khí cũng vì thế mà trở nên một cách tán loạn giống như sợ hãi. Lưỡi kiếm chứa đựng một luồng hỗn độn chân nguyên cực kỳ nồng đậm đang bào mòn linh khí xung quanh một cách nhanh chóng.

Rầm!

Một kiếm hạ xuống chém trúng phía trên lớp áo giáp kia. Đột nhiên, tầng bóng mờ ảo của nó càng thêm hiu hắt rồi đổ vỡ hết toàn bộ.

Linh khí hộ thể. Nát!

Phốc!

Nam tử kia cũng không chỉ vì bị vỡ nát áo giáp mà bị đẩy lui mà vì bị chính một kiếm này của hắn chém lùi về sau mấy chục mét. Trên hai cái khuỷu tay lúc này cảm giác đau đớn đến đỉnh điểm, mặc dù có áo giáp hộ thân nhưng một kiếm vừa rồi quá bá đạo. Không chỉ phá nát áo giáp mà còn tạo ra một miệng vết thương sâu tới tận xương.

May mắn có linh khí hộ thể ngăn chặn đa phần công kích nhưng cũng không thể bài trừ được hết toàn bộ. Một kiếm kia quá mức kinh người.

Không chỉ có thế, nam tử kia còn bị hỗn độn chân nguyên dung nhập vào bên trong cơ thể khiến chân nguyên của hắn trở nên bạo động chạy tán loạn, khiến cho hắn bị thêm nội thương mà học máu.

Phải biết, Hàn Ngữ Băng thân làm Thiên Địa cảnh cũng phải tốn thời gian hơn một tháng để đào thải loại chân nguyên này ra ngoài, so sánh thì tên này cùng lắm chưa bằng một phần mười của nàng ta là chắc chắn, nên tên nam tử này muốn đẩy nó ra được tốn đâu chỉ mấy tháng thời gian thôi đâu.

"Địa cấp côn pháp, địa cấp kiếm pháp. Thực lực như thế sao lại ở một nơi hoang tàn quốc gia này".

"Rốt cuộc là ai?".

Nam tử lúc này tâm trí xuất hiện những câu hỏi như một mớ hỗn độn quán lấy tâm trí.

Chạy!

Mọi cái tự tin của nam tử này lúc này hoàn toàn biến mất, mà thay vào đó là sự sợ hãi. Trong đầu hắn dần dần xuất hiện một cái ý nghĩ, chỉ có một chữ "Chạy" mà thôi.

"Chạy đi, tên này ta không thể nào đối đầu được".

Trước khi quay người, nam tử này cũng không quên thốt lên báo cho hai cái nữ nhân kia biết. Mặc dù cả hai không biết chuyện gì xảy ra giữa hai người nhưng một kiếm vừa rồi cũng đủ để khiến hai người càng thêm sợ hãi. Nhất là nam tử kia bị một kiếm chém nát linh khí hộ thân cùng chịu thêm nội thương không hề nhẹ như thế thì hai người làm sao mà chống chịu được.

Lời nói này của nam tử kia như đánh thức cả hai. Không chần chừ thêm nữa, cả ba người nhanh chóng quay người cùng nhau hướng về vị trí tòa thành kia mà chạy đi.

"Muốn chạy". Đế Nguyên Quân nhận thấy ba người đang định chạy đi liền lên tiếng.

"Chạy được sao?".

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Gia Là Siêu Cấp Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Nguy hiểm

Chạy được sao?!

Đế Nguyên Quân thân nhiên thối lui rồi thân ảnh đột nhiên biến mất.

Ba người kia tốc độ cũng thật là nhanh, vừa mới quay người chạy đi thôi nhưng khoảng cách lúc này cũng phải vượt qua 2 dặm rồi. Tốc độ có thể so với cùng cảnh giới là nhanh hơn một chút, cùng thực lực không hề yếu hơn nên cả ba rất có thể đến từ một nơi nào đó có trình độ không hề thấp một chút

nào.

Trông dáng vẻ cùng suy nghĩ một cách quyết đoán như vậy thì họ chắc chắn không hề yếu kém mà có rất nhiều kinh nghiệm chiến đấu.

“Khốn kiếp, từ đâu xuất hiện một tên quái vật như vậy?”. Nam tử chạy đi mà không ngoái đầu nhìn lại. Chạy được một lúc, không hề cảm nhận được Đế Nguyên Quân đuổi theo, nam tử mới thốt lên.

“Đúng là xúi quẩy, vừa đến nơi này cái gặp đúng quái vật. Không lẽ cấp thấp vương triều đều như vậy hay sao?”. Nữ tử chạy một bên đột nhiên rừng mình một cái rồi thốt lên, trên gương mặt cho đến lúc này cũng không tài nào kiềm chế được, cảm giác sợ hãi cùng lo lắng không hề giảm xuống mà đột nhiên tăng lên.

“Không thể nào”. Bên cạnh, một nữ tử khác lên tiếng bác bỏ.

“Các ngươi không nhìn môn phục của hắn sao?”. Nam tử nuốt xuống một ngụm khí rồi lên tiếng cắt ngang.

“Ý ngươi là gì?”. Nữ tử đứng bên cạnh lên tiếng hỏi.

“Áo trắng viền xanh, trên ngực in hình chữ “Tinh” là đệ tử tinh anh của Tinh Kiếm Tông”. Nam tử nuốt xuống ngụm nước rồi trả lời.

“Tinh kiếm tông?”. Nữ tử khác ngơ ngác không biết.

“Đúng là ngu muội, đã từng là nhất phẩm tông môn? Các ngươi chỉ có dục sắc thì biết sao được”.

“Không ngờ nhiều năm như vậy mà có thể bồi dưỡng được một tên đệ tử biến thái như vậy”.

Nam tử nhớ đến, lúc trước được nghe kể đến mà bỗng nhiên thân thể rung mình một cái.

“...”. Cả hai nữ tử trông hần biểu hiện như vậy nên cũng hơi trầm mặc.

Sau đó, cả ba không còn nói gì thêm mà một mực chạy nhanh đi, hướng về phía tòa thành. Máy lần, nam tử quay đầu nhìn lại không thấy hần đuổi theo nên cũng thả lỏng đi một vài phần.

Cũng đúng mà thôi, khoảng cách một cái đại cảnh giới nhưng việc Đế Nguyên Quân có thực lực có thể vượt cấp mà chiến như vậy đã có thể xem là cực kỳ kỳ kinh ngạc nhưng nếu so về tốc độ đơn thuần thì không thể nào mà so sánh được, nếu như sử dụng thân pháp có phẩm cấp cao thì có thể bù trừ đi một phần nào đó. Nhưng chắc chắn không thể theo kịp được.

“Gắng đi chuyển thêm một chút nữa, không tới mười dặm nữa là có thể đến nơi”. Nam tử thở nhẹ một hơi rồi lên tiếng.

Nhưng cùng lúc đó, cả ba người vừa chạy đi đến chưa được một phút thì đột nhiên có chuyện xảy ra. Phía trước mặt họ là một đầu hung thú tam cấp đỉnh phong, là một trong những đầu được cho mạnh nhất ở khu vực giáp ranh này. Và với việc ở gần thành nhưng không một ai tìm đến nó để đuổi đánh nên cũng có thể suy đoán được thực lực của nó cực kỳ kinh khủng.

Tịch Lam Độc Xà!

Thân thể nam tử đột nhiên đứng chững lại, trên người từng sợi lông tóc bắt đầu dựng đứng cả lên, toàn thân lạnh toát. Gương mặt tái xanh nhợt nhạt tràn đầy sợ hãi.

Sau đó, đến hai nữ tử chạy theo sau cũng vì thế mà có cùng một cái phản ứng.

“Làm sao nó có thể ở nơi này, tam cấp đỉnh phong hung thú không thể nào ở cái vùng giáp ranh này được”. Trong đầu hần lúc này tràn đầy sợ hãi nhưng cũng giữ được một phần trí để suy nghĩ.

“Nay số giảm phải cắt chó”. Nam tử khòe miệng tràn đầy đáng ghét nhảm nhí.

“Oanh Nhị đại ca, làm sao bây giờ?”. Một bên, nữ tử đưa tay vịn vào một bên hông áo hần rồi nói, toàn thân nàng ta lúc này vẫn không thể kiềm chế được sợ hãi mà hai chân run lên liên tục.

“Đáng chết”. Nam tử này tên là Oanh Nhị lên tiếng nhưng đó không phải là câu trả lời.

“Bình tĩnh một chút đi”. Một bên khác, người nữ tử kia có một phần khí chất nhất, mặc dù gặp phải tình huống nguy hiểm như này nhưng vẫn giữ được sự bình tĩnh. Nhưng nội tâm nàng đang không ngừng run rẩy.

“Ta không muốn chết, Oanh Nhị đại ca, ta không muốn chết”.

Mặc dù được nhắc nhở như vậy nhưng người này vẫn không thể kiềm chế lại được, đạo tâm quá mức mỏng yếu nên rất dễ bị ngoại vật tác động đến làm cho tâm trí bất ổn định.

“Muốn sống thì im miệng”. Oanh Nhị cố gắng kìm nén xuống sợ hãi rồi quay qua nói, lời nói mặc dù tương đối nhỏ nhưng lại ẩn chứa một mệnh lệnh hay

đúng hơn chính là đe dọa.

Mặc dù khoảng cách giữa ba người cùng đầu hung thú kia khoảng chừng một trăm trượng cùng với việc nói chuyện không quá lớn tiếng nhưng vẫn không thể thoát được cảm ứng của nó. Ngay lúc ba người muốn nhẹ nhàng quay người đi đến một phương hướng khác thì nó bắt đầu để ý đến.

Toàn thân Tịch Lam Độc Xà có một bộ lân phiến màu xanh lam tương đối sậm màu bao bọc xung quanh cơ thể như một bộ áo giáp bảo vệ phía bên ngoài, toàn thân dài hơn hai mươi trượng với thân thể to tròn, cái đầu tương đối to lớn với hai con mắt màu vàng đậm cùng con ngươi màu đỏ máu hình elip nhọn hai đầu. Ánh mắt nó giống như một con hổ lớn nhìn chăm chăm con mồi.

Nó bắt đầu có một chút di chuyển, cơ thể to dài bắt đầu cuộn lại vào nhau tạo thành mấy cái vòng lớn bắt đầu nâng đỡ cơ thể nó lên cao. Cái cổ dài chắc khỏe đưa đầu lên cao cách mặt đất khoảng chừng hơn năm trượng rồi nhìn chăm chăm hơn về phía họ.

Ngay hai bên mang đầu, dần dần xuất hiện hai cái mang ẩn ẩn dưới lớp lân phiến bắt đầu bành trướng ra. Hai cái mang lúc này được mở lớn ra hết toàn bộ rộng đến gần hai mét mỗi bên.

Khóe miệng vênh nhẹ lên như đang cười để lộ hai hàng răng sắc nhọn với những giọt chất dịch màu tím đen chảy ra nhỏ giọt xuống nền đất. Ngay sau đó, vùng đất phía bên dưới giống như bị ăn mòn đi tạo thành từng cái hố lớn bên dưới.

Cái đầu to lớn của nó bắt đầu mở rộng miệng cùng cái lưỡi màu đen chẻ đôi khiến người ta có cảm tượng được chỉ cần nó mở rộng miệng nó ra hết cỡ có thể nuốt nguyên được một cái xe tải cũng có thể.

Khí tức của nó cũng không có giấu diếm mà dần dần tản ra, nó lúc này không phải đe dọa mà chân chính nhìn cả ba người giống như bữa ăn dâng đến miệng vậy.

Hung thú cùng với con người đã từ lâu đối địch với nhau không biết trải qua bao lâu, cả hai đều xem nhau là kẻ thù không đội trời chung. Con người săn giết hung thú chỉ để thỏa mãn bản thân, tìm kiếm nội đan để tu luyện, bán những bộ phận có giá trị. Còn hung thú xem con người không gì hơn chính là đồ ăn.

Ngay khi nhìn thấy biểu hiện của nó, cả ba người cảm giác như mọi thứ xung quanh bị sụp đổ. Cảm giác không khí càng ngày càng trở nên nặng nề, mật độ không khí lúc này như đã biến mất hoàn toàn khiến cho việc hô hấp càng ngày càng trở nên khó khăn.

“Không tốt, nhanh lui”. Nam tử nhanh chóng có phản ứng. Biết được cục diện này hoàn toàn là cửa tử nhưng hắn một mực vẫn hi vọng nên lên tiếng quát lớn.

Cả hai người kia nhận uy áp của nó mang lại nên đứng bất động, toàn thân giống như một bức tượng không có bất cứ rung động nào, ngay cả hô hấp cũng hoàn toàn không có. Cả hai đều giống như là người mất hồn. Nhưng may mắn, giọng nói lớn của Oanh Nhị đánh thức cả hai người tỉnh dậy.

Nhanh chóng, không hề có một chút chần chừ, cả ba người nhanh chóng quay lui rồi hướng về một phía khác chạy đi.

Khè khè!

Tịch Lam Độc Xà nhìn thấy cả ba người chạy đi nên càng ngày càng tức giận, cái đầu lớn của nó một lần nữa được đưa lên cao, khóe miệng mở rộng rồi phát ra thanh âm cực kỳ rợn người.

Sau đó, thân thể nó dần dần hạ thấp xuống rồi trườn bò một cách nhanh chóng đuổi theo ba người. Tốc độ của nó cực kỳ nhanh, nó nhanh tới mức gần như gấp mười lần của Oanh Nhị, thậm chí so sánh với Hàn Ngữ Băng cũng nhanh hơn một quãng.

Với thân thể to lớn của mình, nó trườn bò cũng tạo ra động tĩnh cực kỳ lớn, thanh âm ma sát của lớp lân phiến phía dưới bụng cùng mặt đất phát ra “Xào xạc”. Xung quanh từng cái cây lớn cùng những bụi rậm đều bị thân thể của nó oanh kích cho gãy đổ.

Không đến năm phút, khoảng cách của nó cùng ba người đã được thu hẹp gần như hết toàn bộ, chỉ cần trong nháy mắt là nó có thể vượt qua được.

“Khốn kiếp”.

“Nhanh ôm lấy cơ thể ta”.

Nam tử cảm nhận được nguy hiểm từ phía sau lưng đã đến cực kỳ gần nên quát lớn kêu gọi hai người.

Sau đó, Oanh Nhị từ trong nhẫn trữ vật lấy ra một tấm bùa chú với từng nét chữ trông cực kỳ cổ lão đưa lên ngay phía trước ngực của mình.

Oanh Nhị hắn không thể chết ở nơi này được nên không cần giấu diếm thêm nữa mà lấy ra một trong những át chủ bài của mình.

Tấm phù chú này có tên là “Độn Thần Phù”, công dụng duy nhất của nó chính là bảo hộ tính mệnh, di chuyển người sử dụng đến một vị trí gần đó có khoảng cách xa gần tùy theo mức độ cung cấp chân nguyên.

“Độn Thần Phù, mở cho ta”. Oanh Nhị khóe miệng chảy ra một ít máu tươi rồi quát lớn.

Cánh tay nắm giữ tấm phù này run lên kịch liệt, gương mặt hắn cũng vì thế mà dần dần trở nên trắng bệch. Trong thời gian ngắn như vậy, hắn đã truyền

vào bên trong không biết là bao nhiêu chân nguyên. Gần như hần đã truyền vào bên trong hết toàn bộ.

Ngay lập tức, tấm phủ đột nhiên sáng lên, từ bên trên bề mặt từng nét chữ dần dần bay lên tách ra khỏi mặt giấy mà lơ lửng trước người hần rồi nhanh chóng bao phủ hết toàn bộ thân thể.

Vù vù!

Rồi đột nhiên, thân ảnh của ba người bắt đầu biến mất giống như tan biến ở trong không khí.

Khè khè!

Tịch Lam Độc Xà mặc dù có thực lực cực kỳ bá đạo nhưng làm sao có thể so sánh được với tốc độ của tấm phủ kia, ngay lúc cả ba người biến mất, nó gần đầu lên cao rồi phát ra thanh âm cực kỳ tức giận.

Nhưng nó cũng không phải tầm thường như vậy, thân là tam cấp đỉnh phong hung thú nó có thể so sánh với Thiên Địa cảnh đỉnh phong thực lực nên cũng có thể sử dụng một phần sức mạnh của thiên địa để cảm ứng.

Rất nhanh, nó tản ra một mạch gọn sóng linh khí phát tán ra xung quanh, bán kính của nó cũng vì thế mà tăng lên một cách nhanh chóng đạt đến năm trăm trượng.

Phía xa!

“Hộc hộc”.

Vừa sử dụng Động Thần Phủ, cả ba người đã được thuận di đi đến một nơi tương đối xa khoảng chừng bốn trăm trượng hơn rồi dừng lại. Cả ba người ngã lăn lóc trên nền đất trông cực kỳ mệt mỏi mà thờ ra hồng hộc.

“Ta thoát được”. Nữ tử trên mặt tràn đầy không thể tin được, tưởng chừng như sẽ chết nhưng ngay lập tức thoát đi được nên thốt lên đầy vui sướng.

“Hừ, đúng là xui xẻo, làm ta mất đi món bảo bối”. Đáp lại, nam tử kia đột nhiên hừ lạnh một tiếng.

“Đa tạ người”. Một bên khác, nữ tử kia vẫn giữ vững được tâm trí của mình mà lên tiếng.

“...”. Nam tử gật đầu nhẹ một cái xem như là trả lời.

Nhưng không đợi cả ba người vui vẻ thêm một lúc nữa mà đột nhiên có một thanh âm từ phía trước cách đó không xa vang lên.

“Các người làm sao chậm như vậy, để tiểu gia chờ đợi thật là lâu”.

Nghe thấy thanh âm này, đột nhiên thân thể cả ba bắt đầu rung mình một cách mãnh liệt, cảm giác vui mừng chưa được bao lâu thì đột ngột tụt dốc xuống lâm vào hầm băng.

Gương mặt tái xanh sợ hãi không còn một giọt máu, hai con người co rút lại nhìn chăm chăm về phía cái cây cao phía trước, thanh âm này không còn quá xa lạ với ba người mà cực kỳ thân thuộc. Hồi nãy đã nghe giọng nói này rồi, không ai khác ngoài Đế Nguyên Quân.

Phía trên cành cây cao kia, một bóng dáng nhỏ đang ngồi dựa lưng vào thân cây, hai chân thả lỏng xuống đứng đưa qua lại như đang vui chơi.

Cái hình ảnh này lại càng khiến cả ba người trở nên sợ hãi hơn hết.

Tránh vô đưa gấp vô dùa!

Nhưng cả bốn người cũng không biết được, một cái cực kỳ nguy hiểm đang hướng đến rất gần. Tam cấp đỉnh phong hung thú đến!

- - -

Ps: Bảo like đi a, like chương đi a.

Cầu donate, cầu kp, cầu đề cử.

Haizzz. CN vs t2 ta lên thốt rồi các đh à. Ta phải đi thi rồi a. Đạo này ta hơi bận với ôn đề thi kết thúc môn nên hơi bận chút, qua tuần ta sẽ ra chương đều lại nha các vị. hehe

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Gia Là Siêu Cấp Thiên Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Nhất Đế - Đế Nguyên Quân

“Ngươi còn muốn đuoải tận giết tuyệt hay sao?”. Oanh Nhị trấn định lại tâm thần rồi lên tiếng. Thân thể hao hụt nguyên khí quá độ như vậy khiến hấn khó mà ổn định lại, cơ thể liên tục run nhẹ lên.

“Như vậy sao?”.

“Đôi lại, nếu như ta không có thực lực thì các ngươi có tha cho ta hay không?”.

Đế Nguyên Quân trên gương mặt bắt đầu có một chút biến hóa nhỏ rồi lên tiếng trả lời.

“Xưa nay ta một thân không bao giờ làm chuyện thừa thãi, người không phạm ta, ta không phạm người”.

“Chưa hết, từ trước đến giờ, người đứng trước mặt ta chưa ai dám lên tiếng muốn bắt ta làm quà, chưa có ai có thể nhìn ta như vậy. Nếu có gan đứng như vậy thì chỉ ít cũng phải nhận một chút hậu quả”.

Đế Nguyên Quân nhảy từ trên cây xuống đất, trên tay nắm trục côn rồi lên tiếng với giọng điệu hết sức gay gắt. Biểu cảm của hấn cũng vì thế mà biến hóa một cách chóng mặt. Từ một đứa trẻ vô ưu vô lo lúc này lại chuyển thành một người máu lạnh.

Từng từ, từng chữ nói ra giống như những cái đinh đóng sâu vào trong tâm trí. Cùng với đó chính là cảm giác rợn người cũng dâng lên đến đỉnh điểm.

“Rốt cuộc ngươi muốn như thế nào mới chịu buông tha bọn ta?”. Một bên, nữ tử với gương mặt bình tĩnh hỏi hấn.

“Đơn giản, chỉ một chữ “Chết””. Đế Nguyên Quân ánh mắt đảo qua nữ tử kia một cái rồi thân nhiên thoải nghĩ.

Thân làm đỉnh cấp cường giả như hấn cũng không tránh khỏi tuổi đời còn quá thấp, dù sao cũng chỉ mới mười hai tuổi mà thôi, độ tuổi này suy nghĩ vẫn còn có một chút non nớt cùng rất dễ bị kích động cũng như nóng giận.

Đế Nguyên Quân đứng trên đỉnh cao của tu luyện nhìn xuống chúng sinh giống như kiến cỏ có thể tùy ý giẫm đạp cùng hủy diệt hết toàn bộ, thân là cường giả như vậy tất nhiên sẽ có ngạo khí của riêng mình. Hấn mặc dù ngạo khí không thể hiện ra quá nhiều nhưng bị người khác xem thường, thậm chí xem hấn là một vật để trao đổi cho đi nên dường như đã chạm đến điểm sát tâm.

Chữ “Chết” từ miệng Đế Nguyên Quân tuôn ra cũng không phải là một từ nói suông mà ẩn chứa bên trong là vô tận sát cơ, mặc dù sát khí không thể hiện ra ngoài nhưng với sát tâm như vậy cùng đã đủ để dọa người rồi.

Nghe thấy như vậy, ba người sắc mặt lúc này tràn đầy khó mà coi được, riêng nam tử kia sắc mặt đã xám hết mức có thể nay còn gặp phải hấn nên biểu cảm cực kỳ hỗn tạp. Ẩn ẩn trong đó là cảm giác hối hận dâng lên cao ngút, nếu cho lại một cơ hội thì chắc chắn nam tử sẽ không bao giờ chọn hấn để trêu chọc.

Còn hai nữ tử kia lúc đầu nhìn hấn với ánh mắt khinh miệt, xem thường, thậm chí còn gọi ý hấn trở thành món quà để tặng cho người gọi là Mộng lão kia. Cả hai lúc này sức lực dư lại cũng không còn là bao và ngay từ ban đầu đã khó mà đối phó được cho nên lúc này kể cả ba người liên hợp cũng khó lòng mà thắng được.

Đây là dẫn đến họa sát thân!

Nữ tử kia gương mặt tràn đầy bình tĩnh nhưng vào lúc này cũng có biến hóa một vài phần, lúc đối diện với Tịch Lam Độc Xà thì nàng ta cũng không có biểu hiện giống như vậy. Mà lúc này, đối diện với đứa trẻ kia lại khiến cho nàng khó lòng mà kiềm chế được cảm giác, từ sâu thẳm trong thâm tâm đang nhắc nhở “Đứa trẻ này không phải người bình thường, nếu so với tam cấp đỉnh phong hung thủ còn đáng sợ hơn vạn phần”.

Mặc dù khó lòng chấp nhận được kết quả này nhưng cục diện này đã đẩy cả ba vào đường cùng. Sau lưng có tam cấp đỉnh phong hung thủ truy sát mà không biết thời gian bao lâu nữa có thể tìm đến. Phía trước mặt lại đối mặt với Đế Nguyên Quân.

Hai phía đều khó lòng mà phá giải được, thậm chí không có khả năng có thể sống sót đi ra ngoài.

Còn nữ tử còn lại lúc này đã sợ hãi đến tột cùng, cơ thể cao mảnh dùng một cái ngã ngổ xuống nền đất, hai tay đỡ cố định lại thân thể nhưng không kiềm chế được mà run lên cầm cập.

Sắc mặt nàng đã tái xanh hết toàn bộ, chẳng cần phải suy nghĩ đến cảm giác ngay khi nó đã hiển hiện rõ ràng trên gương mặt như vậy.

Hai con ngươi lúc này co rút hết toàn bộ nay chỉ bằng một hạt đỗ đen, cùng với từng sợi tơ máu nhỏ chạy dài phía bên trong hai mắt hiện lên.

Sống mũi cái khỏe đỏ chót cùng khuôn miệng run lên không ngừng. Ánh mắt nàng tràn đầy lo sợ nhìn về phía Đế Nguyên Quân giống như gặp phải quỷ đang chuẩn bị đưa nàng xuống âm ti.

Ban đầu, nàng nhìn hấn với ánh mắt khinh miệt hết sức. Nhưng vào lúc này, mọi thứ đã không còn đúng như suy nghĩ mà họ đã rước đến một cái họa sát thân kinh khủng nhất từ trước cho đến giờ.

Cái cảm giác này chắc chắn là đáng sợ nhất trong đời và cũng là lần cuối cùng cảm nhận được. Bởi vì không qua ngày hôm nay, chắc chắn cả ba sẽ không còn nhìn thấy được mặt trời chiếu sáng nữa mà xung quanh chỉ có thể là màn đen cùng những tiếng thét đau đớn sợ hãi bao quát lấy tâm trí. Cùng những thanh âm tra tấn dã man từ thế giới của cái chết.

“Chuyện này là bọn ta sai, nhưng cũng không...”. Nam tử nuốt xuống một ngụm khí lạnh để lấy dũng khí rồi lên tiếng, thanh âm run rẩy của hắn vang lên.

“Đúng vậy, van cầu người tha cho ta”. Nữ tử ngồi xổm trên nền đất kia lúc này chuyển thành quỳ rạp trên nền đất rồi than vãn. Lợi nói nàng ta ngậm miệng chứa đựng vô tận sợ hãi, ánh mắt chỉ có thể dán chặt xuống nền đất mà không dám nhìn cao lên đối diện Đế Nguyên Quân.

“...”. Nữ tử còn lại chỉ đứng trầm mặc mà không có nói gì.

“Hah hah hah, sao lúc ban đầu nhìn ta, bắt ép ta lại không nghĩ đến hậu quả”.

“Vẫn giống trước, ta nếu không có thực lực thì van cầu các người được hay sao?”.

“Mọi thứ trên đời cái gì cũng có hậu quả riêng của nó”.

“Trong cái thế giới này, mỗi một ý nghĩ, mỗi một ngữ ý, mỗi một ánh mắt, mỗi một sai lầm dù chỉ nhỏ nhất cũng phải đón nhận hậu quả”.

“Kết thúc đi thôi”.

Đế Nguyên Quân trên gương mặt gần như băng lãnh hết toàn bộ, con ngươi cũng dần dần chuyển qua màu đỏ sẫm màu máu, cái này chắc chắn là do sát tâm, sát khí cùng nhiễm huyết khí nhiều tới mức khó mà đóng đũa được ngưng tụ lại. Người nắm giữ loại ánh mắt này trời sinh chắc chắn là một đại ma đầu, nhưng hắn lại có thể ngưng tụ được cũng đã đủ để chứng minh được hắn là người quyết đoán đến mức nào. Tay nắm chặt chuỗi kiếm rồi từ từ kéo lưỡi kiếm ra khỏi vỏ vang lên thanh âm ma sát cực kỳ chói tai.

Bình thường, thanh âm này phát ra chắc chắn không mấy ai để ý cùng gạt bỏ nó ra ngoài nhưng đối với ba người lúc này, cái thanh âm này dường như cắt sâu vào trong tâm trí họ vậy, mỗi một giây trôi qua cũng đủ khiến tâm chìm xuống vực sâu ngàn vạn dặm.

Nhưng ngay lúc Đế Nguyên Quân chuẩn bị ra tay, từ phía xa truyền đến một thanh âm ma sát cực kỳ to lớn vang lên. Cái thanh âm ma sát này cực kỳ khác biệt, cái này không phải tiếng từ bàn chân chạm xuống nền đất mà là thứ gì đó chà xát lên trên bề mặt phát ra.

Cùng với đó là thanh âm từng tiếng cây gãy đổ rơi xuống nền đất.

Ánh mắt Đế Nguyên Quân lúc này cũng có một chút biến hóa nhìn về phía xa kia. Nhưng rất nhanh lại không còn để ý đến nữa mà trực tiếp hướng mũi kiếm về phía chính giữa tim nam tử đâm đến.

Khê kê!

Ngay khi vừa đi ra khỏi bụi cây rậm, Tịch Lam Độc Xà nhìn thấy mũi kiếm của hắn đâm đến nên đầu nó ngẩng lên cao, hai cái mang lớn cũng phình ra giống như đang hù dọa. Thanh âm hơi khàn cùng tiếng rít cổ của nó vang lên cực kỳ chói tai.

Ngay sau đó, nó cũng không kiềm chế mà lao nhanh về phía Đế Nguyên Quân chộp tới.

Mặc dù chưa sản sinh ra linh trí nhưng Tịch Lam Độc Xà đã có thể cảm nhận được thiên địa nên khí tức trên người của cả ba đều đã yếu đến cực điểm, chắc chắn không thể trốn thoát được hai hàng răng sắc nhọn của mình. Đối với ba cái thức ăn không có sức chống trả nên nó cũng không quá nóng vội mà chuyển hướng về phía hắn.

“Ồ”.

Đế Nguyên Quân cảm nhận được ý nghĩ của Tịch Lam Độc Xà nên hành động đột nhiên dừng lại. Ánh mắt băng lãnh nhìn về phía nó đang lao đến và đồng thời nở một nụ cười kỳ dị.

Bắt gặp được ánh mắt cùng biểu hiện của hắn, Tịch Lam Độc Xà giống như bị chọc giận thêm nên nó không còn giữ lại một phần sức lực nào cả. Ánh mắt tràn đầy sát ý dân lên, khoe miệng ẩn chứa những giọt chất dịch màu tím đen đầy độc được nhỏ giọt xuống nền đất như đang chảy giải.

Khoảng cách ban đầu gần một dặm nhưng vừa mới trải qua mấy cái hô hấp thì nó cũng đã tiếp cận đến hắn đã rất gần, không đến hai mươi mét nữa là cái miệng lớn có thể cắn ngang người mà nuốt.

Trái lại với vẻ mong chờ có cơ hội của ba người thì vào lúc này, đầu hung thú lại xuất hiện khiến cho tỷ lệ sống sót càng thấp hơn, gần như lúc này hoàn toàn đã về con số không đại biểu cho họ chắc chắn sẽ chết.

Ba người biểu cảm là vậy nhưng Đế Nguyên Quân lại xem như chẳng có là gì!

Ánh mắt đỏ máu của hắn đột ngột thay đổi thêm một lần nữa, trái với vẻ ẩn chứa sát tâm thôi nhưng vào lúc này lại ẩn chứa thêm kinh khủng sát ý.

"Cút". Đế Nguyên Quân nhẹ nhàng nói ra một chữ rồi sau đó....

Vù vù!

Đột ngột, toàn bộ khu vực xung quanh bị màn sương màu đỏ bao phủ hết toàn bộ khiến ánh sáng khó lòng mà xuyên thấu xuống được. Không khí xung quanh bị sát ý này thôn phệ hết toàn bộ mà chỉ để lại huyết khí lơ lửng mà thôi.

Chưa hết, ngay khi Đế Nguyên Quân vừa tung ra sát khí, toàn bộ không gian xung quanh đang bình thường bỗng nhiên trở nên hỗn loạn, thời gian lúc này giống như đã hoàn toàn bị chậm lại hết mức. Toàn bộ hành động đều bị gián đoạn hết toàn bộ mà chỉ để lại ánh mắt cùng suy nghĩ được như ban đầu mà thôi.

Phía trên cao, từng hàng mây trắng nay bầu trời đã chuyển thành màu đỏ máu, mọi thứ nằm trong tầm ảnh hưởng của sát khí này lên đến cả hàng trăm hàng ngàn dặm khiến cho toàn bộ mọi thứ trở nên đình trệ.

Rầm rầm!

Từ trên cao đánh xuống từng tia tử lôi với đầy đủ màu sắc, nhưng đáng sợ nhất vẫn chính là những tia lôi màu đỏ kia. Cảm giác như chỉ cần nó đánh trúng thôi cũng đủ để hủy diệt mọi thứ rồi. Trong thời gian ngắn ngủi một cái hô hấp thôi nhưng trên trời đã xuất hiện hàng ngàn hàng vạn tia tử lôi đánh ra khiến toàn bộ Nam Hoang Sơn Mạch cùng những khu vực xung quanh phải rung chuyển đến kịch liệt.

Thiên đạo tử lôi!

Thiên địa run sợ!

Ở một nơi nào đó ngoài kia!

Tại một tòa tháp tương đối cổ lão, có một người trông cực kỳ già nua, hai mắt thất chặt tu luyện, linh khí xung quanh lơ lửng không ngừng, mái tóc, lông mày, lông mi dài trắng xóa rủ xuống.

Phốc phốc!

Lão giả này đã bế quan ở nơi này không biết từ bao giờ, nay đột nhiên cảm nhận được thứ gì mà đột nhiên miệng phun máu. Sau đó, thân thể không kiềm chế được mà ngã ra sau, toàn thân lỏng lẻo dựng đứng, làn da xuất hiện từng chấm lông gà. Cảm giác toàn thân lạnh toát như người chết.

“Sát khí này, rốt cuộc là cái thứ gì mang đến”. Lão giả này khòe miệng ầm ầm run rẩy kịch liệt rồi thốt lên với giọng điệu cực kỳ sợ hãi.

Tiếp đến nhưng khu vực khác!

Liên tiếp rất nhiều lão quái đang bế quan tu luyện đột nhiên tỉnh giấc, ai ai cũng có vẻ mặt sợ hãi cùng khòe miệng ầm ầm máu tươi.

Nhưng đặc biệt hơn cả chính là tại Tinh Kiếm Tông, ngay phía dưới lòng đất sâu đột nhiên xuất hiện rung động cực kỳ kinh khủng giống như một trận động đất cực mạnh đang bắt đầu diễn ra, cùng lúc đó là một loạt thanh âm giống như ai đang gào thét từ phía bên dưới đất vang lên.

Đám đệ tử xung quanh cũng vì thế mà tràn đầy sợ hãi, mặc dù cảnh giới thực lực không cao nhưng ở trong không khí đột nhiên xuất hiện một loại cảm giác nào đó khiến toàn bộ phải sợ hãi, hầu như toàn bộ đệ tử không kiềm chế được mà sùi sụt nằm trên nền đất ngất đi.

“Rốt cuộc là có chuyện gì?”.

“Cái rung động này lại giống với mười hai năm trước, thậm chí lúc này càng mạnh mẽ hơn nhiều lần”.

“Chưa hết, cái cảm giác khiến ta sợ hãi đến tận thâm can này từ đâu mà xuất hiện”.

“...”.

Tại một nơi sâu thẳm nào đó của Tinh Kiếm Tông, liên tiếp từng thanh âm run sợ cổ lão vang lên.

Nam Hoang Sơn Mạch!

Rống rống!

Bị lượng sát khí kinh khủng này bao bọc hết toàn bộ khiến cho toàn bộ hung thú như bị kích động mà tạo thành từng loạt thú triều cực kỳ lớn với số lượng trên vạn đầu. Hướng chạy của chúng đều hướng ra xa, tránh đi khu vực trung tâm của sát ý kia mà đi.

Còn những người có mặt tại nơi này cũng vì thế mà run rẩy sợ hãi. Gần như toàn bộ không một ai có thể chịu đựng được loại sát ý này mà có thể trụ vững được mà kêu lên sợ hãi.

“Mẹ ơi, nơi này xảy ra chuyện gì?”.

“Thiên địa đang run rẩy kia là sao?”.

“...”

Về phía trung tâm sát khí!

Đế Nguyên Quân tay nắm chặt chuỗi kiếm nhìn chăm chăm Tịch Lam Độc Xà với ánh mắt khinh thường. Nó ngay ban đầu hùng hổ mà đến nhưng ngay lúc này nó lại cúp đuôi mà chạy đi.

Nhớ đến khoảng khắc đó, hứng chịu sát khí này khiến tâm trí nó bị thôn phệ hết toàn bộ mà đứng đờ đẫn, ngay cả hô hấp cũng bị đình trệ như vật chết. Sau cùng, ánh mắt nó nhìn Đế Nguyên Quân giống như cha mẹ chết, vừa sợ hãi, vừa giận, vừa hỗn loạn.

May mắn thay, hấn đẩy ra sát khí này lại không có đã động đến sát tâm ở trong đó. Nếu không chỉ cần sát ý này thôi cũng đủ hủy diệt nó rồi. Và ba người kia được hấn ngăn trở phần lớn nên tâm trí vẫn còn tỉnh táo một đôi chút.

Cả ba người lúc này nhìn hấn giống như tròn thấy thái cổ hung thú thức tỉnh. Cái loại sát khí đủ để khiến thiên địa run rẩy kia làm sao mà xuất phát từ một đứa trẻ mười hai tuổi được.

“Ngươi rốt cuộc là ai?”. Nam tử khỏe miệng run rẩy đến kịch liệt may mắn hế được lên lời.

“Ta gọi Đế Nguyên Quân”.

“Người đời vì ta mà phong hào Nhất Đế”.

“Nhất Đế - Đế Nguyên Quân”.

Lời nói ra, toàn bộ khu vực xung quanh như rơi xuống vực thăm ức vạn trượng.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Gia Là Siêu Cấp Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Kết thúc

Nhất Đế - Đế Nguyên Quân!

“Nhất Đế... Nhất Đế... Nhất Đế...”. Nam tử nghe thấy vậy liền lâm vào trầm tư một lúc lâu, khỏe miệng hấn liền tiếp lẩm nhẩm hai chữ, cùng với đó là gương mặt căng thẳng suy nghĩ.

“Oanh Nhị, ngươi như vậy là sao?”.

“Nhất Đế là cái gì?”. Nữ tử gương mặt bình tĩnh lên tiếng hỏi, trông thấy vẻ trầm tư này của hấn khiến nàng cảm nhận được chuyện gì đó không đúng cũng như trông cực kỳ nghiêm túc.

“Hấn rốt cuộc là cái gì?”. Còn lại một nữ tử lo sợ cũng lên tiếng. Cho tới lúc này, ánh mắt của nàng cũng không dám nhìn về phía Đế Nguyên Quân.

Nhưng nam tử kia lại không hề đáp lại, vẻ mặt lo sợ của hấn cũng dần dần dâng cao lên, suy nghĩ cũng vì thế mà trở nên ngưng trệ, ánh mắt hấn có chút khó có thể tin được.

Nhớ đến thời gian trước!

Nam tử trong một lần may mắn được đi đến một cái bá chủ cấp tông môn cùng sư phụ. Và trong lần này hấn đã nghe được một việc đã thay đổi hoàn toàn nhận thức cùng với suy nghĩ của chính mình.

Nhân vật chính ở trong câu chuyện này đó chính là “Nhất Đế”.

Hấn được những vị lão gia kia kể lại rằng người kia đã từng một người một kiếm, một thương, một chùy, một... tiến vào sâu trong cấm địa, mục tiêu chính là huyết tẩy toàn bộ hung thú đang nhòm ngó nhân loại. Chúng đã chuẩn bị cho một trận chiến kinh thiên đủ để hủy diệt cả hàng trăm vương triều với hàng ngàn tỷ người.

Thời gian đó cũng không có quá xa xôi, chỉ chưa đến một năm về trước. Thời gian đó thiên địa xuất hiện hàng trăm lỗ hổng với những tia không gian chi đạo đánh xuống thế gian, thời không như trở về thời kỳ hỗn loạn. Trên trời cao cũng vì thế mà sản sinh ra dị tượng, mây máu đỏ ngòm trải dài hàng ngàn vạn dặm, mưa máu như thác đổ xuống không biết là bao nhiêu thời gian.

Cấm địa đó chính là Hắc Ám Giới Vực. Một nơi hoàn toàn bị bóng tối bao trùm với tử khí ngút trời, một trong thập đại cấm địa nguy hiểm nhất thế gian, cũng không mấy ai biết được ở phía trong đó có bao nhiêu hung thú cùng với thực lực mạnh yếu như thế nào.

Nhưng đã có rất nhiều cường giả tiến vào trong đó mà không bao giờ trở ra, cho dù là Thánh cảnh cường giả cũng vì thế mà cùng một số phận đó chính là cửa tử.

Một thánh cảnh cường giả thân nắm đại đạo chi lực thì làm sao có thể mong manh dễ chết được như vậy?

Không một ai có thể biết được trong đó nguy hiểm đến bậc nào. Tương truyền hàng vạn năm về trước, không biết từ đâu rơi xuống một quả hắc cầu chứa vô tận đại đạo chi lực rơi xuống nơi này khiến thế giới rung chuyển. Toàn bộ khu vực xung quanh như bị không gian thôn phệ hết toàn bộ sinh lực rồi dần dần hình thành giới vực này.

Có người thì cho rằng, đó chính là một cái khác thế giới vô tình rơi xuống tạo thành hai thế giới giao thoa nhưng không mấy ai tin.

Cũng có truyền thuyết nói rằng hàng ngàn năm trước, có một đầu hung thú siêu cấp chiến lực từ trong Hắc Ám Giới Vực đi ra, một thân nó cao đến hai trăm trượng giống như một gã khổng lồ. Nó di chuyển khắp hai mươi cái vương triều lớn nhỏ và bất cứ nơi nào nó đi qua thì nơi đó đã trở thành một vùng đất chết.

Mọi thứ đều bị nó hủy diệt hết toàn bộ!

Rồi cho đến một ngày. Mười vị Thánh cảnh siêu cấp cường giả đích thân đến để tiêu diệt đầu hung thú này.

Nhớ đến thời điểm đó mà trận chiến đó diễn ra. Sức mạnh kinh khủng liên tục va chạm vào nhau khiến cho thiên địa băng diệt, toàn bộ khu vực xung quanh như trở thành một vùng đất chết với vô tận lỗ đen hút hết thảy mọi thứ ở trên đời.

Chính xác hơn đó chính là trận chiến kia đủ để khiến cho thiên địa băng diệt, không gian cũng có thể bị dư chấn phá hủy. Ngay cả thời gian cũng chính vì thế mà trở nên chậm hơn so với trước rất nhiều.

Kết thúc trận chiến kia, mười vị Thánh cảnh cường giả liêu hết sức cùng với thiêu đốt sinh mệnh chi lực mới có thể tạo ra một con đường thẳng để tiêu diệt được nó nhưng cũng không thể may mắn được như vậy, mười vị đi đến mà chỉ có hai người rời đi. Tám vị Thánh cảnh cường giả bỏ mình mai táng tại nơi này.

Nhưng rồi vào một ngày, không biết từ đâu xuất hiện một cái tên mà khiến toàn bộ phải sợ hãi. Đó chính là “Nhất Đế”, một người đứng hàng đỉnh tiêm thực lực. Một ngàn trận chiến với Thánh cảnh cường giả từ khắp mọi nơi chỉ diễn ra vồn vồn trong một tuần.

Thực lực cường đại đủ để nghiền ép cường giả đương thời không thể ngẩng đầu lên được!

Một người thân bí hết mức mà không mấy ai biết được dù chỉ vóc dáng, toàn thân bao trùm đại đạo chi lực, cho dù dùng thần thức hay bất cứ thủ đoạn gì cũng không thể nhìn thấy được dung mạo.

Và mỗi trận chiến kia giống như là tự thân Thánh cảnh cường giả một mình giao đấu vậy. Một ngàn vị tham chiến không một ai nhìn thấy người kia đi ra. Nói có vẻ không ai tin vì đỉnh tiêm thực lực giao chiến lại không hề gây ra một cái rung động hay ba động giao phong nào cả.

Mọi thứ giống như không có chuyện gì xảy ra. Nhưng mỗi một người tiến vào, lúc trở ra thì gương mặt trở nên trắng bạch, hơi thở hỗn hển, toàn thân khí lực nhỏ yếu đến mức thấp nhất.

Đó chính là hao hụt khí lực quá độ mà tạo thành.

Và mỗi người đi ra đều mở miệng nói rằng “Không thể nào chiến thắng, ta một đời tu luyện lại không thể địch nổi một chiêu”.

Và từ đó, tên tuổi của người bí ẩn kia một mực tăng cao, được tôn xưng làm thế gian này “Nhất Đế”.

Sau đó không biết bao nhiêu người đích thân truy tìm đến mọi ngõ, nhằm tìm được người bí ẩn kia với nguyện vọng có thể thu nhận bản thân làm đệ tử. Và cho đến hiện tại vẫn có rất nhiều đi tìm nhưng lại không hề có một chút tin tức nào cả.

Trong những người trẻ tuổi đi tìm kiếm vị “Nhất Đế” kia không thiếu người được tụng xưng là “Thập phẩm thiên kiêu”, đó chính là thiên chi kiêu tử, là đứa con của trời đất. Thương sinh dị tượng trải dài mấy canh giờ, vạn thứ kính triều. Thậm chí có người dẫn tới hàng ngàn đầu hung thú triều bái cũng có.

Chưa hết, ngoài “Thập phẩm thiên kiêu” ra thì còn có những người có thiên phú siêu việt hơn cả được gọi là “Thần cấp chí tôn thiên phú”, thương sinh dị tượng kéo dài một ngày, thiên địa cười đùa, vạn thú, vạn khí, vạn ma, ... triều bái.

Nhưng người được phong là “Nhất Đế” kia lại chưa ra mặt cho dù một lần nào cả.

Cho đến ngày mà một năm trước diễn ra. Cả tinh cầu này giống như rung động đến cực điểm chỉ vì một cái tin tức. Nhưng cái tin tức này chính là khiến cho toàn bộ thế giới phải run sợ, không biết bao nhiêu là siêu cấp cường giả, với hàng ngàn hàng vạn, trăm vạn, ngàn vạn người vì một cái tin tức này mà đến.

‘Nhất Đế đích thân tiến vào Hắc Ám Giới Vực’.

‘Nhất Đế trong một thoáng huyết tẩy toàn bộ hung thú trong cấm địa’.

Cũng vì thông tin kinh thiên như vậy cũng khiến cho nhiều người không thể tin tưởng được mà tự mình đích thân tiến vào bên trong cấm địa để điều tra. Nhưng khi trở ra, gương mặt những người kia lại có biểu cảm khiếp sợ đến cực điểm.

Và lúc đi ra họ chỉ nói đúng một câu “Hung thủ toàn diệt”.

Sau trận chiến đó, có rất nhiều người mong đợi có thể gặp được “Nhất Đế” nhưng không một ai có thể thành công, vị kia bí ẩn vẫn là như vậy, hành tung vô địch, vô ảnh vô tung.

Sau chuyện đó, có người xuyên tạc nói rằng, “Nhất Đế” chính là một cái lão bất tử từ kỷ nguyên trước cường giả sống sót được cho đến bây giờ. Mặc dù là xuyên tạc nhưng đáp án này lại được nhiều người cho là đúng và cứ tin tưởng cho đến hiện tại.

Đó chính là chuyện mà nam tử kia nghe!

“Không thể nào?”. Đột nhiên, nam tử nuốt xuống một ngụm khí lạnh rồi toàn thân run rẩy kịch liệt mà thốt lên. Giọng điệu khan khan có phần kính sợ.

“Ta không tin... Ta không tin... Làm sao Nhất Đế có thể đến cấp thấp vương triều này”.

“Làm sao Nhất Đế lại là một đứa trẻ như vậy?”.

“Làm sao Nhất Đế lại là đệ tử của Tinh Kiếm Tông?”.

“Làm sao Nhất Đế lại chỉ có cảnh giới Thức Nhân cảnh tứ tầng?”.

“...”.

Nam tử lúc này giống như một kẻ điên vậy, hắn không kiềm hãm được khoe miệng của mình mà thốt lên cùng với đó là một nụ cười mà giống như đang khóc. Gương mặt mếu máo rất khó để nhìn.

“Ngươi bị làm sao?”. Nữ tử đứng bên cạnh trông thấy hắn bị như vậy nên cũng lên tiếng.

“Không thể nào... Không thể nào...”.

Nhưng nam tử kia lại không hề nghe thấy được, hắn chìm sâu vào cái suy nghĩ cùng hai chữ “Nhất Đế” kia mà phá hỏng hoàn toàn đạo tâm của chính mình, ngay cả nhận thức cũng vì thế mà càng ngày càng mơ hồ. Lúc này hắn chân chính đã trở thành một kẻ điên không hơn.

“Những gì cần nói, ta cũng đã nói rồi. Nên bây giờ kết thúc thôi”.

Đế Nguyên Quân không còn chờ đợi thêm nữa vì đã tốn quá nhiều thời gian rồi lên tiếng.

Tay phải nắm chặt chuôi kiếm hướng xuống phía dưới rồi thân thể thình lình biến mất.

“Không, ta ...”. Nữ tử nghe thấy thoại ngữ hắn như vậy mà thốt lên.

Nhưng chưa kịp nói dứt lời thì đột nhiên một thanh âm sắc bén vang lên, cùng với đó chính là ba cái đầu bay lên rồi rơi xuống lăn lóc trên nền đất.

Một kiếm chém ra đích thấy chém hết thể gian vạn vật, một kiếm vì ta số Ngạo kiếm. Một kiếm chém ra kiêu ngạo với thiên địa, một kiếm chém ra duy ta một mình xưng ngạo nhân. Một kiếm vì ta mà đứng đầu thiên địa, một kiếm chém ra vì ta chém hết thấy chúng địch nhân.

Thiên cấp hạ phẩm kiếm pháp, Ngạo Bất Nhân!

Sau một kiếm này, cơ thể Đế Nguyên Quân đột nhiên như muốn khuy người xuống. Cảm giác như toàn thân mất hết đi toàn bộ khí lực.

Hỗn Độn Thức Hải không chịu nổi một kiếm. Mặc dù chỉ thi triển bạng cấp bên ngoài mà thôi nhưng hao tổn của kiếm chiêu này cũng quá thật là kinh khủng.

Lúc trước hắn thi triển một kiếm này giống như tiện tay mà vung kiếm, dường như không có một chút hao tổn nào cả nhưng so với hiện tại lại là vô tận hao tổn.

Mục đích một kiếm này của hắn đó chính là muốn kiểm nghiệm lại Hỗn Độn Thức Hải này liệu có cường đại giống như hắn suy nghĩ, ngoài ra muốn kiểm nghiệm xem hiện tại hắn có thể thi triển ra được loại nào kiếm thuật.

“Không ngờ lại miễn cưỡng như vậy, dù sao cảnh giới vẫn quá thấp để có thể thi triển ra được một phần mười Thiên cấp kiếm pháp uy lực”. Đế Nguyên Quân đặt tay lên trán cười khổ mà than.

Nhưng với chừng đó uy lực, tử hoi dưới Thiên Địa cảnh đỉnh phong trở xuống có mấy ai có thể tiếp được, một kiếm đủ để diệt tiêu.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Gia Là Siêu Cấp Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 27: Trao đổi

Thông báo a!

Bắt đầu từ ngày mai, truyện ta sẽ chuyển qua chế độ truyện dịch để các đh có thể đề cử truyện một cách dễ dàng hơn và ta cũng rất mong qua bên đó sẽ có nhiều người đọc và bl nhiều hơn.

Đa tạ!

Hai ngày sau!

“Thật đúng là hao tổn quá nhiều mà”.

Ngay sau khi sử dụng một kiếm kia, Hồn Độn Thức Hải đã bị vắt kiệt khô hết toàn bộ. Vì thế lúc đó hắn trông không khác gì một người bình thường, nhưng đối với hắn lại không có quá nhiều khó khăn.

Phải biết, Hồn Độn Thức Hải muốn ngưng tụ về trạng thái đỉnh phong phải tốn biết bao nhiêu là thời gian, nếu so sánh với thức hải bình thường thì hắn chỉ cần đến không quá ba canh giờ là có thể khôi phục. May mắn thay, công pháp hắn tu luyện lại chính là “Thập Nhị Thiên Công Đồ” với bức tranh thứ nhất chính là lần thứ Côn Bằng.

Nếu so sánh về thôn phệ thì chỉ có thể chắc chắn, Côn Bằng vì thứ hai thì chắc chắn không ai có thể điểm thứ nhất. Kể cả Thao Thiết cũng không thể so sánh lại.

Thời gian này, toàn thân Đế Nguyên Quân giống như một cái lỗ đen thu nhỏ đang liên tục thu hút hết toàn bộ linh khí trong bán kính năm dặm về làm của chính mình và nơi này lại có mật độ linh khí cực kỳ nồng đậm, nó cao hơn nhiều so với khu vực bình thường của Tinh Kiếm Tông ngoài kia.

Và cũng trong lần khôi phục này, cảnh giới lúc này cũng đã ẩn ẩn có một chút tăng lên, khả năng cao sẽ không đến một tháng nữa là có thể đột phá nhưng nếu có linh dược hay đan dược phối hợp thì tốc độ sẽ còn tăng lên nhiều hơn nữa.

Và bức tàng đồ đầu tiên này cũng chưa thể mở ra hết toàn bộ được, nếu nói về vận dụng nó để tu luyện thì chỉ mới là về bề ngoài mà thôi, để thức tỉnh được nó thì phải cần thời gian cùng thiên địa bảo vật phụ trợ mới có thể mở ra được chân chính thực lực phía sau.

Với mười hai bức như vậy lại tương ứng với một loại năng lực cực kỳ khác biệt, và nếu có thể nắm giữ được chân chính thực lực của cả mười hai bức thì thực lực của hắn chắc chắn sẽ tăng vọt lên một cách đáng kinh ngạc, nói không ngoa nhưng đạt đến đỉnh tiêm thực lực giống như trước sẽ thua kém không quá nhiều. Dù sao thần cấp công pháp này cũng không phải là thứ bình thường có thể so sánh.

Nhưng để nói ngang bằng với thực lực lúc trước của hắn thì chắc chắn là không thể nào, bởi vì thiên phú bản nguyên chỉ cần thức tỉnh thì đừng nói đến mười hai bức công đồ cộng lại cũng chỉ mới miễn cưỡng cho là đủ mà thôi.

Chưa kể đến hỗn độn đạo tắc bị hắn phong bế lại nữa, chỉ cần đưa ra một tia là có thể so sánh với một bức công đồ hoàn chỉnh rồi.

Thế gian đại đạo chỉ ít có hơn ba ngàn, mỗi một loại chi lực như vậy là của trời đất, mà thiên đạo cũng chỉ là một trong ba ngàn loại kia mà thôi.

Thiên đạo có thể chấp chương thế gian vạn pháp, quản lý thế gian hung hiểm, uy năng bá đạo. Nhưng nếu xếp vào hàng đỉnh tiêm nhất của đại đạo thì chắc chắn không thể nào.

Phía bên trên còn có cả chí cao đại đạo như: Không gian đại đạo cùng với thời gian đại đạo,...

(Tới khúc này chắc các đh sẽ bảo là thiên đạo sẽ mạnh hơn. Nếu so sánh cùng với Không gian pháp tắc, thời gian pháp tắc thì chắc chắn sẽ bá đạo hơn nhiều. Nhưng với đại đạo lại khác, thế giới được hình thành chính là nhờ vào sự kết hợp của Thời – Không đại đạo, nếu như không có thế giới thì làm sao có thiên đạo).

(Và trong truyện ta có sắp xếp cấp bậc đạo tắc từ cao xuống thấp là: Đại đạo, Chi Đạo, Pháp Tắc, Chi Lực. Và thiên đạo lại được xếp vào cấp bậc chi đạo mà thôi).

Với thân thể bị đạo tắc xen lẫn thì khả năng để hắn cảm ngộ đại đạo chi lực sẽ không gặp quá nhiều khó khăn như những người bình thường giống như hắn lúc này.

Và mỗi một loại thần thú trong đó cũng chỉ sở hữu ít nhất một loại pháp tắc. Để so sánh với thế gian vạn đạo thì chẳng khác nào là hạt cát mà đi so với vô tận tinh khung.

Đối với hắn tổn hai ngày để khôi phục lại đỉnh phong thực lực cũng đủ để khiến người ta kinh hãi rồi bởi vì hắn là người không có thiên phú.

Giống như cái khảo hạch thứ hai ở Tỉnh Kiếm Tông, mặc dù kiểm trắc thạch không tìm được năng lực thiên phú mà không bị loại bỏ cũng chính là có một cái nguyên nhân.

Tại vòng khảo hạch thứ nhất mà đối với người không có thiên phú thì chắc chắn không thể nào ngộ ra được dù chỉ là một phần cực kỳ nhỏ của kiếm pháp kia, nhưng hắn lại có thể trong thời gian ngắn như vậy ngộ ra được, đủ để chứng minh hắn vì một lý do nào đó mà thiên phú bị ẩn đi mất và cũng chính là do vị ngoại môn trưởng lão kia nữa.

“Cũng nên tiến vào khu vực trung tâm”.

Đế Nguyên Quân hai mắt thỉnh linh mờ ra, hắn kết thúc thười gian hồi phục này lại. Toàn thân đứng thẳng dậy với xung quanh là những màng sương linh khí bao trùm mà chưa hề tán đi.

Sau đó, Đế Nguyên Quân từ trên cành cây cao nhảy xuống đất rồi hướng về phía xa đi đến. Phương hướng lúc này của hắn chính là tiến về phía trung tâm, nơi mà lúc trước hắn cùng Hàn Ngữ Băng tìm đến một cái đầm có Kim Sắc Huyền Liên, nơi có một đầu Ngũ cấp hung thú trấn giữ.

Mục tiêu của hắn cũng chính là vì đóa huyền liên kia mà đến, nhưng thực lực của hắn bây giờ làm sao có thể so sánh cùng với ngũ cấp hung thú, cho dù tốc độ có nhanh đến đâu đi chăng nữa cũng không thể so sánh cùng với nó.

Chưa hết, hung thú tu luyện tới ngũ cấp hung thú đã tương đương với Hóa Cảnh tu luyện giả. Có thể ngự không phi hành, có thể điều khiển thân thức xa hơn một dặm, chỉ cần dính phải thân thức của nó thôi là đã nằm trong phạm vi truy lùng của nó rồi.

Nhưng với chừng đó nguy hiểm thì làm sao có thể ngăn chặn được bước chân của hắn được!

Nếu như không thể nào ngách kháng được thì chỉ còn một cách khác đó chính là dùng trí và quan trọng hơn đó chính là hắn cần phải tìm kiếm được thứ gì đó giúp ngăn cản được thân thức trôi buộc cũng như gián đoạn nó một thời gian mới có thể an toàn trở ra.

Mục tiêu đó đối với hiện tại sẽ có chút khó khăn bởi vì nơi này hắn không có thông thuộc địa hình cũng như muốn tìm đến những loại vật liệu cần thiết rất khó để có thể bắt gặp được. Và cũng có khả năng rất lớn là nơi này không hề có những thứ kia.

Điều này cũng không khiến cho Đế Nguyên Quân cảm thấy quá mức quan ngại. Thời gian qua một tháng nữa, sau khi lấy được Mộc Đăng Quả, hắn ngay lập tức sẽ hướng về phía đầm linh thủy, mượn nhờ nó để tu luyện một thời gian, rất có thể sẽ khiến cho cảnh giới tăng lên một cách đáng kinh ngạc.

Và cũng quan trọng hơn, thời hạn của nhiệm vụ còn lại mười một tháng, trong thời gian này đủ để hắn có thể đột phá đến cảnh giới Ngưng Hải cảnh, thậm chí có thể cao hơn. Để đạt tới Thiên Địa cảnh thì với chừng này thời gian chắc chắn sẽ không thể nào chạm tới được. Cho dù có thiên tài địa bảo đi chăng nữa, bởi vì hắn không có thiên phú phụ trợ nên cảnh giới muốn tiến cấp sẽ gặp khó khăn hơn thế nhiều.

Sau khi đạt Ngưng Hải cảnh trở lên, Đế Nguyên Quân sẽ có khả năng cao có thể từ trong tay ngũ cấp hung thú chạy ra mà không phải chịu quá nhiều thương thế. Mặc dù hơi nguy hiểm một chút nhưng Kim Sắc Huyền Liên đáng để hắn liều mạng.

Nhưng...

Với suy đoán của hắn hiện giờ thì Kim Sắc Huyền Liên sẽ đạt tới thời kỳ thành thực hay gọi là chín tới cũng không có quá dài như vậy, nếu như đoán không nhầm thì thời gian rất có thể sẽ không đến hai tháng.

Đợi đến thời gian đó thì chắc chắn sẽ xảy ra một trận chiến có quy mô cực kỳ lớn, thân làm địa cấp linh dược chắc chắn sẽ tỏa ra một loại mùi hương cực kỳ đặc biệt nào đó hấp dẫn rất nhiều hung thú cũng như nhiều cường giả đề tâm đến. Và rất có khả năng sẽ có Hóa cảnh cường giả thậm chí cao hơn cảnh giới.

Lúc đó khả năng hắn tranh cướp được sẽ không cao cùng với việc đi đến đầm linh dịch kia cũng không biết tiêu tốn bao nhiêu thời gian.

Và đặc biệt hơn chính là loại công đồ mà hắn tu luyện này lại không phải giống với bất kỳ công pháp nào đó yêu cầu.

Với khả năng cảm ngộ bá đạo thì chắc chắn một điều, những cái công đồ này không hề phân biệt linh dược đã thành thực hay chưa. Đơn giản, đối với nó thì các loại linh dược bán thành thực này cũng đủ để cung cấp cho nó một lượng rất lớn lợi ích rồi.

Kết hợp cùng với Hỗn Động Thức Hải tạo thành linh dịch sau khi luyện hóa có phẩm chất chắc chắn không hề thấp hơn lúc nó đạt đến trình độ thành thực cũng nên.

Nên mục tiêu này đối với hắn lại không thể kéo dài, nếu như gặp may mắn thì trong chuyến đi này sẽ có được ai đó trợ giúp cũng nên. Và gần như hắn cũng không quan tâm đến bởi vì lúc này trong tay hắn có một thứ mà đầu hung thú kia cần đến.

Nắm trong tay địa cấp linh dược, đầm linh thủy cùng với một đầu địa mạch và Nguyên Diệp Bách Quả thì chắc chắn không đến ba năm hắn có thể đạt đến Thiên Địa cảnh vách ngăn thậm chí đột phá cũng có cơ hội.

Một nén hương sau!

Đế Nguyên Quân hướng về phía Kim Sắc Huyền Liên mà đi, khoảng cách từ đây cho đến đích đến cũng phải hơn năm mươi dặm nên hần cũng không cần phải khẩn trương quá mức.

Một nén hương đối với người tu luyện cùng cảnh giới với hần vượt qua chừng đó khoảng cách cũng không được tính là khó khăn nhưng lại hao tổn một lượng chân nguyên không hề nhỏ. Trái lại, Đế Nguyên Quân lúc đi đến thì trên mặt không hề có biểu hiện một chút nào gọi là mệt mỏi mà hần lại chưa có tung ra chân chính tốc độ của bản thân.

Sau khi đến nơi, Đế Nguyên Quân đứng một bên bờ hồ rồi liếc ánh mắt xuống phía bên dưới đáy hồ rồi lên tiếng.

“Ngũ cấp Hung Thủ, Hải Tâm Ngư Xà, tiểu gia ta đến đây rồi làm sao còn chưa ra”.

Thanh âm của hần nói ra dường như cực kỳ lớn nhưng có một điều kỳ lạ chính là ngữ âm lại không hề vang vọng ra ngoài mà chỉ có truyền âm cho đầu hung thủ kia mà thôi. Và thoại ngữ như vậy lại ẩn chứa một loại cao ngạo lãnh khí ở trong đó.

Rống!

Lời nói vừa dứt thì phía bên dưới lòng hồ bắt đầu có một chút chuyển động mạnh, bên mặt nước trong xanh yên tĩnh bắt đầu xuất hiện gợn sóng.

Từ phía đáy hồ có một thứ gì đó to lớn ngoi lên khỏi mặt nước.

Hải Tâm Ngư Xà toàn thân có một bộ bạch sắc lân phiến che phủ hết toàn thân trông cực kỳ hút mắt cùng với một cái đầu to lớn có những cái sừng nhọn rất nhỏ mọc ngay trên đỉnh mí mắt. Hai con ngươi màu đỏ tươi nhìn chăm chăm về phía Đế Nguyên Quân.

Nếu để so sánh cùng với Tịch Lam Độc Xà thì đầu hung thủ này có thân thể to lớn đầu chỉ gấp hai lần thôi đâu.

Mặc dù phần lớn chiều dài cơ thể đang chìm sâu dưới nước nhưng vẫn có thể suy đoán được chiều dài của nó chỉ ít cũng phải dài hơn ba mươi trượng.

Ngay khi nó ngẩng đầu lên cao nhìn về phía hần rồi rống lên một tiếng giống như đang tức giận.

“Ngươi ồn ào làm gì?”.

Ánh mắt Đế Nguyên Quân lúc này dần dần chuyển qua màu đỏ sẫm với lãnh ý cũng không hề giấu diếm mà tuôn ra bên ngoài.

Hải Tâm Ngư Xà vì cái cánh mắt biến màu này của hần làm cho thân thể nó có một chút giật mình.

Mặc dù có thực lực sánh ngang với Hóa cảnh cường giả nhưng vẫn chưa thể sinh ra nguyên thần và nếu như nguyên thần chưa sinh ra thì không thể nào hóa hình cũng như nói tiếng giống như con người được.

Nhưng với thực lực của nó hiện giờ chắc chắn đã sản sinh ra được linh trí rồi nên những gì hần nói nó có thể nghe và hiểu được một vài phần.

“Tiểu gia ta đến đây với một mục tiêu chính là Kim Sắc Huyền Liên”.

Đế Nguyên Quân ánh mắt nhìn chăm chăm nó rồi tiếp tục lên tiếng.

Rống!

Hải Tâm Ngư Xà nghe thấy vậy nên rống lên một tiếng đe dọa, ánh mắt nó nhìn hần có một chút khinh bỉ giống như đang nhìn sâu kiến. Thân làm ngũ cấp hung thủ lại bị một tên nhân loại Thức Nhân cảnh tứ tầng đưa ra điều kiện.

“Ồn ào”.

Vù vù!

Đế Nguyên Quân thanh giọng hơi trầm xuống, sau đó không giấu diếm mà đẩy ra một chút sát khí. Nhưng với chừng này sát khí thôi cũng đủ để đã động đến ý định của nó rồi.

“Ta đến đây là muốn trao đổi, nếu ngươi có bất cứ hành động nào cũng có thể thử, ta cũng không ngại đồ sát ngươi đâu”.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Gia Là Siêu Cấp Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Xú nha đầu

“Ta đến đây là muốn trao đổi, nếu người có bất cứ hành động nào cũng có thể thử, ta cũng không ngại đồ sát người đâu”.

Thanh âm Đế Nguyên Quân nghe có vẻ hơi hột nhưng ẩn chứa trong đó là một cái gì đó cực kỳ chắc chắn.

Hải Tâm Ngư Xà nghe thấy vậy toàn thân đột nhiên run nhẹ một cái, từ sâu thẳm trong tâm trí nó dần dần xuất hiện một bóng mờ màu đen dần dần hiện lên. Đáng sợ hơn là cái màn đen này đang bao phủ chính bản thân nó không chừa một kẻ hở.

Lúc này nó giống như là một con giun nhỏ đang đứng giữa trung tâm hắc ám thế giới, nơi mà không tồn tại bất kể thứ gì mà chỉ toàn là những mớ hỗn độn, thời không như đông kết hết toàn bộ, ngay cả nhịp tim hay hơi thở cũng không hề tồn tại được.

Nó đứng sững như tượng đối diện với màn đêm đáng sợ kia!

Và trên cao, đột nhiên xuất hiện một cặp mắt màu đỏ sẫm màu máu trừng lớn nhìn chăm chăm lấy nó. Cái ánh mắt to lớn kia giống như cặp mắt chuông quan của hắc ám thế giới này.

Cảm tưởng khi bị nó nhìn trừng giống như bị toàn bộ thế giới này đổ sụp xuống đè nén lên cơ thể của nó. Cảm giác sợ hãi cũng vì thế mà dần dần tăng lên đạt tới đỉnh điểm.

Cặp mắt kia nhìn với vô tận từ khí ở bên trong, chỉ cần nó nhú mảy một cái thôi cũng đủ để hủy diệt thế gian vạn vật ở bên trong màn đen này.

Đáng sợ hơn nữa là ngay phía xa sau cặp mắt kia đột nhiên xuất hiện những tràng cảnh khiến nó suốt đời này khó mà có thể quên được.

Thi thú nằm ngổn ngang khắp mọi nơi, những cỗ thi thể to lớn như một quả núi cao ngàn trượng cho đến vạn trượng cao nằm xếp chồng lên nhau. Phía bên dưới chính là vô tận máu tươi bao phủ toàn bộ.

Chưa hết. Lơ lửng trên không là những bóng mờ máu trắng không hề tán đi, nhìn qua tưởng chừng như đó chỉ là ảo ảnh nhưng nhìn kỹ hơn một chút lại có thể nhận biết được. Đó chính là những linh hồn của những đầu hung thú thi thể, mỗi một tôn đều toát ra một loại khí tức hung hiểm mạnh mẽ đến đáng sợ.

Hải Tâm Ngư Xà so sánh lấy, chỉ có thể ví bản thân nó giống như một con kiến mà những đầu hung thú kia lại là những ngọn núi cao tới ngàn vạn trượng.

Và những loại khí tức kia mặc dù hơi mờ nhạt nhưng cũng đủ để nó cảm nhận ra được, chúng toàn bộ đều xếp trên lục cấp hung thú, thậm chí có cả thập cấp thậm chí cao hơn cả cũng tồn tại.

Nhưng vì sao chúng có thực lực mạnh siêu cường như vậy lại trở thành những cỗ thi thể thế kia?

Quá kinh khủng!

Ẩn ẩn ngồi chính giữa nhữ thi thú kia đột ngột xuất hiện một hình ảnh. Đó chính là bóng dáng của một đứa trẻ ngồi gác chân lên cao nhìn về phía nó với gương mặt non nớt nhưng tràn đầy ý chí kiêu ngạo. Và đáng người đó lại trông có chút thân thuộc.

So sánh với tên đứng ở bên cạnh bờ hồ kia lại giống nhau như đúc, không hề có một chút khác biệt nào cả.

Về mặt hơi hột đó nhìn một lúc rồi đột nhiên nở một nụ cười quái dị.

Hải Tâm Ngư Xà thấy vậy liền cảm nhận được thân thể như từ trên trời cao đột nhiên rơi xuống vô tận âm ti, bị vô vàn từ khí cũng âm tà dạ quỷ quanh quần lấy thân thể.

Cái cảm giác nguy hiểm này đối với nó hiện tại là đáng sợ nhất từ trước đến giờ, bao quát ngay cả toàn bộ Nam Hoang Sơn Mạch cũng không đủ để cho nó sợ hãi đến thế.

Cái cảnh tượng này cực kỳ ám ảnh!

Đứa trẻ có cặp mắt màu đỏ máu đang ngồi kia lại giống như một tôn tu la, bề ngoài, kiêu ngạo với thiên địa!

Quá rung động!

Sâu thẳm trong tâm trí nó mách bảo ‘Cái tên đang đứng trước mặt này là cực kỳ nguy hiểm, ngàn vạn lần đừng nên trêu chọc’. Nhưng dù sao đó cũng chỉ là cảm giác mà thôi, không thể hiện chân chính thực lực thì làm sao nó có thể tin được.

Hung thú trời sinh bản tính hung bạo, có sinh tử kỳ oán đối với con người nên làm sao có thể dễ dàng đồng ý như vậy.

Rõ ràng!

Kìm nén sợ hãi ở trong lòng, Hải Tâm Ngư Xà ngẩng đầu lên cao rồi rống lên một tràng dài, ánh mắt nó cũng bắt đầu thả lỏng xuống rồi chuyển hướng khóa chặt lấy thân thể Đế Nguyên Quân.

Mặc dù không thúc đẩy Hóa cảnh cùng với thần thức nhưng chỉ cần một ánh mắt như vậy cũng có thể hù dọa được một tên nhân loại Thức Nhân cảnh

rời.

Nhưng đối diện lại chính là Đế Nguyên Quân, thân là “Nhất Đế” như hắn thì có cái gì mà chưa từng trải qua dù ít hay nhiều, cái ánh mắt này lúc trước hắn cũng thường hay dùng nên cái cảm giác trên người này không thể giấu diếm được.

“Ồ, đáng tiếc. Lần sau đừng hối hận”.

Đế Nguyên Quân nhận biết được mục đích ánh mắt này của Hải Tâm Ngư Xà nên khoe miệng vênh nhẹ lên một cái như đang cười rồi thân nhiên thoải mái.

Sau đó, thân ảnh Đế Nguyên Quân đột nhiên lóe lên một cái rồi biến mất ở bên trong khu vực này. Hải Tâm Ngư Xà cũng chính vì thế mà đột nhiên hai mắt trở nên ngưng tụ.

Cái tốc độ kia đối với nó không được xem là quá nhanh nhưng với một tên Thức Nhân cảnh tầng bốn lại có thể thi triển được ra được như vậy, đây rất có thể là một loại tà môn nào đó nhưng cũng chính vì thế mà khiến cho cảm giác lo sợ trong tâm trí nó đột nhiên rung động mạnh lên.

Nhưng rất nhanh, nó cũng không còn để ý đến nữa mà lặn sâu xuống phía bên dưới đáy hồ mà không để lại chút khí tức.

Đế Nguyên Quân biểu hiện cũng không có bất cứ một chút gọn sóng nào, chuyện này ngay từ lúc trước cũng đã một phần nào đó đoán được. Hung thú tâm tính mặc dù không tính toán nhiều như con người nhưng để tin tưởng con người thì chắc chắn là điều không thể nào.

Đã là kẻ thù không đội trời chung từ thời xa xưa nhất cho đến bây giờ rồi nên việc không đồng ý là điều khó mà tránh được.

Ngay sau khi rời đi, Đế Nguyên Quân thuận đi đến khu vực phía bên ngoài cách đó không quá xa. Với thực lực hiện tại thì chỉ có thể đi đến khu vực khác tầm một trăm hai trăm trượng mà thôi. Và chưa đạt đến cảnh giới Thiên Địa cảnh để cảm nhận được thiên địa thì việc định hướng đích đến là rất khó.

Bởi vì bộ thân pháp này thân là địa cấp công pháp chỉ phù hợp với những người từ Hóa cảnh trở lên mới vận dụng một cách chính chu nhất và thấp nhất cũng phải đạt Thiên Địa cảnh cũng có thể.

Nhưng thực lực của hắn hiện tại mới đạt đến Thức Nhân cảnh, cách biệt hai đại cảnh giới cũng đủ để ảnh hưởng đến kết quả khi sử dụng công pháp này rồi.

Rời đi một lúc lâu sau!

Đế Nguyên Quân không để ý đến khu vực xung quanh mà một mực bộ hành đi được hơn ba dặm, may mắn thay trong suốt quãng đường hắn đi lại không gặp phải một đầu hung thú nào cả.

Một phần cũng chắc là do lượng sát khí hồi nãy hắn đẩy ra tạo nên. Hải Tâm Ngư Xà thân chỉ là ngũ cấp hung thú nhưng lại nhận được địa cấp linh dược ở phía trên tầng phúc ngăn chặn đi phần nhiều sát khí rồi nên cũng không ảnh hưởng đến quá nhiều.

Cùng với việc lặn sâu xuống phía bên dưới đáy hồ cũng một phần giảm thiểu đi rất nhiều khả năng cảm nhận.

Đi thêm một lúc nữa!

Phía trước mặt, có một nhóm người khoảng chừng bảy tám người đang tụm lại thành một nhóm nhỏ bàn luận một cách rôm rả. Mặc dù khoảng cách tương đối xa nhưng vẫn có một phần nào đó nghe thấy được.

Những người kia trên thân mang một bộ quân phục với áo giáp, khó giáp trông rất chắc chắn cùng với trên tay nắm chặt trường thương cùng thanh kiếm vắt chéo sau lưng.

Nhìn qua thôi cũng đủ để xác nhận được những người này là quân lính của một vương triều nào đó đến nơi này để làm nhiệm vụ. Nhưng trên gương mặt bọn họ hiện lên một vẻ sầu lo cùng với gương mặt hơi tối, giống như gặp phải chuyện gì?

Đế Nguyên Quân cũng chẳng thèm để ý đến mà nhanh chóng quay người rời đi nơi khác. Và những người kia dường như cũng nhận biết được có người vừa đi qua nên hướng ánh mắt về phía xa rồi lắc đầu.

Đi thêm chưa được một dặm thì phía trước lại xuất hiện thêm một toán người đang thi nhau chạy cùng về một phía giống như đang tìm kiếm.

Tiếp tục đi lên thêm một quãng nữa, Đế Nguyên Quân bước chân đang di chuyển bỗng nhiên dừng lại. Phía sau lưng hắn truyền đến một cảm giác bị thứ gì đó nắm lấy áo mình kéo lại.

“Này, ta nghĩ ngươi nên buông tay ra đi”.

Đế Nguyên Quân không hề quay đầu nhìn lại mà thân nhiên thoải mái. Rõ ràng người này đi theo đã được một lúc rồi và rõ ràng có ý đi theo.

“Giúp ta một việc rồi ta buông”. Sau lưng truyền đến một thanh âm của một tiểu nữ hài có giọng nói trong trẻo nhưng không kém phần non nớt.

“Ta vì sao phải giúp người đây, ta quen nhau sao?”. Đế Nguyên Quân nhanh chóng quay người lại, liếc mắt nhìn về phía nữ tử kia một cái rồi nói.

Trước mắt, bóng dáng một nữ tử cao khoảng chừng bốn thước hơn mang trên mình một bộ váy hồng và phía bên trên có thêu hình con phượng màu đỏ tươi ôm trọn lấy toàn bộ thân váy, chân váy dài xuống ngang hai cái đầu gối với từng đường nét trắng, lam đơn điệu càng tôn lên vẻ hào nhoáng. Gương mặt hình trái xoan với ngũ quan tinh tế, cặp mắt bồ câu với hai con ngươi đen nhánh kết hợp cùng với hai hàng lông mi dài uốn cong lên cùng với hai hàng mày phượng sắc nét thanh tao. Sống mũi cao gọn gàng, khuôn miệng trái tim nhỏ nhắn với cặp môi anh đào hồng hào căng mịn. Làn da trắng hồng tự nhiên không hề có một chút nào son phấn. Và tiểu nữ hài này có tuổi khoảng mười hai mười ba mà thôi.

“Không quen, nhưng có người cần được giúp đỡ thì làm sao bỏ qua được đúng không?”. Tiểu nữ hài nở ra một nụ cười xinh xắn đáp lời.

“Không quen thì ta làm sao phải giúp người đâu?”. Đế Nguyên Quân liếc một vòng trên thân thể nữ hài kia một cái rồi bĩu môi.

“Người nhìn ta làm gì?”. Bị ánh mắt nam nhân đảo qua một vòng trên thân thể nên nữ hài nhanh chóng thu tay lên che lấy.

“Xi, chỉ là sân bay thôi, có gì mà phải che?”. Đế Nguyên Quân trên gương mặt thể hiện vẻ không hứng thú trả lời.

“...”. Nữ hài trên gương mặt bỗng nhiên đỏ lên, trông mắt ửng hồng lại một chút như đang chịu uất ức. Khóe miệng mím chặt môi, ánh mắt nàng bỗng nhiên nhìn hẩn rồi lờm một cái.

Không đợi nữ hài có phản ứng, Đế Nguyên Quân không chần chừ mà nhanh chóng quay người rồi đi, bước chân hẩn từ tốn hạ xuống rồi đi nhanh về phía trước.

“Này này, đợi ta”. Nữ hài lúc này mới phản ứng lại được, một tay đưa lên ra hiệu hẩn dừng lại rồi đuổi theo.

Nhưng kì lạ ở điểm, nữ hài bước chân chạy nhanh tới đâu cũng không hề tiến lại gần được, cảm giác giống như phía trước là một con ma chứ không phải là một con người.

Rõ ràng bước chân của hẩn không hề nhanh, nhưng với cước bộ chạy của nàng lại đuổi không tới. Quá kỳ lạ!

Cảm giác này giống như nàng ta bước lên một bước thì hẩn cũng bước lên một bước. Chẳng khác gì hẩn đang mô phỏng lại hết tốc độ của nàng vậy.

Một nén hương sau!

Đế Nguyên Quân rồi đi đã được một lúc lâu rồi nhưng trên gương mặt lại xuất hiện vẻ bức tức, phía sau lưng hẩn, nữ hài kia vẫn một mực đuổi theo không ngừng nghỉ, hẩn tăng tốc lên một chút thì nàng ta cũng làm theo, giống như là cái đuôi cắt mãi không dứt vậy.

“Người là cái đuôi hả. Sao lại đi theo ta mãi vậy?”. Đế Nguyên Quân hai hàm răng thít chặt lại với nhau rồi bỗng nhiên quát lớn, cái trán tròn nhẵn dần dần hiện lên từng sợi gân xanh trông rất tức giận.

“Ta cứ đi theo cho đến khi chịu giúp ta mới thôi”. Nữ hài trên gương mặt lộ ra vẻ mệt mỏi với từng hạt mồ hôi lăn xuống nhưng vẫn hiện ra một nụ cười tươi tắn trả lời.

“Được, ta xem người đuổi theo ta được đến bao giờ?”. Đế Nguyên Quân bỗng nhiên nở ra một nụ cười quái dị rồi thân nhiên đáp lại.

Rất nhanh, ngay sau đó, thân ảnh hẩn đột nhiên lóe lên một cái rồi biến mất khỏi nơi này, nữ hài kia trông thấy như vậy liền có một chút sợ hãi, cặp mắt trừng lớn với hai con ngươi co rút lại nhìn chăm chăm về phía vị trí hẩn đứng lúc trước ngay ngắn người.

Nhưng sau đó, nàng ta cũng có một chút chuẩn bị...

“Hah hah hah, muốn so tốc độ với tiểu gia, người còn non lắm”.

Ngay sau khi sử dụng “Thuần Dĩ” đi đến một nơi khác cách đó hơn một trăm trượng, Đế Nguyên Quân quay đầu nhìn qua nhìn lại mà không thấy nữ hài kia đâu, nên trên gương mặt hiện lên vẻ khoái chí mà thân nhiên cười nói.

Nhưng ngay sau đó, gương mặt hẩn đột nhiên nhẩn nhố trở lại!

Thình lình, nàng ta cũng từ đâu đó đột nhiên xuất hiện ngay trước mặt hẩn!

“Người cái xú nha đâu, đuổi theo ta làm gì. Tránh xa ta ra đi”.

Đế Nguyên Quân bỗng giật mình một cái rồi hét toáng lên.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Gia Là Siêu Cấp Thiên Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Hỏa Diệu Nguyên Dịch

Người cái xú nha đầu, đuổi theo ta làm gì. Tránh xa ta ra đi!

“Uy uy, người không chịu giúp, ta cứ đi theo người mãi”. Tiểu nữ hài múm môi lại một cái rồi nói.

Đế Nguyên Quân nhanh chóng lùi xa mấy bước chân rồi lên tiếp đáp lại: “Bà cô trẻ, ta có tài đức gì giúp được người? Cảm phiền đi tìm người khác”.

“Hừ, giúp đỡ ta là vinh hạnh đối với người rồi còn không chịu”. Nữ hài vẫn không chịu buông tha mà tiến lại gần, một tay đưa lên hướng ngón tay chỉ về phía Đế Nguyên Quân.

“Uy, người tìm ta để trang hay sao?”.

“Đừng nói là vinh hạnh, ta còn chẳng có ý định giúp đâu”.

Đế Nguyên Quân khước miệng co giắt một cái, thân là “Nhất Đế” lại bị một đứa trẻ đứng trước mặt trang bức, thậm chí còn nói lấy làm vinh hạnh?

“Chứ sao?”.

“Người biết ta là ai không?”. Nữ hài lườm hắt một cái rồi nói với giọng điệu cao ngạo.

“Tiểu gia ta chẳng cần quan tâm người là người nào, cho dù là ông trời ta cũng chẳng quan tâm”.

“Không biết thì vênh tai lên mà nghe. Ta rất to...”.

“Dừng, dừng. Người có cái gì to, từ trên xuống phẳng lì như vậy mà to cái gì?”. Đế Nguyên Quân nhìn một lượt từ trên cao xuống vóc dáng nàng ta rồi khịt mũi một tiếng xem thường.

Bị ánh mắt không sạch sẽ của hắn quét qua cơ thể cùng với bị chặn đứng họng khiến nữ hài kia như thêm giận, gương mặt xinh xắn kia hơi nhăn lên rồi quát.

“Người đồ hồn đản?”.

“Ta có hồn đản cũng chẳng thêm hồn đản với người. Tránh xa tiểu gia ta một chút”. Đế Nguyên Quân ánh mắt khinh thường cùng với đưa tay lên vẫy vẫy như đang xua đuổi.

Nữ hài lần đầu tiên trong đời bị một người khinh thường như vậy, nhất là đối với một người nam nhân có tuổi tác dường như cân xứng. Tưởng chừng như hắn là tuổi nhỏ không biết chuyện nhưng cách ăn nói cùng ngữ điệu kia lại khiến nàng có cảm giác bị soi mói.

“Hừ, ta nói cho người biết. Ta là công chúa của Trung Giang vương triều, Hạ Ngưng”. Nữ hài kìm xuống tức giận rồi nói ra với giọng điệu tự tin.

“Người mà là công chúa thì chắc ta là đế hoàng rồi?”. Đế Nguyên Quân một tay đưa lên ngoái mũi rồi nhìn nàng với ánh mắt xem thường hơn nữa.

“Người... người...”.

“Ta sao? Muốn đấu võ mồm với ta, đi về luyện thêm vài năm nữa đi”.

“Nhớ cách xa tiểu gia ta một chút”. Đế Nguyên Quân trên gương mặt hiện lên vẻ chán ngán rồi quay người rời đi.

“Người đợi đó cho ta, có ngày ta bắt người quỳ trước mặt ta nói ‘Xin lỗi’”. Nữ hài dường như bị hắn chọc tức đến đỉnh điểm dẫn tới hơi chút ầm ức, tròng mắt hơi đỏ lên một chút như sắp khóc.

“Tiểu gia ta chờ?”.

Nói xong, Đế Nguyên Quân một mực đi thẳng về phía trước rồi biến mất khỏi tầm mắt của nàng.

Mặc dù tự thân nhận là công chúa của một vương triều nhưng trong mắt Đế Nguyên Quân lại giống như chẳng có là gì. Vương triều đối với người ta có thể là to lớn vô cùng nhưng trong mắt hắn lại giống như không đủ thành đạo nên chẳng thêm quan tâm đến.

Sau khi cất đuôi được nàng ta, tâm trạng Đế Nguyên Quân lúc này đã trở nên tốt đẹp hơn hẳn, gương mặt hơi hột nò một nụ cười tươi rói, chân chạy sai bước cùng hai tay vung tự do trông rất vui vẻ. Giống như nơi này không hề có một chút nào nguy hiểm cả.

Đi thêm được một lúc lâu!

Phía trước mặt, một nhóm người khoảng chừng hai mươi người đang cùng nhau bàn tán thứ gì đó rất là rôm rả. Và trên người họ khoác một bộ môn phục trang cực kỳ kỳ lạ, hình như không phải là đệ tử của môn phái nào gần đây cả.

Đế Nguyên Quân không có nhanh nhạy chạy lại mà trốn vào trong một cái bụi rậm gần đó nghe ngóng.

Mặc dù đám người thảo luận không quá mức lớn tiếng nhưng toàn bộ thông tin đều không thoát khỏi hai cái lỗ tai của hắn được.

Phong phanh nghe thấy đám người kia hình như đang đồn đoán về một thứ gì đó vừa mới xuất hiện hay vừa mới phát hiện ra được.

Mặc dù là đồn đoán với nhau nhưng họ quả thật là biết giữ kín, toàn bộ tin tức trao đổi ra ngoài chỉ nói suông về thời gian cùng với phối hợp mà thôi, hoàn toàn không có đề cập đến thứ quan trọng kia đâu.

“Hahaha, sư huynh, người lo sợ cái gì? Chỉ là một đầu tứ cấp hung thú tọa trấn mà thôi, cần gì phải lo sợ”.

“Đúng vậy. Chúng ta hai mươi người cùng có thực lực trên Ngưng Hải cảnh thì sợ gì nó. Chỉ cần cường ngách tiến vào bên trong giết ra là được rồi”.

Đám đệ tử kia rôm rả đồn đoán.

“Hóa Diệu Nguyên Dịch mặc dù trân quý nhưng đầu kia Hung Thú cũng không có bình thường đâu”.

Sau đó, thanh âm của một cái nữ tử vang lên, cắt ngang đám nam đệ tử kia.

“Hoa sư muội nói rất đúng. Các người quá chủ quan rồi. Không phải trước lúc ra ngoài, các vị trưởng lão đã khuyên không được thiếu cảnh giác hay sao?”.

Tiếp đến, một thanh âm nam tử âm trầm vang lên.

“Tốt nhất nên nghe Tôn Anh sư huynh đi, chắc chắn một chút cũng không có thua kém gì?”. Nữ tử gọi Hoa sư muội kia tiếp tục lên tiếng.

“Hừ”. Một tên nam tử trong đám người đột nhiên hừ lạnh một tiếng, giống như người này không có phục với quyết định của Tôn Anh người kia.

“Nếu đã không còn gì bàn thêm thì bây giờ ta nên đến đó dàn xếp một chút”. Tôn Anh đưa mắt nhìn mọi người một cái, không thấy ai lên tiếng phản bác hay nêu ra ý kiến nào nữa nên lên giọng.

“Đi thôi”.

Mặc dù là đi tìm cơ duyên, nhưng những người này không có quá mức gấp gáp mà một mực chậm rãi tiến lên, ánh mắt họ liên tục quét xung quanh một cách liên tục đầy cảnh giác.

“Hóa Diệu Nguyên Dịch, cái tên này nghe thật là khí, không biết công hiệu của nó là gì?”. Đế Nguyên Quân vô đầu suy nghĩ một lúc mà không đưa ra được đáp án nên lẩm nhẩm trong miệng.

Xuyên suốt mười hai năm, ngoại trừ việc tu luyện ra thì toàn bộ mọi thứ hắn chẳng thêm để ý đến, ngay cả tập ghi chép các loại thiên tài địa ba cũng chẳng thêm đã động đến. Cho đến hiện tại mới biết được bản thân thiếu sót một lượng cực lớn thông tin.

“Mặc kệ là loại gì linh dịch, chỉ cần nhảy vào tắm là biết được ngay thôi”. Đế Nguyên Quân lười suy nghĩ.

Mặc dù theo sát nhóm người kia với khoảng cách không tới mười trượng, với khoảng cách gần như vậy nhưng phía sau lưng lại không phát ra hay có một chút thanh âm nào hết cả, giống như phía sau không có một ai đi theo.

Cước bộ Đế Nguyên Quân cũng thật là tinh diệu, bàn chân dẫm đạp lên những cành cây, thậm chí cành cây khô nằm rải rác trên đường nhưng không hề phát ra thanh âm. Giống như bàn chân mọc ra lông để che đầy ngăn không cho bất cứ thanh âm nào phát ra.

Thân là "Nhất Đế" có thực lực đạt tới đỉnh tiêm làm sao mà có thể bình thường được!

Từ trước đến giờ, thứ mà khiến hắn cảm thấy tự hào nhất chắc chắn không phải là thực lực của bản thân, mặc dù bá đạo là thế nhưng lại khiến hắn cảm giác quá mức nhàm chán. Mạnh quá lại không có ai theo kịp, để tìm kiếm lấy một người có thể cùng hắn lướt vô lại khó như lên trời.

Vì thế mà ý định khóa lại toàn bộ mọi thứ nắm giữ để trở thành một người bình thường rồi sau đó tu luyện lên như hiện tại lại khiến hắn cảm giác thích thú hơn thế nhiều.

Đối với sức mạnh kinh khủng là thế, nhưng sâu thẳm bên trong lại khiến Đế Nguyên Quân như có một cái cảm giác thiếu hụt nào đó, mặc dù không biết cái đó là gì nhưng trong mơ hồ lại có một cái cường đại bí mật ẩn giấu ở bên trong cơ thể mà không khai mở ra được.

Vì cái cảm giác thiếu hụt đó mà Đế Nguyên Quân không quá mức chú trọng vào việc thực lực mạnh yếu như thế nào. Mà chân chính thứ hắn tự hào đó chính là tốc độ, bộ pháp.

Giống như hắn lúc trước đã từng nói: “Đánh người không được thì chỉ quay lưng mà chạy. Chạy phải thật nhanh để khỏi bị bắt lại”.

Nguyên lai lời răn mà lúc còn tại Từ Cực Kiếm Môn chỉ đạo cho đám đệ tử kia. Mặc dù có tiếng là “Tiểu sư phụ” nhưng hắn lại không hề dạy cho bọn họ quá nhiều kiếm chiêu. Dường như từ trước đến giờ hắn chỉ đưa ra cao lắm là ba bốn loại kiếm chiêu một trong mà thôi. Để nói đầy đủ công pháp là

không thể nào?

Chân chính hẳn chỉ dạy lại chính là bộ pháp chạy trốn thần sầu mà hẳn cảm thấy thích thú nhất. Cũng chính vì sở thích này lại khiến cho tông môn có một thời gian kinh hoàng nhất, bởi vì trận tỷ thí kia người đặt ra quy định là hẳn. Mà cái quy định kinh khủng kia chính là: “Lấy tốc độ, bộ pháp mà so”.

Chính vì thế đám đệ tử kia một mực truy đuổi, tránh né liên tục cho tới lúc mệt chết mới thôi. Mà đám đệ tử kia cũng thật là tài, mỗi một cặp đấu kia phải kéo dài chỉ ít hơn hai ngày mới có thể phân ra thắng bại. Mà đệ tử trong tông lại có đến cả ngàn người, vì thế mà đợi đến khi kết thúc hết toàn bộ cũng phải tiêu tốn hơn một năm thời gian.

Đám lão đầu trong tông cũng vì thế mà ngán ngẫm, quanh năm chỉ biết ngồi nhìn đám đệ tử đuổi bắt nhau khiến cho họ phát ngán. Kể từ lúc đó mà chân chính loại tỷ thí này hoàn toàn bị loại bỏ.

Hiện tại!

Đám người đã di chuyển được gần một nén hương rồi nhưng với tốc độ rùa bò này đối với Đế Nguyên Quân nhằm chán hết mức, ngán ngẫm đến mức mà hẳn vừa đi vừa ngáp ngáp dài vậy.

“Mẹ nó, các ngươi là rùa hay sao mà đi chậm như vậy?”. Đế Nguyên Quân khoe miệng hơi run lên một cái rồi chửi thảm ở trong bụng.

Cho đến gần một canh giờ sau!

Trước mặt họ xuất hiện một dãy núi cực kỳ to lớn với chiều cao khoảng chừng hơn một ngàn trượng với những cột dốc đá thẳng đứng góc cạnh, toàn thân gốc đá là một màu xám đen trông cực kỳ cứng rắn.

Và phía dưới lại có một cái hang động mở ra.

Ngay khi tiến lại gần phạm vi một trăm trượng, Đế Nguyên Quân lúc này mới cảm nhận được phía bên trong hang động kia truyền ra một loại cảm giác nóng nẩy như đang thiêu đốt cơ thể, nhưng đặc biệt hơn là trong cảm giác nóng ran đó lại có một cảm giác sáng khoải nào đó mang lại.

Đó chính là linh dịch!

Một loại tài nguyên cực kỳ trân quý và hiếm khi xuất hiện nhất. Để tạo ra được linh dịch không biết phải trải qua biết bao nhiêu thời gian nhưng từ việc linh khí ngưng đọng thành sương rồi dần dần nhỏ xuống từng giọt linh dịch xuống tạo thành ao lại không biết khó khăn đến nhường nào.

Ngay cả cao cấp địa mạch cũng vô phương ngưng tụ. Bởi vì có rất nhiều yếu tố quan trọng quyết định tạo ra linh dịch.

“Hahaha. Đúng là loại cảm giác này”. Đột nhiên, một tên nam tử trong nhóm người không kiềm chế được hưng phấn trong người mà thốt lên.

“Ngu ngốc, nhanh im miệng cho ta. Muốn kích động hưng thú đến hay sao?”. Tôn Anh nghe thấy thanh âm này, ngay lập tức quay người rồi lên tiếng. Mặc dù lời nói không lớn nhưng ánh mắt cùng với ngữ điệu như muốn răn đe người kia.

“Trước tiên bày bố một cái trận pháp vây khốn ở bên ngoài này đi”. Hoa nữ tử nhìn bao quát xung quanh một hồi rồi lên tiếng thảm định.

“Hoa sư muội, ngươi chắc chắn?”. Tôn Anh hơi chút suy nghĩ, quay qua hỏi nàng.

“Tính toán của ta chưa sai bao giờ?”. Hoa nữ tử khoe miệng vênh lên cười nhẹ một cái, gương mặt, giọng nói thể hiện sự tự tin cực kỳ cao nói ra.

- - -

Ps: Bao like chương đi a, bao like, bao like.

Cầu đề cử, cầu TLT, cầu kp, cầu all...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Gia Là Siêu Cấp Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 30: Cường đại Hỏa Sư

Tính toán của ta chưa sai bao giờ?!

Sau khi lời nói của nàng ta kết thúc, đám nam đệ tử kia cũng vì thế mà bắt đầu có hành động, trên tay nắm chặt một chuỗi kiếm ngắn khoảng chừng một bang tay, lưỡi kiếm sáng bóng sắc bén, phía bên trên đó khắc những cổ tự trông cực kỳ quái lạ mà không mấy ai có thể đọc được.

Tiếp đến, hai mươi người chia nhau ra tạo thành một vòng tròn lớn rồi thi nhau cầm xuống những thanh kiếm ngắn kia xuống phía bên dưới nền đất.

Ở vị trí trung tâm, Hoa nữ tử kia hay tay chấp phía trước ngực cùng với chuỗi kiếm ngắn còn lại, gương mặt trắng hồng với cặp mắt thút chút, khóe miệng đang liên tục lẩm nhẩm một loại cổ tự nào đó.

Mặc dù lời nói không ra tiếng nhưng đi theo thười gian trôi qua, đám người như cảm nhận được phía bên dưới mười chín chuỗi kiếm phát ra một loại cảm giác giam cầm nào đó cực kỳ mạnh mẽ.

“Khốn Linh Kiếm Trận - Thành”. Hoa nữ tử khóe miệng cuối cùng thốt ra. Cùng với đó là chân khí trong cơ thể ngưng tụ phía bên trong lưỡi kiếm kia.

“Nhanh truyền chân nguyên”. Hoa nữ tử tay dần dần hạ xuống thấp rồi cầm chặt thanh kiếm xuống rồi nói.

Ngay lập tức, đám đệ tử kia bắt đầu thúc đẩy chân nguyên trong cơ thể mạnh mẽ đẩy ra ngoài, dung nhập vào bên trong những thanh kiếm kia.

Cùng lúc đó, thanh âm từ lưỡi kiếm phát ra “Tê minh” cùng với một trắng mỏng ánh sáng trắng kết tinh lại với nhau tạo thành hình. Đó chính là “Khốn Linh Kiếm Trận” trận pháp hư ảnh.

Sau khi truyền chân nguyên vào thúc đẩy trận pháp, toàn bộ hai mươi người lúc này cảm giác được thân thể có một chút đuối sức, chân nguyên trong cơ thể đẩy vào trận pháp quá mức hao tổn khiến cho cơ thể nhanh chóng cảm nhận được mệt mỏi.

“Kiếm trận đã thành, tranh thủ thời gian ngồi tĩnh dưỡng. Ngày hôm sau bắt đầu tiến vào bên trong hang động”. Hoa nữ tử nhanh chóng ngồi xuống dựa lưng vào một bên gốc cây.

“Không ngờ được, huyền cấp trận pháp mà như thế hao tổn”. Hoa nữ tử lẩm nhẩm trong miệng rồi lắc đầu.

Thời gian một đêm này, đám người nghỉ ngơi cũng như hồi phục lại chân nguyên cũng đã hoàn thành, thực lực đã trở lại thời kỳ đỉnh phong. Cùng với đó là ánh nắng vàng chiếu rọi xuống.

Đám người không chần chờ thêm nữa mà một mực tiến vào bên trong hang động kia. Đối mặt với tứ cấp hung thú với sự cảnh giác cao hết mức có thể.

Phía bên trong!

Hang động này cũng thật là rộng lớn, đám người đi vào đã hơn hai mươi phút rồi nhưng vẫn chưa thể đi vào đến điểm sâu nhất. Và càng tiến vào sâu bên trong, ánh sáng cũng vì thế mà dần dần giảm xuống. Cho đến lúc toàn bộ xung quanh đều bị màn đêm bao phủ.

Lúc này, Tôn Anh mới lấy từ trong nhẫn trữ vật một quả cầu thủy tinh lớn khoảng chừng một quả banh nhỏ chừng nắm tay.

Sau đó truyền một ít chân nguyên vào, ngay lập tức. Quả cầu kia bắt đầu phát ra ánh sáng đồng thời bay lên cao, di động theo từng bước chân của Tôn Anh.

Quả cầu thủy tinh này được gọi là: “Quang Tinh Cầu”. Một loại vật liệu phát sáng ngay khi hấp thu chân nguyên của người sử dụng mà soi sáng.

Quang Tinh Cầu phát sáng, lúc này khi vực xung quanh mới bắt đầu hiện lộ lên trước mắt họ. Xung quanh là từng thạch nhũ cao nhon thẳng hướng lên trên cao cùng phía trên trần cao. Cùng với đó là từng giọt nước nóng ẩm nhỏ giọt xuống. Đó không phải là Hỏa Diệu Cốt Dịch mà là nước từ mạch nước ngầm chịu sức nóng từ linh dịch phát ra mà nóng lên.

Đám người cũng không quá chú trọng vào khung cảnh bên trong hang động mà là đang tìm kiếm linh dịch cùng với đầu hung thú kia mà thôi.

Đi tiếp thêm một lúc lâu sau!

Ngay trước mặt họ là một khoảng đá trũng xuống, cùng với đó là từng cơn gió màu vàng sậm chiếu rọi xung quanh. Càng tiến lại gần, đám người càng cảm giác được sức nóng của nó phát ra là không hề tầm thường. Có thể so sánh với thiêu đốt của thiên địa kỳ hỏa một trong.

“Cẩn thận một chút, linh dịch đã ở trước mặt thì đầu hung thú kia cũng ở gần đây”. Tôn Anh quan sát cẩn thận xung quanh một hồi rồi lên tiếng.

Đám người còn lại nhìn nhau rồi gật đầu đồng ý một cái.

Rống!

Đang lúc chú tâm quan sát thì đột nhiên không biết từ đâu truyền đến thanh âm tiếng rống vang vọng. Vì là ở sâu trong hang động nên thanh âm to lớn này vang vọng một cách liên tục và kéo dài nên hoàn toàn không thể phân biệt được nso xuất phát ở vị trí nào.

Quá lúng túng, hai mươi người nhanh chóng tiến sát lại gần rồi dựa lưng vào nhau, trên gương mặt họ dần dần đông kết trở lại và con ngươi ngưng tụ.

Xào xào!

Tiếp đến, một thanh âm giống như thác nước đổ vang lên.

Nhanh chóng, đám người thay nhau rút kiếm rồi hướng ánh mắt nhìn về phía hồ linh dịch kia.

Bề mặt nước ban đầu không khó một chút gợn sóng nào lúc này lại bắt đầu rung động. Và từ phía xa kia truyền đến thanh âm rõ ràng nhất cùng với một cột nước đội lên cao.

Không thể sai vào đâu được, nơi đó chính là đầu hung thú kia ngoi lên!

Đám người cũng vì thế mà càng thêm cảm giác lo lắng, đầu hung thú này dĩ nhiên là ngăm mình xuống phía dưới linh dịch. Và thời gian lâu như vậy thì chắc chắn thực lực của nó cũng phải tăng lên nhiều so với tưởng tượng của bọn họ.

“Chú ý đội hình, nghe theo chỉ đạo của ta mà xuất chiến”. Tôn Anh kìm xuống cảm giác lo lắng, hít sâu vào một hơi ngời thốt ra ngữ âm âm trầm nhưng tràn đầy nặng nề.

Đội đến khi đầu hung thú kia ngoi lên khỏi mặt nước. Một cổ thân thể to lớn cao hơn ba trượng đứng sừng sững ở phía bên trên, ánh mắt thù địch của nó nhìn chăm chăm về phía đám người tràn đầy vẻ sát cơ.

Rống!

Cảm nhận được chiến ý từ đám người, nó bắt đầu ngẩng đầu lên cao rồi rống dài một tiếng. Tiếng rống này phát ra khiến toàn bộ hang động này như muốn run rẩy mà phát ra từng thanh âm “Răng rắc” đá nứt vỡ dọa người.

“Đầu Họa Sư này quả thật là kinh khủng, không ngờ thời gian ngắn như vậy lại có thể mượn nhờ linh dịch đột phá đến được tứ cấp đỉnh phong hung thú”.

“Đội thêm một đoạn thời gian nữa chắc chắn nó có thể đột phá thành ngũ giai hung thú. Khi đó chắc chắn ta không thể có cơ hội”.

“Lần này phải dốc hết sức giết chết nó, nếu không thời gian tới ta không thể có cơ hội”.

Tôn Anh tản ra khí tức thuộc về Thiên Địa cảnh cảm nhận được sự hùng hậu của Họa Sư rồi thốt lên. Gương mặt anh tuấn lúc này nhìn càng thêm khó coi, thời gian qua đi chưa đến một năm mà đầu hung thú này có thể mạnh mẽ tới mức này.

Rống!

Họa Sư hai chân trước dẫm mạnh xuống phía dưới một cái mạnh đồng thời rống lên một tiếng. Sau đó nó đổ dồn sự tập trung nhìn về phía đám người rồi lao tới.

“Giết”.

“Giết”.

Nhóm hai mươi người đồng thanh quát lớn khiến hang động càng thêm run rẩy.

Khí tức cả hai bên cũng vì thế mà đẩy ra hết toàn bộ. Nhóm người này có sáu tên đạt tới Thiên Địa cảnh và còn lại đều là Ngưng Hải cảnh, trong đó có tu vi cao nhất chính là Tôn Anh, Thiên Địa cảnh bát tầng.

Đối đầu chính diện với đầu hung thú có tu vi tương đương với Thiên Địa cảnh đỉnh phong, chênh lệch cảnh giới ở giữa mặc dù không quá lớn nhưng hung thú nó phải cường thịnh hơn con người nhiều. Chỉ sợ hai mươi người này hợp sức lại với nhau chưa chắc có thể giết chết nó mà không hề có một chút thương tổn nào.

Huyền cấp trung phẩm kiếm pháp, Bích Ly Kiếm, Huyền Nguyên!

Mở đầu công kích, Tôn Anh mượn thể thực lực mạnh mẽ nhất đám người, hai chân dẫm mạnh xuống nền đá rồi vọt thẳng về phía trước.

Trên tay nắm chặt chuôi kiếm rồi chém ra. Lưỡi kiếm trắng sáng sắc bén từ trong không trung tạo thành một vết trắng ánh kiếm bổ tới. kiếm chiêu này mặc dù chỉ có uy lực là Huyền cấp nhưng sức mạnh cũng đừng có mà xem thường. Chỉ cần không chú ý thôi cũng đủ để tạo thành vết thương chí mạng.

Nhận thấy lưỡi kiếm lạnh ngắt truyền đến. Họa Sư cảm nhận được phía trước truyền đến một chút cảm giác áp lực nên nó cũng vì thế mà hành động.

Chân trước đưa lên cao rồi thít lại, để lộ cặp móng chân sắc nhọn hướng về phía ánh kiếm chớp tới.

Rầm rầm!

Thanh âm va chạm to lớn vang lên.

Ngay lập tức, một bóng dáng bị đẩy lùi bay ra xa trượt một quãng dài trên nền đá. Không ai khác là Tôn Anh, một kiếm vừa rồi chưa phải toàn lực của hắn nhưng đầu Họa Sư kia cũng là như vậy, tùy ý vung chân lên ngăn chặn kiếm chiêu rồi mượn thể đẩy bay hắn ra xa.

Mặc dù thua thế nhưng Tôn Anh lại không chịu quá nhiều thương tích. Mà cánh tay chỉ truyền đến một cảm giác đau nhói.

“Sức mạnh nó không kém ngũ cấp hung thú quá nhiều, nhanh chóng phối hợp”. Tôn Anh đưa tay lên xóa đi huyết dịch ở trên khóe miệng rồi nói.

Ly Kiếm!

Hàn Băng Kiếm!

Xuyên Bích Kiếm!

...

Liên tiếp từng người tung ra kiếm chiêu cường đại hướng về phía Hòa Sư đánh tới.

Huyền cấp thượng phẩm kiếm pháp, Tịch Kiếm, Trảm Ảnh!

Không chịu yếu thế, Tôn Anh nhanh chóng bật dậy thân thể rồi tiếp tục tung ra đại chiêu. Kiếm chiêu này vừa tung ra, linh khí xung quanh như bị cuốn lấy, toàn bộ linh khí như dung nhập vào bên trong lưỡi kiếm rồi cường ngạnh chém ra.

Đối diện với hai mươi người công kích đến. Hòa Sư dường như cũng không có quá nhiều dị động. Thân thể to lớn của nó bước về phía trước một bước rồi toàn thân như có một tầng khí bốc lên. Dần dần nó ngưng tụ lại thành một tầng bảo vệ phía bên ngoài.

Bành bành!

Hai mươi đại kiếm chiêu tung ra chém mạnh lên trên bề mặt tầng bảo vệ phát ra thanh âm, nhanh chóng truyền đến từng đợt “Răng rắc” đồ vỡ phát ra. Mặc dù ngưng tụ ra lá chắn phía bên ngoài nhưng đối diện với cùng lúc hai mươi người công kích thì chắc chắn khó lòng trụ vững.

Chưa dừng lại ở đó, ngay sau khi phá vỡ lá chắn bên ngoài, một lượng lớn kiếm khí tích tụ hướng về phía Hòa Sư đánh tới.

Bất chợt, nó không kịp phản ứng nên bị kiếm khí này quét trúng, cơ thể to lớn của nó cũng vì thế mà bị đẩy lùi đi mấy bước rồi mới có thể ổn định lại.

Rống rống!

Nó lúc này chân chính bị chọc giận. Tiếng rống của nó lúc này lại càng thêm uy lực cũng như lẫm lẫm thanh âm.

Tiếp sau đó, nó hướng về phía hai mươi người đáp trả công kích. Vẫn là tiếng rống đó, nhưng lúc này vô thanh vô tức lại trở thành công kích đối với đám người.

Bị ngách khí phát ra đánh trúng, hai mươi người như chịu trùng kích mà bị đẩy lùi ra sau mấy trượng mới dừng lại. Trên gương mặt đám người lúc này mới hiện lên vẻ cực kỳ lo lắng.

Vừa rồi một tiếng hồng kia lại chứa đựng biết bao nhiêu là uy năng. Đủ để đẩy lùi toàn bộ bọn họ cũng đủ để chứng minh đầu Hòa Sư này thực lực càng thêm mạnh mẽ.

Nếu như muốn giết chết nó, lúc này chỉ có thể mượn nhờ kiếm trận ở phía bên ngoài thì may ra chắn trụ được mà thôi!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Gia Là Siêu Cấp Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Phản bội

“Thật kinh khủng”. Tôn Anh không kiềm chế được mà thốt lên.

“Như thế này không được. Nhanh chóng lùi ra ngoài dẫn dụ nó”. Hoa nữ tử thân thể yếu đuối một chút, vừa rồi bị tiếng hồng kia đánh trúng nên chịu không ít sát thương, cơ thể cảm giác đau đớn kịch liệt.

“Nhanh chóng lùi ra ngoài”. Tôn Anh nghe thấy vậy nên lên tiếng quát lớn.

Không chần chừ, đám người dần dần lùi đi ra. Nhưng cũng không có chạy đi mà là vừa câu kéo nhằm dẫn dụ Hòa Sư đi ra ngoài, mượn nhờ kiếm trận vây khốn rồi giết chết nó.

Tôn Anh có thực lực cao nhất nên đi ra sau cùng, trên tay nắm chặt chuôi kiếm không ngừng chém ra. Đối diện với Hòa Sư đang giận dữ điên cuồng đuổi đến mà Tôn Anh không có quá nhiều rung động.

Vì là dẫn dụ nó ra nên Tôn Anh cũng không có cất lực đánh giết, cho dù có dốc hết sức đuổi giết đi chăng nữa cũng chẳng thể gây cho nó quá nhiều

thương tổn được.

Rống!

Hỏa Sư bị Tôn Anh câu kéo liên tục càng khiến nó trở nên giận dữ hơn. Cặp mắt nó dần dần trở nên rực lửa, nhìn về phía đám người như muốn ăn tươi nuốt sống. Nó rống lên một tiếng lớn rồi gia tăng tốc độ đuổi đến ngày càng gần.

“Nhanh, nhanh chóng chạy ra ngoài”. Tôn Anh nhận thấy được Hỏa Sư biểu hiện nên không chần chừ mà quát lớn.

Rầm rầm!

Phía sau!

Hỏa Sư điên cuồng đánh tới, hai cái chân to lớn cùng bộ móng vuốt sắc bén liên tục càn quét phía trước, những nhũ đá nhô lên bị cự lực đánh phải liên đồ vỡ thành từng miếng đá nhỏ bắn tung tóe xung quanh.

Huyền cấp thượng phẩm kiếm pháp, Phản Kiếm!

Tôn Anh cảm nhận được phía sau lưng như có thứ gì đó đang lao đến với vận tốc nhanh nên liền có phản ứng. Thi triển ra một cái khác kiếm chiêu hướng về phía những viên đá nhỏ bắn tới kia mà ngăn chặn.

Keng keng!

Tốc độ cung kiếm mặc dù là nhanh nhưng số lượng đá bắn tới cũng không hề ít, cao lắm thì chỉ có thể ngăn chặn lại được đa phần mà thôi, còn lại không ngăn chặn được đều hướng về phía đám người đánh trúng.

“Ah...”.

Có người bị đánh trúng phía sau lưng rên lên đầy đau đớn, tảng đá nhỏ khoảng chừng nắm tay nhưng cực kỳ sắc cạnh thỉnh thoảng cắm sâu vào trong da thịt.

Những người xung quanh cũng vì thế mà trở nên khẩn trương hơn. Tốc độ bọn họ càng ngày càng được đẩy nhanh lên hết mức có thể.

Rống!

Nhận thấy đám người chạy đi ngày một nhanh hơn, Hỏa Sư ngẩng đầu rống giận thêm một tiếng nữa rồi tiếp tục đuổi theo cho đến khi đi ra phía bên ngoài.

“Khôn Linh Kiếm Trận. Khai”. Hoa nữ tử khước miệng cắn nhẹ một cái thoi quát lớn. Ngay lập tức, toàn bộ kiếm trận vì thế mà bắt đầu được khởi động. Nhanh chóng, một tòa mờ ảo từ khốn xuất hiện phía bên ngoài bao quát lấy Hỏa Sư.

Phùng phùng!

Rống!

Bị tòa kiếm trận vây khốn, Hỏa Sư như càng thêm điên tiết, toàn thân nó dần dần xuất hiện một tầng hỏa diễm như đang muốn chống lại uy lực từ kiếm trận kia.

Mặc dù chỉ là Huyền cấp kiếm trận nhưng khả năng nó mang lại là không thể nghi ngờ, đối với việc tù khốn lại một đầu tứ cấp hung thú là không quá mức khó khăn. Đầu Hỏa Sư kia ngay vù bị vây khốn lại liền cảm nhận được tốc độ nó càng ngày càng thêm chậm chạp.

Giống như tứ chi nó bị một sợi xích vô hình kéo lại, mặc dù không thể hoàn toàn nhốt nó lại được nhưng với chừng này đã đủ để đám người hành động rồi.

“Vây khốn thành công, nhanh chóng giết chết nó”. Hoa nữ tử gương mặt mệt mỏi nhưng lại nở ra một nụ cười, ánh mắt nhìn về phía đám người rồi quát lớn.

“Hahahaha. Giết”. Đám người cũng vì thế mà càng thêm kích động mà hét lên.

Bành bành!

Liên tiếp là những kiếm chiêu thi triển ra huyên về trên thân thể Hỏa Sư chém tới. Tốc độ của nó hiện tại đã bị hạn chế đi rất nhiều rồi nên việc tránh né toàn bộ công kích là điều không thể nào.

Dần dần, trên thân thể nó đã xuất hiện từng miếng vết thương nhìn thấy rõ. Mặc dù không phải vết thương chí mạng nhưng dần dần tích lũy cùng với huyết dịch chảy ra nhiều như vậy cũng đủ để giết chết.

Rống!

Quá đau đớn, Hỏa Sư bắt đầu phản kháng lại. Ngọn lửa bao bọc thân thể nó bốc lên ngày càng mạnh, thực lực được đẩy cao lên đến đỉnh điểm. Từ cấp đỉnh phong hung thú toàn lực đẩy ra nghịch kháng với kiếm trận đối chọi một cách gay gắt.

“Không ổn, nó như muốn phá hủy kiếm trận. Nhanh chóng giết chết nó”. Hoa nữ tử đứng ở ngoài duy trì tòa kiếm trận đột nhiên cảm giác được không ổn. Nụ cười trên mặt nàng cũng vì thế mà ngưng tụ lại. Ánh mắt không thể tin được nhìn về phía bên trong mà thốt lên.

Nếu như để nó kéo dài thêm một lúc nữa thì khả năng lớn là tòa kiếm trận bị phá bỏ là điều không thể nghi ngờ. Hoa nữ tử tính toán thực lực đầu Hỏa Sư đã hoàn toàn sai lầm, nàng không ngờ được là nó hội cường đại đến như vậy. Thường thường hung thú tứ cấp bị toàn kiếm trận này vây khốn nên yếu đuối chờ đợi bị giết chết nhưng đầu hung thú này lại hoàn toàn khác biệt.

Thực lực của nó đã vượt xa cùng cấp hung thú rồi, nói đúng hơn thì nó lúc này đã không hề yếu so với ngũ cấp hung thú bình thường đâu.

Phía bên trong!

Đám người liên tục tung ra kiếm chiêu đánh giết liên tục nhưng lại gặp phải sự phản kháng kịch liệt, mặc dù vẫn có thể đánh trúng được nhưng càng ngày càng ít thêm một điểm. Không nghi ngờ được là đầu Hỏa Sư này đang không ngừng gia tăng thực lực, cũng vì thế mà áp chế từ tòa kiếm trận này cũng ngày càng bị giảm sút.

“Khốn kiếp thật”. Tôn Anh đưa tay lên xóa đi vết máu trên miệng rồi thốt lên. Phía một bên hông xuất hiện một miệng to lớn về thương. Trong lúc vừa rồi, Tôn Anh bị Hỏa Sư vùng chân đánh trúng, từng cái móng vuốt sắc bén cắt sâu vào bên trong. May mắn tránh thoát đi được chỗ yếu hại như cũng bị thương không hề nhẹ.

Mặc dù thương thế là vậy nhưng trên gương mặt lại không hề biểu hiện ra quá nhiều, ổn định thương thế lại một lúc rồi tiếp tục lao lên.

Địa cấp hạ phẩm kiếm phát, Nghịch Tâm!

Tôn Anh cắn chặt răng rồi thi triển ra một cái khác đại kiếm chiêu. Kiếm vừa ra, linh khí xung quanh như bị hút hết đi và liên tục bổ sung vào bên trong lưỡi kiếm. Mặc dù thanh kiếm không có linh nhưng vô tình lại nghe thấy được một chút thanh âm “Tê minh” vang lên.

Ngưng tụ một lúc, Tôn Anh hai chân dẫm mạnh xuống nền đất rồi lao nhanh về phía trước, hai tay nắm chặt chuôi kiếm hướng về vị trí chính diện trên đỉnh đầu Hỏa Sư đâm tới. Đồng thời hét lên một tiếng.

“Chết đi”.

Vù vù!

Phụp!

Thanh âm da thịt bị đâm xuyên qua vang lên, Tôn Anh trên gương mặt đang cười đột nhiên ngưng tụ dần lại. Bởi vì một kiếm này hắn thi triển ra không hề đâm trúng đại não của nó mà là bị một chân đưa lên ngăn chặn lại.

“Không thể nào?”. Tôn Anh thốt lên một tiếng kinh nghi rồi nhảy lùi ra xa.

Một kiếm này hắn đã chờ đợi thời điểm thích hợp nhất, một kiếm có thể được xem là mạnh nhất đối với hắn hiện tại. Dưới sự áp chế của kiếm trận cùng với những người kia công kích mà nó có thể nhanh chóng phản ứng lại như vậy.

Tốc độ Tôn Anh lao tới là cực kỳ nhanh, khoảng cách hai mươi mét đối với hắn giống như chỉ cần chớp mắt một cái là có thể đến nhưng phản ứng của Hỏa Sư lại khiến hắn run nhẹ lên.

Mặc dù không thể một kiếm chí mạng được nhưng không thể phủ nhận được một kiếm vừa rồi cũng mang lại một hiệu quả nhất định. Mặc dù không thể phế bỏ đi một chân nhưng nó chịu đựng một kiếm đâm xuyên qua da thịt vừa rồi cũng không hề nhẹ nhàng một chút nào.

Cái chân bị thương kia nó chống xuống nền đất nhưng không thể nghi ngờ được là nó đang kịch liệt run lên, miệng vết thương đang không ngừng chảy ra huyết dịch.

Thừa thế xông lên!

Đám người kia nhận thấy Hỏa Sư bị thương như vậy nên gương mặt đều xuống đi rất nhiều. Có một vài người thỏa mãn ý cười trên mặt công kích tới. Nhưng từ cấp đỉnh phong hung thú đâu phải chuyện thường.

Nhóm bốn người kia lúc này thiếu đi sự đề phòng!

Ngoạm!

Hỏa Sư chóng chịu xuống đau đớn mà lao lên, hướng về phía bốn người kia mở rộng miệng cắn một cái.

“Ah... Sư huynh cứu ta”. Có một tên đệ tử không phản ứng kịp mà bị nó cắn trúng, từng cái răng lớn sắc nhọn cắn xuyên qua cơ thể. Vừa chỉ hoảng sợ

nói ra một tiếng liền mất đi sinh cơ.

Nhưng ba người còn lại mặc dù tránh đi được tử quan nhưng cũng không thể bình yên được như vậy. Nhanh chóng, Hòa Sur liền vung chân lên quét mạnh về phía trước. Ngay vừa lúc tránh thoát được cái miệng của nó liền bị một chân khác quét tới nên không kịp phòng bị tránh né.

Răng rắc!

Bị cự lực chấn mạnh ngang cơ thể như vậy, cơ thể ba người đột nhiên vang lên thanh âm tiếng gãy xương rồi bị đánh bay ra ngoài nằm la liệt trên nền đất mà không biết rõ sống chết.

“Sur đệ”. Tôn Anh khòe miệng cắn chặt một cái rồi hét lớn.

“Các ngươi kéo dài thời gian một lúc”. Nuốt xuống cảm xúc, Tôn Anh hướng về phía đám người rồi quát.

Đám người kia nghe thấy vậy cũng âm thầm gật đầu một cái, họ nhận biết được Tôn Anh này đang định thi triển ra loại gì kiếm chiêu. Có thể nói đây là kiếm chiêu mạnh nhất mà đám người có và là cơ hội duy nhất hiện tại đối với họ.

Điên cuồng lao lên, từng kiếm chém ra, từng bước tránh né, mười bốn người điên cuồng đánh tới. Hòa Sur cơ thể đã nhận lấy nhiều thương tích và một chân gần như bị phế lại đón nhận thêm đám người kia đánh tới càng khiến nó trở nên thảm trạng.

Nhưng đám người cũng không phải vì thế mà hết sức nhẹ nhàng. Đối diện với tứ cấp hung thú toàn lực liều chết mà đánh giống như muốn đồng quy vu tận nên bọn họ chỉ biết hết sức mà chiến, bỏ mặc đi thương tích trên cơ thể mà liều mình.

Trong thời gian này, đám người thay nhau giết đến cũng khiến đầu Hòa Sur chịu rất nhiều thương tổn, toàn thân nó chỉ chít vết kiếm, từng miệng vết thương sâu dài tới tận xương, huyết dịch nó phun ra bắn tung tóe. Khí lực của nó như bị bào mòn đến cực điểm.

Còn đám người cũng vì thế mà chịu tổn thất rất nặng, mười bốn người lao lên thì mười người bị đánh bay ra ngoài không rõ sống chết, còn lại bốn người vẫn đang gắng gượng trụ lại.

“Nhanh chóng lui ra”. Từ phía sau lưng truyền đến một thanh âm, Tôn Anh gương mặt tràn đầy đau đớn đứng đối diện Hòa Sur hét lớn.

Địa cấp hạ phẩm kiếm pháp, Một Kiếm Tuyệt Mệnh!

Một kiếm tung ra, thiên địa công hưởng, uy lực mạnh mẽ như muốn cắt đứt mọi thứ xung quanh. Tôn Anh lao nhanh về phía trước rồi vung ra một kiếm hướng về phía đỉnh đầu Hòa Sur chém tới.

Một kiếm này xem như cơ hội cuối cùng của bọn họ, một kiếm ngưng tụ đến cực điểm uy lực, một kiếm mạnh nhất mà Tôn Anh hiện tại có thể thi triển ra ngoài. Ngay sau khi một kiếm này kết thúc, Tôn Anh chắc chắn không thể đứng vững, mọi thứ đều được đổ dồn vào bên trong một kiếm này.

Cơ thể Hòa Sur đau đớn kịch liệt, tứ chi run rẩy đang muốn nhảy ra tránh né, nhưng cơ thể dường như phản ứng không kịp, đối diện với Tôn Anh cật lực một kiếm như vậy khiến nó khó lòng mà tránh thoát.

Một kiếm chém ra cùng với vô tận cột máu!

Thân thể Hòa Sur thình lình gục xuống, tứ chi mất đi cảm giác cùng với sức lực, một kiếm này y nguyên chính là chí mạng đối với nó.

Từ cấp đỉnh phong hung thú, Hòa Sur vẫn!

Tôn Anh tung ra một kiếm liền ngã ngửa ra sau, ánh mắt nhìn lên cao vô tận một mối, gương mặt trắng bệch cùng với khòe miệng chảy ra không ít máu tươi. Toàn thân hoa tòn hết toàn bộ khí lực, cơ thể đau nhức tới cực điểm, cánh tay lúc này như muốn đưa lên cũng vô thường khó khăn.

Sau trận chiến này, toàn bộ bọn họ đều đã kiệt quệ đến cực điểm, tổn thất quá nặng nề. Những người có thể đứng lại hiện tại vào lúc này thay nhau ngã xuống, toàn thân khí lực lúc này đã yếu đến cực hạn, đan điền hao tổn hết toàn bộ linh hải. Từng người thay nhau lấy ra từng viên đan dược nuốt xuống nhằm khôi phục lại một ít thương thế.

Nhưng họ không ngờ được là!

Phụp!

Tôn Anh gồng người ngồi dậy, lấy ra viên đan dược nuốt xuống tinh dương. Nhưng ngay sau đó, hắn cảm nhận được lồng ngực truyền đến cảm giác đau nhức đến cực điểm, khòe miệng không ngừng chảy ra máu tươi. Ánh mắt hắn khó thể tin tưởng nhìn ra sau.

“Hoa sư muội. Tại sao?”.

Lời nói vừa dứt, lưỡi kiếm rút ra. Tôn Anh thân thể ngã nhào về phía trước mất đi sinh cơ.

- - -

Ps: Bão like chương đi a, bão like, bão like

cầu đề cừ, cầu tít, cầu kp. Cầu all...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Gia Là Siêu Cấp Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Đột phá

Hoa sư muội. Tại sao?!

“Hừ, cơ duyên lớn như vậy làm sao có thể chia sẻ cho người khác được. Đúng là ngu ngốc”.

Hoa nữ tử đâm một kiếm xuyên ngực Tôn Anh một cái rồi thản nhiên nở một nụ cười quái dị rồi nói.

“Hoa sư tỷ, người... người...”.

Còn lại bốn tên đệ tử còn lại không thể cử động được tay chân, cơ thể căng cứng ngồi xếp bằng trên nền đất, gương mặt tràn đầy sự hãi cùng với oán trách.

“Hahaha. Lũ ngu ngốc các ngươi đúng thật là hết biết. Nam Hoang Sơn Mạch hung thú trùng trùng, từ giờ các ngươi chính là bị hung thú giết chết”.

Hoa nữ tử làm sao nghe những người kia nói gì?

Mặc dù thân duy trì kiếm trận cũng hao tổn một lượng rất lớn khí lực nhưng vẫn bảo tồn lại được một vài phần.

“Bọn ta đối xử với người có gì không tốt?”. Một tên nam tử gương mặt oán hận nhìn về phía Hoa nữ tử.

“Đúng là ngu ngốc, Hóa Diệu Nguyên Dịch trân quý bậc nào, làm sao những kẻ phạm phu chi biết đánh đâm như các ngươi có thể sử dụng được”.

“Ta một mực ẩn nhẫn các ngươi cũng chính vì lần này. Tại nội môn đệ tử giờ có ai có thể ngăn cản ta được nữa”.

“Đợi ta luyện hóa toàn bộ linh dịch trở về thì ta chắc chắn trở thành đệ tử tinh anh, thậm chí thân truyền đệ tử”.

Hoa nữ tử gương mặt kinh thường nhìn về phía bốn người mà thản nhiên nói.

“Hahaha. Thì ra là thế, đối với một người không có tài đức gì như ngươi làm đồng môn đệ tử quả thật là chuyện cười mà”.

“Tới đi, ta ở tuổi vàng đợi ngươi”.

Trong bốn người, một tên nam tử gồng gánh cơ thể đứng dậy, đột nhiên, hắn nở một nụ cười lớn đáp lại.

“Như ngươi mong đợi”.

Hoa nữ tử không vì lời nói của nam tử kia mà có một chút rung động nào cả, gương mặt băng lãnh với cặp mắt tràn ngập nguy cơ nhìn về phía nam tử mà vùng kiếm.

Nhưng không ngờ được là, nam tử kia trông đã cạn lực hết mức, cơ thể đứng lảo đảo không vững vàng nhưng vẫn có thể đáp trả lại một kiếm.

Hộc!

Mũi kiếm Hoa nữ tử đâm tới hướng vị trí lồng ngực nam tử mà đâm, mũi kiếm sắc bén nhanh chóng tiến sâu vào bên trong da thịt cho tới khi đâm xuyên qua người. Khóe miệng nam tử dần dần chảy ra một ít máu tươi, ánh mắt nhìn chằm chằm Hoa nữ tử giống như quỷ giữ.

Nhưng một kiếm này vừa đâm tới, nam tử cũng đã đưa tay lên chém một kiếm về phía một bên hông. Mặc dù chỉ là vùng kiếm thiếu lực nhưng lưỡi kiếm sắc bén vẫn cắt vào sâu vào trong da thịt.

“Chết đi”. Hoa nữ tử gương mặt trở nên cực kỳ tàn nhẫn, gương mặt nhăn nhó nhìn xuống vết thương rồi hét lớn.

Lưỡi kiếm nhanh chóng rút ra rồi trực tiếp chém đứt đầu nam tử kia. Nhanh chóng, cơ thể không đầu dần mất đi sức lực ngã xuống trên nền đất.

“Hahaha, Ngôn Từ sư huynh kiếm rất tốt. Không ngờ thời gian qua bọn ta lại tin tưởng thứ súc vật như ngươi, chúng ta ở dưới địa ngục chờ ngươi”.

Trông thấy Ngôn Từ thân thể không đầu ngã xuống. Ba người còn lại trên gương mặt dần dần chảy ra hai hàng nước mắt đau thương. Đột nhiên, một người khác nở một nụ cười lớn rồi nói ra. Biết được bản thân chắc chắn sẽ bị giết chết, nam tử tay cầm kiếm đưa lên cổ tự sát.

Hai người còn lại thấy vậy cũng làm theo, đám người trước lúc chết đi nhưng hai mắt lại không hề nhắm lại mà nhìn chăm chăm Hoa nữ tử không rời như quỷ.

Chưa dừng lại ở đó, những người bị thương nằm bất tỉnh trên nền đất cũng không tha, mỗi một người như vậy đều bị một kiếm chém ngang cổ mà chết.

Ngay sau khi giết hết toàn bộ, miệng vết thương lúc này cũng ngày một lành lặn, máu tươi chảy ra. Một tay che lại miệng vết thương, một tay vịn kiếm chống đỡ trên nền đất. Gương mặt dữ tợn cùng với mái tóc bù xù trông rất đáng sợ.

Ổn định lại thân thể rồi nuốt xuống một viên đan dược nhằm hồi phục lại thương thể, Hoa nữ tử nhanh chóng hướng về phía trong hang động đi đến. Nhưng vừa bước chưa được hai bước, đột nhiên từ sau lưng truyền đến một cảm giác lạnh rợn người cùng với một thanh âm truyền tới.

“Tâm địa độc xà, vì tư lợi mà không màng đến quan hệ đồng môn”.

“Ai?”. Hoa nữ tử gương mặt dữ tợn nhanh chóng quay người ra sau quát lớn. Gương mặt dần dần hiện lên vẻ lo sợ.

Nhưng không có một ai đáp lại.

Xoạt xoạt!

Từ phía xa truyền đến thanh âm tiếng bước chân dầm dẫm trên nền đất vang lên.

“Ngươi là người nào?”. Hoa nữ tử nuốt xuống một ngụm khí lạnh.

“Thứ súc vật như ngươi không đáng để biết ta là ai?”.

“Đúng như lời bọn hần nói, ngươi rất nhanh sẽ xuống địa ngục gặp lại”.

“Không được giết ta, ta biết một nơi có linh dịch, không bằng hai ta chia đôi”. Biết được ý định người đến không phải, Hoa nữ tử khước miệng lấp bấp nói ra.

“Chia đôi sao?”.

“Không không, ngươi tám thành ta chỉ cần hai thành”. Giọng điệu ngày càng ngập ngừng cùng với lo sợ.

“Nếu như ai đó nói thì có thể thương lượng nhưng người như ngươi thì đáng sao?”.

“Không được... Cầu xin ngươi đừng giết ta”. Hoa nữ tử cơ thể run lên liên hồi, may có thanh kiếm chống đỡ thân thể nếu không đã bị té ngã xuống nền đất.

“Thế sao lúc ngươi giết những đám người kia sao không nghĩ đến hội bản thân ngươi lâm vào tình cảnh này?”.

“Ta... ta...”. Hoa nữ tử khước miệng như căng cứng lại không biết trả lời sao.

“Chết đi”. Thanh âm nam tử băng lãnh vang lên, hai chữ vừa ra, cơ thể Hoa nữ tử như căng cứng không thể di chuyển mà đứng sừng sững như một bức tượng chờ chết.

Thời gian không đến một cái nháy mắt, Hoa nữ tử thân thể đột nhiên run nhẹ lên một cái, ánh mắt khó có thể tin được nhìn về phía nam tử đứng đằng xa kia. Một kiếm vừa rồi không thể nhìn thấy, chỉ cảm nhận được trước ngực xuất hiện một cái lỗ máu rất lớn xuyên thấu trên cơ thể.

Thân hình hoa nữ tử hoàn toàn mất đi sinh cơ mà ngã xuống, cho đến cuối cùng, trên gương mặt mới xuất hiện vẻ hối hận.

Ngay sau khi giết chết Hoa nữ tử, Đế Nguyên Quân nhìn về phía thi thể những người kia rồi than.

“Đáng tiếc”.

Phùng phùng!

Đế Nguyên Quân trên tay xuất hiện một đóm lửa rực cháy đỏ bắn về phía những thi thể kia, ngay lập tức, ngọn lửa bao trùm tất cả.

“Thiên đạo bất công, Tu luyện vì mình, Tâm thần không sạch, Lại hóa tu ma, Nhập siêu vô lực, Dĩ hòa thiêu thân, Tro nhập thiên địa, Lầy đạo công minh”.

“Con đường tu luyện vốn là nghịch thiên, nhân sinh bất tương tận, hóa thi khô. Chém giết lẫn nhau chung quy là vì bản thân. Đáng tiếc”.

Ngay sau khi hòa thiêu hết toàn bộ những người kia, Đế Nguyên Quân ngẩng đầu nhìn lên trời thảm than rồi quay người hướng vào bên trong hang động mà đi.

Trong động chỉ có duy nhất một đầu hung thú trần giữ như đã bị giết chết, lúc này hần tiến vào bên trong như chỗ không người, hoàn toàn không có thứ gì ngăn cản.

Trước mặt hần, một hồ linh dịch màu vàng cam cùng với những đốm lửa nhỏ hiu hắt ở bên trên bề mặt. Hòa Diệu Nguyên Dịch phát ra một lượng nhiệt cực kỳ khủng bố, Thức Nhân cảnh đi vào chắc chắn bị nhiệt lượng này làm cho chết khô. Nhưng Đế Nguyên Quân đâu phải một tên Thức Nhân cảnh bình thường. Hỗn Độn Đan Điền cùng Thiên Địa Kỳ Hóa như khiến cơ thể hần có khả năng kháng tính rất cao.

Hồ linh dịch này có diện tích khoảng chừng ba mươi mét vuông cùng với độ sâu chừng bảy mét, chứa đựng một lượng lớn linh dịch mà không biết cần phải tích tụ biết bao nhiêu thời gian.

Không chán chừ thêm nữa. Đế Nguyên Quân cúi bỏ trên cơ thể bộ môn phục rồi nhảy vào bên trong. Chìm sâu xuống phía bên dưới đáy hồ ngồi xếp bằng.

“Đĩ hóa càn không. Thiên Địa rộng lớn. Thôn Thiên Thú Thần. Đỉnh Đường Thần Đồ. Côn Bằng Vi Thần”.

Đột nhiên, bề mặt nước yên tĩnh bắt đầu có rung động cực mạnh từ phía bên dưới đáy hồ truyền đến, một cỗ lực lượng cường đại đang liên tục thôn phệ cùng luyện hóa một cách điên cuồng.

Thân thể Đế Nguyên Quân giống như một cái lỗ đen không đáy liên tục thu hút toàn bộ linh dịch thấm thấu vào bên trong cơ thể.

Hòa Diệu Nguyên Dịch này cũng quả thật là trân quý, mỗi một giọt dung nhập vào bên trong cơ thể hần tiến vào bên trong đan điền tạo ra một cái cảm giác cực kỳ khó tả, toàn thân nóng ran ran nhưng vô thanh vô tức lại cảm nhận được cơ thể đang bị nung nấu lại vậy.

Dần dần, đan điền quay tròn một cách kịch liệt rồi ngưng tụ thành một đầu côn bằng, lúc trước nó chỉ lớn bằng một cái bàn tay thôi nhưng với lượng linh dịch lớn như vậy dung nhập vào bên trong càng khiến nó dần dần lớn lên một cách nhanh chóng.

Mặc dù là thiên tài địa bảo một trong nhưng để thỏa mãn bức công đồ đầu tiên này lại có cảm giác như đổ nước xuống biển vậy. Mặc dù tiêu tốn tài nguyên nhưng đối với hần lại vô cùng xứng đáng. Công pháp phẩm chất càng cao thì tiêu tốn tài nguyên càng lớn cùng với uy lực của nó cũng càng mạnh mẽ.

Thời gian cứ thế trôi qua!

Gần một tháng sau!

Đế Nguyên Quân từ trong luyện hóa đột nhiên thức tỉnh, cặp mắt thít chặt thỉnh linh mở ra. Ẩn chứa ở trong đó là một tầng hóa nhân mỏng kích phát ra bên ngoài. Thân thể mủm mủm lúc trước đã dần dần biến đổi. Thân thể có cơ bắp được luyện hóa lại, cảm giác cơ thể săn chắc hơn trước nhiều lần.

“Thật sáng khoái”.

Đế Nguyên Quân hai tay thít chặt lại, cảm nhận năng lượng phía bên trong cơ thể. Dễ thấy nhất đó chính là thân thể hần hiện tại đã được tôi luyện lại cực kỳ mạnh mẽ, so với trước thì không biết mạnh mẽ hơn biết bao nhiêu lần. Chưa hết, nồng độ huyết khí trong cơ thể cũng tăng lên một cách đáng kinh ngạc.

Phía trong quả tim dần dần ngưng tụ lại một cái hạt vo tròn trông rất giống viên bi chỉ nhỏ chừng ngón tay út nhưng bên trong đó lại chứa đựng một lượng rất lớn huyết khí. Chỉ cần nuôi dưỡng thêm một thời gian nữa thì chắc chắn phá vỡ bích chương tạo thành một hồ huyết dịch.

Cái hồ huyết dịch này mà càng rộng lớn thì nhục thân hần càng thêm bền chắc.

Chưa hết, phía bên dưới đan điền. Một tôn Côn Bằng đang bơi lội giữa hỗn độn linh hải một cách thái mái. Nhận thấy ánh mắt hần nhìn vào, nó liền nhảy lên khỏi bề mặt bay lượn như chào đón chủ nhân.

Nhìn vào chỉ thấy nó nhỏ bé như vậy thôi nhưng chân chính kích thước của nó lúc này chỉ ít cũng dài khoảng chừng một mét. Hấp thụ một bể linh dịch thôi cũng đã đẩy nó phát triển tới mức này rồi. Kiểm thêm mấy chục bể linh dịch lớn như vậy thì chỉ ít có thể mở ra được vách ngăn của Côn Bằng công đồ này rồi.

Mặc dù nó phát triển đến như vậy nhưng với chừng đó là không hề đủ đối với hần, để sử dụng công pháp từ Côn Bằng công đồ này ở hiện tại là điều không thể nào. Dù cho hấp thụ phần lớn linh dịch là vậy nhưng vẫn cảm giác được sự thiếu sót.

Loại công pháp đang tu luyện này khiến hần có cảm giác bản thân như muốn đột phá sẽ khó khăn hơn trước nhiều. Tỷ như cái bể linh dịch này cũng đủ để một tên Thiên Địa cảnh đột phá tới Hóa Cảnh vách ngăn là điều có thể hiểu được nhưng đối với hần hiện tại là không thấm vào đâu được.

Trên thân khí tức Thức Nhân cảnh dần dần trải ra, mặc dù không chạm tới Thức Nhân cảnh đỉnh phong nhưng cũng không xa nữa.

Sau gần nửa tháng, từ Thức Nhân cảnh tầng bốn nay đột phá thành Thức Nhân cảnh tám tầng đỉnh phong, thiếu một chút nữa là tới chín tầng.

Đế Nguyên Quân ngay sau khi cảm nhận thân thể mình xong, trên gương mặt không kiềm chế được mà nở một nụ cười lớn.

Đột nhiên tìm đến một cái cơ duyên to lớn như vậy, nếu như không tìm đến nơi này thì không biết bao lâu hần mới có thể đột phá đến thời điểm hiện tại.

Kìm xuống cái cảm giác này, Đế Nguyên Quân lấy ra từ trong nhẫn trữ vật bộ môn phục để mang vào. Nhưng lúc này...

“Cái con mẹ nó, làn da trắng hồng của tiểu gia...”.

Cánh tay đưa lên cao, Đế Nguyên Quân nhìn chăm chăm vào liền phát hiện được, làn da trắng hồng nay đã chuyển qua hơi ngăm do bị lửa thiêu đốt thời gian dài. Không kiềm chế được mà thốt lên thành tiếng vang vọng ở bên trong hang động

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Gia Là Siêu Cấp Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Mộc Đăng Quả thành thực

Vài ngày sau!

Đế Nguyên Quân sau khi kết thúc tu luyện liền thoải mái tản bộ mấy ngày khắp Nam Hoang Sơn Mạch, mặc dù thực lực chưa đạt tới Ngưng Hải cảnh nhưng toàn bộ đường đi hết sức thoải mái mà không hề có một chút khó khăn nào.

Đặc biệt hơn là chưa từng bị một đầu hung thú nào gián đoạn cả. Giống như đi đến một nơi không người.

“Không sai, thời gian này chắc là thời điểm Mộc Đăng Quả đạt đến giai đoạn thành thực”.

“Hắc hắc, không biết lần này có thứ gì vui ngoài ý muốn hay không?”.

Trong thời gian này, Đế Nguyên Quân tản bộ khắp nơi trong khu vực trung tâm Nam Hoang Sơn Mạch, đại khái là hiện tại hần đã có thể nắm bắt được một vài điểm đáng chú tâm ở trong này. Mặc dù chỉ là khu vực trung tâm thôi nhưng lại phát hiện được không ít thứ khá mới mẻ.

Và quan trọng nhất chính là mục tiêu của nhiệm vụ cũng đã nằm trong tầm tay. Mặc dù chưa được xem là thành thực nhưng thời gian cũng không còn xa nữa.

Mấy tiếng sau!

Đế Nguyên Quân bước chân từ tốn tản bộ từ bên ngoài mép khu vực trung tâm tìm đến điểm mà Mộc Đăng Quả mọc lên. Và thời gian này chắc chắn thông tin về loại linh dược này đã được truyền ra mà thu hút không ít người đi đến.

Mặc dù chưa đến nơi nhưng khoảng cách xa như vậy cũng đã nhìn thấy được rất nhiều tốp người tụm lại bàn tán xôn xao, và hơn hết, lần này chắc chắn náo động sẽ cực kỳ to lớn bởi vì khi tiến vào, Đế Nguyên Quân đã cảm ứng được không ít Hóa Cảnh cường giả cũng nhắm tới.

“Huyền Minh sư huynh, làm sao bây giờ?”.

Đế Nguyên Quân đi vòng xung quanh thì bỗng nhiên nghe thấy một thanh âm quen tai từ phía trước truyền tới.

“Hừ, sợ gì?”.

“Chỉ là mấy tên Hóa Cảnh, đợi lát nữa sẽ có người đến trợ giúp”. Đứng đối diện, nam tử Huyền Minh với bộ môn phục màu trắng viền đỏ là môn phục của đệ tử thân truyền của Bắc Minh Kiếm Các, thực lực cũng đã đạt tới Hóa Cảnh tam chuyển.

“Hahaha. Phải không?”.

Nam tử vừa nói dứt lời thì từ phía xa truyền tới một thanh âm khác, người khác có thể không nhận biết nhưng đối với Huyền Minh là không thể không biết được.

“Khốn kiếp, đến hần cũng bị kích động đến hay sao?”. Huyền Minh nghe thấy thanh âm nam tử truyền đến bỗng nhiên run nhẹ lên một cái rồi thầm than.

“Bắc Minh Kiếm Các quả thật danh bất hư truyền, chỉ vì một cây địa cấp linh dược cũng phải bày bố cẩn thận như vậy. Bành Anh ta thật là bội phục”.

“Ngươi...”.

“Ta nói không đúng sao?”.

“Có ngày các ngươi cũng bị trời đánh mà thôi”. Nam tử kia đi lại gần về phía nhóm người Huyền Minh thân nhiên mà nói.

“Hừ, việc của bọn ta cần ngươi quan sao?”. Huyền Minh ánh mắt gắt gao nhìn về phía nam tử, nói với giọng điệu câu gắt.

“Hahahaha. Việc ta muốn quản các ngươi có thể ngăn được sao. Quay trở về gọi Nhất Nghịch đến thì may ra còn có cơ hội”. Nam tử nghe thấy vậy liền bật cười rồi tiếp tục nói.

“Ta nghĩ lát nữa các ngươi có lẽ không thoải mái như vậy đâu”.

“Dựa vào đâu, Tinh Kiếm Môn sao?”.

“Một cái nhị lưu kiếm tông thì làm được cái gì?”. Huyền Minh cười gằn rồi đáp lời.

“Chắc chắn như vậy sao?”. Nam tử ánh mắt khinh thường nhìn Huyền Minh rồi nói, “Đợi lát nữa các ngươi sẽ biết”.

Nói xong, nam tử quay người hướng về phía nhóm người trong tông rồi đi. Bỏ mặc lại đám người Bắc Minh Kiếm Các đứng thấp thóm nhìn nhau với gương mặt kinh nghi, bán tin bán ngờ.

“Tự cho là đúng?”. Sau cùng, Huyền Minh đột nhiên nở một nụ cười kỳ dị.

Suốt cuộc hội thoại của hai bên, Đế Nguyên Quân lúc đầu chỉ đi ngang qua nhưng vô tình nghe thấy, liền cảm thấy có đôi chút hứng thú nên đứng lại tiếp tục nghe ngóng.

“Chuyện này có vẻ rất vui”. Đế Nguyên Quân gương mặt hơi ngấm nở một nụ cười thích thú. Ngay sau đó, thân hình hắn bỗng nhiên lóe lên một cái rồi biến mất ngay giữa đám người.

“Các người vừa nhìn thấy không, hình như ta thấy được có bóng đen bay vụt qua”. Đột nhiên, một nam tử đứng cách đó không xa đang bàn tán bỗng nhiên nhìn thấy bóng lóe của Đế Nguyên Quân rồi thốt lên.

“Ở đâu?”. Bên cạnh, một nam nhân khác lên tiếng hỏi.

“Vừa này ta nhìn thấy ở kia”. Nam tử chỉ tay về vị trí nơi mà hắn lúc trước đứng nghe ngóng, trả lời.

“Ngươi bị hoa mắt sao? Hồi này có ai đứng đó ngoài chúng ta đâu?”. Một bên khác nam tử lên tiếng.

“Có lẽ ta hoa mắt”.

Đế Nguyên Quân ngay khi thuận đi đi đến một địa điểm khác phía bên ngoài. Đáp xuống ngay phía trên ngọn một ngọn núi cách đó không xa, đưa mắt nhìn xuống phía bên dưới là có thể quan sát hết ngọn nguồn mọi thứ. Đứng ở trên cao, Đế Nguyên Quân mới nhận biết được đám người phía bên dưới là đông đến mức nào.

Gần như khu vực xung quanh linh dược kia một trăm trượng đều có bóng dáng người tụ tập. Số lượng chỉ ít mỗi người cũng phải gần ngàn người. Trong đó, đa phần đều là các đại tông môn như Bắc Minh Kiếm Các cùng Tinh Kiếm Môn (Tinh Kiếm Tông),... gần như toàn bộ tông môn kề cận Nam Hoang Sơn Mạch đều tụ tập về đây cả.

Mặc dù số lượng đệ tử thân truyền có hạn nhưng vì lần tranh đoạt này chắc chắn sẽ chảy không ít máu nên gần như mỗi tông đều đưa ra những đệ tử tinh anh nhất tham gia. Và hơn hết, lần tranh đoạt linh dược này cũng nằm trong phần tính toán của tông môn kia.

Mục đích là ma luyện bản thân nhưng sâu xa hơn là...

Bên cạnh đó, số lượng tông môn vừa và nhỏ cũng tụ tập lại không hề ít, thậm chí có tông môn từ vương triều khác cũng tới tham gia náo nhiệt. Mặc dù số lượng không quá nhiều nhưng thực lực của họ cũng không hề yếu một chút nào. Thậm chí ngay cả Hóa Cảnh cường giả cũng phải ra.

Ngoài ra, xuyên suốt vương triều. Số lượng tán tu cũng là một con số to lớn, tỷ như trận địa bên dưới có một phần là cường giả tán tu, thực lực họ chắc chắn không yếu hơn là bao so với các đại tông môn kia, nhưng khả năng lại vượt xa do thường xuyên ma luyện.

“Hơn năm mươi Hóa Cảnh cường giả, Thiên Địa cảnh cũng phải hơn ba trăm người, Ngưng Hải cảnh năm trăm người, còn lại đều là Thức Nhân cảnh”.

“Không ngờ một đầu linh dược địa cấp lại có sức hút tới vậy?”.

Ánh mắt quét qua hết toàn bộ, Đế Nguyên Quân khóe miệng có chút co quắp cảm thán.

Lúc trước, hắn từng ném qua không ít thánh dược, thậm chí có một vài gốc thần dược nhưng lúc đó lại xem như trái cây, chỉ buột miệng muốn ăn mà thôi. Vị giác mang lại cũng khiến Đế Nguyên Quân thật là sướng miệng nhưng cũng không để lại quá nhiều cảm xúc.

Thậm chí thánh dược không vừa miệng bị ném vứt đi cũng không phải là số ít, chỉ cần cắn nhẹ một miếng thôi cũng đủ để đánh giá rồi. Nếu người ngoài mà nghe được Đế Nguyên Quân đối với thánh dược như vậy chắc sẽ muốn phát bạo lên.

Phải biết, thánh dược có hiệu giống như vậy, là một loại cực kỳ thần kỳ linh dược, phẩm chất cực kỳ cao, nhưng hiệu quả mang lại lại cực kỳ to lớn. Có người chỉ cần ăn vào một loại thánh dược là có thể thoát thai hoá cốt, trở thành đỉnh cấp thiên kiều. Có người uống một viên thánh dược liền khỏi tử hồi sinh...

Hiệu quả mang lại từ thánh dược to lớn đến mức khó mà tưởng tượng được, trân quý là vậy. Bên cạnh đó, trên toàn bộ đại lục này, số lượng thánh dược cũng không phải là quá nhiều. Một phần vì ít người hiểu biết đến, một phần vì có hung thú trấn giữ, một phần mọc ở những nơi hiểm địa như trong những cấm địa...

Và những loại thánh dược mà Đế Nguyên Quân đã từng ăn đều được thu lấy từ bên trong những cấm địa kia. Hung thú ở bên trong đối với hắn lại chẳng khác gì như không, cứ việc thoải mái thu lấy rồi đi tìm gốc khác nếu như có ý muốn.

So với hiện tại, Đế Nguyên Quân mới có một phần nào đó hiểu ra được ý vị của linh dược là như thế nào?

Chỉ một đầu địa cấp linh dược đã đủ để khuấy động hết toàn bộ đại tông môn xung quanh rồi. Nếu như không phải vì đặc thù của Mộc Đăng Quả thì chắc chắn Đế Nguyên Quân chỉ đến để xem vui mà thôi.

Nói đúng hơn là những người ngày chỉ vì một đầu linh dược địa cấp cũng đủ để bán mạng mà tranh cướp rồi. Mặc dù nguy hiểm là vậy nhưng có trong tay Mộc Đăng Quả như có cái mạng thứ hai cũng đủ để xem là một đại cơ duyên không thể bỏ lỡ.

“Không sai biệt lắm, nó chắc cũng sắp đến gian đoạn thành thực rồi”.

Đế Nguyên Quân hít nhẹ vào một hơi liền cảm nhận được có chút mùi vị ở trong không khí.

Ánh mắt nhìn xuống phía bên dưới sườn núi. Có một gốc cây nhìn trông có vẻ cực kỳ bình thường, cao khoảng chừng một trượng cùng với những tán lá xum xuê và những bông hoa với đầy đủ màu sắc. Gốc cây chỉ lớn bằng một vòng tay người mà thôi.

Trông bình thường như vậy nhưng sâu ở bên trong gốc cây, có một cái hốc nhỏ chỉ đủ để đưa một cánh tay vào bên trong. Mộc Đăng Quả là một loại linh dược giống như mọc ký sinh lên bên trong thân cây, đặc biệt là những cây mọc ngay phía bên trên địa mạch là địa điểm dễ nhận thấy nhất. Ẩn sâu ở trong đó là một thứ gì đó đang phát ra tinh quan cực kỳ thu hút.

Mùi thơm của linh dược cũng vì thế mà ngày càng nồng đậm.

Mộc Đăng Quả, thân mang một màu thanh lam cùng huyền bích như đan xen, quả lớn khoảng chừng một nắm tay trẻ em thôi nhưng ẩn sâu ở trong đó là cường đại sinh mệnh lực cũng như một lượng linh khí cực kỳ nồng đậm. Mặc dù ở khoảng cách xa nhưng Đế Nguyên Quân cũng có một chút cảm ứng.

Quan trọng hơn, ngay phía bên dưới gốc cây đó lại là một cái hồ cực kỳ rộng lớn, bề mặt hồ chỉ ít cũng phải rộng hơn ba mươi trượng và độ sâu chỉ ít đạt tới bốn, năm mươi trượng hơn. Từ trên cao nhìn xuống mà cũng không thể nhìn xuyên suốt xuống tới đáy.

Ngay chính giữa lòng hồ, một mồm đất nhô cao lên, cách mặt nước khoảng chừng một hai mét, bề ngang chỉ khoảng chừng ba trượng nhỏ mọc lên rất nhiều cỏ cây nhỏ. Bên trên lại mọc ra một cái cây tương đối, là nơi mà Mộc Đăng Quả sinh sôi.

Ẩn sâu bên dưới lòng hồ kia, lại có một cái cảm giác khó lòng mà kiềm chế được, dường như có một loại cảm giác nào đó đánh động đến tâm trí con người. Từ vô tận bên trong lại sản sinh ra một cái cảm giác khiến người ta lo sợ.

Địa cấp linh dược trân quý là vậy chắc chắn sẽ có hung thú trấn thủ, và thực lực của nó cũng không hề yếu một chút nào, chỉ ít cũng phải đạt tới ngũ cấp hung thú là điều chắc chắn.

Bỗng nhiên, không khí đang bình thường thì đột nhiên xuất hiện một loại mùi hương cực kỳ cuốn hút, khắp toàn bộ một vùng rộng của Nam Hoang Sơn Mạch dường như đều bị đánh động đến. Phía bên ngoài cách hơn một trăm dặm, có không ít đầu hung thú bị chính hương thơm đã động đến mà đưa mắt nhìn về một nơi.

Thời điểm linh dược phát ra nồng đậm hương vị như vậy liền khẳng định...

“Mộc Đăng Quả thành thực”.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Gia Là Siêu Cấp Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Đại chiến (1)

“Mộc Đăng Quả đã thành thực, nhanh tiến vào cướp đoạt”.

Trong đám người đứng phía dưới, đột nhiên có một thanh âm vang vọng rất lớn. Mặc dù nhiều người đều nhận biết được nhưng vì lời nói của người này

đã kích động lấy bọn họ.

Mặc dù biết trong hồ có một đầu ngũ giai hung thú trấn giữ nhưng chỉ có một đầu như thế là chưa đủ đối với bọn họ. Vừa áp đảo về số lượng, thực lực. Với chừng đó thôi cũng đủ để cho bọn họ có tự tin rất lớn.

Ngay sau đó, đám người đồng loạt xông lên, hướng về phía trung tâm đảo ốc nhỏ nổi trên mặt hồ. Mặc dù những người lao đến cũng chỉ có cảnh giới thấp, đại đa số đều dưới Thiên Địa cảnh mà thôi, nhưng số lượng cũng đủ vây kín lấy toàn bộ bề mặt trên trên.

“Ngũ ngốc”. Đứng ở phía trên cao trông thấy, Đế Nguyên Quân quan sát cục diện đột nhiên nở ra một nụ cười kỳ dị.

Rống!

Cùng lúc đó, một tiếng rống cực lớn từ phía bên dưới đáy hồ truyền lên khiến bề mặt dao động kịch liệt, mặc dù hồ nước này không phải quá rộng lớn nhưng cũng đủ để tạo thành một ngọn sóng cao gần năm mét hướng xung quanh đảo tới.

Ngay sau tiếng rống khủng bố kia, một đầu đại xà với toàn thân mang một bộ lân giáp màu trắng tinh khiết, cặp mắt đỏ máu tức giận trừng trừng nhìn chăm chăm về phía đám người kia không phải cảnh cáo mà là đe dọa.

Ngũ cấp hung thú hung uy dần dần hiển lộ ra bên ngoài khiến cho bầu không khí xung quanh như đang lạnh dần, những người cảnh giới yếu một chút đều bị khí thế này đè ép khó mà đứng vững được.

Chỉ với chừng đó cũng đủ để biết được ngũ cấp hung thú bá đạo tới mức nào!

Mặc dù Mộc Đăng Quả đã thành thực và nó có thể ngay lập tức hấp thu nó nhưng sao có thể dễ dàng như thế được, chỉ cần linh dược chưa được luyện hóa thì bị cho dù có uớt xuống mà bị lấy ra cũng vô dụng. Chỉ cần bản thân nó toàn lực ứng phó đánh đuổi đám người kia là có thể nhưng cục diện này càng khiến nó khó lòng mà nắm được phần thắng.

“Ngũ cấp đỉnh phong hung thú”.

“Mới chừng đó thời gian. Trời đất, đầu hung thú này không phải loài tầm thường. Nhanh chóng lùi lại”.

“Là Hải Tâm Ngư Xà, nhanh chóng lùi lại”.

Từ phía xa, một thanh âm nam tử phát ra cực kỳ uy lực hướng về phía đám người quất lớn. Mặc dù số lượng người đồng nhưng chừng đó có đủ để chịu được sức mạnh của ngũ cấp đỉnh phong hung thú hay sao?

“Hừ. Cục diện này khó mà tưởng tượng được”.

“Thế nào. Bắc Minh Kiếm Các, các người dự tính làm gì đây?”.

Đột nhiên, từ phía xa truyền đến một thanh âm nữ tử băng lãnh giống như băng nguyên truyền đến khiến đám người phải run lên, cảm giác như toàn thân căng cứng hết toàn bộ.

“Ồ, hóa ra là Tuyết Băng mỹ nữ đây sao?”. Nam Tử Huyền Minh khi nghe thấy thanh âm này liền run nhẹ lên một cái, nhanh chóng quay mặt về phía xa trả lời.

“Mỹ nữ ta đây không dám nhận”.

“Cục diện này Bắc Minh Kiếm Các người tính sai rồi phải không?”.

Tuyết Băng nữ tử gương mặt có một tấm lụa trắng che đi một nửa nhưng cặp mắt sắc bén tuyệt đẹp kia lộ ra khiến nam nhân khó lòng mà chịu được. Mặc dù bị vải lụa che đi nhưng biểu cảm ẩn phía bên dưới lại thích thú mà cười một cách kỳ lạ.

“Hahaha. Như vậy thì sao, Huyền Băng Điện các người cũng có khác gì đâu?”. Đáp lại, Huyền Minh đột nhiên phá lên cười lớn trả lời.

Tại Nam Vực, có rất nhiều vương triều phân bố rộng khắp cùng với rất nhiều tông môn lớn nhỏ nhưng được người đời nhắc đến nhiều nhất chính là những tông môn nhị phẩm trở lên mà thôi. Và Huyền Băng Điện này lại chính là đỉnh cấp thế lực một trong, mặc dù là tông môn nhất phẩm nhưng lại được gọi là điện bởi vì nơi đó có quan hệ cực kỳ mật thiết với một đại vương triều.

Có thể xem đó như là quả tim của vương triều đó vậy, đại đa số đệ tử trong Huyền Băng Điện toàn bộ đều là những con cháu của các đại thế lực, quân vương thậm chí cả chí cao thiên kiêu vương triều.

Huyền Băng Điện này mặc dù không ở gần đây nhưng danh tiếng lại bao trùm gần như khắp toàn bộ nam vực này.

“Thật sao”.

“Nhưng chuyện này đối với Huyền Băng Điện bọn ta không quan trọng cho lắm, chỉ là đến xem vui mà thôi, Bắc Minh Kiếm Các quả thật là đại tài, đáng tiếc”. Tuyết Băng trên gương mặt nụ cười càng ngày càng đậm.

“Ý người là gì?”. Huyền Minh thấy vậy liền suy nghĩ một hồi rồi hỏi.

“Đợi lát nữa các người sẽ biết”. Tuyết Băng chỉ đáp lại đúng một câu rồi quay người rời đi, bỏ mặc đám đệ tử Bắc Minh Kiếm Các trầm tư suy nghĩ.

Phía xa!

Rầm rầm!

Đám người đang thay nhau lùi lại thì bỗng nhiên bị tập kích, một thanh âm vang dội to lớn truyền đến khắp nơi.

Phốc phốc!

Có nhiều người không chịu nổi liên tục máu mà chết, những người khác còn tốt hơn một chút, chỉ bị thương nặng nhưng tính mệnh vẫn giữ lại được.

Hải Tâm Ngư Xà dù sao cũng là hung thú, đối diện với con người giống như nước với lửa, cho nên đâu thể dễ dàng để họ rời đi như vậy được. Mặc dù không có chính diện công kích nhưng mượn nhờ thiên địa lực lực nghiền ép đập người kia một chút cũng không quá là khó khăn.

Mặc dù chỉ dao động linh khí một chút nhưng khả năng phản chấn cản trở (giống như bị linh khí phản phệ lúc tu luyện). Bị mật độ linh khí chèn ép cơ thể khiến nhiều người bị bạo thể mà chết, mặc dù không được xem là công kích chí mạng nhưng lực lượng của nó quá cường đại, đối với những người nằm gục trên nền đất kia giống như là bị ngọn núi lớn đè xuống.

“Khốn kiếp, các người đứng nhìn những người kia bị giết như vậy hay sao?”.

Trông thấy cảnh tượng này, một thanh âm nam tử vang lên, khí lực cũng dần dần trải ra, là một cường giả Hóa Cảnh tam tầng, mặc dù chỉ được xem là sơ kỳ nhưng trong đám người có thể xem là thực lực đạt đến đỉnh tiêm.

“Nhanh xông lên ngăn chặn, bảo hộ đệ tử lui ra ngoài”.

Lời nói vừa dứt, phía sau có ba người bay tới đập trên không đối diện với Hải Tâm Ngư Xà. Những người này đều có thực lực là Hóa Cảnh, đối mặt với thiên địa khí tức chèn ép đến nhưng đối với họ lại không hề tổn hại mảy may mà vạt áo chỉ rung động nhẹ như gió thổi qua mà thôi.

Phùng phùng!

Ba người này ngay lập tức chống trả lại, họ thôi động thiên địa linh khí hướng về phía Hải Tâm Ngư Xà phản kích, hai luồng linh khí như sóng lớn va chạm vào nhau khiến khu vực xung quanh dần rung động cả lên, mặt đất có chút chịu không nổi mà rung mạnh.

“Nhanh chóng lui lại”. Nam tử vừa chống trả vừa lên giọng quát lớn.

Cùng lúc, xung quanh những thể lực khác cũng phát động Hóa Cảnh cường giả đi ra ngăn trở, giúp đỡ cho những đệ tử kia ra ngoài.

Rống!

Hải Tâm Ngư Xà bị hơn hai mươi người bao vây ngăn trở khiến nó như tức giận hơn. Cặp mắt đỏ máu hùng hục sát khí đang dần ngưng tụ lại mà không hề giấu diếm. Nó ngẩng đầu lên cao rồi rống mạnh một tiếng, bị con người khiêu khích. Lúc này Hải Tâm Ngư Xà không còn giữ lại mà thi triển chính thực lực của nó.

Rào rào!

Khí tức ngũ cấp đỉnh phong hung thú tiết ra ngoài giống như một trận cuồng phong đè nén xung quanh khiến những người kia có một tia ngưng tụ, mặc dù là Hóa Cảnh nhưng đối diện với một đầu có thể sánh với lục cấp hung thú này lại mang đến cho họ cảm giác áp lực đè nén.

“Khí tức thật cường hãn”.

“Các vị, ta nghĩ nên liên hợp lại mới có thể giết được nó”. Huyền Minh ánh mắt đảo qua những người kia rồi lên tiếng.

“Đúng ý ta, trước tiên giết nó rồi tranh đoạt linh dược sau cũng không muộn”. Đáp lại, một thanh âm nữ tử vang lên, không ai khác là Tuyết Băng, ánh mắt nàng nhìn về phía Huyền Minh rồi nói.

“...”. Còn những người khác không hề lên tiếng mà gật đầu đồng ý.

“Giết...”. Thanh âm nam tử khác quát lớn.

Ngay sau đó, hai mươi người cùng nhau đồng loạt xông lên, từng người tay nắm vũ khí toát ra một loại kinh khủng khí tức hướng về phía Hải Tâm Ngư Xà.

Rầm!

Nhưng nó cũng đâu phải tầm thường, mặc dù bị hai mươi người vây quanh nhưng đối với hung thú lại là một thứ khác biệt, hung tính cũng vì thế mà tăng lên một cách chóng mặt.

Không hề yếu thế, Hải Tâm Ngư Xà thân thể to lớn đột ngột đánh mạnh xuống phía bên dưới khiến mặt nước bắn lên tung tóe.

Khí thế hùng hục của hai mươi người cũng vì thế mà dần dần lắng xuống một chút. Mặc dù số lượng áp đảo nhưng cảnh giới chung quanh là kém nhau một quãng xa nên bị khí thế chèn ép lại là điều hiển nhiên.

“Hừ, ta không tin ngươi có thể chống lại”. Huyền Minh tay nắm chặt chuôi kiếm rồi hừ lạnh một tiếng.

Huyền cấp thượng phẩm kiếm pháp, Nghịch Lưu!

Huyền Minh nhanh chóng thi triển kiếm chiêu bắt đầu công kích, từ trên lưỡi kiếm sắc bén đột nhiên có một tầng mỏng kiếm khí ngưng tụ lại rồi chém mạnh về phía trước, hướng thân thể Hải Tâm Ngư Xà chém tới. Mặc dù chỉ là huyền cấp kiếm pháp nhưng dưới tay Hóa Cảnh cường giả thi triển lại là một trời một vực, không thua kém địa cấp kiếm pháp là bao nhiêu.

Kiếm khí mạnh mẽ là vậy nhưng đối với Hải Tâm Ngư Xà lại không có hao tổn mấy may, phía trên lớp lân phiến chỉ bị lõm vào một vết kiếm mỏng mà thôi, dường như không cắt xuyên qua được.

“Nhục thân nó mạnh mẽ như vậy sao?”. Thấy kiếm chiêu của mình không có hiệu quả, Huyền Minh khoe miệng lắm nhảm một tiếng rồi nói. “Các vị cũng nên ra tay đi”.

Vù vù!

Xiu xiu!

Không đợi Huyền Minh nói dứt lời, những người còn lại đã bắt đầu có hành động, từng người thi triển ra chiêu thức công kích. Dù cho Hải Tâm Ngư Xà mạnh mẽ đi chăng nữa nhưng đối mặt với hai mươi người đồng loạt công kích thì rất khó để có thể ngăn trở hết toàn bộ.

Rống!

Cảm nhận được uy hiếp, Hải Tâm Ngư Xà nửa người nổi trên mặt nước bắt đầu di chuyển, thân thể to lớn bắt đầu cuộn tròn lại rồi ngẩng cao đầu đối diện.

Đột nhiên, mặt nước bắt đầu có dao động, từ phía trên không trung, một tầng mỏng thủy cầu dần dần hiện lên bao bọc lấy toàn thân như là một tầng bảo vệ phía bên ngoài.

“Ngư ngọc”. Đám người thấy vậy tưởng chừng như Hải Tâm Ngư Xà yếu thế chỉ biết cuộn người lại phòng thủ mà khoái chí.

Nhưng sau đó lại khiến đám người có cảm giác không đúng!

- - -

Ps: Nay ta bí ý tưởng quá các đđ à, thông cảm cho ta a.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Gia Là Siêu Cấp Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Đại chiến (2)

“Không ổn. Nhanh lui ra”. Tuyết Băng đột nhiên cảm nhận được nguy hiểm liền quát lớn.

“Có chuyện gì?”.

Đám người dường như không hiểu ý liền lên tiếng hỏi nhưng Tuyết Băng không đáp lời mà là trực tiếp lui ra xa hơn mười trượng. Mặc dù bán tin bán ngờ nhưng rất nhanh họ cũng đã có phản ứng.

Lời của Tuyết Anh nói qua chưa lâu, chỉ tầm mấy cái hô hấp thì phía bên Hải Tâm Ngư Xà lại bắt đầu có dị động.

Cái cầu nước bao bọc xung quanh cơ thể nó đang chống đỡ lại công kích từ hai mươi người nhưng bề mặt nước lại chỉ rung động nhẹ mà thôi. Giống như công kích bị nó hấp thụ hết toàn bộ.

Chưa dừng lại ở đó, quả cầu nước kia rất nhanh chóng xuất hiện những điểm kỳ lạ, phía trên bề mặt lại ẩn chứa rất nhiều đốm nước màu lam sậm màu

hơn và phía bên trong đó lại ẩn chứa một lượng khí tức đặc biệt. Nhưng đối với hai mươi người đó chắc chắn có thể nhận biết được.

Xiu xiu!

Đúng như Tuyết Băng cảm nhận được trước đó, những điểm sậm màu kia liên tục bắn ra những công kích dưới dạng những giọt nước, trông có vẻ rất tầm thường nhưng lại cực kỳ bá đạo, cảm giác như nó vừa sắc bén có thể gây thương tích được lên cơ thể.

Đặc biệt là những giọt nước đó lại ẩn chứa công kích mà hai mươi người vừa mới công kích kia, nay lại được chuyển hướng về phía họ mà đánh tới.

May mắn được Tuyết Băng nhắc nhở nói rộng khoảng cách nên mới có đủ thời gian để phản ứng lại, nếu như vừa rồi không kịp thời tránh ra thì chắc chắn có không ít người bị thương. Mặc dù không quá mức nhưng nơi này là Nam Hoang Sơn Mạch, cùng sức hút của địa cấp linh dược nên rất có thể có hung thú đứng chờ ở bên ngoài, bất cứ lúc nào có sơ hở sẽ bị hung thú tấn công sẽ rất khó mà ngăn trở.

“Đa tạ”. Có nhiều người quay qua hướng về phía Tuyết Băng gật đầu ra hiệu một cái.

Nhưng rất nhanh lại phải hướng về phía Hải Tâm Ngư Xà!

“Thú vị”. Đứng quan sát ở trên cao, Đế Nguyên Quân bất ngờ nở một nụ cười thích thú, ánh mắt nhìn về phía xa dường như cảm ứng được thứ gì đó. Nhưng những người phía bên dưới chắc chắn không hề nhận biết được.

“Ngũ Bạng sư tỷ không đến sao?”. Đế Nguyên Quân đứng đợi và quan sát đã được một lúc lâu mà không nhận thấy được vị trí của nàng liền có chút hơi xui xẻo.

Trở lại phía bên dưới!

‘Kỳ lạ, sao Hải Tâm Ngư Xà lại không chủ động tấn công’. Bạng Tuyết ngay từ khi lùi ra xa liền nhận biết được Hải Tâm Ngư Xà hơi lạ nên suy nghĩ.

Theo như những gì mà Bạng Tuyết nhận biết, Hải Tâm Ngư Xà là một hung thú không quá mức cường ngạnh (điên cuồng đánh giết con người) nhưng tính bảo vệ lãnh thổ là cực kỳ cao, như có đầu hung thú khác hay con người xâm nhập vào thì chắc chắn nó sẽ không bỏ qua.

Nhưng hết lần này tới lần khác, Hải Tâm Ngư Xà chỉ công kích đáp trả như cho qua, chỉ ngăn chặn lại rồi mượn nhờ công kích để đáp trả lại thôi, thực lực chân chính của nó vẫn chưa tung ra dù chỉ một phần. Không phải vì xem thương mà giống như đang giấu diếm mục đích nào đó.

“Cẩn thận một chút, đầu hung thú này không đơn giản”. Mặc dù có suy nghĩ như vậy nhưng Tuyết Băng lại không có chắc chắn nên không tài nào nói ra để đám người kia tin tưởng mà chỉ có thể nhắc nhở mà thôi.

“Hừ, chỉ là một đầu hung thú thôi, có gì mà không đơn giản, chỉ cần phối hợp giết chết nó là mọi việc được xử lý rồi”. Một bên khác, một nam tử trung niên với gương mặt dữ dằn nghe thấy Tuyết Băng cảnh trọng như vậy nên phản ứng lại.

“Chuyện gì cũng vậy, nên cảnh trọng một chút cũng không thừa?”. Tuyết Băng nhún mày rồi đáp lại.

“Ta nghĩ Tuyết Băng cô nương nói cũng có lý”.

“Ta cũng nghĩ như vậy?”.

“...”. Trong nhóm có khá nhiều người đồng tình nhưng trái lại vẫn có một vài người không chịu nghe theo.

“Các ngươi cứ chần chừ cảnh trọng, chỉ là một đầu ngũ cấp hung thú đã dọa cho các ngươi sợ hãi rồi thì lấy gì mà khuyên ngăn ta”. Nam tử gương mặt dữ dằn tiếp tục lên tiếng mỉa mai.

“Ta chỉ nhắc nhở như vậy, còn lại tin hay không là tùy các ngươi”. Tuyết Băng trong người cảm thấy không vui nên gương mặt biểu cảm dần nặng xuống, ngữ điệu cũng vì thế mà thay đổi.

Đối với những người kia có lẽ không hề cảm nhận được nhưng Tuyết Băng lại khác, nàng mang trong mình một loại thiên phú cực kỳ đặc biệt với ngũ phẩm thiên phú “Cảm Nhận Chi Tâm”, là một loại thiên phú có thể giúp cho người sở hữu có cảm giác về những thứ sắp biến đổi, cũng như cảm nhận được một vài thứ khác, tỷ như có nguy hiểm gần kề tới.

Mặc dù không thể cảm nhận được hết toàn bộ nhưng với thực lực hiện tại, Tuyết Băng cũng có thể xem như phát hiện được một vài thứ mà người khác không hề hay biết.

Những người kia thân mang thiên phú thần thông mạnh mẽ nhưng đối với loại cảm nhận này lại không hề biết đến, chỉ việc chăm chăm vào đánh giết mà không biết được nguy hại ở phía sau.

“Huỳnh Chiến, lời nói ngươi quá thật là khó nghe, thực lực ngươi hơn được bọn ta bao nhiêu mà ăn nói một cách tự tin như vậy”. Đáp lại, một thanh âm nữ tử khác lại vang lên. Nữ tử này toàn thân khoác một bộ váy hồng với hoa vật cánh hoa ở trên thân, gương mặt thanh tú có phần xám xịt lại rồi nói ra với giọng điệu chán ghét.

“Thì ra là Ngọc Hoa Tông đệ tử, đệ tử thân truyền Tiểu Mạn. Cái này các ngươi tự hiểu, còn cần ta phải nói ra sao?”. Huỳnh Chiến gương mặt dữ dằn

liếc mắt về phía Tiểu Mạn rồi nói.

“Các ngươi bớt bớt chuyện, lúc này đâu phải lúc để cãi nhau”. Phía xa, một nam tử khác lên tiếng.

“Nơi này là Nam Hoang Sơn Mạch, biết nơi này nguy hiểm nên cẩn thận một chút cũng không sao?”. Một nam tử khác lên tiếng.

“Hahaha. Cảm phiền, ta không yếu kém như ngươi mà phải lo sợ”. Huỳnh Chiến (hay còn gọi là Huyền Chiến) nghe những người kia không theo ý mình nên phá lên cười giần.

“Tốt thôi, nếu ngươi có tự tin như vậy thì cứ thể hiện”. Tuyết Băng toàn thân toát ra vẻ băng hàn hướng về phía Huỳnh Chiến rồi nói với giọng điệu gắt gỏng.

Vừa dứt lời, Tuyết Băng liền quay người rồi đi!

“Tuyết Băng, chậm đã, địa cấp linh dược đang ở trước mặt mà ngươi không để ý hay sao?”. Nhận thấy Tuyết Băng rời đi, Huyền Minh khước miệng nở một nụ cười kỳ dị rồi lên tiếng.

“Bác Minh Kiếm Các các người người nào cũng đáng ghét như vậy?”. Tuyết Băng cũng không thèm quay đầu lại mà vừa rời đi vừa nói, “Đáng lý ta đến nơi này chỉ để mua vui thôi, địa cấp đối với các ngươi quý giá như vậy nhưng đối với Huyền Băng Điện lại không đáng được nhắc đến”.

Trước giọng điệu giễu cợt, Huyền Minh lại không thể phản bác lại, bởi vì những gì Tuyết Băng nói đều là sự thật.

“Ta cũng không tham gia, các ngươi tùy ý”.

Tiếp sau đó, có không ít người cũng quay người rồi đi, số lượng hai mươi người lúc này chỉ còn lại mười một người mà thôi, trong đó thực lực mạnh nhất cũng chỉ có Huyền Chiến mà thôi, Hóa Cảnh ngũ tầng. Còn thấp nhất là Hóa Cảnh nhất tầng Huyền Minh.

“Đứng đi hết đi, càng ít người tranh chấp càng tốt”. Huyền Chiến thấy nhiều người quay lưng đi như vậy nên nóng giận quát lớn.

“Sur huynh, cần gì để ý đến”. Huyền Minh đứng bên cạnh lên tiếng.

“Hừ”. Huyền Chiến hừ lạnh một tiếng rồi đưa tay chỉ về phía Hải Tâm Ngư Xà, “Đám yếu kém kia đi rồi, các ngươi theo ta xông lên giết chết nó”.

“Giết”.

“Giết”.

Dẫn đầu là Huyền Chiến, trên tay nắm một thanh cự kiếm nhảy lên cao rồi bỏ xuống một kiếm, lưỡi kiếm to bản trông cực kỳ nặng nề, trọng lượng của nó ước chừng cũng phải đến cả ngàn cân hơn, trông nặng nề là vậy nhưng lưỡi kiếm trông vẫn rất là sắc bén.

Với cơ thể vạm vỡ của mình, Huyền Chiến hai tay nắm chặt chuôi kiếm mà bỏ mạnh xuống giống, khí tức cường đại được đẩy ra ngoài, Hóa Cảnh ngũ tầng uy lực thi triển ra hết bên ngoài, kết hợp với cự kiếm khiến cho uy thế càng thêm mạnh mẽ hơn nữa.

Mặc dù chỉ đơn thuần bỏ xuống một kiếm thôi nhưng uy lực của nó lại không hề yếu kém, thậm chí có thể so sánh với huyền cấp trung phẩm kiếm pháp.

Đúng như lời Huyền Chiến nói lúc này, thực lực hẳn mạnh hơn Tuyết Băng cũng những người khác không phải chỉ có hơn kém nhau mấy cái tiểu cảnh giới mà là chân chính thực lực khác biệt một cách quá rõ rệt, chỉ sợ ba bốn người liên thủ lại với nhau mới có thể trấn áp Huyền Chiến lại một phần được.

Rống!

Hải Tâm Ngư Xà cảm nhận được phía trên đầu có một luồng khí tức cường hàn nhanh chóng xuống tới, nên nó ngẩng đầu lên cao rồi rống mạnh một tiếng.

Thân thể to lớn của nó nhanh chóng giãn ra rồi hướng về phía Huyền Chiến với cái miệng to với những cái răng cực kỳ sắc bén mở lớn miệng như muốn nuốt chửng.

Rầm!

Một thanh âm va chạm mạnh vang lên. Một kiếm của Huyền Chiến uy lực bá đạo va chạm với cự lực của Hải Tâm Ngư Xà sản sinh ra một thanh âm to lớn vang vọng cùng với từng gợn sóng xung kích tạo thành những tầng gió mạnh đẩy bắn ra xung quanh.

Khước miệng Hải Tâm Ngư Xà cắn chặt lấy thanh cự kiếm kia rồi vùng mạnh vút ngược ra ngoài.

Huyền Chiến tay nắm chặt chuôi kiếm không buông nên bị ném văng ra ngoài hơn hai mươi trượng rồi mới ổn định lại thân thể.

Mặc dù không bị thương tích nhưng cự lực mà Hải Tâm Ngư Xà mang lại là không hề yếu, thậm chí hai lòng bàn tay Huỳnh Chiến lúc này vẫn còn đang cảm nhận được hơi đau rát.

Một kiếm vừa rồi mặc dù không phải là toàn lực nhưng với sự phản chấn này cũng khiến Huyền Chiến cảm nhận được đầu hung thú này khủng bố.

“Chần chờ gì nữa, đồng loạt ra tay”. Ngay khi đứng dậy, Huyền Chiến bỗng nhiên quát lớn.

Bành bành!

Đại Địa Cự Kiếm!

Huyền Minh kiếm!

Vấn Tâm Thương!

...!

Vừa dứt lời, mười một người đồng loạt tung ra chiêu thức hướng về phía Hải Tâm Ngư Xà, uy lực của những chiêu thức này so sánh với lúc trước không hề cùng một đẳng cấp. Mười một người này đều thúc dục thực lực lên cao hết mức.

Toàn bộ những người ngày đều tràn đầy sát ý nhìn chăm chăm về Hải Tâm Ngư Xà với những chiêu thức uy lực bá đạo của mình.

Hóa Cảnh thúc đẩy chiêu thức lên đến đỉnh phong khiến không khí xung quanh càng ngày càng điên cuồng hẳn lên, khiếm khí sắc bén, thương khí,... kết hợp với nhau như muốn khiến cho đại địa thêm run rẩy.

Trong lúc mười một người điên cuồng ra chiêu mà không hề hay biết, phía ngoài xa kia có một đầu hung thú khác đang áp sát rất gần, khoảng cách không đến năm dặm nữa là tới nơi.

Một đầu khác ngửi giai hung thú!

--

Ps: Nay 1c nha các đh. Ta vẽ quá mà. hiu hiu.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Gia Là Siêu Cấp Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Đế Nguyên Quân hành động

“Thật là khủng bố”.

“Không ngờ mười một vị Hóa Cảnh lại không thể ngăn cản được Hải Tâm Ngư Xà kia”.

“Quá kinh khủng”.

“...”.

Phía bên ngoài xa, những đệ tử của các tông môn cùng những người đi đến tranh đoạt linh dược nhưng ngay lúc này trận chiến giữa Hóa Cảnh cường giả lại khiến bọn họ cảm giác được bản thân yếu ớt đến mức nào. Ngay cả xung kích và chạm cũng đủ để khiến họ bị thương.

Lúc này chỉ biết đứng ở ngoài quan chiến mà thôi, nhưng chứng kiến sức mạnh cường hãn của hung thú kia lại khiến họ khó lòng mà kiềm chế được mà thốt lên.

Nhất là đối với những đồng môn của mười một người kia lại khó lòng mà nói được lên lời, gương mặt nổi lên vẻ rất là lo lắng, mặc dù thực lực mạnh là vậy nhưng đối với đầu hung thú kia lại không đáng là bao.

“Các ngươi lo lắng cái gì? Họ còn chưa tung hết sức”. Bầu không khí nặng trĩu bỗng nhiên bị phá bỏ bởi một thanh âm nam tử vang vọng.

Một nam tử có gương mặt cực kỳ anh tuấn, khoác một bộ môn phục màu trắng tinh khiết cùng với những đường viền lam trang trí. Trên ngực nam tử có thêm một chữ “Tinh”. Đi bên cạnh nam tử đó có ba người khác nữa, họ đều mang cùng một bộ môn phục như vậy.

Lúc bốn người này đến liền khiến cho toàn bộ những người xung quanh phải trở mắt lên mà nhìn.

“Tinh Kiếm Tông”.

“Là Tinh Kiếm Tông người đến”.

“Không ngờ tung ra bốn đại Hóa Cảnh đệ tử. Từ lúc nào mà Tinh Kiếm Tông lại có lớp đệ tử tinh anh như vậy?”.

Nhất là những đệ tử có thù với Tinh Kiếm Tông như Bắc Minh Kiếm Các cùng một vài đại môn phái khác lúc này trên gương mặt lại có biểu cảm lo lắng hơn nữa.

Mặc dù nhận thấy bốn Hóa Cảnh cường giả đứng ở đó nhưng không một ai dám lên tiếng dò hỏi hay là nhờ họ tiến vào trợ giúp bởi vì ở trong đó có hai người là đệ tử của Bắc Minh Kiếm Các.

Nhưng rất nhanh, đám người lại tập trung về phía trận chiến ở ngoài kia!

Rầm rầm!

Mười một cường giả Hóa Cảnh liên tục thi triển đại chiêu hướng về phía Hải Tâm Ngư Xà mà không có một chút giữ lại, mặc dù thiên phú thần thông chưa xuất ra nhưng với thực lực này đủ để bọn họ đối kháng với ngũ cấp hung thủ bình thường.

Bị tấn công dồn dập như vậy nhưng Hải Tâm Ngư Xà vẫn một mực kiên quyết chống trả một cách kịch liệt. Thiên phú thần thông của nó cũng dần một được tung ra.

Bao quanh thân là một lớp giáp mỏng hình lân giáp được làm từ nước nhưng nhìn qua trông có vẻ yếu ớt nhưng đứng trước công kích kịch liệt như vậy mà không thể phá vỡ nó may mắn.

Chưa dừng lại ở đó, Hải Tâm Ngư Xà tận dụng thiên phú thần thông làm lân giáp bao bọc ở bên ngoài rồi tấn công ngược trở lại.

Thân thể to lớn liên tục trườn bò trên mặt nước rồi hướng về phía nhóm người đánh tới. Mặc dù thân thể to lớn là vậy nhưng tốc độ của nó lại không hề chậm một chút nào, vừa mới chớm mắt một cái thôi thì khoảng cách đã được rút ngắn một cách nhanh chóng.

Thân thể bị đẩy lùi ra xa gần một trăm trượng nhanh chóng tiếp cận ngay phía trước mặt đám người càng khiến họ cảm giác chẳng lành.

“Cẩn thận”. Huyền Chiến cảm nhận được một cỗ áp lực lớn mạnh bỗng nhiên ập tới nên lên tiếng quát lớn nhắc nhở đám người.

Ngay lúc vừa dứt lời, toàn bộ mười một người cùng nhau thi triển ra hết toàn lực thúc đẩy chân nguyên ở trong cơ thể tạo thành một màng chắn bảo vệ ở bên ngoài nhằm che chắn.

Rầm!

Rào rào!

Răng rắc!

Một tiếng nổ lớn vang lên, bề mặt hồ nước cũng vì thế mà bị khuấy động mạnh như muốn vỡ tạo thành từng cột nước bắn tung tóe cao hơn mười trượng.

Cùng lúc đó, liên tiếp là từng bóng người ở bên trong cột nước bị đánh bay ra ngoài, những người có thực lực hơi yếu một chút đều không chịu đựng được công kích này mà bị đánh bay ra ngoài gần một trăm trượng mới có thể ổn định lại.

“Khốn kiếp, sao có thể mạnh mẽ như vậy?”. Huyền Minh đưa tay lên lay đi vết máu rồi thốt lên.

Toàn bộ tin tức về đầu hung thủ này Huyền Minh có thể xem là nắm rõ nhất nhưng không ngờ được, chân chính đối diện với nó lại chịu áp lực và cảm nhận được sức mạnh của nó bá đạo đến mức nào.

“Nó đến”.

Bỗng nhiên, một tiếng nói thất thanh khác lại vang lên. Đây là một thanh âm của một nam tử bị đánh bay ra ngoài, ngay lúc vừa ổn định lại để đứng lên liền cảm nhận được sức gió lạnh buốt từ phía trước truyền đến khiến toàn thân lỗ chân lông dựng đứng cả lên.

“Aaaaa...”.

Lời nói vừa dứt, nam tử đó đột ngột phát ra tiếng kêu đau đớn thất thanh. Vừa rồi chịu thương tích không được xem là quá nặng nhưng vừa lúc này, Hải Tâm Ngư Xà một quét mạnh cái đuôi một cái đánh trực diện ngay trên lồng ngực của nam tử kia.

Tốc độ của nó quá nhanh cùng nam tử vừa mới ổn định cơ thể nên chưa thể phản ứng kịp nên thương tích lần này mang lại một cảm giác cực kỳ đau đớn. Toàn bộ xương sườn bị cự lực mạnh mẽ day gầy đến gần ba phần khiến nội tạng cũng vì thế mà bị ảnh hưởng. Hơi thở dần dần trở nên khó khăn hơn, quả tim đau đớn như muốn ngừng đập.

Mặc dù là Hóa Cảnh cường giả nhưng vừa mới đột phá chưa lâu nên căn cơ còn chưa được ổn định nên lần thương tích này khiến nam tử kia khó lòng mà chống chịu được.

“Khốn kiếp”. Huyền Chiến đột nhiên quát mạnh một tiếng rồi vận lực toàn thân. Dần dần từ trên cơ thể hắt phát ra một loại khí lực cực kỳ cường hãn và

có phần nặng nề.

Toàn thân Huyền Chiến đang dần dần biến chuyển khí tức, một loại khí tức man hoang giống như hung thú đang hiện hữu trong cơ thể.

“Man Hoang Chiến Thể!”. Tiếp đến, Huyền Chiến ngẩng đầu lên cao rồi hét lớn.

Phía sau lưng hiện lên một tầng mỏng mờ ảo bóng dáng, một tôn nhìn trông không giống hung thú cũng không giống con người, gương mặt dữ tợn với hai cái răng nanh dưới nhọn hoắt nhô ra ngoài, cặp mắt đỏ máu như ma thần, thân thể to lớn cao hơn một trượng với cơ bắp cuộn cuộn.

Ngay cái bóng dáng mờ ảo kia dần dần định hình lại thì đột nhiên nó bắt đầu bỏ nhào tới hướng về phía Huyền Chiến dung nhập vào bên trong cơ thể.

Rống!

Cảm giác thiên phú thần thông này dung nhập vào trong cơ thể khiến Huyền Chiến có cảm giác vừa đau đớn vừa hưng man. Thân thể cũng vì thế mà dần bành trướng lên, cơ bắp săn chắc đột ngột dưới bộ môn phục rất nhanh bị xé toạc hết toàn bộ để lộ thân thể rõ mồn một.

Ngay lúc dung nhập kết thúc, Huyền Chiến hướng ánh mắt về phía Hải Tâm Ngư Xà rồi rống lên một tiếng.

Tiếp đến, Huyền Minh đập mạnh chân trên không rồi lao nhào về phía Hải Tâm Ngư Xà, trên tay nắm chặt cự kiếm chém xuống một cái.

Rầm!

Một thanh âm va chạm lớn vang lên, với thiên phú thần thông này, Huyền Chiến thực lực lúc này đã tăng lên một cái khoảng cách lớn hơn, thỉnh thoảng chạm tới Hóa Cảnh hậu kỳ hung thú, mặc dù chênh lệch một chút ít nhưng kết hợp với những người còn lại là không thành vấn đề.

Rống!

Hải Tâm Ngư Xà tung ra lân giáp hộ thân chống đỡ nhưng tốc độ khó lòng mà sánh kịp khi bị công kích tại điểm mù phía sau đầu. Mặc dù đã trải qua Tinh Cực cảnh ngưng luyện thần thức nhưng cũng phải là thiên biến được.

Vì thế công kích mạnh mẽ vừa rồi nó hoàn toàn không thể ngăn chặn được toàn bộ. Bị thanh cự kiếm nặng nề bổ xuống, phía bên ngoài bề mặt lân giáp dần dần xuất hiện vết nứt lan tràn rồi thỉnh thoảng vỡ ra, để lưỡi kiếm thâm nhập vào bên trong cắt mạnh lên thân thể tạo thành một vết thương.

Hải Tâm Ngư Xà rống lên một tiếng đau đớn rồi quay người cuộn tròn lại về thủ thế.

Đối mặt với mười một người công kích liên tục trong một thời gian tương đối dài khiến thực lực của nó cũng dần dần bị hao tổn, thực lực lúc này của nó cũng chỉ còn lại bảy thành mà thôi, vừa mới chịu thêm thương tích này nữa thì khả năng sẽ còn bị giảm xuống hơn nữa.

Nhưng những người kia cũng không phải vì thế mà có thể nhẹ nhàng được, mười một người thì có bốn năm người hao tổn quá nhiều nên khả năng chống chịu không thể kéo dài được thêm nữa. Đặc biệt là Huyền Chiến, quá mức hưng hăng công kích cùng thi triển thiên phú thần thông càng khiến sự hao tổn lại nhiều hơn nữa.

Mặc dù trong thời gian ngắn bộc phát thực lực lên vài thành nhưng hao tổn của nó cũng không hề ít, giống như cái bề chân nguyên bị hút đi phân nửa sau một kích vừa rồi.

Vì thiên phú thần thông quá mức hao tổn nên Huyền Chiến từ đầu không tung ra mà chờ đợi lấy cơ hội.

“Chết tiệt”. Huyền Chiến bỗng nhiên học ra một ngụm máu màu đen đặc rồi chửi thề, một kiếm vừa rồi đã thi triển gần như là mạnh nhất rồi, cùng với việc hao tổn một lượng lớn chân nguyên trong thời gian ngắn cũng bị cản trở lại khiến cơ thể chịu nội thương không hề nhẹ.

Nhưng bị thương đối với hắn lại không hề bị xem trọng mà là một kiếm vừa rồi hắn rất tự tin có thể khiến Hải Tâm Ngư Xà chịu thương tích nặng nề hơn nữa. Bởi vì một kiếm này hắn đã từng thi triển đối với Kết Đan cảnh cường giả mà không quá nhiều thiệt thòi. Nhưng kết quả lại khiến hắn thất vọng.

“Nó bị một kiếm của ta làm trọng thương, thực lực của nó lúc này cao lắm cũng chỉ còn lại năm thành, nhanh chóng giết chết nó để tránh hậu họa”. Kim nén xuống rung động ở trong lòng, Huyền Chiến quát lớn.

Ngay lập tức, chín người còn lại gồng mình gắng gượng, thúc dục chân nguyên trong cơ thể cùng nhau phối hợp thi triển ra đại chiêu nhằm kết liễu Hải Tâm Ngư Xà.

Nhưng ngay lúc vừa chuẩn bị thi triển thì từ phía xa truyền đến một thanh âm khiến đám người phải run lên. Một loại khí tức cường hãn vừa mới tiếp cận. Khí tức này có thể yếu hơn Hải Tâm Ngư Xà một chút nhưng không hề kém quá nhiều, nhưng đối với đám người này lại khác, thực lực đã không còn được như trước mà phải đối đầu thêm một đầu hung thú nữa thì kết quả chắc chắn là thua không thể nghi ngờ.

“Đã đến rồi sao?”.

“Ta cũng nên chuẩn bị”.

Đế Nguyên Quân đứng ở trên cao nhìn xuống, khóe miệng vênh lên cười nhẹ một cái rồi lên tiếng.

- - -

Ps: Chương sau ta đã viết xong rồi, cu Quân lần này ngó không an ổn rồi a (sờ poi cái nhẹ), không biết nên đăng hay giữ để qua ngày đây. kekeke.

Cầu like chương, cầu donate, cầu đề cử, cầu kp,....

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Gia Là Siêu Cấp Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Kẻ đến bất thiện

Rống!

Từ phía sau truyền đến một tiếng rống to lớn với một lượng uy áp lan tràn ra xung quanh khiến đám người càng thêm sợ hãi.

“Không thể nào?”.

Ở phía xa, những người quan chiến kia cũng không khỏi thấp thòm bởi vì đầu hung thú vừa đến này lại trông rất giống với Hải Tâm Ngư Xà kia nhưng khác một chút là trên đỉnh đầu của nó lại có từng cái gai nhọn như một cái tiểu ngọc giác, nên quan sát kỹ một chút là có thể nhận biết được.

Đối với những người này thì đầu hung thú vừa đến này thì không hề biết đến, thậm chí là chưa từng nghe nói đến nhưng đối với Đế Nguyên Quân thì lại khác, không thể sai vào đâu được, đầu hung thú này hắn đã từng gặp qua một lần rồi.

“Ồ, thì ra là một cặp sao?”. Đế Nguyên Quân gương mặt bình thản lên tiếng.

Ngay lúc này hắn mới để ý đến, mặc dù đầu hung thú phía dưới kia có khí tức rất cường ngạnh nhưng lại không ngờ được đó chính là lão bà của đầu hung thú vừa mới đến kia. Khí tức của cả hai dường như mạnh yếu chênh lệch nhau một chút nhưng lại có cảm giác khí tức của cả hai đều có phần hòa quyện vào với nhau vậy.

“Khốn kiếp, làm sao có thể như vậy”. Huyền Chiến vào lúc này không còn kiềm chế được biểu cảm của mình nữa, ban đầu gương mặt hung hãn tràn đầy chiến ý nhưng từ lúc đầu hung thú vừa mới đến này lại khiến Huyền Chiến biểu cảm hoàn toàn lộ ra ngoài.

Về mặt lo sợ dần dần hiện hữu ở trên gương mặt, khóe miệng có chút co quắp lại mà nói lắp bắp!

“Nhanh, rút”. Huyền Chiến không ngại ngần nữa mà hét lớn.

Cảm nhận được thể trận không còn nên không thể chần chừ thêm nữa, ngay lúc này bỏ chạy thì có thể tìm được một con đường sống nhưng ở lại thì chắc chắn có một con đường chết mà thôi.

Những người còn lại cũng phản xạ lại không hề chậm, rất nhanh chóng liền quay người chia ra tháo chạy.

Rống!

Nhưng đầu hung thú vừa mới đến này làm sao có thể bỏ qua như vậy được, dù sao lão bà của nó cũng bị những người này gây thương thế không hề nhẹ một chút nào.

Thân thể to lớn trườn bò trên nền đất hướng về phía đám người lao đến với vận tốc cực kỳ nhanh.

Phản xạ của nó so với đám người lại nhanh hơn một bậc, mặc dù có ý định bỏ chạy nhưng làm sao có thể qua mắt được nó. Hung thú ngũ cấp đã có thể sản sinh ra được một phần linh trí rồi nên khả năng suy nghĩ cũng được cải thiện một cách đáng kể.

Mặc dù không thể phán đoán được như con người nhưng chỉ với biểu hiện của đám người liền có thể đoán ra được một phần.

Không đợi họ kịp chạy đi, Hải Tâm Ngư Xà (rắn đực) với tốc độ nhanh lao về phía trung tâm rồi mở rộng miệng ngọam mạnh một cái.

“Không... Ahhhhh... Cứu... Cứu mạng...”.

“Rạo rạo”.

Khóe miệng đóng lại rồi từ trong đó có lại phát ra thanh âm sợ hãi cùng với sự đau đớn. Lời nói vừa mới cất lên mà chưa kịp dứt thì một thanh âm xuong gây vụn vang lên từ trong miệng.

Hóa Cảnh nhị chuyển, vẫn!

Mười một người, một người bất tỉnh, một người chết. Còn lại chín người với thực lực không còn được năm phần thực lực làm sao chống đỡ được một đầu ngũ giai hung thú đỉnh phong thực lực được.

Không đợi đám người kia cùng xà đực kia lao vào đánh giết, Hải Tâm Ngư Xà (Xà cái) bắt đầu thả lỏng thân thể trườn bò trên mặt nước hướng về phía cái đảo nhỏ ngay giữa hồ mà đến.

Mỗi một tác di chuyển như vậy thì bề mặt nước lại chuyển dần qua màu đỏ máu do từ miệng vết thương trên cơ thể chảy ra. Trông có vẻ nghiêm trọng là vậy nhưng ánh mắt của nó lại không hề có chút nào rung động mà là đang thỏa mãn.

“Hah hah hah. Thật là không đơn giản”.

“Mượn nhờ cơ thể trọng thương, khí lực hao tổn nghiêm trọng hấp thụ Mộc Đăng Quả toàn bộ được lực luyện hóa rồi trùng kích lên lục giai sao?”.

“Chưa hết, với tình trạng thân thể như vậy thì rất có khả năng sẽ thay da đổi thịt đây?”.

Đế Nguyên Quân ánh mắt nhìn về phía Hải Tâm Ngư Xà mà phân tích.

Nhưng lúc đầu hung thú tiến lại gần Mộc Đăng Quả thì Đế Nguyên Quân đột nhiên nở một nụ cười kỳ dị rồi thân ảnh vô tung biến mất mà không để lại tàn ảnh.

Phía bên ngoài!

Chín người bị Hải Tâm Ngư Xà công kích trực diện mà không hề giấu diếm, đây không còn là một trận chiến đúng nghĩa mà là liên sát.

Chín người vào lúc này đã bị giết chết bốn người, năm người còn lại khí lực đã yếu đến cực hạn, toàn thân không ngừng chảy máu, vết thương hiện lên chi chít, có một vài chỗ còn nhìn thấy vết lõm sâu vào bên trong trông rất dọa người.

Nhưng khi họ chịu nguy hiểm như vậy nhưng những đệ tử ngoài kia lại không hề quan tâm đến mà là trực tiếp bỏ chạy hết toàn bộ.

Từ Thiên Địa cảnh trở xuống đều đã rời đi hết, chỉ còn lại một vài người Tinh Cực cảnh cùng Hóa Cảnh còn ở lại quan sát mà thôi.

Nhìn đám người Huyền Chiến bị giết chết như vậy nhưng những người kia lại không hề có phản ứng nào cả mà trên mặt họ lại nở ra một nụ cười. Trong đó có người của Tinh Kiếm Tông Hóa Cảnh cường giả.

Rống!

Hải Tâm Ngư Xà (xà cái) ngay khi tiến lại gần Mộc Đăng Quả khoảng chừng hai trượng liền ngẩng đầu lên cao rống một tiếng, nghe thì đơn thuần nhưng âm sâu trong đó là một sự vui sướng khó kiềm chế được.

Mộc Đăng Quả, nó đã chờ đợi thời khắc này không biết đã biết bao nhiêu là năm tháng.

Ngay từ lúc nó còn là một đầu tam cấp hung thú liên tục đánh giết để chiêu hữu nó cho đến hiện tại đã không biết bao nhiêu năm. Cái thời khắc này đối với Hải Tâm Ngư Xà là vô tận hưng khởi.

Ngũ cấp hung thú đỉnh phong đem thực lực để so sánh cùng lục cấp hung thú thì chẳng khác gì một trời một vực cả. Ngưng kết thú đan, mở ra một con đường tiến hóa mới của bản thân, có thể xem thực lực lại mạnh mẽ thêm gấp nhiều lần.

Nhưng ngay lúc nó định mở rộng miệng cắn ngang thân cây kia thì đột nhiên trước mặt xuất hiện một bóng người nhỏ nhắn, một cái hài tử mười hai tuổi với làn da ngăm đen đang mỉm cười trước mặt nó với hai hàm răng trắng sáng nổi trội.

Cái nụ cười đó chính là hướng về phía Hải Tâm Ngư Xà, người này đang cười nhạo chính nó.

Không kịp phản ứng lại, bóng dáng người đó thành linh biến mất ngay trước mặt nó mà xuất hiện ở phía ngoài gần một dặm. Nhưng rất nhanh, ngay từ lúc người đó xuất hiện thì theo bản năng, Hải Tâm Ngư Xà đã sử dụng thần thức đánh dấu rồi nên trong phạm vi cảm ứng liền có thể nhận biết được vị trí.

Nhanh chóng, Hải Tâm Ngư Xà để ý đến bên trong hốc cây kia thì nổi giận đùng đùng. Mộc Đăng Quả đã hoàn toàn biến mất. Ánh mắt giận dữ của nó hướng về phương hướng người đang bỏ chạy kia như muốn ăn tươi nuốt sống.

Rống!

Tiếng rống tức giận của nó vang lên, Xà đực ở phía ngoài nghe thấy vậy liền có phản ứng lại rồi lao về phía xà cái kia, bỏ mặc năm người Huyền Chiến mà không hề để tâm đến.

“Thú vị, từ lúc nào mà Tinh Kiếm Tông ta có người gan dạ như vậy”. Nam tử mang môn phục Tinh Kiếm Môn đứng ở phía trước lên tiếng.

“Nhìn người này trông rất lạ, chưa gặp bao giờ?”. Bên cạnh đó, một thanh âm khác vang lên.

“Sư huynh, như thế nào?”. Phía bên khác, một thanh âm nữ tử vang lên.

“Bảo vệ tên kia chạy thoát, rồi...”. Nam tử trên gương mặt nở một nụ cười thâm hiểm trả lời.

Ngay lập tức, ba người đứng phía sau nam tử kia thân ảnh dần dần biến mất, ngay sau đó thành linh xuất hiện ngay phía trước mặt Hải Tâm Ngư Xà chặn lại.

“Đáng tiếc, các ngươi không qua được”. Nam tử dẫn đầu lên tiếng.

Rống!

Bị con người đứng trước mặt lên tiếng giễu cợt, Hải Tâm Ngư Xà rống lên một tiếng rồi vùng mạnh cái đuôi hướng về phía ba người quét tới.

Bành bành!

Xà đực thực lực mặc dù kém hơn xà cái một chút nhưng một cái vùng đuôi này cũng đủ để khiến cho Hóa Cảnh cường giả bình thường chịu một chút thương thế.

Thanh âm đánh trúng vang lên.

Nhưng điều khiến nó khó lòng mà kìm nén được, cái đuôi truyền đến một cái cảm giác đau đớn hết sức khó tả. Rõ ràng vừa rồi nó chủ động nhưng kết quả lại không giống với suy nghĩ của nó.

Ba người kia, một người đưa tay lên đỡ lấy cái đuôi mạnh mẽ dễ dàng ngăn chặn lại được, không những thế còn khiến nó chịu phải thương tích. Ngay tại điểm lòng bàn tay chạm trúng thì phần lân giáp cùng da thịt bị lõm sâu vào bên trong và phần xương hình như cũng bị gãy một vài đoạn.

Cảm nhận được ba người này không phải Hóa Cảnh bình thường nên xà đực con người dần dần co rút lại. Sâu thẳm trong tâm trí nó xuất hiện ý nghĩ sợ hãi, tâm trí nó đang thúc dục nó rời đi một cách nhanh chóng nhưng bản năng hung thú vẫn còn quá sâu đậm, Hải Tâm Ngư Xà không có ý định rời đi mà tiếp tục công kích đến.

“Ngu ngốc”. Nam tử vừa đưa tay đỡ lấy công kích liền lên tiếng.

Rầm rầm!

Tiếp đến, nam tử này liền tiếp đưa tay đỡ lấy toàn bộ công kích của xà đực mà không hề thương tổn một chút nào. Nhưng trái lại, xà đực lại chịu thương thế không hề nhẹ, phần đuôi gần như đã bị biến dạng, có rất nhiều đốt xương bị đánh gãy hoàn toàn, phía bên trên bề mặt lân phiến bị đánh vỡ rất nhiều chỗ để lộ phần da thịt rạn máu.

Đế Nguyên Quân ngay lúc cướp được Mộc Đăng Quả rồi chạy đi được một lúc thì cảm nhận được phía sau lưng truyền đến, đó là một trận chiến mới đang tiếp diễn.

“Hóa Cảnh cửu chuyển?”.

Rất nhanh, Đế Nguyên Quân nhận biết được cảnh giới của ba người kia rồi thốt lên.

Không chân chờ thêm nữa, Đế Nguyên Quân nhanh chóng quay người rời đi, tốc độ hẳn thi triển đều đã đạt đến tối đa. Nhưng ngay lúc chuẩn bị đi thì trước mặt hắn, một bóng dáng nam tử đứng đối diện với một nụ cười ở trên gương mặt.

“Kẻ đến bất thiện”.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Gia Là Siêu Cấp Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Trọng thương

Kẻ đến bất thiện!

“Xin chào, tiểu sư đệ”. Nam tử gương mặt thanh tú đứng đối diện Đế Nguyên Quân lên tiếng.

“Ồ, mục đích không phải là Mộc Đăng Quả hay sao? Cần gì phải làm trò như vậy?”. Đế Nguyên Quân khoé miệng cười nhẹ một cái.

“Ta nào có”. Nam tử vẫn duy trì điệu bộ thanh nhã nói. “Ta là Nhạn Bát Hoành, đệ tử thân truyền, không biết tiểu sư đệ là đệ tử của vị trưởng lão

nào?”.

“Nếu không có việc gì thì ta đi trước?”.

Đế Nguyên Quân trong người cảm nhận có chút không vui, nên không có trả lời mà thân nhiên nói rồi từ từ quay người rời đi.

Nhận Bất Hoành nhận thấy Đế Nguyên Quân phớt lờ nên không được vui, gương mặt thanh tú lúc này hơi chút nhăn lại giống như đang giận. Nhưng lại nhanh chóng kìm xuống rồi tiếp tục nói.

“Tiểu sư đệ, làm sao có thể vô lễ như vậy được, dù sao ta cũng thân là sư huynh đồng môn của ngươi”.

“Hừ, mục đích nó hiện rõ trên gương mặt của ngươi rồi, cần gì phải giấu diếm như vậy?”. Đế Nguyên Quân bước chân dừng lại rồi thân nhiên nói.

Nhận Bất Hoành bị nói trúng tim đen nên dường như bất động suy nghĩ một lúc.

“Nếu vì Mộc Đăng Quả thì cứ đến, dùng thực lực mà cướp nó từ trong tay của ta?”. Đế Nguyên Quân đưa tay lên cao, trong lòng bàn tay nắm giữ Mộc Đăng Quả hướng về phía Nhận Bất Hoành rồi lên tiếng như muốn mỉa mai.

“Tiểu sư đệ, ta dù sao cũng là sư huynh, cướp đoạt linh dược lại không được hay cho lắm”. Gương mặt Nhận Bất Hoành nổi lên từng sợi gân xanh nhưng vẫn cố gắng kìm nén lại rồi tiếp tục nói. “Như thế này đi, ta dùng hoàng cấp thượng phẩm kiểm pháp này đổi được hay không?”.

Quan sát Đế Nguyên Quân một lúc lâu, Nhận Bất Hoành thâm nhận định. Tuổi tác cũng chỉ tầm mười hai tuổi thì chắc chắn không có suy nghĩ được nhiều và kỹ càng nên việc dùng bộ kiểm pháp trên tay này ra trao đổi là có thể được.

“Địa cấp linh dược đổi hoàng cấp thượng phẩm kiểm pháp”. Đế Nguyên Quân bỗng nhiên phá lên cười lớn. “Hahahaha. Ngươi có bị teo não mà không biết suy nghĩ hay không”.

“Thế ta dùng Địa cấp kiểm pháp đổi ngươi cánh tay mặt này có được hay không?”. Chưa dừng lại ở đó, Đế Nguyên Quân đưa tay chỉ về phía cánh tay phải của Nhận Bất Hoành rồi nói.

“Ngươi...”. Nhận Bất Hoành không kìm nén được nữa nên quát lớn. “Rượu mời không uống mà muốn uống rượu phạt?”.

Nhận Bất Hoành lúc này đã bạo nộ rồi!

Thình lình, khí tức trên người hắn bắt đầu bùng nổ ra ngoài, một loại uy áp như thiên địa tán ra, hướng về phía Đế Nguyên Quân chớp tới. Nếu cho đầu Hải Tâm Ngư Xà kia đối diện với cái loại uy áp này chắc chắn sẽ bị dọa cho sợ hãi mà bỏ chạy đi.

Bởi vì đây không phải là chân nguyên mà Hóa Cảnh cường giả ngưng tụ lại nữa mà là một loại gì đó cực kỳ khác biệt, chân nguyên hoàn toàn không có mà thay vào đó là một thứ gì đó bao bọc lại xung quanh cô đọng thành vật. Thiên địa, linh khí xung quanh cũng vì vậy mà muốn ngưng tụ lại.

Không thể sai vào đâu được, loại khí tức này hoàn toàn vượt xa Hóa Cảnh mang lại!

Kết Đan Cảnh!

Phải biết, Hóa Cảnh cùng với Kết Đan cảnh mặc dù tách biệt nhau một đẳng cấp nhưng lại xa nhau như một trời một vực. Hóa Cảnh có thể mượn thiên địa mà công kích còn Kết Đan lại có thể ngự thiên địa thành vật chất, một cái thuần khí làm sao có thể đối đầu được.

Chưa dừng lại ở đó, sau khi ngưng lại thành đan, thực lực cũng đã thăng tiến lên một cái đẳng cấp hoàn toàn mới, Hóa Cảnh thực lực ví như một con trâu lớn thì Kết Đan lại như một ngọn núi to lớn sừng sững không hề bị con trâu lay động được.

Mặc dù khí tức của Nhận Bất Hoành vẫn còn ẩn chứa lại một chút chân nguyên nhưng cảnh giới đã hoàn toàn đột phá, với khí tức này toát ra thì có thể khẳng định được Nhận Bất Hoành chỉ vừa mới đột phá gần đây mà thôi, vì lần này đến Nam Hoang Sơn Mạch làm nhiệm vụ nên chưa hoàn toàn chuyển hóa hết toàn bộ.

Kể từ khi gia nhập Tinh Kiếm Tông, đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy một đệ tử có thực lực mạnh mẽ như vậy. Nhưng dường như Đế Nguyên Quân lại không hề có một chút sợ hãi nào mà trên gương mặt lại nở một nụ cười hết sức khó hiểu.

“Thế nào? Tiểu sư đệ, ngươi nên đổi cho ta rồi chứ”. Mặc dù tung ra uy áp dọa người như vậy, nhưng Nhận Bất Hoành vẫn kiên định với dáng vẻ thanh tao của mình mà nói.

“Hahaha, ngươi chỉ được như thế thôi sao?”. Đáp lại, Đế Nguyên Quân từ trong nhẫn trữ vật lấy ra thanh trúc ngọc nắm chặt trong tay rồi đáp.

“Đây không phải ngọc trúc của Mộ Tinh Trúc trưởng lão hay sao?”. Nhận Bất Hoành nhìn chằm chằm thanh ngọc trúc, khóe miệng thì đang lẩm nhẩm suy nghĩ.

“Tiểu sư đệ lấy ngọc trúc này ở đâu?”.

“Ta lấy ở đâu thì liên quan gì đến ngươi?”. Đế Nguyên Quân đưa tay vung thanh ngọc trúc ra xung quanh rồi trả lời.

“Ngươi là đệ tử của Mộ Tinh Trúc trưởng lão?”. Nhạ Bất Hoành lúc này không còn xưng hô hần là tiểu sư đệ nữa, bởi vì lúc này hần không còn kim hãm lại được, bị một đứa trẻ giễu cợt, châm chọc liên tục cùng với thanh ngọc trúc kia không hề tầm thường một chút nào cả.

Đế Nguyên Quân có thể không biết nó hiếm có hay tốt đẹp đến mức nào đi nữa nhưng đồ nằm trong tay hần lại là như nhau, đều không đáng nhắc tới.

Nhưng đối với người khác, nó lại được xem là một loại chí bảo, một thanh ngọc trúc tầm thường lại bền chắc đến cực điểm, thậm chí độ cứng của nó còn mạnh mẽ hơn cả “Thiên địa linh khí”, mặc dù không thể so sánh với chuẩn Thiên Kiếp chí binh nhưng đối với một đệ tử bình thường thì đó đâu phải là tầm thường đồ vật nữa đâu.

Chuẩn Thiên kiếp chí binh nằm ở trong tông môn đã là một vật tồn tại cao cấp, ngay cả môn chủ cùng với các vị trưởng lão cũng chỉ có thiên địa linh khí mà thôi.

Nay thanh ngọc trúc này lại nằm trong tay một đứa trẻ “YẾU ĐUỐI” như vậy là sao sẽ không thể khiến hần động tâm cho được.

“Ngươi có thể đưa thanh ngọc trúc cho ta, ta dùng cuốn địa cấp kiếm pháp này để đổi”. Nhạ Bất Hoành từ trong nhẫn trữ vật lấy ra một cuốn kiếm pháp hường về phía Đế Nguyên Quân đưa tới.

“Ồ, địa cấp kiếm pháp sao?”. Đế Nguyên Quân thuận theo gió trả lời.

“Đúng.. đúng... là địa cấp kiếm pháp”. Nhạ Bất Hoành lần đầu tiên cảm thấy phấn khích như vậy. “Tiểu sư đệ ngươi thấy như thế nào? Một thanh pháp khí đổi thì là quá hời rồi”.

“Sư huynh à, ngươi lại không biết suy nghĩ?”. Nhưng trái lại với vẻ phấn khởi đó, Đế Nguyên Quân lại nở một nụ cười rồi tiếp tục châm chọc.

“Mắt ngươi không mù mà làm sao nhìn thanh ngọc trúc này là pháp khí được?”.

“Ngươi... Tiểu sư đệ, nếu ngươi đưa cho ta, sau này trong tông ai muốn khi dễ ngươi thì ta sẽ ra mặt”.

“Uy, ngươi lại bị ngu nữa hay sao?”.

“Tiểu đệ đệ đưa cho ta cái này rồi thì cần ngươi ra mặt hay sao?”.

“Hahaha”. Đế Nguyên Quân một tay đưa lên che miệng, vừa nói vừa cười lớn.

“Với cả, ngươi vừa đẩy uy áp chèn ép vừa nói lời ngon ngọt để mua chuộc ta sao. Ta đâu có ngu như ai đó”.

“...”. Ngay lúc này, Nhạ Bất Hoành hoàn toàn bí tiếng, không biết làm sao để phản ứng lại. “Tốt, thế ta thanh toán cho ngươi”.

Không còn giữ lại nữa, Nhạ Bất Hoành tung ra toàn bộ thực lực của Ngưng Đan cảnh nhất tầng tấn ra xung quanh. Vừa mới chỉ uy áp kia không đủ để khiến Đế Nguyên Quân chịu quá nhiều áp lực nhưng vào lúc này lại khác, cảm giác giống như bị hàng ngàn đầu hung thú đối kháng nhìn chằm chằm. Cảm giác toàn thân bứt rứt khó chịu đến cực hạn.

“Hahaha. Thế nào, bây giờ có chịu đưa cho ta hay không?”. Nhìn thấy Đế Nguyên Quân chật vật bởi uy áp của mình như vậy lại khiến hần cảm giác rất thoải mái.

“Ngươi lại ngu nữa, có thực lực như thế sao không lại mà cướp nó khỏi tay ta mà cứ ra dáng như vậy?”. Gương mặt chật vật Đế Nguyên Quân hiện lên ngay khó coi.

“Được, thế thì ta thanh toán”.

Nhạ Bất Hoành giẫm nhẹ chân trên nền đất rồi bay nhanh về phía trước, một tay đưa lên hướng về phía ngọc trúc chớp tới. Mặc dù tốc độ này là cực kỳ bình thường đối với Ngưng Đan cảnh nhưng đối với Đế Nguyên Quân thì lại khác, dường như tốc độ toàn lực mà hần tung ra lại không thể nào sánh kịp được.

“Đễ như vậy hay sao?”. Đối mặt với uy áp của Ngưng Đan cảnh cường giả hướng tới, Đế Nguyên Quân trên mặt vẫn nở lấy một nụ cười. Hai tay nắm chặt lấy thanh ngọc trúc chuẩn bị ngăn chặn.

Địa cấp trung phẩm côn pháp, Bá Vương Côn, Cùng Đột!

Không chút nào ngưng tay, Đế Nguyên Quân toàn lực thi triển đại chiến hướng về phía Nhạ Bất Hoành đáp trả.

Hỗn độn nguyên khí được thôi động đến cực điểm, đan điền lúc này bắt đầu nổi lên những gợn sóng lớn, phía trên dần dần xuất hiện những vòng xoáy đen đang điên cuồng thôn phệ linh khí xung quanh rồi chuyển hóa thành chân nguyên trong cơ thể.

Nhạ Bất Hoành nhàn nhã bay đến, nhưng vào lúc này lại cảm nhận được một cỗ uy lực kỳ lạ từ Đế Nguyên Quân phát ra, cùng với linh khí xung quanh đang dần trở nên bạo động. Chưa dừng lại ở đó, nguyên thần ẩn ký đặt trên người lúc này cũng dần dần mất đi.

Cảm giác giống như cỗ uy lực kỳ lạ kia đang xóa bỏ đi nguyên thần ẩn ký vậy.

Ngay lúc đang chìm đắm vào sự kinh ngạc, Đế Nguyên Quân tận dụng cơ hội mà lao lên hướng ngọc trúc hướng về phía trước đánh xuống.

“Hahaha”. Nhạn Bất Hoành đột nhiên phá lên cười lớn. Một tay ngưng tụ một ít khí lực bao trùm ở phía bên ngoài rồi tung ra một chưởng.

Rầm!

“Cái gì?”.

Ngay sau khi thanh âm nổ lớn vang lên, phía trước Nhạn Bất Hoành có một cột khói đất lớn bốc lên che đầy hết toàn bộ tầm nhìn.

Nhưng trước đó, hắn đã tung ra một chưởng hướng về phía Đế Nguyên Quân và đã đánh trúng. Nhưng cùng lúc đó lại cảm giác được có gì đó không đúng.

Một chưởng vừa rồi tưởng chừng như đã đánh trúng nhưng lại bị thanh ngọc trúc chặn đứng lại. Mặc dù chặn lại được nhưng cường lực mà Đế Nguyên Quân đón chịu lại không hề nhẹ một chút nào.

Ngay sau khi chặn đứng lại, Nhạn Bất Hoành tưởng chừng như hắn chắc chắn sẽ bị trọng thương. Nhưng không...

Ngay sau khi dùng ngọc trúc chặn đứng lại chưởng lực, thân thể Đế Nguyên Quân liền đánh văng ra ngoài một cách nhanh chóng. Nhưng ngay lúc đó, hắn liền vung mạnh ngọc trúc đánh mạnh xuống nền đất rồi mới bay đi.

“Khôn kiếp”.

Ngay khi bụi đất tán đi, Nhạn Bất Hoành liền không còn cảm nhận được khí tức cùng vị trí của hắn đâu nữa.

Ở bên ngoài!

Đế Nguyên Quân ngay sau khi mượn lực từ chưởng lực đó giúp đẩy bắn ra một quãng xa rồi mới thuận di đi đến một địa điểm khác. Cùng với Hỗn độn chân nguyên bao bọc lấy cơ thể khiến nguyên thần ẩn ký của Nhạn Bất Hoành in lên cơ thể đã hoàn toàn bị cắt đứt. Cùng với việc chủ quan nên đã mượn lấy cơ hội này chạy đi.

Chưa dừng lại, Đế Nguyên Quân tiếp tục thuận di liên tục hướng về phía đầm linh thủy mà lúc trước nghe được tên kia chỉ đến. Mượn nhờ Mộc Đăng Quả cùng linh thủy để luyện hóa, lúc đó thực lực của hắn lại tăng lên thêm một quãng.

Nhưng vừa thuận di đi được một lúc thì trong lòng ngực cảm giác được đau đớn không ngừng. Đế Nguyên Quân thân thể đột nhiên rơi xuống, khóe miệng phun ra một ngụm máu tươi.

Phốc!

“Đội Tiểu gia ta ngày trở về?”. Đế Nguyên Quân đưa tay lên lau đi vệt máu trên miệng rồi quát lớn.

Mặc dù không cam chịu nhưng thương thế mà không nhanh chóng chữa trị thì hậu quả để lại không hề nhỏ một chút nào. Có Mộc Đăng Quả trong tay nhưng không thể sử dụng bởi vì làm như vậy không thể phát huy hết toàn bộ mong muốn của hắn.

Tìm đến một cái cây lớn, Đế Nguyên Quân dựa lưng vào thân cây rồi bắt đầu vận chuyển chân nguyên đến ổn định lại thương thế. Nhưng...

Ở phía ngoài đó không xa, một đầu tam cấp hùng thú đang nhìn chăm chăm về phía Đế Nguyên quân như nhìn một con mồi nằm ngay ngắn trong miệng.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Gia Là Siêu Cấp Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39: Chim lớn, chim nhỏ

“Sư huynh, người đâu?”.

Nhạn Bất Hoành đang đứng yên suy ngẫm thì từ phía sau lưng truyền đến một thanh âm.

“Mộc Đăng Quả đã lấy được? Chúc mừng sư huynh”. Tiếp đến, một thanh âm nữ tử tràn đầy triu mến vang lên.

“Hừ...”. Nhạn Bất Hoành không đáp mà hừ lạnh một tiếng.

“Sư huynh, có chuyện gì vậy?”. Nữ tử thấy có gì đó không đúng nên hỏi tiếp.

“Hắn chạy mất rồi, Mộc Đăng Quả cũng không có lấy được”. Nhạ Bất Hoành gương mặt âm trầm trả lời.

Về mặt thanh tao ngày thường của hắn lúc này đã không còn được thoải mái như trước, trong đầu hắn lúc này tràn đầy suy nghĩ về Đế Nguyên Quân và đang tìm cách giải quyết chuyện này.

“Không thể nào?”. Nam tử gương mặt khó mà tin được lên tiếng. “Sư huynh vừa đột phá Kết Đan cảnh, mặc dù chưa được ổn định nhưng một tên Thử Nhân cảnh làm sao có thể kháng cự lại được?”.

“Chuyện này là thật”. Nhạ Bất Hoành nghe vậy liền có cảm giác không được thoải mái.

“Do ta quá khinh thường, nếu không sao hắn có thể dễ dàng chạy trốn được”.

“Sư huynh, người nói rõ một chút xem”.

“Hừ... Trên người hắn có thứ gì đó ngăn cản được thần thức ẩn ký của ta, chắc chắn có bảo vật nào đó giúp hắn, cùng với trên tay nắm giữ ngọc...”. Nhạ Bất Hoành kể ra hết nhưng đến lúc nhắc đến ngọc trúc thì bỗng nhiên dừng lại không nói nữa.

Điều này khiến cho ba người kia không khỏi liếc mắt nhìn nhau.

Thanh ngọc trúc kia quá mức quý giá nên không thể để cho nhiều người biết về nó được. Nhạ Bất Hoành đối với thanh ngọc trúc này chắc chắn phải lấy cho bằng được. Mặc dù vừa mới đột phá nên chưa ổn định, nhưng để đồ mất với ba người Hóa Cảnh đỉnh phong liên thủ thì khó lòng mà ngăn chặn lại. Vì thế nên hắn mới quyết định không nói thêm nữa.

“Nhanh chóng điều động đệ tử truy tìm tên đó?”. Cuối cùng, Nhạ Bất Hoành nuốt xuống một hơi rồi nói với giọng điệu ra lệnh. “Một tên nhóc mười hai tuổi, làn da ngăm đen, là đệ tử tinh anh”.

“Bằng mọi giá phải bắt sống”.

Nói xong, Nhạ Bất Hoành thân thể chợt lóe lên một cái rồi biến mất. Để lại ba người với gương mặt bán nghi bán ngờ đứng nhìn nhau một lúc mới chịu rời đi.

Lúc này!

Đế Nguyên Quân đang ngồi tĩnh dưỡng thương thể được một lúc lâu, ám thương ở trong lồng ngực lúc này đã ổn định được gần tám phần, mặc dù chưa hồi phục toàn bộ nhưng cũng đủ để hắn có thể tiếp tục.

Mặc dù chịu thương thể nhưng Đế Nguyên Quân trên gương mặt lại không hề có một chút biểu cảm nào cả, gương mặt băng lãnh với con ngươi màu đỏ máu nhìn chằm chằm về phía trước.

“Rào rạc!”.

Phía trước truyền đến một thanh âm di chuyển va chạm với những cành cây xung quanh vang lên.

Từ trong bụi rậm, một tôn hung thú thân thể cao khoảng chừng gần một trượng, vóc dáng to lớn với từng bắp cơ rắn chắc ở trên lưng. Toàn thân khoác một bộ lông màu xám bù xù, gương mặt dữ tợn với sống mũi nhọn lại để lộ hàng răng sắc bén với những giọt nước miếng rơi nhỏ giọt trên nền đất. Cặp mắt màu vàng ánh với con ngươi màu đen với từng sợi gân máu dần dần nổi lên.

“Tam cấp hung thú bậc thấp (hay là hung thú vừa mới đột phá), Hùng Xám Lang?”. Đế Nguyên Quân gương mặt bình tĩnh thốt lên.

Đầu tam cấp hung thú nhận thấy Đế Nguyên Quân không có một chút dị động nào cũng như không có một biểu cảm sợ hãi nên cũng hơi dè chừng, nó đi vòng xung quanh khu vực đó nhiều lần.

Từ trong nhàn trữ vật, Đế Nguyên Quân lấy ra thanh ngọc trúc nắm chặt ở trong tay rồi đứng dậy, ánh mắt nhìn chằm chằm về phía Hùng Xám Lang giống như đang nhìn ngắm con mồi của mình vậy.

“Hú hú hú”.

Hùng Xám Lang cảm nhận ý vị nên thân thể đột nhiên hơi co lại một chút rồi hú lên một tràng dài như đang ra oai. Khí tức tam cấp hung thú dần dần tản ra xung quanh rồi đè ép về phía Đế Nguyên Quân.

“Chỉ là một đầu hung thú bé nhỏ mà cũng dám đứng ở trước mặt tiểu gia ta ra oai”. Đế Nguyên Quân một tay chống nạnh một tay hướng ngọc trúc chỉ về phía Hùng Xám Lang mà quát.

“Tiểu gia ta đây lúc này không được vui, mượn nhờ ngươi giúp ta giải khuây một chút vậy”. Đế Nguyên Quân bỗng nhiên nở một nụ cười kỳ dị.

Hùng Xám Lang mặc dù nghe không hiểu hắn đang nói gì nhưng ý ị trong câu nói cũng có thể hiểu được một vài phần nên càng thêm giận dữ. Gương mặt

nó càng ngày càng dữ tợn, răng nanh sắc bén toàn bộ lộ ra trông rất dọa người. Thân thể nó đột nhiên cúi thấp xuống rồi nhảy bầy lao về phía trước.

“Con mẹ nó. Tiểu gia ta còn chưa ra tay mà ngươi dám chủ động đánh trước”. Đế Nguyên Quân lên tiếng quát lớn. “Ta đánh, ta đánh chết con mẹ nhà ngươi”.

Trên trán hắn dần dần nổi lên một vài sợi tơ máu rồi toàn thân vận khí bốc lên, một khí thế hùng hùng dọa người bốc lên.

Khí tức Thúc Nhân Cảnh bát tầng đỉnh phong thỉnh thoảng tán ra bắt đầu cản trở lại uy áp từ Hùng Xám Lang truyền đến.

Trên tay nắm chặt ngọc trúc hướng về phía Hùng Xám Lang mà đánh đến.

Bốp bốp bốp!

Liên tiếp là từng cái thanh âm bị đánh vang lên. Đế Nguyên Quân khí thế hùng hực vung mạnh ngọc trúc đánh đến liên tục. Mặc dù không sử dụng côn pháp nhưng độ cứng chắc của ngọc trúc cùng với huyết khí trong cơ thể bốc lên càng khiến cự được truyền đến mạnh mẽ hơn nữa.

“Au... au.. au”.

Hùng Xám Lang từ lúc lao lên đến cho đến lúc này chưa được mười hơi nhưng lại bị Đế Nguyên Quân dùng côn đánh vào đầu liên tục khiến thân thể ngày càng trở nên choáng váng, hai cặp mắt mở lớn với con ngươi co rút hết toàn bộ mà đang nổi lên từng đốm sao. Trên đầu, từng cục u thay nhau mọc lên.

Thanh âm đau đớn khiến nó phải rên lên.

“Ta đánh... ta đánh... ta đánh”. Trái lại với vẻ chịu đòn đáng thương của Hùng Xám Lang, Đế Nguyên Quân nụ cười trên gương mặt càng thêm nồng đậm. Gương mặt thoải mái đến cực độ nên tay vung côn ngày một nhanh và mạnh hơn.

Tiếp đến thêm một vài phút, Hùng Xám Lang thân thể vô lực nằm liệt trên nền đất, khí tức tam cấp hung thú lúc này đã yếu đến cực điểm. Bị Đế Nguyên Quân đánh như đang tra tấn một cách bạo liệt khiến nó không thể chịu nổi và sinh cơ cũng vì thế mà dần dần trôi đi.

Gương mặt nó thất thần với cặp mắt vô hồn, con ngươi hoàn toàn bạc màu, khoe miệng tràn đầy bọt nước mà không thể khép lại được.

“Phù, thoải mái quá...”. Sau một lúc đánh thoải mái, Đế Nguyên Quân thở dài ra một hơi thoải mái rồi cười nói.

“Áy. Này.. này...”. Đế Nguyên Quân đưa tay đẩy ngọc trúc hướng trên thân thể Hùng Xám Lang đẩy đẩy mấy cái rồi kêu gọi. “Đừng bảo là chết rồi chứ?”.

“Tiểu gia ta có đánh ngươi thế thảm đến thế đâu. Đùng là yếu nhót mà”.

Cho đến lúc này, Hùng Xám Lang mặc dù không bị Đế Nguyên Quân một kích trí mạng nhưng với hàng loạt côn pháp đánh mạnh vào đầu khiến đại não nó rung lắc mạnh dần dần tích tụ lại rồi bị nổ tung nên thân thể nó đã chết hoàn toàn. Mặc dù thân thể nó lâu lâu vẫn cứ run lên một cái nhưng đó chỉ là phản xạ cơ địa thân thể nó mà thôi.

“Haizzz. Bỏ đi thì thật là tiếc... Ừc.. ừc”. Ánh mắt hắn lúc này nhìn chăm chăm vào cổ thi thể còn tươi mới kia rồi không kiềm được mà nuốt xuống từng ngụm nước.

Một lúc lâu sao!

“Như vậy là xong rồi”.

Đế Nguyên Quân ngay sau khi làm sạch cơ thể Hùng Xám Lang rồi buộc chặt vào một cái khúc cây lớn đưa lên bếp lửa bắt đầu quay thịt.

“Hahaha. Không ngờ được, Thiên Địa Kỳ Hòa này lại có ích lợi như thế này”. Một tay thôi động thiên địa kỳ hòa liên tục đốt cháy đám củi khô phía bên dưới cũng như tiếp thêm nhiệt độ, một tay nắm chặt khúc cây rồi bắt đầu quay.

“Ừm ừm, đúng là cái vị này... Thơm, quá là thơm đi. Tiểu gia ta thích”. Vừa quay, mùi thịt nước chín thơm phức toát ra, toàn bộ mùi hương như muốn đổ dồn vào bên trong cái mũi của hắn. Hít vào một hơi thật sâu rồi mới thốt lên.

Cơ thể to lớn của Hùng Xám Lang ngay sau khi bị quay chín thì đã teo nhỏ lại chỉ còn một phần ba lúc trước nhưng từng xớ thịt vẫn còn căng mọng giòn ngon như đang kêu gọi cái bụng đói của hắn.

Chuẩn bị mọi thứ hoàn toàn, Đế Nguyên Quân đưa tay gỡ xuống một miếng thịt lớn đưa vào trong miệng rồi nhai một cách ngẫu nhiên.

“Cảm giác này là?”. Ngay sau khi nuốt xuống miếng đầu tiên, Đế Nguyên Quân cảm nhận được trong cơ thể mình như có một luồng năng lượng mạnh mẽ tỏa ra và đang bắt đầu bị đàn điền hấp thụ.

Ở phía bên trong, đầu Côn Bằng kia đang liên tục bay lượn và riu lên từng tràng như đang vui mừng.

“Hahaha. Không thể tin được, Hỗn độn thức hải lại có cách này để bù đắp”.

“Thế này thì tiểu gia ta đại công cáo thành sẽ không mấy chốc mà thành công. Hắc hắc”. Suy nghĩ một hồi, Đế Nguyên Quân bỗng nhiên cười lớn.

Răng rắc!

Đang trong lúc ăn một cách ngon lành thì phía một bên truyền đến thanh âm tiếng cùi khô bị giã gãy vang lên. Rất nhanh, Đế Nguyên Quân liền chú ý đến phía trước.

Từ trong đó đi ra, một đầu hung thú nhỏ con cao khoảng chừng hai cái gang tay, tòa thân khoác lên một bộ lông vũ màu đỏ tươi trông rất hút mắt. Cặp mắt màu vàng kim trông rất sắc bén nhìn chăm chăm vào đồng thịt.

Đế Nguyên Quân thấy vậy liền nhanh chóng đứng chặn ngay phía trước không để cho đầu hung thú nhỏ này nhìn thêm nữa.

“Chi chút... chi chút”.

Nhưng đối với nó lại không có cảm giác là bao, nó liền ngừng đầu hướng về phía Đế Nguyên Quân rồi kêu lên thành tiếng như đang cầu khẩn.

“Hừ, cút cút. Tiểu gia ta thịt không có thừa mà cho ngươi đâu. Đừng có làm phiền ta ăn, không ta lại bắt ngươi làm món chim nướng”. Đối với sự cầu khẩn của chim nhỏ. Đế Nguyên Quân lại đưa một miếng thịt vào miệng rồi lên tiếng dọa dẫm.

“Chi chút, chi chút”. Chim nhỏ tiếp tục hướng về phía hắn rồi rít lên, ngay sau đó lại mở rộng cánh bay đi.

“Trẻ nhỏ dễ dạy”.

Không để ý thêm nữa, Đế Nguyên Quân tiếp tục ngồi vào vị trí mà tiếp tục dùng bữa cho đến khi cái bụng của hắn căng tròn lên hết cỡ, thịt nướng cũng bị hắn ăn cũng sắp hết rồi.

Trong bụng, liên tiếp là từng luồng linh khí cũng như huyết khí dần dần bốc lên, Đế Nguyên Quân không chán chừ mà bắt đầu ngồi luyện hóa hết toàn bộ.

P phía bên trong đan điền, đầu Côn Bằng kia liên tục bay lượn hướng về phía đầu nổi trên rồi thi triển ra một đầu tiểu lỗ đen liên tục cắn nuốt hết toàn bộ rồi bắt đầu luyện hóa.

Mười phút sau!

“Ahhhh. Cái con mẹ nó, ta vừa mới ăn no xong”. Với chừng đó thời gian, toàn bộ thịt mà hắn ăn vào đều đã bị luyện hóa hết toàn bộ nhưng đầu Côn Bằng dường như vẫn chưa thỏa mãn, nó vẫn cứ riu rít kêu lên nhưng đang muốn thúc dục hắn tiếp tục ăn thêm.

Nhưng lúc hắn đang định tiếp tục ăn thì từ trên cao hạ xuống, đầu chim nhỏ lúc này ngậm trong miệng một quả linh dược thả lẫn lóc dưới nền đất như đang muốn trao đổi. Chưa dừng lại ở đó, đầu chim nhỏ này lại dẫn theo một đầu chim khác lớn hơn, giống như là cha hay là mẹ của nó vậy.

“Mẹ nhà ngươi, ta đuổi không cho ngươi ăn, giờ lại đưa thằng cha ngươi đến dọa ta hay sao?”. Đế Nguyên Quân trên trán nổi lên một sợi gân xanh rồi quát.

“Chi chút... Chi chút”. Đáp lại, đầu chim nhỏ này lại kêu lên như là đang vui mừng.

Ở bên cạnh, tôn chim lớn kia đứng chững trên nê đất cao ít nhất cũng phải gần ba trượng, ánh mắt của nó cũng nhìn chăm chăm về phía đồng thịt còn lại mà thôi.

“Mặc ngươi đưa đến, Tiểu gia ta cũng không sợ, thịt này là của ta”. Không để ý đến, phản xạ rất nhanh, Đế Nguyên Quân nhanh tay nắm lấy khúc cây buộc phần thịt còn lại rồi một mực chạy đi.

Nhưng hai đầu chim này cũng không từ, mà truy đuổi theo sát.

“Ahhhhh. Con mẹ nó các ngươi a, cạy lớn ăn hiếp tiểu gia ta”. Bị đuổi sát, Đế Nguyên Quân liền quát lớn.

Không chịu thua thiệt. Đế Nguyên Quân tiếp tục thúc đẩy tốc độ tăng lên đến cực hạn nhằm trốn thoát đi nhưng hai đầu chim này lại không phải bình thường, mà tốc độ của nó lại có thể theo kịp thậm chí còn nhanh hơn cả hắn.

Chim lớn, chim nhỏ này thật là không đơn giản!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Gia Là Siêu Cấp Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Sát khí thành hình

“Ahhhhh. Con mẹ nó các ngươi... Cút... cút... đừng đuổi theo ta nữa???”. Đế Nguyên Quân một mạch chạy thẳng vào sâu bên trong khu vực trung tâm nhằm cắt đuôi hai đầu chim kia. Nhưng càng chạy nhanh bao nhiêu thì cũng rất dễ dàng bị chúng đuổi tới.

Nhận thấy không thể cắt đuôi được, Đế Nguyên Quân la lớn.

“Chi chút... chi chút”.

Đế Nguyên Quân chạy bạt mạng như vậy nhưng đầu chim nhỏ lại hết sức thành thạo, đứng ở trên lưng lão cha ó mà kêu lên rất vui vẻ. Mặc dù không phải nó đang châm chọc nhưng với kiểu dáng hồn nhiên của nó lại chỉ nghĩ về thịt mà thôi.

Thuần di x1000!

Bị đuổi theo cho đến hiện tại đã không biết bao nhiêu lâu, chỉ ít cũng phải hơn một nén hương rồi. Đế Nguyên Quân lần này thuần di đã không biết là bao nhiêu lần nhưng cứ mỗi một lần như vậy lại bị chúng phát hiện được.

“Tiểu gia ta có làm gì đắc tội các ngươi đâu... Ahhhhhh”. Vừa chạy, Đế Nguyên Quân vừa la lớn.

Vù vù!

Mỗi một lần vỗ cánh, đầu chim lớn kia lại tạo ra một đợt ba động cực kỳ mạnh mẽ, một lần gió xiết sắc bén tàn sát xung quanh trông rất là dọa người. Sải cánh rộng lớn ít nhất cũng phải gần hai mươi trượng như che đậy một phần của khu vực này.

Cho đến hiện tại, Đế Nguyên Quân chưa thể thoát ra khỏi cái bóng phía bên dưới của nó. Mặc dù nó không có chủ động tấn công nhưng cũng không thể xem thường được. Hung thú suy cho cùng cũng là một loại sinh vật có bản năng săn mồi không hề giống nhau. Tỷ như hai đầu chim này.

Mặc dù nó không toát ra khí tức của bản thân nhưng không thể qua mắt hần được. Nếu như để cho Nhạn Bất Hoành đối diện với đầu chim lớn này thì chắc chắn chịu không nổi một cái uy áp. Chưa hết, nếu như ó mà điên cuồng nổi loạn đi ra khỏi Nam Hoang Sơn Mạch, tiến về bất kỳ một vương triều nào đó ở xung quanh tàn sát thì chắc chắn nơi đó sẽ bị hủy diệt.

Nếu như Thánh giả không ra thì điều đó là chắc chắn. Mặc dù nó chưa đạt tới Thập cấp đỉnh phong nhưng những Tôn giả cũng khó lòng mà ngăn chặn lại được.

Điều quan trọng không phải là vì nó có thực lực cường đại, mà là khả năng huyết mạch mang lại là siêu cấp khủng bố. Nếu như so sánh với trên toàn bộ tinh cầu này thì chỉ có Long tộc mới có thể hơn thua mà thôi.

Chu Tước chi linh, mặc dù không phải là thuần huyết Chu Tước nhưng nó cũng mang một phần huyết mạch bá đạo đó. Nếu như tới lúc tiến hóa khiến cho huyết mạch phân tổ thì khả năng cao sẽ trở thành một tôn Chu Tước ngạo nghễ thế gian. Là một tôn thần thú ở trong truyền thuyết.

Mặc dù có truyền thuyết như vậy nhưng từ cổ chí kim, chưa có một dòng dõi huyết mạch nào có thể tiến hóa đến cấp bậc đó được. Và tin tức về các đại Thần Thú cũng không có nhắc đến, giống như từ thời kỳ trước nó đã hoàn toàn biến mất khỏi thế giới này. Đúng hơn là nó đang ở một thế giới nào đó mà con người chưa thể đặt chân đến.

Thánh địa thần thú!

Đó là thế giới mà những thần thú kia sinh sống được truyền đi từ thời xa xưa cho đến hiện tại, nghe nói là vậy nhưng chưa một ai có thể chứng minh được điều này là chính xác.

Một lúc lâu sau!

Đế Nguyên Quân dốc hết sức chạy cũng đã gần hai canh giờ nhưng vô phương trốn được, lúc này hần mới chịu dừng lại. Khí tức trên người hần hiện tại cũng đã hao hụt đi phân nửa, trên gương mặt cũng bắt đầu hiện lên một vài hạt mồ hôi chảy dọc xuống, hơi thở cũng bắt đầu có một chút hơi là gấp gáp.

Nhưng để cho một tên nào đó cũng có cảnh giới xấp xỉ hần thì chắc chắn không thể chịu nổi được đến một canh giờ. Tốc độ thúc đẩy đến cực hạn khiến cho chân nguyên trong cơ thể bị bào mòn đi một cách rất nhanh chóng.

“Hừ... Các ngươi bám gai như đĩa”. Đế Nguyên Quân đưa tay lên lau đi từng hạt mồ hôi rồi thảm than.

“Chi chút”. Đầu chim nhỏ kia bây giờ lại vui vẻ hết mức, nó tung nhẹ cánh bay về phía Đế Nguyên Quân rồi kêu lên.

“Vì cái này phải không”. Đế Nguyên Quân cắn răng rồi quát. “Ta ăn, ta ăn, ta ăn hết”.

Một tay kéo lấy phần thịt còn lại đưa lên miệng rồi cắn nuốt một cách liên tục. Tốc độ ăn lúc này của hần đã đạt đến một đẳng cấp hoàn toàn mới. Đồng thịt kia ước chừng cũng phải gần bốn mươi cân nhưng trong nháy mắt bị hần ăn hết toàn bộ.

“Ợ...”. Ngay sau khi ăn hết toàn bộ, Đế Nguyên Quân ợ lớn một cái rồi nói. “Thịt ta ăn hết rồi, các ngươi không cần đuổi theo ta nữa. Tiểu gia ta đi

đây?”.

Nói xong, Đế Nguyên Quân tay chấp sau lưng rồi lững lờ đi bỏ mặc hai đầu chim kia ở lại.

“Chit.. chit.. chit”. Chim nhỏ ngay khi bay lại gần thì đồng loạt kia lúc này đã không còn nữa mà kêu lên, không còn giọng điệu vui vẻ như trước nữa mà bây giờ nó đã xiu xuống hẳn, cặp mắt trong sáng kia bắt đầu nổi lên gợn sóng rung rung nước mắt như đang khóc.

“Đáng tiếc. Hahaha. Thịt đều bị ta ăn hết rồi”. Vừa đi, Đế Nguyên Quân vẫn cứ nghe ngao mà nói như muốn chọc giận hai đầu chim kia. Một phần cũng vì bị chúng truy đuổi suốt một quãng đường dài nên hơi sinh khí một chút.

Nhưng...

Xiu xiu!

Từ phía sau truyền đến một thanh âm sắc bén bay đến với một tốc độ nhanh một cách chóng mặt, ngay cả Đế Nguyên Quân chỉ có thể cảm nhận được nhưng tốc độ phản xạ lại không với suy nghĩ, ánh mắt.

Chim lớn đột nhiên vùng nhẹ một bên cánh liền bắn ra một cái lông vũ bay với vận tốc cực kỳ nhanh, nó như siêu việt vận tốc âm thanh không biết bao nhiêu lần. Khoảng cách mười trượng cũng chỉ trong nháy mắt đã chạm tới vị trí của Đế Nguyên Quân.

Cái lông vũ kia bay đi giống như một cái phi tiêu đã được định hướng sẵn!

Ngay khi nhận biết được, trong nháy mắt, Đế Nguyên Quân hai chân phát lực đẩy bắn cơ thể lên cao né đi rồi thoát mái giễu cợt. “Xi, muốn ám toán tiểu gia ta, ngươi còn yếu lắm”.

Phúp!

Nhưng lời nói vừa dứt, đột nhiên phía sau lưng lại truyền đến một thanh âm bị đâm xuyên, phía dưới lại cảm nhận được có một thứ gì đó ấm nóng chảy ra và có cảm giác nhói nhói.

“Ahhhh. Con mẹ nhà các ngươi, cái mông của ta.....”. Đế Nguyên Quân một tay đưa ra sau rồi đột nhiên la toáng lên.

Xiu xiu!

Chưa dừng lại ở đó, chim lớn lại tiếp tục vùng nhẹ cánh bắn từng cái lông vũ khác hướng về phía trước.

“Hừ, một chiêu có thể dùng được hai lần hay sao?... Ta né, ta né, ta né”.

Mặc dù bị cây lông vũ cắm ở sau mông chưa kịp rút ra thì nhận thấy phía trước lại truyền đến những thanh âm sắc bén khác đang lao đến với vận tốc cực kỳ nhanh.

Lúc này, Đế Nguyên Quân đã có được sự chuẩn bị nên liên tiếp tránh né đi. Nhưng...

“Ahhhh. Đau chết tiểu gia ta rồi...”.

Mặc dù đã có chuẩn bị nhưng vẫn giống như trước, hắn hoàn toàn không thể tránh né được.

“Ây zô... Cái mông của ta”.

“Đường đường là cường giả đỉnh cấp sao lại có thể yếu đuối như vậy được?”. Chim lớn nhận thấy biểu hiện của Đế Nguyên Quân như vậy liền lên tiếng.

“...”. Dáng vẻ đau đớn hiện rõ trên gương mặt hắn lúc này ngay lập tức biến chuyển, gương mặt dần dần trở nên băng lãnh trở lại, con ngươi dần dần chuyển qua màu đỏ sắc và không giấu diếm đi sát ý ở bên trong.

“Đúng là cái cảm giác này?”.

“Cái thứ đáng sợ trong người ngươi không nên vì thế mà ngủ yên đâu”.

“Ta tự hỏi, thân là Nhất Đế sao lại trở thành bộ dạng như bây giờ. Phong bế thực lực?”.

“Ngươi biết rất nhiều thứ. Đến từ Hắc Ám Giới Vực sao?”. Gương mặt Đế Nguyên Quân băng lãnh hết mức rồi nói. “Ta nhớ đã thanh tẩy hết toàn bộ rồi, sao giờ lại mọc đầu ra một đầu ở nơi này đây?”.

Rào rào!

Rầm rầm!

Thình lình, bầu không khí xung quanh đột nhiên trở nên ngưng tụ lại, mật độ linh khí bỗng nhiên bạo động như bị cắt đứt khỏi linh mạch vậy. Từ trên trời

cao, những đám mây trắng ngay lúc này đã hoàn toàn tán đi và thay vào đó là những cột mây đen trải dài hàng ngàn dặm bán kính thỉnh thoảng lại xuống từng đợt lôi công đánh xuống tạo thành từng vụ nổ lớn.

Khung cảnh xung quanh cũng dần dần trở sầm tối lại. Đại địa lại bắt đầu run rẩy, khu vực xung quanh vị trí Đế Nguyên Quân đang đứng vào lúc này đã xuất hiện một vài cái rãnh nứt màu đen to lớn cùng với từng tia từng sợi giống như những tia hắc lôi đang liên tục thôi phệ xung quanh với một lực hút cực kỳ kinh khủng, ngay cả ngũ cấp hung thú tiến lại gần chắc chắn bị chấn thành bột mịn.

Không gian phong bạo!

Kề nứt không gian!

Đạo tắc xung quanh thân thể hần dần nổi lên chấn động như đang cộng hưởng với khu vực xung quanh.

Chưa hết, từ trên thân thể Đế Nguyên Quân hình như có một cỗ lực lượng nào đó kinh khủng đang dần dần được cởi bỏ ra ngoài, sát khí hần ngưng tụ cũng dần dần được đẩy ra ngoài khiến cho thiên địa càng thêm rung lắc. Đại địa xung quanh cũng vì thế mà bị nứt vỡ tạo thành những hố từ thân sâu không thấy đáy.

Lượng sát khí kinh khủng kia không chỉ đơn thuần là tán ra ngoài mà là dần dần ngưng tụ lại thành thực thể. Một tôn trọng rất giống Đế Nguyên Quân với hình nhân to lớn có chiều cao khoảng chừng mấy trăm vạn trượng mờ ảo dần dần hiện lên và không ngừng tăng trưởng, toàn thân bao bọc với huyết sắc và từng hắc quang từ khí dày đặc tạo thành vòng kết tinh bay lơ lửng ở xung quanh.

Ở phía trên cao, cặp mắt trùng lớn nhìn chằm chằm đầu chim lớn như chỉ cao bề ngửa nhìn xuống chúng sinh, gương mặt lạnh ngắt không một chút gợn sóng càng khiến người ta có một cảm giác sợ hãi sâu thẳm ở trong tâm.

Cùng lúc đó!

Toàn bộ vương triều, tông môn, thánh địa ở xung quanh Nam Hoang Sơn Mạch, thậm chí cả những vực khác cũng chịu ảnh hưởng. Cái loại sát khí kinh khủng này đối với những cường giả có đỉnh cấp thực lực lại không thể không nhận biết được. Bởi vì đó chính là sát khí của “NHẤT ĐẾ”, một đỉnh cấp cường giả cực kỳ thần bí.

(Vực ở đây là bao quát Đông Vực, Nam Vực, Tây Vực,... nha)

“Lại là cái cảm giác này. Trời ơi, Nam Vực rốt cuộc đắc tội với nhân vật nào kinh khủng như vậy?”.

“Thánh... Thánh cấp cường giả...”.

“Đây không phải là sát khí mà con người có thể phát ra... Rốt cuộc là thứ gì?”.

“...”. Khắp nơi, những vị cường giả cảm nhận thấy luồng sát khí này rồi thốt lên với vẻ sợ hãi đến tột cùng...

Từ Cực Kiếm Môn!

“Hừm... Sát khí này là... Hần sao lại tức giận như vậy”. Tông chủ Từ Cực Kiếm Môn từ trong mặt thất bế quan cảm nhận được liên bùng tình.

“Haizz... Không biết là chuyện gì? Chỉ sợ Nam Vực thời gian này sẽ không được yên ổn”.

“...”.

Chỉ một khắc sau khi đẩy ra sát khí của mình, Đế Nguyên Quân không hề hay biết được chỉ vì lần này mà làm cho Nam Vực giãy lên một đợt phong ba hết sức kinh khủng, và nhất chính là Nam Hoang Sơn Mạch, nơi khởi nguồn của sát khí này.

Sát khí thành hình, chỉ duy nhất một người có thể ngưng tụ!

Thế gian vì đó gọi là NHẤT ĐẾ!!!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Gia Là Siêu Cấp Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41: Thánh Cấp chi chiến

“Hahaha. Người khai mở không phải là toàn lực, nhân cơ hội này ta cũng muốn thử một chút xem sức mạnh của người là như thế nào?”. Chim lớn sau khi cảm nhận được kinh khủng sát ý làm cho toàn thân lông tơ dựng đứng, một cảm giác tử vong dần dần hiện hữu ở trong đầu.

Nhưng thân có huyết mạch thần thú nên nắm giữ móng phần uy năng bá đạo mà nó mang lại được.

Chu Tước là một tôn thần thú có sức mạnh đã siêu việt khỏi thế gian này mà thuộc về một phạm trù còn cao cấp hơn cả Thiên Đạo, thân mang Đại Đạo Đạo Tắc, cơ thể gần như là bất tử, thương thế hao tổn tới mức nào cũng có thể dễ dàng tái sinh trở lại.

Thân mang bất diệt chi hỏa có thể thiêu đốt thế gian vạn vật, ngay cả linh khí cũng có thể bị đốt trở thành hư không. Đã từng có một lần, Chu Tước nổi giận đã hủy diệt toàn bộ một tinh vực chỉ bằng một đốm lửa nhỏ nhưng mà chỉ chưa đến một hơi sau đó, nó đột nhiên bùng lên trở thành một thứ hủy diệt khó mà có thể tưởng tượng được. Không đến một nén nhang, toàn bộ tinh vực đã bị thiêu rụi hết toàn bộ, toàn bộ tinh cầu bị đốt cho thành những thứ bụi đất bay tán loạn ở trong hư không. Toàn bộ sinh vật không một cái sống sót.

Mặc dù huyết mạch phân tổ bá đạo là thế nhưng hiện tại, huyết mạch Chu Tước đã mỏng yếu hết mức, ngay cả đến việc liên hệ cũng giống như một sợi dây đàn bị kéo căng ra mà bất cứ lúc nào cũng có thể đứt rời.

“Chỉ là thập cấp hung thú nhỏ nhon cũng giám đứng ở trước mặt ta ra oai. Không cần một phần lực lực ta cũng đủ để giết ngươi trong nháy mắt”. Đế Nguyên Quân thân thể dần dần lơ lửng ở trên không trung, bao quát xung quanh là vô tận tử khí với hào quang màu tím đen pha tạp với một chút huyết sắc sát lực.

Không gian bao quát xung quanh ngày càng vặn vẹo và lúc này đã hoàn toàn đổ nát tạo thành từng vệt nứt không gian với lực hút vào như muốn nuốt hết thế gian vạn vật giống như một cái hố đen khổng lồ đang hiện hữu tại nơi này. Ngay cả chim lớn cũng bị sức hút này làm cho ảnh hưởng, mặc dù không quá bạo liệt nhưng cơ thể nếu như không dùng sức cùng cố thì chắc chắn đã bị cuốn vào bên trong đó rồi.

Phía bên dưới chân, toàn bộ khu vực như bị thứ gì đó vừa mới bị cắn đi một phần lớn, mặt đất bằng phẳng với những hàng cây, đồi núi đã biến mất hoàn toàn, thay vào đó là một cái hố tử thần sâu không thấy đáy, miệng hố lúc này đã lan rộng ra gần một ngàn dặm xung quanh rồi.

Những hung thú, con người xấu số ở gần trong khu vực này ngay từ đầu đã bị sát khí chấn diệt hết toàn bộ. Xung quanh đang dần dần trở thành một vùng tử địa với vô tận sát khí kết hợp với huyết sắc kết tinh lại với nhau.

Thình lình, một sức ép dần dần đè nén xuống giống như trời sập khiến cho toàn bộ Nam Hoang Sơn Mạnh phải rung chuyển, thậm chí ngay cả toàn bộ Nam Vực cũng không thể tránh khỏi.

Ở bên ngoài kia, trên gương mặt của toàn bộ mọi người đều hiện lên với vẻ sợ hãi đến tột cùng, toàn thân hoàn toàn mất đi sức lực, sinh mệnh như đang dần dần thoát ra khỏi cơ thể. Một cảm giác bất lực hiện lên trước mặt họ.

Trên cao, từng cột mây đen ùn ùn kéo đến với vô tận tử lôi bao trùm hết toàn bộ. Cảm giác giống như đối mặt với thế giới đang đối mặt với ngày tận thế vậy.

Khắp nơi, từng vị siêu cấp cường giả Thánh Cảnh khắp mọi nơi đang lũ lượt kéo đến. Trong nháy mắt, liên tiếp là từng vệt nứt không gian dần dần hiện lên và từ trong đó đi ra là từng vị Thánh Cảnh đứng ở trên không, toàn bộ đều hướng ánh mắt về phía trung tâm sát khí kia với vẻ mặt lo lắng.

Họ tới đây một phần vì muốn gặp chính diện với vị mệnh danh là “NHẤT ĐẾ” thần bí kia và một phần còn lại là để ngăn chặn thảm họa do hắn mang lại.

Một vị vượt qua sức mạnh mà Thánh Cảnh hàng đầu bạo nộ mà điên cuồng tàn sát thì hậu quả hết sức kinh khủng, thậm chí toàn bộ Nam Vực sẽ bị hủy diệt trong tích tắc nếu như không có Thánh Cảnh cường giả đứng ra ngăn chặn thì hậu quả chỉ có duy nhất hai chữ “Hủy Diệt” mà thôi.

Nhưng đối diện với cường giả đỉnh cấp nhất “NHẤT ĐẾ” đâu phải chỉ có một người, sức mạnh của hắn đã siêu vượt vượt qua cả cảnh giới tối cao nhất hiện tại, giống như hắn đã đặt chân đến một đẳng cấp khác hay chính là đột phá cảnh giới hoàn toàn mới.

Nếu như toàn bộ Thánh Cảnh cường giả không ra thì hậu quả bại vong sẽ vẫn cứ diễn ra mà thôi.

Đối với Nam Vực, mặc dù là vùng đất khô cằn và thực lực yếu nhất trong các vực còn lại thì việc có được đỉnh cấp cường giả chỉ có thể đếm ở trên đầu ngón tay mà thôi.

Hiện tại, việc cường giả như vậy lúc này đang hiện hữu ở nơi này đối với toàn bộ người dân Nam Vực đã là việc mà họ không hề nghĩ đến. Họ xem Thánh Cảnh cường giả là chí cao tồn tại giống như thần, sức mạnh bá đạo với quyền sinh quyền sát ở trong tay. Một người tồn tại với sự ngưỡng vọng mà không tài nào với tới được.

“Hahaha, như thế này mới là NHẤT ĐẾ chứ”. Mặc dù đang rất sợ hãi và thân thể nó đang không ngừng run lên vì áp lực từ Đế Nguyên Quân đè nén xuống nhưng nó vẫn nở ra một nụ cười rồi nói.

“Ta đã sống trên thế gian này đã hơn hai trăm vạn năm nhưng không thể đột phá được chí cao cảnh giới, huyết mạch của ta có thể bá đạo nhưng cũng là vô tận hạn chế”. Chim lớn thở dài ra một hơi rồi tiếp tục nói. “Thay vì chết già, sao không cùng cường giả đỉnh cấp một trận chiến, chết như vậy mới được xem là xứng đáng”.

“...”. Nghe thấy vậy, Đế Nguyên Quân không biết trả lời như thế nào.

“NHẤT ĐẾ, sau khi ta chết, chỉ có thể van cầu ngươi một chuyện”.

“Ta không có lý do gì dễ làm vậy cả”. Đế Nguyên Quân không hề suy nghĩ mà thẳng thắn trả lời.

“Nó đơn thuần không phải là con của ta mà là một quả trứng được ấp mấy trăm vạn năm lúc này mới nở, huyết mạch của nó cũng được xem là gần nhất và có khả năng cao có thể phân tộ để đột phá được cảnh giới tối cao nhất trong tộc là “Thần Thú – Chu Tước””.

“Chắc ngươi cũng biết được ý vị của Thần Thú là như thế nào? Với chừng này thời cũng đủ để ngươi chấp nhận mục yêu cầu này của ta chứ?”. Chim lớn quay đầu nhìn về phía chim nhỏ ngất lịm đang trôi lơ lửng ở trên không rồi nói.

“Thần thú đối với ta là cái gì? Chỉ cần thực lực của ta siêu việt khỏi chúng thì cần gì. Đưa tay có thể giết thì chẳng phải quá đơn giản hay sao?”.

“Không đơn giản là như vậy đâu. Tộc ta xuất thân từ “Chư Thiên Giới” cùng với tinh cầu này của các ngươi là một phần ở trong đó. Kỷ nguyên mới của tinh cầu này vừa mới mở ra chưa lâu nên việc bị các cường giả ở ngoài Chư Thiên đề mắt tới là điều rất dễ hiểu. Việc có Thần Thú hỗ trợ một phần không phải tốt hơn hay sao?”.

Nghe đến đây, Đế Nguyên Quân mới bắt đầu có chút rung động, đây là lần đầu tiên hắn nghe thấy ở ngoài kia còn có cường giả mạnh mẽ như vậy. Và nghe chim lớn nói thì kỷ nguyên ở đây vừa mới khai mở nên nếu như bị các tinh cầu khác đến đánh giết thì việc phản kháng lại dường như là con số “không”.

“Ồ, có chuyện như vậy? Ta có thể cân nhắc, cũng rất có thể nó sẽ trở thành đồ ăn của ta cũng nên”. Ánh mắt Đế Nguyên Quân liếc qua về phía chim nhỏ rồi.

“Như thế là vẫn có khả năng, chừng đó đã đủ”. Chim lớn gật đầu nhẹ một cái rồi đáp.

Sau khi nói xong hết mọi chuyện, khí tức trên cơ thể của chim lớn cũng dần dần được đẩy lên cao, khí tức vượt qua cả thập cấp đỉnh phong hung thú, bá đạo kinh khủng giải khai ra hết toàn bộ. Thân thể chim lớn dần dần bay lên không rồi biến thành một tôn chim khổng lồ.

Cơ thể to lớn với sải cánh có thể che đầy được cả toàn bộ khu vực trung tâm của Nam Hoang Sơn Mạch, chưa dừng lại ở đó, toàn thân nó dần dần bị một màng mỏng hỏa khí đang thiêu đốt ở bên ngoài càng tỏa lên vẻ kiêu hãnh và bá đạo của nó.

“NHẤT ĐẾ, thanh toán đi thôi”. Chim lớn bay lượn đột nhiên huyết lên một tràng dài rồi quát lớn.

Chim lớn dần dần kết tinh lại một đại thần thông, toàn thân đốt lửa dần dần ngưng kết tại phía trên đỉnh đầu kết tinh lại giống như một mũi tên lớn có thể xuyên thủng vạn vật hướng về phía Đế Nguyên Quân đâm tới.

Huyết Mạch Thần Thông, Dục Hóa Chi Linh – Thiêu đốt sinh mệnh vì mạnh nhất một tiền!!!

Ngay lúc nó giải khai hết toàn bộ thực lực, ở phía bên ngoài đám Thánh Cảnh cường giả cũng vì thế mà có một phen giật mình.

“Không ngờ tại Nam Vực lại xuất hiện một tôn Thánh Cấp hung thú bá đạo như thế này”. Đứng quan sát ở phía bên ngoài xa, một vị tuyệt thế lão giả lên tiếng.

“Đáng tiếc,...”.

“...”.

Mặc dù nó bá đạo là thế nhưng Đế Nguyên Quân lại không hề nổi lên một chút gợn sóng nào cả, gương mặt vẫn băng lãnh hết sức, cặp mắt hững hờ nhìn chăm chăm về phía chim lớn rồi bỗng nhiên khóe miệng nhếch lên một cái.

“Tốt. Ngươi đã có ý như vậy thì ta cũng không cần phải giữ lại làm gì?”.

“Trước đây ta từng tạo ra một bộ thần thông bá đạo nên nhân lúc này mượn nhờ ngươi thử nghiệm một chút”.

“Thế gian có vạn đạo, thân ta chẳng không sinh tử. Nay ta kính ngươi chiến tử, một đạo kiếm có thể tiêu diệt thế gian vạn vật”.

“VÔ SINH KIẾM ĐẠO!!!”.

“**Thiên Địa Càn Khôn,

Vạn Vật Duy Ta,

Một Kiếm Diệt Thế,

Thần Kiếm Hợp Nhất!!!**”.

Thánh cấp kiếm pháp, Vô Sinh Một Kiếm!

Sau khi niệm xong, Đế Nguyên Quân hai ngón tay chấp lại làm thành kiếm rồi từ từ đưa lên cao rồi vung nhẹ xuống một cái. Một cái vung tay nhẹ nhàng tưởng chừng như không có gì. Nhưng sau một khắc, một cái cảm giác chết choc bỗng nhiên ập đến.

Ở phía bên ngoài!

“Không ổn. Đó là Vô Sinh Kiếm Đạo cùng với Thần Kiếm Hợp Nhất”.

“Các vị còn đang chờ điều gì nữa, nhanh chóng ngăn chặn nếu không toàn bộ Nam Vực bị một kiếm này bỏ đôi mất”.

Có một vị lão giả râu tóc bạc trắng thân thể đột nhiên run mạnh lên một cái, toàn thân lão như mồn bạo nổ hết toàn bộ, một cái cảm giác chết choc thình lình truyền đến khiến lão không tài nào chịu được nên lên tiếng quát lớn.

“Nhanh chóng kết trận”.

“Càn Khôn Khốn Tiên Trận!!!”.

“Khải Hoàn Lăng Bích Trận!!!”.

“Khổng Tiên Bát Tý Trận!!!”.

“Vạn vật sinh mệnh lực, kiếm nghịch vì thiên sinh, Thiên Sinh Kiếm Đạo!!! – Bồng Lai Vãng Sinh Kiếm!”.

“Ngự Không càn khôn, Huyền Quy Giáp Thế, Thánh cấp Linh Khí, Khai Nguyên Giáp Thế!!!”.

“Thương vì đế tử, Tử nghịch vì thương, Tử Thương Thương Đạo!!! – Vãn Tâm Thương!”.

“...”.

Một kiếm chém ra vạn vật tất diệt, Tam trận Thiên cấp chống trụ thế gian ngăn trở, Kiếm đạo Thiên Sinh vì thế gian sinh mệnh, Giáp vì Khai Nguyên vì hộ vạn vật chi linh, Thương đạo Tử Thương vì thế gian chi tử,...

****Thánh Cảnh cường giả chi chiến, thời không sụp đổ, hỗn độn chi chiến!**

Pháp Tắc nghịch chuyển, Thiên Đạo Nổi Giận, Tử Lôi Hàng Thế! **

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Gia Là Siêu Cấp Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Kiếm Tử - Đế Thích Thiên

Ngay khi chim lớn vừa mới thi triển huyết mạch thần thông, nó đã biến hóa thân thể to lớn của mình thành một cái đại tiễn được bao bọc xung quanh bởi vô tận hỏa linh giống như một mũi tên được rèn đúc từ trong chân hỏa đi ra.

Không có gì có thể làm hỏa linh ở bên ngoài bốc hơi đi được, chỉ cần sinh mệnh của nó còn thì hỏa linh sẽ vĩnh sinh không thể nào dập tắt được. Chỉ khi bị một ai đó mạnh mẽ hơn gấp nhiều lần sử dụng chân chính sức mạnh phong ấn thì mới có thể áp chế được.

Mũi tên bay đi với một tốc độ siêu việt vận tốc âm thanh đến hàng vạn lần, với tốc độ này thì vị trí cách nhau gần ba ngàn trượng ở trên cao bắn xuống thì chỉ cần trong nháy mắt là đã tới nơi rồi.

Bầu trời đen âm u với những tia từ lôi đánh xuống khiến thiên địa run sợ, hung thú sợ hãi tạo thành từng đợt thú triều lớn đổ ào chạy bạt mạng khỏi khu vực trung tâm mà không một lần ngoái đầu. Còn hung thú nào xui xẻo một chút thì bị từ lôi oanh sát cho thành bột phấn rồi rơi vào trong hư vô, ngay cả nguyên thần cũng bị đánh cho tan thành ngàn vạn mảnh nên không có khả năng có thể đi qua được luân hồi.

Sắc trời tối đen đó đột nhiên như bị thứ gì kinh khủng với tốc độ siêu việt đâm nhanh từ phía trên cao đổ ập xuống tạo thành từng đợt gió xung kích sắc bén bắn tán loạn ra bên ngoài, ngay cả những đám mây đen ở trên kia cũng bị nó cắt đứt tạo thành một vết lỗ khổng lồ, đánh tan hết toàn bộ để lộ một vài tia nắng len lỏi hạ xuống.

Vút!

Mũi tên sáng chói bay vút giữa trời đen chỉ trong chớp mắt nữa là đâm trúng thân thể Đế Nguyên Quân. Nhưng trong tức thời, hần nhẹ nhàng hai ngón tay chụp lại thành kiếm hướng trên cao rồi nhẹ nhàng vẩy xuống một cái để đón đỡ.

Từ trên đỉnh ngón tay, một vết vô hình chi kiếm dần dần hiện lên rồi chém ra một vết sáng bóng bay thẳng hướng vị trí mũi tên chém đến.

Đối với những người có thực lực yếu kém dưới Thần Phủ Cảnh thì việc sử dụng mắt và thần thức để nhìn thấy là điều không thể nào. Còn việc nắm bắt lấy nó rồi phá đi thì cũng chỉ có Thánh Cảnh cường giả mới có thể hóa giải được.

Vết kiếm trông có vẻ tầm thường kia bay đi với một tốc độ chậm rãi đến lạ thường nhưng mỗi nơi mà nó đi qua là khu vực xung quanh đã trở thành những điểm chết ở trong này. Thân cây dần dần trở nên mục nát dần dần đổ xuống rồi tan biến thành mây khói. Vùng đất phía bên dưới hoàn toàn trở thành tử địa, không có một sinh vật ở phía bên dưới hay sau này sẽ không còn một cái mầm cây nào có thể sinh trưởng được ở phía trên nền đất này.

Rầm rầm!

Vết kiếm bay lên hướng chính diện đầu mũi tên nổ bùng một cái.

Ngay sau vụ nổ, một đợt sóng xung kích mạnh bạo quét ra khiến mặt đất rung chuyển kịch liệt rồi băng diệt tạo thành một vùng bình địa, nhiều nơi bắt đầu nứt gãy tạo thành từng rãnh trái dằm gần gần dặm và sâu không thấy đáy. Toàn bộ Nam Hoang Sơn Mạch từng đợt gió xiết nổi lên tạo thành từng đợt cuồng phong quét đến xung quanh như muốn nhắc nhở mọi thứ lên khỏi mặt đất.

Không gian xung quanh bao quát vị trí của cả hai bắt đầu đổ vỡ, vô tận sức hút cùng từng tia không gian chỉ lực hóa thành từng sợi hắc lõi nổ bắn ra ngoài. Dần dần từng điểm không gian nứt vỡ đó được thay vào bởi một cái hắc động bao trọn khu vực xung quanh giống như một cái hố đen nhỏ bao trọn toàn bộ.

Thế gian Thiên Đạo chấp chương, chương không vạn vận, duy trì pháp tắc. Cường giả Thánh Cảnh bắt đầu cảm ứng, sử dụng pháp tắc trong mỗi trận chiến. Vì để không gian bị băng diệt, mỗi trận chiến liên quan đến Thánh cấp chi chiến, Thiên Đạo sẽ can thiệp một phần vào trận chiến đó chính là những cái hắc động kia, nhằm hấp thụ xung kích từ trận chiến phát ra.

Nhưng với cường giả đỉnh cấp thì việc dùng hắc động cũng chỉ có thể ngăn cản một phần mà thôi.

Từ điểm va chạm một vết khói đen mù mịt bốc lên, hóa linh vĩnh sinh không thể bị dập tắt kia lúc này đã dần dần bị từ khí đồng hóa hết toàn bộ.

Ngon lửa chấp chôn bốc lên từng cột khói đen báo hiệu cho hóa linh gần như đã hoàn toàn dập tắt!

Và tiếp sau đó kết quả sẽ chắc chắn rõ ràng, đầu chim lớn kia chắc chắn không chịu nổi một kiếm này. Đế Nguyên Quân mặc dù tung ra Thánh cấp kiếm pháp nhưng không hề đã động nhiều đến kiếm đạo mà chỉ chém ra kèm theo một tia Vô Sinh Kiếm Đạo mà thôi.

“Đúng như ngươi nói, chẳng cần một phần sức mạnh cũng đủ để giết ta rồi”.

Dần dần, mũi tên kia hóa linh đã vụt tắt gần như hết toàn bộ thì huyết mạch thần thông lúc này cũng đã không thể kéo dài thêm được nữa. Thân thể to lớn của chim lớn cũng hiện ra bản thể của mình.

Phía trên thân thể nó, từng tia từ khí từ Vô Sinh kiếm đạo tán ra dính chặt trên cơ thể nó và từ từ cắn nuốt đỉnh sinh mệnh. Một tôn hung thú có tuổi thọ hơn hai trăm vạn năm đã là đạt đến điểm cuối rồi nên việc bị từ khí cắn nuốt sinh mệnh như vậy thì chắc chắn không thể chịu nổi mà dần dần chết đi.

“Không hổ là Vô Sinh Kiếm Đạo, chí cao cấp bậc kiếm đạo quả thực khó mà tưởng tượng nổi”.

“Thực lực như ngươi thì còn đâu là Thánh Cảnh nữa đâu...”.

“...”. Ngay sau khi tung một kiếm vừa rồi, Đế Nguyên Quân toàn thân thả lỏng mà không cần để ý đến những việc còn lại, ánh mắt hần nhìn về phía vết kiếm và chim lớn đang đối chọi kia mà thôi. Còn việc nghe thấy nó nói như vậy nhưng hần lại không hề đáp lại.

“Trên thế giới này tồn tại người như ngươi thì ta chắc chắn có thể yên tâm việc nhờ cậy Tiểu Oanh là đúng đắn. Quá đáng cho thời gian những năm ta chờ đợi ở nơi này”.

“Nếu như những tên bắt từ kia không đến thì nó có thể được bảo hộ là điều có thể chắc chắn”.

“Trước khi ta chết, ta còn có việc muốn nói cho ngươi biết. Thực lực của ngươi rất mạnh nhưng chung quy vẫn chưa đạt đến đẳng cấp mà những tên bắt từ kia?”. Sau cùng, ánh mắt mờ đục của chim lớn hướng về phía Đế Nguyên Quân rồi thì thảo mà nói.

“Với ngươi hiện tại cũng như toàn bộ tinh cầu này nếu như đối mặt với bất kỳ một trong những tên bắt từ kia thì không thể nào chống đỡ, cùng lắm chỉ có thể kéo dài được mấy hơi mà thôi”.

“Ngoài kia có cường giả mạnh mẽ như vậy sao?”. Nghe thấy vậy, sắc mặt Đế Nguyên Quân dần dần chùng xuống.

“Đâu chỉ mạnh mẽ thôi đâu, cho dù ngươi tung ra toàn lực cùng với pháp bảo cao cấp nhất, ta tự hỏi giết ngươi có cần đến một chiêu sao?”. Chim lớn gồng mình nói ra, giọng nói của nó mặc dù càng ngày càng yếu ớt nhưng lời nói lại chắc chắn đến mức mà không hề có một chút rung động.

“Có bao nhiêu người có thực lực như vậy?”. Đế Nguyên Quân lên tiếng hỏi.

“Chư Thiên Vạn Giới rộng lớn vô ngần, biết bao nhiêu là tinh cầu, biết bao nhiêu là cường giả. Số lượng chính xác thì ta không biết nhưng theo tộc ta ghi nhận thì có ít nhất hai mươi người như thế, trong đó có ba người thuộc tộc ta, nhưng chung quy là thấp kém, khó lòng mà chống đỡ được”.

“Nhiều như vậy sao?”.

“Hahaha. Ngươi nên cẩn thận tên Từ...”. Mặc dù sinh mệnh đã mỏng manh như trang giấy, nhưng chim lớn vẫn nở ra được một nụ cười như đang rất sáng khoái, nhưng sau khi cười xong, đang định nói đến thứ gì thì đột nhiên thân thể vô lực cứng đờ lại.

Sinh mệnh của nó hoàn toàn đã bị cắt đứt, thân thể vô lực rơi từ trên cao xuống, còn vết kiếm kia vẫn còn giữ nguyên, sau khi cắt một vết sâu trên thân thể chim lớn rồi tiếp tục bay đi hướng phía bên ngoài Nam Hoang Sơn Mạch.

Biết là như vậy nhưng Đế Nguyên quân không có thu tay lại mà thân nhiên để nó bay thẳng ra ngoài. Bởi vì hắn biết, ngoài kia đám lão nhi đã và đang chuẩn bị chống lại một kiếm này của hắn.

Chỉ là một phần sức mạnh nên đám lão nhi kia phối hợp với nhau ngăn trở lại là điều không quá khó khăn cho lắm.

Mặc dù Thánh Cảnh cường giả đến tương đối đông nhưng những tên được cho là lão bất tử kia vẫn không có hiện thân ra ngoài, nếu như một kiếm này của hắn đối mặt thì chỉ cần vung nhẹ tay áo một cái là có thể phá giải rồi.

“Ahhh. Tiểu Oanh, ta thật xin lỗi, vì phụ không thể đi theo bước chân sau này của ngươi được nữa rồi, mong sao khi ngươi đi theo hấn thì mọi chuyện sẽ yên ổn”.

“Cũng chỉ gần mười năm kể từ khi ngươi thoát ra khỏi trứng, ta chưa giúp ngươi được việc gì”.

“Nay ta dùng bản mệnh thiên phú, nguyên thần còn lại của ta làm thức ăn cho huyết mạch của ngươi, sau này sẽ có lợi ích rất nhiều”.

“Ta thật sự muốn dõi theo ngươi nhưng... Hiện tại không thể nữa rồi... Tạm biệt...”. Giọng nói chim lớn càng ngày càng ngập ngừng, ẩn chứa ở trong đó là vô tận cảm xúc, vô tận nỗi niềm mà chưa thể nói ra, nhưng lúc này đã muộn.

Mặc dù sinh cơ đã hoàn toàn biến mất, chim lớn bắt đầu đốt đi phần nguyên thần còn lại của bản thân mình bay về phía Tiểu Oanh đang nằm bất tỉnh ở phía ngoài xa mà thì thào. Lúc này thân thể nó không còn là một con chim lớn nữa mà là một tên trung niên nhân với mái tóc dài bạc trắng, thân thể gầy gò ốm yếu cao khoảng chừng một mét năm nhưng phía trên lưng gù xướng trông hết sức lao lực, trên gương mặt già ốm đó dần dần chảy xuống hai hàng nước mắt cuối cùng.

Cuối cùng, trước khi tan biến, chim lớn quay người hướng về phía Đế Nguyên Quân cúi chào với một nụ cười khắc khổ ở trên gương mặt rồi hoàn toàn biến mất.

Tiểu Oanh mặc dù nằm bất tỉnh nhưng nó cảm nhận được việc chim lớn vừa dùng nguyên thần cùng bản mệnh thiên phú của cha đang dung nhập và bị năng tiêu hóa hết nên cặp mắt nhắm chặt kia lại chảy ra hai hàng nước mắt, gương mặt vô ưu vô tư thường ngày lúc này được thay vào bởi vẻ mặt hết sức là đau khổ.

“Haizz. Dù sao cũng được xem là một người cha tốt”. Đế Nguyên Quân thở dài ra một hơi rồi thì thầm. “Nguyên Thần tiêu tán như vậy thì đi vào luân hồi đã xem như là vô vọng”.

Sau cùng, Đế Nguyên Quân nhìn qua thì thể bị từ khí ăn mòn với vẻ mặt nặng trĩu, từ trước đến giờ, hấn chưa một lần giết người hay giết hung thú nào mà mang lại cho hấn cái cảm giác khó lòng mà miêu tả như thế này bao giờ.

Hắn đưa tay lên vung nhẹ một cái rồi thu về toàn bộ từ khí, bảo toàn thi thể của nó.

“Ngươi không thể dõi theo được Tiểu Oanh nhưng ta có thể giúp ngươi có thể vĩnh viễn đi theo nàng”.

“Thu”.

Từ trong lòng bàn tay hấn, một vết màu trắng tinh giống như ngọc băng hướng về phía thi thể chim lớn bao bọc lại toàn bộ. Rồi từ từ thu nhỏ lại tạo thành một hạt ngọc trong suốt với bên trong là hình ảnh còn lại của nó.

Tiếp đến, Đế Nguyên Quân dùng một ít huyết dịch của mình kết tinh thành một sợi giây màu đỏ bền chắc vô cùng xỏ xuyên qua hạt ngọc rồi bay về phía Tiểu Oanh.

“Trước khi đám lão nhi kia đến thì cũng phải rồi đi”. Ôm Tiểu Oanh vào lòng, Đế Nguyên Quân hướng ánh mắt về phía ngoài xa kia rồi thốt lên.

Thân thể cả hai người đột nhiên lóe lên một cái rồi vô thanh vô tức biến mất khỏi nơi này!

Ở ngoài kia!

“Khốn kiếp, sao một kiếm này lại có thể mạnh mẽ đến như vậy?”. Một vị lão giả gồng mình chống đỡ lên tiếng.

“Không ngờ đến chúng ta hợp lực cũng không đủ để ngăn chặn lại được”.

“Đây chắc chắn là Thánh cấp kiếm thuật”.

“Kết hợp cùng với chí cao kiếm đạo khiến nó uy năng vô cùng, chỉ sợ lần này ta sẽ chịu thua thiệt không nhỏ đâu”.

Mười ba vị lão giả gồng mình thúc dục trận pháp, kiếm đạo, thương đạo ngăn trở một kiếm của hắn đến lúc này đã kéo dài được gần mười phút rồi nhưng vết kiếm vẫn còn đỏ mà không tài nào làm giảm uy năng của nó xuống được một chút nào.

Răng rắc!

Đột nhiên, một thanh âm từ trong đại trận vang lên.

“Không ổn, đại trận sắp vỡ”. Một vị lão giả râu tóc bạc phơ với gương mặt già nua thình lình nhẩn lại rồi quát lớn.

“Nhanh chóng ngăn trở”.

Mặc dù mười ba người toàn lực chống cự nhưng vẫn như cũ, vết kiếm vẫn còn đỏ mà không hề tán đi mà nó đang có dấu hiệu hướng về phía mười ba người chém đến.

Bành bành!

Phốc!

Nhưng chung quy thực lực của họ còn quá thấp nên không thể kéo dài được thêm nữa, đại trận vỡ nát toàn bộ, kiếm đạo, thương đạo bị thôn phệ hết toàn bộ.

Toàn bộ mười ba người khỏe miệng phun máu rồi đẩy bắn văng ra ngoài vì bị phản phệ. Khí huyết hao tổn quá nhiều cùng với bị nội thương nghiêm trọng nên không thể nào ngăn trở được một kiếm này.

Về mặt sợ hãi của toàn bộ lão giả hiện lên, ngay khi vết kiếm tiến lại gần thì đột nhiên.

Từ trên cao đánh xuống, một vết màu đen bay đâm xuống với một vận tốc cực kỳ nhanh rồi đâm chằm ở trên nền đất.

Và thanh kiếm này chính là Thái cổ danh kiếm một trong – Huỳnh Thiên Kiếm!

“Kiếm Từ - Đế Thích Thiên”. Mười ba lão giả lúc này mới thở nhẹ được một hơi, gương mặt khổ sở đã hoàn toàn tan biến, tảng đá lớn trong người đã được hạ xuống. Nhưng ngay sau khi nhìn thấy thanh kiếm và nam tử đứng ở trên không kia rất kinh ngạc mà lên tiếng.

“Hừ. Nhất Đế chung quy cũng chỉ đến thế”. Nhìn xuống vết kiếm bị Huỳnh Thiên Kiếm của mình phá diệt, Đế Thích Thiên gương mặt kiêu ngạo lên tiếng.

--

Ps: chương cuối cùng trong ngày a.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Gia Là Siêu Cấp Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Thiên Kiêu Tuyền

Ngay sau khi bé Tiểu Oanh rời đi, cả hai thành linh xuất hiện tại một nơi giống như là một cái hang động lớn nằm phía bên dưới một ngọn núi cheo leo với từng con dốc gần như thẳng đứng và từng mỏm đá lớn mọc lên.

Ở bên dưới, cửa hang động có chiều cao lên đến hơn mười trượng và chiều rộng gần tám trượng rất rộng lớn. Đi vào phía bên trong, một cái cảm giác mát lạnh dần dần hiện lên bao trùm lấy cả hai với một cái cảm giác thư thái hết mức.

Xung quanh là từng mỏm nhũ thạch nhọn với đầy đủ màu sắc lớn nhỏ mọc lên chi chít, và từ trên cao nhỏ giọt xuống từng giọt nước mát lạnh mang theo một luồng khí khiến cho người ta cảm giác toả mát rất thích thú.

Ngay từ khi tiến vào, Đế Nguyên Quân đã biết được từ trước, ở bên trong cái hang động này là một đầm linh dịch cực kỳ nồng đậm và tương đối lớn. Trải qua hàng ngàn năm ngưng luyện linh khí tạo thành một cái đầm lớn. Và ở bên trong còn có một đầu hung thú cực kỳ cường đại đang trấn thủ có thực lực đạt đến thất cấp hung thú.

Nơi này chính là địa điểm mà lúc trước hắn nhận được từ hai tên đệ tử của Bắc Minh Kiếm Các kia. Nhân lúc thời gian giải phong sức mạnh, Đế Nguyên Quân nhanh chóng thuận di đến đây rồi giải quyết đầu hung thú ở bên trong rồi chiếm lấy đầm linh dịch để tu luyện.

Càng tiến vào sâu, Đế Nguyên Quân liền cảm nhận được lượng linh khí giao động ở bên trong kịch liệt đến cực điểm, mật độ linh khí có thể xem là ngang ngửa với điểm nồng nhất của Tinh Kiếm Tông mà chưa kể đến phía bên dưới đầm linh dịch.

Rống!

Ngay khi tiến vào sâu ở bên trong, từ phía sau xa truyền đến một tiếng rống đầy uy lực, hùng hổ dọa người phát ra hướng về mọi phía.

Một tiếng rống thôi cũng đã là cho ngọn núi cao gần ba ngàn trượng này phải rung chuyển, từng mỏm đá cheo leo ở bên ngoài vì tiếng rống này mà đổ xuống từng tảng đá lớn càn quét những nơi mà nó lấn quá.

Mặc dù ẩn nấp ở bên trong tối nhưng nó làm sao có thể tránh thoát được cặp mắt của hắn được.

Phía sau đó là một tôn Hỏa Lân Thú, là một chi huyết mạch của long tộc một trong. Thời kỳ còn non là một đầu kỳ đà nhỏ nhoi cho đến hiện tại đã tiến hóa, khai mở huyết mạch phân tổ thành Hỏa Lân Thú.

Mặc dù huyết mạch hơi mờ nhạt một chút nhưng không thể phủ nhận sức mạnh mà nó nhận được từ huyết mạch của mình.

Nếu như thời gian thêm mấy ngàn năm, chắc chắn nó có thể lột xác trở thành một đầu Giao Long chân chính, thêm một vạn năm nữa thì rất có thể trở thành một tôn Chân Long với sức mạnh kinh thiên đủ để lật tung trời đất.

“Ồn ào, lăn ra đây cho ta”. Đối mặt với tiếng rống hùng hổ đó, Đế Nguyên Quân bỗng nhiên quát lớn một tiếng.

Cùng theo đó là một cỗ áp lực như trời sập bao phủ lấy toàn bộ sơn động này, Đầu Hỏa Lân Thú ẩn trốn ở trong tối lúc này cảm nhận được uy áp kinh thiên kia đè xuống như muốn chấn diệt mọi thứ khiến thân thể nó không ngừng run lên.

Thất cấp Hung Thú mặc dù vẫn chưa thể nói chuyện được như con người nhưng linh khí của nó đã giải khai ra một phần lớn, trí thông minh của nó cũng đã có thể so sánh với con người.

Đối mặt với sức mạnh tuyệt đối, nó hoàn toàn không có khả năng chống đối bởi vì chỉ cần sai sót một chút sẽ dẫn đến diệt vong. Mà nó đã là huyết mạch phân tổ thì việc chết đi đối với nó là một cái cực hình khó lòng mà chấp nhận được.

Ảnh hưởng của huyết mạch phân tổ khiến cho tâm trí của chúng chỉ có một cái mục đích. “Bằng mọi giá phải mạnh lên và tiến hóa thành Chân Long” nên việc ngu ngốc chọn cái chết là điều không thể nào, nhất là đối với hung thú đã giải khai linh trí và biết suy nghĩ.

Dần dần, một tôn cao gần hai mươi trượng hung thú đi ra, thân thể nó dài gần năm mươi trượng. Thân thể to lớn với từng cái lân giáp màu vàng óng và ẩn ẩn phía bên dưới là từng đợt hỏa diễm bốc lên cực kỳ nóng bỏng.

Từ trên đỉnh đầu, có hai nhú lân giác mọc lên, mặc dù chỉ bằng một cái gang tay nhưng thôi nhưng có thể cảm nhận được uy lực từ nó mang lại là không thể bàn cãi. Chỉ cần nó vẫy nhẹ một cái thôi cũng đủ để khiến toàn bộ ngọn núi này sụp đổ hết toàn bộ. Một cặp lân giác cực kỳ bền chắc có thể đánh nát mọi thứ, ngay cả Thiên Kiếp Chi Bình cũng vô lực chém đứt nó được.

Tiếp đến, cặp mắt màu đỏ sẫm lớn với con ngươi sắc bén giống như rắn, tiết ra một cảm giác rợn người. Khóe miệng rộng với từng cái răng to lớn sắc nhọn xếp chồng lên nhau, mặc dù răng nanh không được dài nhưng sức cắn của nó có thể chấn nát Thiên Kiếp Chi Bình như cắn bùn. Tứ chi to lớn như bốn cái cột đình cùng với từng cái móng vuốt cực kỳ sắc nhọn. Cực kỳ đáng sợ.

Thân thể to lớn đứng đối diện với Đế Nguyên Quân thì không ngừng run lên.

Trong mắt nó, Khí tức mà Đế Nguyên Quân phát ra như vô tận từ vong chi địa. Cảm giác giống như phía sau lưng hắn là một tôn thái cổ hung thú thức tỉnh đang nhìn chăm chăm chính bản thân mình.

Bản thân nó đối diện giống như một đứa trẻ đối mặt với toàn bộ thiên địa này vậy.

Sâu thẳm trong thâm tâm nó, Đế Nguyên Quân là thứ gì đó siêu việt nhất từ trước đến giờ, ngay cả đỉnh phong hung thú, thậm chí là con người cũng không bằng đứa trẻ đang đứng này.

Nhất là mới vừa rồi, ở phái bên ngoài khu vực trung tâm truyền đến một cỗ sát khí kinh thiên kia, trận chiến kia, một kiếm kia. Đến bây giờ nó vẫn còn đang rất nhớ kỹ, chỉ mỗi cỗ áp lực cũng đủ để đè nén nó như bã đậu rồi. Vì thế nên nó mới ẩn trốn ở trong tối khi có người tiến vào bên trong.

Và đáng sợ hơn là cái người kia lại đang đứng trước mặt nó, cùng với khí tức hung thú mạnh mẽ còn lại nằm trong cơ thể nhỏ bé của Tiểu Oanh kia đều đủ để chèn ép huyết mạch của mình.

“Đi ra ngoài, không có lệnh của ta, cấm không được cho ai tới gần cho dù chỉ là một con kiến”. gương mặt Đế Nguyên Quân bỗng nhiên lạnh dần, ánh mắt sắc bén nhìn chăm chăm Hỏa Lân Thú rồi ra lệnh. “Nếu không hậu quả chắc ngươi cũng đã biết”.

Nghe thấy vậy, Hỏa Lân Thú gật đầu lia lịa, khóe miệng nó run lên không giám lên tiếng, cơ thể to lớn lúc này giống như một đứa trẻ nhỏ đang quắp đuôi chạy ra ngoài. Về mặt lúc chạy ra được lại nhẹ nhàng hết mức, giống như vừa từ trong từ vong đi ra.

Mặc dù bỏ mặc đám linh dịch kia là rất đáng tiếc nhưng bảo toàn được tính mệnh là vô cùng đáng giá.

Đợi khi Hỏa Lân Thú đi ra ngoài, Đế Nguyên Quân tận dụng thời gian và sức mạnh còn lại. Đưa hai tay lên kết ấn rồi quát lớn. “Hộ Thân Đại Trận!!! -

Khai”.

Khu vực xung quanh dần dần hiện lên một vòng mờ ảo chất điểm bao bọc hết toàn bộ, ngăn cách khu vực bên ngoài và bên trong. Mặc dù là đại trận phòng vệ nhưng nó lại có khả năng khác chính là cắt đứt toàn bộ liên kết giữa hai vùng và linh ở bên trong không thể nào thoát ra được và bên ngoài cũng như vậy, không thể nào tiến vào bên trong.

“Phù... vừa kịp lúc”. Gương mặt lạnh lạnh dần dần giãn ra, Đế Nguyên Quân thần nhiên thở dài một hơi.

Toàn thân khí tức thình lình biến mất, cảm giác lúc này hần giống như là một người bình thường cực kỳ yếu ớt.

“Lân này tiểu gia ta lỗ lớn rồi”. Thanh âm la lớn thanh trong của hần vang lên, vang vọng khắp hắc động.

Với lần giải khai sức mạnh này mặc dù chưa phá bỏ phong ấn khiến toàn bộ hỗn độn chân nguyên và đan điền bị đóng lại toàn bộ trong một đoạn thời gian, dài ít nhất cũng gần nửa năm mới có thể khôi phục lại như ban đầu.

Mặc dù trong thời gian này không thể tu luyện chân nguyên nhưng việc rèn đúc nhục thân lại đúng là thời điểm đẹp.

Trong tay có Mộc Đăng Quả công với đầm linh dịch này thì nhục thân bình thường của hần lúc này chắc chắn được gia tăng một cách đáng kể, mặc dù không có huyết khí hưng thú để bù đắp nhưng hiện tại với chừng đó là quá đủ cho thời gian bế quan này rồi.

Nếu đầy đủ một chút có thể đạt tới Thiên Địa cảnh nhục thân nhưng khả năng đó là không quá cao. Bởi vì nhục thân muốn rèn luyện đạt đến hoàn mỹ thì việc tiêu tốn tài nguyên là không hề ít và Tiểu Oanh cũng cần tu luyện nữa.

Không chán chứ thêm Đế Nguyên Quân từ trong nhẫn trữ vật lấy ra Mộc Đăng Quả rồi hướng về phía đầm linh dịch bắt đầu bế quan.

Còn Tiểu Oanh cho đến lúc này vẫn còn chưa tỉnh lại, huyết mạch của nó lúc này đang hấp thụ nguyên thần và huyết mạch thiên phú của chim lớn nên cần một thời gian dài mới có thể tỉnh dậy.

Trong lúc cả hai đang bế quan thì ở bên ngoài!

Toàn bộ Nam Vực giấy lên một trận phong ba cực kỳ lớn, có rất nhiều cường giả chân chính tiến đến, thậm chí Thánh Cảnh cường giả đi đến không ít hơn hai mươi người.

Đỉnh cấp thiên kiều cũng vì thế mà một mạch đổ ập đến.

Họ đến nơi này chỉ vì một người. Là “NHẤT ĐẾ”!

Ngay sau trận chiến, Nhất Đế đã biến mất khỏi Nam Hoang Sơn Mạch nhưng chắc chắn sẽ không đi quá xa, bởi vì một vị đỉnh cấp cường giả đi đến Nam Vực, một nơi thiếu kém nhất so với các vực còn lại thì ắt hẳn sẽ có việc gì đó quan trọng.

Nên chắc chắn một thời gian rất dài, Nhất Đế sẽ vẫn ở đây.

Ở bên ngoài Nam Hoang Sơn Mạch, tại một túr điểm nhỏ!

“Hahaha. Vân Thiết lão nhi. Vân gia các ngươi vẫn chưa chịu từ bỏ hay sao?”.

Ở bên trong túr điểm, thanh âm một vị lão giả từ bên ngoài lên tiếng.

“Hừ, chuyện của Vân gia ta, không cần Hoắc gia các ngươi phiền lòng”. Vân Thiết lão giả gương mặt có một chút không vui lên tiếng trả lời.

“Đầu cần phải như thế đâu, chỉ ít Hoắc gia cùng Vân gia là hai đại gia tộc có một quan hệ “MẬT THIẾT” với nhau”. Hoắc gia, Hoắc Hùng lên tiếng.

“Hahaha. Thân thiết sao? Thân thiết đến mức nào, vì một cái cao tăng tông môn liền mặt dày đưa người đến Vân gia đòi hủy hôn”. Vân Thiết lão giả bỗng nhiên cười một tràng rất tức giận. “Các người xem Vân gia bọn ta là cái gì mà dám nói đến cái “Thân thiết” của các ngươi?”.

“Gia gia, người không cần tức giận, đối với người lòng lang dạ sói như vậy thật không đáng đâu”. Vân Thiết lão giả tung giạt đùng đùng như vậy. Ở một bên khác, một thanh âm nữ từ thanh khiết vang lên.

“Vân Yến Nhi, ngươi nói thế là không đúng rồi?”. Đáp lại, một thanh âm nam từ âm trầm lên tiếng.

“Cần gì phải nói ra đâu, cái đó ai ai cũng biết, chỉ là mặt của Hoắc gia cũng thật là lớn”. Vân Yến Nhi nơ một nụ cười lạnh rồi nói.

“Hừ...”. Hoắc Gia Nam hừ lạnh một tiếng.

“Không cần tranh luận với chúng”. Vân Thiết lão giả cặp mắt chán ghét lướt qua hai người kia một cái rồi bật đứng dậy. “Yến Nhi, chúng ta đi”.

“So với thiên kiều khắp nơi, Vân gia chỉ có một người thất phẩm thiên phú mà cũng dám gia tranh. Đợi đến thiên kiều tuyển các ngươi sẽ biết”. Hoắc Hùng nhìn thấy cả hai người rồi đi liền quát lớn.

“Các ngươi đột đó rồi biết”. Vân Yến Nhi quay người nhìn về phía hai người kia rồi nói.

Thiên Kiều Tuyền, một trận thi tuyển của toàn bộ thiên kiều khắp nơi đi đến, địa điểm diễn ra là thời gian sắp tới. Địa điểm chính là tại Nam Vực này, ngay tại ngoại vực Nam Hoang Sơn Mạch.

Trận thi đấu nhằm tuyển chọn thiên kiều đứng đầu và với chỉ một mục đích.

Thi tuyển vì ‘NHẤT ĐẾ’!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Gia Là Siêu Cấp Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: Mộ Tinh Trúc trọng thương

Tinh Kiếm Môn!

“Cái gì, tiểu đệ bị Nhạ Bất Hoành truy giết?”.

Ở phía trên cao, Mộ Tinh Trúc đang nằm thư thái trên chiếc ghế dài thì nghe thấy phía bên dưới một tên đệ tử báo lên. Gương mặt thư thái nhắm chặt mi nằm nghỉ ngơi thì đột nhiên bất đứng dậy, gương mặt gần như băng lại và trong mắt toát lên sát ý.

“Hay cho Nhạ Bất Hoành...”.

“Nhanh, thông báo toàn bộ đệ tử đang ở trong Nam Hoang Sơn Mạch, tức tốc tìm kiếm tiểu sư đệ”.

“Vâng”. Phía bên dưới, ba tên đệ tử trông thấy Mộ Tinh Trúc quát tháo giận dữ như vậy nên rất là lo lắng.

Ngay sau khi ba tên đệ tử đi ra ngoài, một vị lão giả với gương mặt phúc hậu đi vào bên trong, trông thấy năng tức tối như vậy nên lên tiếng hỏi.

“Sư muội, có chuyện gì?”.

“Không sao? Mà sư huynh đến tìm ta có việc gì?”. Mộ Tinh Trúc dần dần thả lỏng người rồi từ tốn hỏi lại.

“Haizz. Không phải tại Nam Hoang Sơn Mạch hay sao?”. Lão giả gương mặt ưu sầu trả lời. “Đệ tử ta tử thương gần hai trăm người”.

“...”.

“Vội cả, ngươi đã nghe đến “Thiên Kiều Tuyền” hay chưa?”.

“Có nghe thấy. Tinh Kiếm Tông ta cũng phải xuất ra đệ tử hay sao?”. Mộ Tinh Trúc hỏi.

“Đúng vậy. Nghe môn chủ nói lần này ta liên thủ cùng Vân gia đại gia tộc”.

“Như thế là tốt chứ sao, nhưng sao lại có vẻ không đúng?”.

“Đổi đầu với ta là Bắc Minh Kiếm Các, họ liên thủ cùng Hoắc gia cùng mấy đại tông môn khác. Khả năng cao là nhân cơ hội này lật đổ ta cùng gạt chân Vân gia ra khỏi hàng ngũ tứ đại gia tộc”.

“Chừng này hình như vẫn chưa đủ để sư huynh suy nghĩ như vậy phải không?”. Mộ Tinh Trúc tiếp tục hỏi.

“Quả là Tinh Trúc, không có việc gì có thể qua mắt được”. Lão giả thời dãi một hơi rồi tiếp tục nói. “Haizz. Sau lưng Hoắc gia còn có Cao Tằng tông môn chống lưng”.

“Cao Tằng tông môn? Không thể nào?”. Nghe thấy vậy, Mộ Tinh Trúc thốt lên khó mà tin được.

“Vậy mới khiến cho ta khó xử. Từ chối liên minh với Vân gia cũng không có chỗ tốt, mà liên minh cũng không khá hơn là bao?”.

“Bên trường môn quyết định như thế nào?”.

“Năm sau, Thiên Kiều Tuyền khai mở. Ta phải đưa ra ít nhất là ba đệ tử tinh anh nhất tham gia, trường môn cùng các trưởng lão đều đưa ra quyết định cho Đế Nguyên Quân ra sân trong đám đệ tử dưới mười lăm tuổi tham gia Thiên Kiều Tuyền”.

“Cái gì? Không thể nào? Chuyện này ta không đồng ý”. Mộ Tinh Trúc tức giận đùng đùng, toàn thân khí tức Ngưng Anh cảnh thoát ra khiến bầu không khí dần dần chùng xuống.

“Tinh Trúc sư muội, cũng chỉ vì đại nghĩa thôi”. Lão giả hạ điệu thấp khuyên ngăn. “Mục đích đám người kia nhắm vào Tinh Kiếm Tông ta nên... sư muội người...”.

“Đệ tử dưới mười lăm tuổi ở trong tông thiếu gì? Hẳn chỉ là đứa trẻ mười hai tuổi, Thứ Nhân cảnh tầng thấp, các người làm như vậy có khác gì đưa hấn vào chỗ chết?”. Không dừng lại ở đó, Mộ Tinh Trúc con giận càng dâng lên cao hơn nữa, gương mặt thanh nhũ đỏ dần dần chảy xuống hai hàng nước mắt.

“Chuyện này bên tông môn đã ra quyết định rồi, không thay đổi được”.

“Tốt, ta đi tìm đám người kia nói cho ra lẽ”.

Dứt lời, Mộ Tinh Trúc thân ảnh bay lên, hướng về phía tòa tháp trung tâm tông môn lao đến.

“Xin Tinh Trưởng lão dừng lại”.

Nàng hùng hổ tiến đến, ngay khi đi vào cổng trước. Đột nhiên, bước chân nàng bị ngăn lại bởi hai tên đệ tử.

Rầm!

“Tránh ra”. Không để ý đến, Mộ Tinh Trúc quát lớn rồi đưa tay tung một chưởng hướng về phía cả hai.

Một chưởng hạ xuống, hai tên đệ tử Tinh Cực cảnh bị đánh bay ra xa va chạm trên vách tường. Một chưởng vừa rồi chỉ là đang cảnh cáo cả hai người mà thôi, mặc dù chưởng lực này được kiềm lại gần như hết toàn bộ khí lực nên không thể nào chết được.

“Tinh Trúc trưởng lão, không thể?”. Chồng người đứng dậy, hai tên đệ tử thì thảo lên tiếng.

“Ta bảo tránh ra, nếu không một chưởng tiếp theo ta sẽ không nương tay”. Đáp lại, thanh âm cường bạo không ngừng vang lên.

Hai tên đệ tử canh cửa mặc dù có nhiệm vụ nhưng vì đối phương là trưởng lão, nên việc phản kháng lại chỉ có thể là nhất thời mà thôi, tách biệt thực lực và cấp bậc là điều mà họ không thể can thiệp được. Nên nếu như bị trách tội xuống thì cả hai sẽ không chịu quá nhiều thiệt thòi.

Tiến vào bên trong, Mộ Tinh Trúc một mạch hướng vào trong tòa tháp chính giữa mà đi đến. Trên đường đi, nàng bị hàng trăm tên đệ tử đứng ra ngăn chặn nhưng toàn bộ đều bị nàng đánh thành trọng thương nằm lăn lóc trên nền đất.

“To gan, dám đến Thi Đường Tháp quấy rối”.

Đột nhiên, từ bên trong tầng một, một thanh âm già nua vang vọng ra ngoài. Thanh âm mặc dù già nua nhưng khí lực ẩn sâu ở bên trong đó cực kỳ hùng hồn.

Tầng một tòa tháp, toàn bộ cửa sổ lớn nhỏ đều vì thanh âm này mà bị thổi mở ra hết toàn bộ, từ bên trong đó thoát ra một đợt phong bạo hướng về phía Mộ Tinh Trúc.

“Tinh Trúc có chuyện muốn nói? Mong các vị đại trưởng lão cho gặp”. Không bị dọa sợ, nàng hai tay chấp ở phía trước ngực, thân trên hơi khom xuống một chút rồi lên tiếng. Thanh âm to lớn ẩn chứa Ngưng Anh cảnh hướng vào bên trong tòa tháp.

“Đại trưởng lão chúc cao vọng trọng làm sao có thể gặp người, nhanh quay về”. Vị lão giả bên trong tầng một tiếp tục lên tiếng.

“Tinh Trúc có chuyện muốn nói? Mong các vị đại trưởng lão cho gặp”. Nàng chịu từ bỏ, nàng tiếp tục lên tiếng.

“Người đâu, nhanh chóng cản nàng lại”. Nhận thấy nàng không chịu nghe theo, lão giả lên tiếng quát lớn. Thanh âm ẩn chứa năng lượng của Ngưng Anh cảnh đỉnh phong chèn ép đổ bộ ra ngoài bao trùm hết toàn bộ khu vực nội môn.

Những trưởng lão còn lại chính bị thanh âm này đã động đến.

Rất nhanh, từ phía bên ngoài, từng bóng người đáp không mà đến bao quanh người Mộ Tinh Trúc.

“Về đi thôi, đừng làm loạn nữa?”. Lão giả gương mặt phúc hậu kia lên tiếng khuyên can.

“...”. Nhưng nàng lại không trả lời.

“Tinh Trúc có chuyện muốn hỏi? Mong các vị đại trưởng lão cho gặp”.

“Mộ Tinh Trúc, người cũng biết nơi này là cấm địa tông môn, tự tiện xông vào không phải là chuyện tốt”. Đồng Tinh trưởng lão lên tiếng.

“Tinh Trúc có chuyện muốn nói? Mong các vị đại trưởng lão cho gặp”.

Không trả lời, Mộ Tinh Trúc quát ngày một lớn, thanh âm nàng liên tục xung kích vào tầng thứ nhất nhằm phá bỏ màng ngăn ở bên ngoài.

“Hỗn trưởng. Nhanh chóng động thủ, nơi này là cấm địa, không cho phép một ai làm ồn”. Lão giả trong tầng một tức giận quát lớn.

Ở bên ngoài, năm người bao quanh Mộ Tinh Trúc gương mặt hiện lên vẻ hơi khó xử, năm người nhìn nhau một cái rồi lắc đầu. Toàn thân thúc đẩy Ngưng Anh cảnh lên cao hướng uy áp hướng về phía bên dưới.

Phăng phăng!

Từng đợt uy áp mạnh mẽ hạ xuống, thân thể Mộ Tinh Trúc đột nhiên run lên, gương mặt dần dần hiện lên vẻ đau đớn. Nhưng nàng vẫn giữ được vẻ kiên quyết của mình.

“Tinh Trúc có chuyện muốn nói? Mong các vị đại trưởng lão cho gặp”.

Nàng vừa quát, hai tay bắt đầu ngưng tụ nguyên anh bắt đầu chống trả lại uy áp từ trên cao hạ xuống.

Vù vù!

Ở ngoài xa, một thanh âm xé gió nhanh chóng bay đến. Một thanh kiếm màu xanh ngọc bích là Thiên Kiếp Chi Kiếm “Thanh Ngọc Kiếm” của nàng.

Từ trên cao rơi xuống, mũi kiếm sắc bén liên tục đâm xuyên qua từng tầng uy áp rồi nằm gọn trong tay nàng. Lưỡi kiếm bắt đầu run lên rồi phát ra thanh âm “tê tê” như đang vui sướng. Đã lâu nàng chưa có sử dụng thanh kiếm này rồi.

“Tinh Trúc có chuyện muốn nói? Mong các vị đại trưởng lão cho gặp”.

“Nhanh chóng ngăn nàng lại”. Đứng ở trên cao, một vị trưởng lão quát lớn.

“Tinh Trúc, nhanh dừng tay”. Lão giả gương mặt phúc hậu đưa tay hướng về phía ngọc kiếm chớp tới.

Nhưng nàng không hề quan tâm, thanh kiếm như cảm nhận được một cỗ uy áp mạnh mẽ hướng về phía mình khiến nó run lên một cách mãnh liệt. Sau đó, Mộ Tinh Trúc cánh tay phát lực hướng về phía trước chém một kiếm.

“Phong Nhận, cẩn thận”. Đồng Tinh trưởng lão quát lớn.

Bành!

Bừng bực, Phong Nhận lão giả nhanh chóng phản ứng lại, hai tay kết ấn rồi toàn thân dần dần có một quả cầu linh khí dần dần ngưng tụ bao bọc lấy toàn thân.

Một kiếm chém ra, Mộ Tinh Trúc không hề vận dụng bất kỳ một kiếm chiêu nào nhưng lợi dụng vào sức mạnh nguyên anh của mình cùng sự sắc bén của Thiên Kiếp Chi Kiếm đã cắt đứt quả cầu kia một cách nhanh chóng. Lưỡi kiếm càng tiến vào sâu, quả cầu càng bị cắt ra một vết lớn.

Ở phía trong, Phong Nhận lão giả cảm nhận được sự uy hiếp nên bắt đầu ngăn chặn lại. Tay phải ngưng tụ lại nguyên anh tạo thành chưởng lực hướng về phía lưỡi kiếm.

Nguyên anh mạnh mẽ của cả hai va chạm khiến mặt đất xung quanh tòa tháp phải rung chuyển kịch liệt, Thi Đường Tháp nếu như không có màng bảo vệ ở bên ngoài thì đã bị nguyên anh này lan ra làm cho sụp đổ.

Thanh âm nguyên anh va chạm mạnh mẽ khiến mặt đất nứt ra một vết dài, khu vực xung quanh hai người bốc lên một cột bụi đất cao gần mười trượng.

Từ trong bụi đất bay ra, bóng dáng một lão giả bị đánh bay ra ngoài nằm lăn lóc trên nền đất.

“Phong Nhận...”. Bốn vị trưởng lão khác thấy vậy lên hét lên.

“Khụ khụ, ta không sao. Nhanh chóng ngăn Tinh Trúc lại”. Khóe miệng lão phun ra một ngụm máu tươi rồi nói.

Một chưởng vừa rồi đánh ra mặc dù mạnh mẽ nhưng nồng độ nguyên anh ngưng tụ mỏng yếu hơn Mộ Tinh Trúc nên bị đánh banh và bị nguyên anh cản trả. Lồng ngực lão cảm giác đau rất tới cực điểm.

“Không ngờ sư muội lại có cảnh giới vượt xa ta như vậy”. Phong Nhận lão giả lắc đầu thở dài một hơi rồi thàn thán.

“Động thủ”.

Bốn người toàn thân ngưng tụ một lượng nguyên anh vừa đủ phối hợp với nhau tạo thành một chưởng lực từ trên cao đè xuống. Tại vị trí trung tâm, Mộ Tinh Trúc gương mặt lạnh lạnh không một chút gợn sóng. Dưới sự phối hợp của bốn người mà nàng không hề lo sợ một chút nào.

Hai tay nắm chặt chuôi kiếm, nàng tung ra một môn địa cấp kiếm pháp hướng về chưởng lực chống đỡ. Lưỡi kiếm sắc bén của nàng kết hợp cùng

nguyên anh trong cơ thể đang liên tục tiếp nạp về phía bên trên thanh kiếm khiến nó phát ra một màu thanh lam quang mang bao bọc.

Thực lực của nàng lúc này bị thúc ép lên đến cực điểm, Ngưng Anh cảnh ngộ chuyển liên tục xoay chuyển không ngừng nghỉ, mặc dù kiếm khí mạnh mẽ nhưng cơ thể nàng bị chưởng lực mạnh mẽ ép xuống khiến hai chân không ngừng khụy xuống. Mặt đất dưới chân nhanh chóng bị lõm xó thành một cái hố lớn như đang chôn chân.

“Phá cho ta”. Gương mặt nàng điên dại, mái tóc suôn thẳng mềm mượt lúc này lúc này hoàn toàn rối bời, gương mặt nàng dần dần tái lại. Khóe miệng không ngừng chảy ra huyết dịch. Ánh mắt nổi lên từng sợi gân máu đỏ ngòm như muốn phá nổ ra ngoài.

Mộ Tinh Trúc thất chặt miệng rồi quát lớn một tiếng, toàn bộ nguyên anh trong cơ thể nàng nhanh chóng bị bòn rút ra ngoài. Toàn bộ ngưng tụ ở trong lưỡi kiếm chém mạnh về phía chưởng lực kia.

Rầm!

Chống trả thêm một lúc, phía bên trên chưởng lực dần dần xuất hiện từng vết nứt lan tràn ra xung quanh rồi nổ tung ra. Một lượng lớn nguyên anh nổ bắn đa đánh trúng thân thể cả năm người. Bốn người kia đứng ở trên cao nên ảnh hưởng ít nhất còn Mộ Tinh Trúc đứng gần nên chịu gần như toàn bộ uy lực vụ nổ.

Mặt đất bị lõ vào một hố sâu gần hai mươi trượng và từng vết nứt lan tràn dài hơn một trăm trượng, trên từng vách tường ở ngoài xa kia cũng bị vụ nổ này làm cho ảnh hưởng nên có một vài nơi đã sụp đổ ở một đường dài.

Thân thể yếu đuối vô lực của nàng bị đánh bay ra ngoài gần hai mươi trượng, cho đến khi đập mạnh lên vách tường thì mới dừng lại.

Gương mặt nàng càng ngày càng nhợt nhạt, cảm giác toàn thân đau đớn đến kịch liệt, khóe miệng thì không ngừng chảy máu. Hai tay nàng lúc này gần như muốn đứt lìa ra, toàn bộ phần xương tay đều bị chấn gãy thành nhiều khúc trông hết sức đau đớn.

Thân thể nàng mất lực một cách nhanh chóng rồi ngã lịm trước mắt năm người. Về mặt họ lúc này xấu đến cực điểm, dù sao cũng là trường lão đồng môn nên việc Mộ Tinh Trúc bị như vậy khiến họ cảm giác rất khó chịu, nhất là thương thế của nàng rất nặng nên rất là lo lắng.

“Đưa nàng vào Chấn Sự Đường nhốt lại”. Nhưng lão giả ở bên trong tầng một không nghĩ đến thương thế của Mộ Tinh Trúc mà lên tiếng bắt nàng. Ngay sau đó, toàn bộ cửa sổ đóng lại như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

- - -

Ps: chương cuối trong ngày a.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Gia Là Siêu Cấp Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45: Thú triều

Một tháng sau!

Nam Hoang Sơn Mạch!

Địa phận đệ tử Tinh Kiếm Môn!

“Như thế nào rồi? Có nghe thấy thông tin gì về tiểu sư đệ hay không?”. Thanh âm nữ tử thanh khiến nghe cực kỳ quen tai vang lên. Không ai khác ngoài Hàn Ngữ Băng, một người được xem là khá thân thiết với Đế Nguyên Quân.

“Ngữ Băng sư tỷ, chúng ta không”. Tên đệ tử kia thay mặt toàn đội lắc đầu trả lời.

“Đã hơn một tháng rồi mà tin tức của đệ ấy không có một chút nào?”. Hàn Ngữ Băng gương mặt sầu lo thì thầm. “Rốt cuộc đệ đã đi đâu?”.

“Sư tỷ, có khi nào...”. Đứng ở một bên, một tên đệ tử khác lên tiếng.

“Ăn nói hàm hồ. Các người có thể không biết đệ ấy, nhưng ta biết chắc...”. Hàn Ngữ Băng quay qua, ánh mắt gắt gao nhìn về phía tên đệ tử đó rồi quát.

Mặc dù ngoài miệng là nói như vậy nhưng trong lòng nàng, vô tận sóng lớn đã bắt đầu dâng lên đến cực điểm, về mặt che giấu đi cảm xúc của mình nhưng sâu thẳm ở bên trong vô cùng lẫn lộn.

Mặc dù thân pháp của hắn nhanh và hết sức quý dị nhưng nơi này là Nam Hoang Sơn Mạch, một nơi cực kỳ nguy hiểm với hàng ngàn hàng vạn đầu hung

thú mạnh mẽ, mỗi một bước đi sai lầm thôi cũng đủ để khiến người đó phải thập tử nhất sinh.

Đế Nguyên Quân mặc dù là một đứa trẻ nhưng trí thông minh cùng suy nghĩ của hắn trong mắt nàng lại rất là khác biệt, so sánh với những người đồng trang lứa thì không ai có thể sánh bằng được.

Mặc dù có thực lực rất nhỏ yếu nhưng sâu thẳm trong tâm trí nàng lại có một niềm tin nào đó về khả năng của hắn. Rất khó để nói nhưng trong mọi hoàn cảnh, hắn vẫn có thể may mắn sống sót.

“Tiếp tục tìm cho ta?”. Trầm tư một hồi, Hàn Ngữ Băng lên tiếng ra lệnh.

“...”.

Đại đa số đám đệ tử có mặt tại đây đều cho rằng Đế Nguyên Quân lúc này đã nằm ở trong bụng của một đầu hung thú nào đó rồi nhưng đó lệnh từ phía trên truyền xuống khiến bọn họ khó lòng mà không nghe được.

Tại Tinh Kiếm Môn, có một ít thông tin liên quan đến việc Đế Nguyên Quân đã bị hung thú giết chết lại khiến cho giới cao tầng phải đau đầu. Vì không biết được hắn sống hay chết nên không chỉ Mộ Tinh Trúc mà toàn bộ trong tông môn đang hết sức truy tìm tung tích của hắn.

Thời gian này, tại bên trong Nam Hoàng Sơn Mạch. Được xem là thời điểm hỗn loạn nhất từ trước đến giờ, đại đa số cường giả cùng với đỉnh cấp thiên kiêu tụ tập về Nam Vực đều có chung mục tiêu là tiến vào bên trong. Vừa để luyện bản thân vừa tìm kiếm tung tích của “NHẤT ĐẾ”.

Thời gian một tháng qua đi, số lượng thiên kiêu chết ở bên trong đã lên đến hàng trăm người, thậm chí ngay cả cường giả đỉnh cấp cũng có một người nằm xuống.

Vì số lượng đồ bộ quá lớn, nên đại đa số hung thú từ tứ cấp trở xuống bị săn giết rất nhiều, mỗi ngày qua đi chỉ ít có gần một ngàn đầu bị săn giết hoặc bị bắt đi.

Mặc dù số lượng hung thú rất lớn nhưng số lượng cứ liên tục sụt giảm như vậy lại khiến cho đám thú vương không thể ngồi yên.

Dần dần, đám hung thú bắt đầu liên kết lại với nhau tạo thành từng đợt thú triều với đầy đủ số lượng, liên tục càn quét các cứ điểm của các đại tông môn. Thế trận hai bên căng thẳng là vậy nhưng không có bên nào nhụt núng hay chịu yếu thế.

Cả hai bên vẫn cứ điên cuồng săn giết lẫn nhau cho đến khi thì chất lên thành đống hay một bên bị tận diệt mới thôi.

Chưa dừng lại ở đó, tại bên trong khu vực trung tâm và khu vực trọng yếu sâu nhất của Nam Hoàng Sơn Mạch, bắt đầu có những trận chiến đỉnh cấp giữa các Thánh cảnh cường giả cùng với các đại thú vương khiến cho trời long đất lở. Mặc dù dư ba lan rộng ra khắp mọi nơi nhưng không một ai cả gan tiến lại gần chỉ để quan sát cả.

May mắn thay, nhóm người đệ tử Tinh Kiếm Tông tìm được một vị trí đặt cứ điểm được cho là đẹp nhất hiện tại, tại nơi này gần như tránh khỏi được đa số ánh mắt cũng như những trận chiến không đáng có. Do khu vực này tách biệt gần như hoàn toàn so với người khác nên mỗi nguy hiểm ẩn cũng không hề thấp một chút nào.

Mặc dù là hơi nguy hiểm nhưng cho đến hiện tại, khu vực xung quanh chưa từng bị hung thú đến quấy nhiễu dù chỉ một lần. Một phần cũng là vị địa hình ở nơi này tương đối cao ráo, địa phận được dựng lên trên một ngọn núi nhỏ ngay tại vùng ngoại ô của khu vực trung tâm.

Bao quanh ngọn núi là địa hình trắc trở với ba đầu là vách đá cheo leo cao gần một trăm trượng, xung quanh có rất ít bụi cây nên nơi này cực kỳ thông thoáng nên việc hung thú ẩn nấp sẽ rất dễ bị phát hiện. Để đi lên đỉnh ngọn núi này thì chỉ có đúng duy nhất một đường lên mà thôi, nhưng đoạn đường đó được canh chừng hết sức cẩn thận.

Chỉ cần có một tiếng động lạ thì gần như toàn bộ đệ tử ở bên trong có thể nhận biết được.

Và số lượng đệ tử Tinh Kiếm Tông tại nơi này lên đến một ngàn người, mặc dù người có cảnh giới cao nhất cũng chỉ có Kết Đan cảnh tam tầng, còn lại phần lớn là Thiên Địa cảnh cùng với thức nhân cảnh. Mặc dù số lượng được xem là tương đối đông nhưng khoảng cách chênh lệch giữa các đệ tử là rất lớn.

Cho dù lúc này phải đối đầu với thú triều, họ chắc chắn không hề lo sợ trước những trận thú triều vừa và nhỏ. Một phần khác nữa, là do quá trình hoạt động nơi này họ hết sức là cẩn thận và khá kín tiếng nên rất ít khi bị chú ý đến.

Kín tiếng là thế nhưng cũng không thể không đề phòng, vì đề đệ tử được an toàn. Tinh Kiếm tông không ngại đưa ra một thanh chuẩn Thiên Kiếp Chi Kiếm và một bộ trận pháp địa cấp nên mọi người ở đây cũng cảm giác được sự an toàn một phần nào đó.

“Không xong...”. Bầu không khí đang yên tĩnh thì bỗng nhiên phía bên ngoài phát ra một tiếng kêu lớn.

“Có chuyện gì?”. Ngay sau khi nhóm đệ tử canh gác hét lớn, những người ở bên trong nghe thấy bắt đầu lớn tiếng hỏi.

Chưa kịp nghe thấy câu trả lời, thì phía ngoài xa, một nhóm năm người có thực lực đều là Thiên Địa cảnh trên người xuất hiện không ít vết thương và đa số trong đó là từng vết cào cấu của móng vuốt sắc bén, khí tức của họ yếu đã yếu đến cực điểm. Chắc chắn ở ngoài kia, họ bị hung thú phản công săn giết.

“Rốt cuộc có chuyện gì?”. Một tên nam tử dẫn đầu ở nơi này lo lắng hỏi.

“Không ổn rồi sư huynh, nhanh chóng phòng bị. Là thú... thú triều”. Một trong năm người trọng thương đó lên tiếng, giọng nói ngập ngừng. “Một đợt thú triều rất lớn,... ít nhất một ngàn con”.

“Cái gì?”.

“Khốn kiếp”.

“Nhanh chóng phòng bị”.

Lúc này, toàn bộ đệ tử nghe thấy vậy nên trên mặt hiện lên vẻ lo sợ, đây là lần đầu tiên tiếp nhận một trận thú triều lớn đến như vậy. Trận thú triều này có thể xem là một trong những trận lớn nhất kể từ lúc Nam Hoang Sơn Mạch này sinh biến động.

Một lúc sau!

Rống rống!

Gào gào!

Rầm rầm!

Từ ngoài xa, liên tiếp từng tiếng rống lớn truyền đến. Đám hung thú này di chuyển với một vận tốc cực kỳ nhanh, chúng chạy đến một cách mạnh mẽ khiến mặt đất như muốn nứt thành nhiều mảng. Chưa hết, ở phía trên cao có ba đầu hung điều liên tục bay lượn như đang định hướng cho thú triều.

Và chúng đều có thực lực là lục cấp hung thú, mạnh mẽ vô cùng.

“Tất cả, chuẩn bị”. Nam tử tay nắm chuẩn Thiên Kiếp chỉ kiếm đưa lên cao rồi hét lớn. “Giết”.

“Giết”. Phía bên dưới toàn bộ đệ tử đồng thanh reo lên. Tay nắm chặt chuôi kiếm hướng về phía thú triều phản công.

“Thiên Nam sư huynh, phía bên dưới đề bọn ta lo, còn ba đầu trên kia xin nhờ cậy sư huynh”. Đứng ở một bên, một nam đệ tử lên tiếng.

“Tốt, ta sẽ cố gắng cầm chân chúng lâu nhất có thể, các ngươi phải giải quyết phía dưới một cách nhanh nhất”. Diệp Thiên Nam gật đầu trả lời.

Sau đó, hắn đạp mạnh chân xuống phía bên dưới bắn mạnh về phía ba đầu hung điều kia.

“Giết”. Vừa bay lên, Diệp Thiên Nam vừa quát lớn.

Tay nắm chặt chi kiếm vung mạnh về phía trước, mặc dù không tung ra kiếm chiêu nhưng kiếm khí từ phát ra lại cực kỳ kinh người, nó không hề kém cạnh so với huyền cấp là bao.

Chuẩn Thiên Kiếp kiếm chi uy, một kiếm vung ra liền đẩy lùi đồng thời cả ba tên ra sau gần năm trượng.

Nhưng chừng thế vẫn còn chưa đủ, cả ba đầu hung điều liền có phản ứng lại, chúng phối hợp với nhau bắt đầu phản công lại.

Thân thể to lớn cùng với sải cánh dài gần hai mươi trượng, mỗi một lần vung cánh là giống như một trận cuồng phong ép tới. Diệp Thiên Nam cũng không hề kém cạnh, Kết Đan cánh tam tầng thúc đẩy lên đến cực điểm.

Khí lực sung mãn hết sức, trong tay chuẩn Thiên Kiếp kiếm khiến khí thế hắn mạnh mẽ không thua kém gì Ngung Anh cảnh bình thường. Cảm giác như hắn lúc này không còn là một tên Kết Đan cảnh tam tầng nữa.

Nhưng đối đầu với ba đầu lục cấp hung thú một lần, Diệp Thiên Nam chắc chắn chịu sức ép không hề nhẹ một chút nào. Mạnh mẽ là vậy nhưng bị chúng vây quanh rất lâu nên bào mòn hẳn đến cực điểm.

Không kém cạnh ở trên không, phía bên dưới. Toàn bộ đệ tử đều giấy lên chiến ý áp đảo, một ngàn đệ tử phối hợp với nhau liên tục phản công. Những người có thực lực cao hơn một chút điều động đại trận bao quát xung quanh trùng kích.

Thế trận cả hai bên đều mạnh mẽ mà không phân ra được bên nào thắng thế, cả hai lúc này đều bắt đầu có thương vong. Chưa đến một nét nhang, số lượng đệ tử Tinh Kiếm Tông tử nạn đã gần hai trăm người và bên thú triều lại ít hơn một chút, chỉ khoảng một trăm đầu mà thôi.

Thế trận càng kéo dài, đám người phía bên dưới sẽ càng ngày càng yếu thế. Chiến ý ban đầu của họ lúc này đã thấp xuống đến cực hạn, đối mặt với đám hung thú mạnh mẽ hung hãn như vậy khiến họ cảm giác áp bức không ngừng.

Liên tiếp từng kiếp chiêu được thi triển. Bầu trời bắt đầu âm u dần và bốc lên một mùi tanh nồng, nhưng trận chiến vẫn không có dấu hiệu dừng lại, từng đợt ánh kiếm sáng lên, từng cái bóng đen chớp tới, từng thi thể thay nhau ngã xuống.

Trận chiến càng ngày càng kịch liệt khiến cho mặt đất xung quanh càng rung động mạnh, những cây cỏ thụ thay nhau đổ xuống, ngọn núi cao bắt đầu rạn nứt thả xuống từng tảng đá lớn cản quét xuống cả hai bên.

“Khốn kiếp”. Ở trên cao, Diệp Thiên Nam nhìn thấy đám người phía bên dưới càng ngày càng thua thiệt liên thốt lên.

Trên thân thể hắn, từng miếng vết thương dần dần hiện rõ, từ miếng vết thương chảy ra không ít máu tươi, mặc dù vết thương không sâu nhưng số lượng ngày một tăng thì khiến cơ thể hắn khó mà chịu nổi.

Còn ba đầu hung thú kia cũng không hề thoải mái, uy lực của chuẩn Thiên Kiếp kiếm cực kỳ bá đạo, mỗi một kiếm chém trúng cũng khiến chúng đau đớn không ngừng, từng miếng vết thương dài chẳng dứt hiện lên. Mặc dù thân thể to lớn, huyết dịch dồi dào, nhưng rồi cũng sẽ bị kéo xuống.

Trải qua gần một canh giờ, trận chiến vẫn chưa có dấu hiệu dừng mà mà ngày một kéo dài, đám đệ tử tử thương càng ngày càng nhiều.

Mặc dù điên cuồng chống trả nhưng họ không hề hay biết, phía bên ngoài kia còn một đợt thú triều nhỏ khoảng mười đầu hung thú nữa ập đến nhưng thực lực của chúng đều là ngũ cấp hung thú...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Gia Là Siêu Cấp Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 46: Có thể sao?

“Hong học”.

Trải qua một trận chiến dài, Diệp Thiên Nam lúc này bắt đầu hiện lên vẻ mặt hết sức mệt mỏi, nguyên đan bị bào mòn một cách kịch liệt, trải qua một trận chiến từ cùng với ba đầu lục cấp hung thú khiến Diệp Thiên Nam uể oải khôn cùng.

Mặc dù tạm thời ngăn chặn được chúng nhưng rất nhanh sẽ tiếp tục nổ ra một trận chiến mới. Chuẩn Thiên Kiếp Kiếm trong tay hắn đến lúc này được vung ra không biết bao nhiêu lần, toàn bộ kiếm chiêu cũng đã sử dụng hết toàn bộ và ngay cả thiên phú thần thông cũng bị thôi động một vài lần.

Điều này khiến nguyên đan cũng như khí lực trong cơ thể lúc này không giữ được như trước, hơi thở hồng học cùng với từng hạt mồ hôi lấm tấm lăn xuống khiến toàn bộ áo quần trên cơ thể ướt sũng như tắm mưa.

Trên người, từng vệt cào cào, cắn xé, từng vệt phong nhận cắt sâu trên da thịt mọc lên chi chít, bộ môn phục tráng ở bên ngoài gần như bị nhuộm đỏ toàn bộ. Sắc mặt thì xấu đến cực điểm.

Còn ba đầu hung thú kia thì đỡ hơn một chút, mặc dù nhiều nơi gần như bị cắt lìa đi nhưng khả năng hồi phục của chúng vượt xa con người, từng miếng vết thương sâu tới tận xương thậm chí chạm đến nội tạng ở bên trong đang không ngừng chảy máu nhưng quan sát kỹ một chút thì nhận thấy từng miếng vết thương đang bắt đầu liền lại một cách nhanh chóng.

Hồi phục mạnh mẽ là thế nhưng toàn bộ thương tổn lúc trước chúng không thể loại bỏ được hết hoàn toàn, cảm giác đau đớn, máu chảy ra một lượng lớn cũng không thể hồi lại được trong một thời gian ngắn được.

Khí tức của lục cấp hung thú lúc này đã mỏng yếu đến cực điểm và có dấu hiệu rơi xuống chỉ còn ngũ cấp mà thôi.

Còn phía bên dưới, trận chiến kịch liệt vẫn diễn ra, mặc dù tử thương đã đạt đến gần năm trăm người nhưng họ vẫn chưa chịu từ bỏ. Càng có nhiều người tử nạn, những đệ tử còn lại lại càng điên máu đánh giết một cách tàn bạo hơn.

Sự sợ hãi cái chết đến tột cùng đã thúc đẩy phản con, phản đên tối trong người họ kích phát tiềm năng ra ngoài. Gương mặt dữ tợn với cặp mắt gần như chuyển qua màu đỏ máu trông như la sát.

Mặc dù thương thể trên cơ thể không ít nhưng dường như cảm giác đau đớn đã bị xóa bỏ khỏi trong đầu và trong cảm giác đi mà chỉ còn lại ý chí chiến tử mà thôi.

Những người có thực lực cao một chút thì dễ thở hơn rất nhiều, mặc dù có thương tích nhưng đại đa số đều nhẹ hơn nên không ảnh hưởng đến quá nhiều mà chỉ là hao hụt quá nhiều chân nguyên mà thôi.

Trải qua một thời gian dài gần hai canh giờ, một ngàn đầu hung thú đã bị họ giết chết gần tới bảy trăm con và đang không ngừng tăng lên.

Ẩn ẩn ở trong đám hung thú, có rất nhiều đầu bị lệ khí và sát khí của họ toát ra khiến chúng phải sợ hãi, có một vài đầu hung thú hơi yếu một chút không chịu nổi cái cảm giác này mà chủ động chạy đi. Còn lại những đầu khác thì bị đám người thay nhau vây giết.

Thế trận vào lúc này hoàn toàn nghiêng về phía đệ tử Tinh Kiếm Tông nhưng đó cũng chỉ là nhất thời mà thôi.

Toàn bộ hung thú cấp thấp đều bị giết hết toàn bộ hoặc bỏ chạy nên lúc này còn lại đại đa số đều là tam cấp, tứ cấp, và một vài đầu ngũ cấp hung thú.

Đám người thì lại khác, tử thương rất nhiều và hao tổn cũng không hề ít, gần như toàn bộ đều bị trận chiến bào mòn đến điểm cuối cùng, khí lực lúc này đã thấp đến mức đáng kể, không mấy ai còn có thể giữ lại được ba năm phần nữa đâu.

“Giết... Giết”.

Cho dù là thế, nhưng cho đến cuối cùng, toàn bộ đệ tử đều một lòng liều chết, khí thế của họ một lần nữa tăng cao, sỹ khí được thúc đẩy còn cao hơn cả lúc trước.

Bây giờ cho dù là ngũ cấp hung thú hay lục cấp hung thú cũng không thể dọa cho họ sợ hãi nữa rồi.

Còn lại gần năm trăm người, nắm trong tay trường kiếm điên cuồng lao lên chém giết, lợi thế về số lượng, toàn bộ đệ tử chia ra và thay nhau công kích từng đầu hung thú từ nhiều hướng khiến chúng hoàn toàn bị động.

Mặc dù có ngăn cản nhưng cũng chỉ được một phần mà thôi. Đám ngũ cấp hung thú đều bị Hóa Cảnh đệ tử vây giết, tứ cấp thì bị Thiên Địa Cảnh, Tinh Cự Cảnh đuổi giết không ngừng.

Một lần nữa trận chiến được đẩy lên cao. Và ở trên kia, động tĩnh của đám hung thú kia cũng bắt đầu có dị động, thương thế của chúng mặc dù đã khép lại nhưng khí tức vẫn đang liên tục giảm xuống. Chúng biết được nếu như lần này không giết được Diệp Thiên Nam thì cái chết chắc chắn sẽ đến với chúng. Bởi vì trận chiến phía bên dưới đang dần dần về cuối.

Địa cấp trung phẩm kiếm pháp, Dực Lôi Kiếm, Ngự Lôi Quyết!

Một tay nắm chặt chuôi kiếm, một tay kết lại hai ngón vuốt nhẹ trên sống kiếm rồi từ từ đưa lên cao. Diệp Thiên Nam tiếp tục thúc dụng địa cấp kiếm pháp lên đến mức cao nhất, mượn nhờ lôi quang từ trên cao đánh xuống tiếp lực vào bên trong thanh kiếm rồi lao lên.

Phía bên trên lưỡi kiếm, một màng mỏng thanh lôi mờ ảo cùng một vài đường lôi dẫn nhỏ trải dọc xuống vùng ra.

Khí thế của Diệp Thiên Nam một lần nữa tăng lên, thân thể hấn lao nhanh hướng về phía trung tâm của chúng mà lao đến.

Thình lình, một tầng kiếm quang hiện lên quét một vòng xung quanh. Tộc độ ra kiếm của hắn cực kỳ nhanh, trong nháy mắt, thân ảnh hấn biến ảo, một tầng lôi quang bao quát cơ thể rồi bắn ra.

Phốc!

Rống!

Ba đầu hung thú không kịp phản ứng nên bị kiếm quang chém trúng. Phía bên mạn sườn, một vết kiếm sâu hiện lên. Một bên xương sườn gần như bị một kiếm này chém đứt hết toàn bộ và một phần dư ba đã chấn động vào phần hiểm yếu ở bên trong.

Quá đau đớn, ba đầu hung thú đồng thời rống lên một tiếng.

Cơ thể to lớn của chúng bị đánh văng ra ngoài gần hai mươi trượng, ngay sau khi rơi xuống đất mới dừng lại.

Một kiếm qua đi, khí tức của Diệp Thiên Nam lúc này bị tụt xuống một cách đáng kể. Một kiếm vừa rồi tiêu tốn gần như toàn bộ nguyên đan còn lại. Cơ thể vì bị lôi quang bao bọc nên lúc này cũng chịu phản phệ không ít, có một vài nơi trên cơ thể bị lôi quang đánh trúng làm cho phần thịt xung quanh đó bị cháy đen.

Khỏe miệng thì học máu không ngừng, cặp mắt một môi cùng với thể thể không ngừng run lên. Đứng vững thêm một lúc nữa, Diệp Thiên Nam rơi xuống. Nguyên đan đã hao tổn hết toàn bộ nên không thể chèo chống cơ thể, từng miệng vết thương cũng vì thế mà nặng thêm.

Không có nguyên đan hỗ trợ thì thương thế của hắn đã nặng nay càng thêm nặng hơn. Nó đau đớn đến mức mà Diệp Thiên Nam ngất lịm đi, chuẩn Thiên Kiếp Kiếm cũng nằm không vững nữa mà rơi xuống cấp sâu trong lòng đất.

“Diệp sư huynh”. Hàn Ngữ Băng đang tỉnh dưỡng thương thế ở tuyến sau nhìn thấy vậy liền lớn tiếng hét.

Không màng đến thương thế của mình, hai chân nàng dẫm mạnh ở trên nền đất rồi đẩy bắn người lên cao hướng về hía Diệp Thiên Nam.

Nàng mặc dù còn lại rất ít chân nguyên nhưng vào lúc này dùng là cần thiết. Ngay khi đỡ được, nàng nhanh chóng đưa Diệp Thiên Nam vào tuyến sau bắt đầu chữa trị.

Còn trận chiến ở ngoài kia nàng cũng không còn quan tâm đến, ba đầu lục cấp hung thú bị đánh bại, còn lại đám hung thú kia để cho những người kia đánh giết. Nàng cũng không lo lắng thêm nữa bởi vì chuẩn Thiên Kiếp kiếm một lần nữa được sử dụng.

Như thế thì phần thắng cuối cùng đã thuộc về phía họ là điều hiển nhiên.

Đúng như Hàn Ngữ Băng phán đoán, đám người ngoài kia có thêm chuẩn Thiên Kiếp kiếm nên chiến cục bị đẩy về cuối một cách nhanh chóng. Ngay cả

ngũ cấp hung thú cũng không chịu nổi một kiếm này nữa, bởi vì uy lực của nó quá lớn nên việc tung ra bất kỳ phòng ngự nào cũng dễ dàng bị cắt xuyên.

Dần dần, từng đầu hung thú chết đi, số lượng gần hai trăm đầu lúc này chỉ còn lại hơn bốn mươi đầu, toàn bộ chúng đều trọng thương nặng, khí tức ngũ cấp, tứ cấp đang không ngừng giảm xuống.

Còn đám người kia thì tốt hơn một chút, mặc dù có thêm một trăm người ngã xuống nhưng phần thắng lúc này là không thể nhầm vào đâu được.

Nhưng đúng vào lúc này!

Rống!

Rống!

Từ phía xa truyền đến, từng tiếng rống cực kỳ to lớn và tràn đầy uy lực vang vọng khắp nơi, tốc độ chạy đến của chúng nhanh tới mức chỉ cần nhắm mắt một cái là có thể đi được cả dặm đường, chỉ cần thêm một vài phút nữa là có thể đi đến nơi này.

Điều này càng khiến đám người ngày càng thêm lo lắng, chiến ý lúc này gần như bị từng tiếng rống gấp tắt, sức lực của họ đã đạt đến điểm cuối cùng rồi mà giờ chúng còn thêm tiếp viện.

“Không thể nào, mười đầu ngũ cấp hung thú...” Ở phía sau, Hàn Ngữ Băng cảm nhận được một loạt khí tức mạnh mẽ truyền đến. Gương mặt trắng bệch một mồi của nàng nay hiện lên thêm vẻ sợ hãi.

Đám người mặc dù hơn ba trăm người nhưng thực lực của họ còn lại không đến một hai thành, giờ phải đối đầu thêm mười đầu ngũ cấp hung thú nữa thì kết quả là chỉ có chết mà thôi.

Chuẩn Thiên Kiếp kiếm tuy mạnh mẽ nhưng người cầm kiếm lại yếu đuối đến cực điểm thì ngay cả một phần uy lực của nó cũng không thể đẩy ra thì làm sao có thể ngăn chặn?

“Trời diệt Tinh Kiếm Tông ta...”. Không ít đệ tử lúc này đã buông xuống, trường kiếm cũng vì thế mà bị vứt bỏ xuống.

“Trời diệt Tinh Kiếm Tông ta...”.

Gào gào!

Đang trong lúc tuyệt vọng, thì từ phía xa lại tiếp tục truyền đến một tiếng rống khác mạnh mẽ gấp nhiều lần so với đám ngũ cấp hung thú đang lao đến kia khiến đám người càng ngày càng tuyệt vọng.

Thân thể to lớn như một quả núi nhỏ đang đập không mà đến, bầu trời âm u bị hỏa diễm cháy trên thân thể nó làm cho sáng lên cả một vùng, bầu không khí lúc này tràn đầy mùi cháy xém.

Và phương hướng mà nó hướng đến lại là phía bọn họ.

Đám đệ tử vẻ mặt đáng chất hiện lên càng đậm, có nhiều người không kiềm nén được cảm xúc của mình mà gào lên khóc lớn, từng người đồng môn quan hệ thân thiết bắt đầu tụm lại thành nhóm rồi ôm nhau. Họ không muốn chết!

Cho dù là toàn bộ bêu ở đỉnh phong thực lực thì tôn thất cấp hung thú này đi ra thì họ cũng không thể nào ngăn cản được, kể cả có Thiên Kiếp binh khí cũng chẳng thể làm gì.

Một thứ sức mạnh đủ để hủy diệt toàn bộ bọn họ. Ngưng Anh cảnh cường giả không ra thì lấy ai mà ngăn chặn, cho dù có một vạn người đi chăng nữa cũng chẳng thể chống lại.

“Hahaha... Thất cấp Hỏa Lân Thú... Đúng là trời muốn diệt ta mà...”.

Bầu không khí lúc này bao trùm lấy toàn bộ bọn họ trùng xuống gần như đến điểm cuối cùng, mặc dù vẫn còn rất nhiều người còn sống nhưng từ khi đã bao trùm hết toàn bộ bọn họ.

Nhưng họ không ngờ được!

Rầm!

Đầu thất cấp hung thú kia lại hướng về phía mười đầu ngũ cấp hung thú kia chớp tới. Thân thể vừa to lớn bỏ rầm về phía trước.

Thân thể ngũ cấp hung thú bị áp lực của nó toát ra đè nén nằm lún sâu vào trong nền đất mà không tài nào nhúc nhích được. Cuối cùng, chúng bị một chân của nó đưa lên đánh mạnh xuống một cái. Mặc dù không chủ động đánh nát thân thể chúng nhưng một chân này cũng đủ lực để chấn nát đại não rồi.

Sau đó, đầu thất cấp hung thú này lại ngậm chặt thi thể của chúng rồi bay đi trước sự ngỡ ngàng của toàn bộ đám đệ tử. Cho đến một lúc lâu sau mới có người bình tĩnh dậy nhưng gương mặt vẫn hiện lên vẻ không thể tin được.

‘Hung thú lại đi giúp con người?!’.

‘Có thể sao?!’.

- - -

Ps: Chương cuối trong ngày a. Chương này ta đã cố hết sức nhưng ta viết đi viết lại mấy lần mà vẫn cảm giác thiếu sót, các đđ đọc chương này rồi cho ta nhận xét đi a. Đa tạ...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Gia Là Siêu Cấp Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47: Luyện thể

Ngay sau khi Hòa Lân Thú rời đi, toàn bộ những người đứng đó vẫn không thể hoàn hồn trở lại được. Vừa mới đối mặt với nghịch cảnh nhưng chỉ trong chớp mắt, kết quả lại xoay chuyển một cách không ai có thể ngờ đến.

Máy mắn vượt qua được đợt thú triều này nhưng số người tử thương đã lên đến gần bảy trăm người. Lân thương vong này đối với họ là cực kỳ to lớn.

“Mang thi thể họ mang về tông môn. Toàn bộ rút lui”.

Nghĩ ngợi được một lúc, thương thế của Diệp Thiên Nam đã đỡ hơn trước, cơ thể vẫn còn rất yếu nhưng thời gian lúc này không quá nhiều đối với họ nên lên tiếng quát lớn.

Nơi này có thể bị thú triều ập đến thì chắc chắn sẽ có lần thứ hai, thứ ba. Vì để bảo toàn cho những người còn lại, Diệp Thiên Nam quyết định đem quân toàn bộ rút lui.

Ở phía xa!

Hòa Lân Thú ngay sau khi giúp những người kia giết chết mười đầu ngũ cấp hung thú rồi quay trở vào hang động rồi nhà ra từng cái thi thể nguyên vẹn nằm trên nền đất.

“Không tệ”. Đứng đối diện, Đế Nguyên Quân nhìn thấy những cái thi thể đó rồi lên tiếng.

Đế Nguyên Quân ban đầu chỉ hướng cho Hòa Lân Thú ra ngoài tìm bắt một vài đầu ngũ cấp hung thú về để phục vụ cho việc rèn luyện nhục thân của hắn. May mắn thay, vì cái lệnh này mà hắn đã cứu được những đệ tử còn lại của Tinh Kiếm Tông, trong đó có cả Hàn Ngừ Băng.

Nếu như để hắn biết được năng gặp nguy hiểm thì chắc chắn hắn sẽ không tiếc việc khai mở phong ấn thêm một lần nữa. Và cũng thật là trùng hợp, địa điểm mà đệ tử Tinh Kiếm Tông đặt cứ điểm lại nằm trên một phần của ngọn núi này.

Mặc dù cách xa gần trăm dặm nhưng nhờ có trận chiến kịch liệt và từng đợt khí tức mạnh mẽ từ phía đó phát ra khiến nó chú ý đến rồi mới ổn định cục diện.

Đối với những cái xác hung thú này, Đế Nguyên Quân bắt đầu vung kiếm chém liên hồi, tốc độ tung kiếm mặc dù không quá nhanh nhưng mỗi kiếm qua đi, một phần lông da bên ngoài từ đó mà rơi xuống, để lộ từng xớ thịt đỏ hồng ở bên trong.

Sau khi tách lông da hết toàn bộ, những thi thể này đều được ném vào một cái nồi được làm bằng đá cực kỳ lớn. Phía bên dưới, hắn thi triển ra thiên địa kỳ hỏa bắt đầu nấu lên.

Nguyên liệu được nấu ở bên trong là máu của hung thú được nấu chung cùng với những xớ thịt, một phần linh dịch và nguyên liệu cuối cùng đó chính là Mộc Đăng Quả. Mặc dù công hiệu của Mộc Đăng Quả có thể gia tăng khả năng tu luyện rất tốt nhưng đan điền của hắn lúc này đã bị đóng kín nên không thể nào tu luyện.

Nhưng bên cạnh đó, nó còn có hiệu quả chữa thương cực kỳ tốt và có một phần giúp nâng cao thể chất của cơ thể. Vì thế mà hắn không tiếc mà đưa vào sử dụng.

Luyện thể được phân ra thành năm loại là luyện tạng, luyện tủy, luyện cân, luyện cốt, luyện da; mỗi loại như vậy lại có rất nhiều cách để tôi luyện đến cực hạn. Và để nhục thân đạt đến được trình độ hoàn mỹ thì cả năm loại phải được đồng thời tu luyện thì mới có thể thành công.

Việc nhục thân đạt đến hoàn mỹ của một cảnh giới thì việc dùng cường độ thân thể nghịch kháng công kích bằng chân nguyên là điều có thể. Thậm chí nó còn mang lại một khả năng tái tạo, hồi phục nhanh gấp nhiều lần so với người bình thường.

Đã từng có một đầu hung thủ vì luyện nhục thân đến đẳng cấp cao nhất khiến cho cơ thể nó đao thương bất nhập, làn da cứng tới mức mà thần khí cũng chẳng thể làm xước được. Cơ thể thì vững như bàn thạch, cho dù bị hàng ngàn vạn người cũng không thể lay đổ được. Và kinh khủng hơn, nó chỉ cần oanh nhẹ một quyền là đủ để chấn diệt cả một quả tinh cầu ngay trong chớp mắt.

Nhưng để đạt đến quá trình hoàn mỹ nhục thân thì phải trải qua vô vàn đau đớn giày xéo cơ thể mình. Giống như Đế Nguyên Quân hiện tại. Hắn đã quá tham lam khi trong một lần điều phải ngưng luyện cả năm loại trong hoàn cảnh không có chân nguyên thì việc đau đớn này đâu phải ai cũng có thể chịu đựng và có thể tưởng tượng nổi.

Ba canh giờ qua đi!

ở bên ngoài, sắc trời đã dần dần chuyển tối và đáng vẻ yên ắng lại dần dần hiện lên. Khu vực xung quanh đều không có bất kỳ một chút dị động nào mà chỉ có ở phía bên trong hang động.

Đế Nguyên Quân liên tục thôi động thiên địa kỳ hỏa đốt nóng không ngừng nghỉ cho đến khi toàn bộ nguyên vật liệu ở bên trong được nấu cho nhuyễn ra thành nước.

Mặc dù nôi đá được đóng kỹ nhưng nồng độ huyết khí và được lực được pha trộn lại với nhau đang không ngừng trùng kích mà thoát ra ngoài, một mùi thơm cực kỳ nồng đậm và rất thu hút. Ngay cả Hỏa Lân Thú cũng bị cái mùi này làm cho đề ý.

Rầm!

Nấu thêm được một lúc, cái nắp vung bên trên bị huyết khí nén lại rồi đẩy bắn ra ngoài bằng một áp lực cực lớn chán nát rồi bắn bay xung quanh.

Rống rống!

Tiếp đến, từ bên trong nôi bốc lên, một màn sương huyết sắc mờ ảo bao trùm xung quanh đẩy bắn lên cao. Và trong lúc mờ ảo thì hình ảnh mười đầu hung thủ dần dần hiện lên với gương mặt cực kỳ dữ tợn, cặp mắt thì đỏ ngòm trông như một tôn la sát hiện thế, ánh mắt nó hướng về phía Đế Nguyên Quân một cái rồi phát ra tiếng rống làm cho quả núi phải rung chuyển.

Nhưng Đế Nguyên Quân nào có đề ý đến, ngay khi nhìn vào bên trong, hắn nhìn thấy huyết khí được nấu thành một dòng huyết dịch màu đỏ tươi đang phát ra một loại sức hút cực kỳ mãnh liệt.

Ngay sau khi ném một miếng, Đế Nguyên Quân gương mặt vui vẻ thốt lên. “Rốt cuộc cũng thành”.

Nguyên liệu ban đầu có thể chất đầy cái nôi đá cao gần ba trượng nhưng bây giờ chỉ còn lại gần một mét mà thôi.

“Nồng độ huyết dịch này cũng thật là mãnh liệt”. Đế Nguyên Quân đưa tay vào quét ra một ít huyết dịch rồi đưa vào trong miệng.

Nói xong, Đế Nguyên Quân cởi bỏ toàn bộ áo quần trên cơ thể rồi nhảy vào bên trong bắt đầu ngâm mình.

“Ahhhhhhhhhh...”.

Vừa mới tiến vào bên trong chưa được ba cái hô hấp, Đế Nguyên Quân bỗng nhiên kêu lên một cách đau đớn.

Huyết dịch này vừa mới nấu xong nên nhiệt độ ở bên trong vẫn chưa có giảm xuống cùng với huyết khí mạnh bạo liên khiến cho cơ thể hắn rung lên liên hồi.

Chịu đựng thêm một lúc, toàn bộ thân thể Đế Nguyên Quân lúc này bắt đầu cháy đen lại, ngay cả lông tóc ở trên cơ thể bị rụng xuống rồi tan biến. Ngay cả những hạt mồ hôi trên gương mặt cũng không thể lăn xuống được mà bị bốc hơi một cách nhanh chóng.

Chưa dừng lại ở đó, làn da cháy đen của hắn lúc này đang bắt đầu co rút lại, và những nơi trên cơ thể bắt đầu hiện lên từng vết rách dài gần cả gang tay sâu tới tận xương như bị những lưỡi đao vô hình đang chém xuống.

Ban đầu, huyết dịch bình thường đã rất nồng đậm nhưng lúc này pha trộn với máu từ những vết rách đó chảy ra càng khiến nó ngày càng sậm màu hơn. Cơ thể Đế Nguyên Quân cũng vì thế mà bị teo nhỏ lại một cách nhanh chóng mà chỉ đến khi cơ thể hắn chỉ còn lại da bọc xương mới dừng lại. Trông nó cực kỳ đáng sợ.

Do đan điền bị khóa nên hắn không thể dùng Côn Bằng bức tranh để trợ giúp luyện hóa nên chỉ còn cách dùng chính cơ thể của mình đối chọi lại lượng huyết dịch khổng lồ đang dung nhập rất nhanh vào trong cơ thể. Vì không có thứ gì trợ giúp nên việc hấp thụ sẽ tiêu tốn một khoảng thời gian tương đối dài và vô cùng đau đớn, thế nhưng Đế Nguyên Quân vẫn một mực chịu đựng.

Thế chất của Đế Nguyên Quân lúc này chẳng khác người bình thường là bao, nên việc không có chân nguyên để bảo vệ những phần trọng yếu của cơ thể mà trực tiếp ngưng luyện và hấp thụ huyết khí được nấu luyện từ máu và thi thể của ngũ cấp hung thủ cùng với địa cấp linh dược thì chẳng khác nào đang tìm đường chết.

Nếu như người có sức chịu đựng yếu kém và cơ thể không thể điều hòa được nên việc hấp thụ quá nhiều huyết khí sẽ làm cho cơ thể bạo nổ thành trăm ngàn mảnh.

Vừa mới ngâm mình chưa được năm phút!

Răng rắc!

Từng giọt huyết khí đã thấm thấu vào khắp mọi nơi trong cơ thể từ da thịt đến gân cơ, rồi đến xương, tủy, nội tạng mang lại cảm giác giống như vạn kiếm đâm xuyên qua thân thể mà không có điểm dừng. Đau đớn nhất bắt đầu từ thời điểm những tiếng xương đang bắt đầu gãy nát vang lên.

Cùng với đó, lực phủ ngũ tạng bị huyết khí xâm nhập quá độ nên bị cản trở kịch liệt như muốn chấn nán thành trăm ngàn mảnh còn quả tim dường như bị một bàn tay vô hình bóp nghẹt lại làm cho cơ thể đã vô lực nay lại càng bị nặng thêm.

Cái cảm giác này giống như bị mười tám tầng địa ngục giày xéo cơ thể hần nhưng Đế Nguyên Quân lại kiên quyết chịu đựng cho đến khi không chịu nổi nữa mới thôi.

Ba ngày qua đi, Đế Nguyên Quân vẫn một mực tiếp tục hấp thụ. Cơ thể gầy gò chỉ có da bọc xương với từng miệng vết rách đỏ hồng kia đang dần dần khép lại. Những cảm giác đau đớn đó vẫn còn đang tiếp diễn nhưng gương mặt của hắn lại dần dần trở lại bình thường.

Dù chỉ mới trải qua một thời gian ngắn nhưng hiện tại, Đế Nguyên Quân đã có thể cảm nhận được cường độ nhục thân đã được cải thiện và nâng cao lên một đẳng cấp hoàn toàn mới.

Những đoạn xương gãy nát lúc này đang dần dần liền lại với nhau và lực phủ ngũ tạng cũng đang dần bình ổn trở lại.

Do cơ thể ban đầu quá yếu, lượng huyết dịch nồng đậm này không thể đi vào một cách nhanh chóng được, nên cho đến bây giờ. Thân thể Đế Nguyên Quân đã mạnh hơn rất nhiều, từng lỗ chân lông không nghe theo sự điều phối của hắn mà ngày một mở rộng.

Tạo điều kiện để huyết dịch được tiến vào bên trong ngày một cách điên cuồng, giống như nó vừa mới tìm được một cái vật chứa trống rỗng nào đó vậy.

Một tuần nữa trôi qua, toàn bộ huyết dịch đã bị Đế Nguyên Quân thu vào trong cơ thể và vẫn đang không ngừng luyện hóa chúng.

Ngay ở dưới đáy quả tim, Đế Nguyên Quân cảm giác được phía dưới đó là một cái mặt hồ phẳng lặng không có một giọt nước nào. Nhưng hiện tại, từ phía trên cao đang nhỏ xuống từng giọt huyết khí được ngưng luyện từ huyết dịch đang chảy khắp trong cơ thể.

Dần dần, cái mặt hồ cạn nước kia bắt đầu có dấu hiệu phục sinh bằng một dòng huyết khí mạnh mẽ.

Cơ thể Đế Nguyên Quân bây giờ hoàn toàn trở lại bình thường. Những vết rách trên cơ thể, từng khúc xương gãy nay đã hoàn toàn liền lại với nhau như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Đặc biệt hơn, toàn bộ khung xương trong cơ thể giống như đã bị thay đổi bằng một thứ giống như kim loại màu hồng nhạt cực kỳ chắc chắn. Nếu có thể so sánh thì nó giống như một thanh pháp khí vậy.

Làn da ngăm đen lúc này đều đã sáng lên thấy rõ và phía bên ngoài giống như có một tầng mỏng huyết khí trải dài bên ngoài da như một tấm áo giáp mỏng. Những bắp thịt, những múi cơ, từng sợi gân trong cơ thể đều đã mạnh mẽ hơn trước rất nhiều.

Với mật độ cơ thể đã được tăng lên một cách nhanh chóng, ngay bây giờ, Đế Nguyên Quân chỉ cần tung nhẹ một quyền thôi cũng đủ để đánh ra một ngàn cân cự lực rồi. Và đó vẫn chưa phải là điểm cuối của hiện tại.

Đợi đến khi huyết dịch bị hắn luyện hóa hết toàn bộ thì cơ thể hắn sẽ còn mạnh mẽ hơn thể nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Gia Là Siêu Cấp Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 48: Cùng Sơn Cốc - Bế quan

Ba tháng sau!

Tỉnh Kiếm Tông!

Chấp sự đường!

Một tòa tháp nguy nga cao gần mười tầng với từng tầng có vai trò riêng biệt. Tại tầng thấp nhất, là một nơi chuyên để xử phạt đệ tử vi phạm môn quy. Căn phòng rộng lớn này chỉ ít cũng phải lên đến gần hai trăm mét vuông. Xung quanh được bố trí bằng những viên linh thạch lam quang phát sáng.

Ở phía trên cao, một dãy lầu cao gần ba trượng với bên trên có ba vị lão giả râu tóc dài bạc phơ lớn tuổi đang nhắm mắt dưỡng thần.

Thấp hơn một chút, ngay tại vị trí trung tâm là nơi mà trưởng môn tọa vị, còn ở hàng lầu thấp nhất chính là vị trí mà các cửa trưởng lão trong tông. Những

lũy còn lại xung quanh, đó chính là những nơi mà các đệ tử có cấp bậc cao được phép đi đến.

Và đứng ở thấp nhất, một bóng dáng người nữ từ đứng cúi đầu, bộ môn phục trên người rách nát đi một vài phần. Mái tóc bù xù rối tung che lấp toàn bộ khuôn mặt. Với hai tay bị một cái gông lớn khóa chặt.

Ẩn sâu dưới mái tóc rối xù đó, một gương mặt nữ tử phiến muộn hiện lên, cặp mắt thâm quầng như người bị mất ngủ, sắc mặt xơ xác, đôi môi nứt nẻ trắng bệch trông rất đáng thương.

“Mộ Tinh Trúc, ngươi có biết tội của mình?”. Phía trên cao, một thanh âm lão giả truyền xuống.

“...”. Nhưng Mộ Tinh Trúc gương mặt thất thần không trả lời.

Đối diện với đại trưởng lão nhưng lại bị nàng làm ngơ như không hề nghe thấy nên lão giả kia quát lớn. “Hỗn xược. Người đâu, đánh ép nàng quý xuống?”.

Sau đó, một nhóm ba tên đệ tử tay nắm thiết chùy tiền lại gần. “Tinh Trúc trưởng lão, thất lễ”.

Bụp bụp!

Thanh âm từng tiếng chùy thủ đánh mạnh lên cơ thể vang lên, cả ba tên đệ tử kia mỗi một lần vung tay mạnh mẽ đến mức mà người đứng ở bên ngoài chấp sự đường đều có thể nghe thấy.

Đau đớn là thế, nhưng Mộ Tinh Trúc lại không một lần kêu lên một tiếng, gương mặt vô hồn không một cái chớp mắt, toàn thân như không hề cảm giác được một chút nào đau đớn. Mặc dù thân thể đang không ngừng rướm máu nhưng nàng vẫn bất động. Không màng đến xung quanh.

Ở trên cao, năm vị trưởng lão kia nhìn Mộ Tinh Trúc mà trong lòng đau xót, cùng là đồng môn đệ tử một thời và giờ đã là trưởng lão của tông môn nên họ nhìn thấy nàng bị đánh đập như vậy lại không thể làm gì, ngay cả một tiếng nói cũng không thể nói ra.

Bởi vì ở trên cao kia, ba vị đại trưởng lão gần như nắm quyền ở trong tông đang tại vị thì ngay cả trưởng môn cũng chẳng thể làm gì khác được. Chỉ có thể ngược mắt nhìn Mộ Tinh Trúc bị hành hình mà thôi.

Đánh thêm một lúc lâu, gương mặt ba tên đệ tử cũng đã lấm tẩm mồ hôi, mặc dù tay thì liên tục vung chùy nhưng biểu cảm của họ lại vô tận sòng lòn.

Mặc dù không quá quen biết Mộ Tinh Trúc trưởng lão nhưng toàn bộ đệ tử trong tông ai cũng mến mộ nàng, một phần vì nhan sắc xinh đẹp, vẻ bên ngoài thanh tao và tính cách của nàng rất dễ gần. Nàng gần như được xem là một đại mỹ nữ toàn diện nhất trong tông. Tuổi tác của nàng mặc dù lớn một chút nhưng không thể phủ nhận nhan sắc ngày một càng xinh đẹp của mình.

Nhưng hiện tại, nữ tử thanh tao xinh đẹp kia đã hoàn toàn chết đi, thay vào đó là một người vô hồn giống như một bức hình nhân không có cảm xúc.

Điều này khiến ai nhìn thấy cũng phải đau lòng!

“Đại trưởng lão, xin suy nghĩ lại chuyện này?”. Không chịu nổi nữa, Phong Nhận lão giả bất đứng dậy, hai tay ôm quyền hướng về phía ba người ngồi ở trên cao cầu khẩn.

“Xin đại trưởng lão suy xét”. Tiếp đến, bốn người khác cũng bật đứng dậy, hai tay ôm quyền lên tiếng.

“Hò nháo, các người...”. Đáp lại, Định Thân lão giả điều hành chấp sự đường lên tiếng quát. Lão giả này chính là người ở tầng một của Thi Đường Thập.

Gương mặt lão giả hiện lên vẻ hung hăng rất chán ghét.

Nhưng sau đó, bà ba lão giả đại trưởng lão vẫn không hề để ý đến, hai mắt vẫn cứ thít chặt, toàn thân không hề có một chút nhúc nhích, giống như đang nằm nghỉ ngơi.

Thấy vậy Định Thân lão giả trên gương mặt bỗng nhiên nhếch mép nhẹ như đang cười, bỏ mặc ánh mắt của năm trưởng lão kia nhìn mình mà tiếp tục ra lệnh. “Tiếp tục đánh cho ta”.

Ba tên đệ tử nghe thấy như vậy lại càng thêm rùng mình, cái con người này làm sao mà ác độc. Và những người được xem là đại trưởng lão chức cao vọng trọng kia nữa. Cả ba người đã vung chùy không biết là bao nhiêu lần rồi. Phía thân sau của Mộ tinh Trúc lúc này gần như đã bầm đen hết toàn bộ, cái áo mỏng ở bên ngoài thì bị xé rách thành nhiều mảnh, để lộ cơ thể mạt nhược ở phía sau khiến nhiều người phải đau xót.

Đánh thêm một lúc lâu, một lão giả trên cao kia mới có chút dị động. Cặp mắt đóng chặt lúc này mới có dần dần mở ra. Ánh mắt nhìn xuống phía bên dưới nhìn lướt qua Mộ Tinh Trúc một hồi rồi lên tiếng. “Nhốt nàng vào Cùng Sơn Cốc”.

Vừa nói xong, vị lão giả này lại tiếp tục nhắm mắt dưỡng thần.

Cùng Sơn Cốc, một nơi được xem là sâu và tối tăm nhất của Tinh Kiếm Tông. Hình phạt bị bắt nhốt vào trong này được xem là một trong những hình phạt nặng nhất một trong.

Người tiến vào trong đó sẽ bị khóa chặt, không có một con đường đi ra. Quanh năm bị bóng tối bao trùm và bị hắc khí dần dần ăn mòn cơ thể.

Đã từng có rất nhiều người bị nhốt ở trong đó nhưng không thấy có một ai trở ra. Và không ai có thể biết được bên trong rốt cuộc tồn tại thứ gì, cũng chỉ ba đại trưởng lão kia biết một chút mà thôi.

“Đại trưởng lão, không thể”. Phong Nhận lão giả nghe thấy vậy liền lên tiếng, “Kính xin đại trưởng lão suy xét”.

Bánh!

Lời nói vừa dứt, lão giả kia thình lình vỗ nhẹ lòng bàn tay xuống thành ghế, ngay sau đó là một chương kinh mờ ảo hướng về phía Phong Nhận lão giả. Ngay lập tức, thân thể Phong Nhận lão giả bị đánh bay ra ngoài, trên ngực dần dần xuất hiện một hình bàn tay lõm vào.

Khỏe miệng lão phun ra một ngụm máu lớn rồi ngất lịm đi.

Còn lại bao quát những đệ tử cùng với các trưởng lão khác phải rùng mình.

Quá tàn nhẫn!

Phía bên dưới, ba tên đệ tử thân thể có chút đứng không vững, hai chân liên tục run lên, ánh mắt run sợ nhìn về phía trên cao rồi nuốt xuống một ngụm khí.

Sau đó, cả ba người tiến lại gần rồi diu Mộ Tinh Trúc ra ngoài, hướng về Cùng Sơn Cốc vị trí mà đi.

Phía bên ngoài, đám đệ tử dưới trướng của Mộ Tinh Trúc nhìn nàng với vô tận gọn sóng, họ cảm phần, sợ hãi, lo lắng cho nàng nhưng không thể làm gì hơn mà chỉ biết đứng nhìn nàng bị bắt đi.

Lúc này, tại Nam Hoang Sơn Mạch!

Bên trong sơn động!

Đế Nguyên Quân từ bên trong luyện hóa huyết dịch thình lình tỉnh dậy. Toàn thân bị một tầng màu đen tạp chất đông kết lại thành từng mảng lớn giống như bức phù điêu.

Đế Nguyên Quân thân thể phát lực một chút rồi thở mạnh một tiếng khiến toàn bộ tạp chất bám trên cơ thể rơi xuống. Để lộ một cơ thể trắng sáng hồng hào, mặc dù lông tóc bị rụng hết toàn bộ nhưng trên mặt độ thể và cơ bắp hiện lên rất là rắn chắc trông như được tạc lên vậy.

Dần dần, cặp mắt thít chặt dần dần mở ra, vô tận ở trong đó, một tầng huyết khí từ bên trong phát ra một tầng huyết quang bao phủ rồi tán đi.

“Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra?”. Một tay đưa lên ngực cảm nhận được quả tim bỗng nhiên đập mạnh bất thường và trong thâm tâm lại xuất hiện một gọn sóng động cực kỳ mãnh liệt.

Vô tình, ánh mắt sâu thẳm thình lình hướng về phía phương hướng Tinh Kiếm Tông mà không biết chủ ý. Chỉ là theo bản năng nhìn mà thôi.

“Phù...”. Không biết là chuyện gì nên không cần phải để ý thêm, Đế Nguyên Quân thở nhẹ ra một hơi rồi cảm nhận cơ thể mình.

Phía bên trong quả tim, dưới đáy dần dần xuất hiện gọn sóng. Liên tiếp là từng sóng huyết khí va chạm vào nhau mãnh liệt giống như một cái bể nước lớn. Thời gian hơn ba tháng, Đế Nguyên Quân mới có thể luyện hóa được toàn bộ huyết dịch còn lại.

Mặc dù huyết dịch cực kỳ nồng đậm nhưng sau khi bị luyện hóa, huyết chỉ lại chỉ có thể ngưng tụ thành một tắc hơn mà thôi.

Nhưng chỉ với chừng đó, Đế Nguyên Quân lại cảm giác được thân thể mình hiện tại đã đạt đến một đẳng cấp khác. Bình thường nếu như không sử dụng chân nguyên, tối đa hẳn có thể tung ra một quyền nặng ít nhất là bốn năm trăm cân mà thôi. Nhưng hiện tại, chỉ cần hấn tùy ý đánh ra một quyền đạt đến gần sáu ngàn cân cự lực.

“Hahaha. Hoàn mỹ nhục thân quả thật là khác biệt”. Cảm thụ xong, Đế Nguyên Quân thoải mái nhận định. “Chỉ mới Thức Nhân cảnh tầng hai thân thể thôi nhưng cảm giác thật sự khiến người ta kinh ngạc mà”.

Nếu như để người ngoài nghe thấy được sẽ khiến họ phải giật mình, mười đầu ngũ cấp hung thú huyết khí kết hợp với linh dịch cùng một quả địa cấp linh được mà chỉ có thể ngưng luyện nhục thân đến cảnh giới như vậy.

Nếu như cho một người bình thường luyện hóa thì chắc chắn có thể đẩy một người từ nhục thân bình thường lên Thiên Địa cảnh thậm chí đạt đến Thiên Địa cảnh đỉnh phong rồi.

Nhưng với chừng này đối với Đế Nguyên Quân đã là kết quả đã vượt qua sự mong đợi của hắn. Nếu như lúc ban đầu sử dụng chân nguyên hay công pháp để hỗ trợ thì đâu có thể được như hiện tại. Huyết dịch kia chắc chắn sẽ bị công pháp và đan điền hấp thụ đi một đoạn rất lớn.

Mặc dù rất là nguy hiểm nhưng lần đánh cược này lại mang lại kết quả đáng giá.

Đội thêm một quãng thời gian nữa, Đế Nguyên Quân khôi phục lại đan điền, lợi dụng chân nguyên cùng nhục thân của hắc hiện tại thì cho dù Ngưng Hải cảnh đứng trước mặt hắc cũng chẳng thể tạo được chút áp lực.

“Hahaha. Không ngờ đến, ta liều mạng một lần lại đáng giá như vậy?”. Đang lúc cảm nhận nhục thân, Đế Nguyên Quân thành linh cảm nhận được từ phía bên trong đan điền, một sợi chân nguyên đang nằm ngay ngắn ở trong đó, mặc dù chỉ một sợi nhỏ thôi nhưng cũng đủ để hắc khôi phục lại đan điền như thưở điểm ban đầu là điều có thể.

Tương chừng đan điền bị khóa ít nhất là nửa năm nhưng hiện tại chỉ mới trải qua ba tháng thời gian liền có dấu hiệu biến chuyển. Việc này chắc chắn không phải là do đan điền tự ý khôi phục lại mà là thời điểm cứu tử nhất sinh kia đã kích thích nên mới có thể được như vậy.

Đan điền hiện tại đã khai mở, mặc dù chưa hồi phục đến đỉnh phong nhưng chỉ cần một đoạn thời gian ngắn hắc có thể hoàn toàn khôi phục. Có thêm phụ trợ của đằm linh dịch thì việc hồi phục và đột phá Ngưng Hải cảnh là điều chắc chắn.

Vui mừng là thế, Đế Nguyên Quân không quên chuyển ánh mắt nhìn về phía Tiểu Oanh rồi thì thầm “Vẫn chưa tỉnh dậy sao?”.

Tiến lại gần nơi mà Tiểu Oanh đang nằm, Đế Nguyên Quân đưa tay vuốt ve nhẹ bộ lông vũ mềm mượt một lúc rồi hướng về phía bên dưới đáy Linh Dịch tiếp tục bế quan cầu đột phá.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Gia Là Siêu Cấp Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Thiên Đồ Chi Cấm

Ba tháng sau!

Ở phía bên dưới đáy hồ, Đế Nguyên Quân lúc này giống như một cái lỗ đen thu nhỏ đang điên cuồng luyện hóa, số lượng linh dịch ở bên trong đằm càng ngày càng giảm dần.

Ba tháng trôi qua, cả cái đằm rộng hơn hai trăm mét vuông bị hắc hấp thụ gần như hết toàn bộ nhưng vẫn chưa chịu dừng lại.

Côn Bằng thần đồ sản sinh ra một loại thần thôi gọi là “Thôn Phệ”, mà cho đến hiện tại, Đế Nguyên Quân mới có thể thi triển được một phần nhỏ uy lực của nó. Mặc dù chỉ mới sơ nhập thôi, nhưng uy lực của nó lại bá đạo vô cùng.

Bình thường nếu như không có loại công pháp này, Đế Nguyên Quân muốn tự mình luyện hóa hết chỗ linh dịch này thì đâu phải là ba tháng, ít nhất là phải hơn một năm. Tốc độ luyện hóa của hắc hiện tại đã tăng gấp ba gấp bốn lần lúc trước. Và việc luyện hóa này dường như kết tinh lại thành chân nguyên nó nồng đậm hơn rất nhiều.

Thôn Phệ thần thông hiệu quả đúng như tên gọi của nó, thế gian vạn vật có thể bị nó thôn phệ, vừa giúp người thi triển gia tăng khả năng tu luyện, vừa có khả năng ngưng tụ linh khí và chân nguyên lại rồi tạo thành một vụn nhỏ,...

Cái lỗ đen ở ngay phía sau lưng mặc dù chỉ nhỏ khoảng chừng hơn một gang tay nhưng tốc độ xoay chuyển của nó cực kỳ nhanh. Cảm giác như linh dịch tiến vào mỗi khắc đều bị nó nghiền ép hết toàn bộ. Chưa dừng lại ở đó, cái lỗ đen nhỏ này đang dần một lớn lên theo cảnh giới của hắc.

Cho đến cuối cùng, Đế Nguyên Quân sau khi hấp thụ hết toàn bộ. Hắc vẫn chưa chịu dừng dậy mà tiếp tục củng cố lại đan điền của mình.

Cảnh giới hiện tại của hắc đã đạt đến Thức Nhân cảnh tầng chín đỉnh phong và tiếp tục trùng kích lên một tầng cao hơn.

Thiên đạo còn có điểm thiếu sót thì việc con người tu luyện cũng vậy. Để phá vỡ ranh giới thiếu sót này, không chỉ cần một lượng lớn chân nguyên trong cơ thể và công pháp đặc hiệu mang lại. Để trùng kích lên một tầng cao mới để chạm tới thiên địa ghen tỵ.

Nhập Thiên Đồ!

Mãn cấp cảnh giới tầng thứ mười, con người ngay khi đột phá đến Ngưng Hải cảnh mới có thể làm được điều này nhưng đan điền Đế Nguyên Quân lại hoàn toàn khác biệt, Hồn Động thức hải, hồn động chân nguyên, nó còn cường đại hơn ngưng hải cảnh đan điền mang lại.

Việc có thể trước một cảnh giới ngưng tụ được mãn cấp cảnh giới khiến căn cơ của hắc hiện tại mạnh mẽ hơn tu luyện giả đồng đẳng cấp hơn gấp nhiều lần.

Nhưng để so sánh với việc lúc trước tu luyện thì mỗi cảnh giới của hắc đều nhập Thiên Đồ, lời văn nó kéo dài ít nhất phải hơn một canh giờ và không ngừng đánh xuống những tia lôi có uy lực siêu việt. Nhưng với hiện tại, hắc đã phong bế hết toàn bộ thiên phú khiến cơ thể tu luyện giống như người bình thường nhưng vẫn có thể nhập Thiên Đồ trước đa số những người được xem là thiên kiều kìa.

Nếu như gọi là thiên tài thì Đế Nguyên Quân xếp thứ hai thì thế gian này không có ai xếp thứ nhất!

Mặc dù hiện tại Đế Nguyên Quân có thể ngưng tụ chân nguyên thành ngưng hải nhưng việc miễn cấp Thức Nhân cảnh hiện tại là điều bắt buộc phải làm.

Thình lình, cái lỗ đen phía sau lưng hắn dần dần thu nhỏ rồi quay trở về đan điền, đồng thời khí tức được đẩy cao lên đến cực điểm. Thức Nhân cảnh tầng chín đỉnh phong đang liên tục trùng kích vách ngăn cuối cùng.

“Phá cho ta...”. Đến điểm cực hạn, Đế Nguyên Quân hai tay ngưng ấn rồi quát lớn.

Khí lực toàn thân của hắn hiện tại thình lình bùng nổ, một đợt sóng chân nguyên phát ra uy áp đè nén xuống khu vực xung quanh. Vách ngăn vỡ ra, toàn bộ chân nguyên bị chèn ép trong suốt thời này đang bạo nổ mà nghênh hướng Thức Nhân cảnh mười cấp giống như vật chứa.

Phía bên trong, một lượng chân nguyên cực lớn thi nhau đổ ập đến khiến đan điền căng lên hết cỡ rồi bắt đầu xuất hiện từng vết nứt nhỏ và dần dần nó chạy dọc xuống bao bọc toàn bộ như muốn nổ tung.

Đế Nguyên Quân đã lường trước điều này nên bắt đầu điều tiết chân nguyên đang liên tục bảo vệ những điểm bị xé rách kia một cách cẩn thận.

Phốc!

Ngay khi đan điền dần ra hết mức, Đế Nguyên Quân phun ra một ngụm máu đen nhỏ xuống bên dưới nền đất. Ngay khi nhỏ ngụm máu đen này, cảm giác trong cơ thể bắt đầu nhẹ dần xuống, vách ngăn cuối cùng đã bị phá vỡ. Và chân nguyên đang được bổ sung một cách kịch liệt.

Dần dần, đan điền đã bắt đầu ổn định, Đế Nguyên Quân tiếp tục điều tiết chân nguyên từ từ dung nhập vào bên trong bởi vì thức hải không có khả năng bao bọc và gián cách tốt được như ngưng hải nên mỗi bước đi chậm rãi này là điều hết sức cần thiết.

Gương mặt trắng hồng có một chút tái nhợt nhưng khí tức trên người lại không ngừng tăng lên. Lượng chân nguyên trong cơ thể mặc dù bị rút đi một lượng lớn rồi nhưng vẫn không thể lấy hết đi được.

Tầng thứ mười này mặc dù đã là miễn cấp nhưng thức hải vẫn phải có giới hạn, ngay khi chân nguyên đã lấp đầy thì việc thúc ép thêm nữa sẽ khiến đan điền bị giãn ra hết cỡ, lâu dần sẽ bị mỏng yếu và rất dễ bị trùng kích khiến đan điền vỡ tung.

Ngay khi đạt đến miễn cấp đỉnh phong, Đế Nguyên Quân bắt đầu đóng đan điền trở lại, ngăn không cho chân nguyên tồn dư ở bên trong cơ thể tiếp tục nhòe nhét vào và ổn định lấy chúng.

Ngay lúc này, phía bên ngoài son động. Bầu trời trong xanh đang dần tích tụ lại những đám mây đen trải dài gần hai dặm, và từ trên đó dần dần xuất hiện từng sợi lôi quang uốn lượn chuẩn bị đánh xuống.

Ngồi sâu ở bên trong, cặp mắt Đế Nguyên Quân thình lình mở ra, kéo theo đó là một vệt sáng xanh từ ánh mắt truyền ra soi sáng một vùng tối.

Phía bên ngoài lôi vân kéo đến đã phủ kín một tầng trời và đã sẵn sàng để tẩy phạt nhưng vẫn chưa đến lúc. Một lần nữa, Đế Nguyên Quân tiếp tục tĩnh dưỡng lại, đợi đến khi đan điền hoàn toàn liền lại thì mới bắt đầu tẩy phạt.

Một ngày qua đi, Đế Nguyên Quân từ trong tu luyện tỉnh dậy. Cảm giác thân thể hắn lúc này cực kỳ bay bổng rất nhẹ, chỉ cần một ý niệm rồi chạm nhẹ chân xuống nền đất thôi cũng đủ để đẩy bản cơ thể nhảy lên cao hàng ngàn mét.

Chưa hết, ngay lúc này hắn đã có thể đạp không mà đi. Điều này chỉ có thể làm được khi một người đã đạt đến Ngưng Hải cảnh rộng lớn, hoặc Thiên Địa cảnh mới có thể làm được.

Trải qua một thời gian tương đối lâu hắn mới đạp không mà đi, từng bước chân từ tốn bước đi ra bên ngoài.

Rời khỏi hang, ánh mắt Đế Nguyên Quân nhìn chừng chọc lên phía trên đám lôi vân kia rồi thở dài một hơi. “Cái cảm giác này thật lâu rồi chưa có”.

Không chậm trễ thêm nữa, hai chân phát lực đẩy thân thể hắn bay lên cao gần một ngàn trượng mới dừng lại. Và phía trên cao, từng sợi thanh lôi bắt đầu dị động. Cảm giác giống như tòa lôi vân này đang dùng ánh mắt chừng chọc nhìn hắn.

Rầm rầm!

Tích tụ lại một lúc, tòa lôi vân này bắt đầu hạ xuống một tia thanh lôi đầu tiên. Tiếng sấm vang nổ lớn vang vọng bao phủ toàn bộ Nam Hoang Sơn Mạch.

“Cảm giác này là. Thiên Đồ Chi Cấm. Không biết là vị thiên kiêu nào đang tiếp nhận tẩy lễ”. Ở phía ngoài xa, một vị lão giả lên tiếng. Mặc dù là một cường giả đỉnh cấp nhưng việc dùng mắt để quan sát ở khoảng cách xa gần đậm như vậy là điều không thể.

Nếu như sử dụng thần thông để nhìn xem thì rất dễ đã động đến thiên uy, nặng hơn một chút thì bị thiên uy trực tiếp trừng phạt. Như vậy thì hậu quả hết sức nặng nề.

Ngay cả toàn bộ thiên kiêu đang ở trong Nam Hoang Sơn Mạch cũng hết sức tò mò, mặc dù là thiên kiêu nhưng chỉ có một ít người có thể dẫn đến tẩy lễ như vậy được.

“Là ai đang tẩy lễ Thiên Địa cảnh?”.

Lúc này, toàn bộ ánh mắt của những người ở bên trong đều nhìn cao lên trời, hướng về phía Đế Nguyên Quân với vẻ tò mò.

Khu vực xung quanh, đám hung thú như bị thanh lôi này làm cho sợ hãi mà chạy tán loạn. Ngay tại vị trí trung tâm, từng tia thanh lôi đang liên tục trùng kích xuống, hạ trên cơ thể Đế Nguyên Quân.

Một tia thanh lôi xẹt qua, thân thể Đế Nguyên Quân bắt đầu run nhẹ lên một cái. Ngay lập tức, hắn cảm nhận được nồng độ linh khí thuần chất ở bên trong những tia thanh lôi kia giống như đang thu hút bản thân mình.

Hai chân xếp bằng, Đế Nguyên Quân tiếp tục tu luyện, bỏ mặc đi lôi vân ở trên cao kia đang liên tục bắn ra từng tia lôi nhỏ chạy dọc xuống. Nhưng không thể làm hắn lo sợ. Hai mắt nhắm chặt rồi bắt đầu vận chuyển chân nguyên ở trong cơ thể.

Rầm rầm!

Việc không để ý đến khiến cho lôi vân như bị làm cho tức giận, thường thường mỗi một đợt hạ xuống như vậy cách nhau khoảng hai mươi hơi nhưng hiện tại nó lại tích tụ rồi đánh xuống một cách liên hồi và uy lực của nó cũng ngày một tăng lên. Thậm chí nó có thể so sánh với Thiên Địa cảnh tây lễ nữa.

Tắm trong lôi quang, thân thể Đế Nguyên Quân bắt đầu có dấu hiệu bị thương, trên cơ thể bắt đầu xuất hiện từng vết cháy đen và từng vết rách trên da thịt sâu tới tận xương.

Nhưng hắn lại không sợ, nhục thân hiện tại đã mạnh mẽ hơn trước rất nhiều lần và có chân nguyên hỗ trợ nên việc bị thanh lôi đánh nhiều xuống cũng không thể làm hắn thương tổn nặng được.

Trải qua lần luyện thể trước, nhục thân hiện tại của hắn đã có khả năng hồi phục, mặc dù không thể ngay lập tức khép lại miệng vết thương nhưng để ý kỹ một chút thì có thể nhìn thấy từng sợi tơ máu đang bò lết lại với nhau kết lại thành một cái lưới màu đỏ tươi bao phủ miệng vết thương như đang dán lại. Dần dần, từng miệng vết thương ngày một khép lại.

Trải qua gần hai mươi đợt lôi tẩy, thân thể hắn hiện tại ánh lên, nhìn cực kỳ mờ ảo, ẩn ẩn phía bên dưới lại nhìn thấy từng tia lôi dẫn trải dài trên da thịt. Nhục thân lại thêm một lần nữa được tôi luyện, huyết khí ở trong tim lúc này đang điên cuồng rung động. Mỗi một lần lôi tẩy, lượng huyết khí bên trong càng sôi động và được ngưng tụ ngày một nhiều.

Khí huyết một lần nữa bốc lên!

Cho đến khi lôi vân đang dần dần tán đi, Đế Nguyên Quân dần dần mở mắt. “Thiên Đố cũng chỉ đến như thế, yếu đến đáng thương”.

Lời nói ngạo nghễ của hắn vang vọng khắp thiên địa. Tỏa lôi vân tán đi gần như toàn bộ ngay khi nghe thấy vậy lại cấp tốc ngưng tụ lại. Mây đen kéo đến ngày một nhiều, sắc trời cũng vì thế mà tối sầm lại một cách nhanh chóng.

“Đứng. Phải như thế, tiểu gia ta đứng đây, ngươi có dám đánh”. Thanh âm cao ngạo một lần nữa vang lên.

Rầm rầm!

Lúc này, tỏa lôi vân giống như đang cực kỳ nóng giận, nó đánh xuống không chỉ là một tia thanh lôi mà lần này lại hoàn toàn khác, gần hai mươi tia đồng loạt đánh xuống.

Rung động mạnh mẽ này khiến toàn bộ Nam Hoang Sơn Mạch phải rung chuyển.

“Rốt cuộc là ai đang tẩy lễ?”. Đám người thiên kiều lúc trước một lần nữa sợ hãi mà thốt lên.

"Mẹ ơi, là ai dẫn đến lôi vân hình thái, quái vật".

Người có thể dẫn động không chỉ một lần tẩy lễ mà là hai lần, và lần thứ hai này lại mạnh mẽ hơn trước gấp mười lần, mười tám tia thanh lôi dần dần ngưng kết lại thành một đầu lôi long cao gần mười trượng, thân thể từng chi tiết dần dần hiện lên, cái đầu lớn với hai cái long giác dài cong vuốt, khóe miệng mở rộng với từng cái răng sắc bén dọa người. Ánh mắt chủ tử nhìn chăm chăm Đế Nguyên Quân rồi bắt đầu hạ xuống.

Từng tia lôi dẫn trên cơ thể nó bắt đầu lan ra và đang không ngừng trùng kích xuống phía bên dưới nền đất khiến đại địa rung lắc một cách mãnh liệt.

“Tốt, tốt. Ta đến...”. Nhìn thấy lôi long đang hạ xuống, Đế Nguyên Quân đột nhiên phá lên cười lớn rồi đẩy bắn cơ thể lên cao, đâm đầu trực tiếp vào bên trong.

Thấy vậy, Lôi long lại càng thêm tức giận, khóe miệng của nó mở lớn hết mức rồi nuốt chửng Đế Nguyên Quân không hề thương tiếc.

“Chỉ đến thế thôi sao?”. Hai tay kết ấn, Đế Nguyên Quân quát lớn.

Trên cơ thể hắn, chân nguyên trong đan điền dần dần tan biến, thức hải rộng lớn cũng vì thế mà bắt đầu rung lắc co lại một cách mãnh liệt.

Sau tiếng quát lớn, khí tức Đế Nguyên Quân lại thêm một lần nữa bạo tăng. Chân nguyên trong cơ thể đã hoàn toàn biến mất, thay vào đó là hỗn độn linh hải tạo thành từng cột sóng lớn vỗ mạnh vào đan điền.

Bị nuốt sâu vào bên trong. Đế Nguyên Quân bị vô vàn tia lôi dẫn đang điên cuồng trùng kích trên cơ thể, thì bỗng nhiên. Từ sau lưng, một tôn côn bằng mờ ảo dần dần hiện lên.

Đầu côn bằng kia mặc dù bị trùng kích, nhưng cơ thể của nó lại không chịu bất kỳ một chút thương tổn nào, thay vào đó là nó đang không ngừng triển lớn. Dần dần, trên cơ thể nó dần dần hiện lên từng sợi lông vũ đỏ sắc và từng cái gai sắc nhọn ở hai bên đỉnh đầu trông cực kỳ bá đạo.

Rống!

Ngay sau khi tẩy lễ, côn bằng bắt đầu vỗ cánh bay xung quanh Đế Nguyên Quân rồi rống lớn một tiếng. Tiếng rống hiên uy này của nó vang lên báo hiệu cho Đế Nguyên Quân sắp thành.

Một lần nữa, Đế Nguyên Quân hai tay tiếp tục kết ấn rồi quát lớn một tiếng, “Phá cho ta”.

Ngay sau đó, đầu lôi long và tòa lôi vân ở bên trên bị cường thế mạnh mẽ đánh tan toàn bộ. Để lộ cơ thể hoàn mỹ dưới ánh nắng chiếu rọi. Cơ thể trụi nhẵn không có một sợi lông tóc, làn da sáng bóng không có một mảnh vải che thân nhưng Đế Nguyên Quân lại mang một phong phạm ngạo nghễ trước thiên địa.

“Ngưng Hải Cảnh – Thành!!!”.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Gia Là Siêu Cấp Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: Chơi chết người

Đột phá thành công, Đế Nguyên Quân quay trở lại son động. Một phần để củng cố lại cảnh giới và một phần là chờ đợi Tiểu Oanh thức tỉnh.

Một tháng qua đi!

Đế Nguyên Quân đang trong lúc tu luyện thì cảm nhận phía trên đầu mình đang bị thứ gì đó gõ mõ. Tỉnh dậy, Đế Nguyên Quân ngẩng đầu lên cao thì nhìn thấy trước mắt là một đầu chim với bộ lông vũ ánh vàng như ngọn lửa.

“Tỉnh dậy rồi sao”. Đế Nguyên Quân đưa tay vuốt ve bộ lông mềm mịn của nó một cái rồi nói.

“Chi chi”. Đáp lại, Tiểu Oanh vỗ cánh bay vòng xung quanh người hắn mấy vòng rồi kêu lên vui vẻ.

Thời gian nó luyện hóa cho đến thức tỉnh đã gần một năm và bây giờ, nó đã hoàn toàn lột xác. Thân thể đã lớn hơn trước và huyết mạch ngày một càng tinh thuần hơn, thực lực hiện tại của nó đã là nhất cấp hung thú. Trái với vẻ hung tợn, dữ dằn của đám hung thú. Tiểu Oanh lại một mực cực kỳ hồn nhiên và rất dễ gần.

Nó đối với Đế Nguyên Quân giống như đối xử với đầu chim lớn kia, cực kỳ thân thiết.

“Tỉnh dậy rồi thì ta cần gì phải ở lại nơi này, ra ngoài thôi”.

Đi trước, Đế Nguyên Quân lấy ra bộ áo quần cũ rồi mang vào.

Ra khỏi hang động, Đế Nguyên Quân hướng về phía bên ngoài mà đi. Đã một thời gian dài hắn ở trong Nam Hoang Sơn Mạch bế quan tương đối lâu nên hiện tại hắn có cảm giác hơi buồn chán.

Cảnh giới đột phá và thông qua một lần tôi luyện nhục thân, nên các giác quan cũng như khả năng cảm nhận đã được gia tăng một cách đáng kể.

Men theo những gì cảm nhận được, Đế Nguyên Quân dẫn theo Tiểu Oanh đạp không mà đi. Toàn thân bao bọc bởi một tầng mỏng hỗn độn khí tức khiến thân thể hắn dường như miễn nhiễm được thần thức ẩn ký một dạng.

Toàn bộ đường đi đều không gặp bất cứ bất lợi nào, hắn thẳng tắp một hướng mà đi cho đến khi ra khỏi Nam Hoang Sơn Mạch.

“Chuyện gì thế này?”. Ngay khi đáp xuống, Đế Nguyên Quân liền thốt lên rất kinh ngạc.

Trước mắt, một tòa thành nguy nga rộng lớn được xây dựng lên ngay phía bên ngoài Nam Hoang Sơn Mạch. Thời gian chỉ mới qua mấy tháng nhưng tòa thành này được xây dựng lên từ khi nào?

“Có người mới tới sao?”.

Đế Nguyên Quân đang ngẩn ngơ nhìn ngắm thì từ phía sau lưng truyền đến một thanh âm

“Ta vừa mới tới, không biết nơi này là?”. Đế Nguyên Quân quay người nhìn về phía nam tử vừa trả lời vừa đưa tay chỉ về phía tòa thành rồi hỏi.

“Tiểu sư phụ. Có lẽ người vừa mới tới nơi này chắc là chưa biết”. Nam tử gật đầu một cái rồi nói. “Tòa thành này được gọi là “Thiên Kiêu Thành”, nó vừa mới được xây dựng mới đây thôi”.

Tiểu sư phụ?!

Nghe thấy vậy, gương mặt Đế Nguyên Quân đột nhiên co lại, khóe miệng run nhẹ lên, ánh mắt khó hiểu nhìn về phía nam tử, đồng thời một tay đưa lên xoa xoa trên đầu thì mới phát hiện, quả đầu của hắn vẫn trơn lóc không có một sợi tóc.

Lúc này mới biết được vì sao nam tử này lại nói hắn như vậy!

“Ồ,...”.

“Chắc tiểu sư phụ cũng đã từng nghe qua “Thiên Kiêu Tuyền””. Không đợi Đế Nguyên Quân nói hết câu, nam tử nhanh miệng nói.

“Thiên Kiêu Tuyền là cái gì?”. Đế Nguyên Quân ngơ ngác hỏi.

“Tiểu sư phụ nguoi từ đâu đến vậy. Chuyện này ngay cả đứa trẻ một hai tuổi đều biết được...”. Nam tử có chút nghi hoặc trả lời.

“Ta bị cắt đứt liên lạc với ngoại thế một thời gian dài nên không biết. Nguoi có thể nói cho ta biết một chút được không?”. Đế Nguyên Quân nhếch miệng cười nhẹ một cái rồi tiếp tục nói.

“Hahaha. Cách đây không lâu, toàn bộ Nam Vực vì một chuyện mà bị làm cho rung động”.

“Tiểu sư phụ có từng nghe qua về “Nhất Đế”, thời gian trước vị kia đến tận bên trong Nam Hoang Sơn Mạch đánh một trận chiến kinh thiên. Nhất Đế tung ra một kiếm liên chém giết ...”. Nam tử hào hứng kể lại.

“Thì ra là vậy?”.

“Ấy chết, ta còn có việc. Tiểu sư phụ cứ vào bên trong thành trước. Mà cũng thật đáng thương, một tiểu sư phụ cũng bị cường hào cướp bách”. Để ý trên người Đế Nguyên Quân, nam tử bỗng nhiên lắc đầu một cái rồi thở dài.

“Hớ?????”. Đế Nguyên Quân nghe thấy, khóe miệng liền co lại. Hai tay chấp ở phía trước ngực, thân trên hơi khom người xuống rồi nói “Được rồi, đa tạ thí chủ”.

Đợi đến khi nam tử rời đi, Đế Nguyên Quân lúc này như muốn chửi thề. “Trông ta giống một tên tiểu hòa thượng như vậy sao?”.

Trên đường đi vào thành, Đế Nguyên Quân đối mặt với rất nhiều người nhưng đa số biểu cảm của họ lại là lắc đầu với thở dài. “Tiểu sư phụ này thật đáng thương”.

Lúc này mới để ý, trên người hắn đang mang một bộ áo quần rách nát gần như hết toàn bộ, có nhiều nơi thậm chí còn nhìn xuyên vào bên trong da thịt. Quả đầu trụ nhẵn với độ tuổi nhỏ như vậy thì chắc chắn một tiểu hòa thượng rồi.

Càng đi vào, Đế Nguyên Quân càng tức tối, một phần vì ánh mắt và bị hiểu nhầm như vậy. “Tốt, đã thế tiểu gia ta làm hòa thượng cho các nguoi xem”.

Trước tiên, Đế Nguyên Quân trong người không có một chút linh thạch nào nữa nên việc được vào cửa thành phải nên cảm ơn bốn tên canh gác kia. Nên hiện tại, hắn phải đi đến một phường kinh doanh bán về các bộ phận liên quan đến hung thú.

Đi thêm một lúc, trước mắt hắn là một tấm bảng hiệu “Nghị Thương Đoàn” rất lớn, khung cửa thì cao rộng, khu vực bên trong thì rộng lớn vô cùng. Một tòa thương đoàn có thể sánh ngang với các thương đoàn của những thành lớn.

Không chần chừ, Đế Nguyên Quân nhanh chóng đi vào. Nhưng vừa đặt chân vào bên trong thì bị hai cánh tay chặn lại.

“Tên ăn mày cút ra ngoài, nơi này không thể bước vào”. Thanh âm to lớn vang lên.

Đế Nguyên Quân ngẩng đầu nhìn lên, hai tên này chỉ là Thước Nhân cảnh tầng năm tầng sáu mà thôi. Nhưng có thể đứng tại thương đoàn lớn cánh cổng như vậy là điều không dễ dàng. Rất có thể là đệ tử của một gia tộc liên thông nào đó?

‘Không được giận... Không được giận’. Bị người ta hiểu nhầm là tiểu hòa thượng, bây giờ lại bị thêm hai tên canh cổng không chỉ làm khó dễ còn bị gọi là tên ăn mày. Đế Nguyên Quân lúc này bắt đầu nổi lên cơn nóng nhưng nhanh chóng hạ xuống. Ánh mắt một lần nữa quét qua hai người rồi cười hắc hắc. ‘Đội tiểu gia ta chơi chết các nguoi’.

“Làm phiền hai vị thí chủ, ta đến đây để bán một ít nội đan hung thú”. Đế Nguyên Quân từ tốn hành lễ.

“Hừ... Chỉ là tên ăn mày thì lấy đâu ra nội đan hung thú. Nơi này không dễ bị lừa như vậy đâu”. Mặc dù đã nói năng rất nhẹ nhưng hai tên này vẫn

không có ý cho vào mà quát lớn.

“Đừng có chọc cười bọn ta. Cút đi”. Một tên khác phá lên cười rồi đẩy Đế Nguyên Quân. Nhưng bàn tay đặt lên lại không hề khiến thân thể hắn nhúc nhích. “Ờ...”.

Trong lúc cả ba người đang lớn tiếng, từ phía bên trong cửa lớn đi ra, một vị thương nhân với trên người khoác một bộ vân bào trông cực kỳ đẹp mắt, gương mặt hiền hòa và nhất là cái bụng lớn đầy ra ngoài. Người này chính là một thương nhân chân chính.

Ngay khi người kia vừa bước ra, Đế Nguyên Quân đã bắt đầu để ý, ngay sau đó nhìn về phía hai tên kia rồi cười khẩy một cái.

Bị hắn cười đều, một tên khác đưa tay lên đẩy mạnh.

Phốc!

Thình lình, Đế Nguyên Quân phun ra một ngụm máu lớn rồi bị đánh bay ra ngoài gần mười trượng, thân thể nhỏ con nằm lăn lóc trên nền đất trông rất khổ sở. Và trên ngực xuất hiện một dấu chương ấn màu đỏ hiện ngay dưới lớp áo rách nát.

“Ahhhhh... Nghị Thương Đoàn to lớn như vậy lại không cho ta giao dịch lại còn đánh người”. Cố gắng đẩy người đứng dậy, gương mặt Đế Nguyên Quân lúc này trông rất tái nhợt, cơ thể trông cực kỳ đau đớn. Một tay đưa lên lau đi vết máu rồi hét lớn.

Giọng nói trong thanh to lớn của hắn vang vọng. Khiến khu vực xung quanh nhiều cường giả để ý rồi tụ tập lại nhìn xem.

“Thật đáng thương, ngay cả một tiểu sư phụ cũng bị khi dễ”.

“Thương Nghị Đoàn này thật không xem ai ra gì mà”.

“Lại có thể khinh thường người khác như vậy, thật là muối mặt”.

Đám đông xung quanh bắt đầu tụ tập lại một đông hơn rồi bàn tán rôm rả. Còn Đế Nguyên Quân nghe thấy vậy liền nở một nụ cười quái dị.

Không dừng lại ở đó, Đế Nguyên Quân lấy ra từ trong nhẫn trữ vật một viên nguyên đan hung thú tam cấp rồi dờ một bản mặt đáng thương kể lể. “Ta và sư huynh bị hung thú này tấn công, sư huynh vì bảo vệ ta mà không tiếc mạng sống của mình. Khó khăn lắm ta mới lấy được nội đan của nó. Không ngờ Thương Nghị Đoàn lại có thể đối xử với ta như vậy”.

“Có chuyện này sao? Thật đáng thương”.

“Thương Nghị Đoàn quả thật quá đáng, nơi này là Thiên Kiêu Thành, không phải địa phận của các ngươi cút đi”.

“Đúng, cút đi”.

Ngay lập tức, Đế Nguyên Quân tạo ra một đợt phản kích lại.

“Ngươi ngươi. Nói láo...”. Hai tên canh cổng nhận thấy liền run lên một cái.

Nhưng không kịp nói hết câu, phía sau lưng họ truyền đến một đợt uy áp đè nén xuống. Điều này càng khiến cả hai thêm lo sợ. “Hoàng đại nhân, sao ngài lại ra ngoài này”.

Bốp!

Vừa dứt lời, người được xem là Hoàng đại nhân đột nhiên đưa tay lên đánh mạnh một cái, thân thể cả hai người giống như bị thứ gì kinh khủng đánh trúng mà văng đi một quãng xa.

“Hoàng đại nhân, không phải, thật không phải”. Gượng mình đứng dậy, hai tên đệ tử thì thảo nói.

“Ờ, mặt của Thương Nghị Đoàn bị các ngươi bôi xấu rồi. Cút, từ nay không được phép đặt chân vào nơi này một bước, nếu không... “Chết””. Hoàng đại nhân gương mặt tức giận quát lớn.

“Hahaha. Tiểu sư phụ, ta thay mặt Thương Nghị Đoàn thật xin lỗi. Hai tên canh cổng kia không hiểu chuyện. Mong tiểu sư phụ bỏ qua”. Rất nhanh, Hoàng đại nhân đi về phía Đế Nguyên Quân gương mặt nở ra một nụ cười hữu nghị rồi nói.

“Xin lỗi là có thể bỏ qua được hay sao. Nhanh bồi thường cho vị tiểu sư phụ này đi”.

“Đúng vậy... Bồi thường đi”.

“...”.

Đám đông xung quanh vẫn không chịu từ bỏ mà quát lớn.

“Đúng vậy. Ngươi đâu, nhanh lấy một vạn linh thạch cùng một bình tam cấp chữa thương đan cho vị tiểu sư phụ này”. Hoàng đại nhân gương mặt vẫn giữ nguyên nụ cười rồi quát lớn. “Từ nay về sau, tiểu sư phụ đến nơi này giao dịch, giá cả phải cao hơn ít nhất hai phần”.

“Tên thương nhân này thật không đơn giản”. Đế Nguyên Quân hơi suy nghĩ trong đầu. “Đúng là thương nhân”.

“Hoàng đại nhân này cũng thật rộng lượng, có thể bồi thường lớn đến vậy?”.

“Thật đáng khen...”.

Làn sóng bất bình trong đám đông chỉ vì một câu nói này của Hoàng đại nhân làm cho xoay chuyển.

Đội thêm một lúc, từ phía bên trong đi ra một nữ đệ tử tạm vụ mang ra một cái khay nhỏ, phía bên trên là một cái nhẫn trữ vật giữ một vạn linh thạch và một bình tam phẩm chữa thương đan đưa ngay trước mặt tất cả mọi người. Điều này càng khiến tên tuổi của Thương Nghị Đoàn trong mắt bọn họ được tăng lên một bậc.

“Tiểu sư phụ, xin mời vào trong”. Ngay sau khi bồi thường, gương mặt Hoàng đại nhân vẫn không có một chút gợn sóng nào. Một tay đưa ra kính cẩn mời hẳn đi vào.

“Tốt nha”. Đế Nguyên Quân nhẹ nhàng gật đầu rồi đi theo sau.

Ngay sau đi tiến vào bên trong, Đế Nguyên Quân nhìn thấy hai tên canh cổng thân thể yếu ớt từ từ đi ra. Ánh mắt hai người nhìn hẳn giống như muốn ăn tươi nuốt sống.

Nhưng Đế Nguyên Quân đâu phải đứa trẻ bình thường, gương mặt nở một nụ cười nồng nặc nhìn về phía hai người tràn đầy vẻ khiêu khích.

“Đầu thể làm khó dễ tiểu gia ta”.

“Không ta lại chơi chết ngươi”.

--

Ps: Chương cuối trong ngày a. Các đh đọc truyện nhớ like chương cho ta nha. Đa tạ.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Gia Là Siêu Cấp Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: Ngươi sẽ phải hối hận

“Tiểu sư phụ, việc lúc nãy ta thật xin lỗi”. Vừa đi vào bên trong Hoàng đại nhân một lần nữa lên tiếng.

“Chuyện qua rồi không đáng để nhắc lại”. Đáp lại, Đế Nguyên Quân thản nhiên nói.

“Hahaha, tiểu sư phụ thật rộng lượng”. Hoàng đại nhân nở một nụ cười rồi tiếp tục nói. “Không biết lần này ngươi muốn giao dịch thứ gì?”.

“Ta muốn bán ra một viên tam cấp và một viên ngũ cấp nội đan”. Đế Nguyên Quân lấy ra từ trong nhẫn trữ vật lai viên tròn rồi nói.

Viên tam cấp nội đan có màu sắc tương đối nhạt và còn dính một chút ít tạp chất do hưng thú vừa mới đội phá nên nội đan này vẫn chưa thể đạt đến. Còn viên ngũ cấp nội đan to hơn một nắm tay kia lại có màu đỏ sẫm rất đậm, khí tức ngũ cấp của nó phát ra mạnh mẽ vô cùng.

“Ồ, tam cấp và ngũ...”. Hoàng đại nhân thốt lên một cách kinh ngạc. “Cái gì? Ngũ cấp nội đan”.

Rống!

Từ trong tay Đế Nguyên Quân, viên ngũ cấp nội đan bắt đầu phát ra tinh quang mỏng lượn lờ. Thành linh, từ trong màn sương mỏng kia, một tôn hưng thú dần dần hiện lên rồi rống lên một tiếng.

“Là... Là... Huyết Độc Xà Thú”. Hoàng đại nhân thấy vậy liền thốt lên.

“Không phải là ngũ cấp hưng thú thôi sao?”. Đế Nguyên Quân có chút không hiểu nên quay qua hỏi.

“Đâu có đơn giản như vậy, Huyết Độc Xà Thú mặc dù không phải hưng thú quá mạnh mẽ nhưng toàn bộ cơ thể của nó là thứ cực kỳ quý giá, quan trọng nhất là cái nội đan này”.

“Nếu như nó nằm trong mắt của luyện đan sư tam cấp là vật cực kỳ quan trọng, không chỉ có thể luyện thành Giải Độc Đan, Phá Nguyên Đan, Hồi Nguyên Đan, và đáng giá nhất vẫn là Thi Độc Đan”. Hoàng đại nhân từ từ kể ra.

“Thi Độc Đan? Là loại đan được gì?”.

“Nó chính là một trong những đan được độc môn của các môn phái chuyên tu luyện về độc được, có Thi Độc Đan trong tay thì chẳng khác gì hổ mọc thêm cánh. Độc Môn cũng vì thế mà mạnh mẽ tăng trưởng”. Hoàng đại nhân lý giải.

“Nói như vậy là nó rất đáng giá?”. Thấy vậy, Đế Nguyên Quân vui vẻ.

“Cũng không hẳn, nội đan Huyết Độc Xà Thụ cũng chỉ là một phần ở trong đó. Mặc dù hơi khó tìm một chút nhưng giá cả của nó cũng không được cao cho lắm”. Hoàng đại nhân lắc đầu.

“Thế nó đáng giá bao nhiêu linh thạch?”.

“Sáu ngàn linh thạch”.

“Cái gì, ngũ cấp nội đan mà có sáu ngàn linh thạch. Ngươi nghĩ ta là trẻ con dễ lừa hay sao?”. Nghe thấy giá thấp, Đế Nguyên Quân hét toáng lên.

Thì không đúng hay sao!

“Hahaha. Tiểu sư phụ, giá cả của nội đan đều đã được định sẵn rồi, ta cũng vì thế mà làm theo thôi”. Hoàng đại nhân đột nhiên cười hân, ánh mắt tham lam đảo qua viên ngũ cấp nội đan một cái rồi nói.

“Này, các ngươi kinh đều ép giá như vậy hay sao? Từ bao giờ mà ngũ cấp hung thú nó lại rẻ như vậy?”. Đế Nguyên Quân cau gắt. “Một vạn năm linh thạch...”.

“Giá cao như vậy có lẽ là không được”. Đế Nguyên Quân đẩy giá lên cao như vậy khiến Hoàng đại nhân hơi thấp thỏm một chút.

“Ai bảo ta chỉ nói mỗi một vạn năm linh thạch vậy?”.

“Như vậy còn chưa đủ hay sao?”.

“Tất nhiên, một vạn năm linh thạch, một bộ kim sa linh khí, một cái trường côn cũng là pháp khí”. Đế Nguyên Quân thẳng thắn nói.

“Cái này, cái này. Tiểu sư phụ, giá sao có thể cao như vậy?”. Hoàng đại nhân hốt hoảng.

“Có gì mà không được?”. Đế Nguyên Quân cười hân một tiếng rồi tiếp tục nói. “Thương Nghị Đoàn lớn như vậy mà trả giá còn thấp hơn cả Giao Thương Hội, việc này truyền ra có vẻ không được hay cho lắm”.

Vừa nói xong, Đế Nguyên Quân nhanh chóng thu hai viên nội đan rồi quay người rời đi.

Nhưng vừa bước đi được một vài bước, phía trên bả vai truyền đến một cảm giác hết sức nặng nề.

“Tiểu sư phụ đợi đã. Ta tất nhiên sẽ mua”. Hoàng đại nhân cắn răng một cái rồi nở một nụ cười đau xót.

“Tốt...”. Đáp lại, Đế Nguyên Quân nở một nụ cười vui vẻ.

Trước khi đi đến nơi này, Đế Nguyên Quân có nghe thấy việc Thương Nghị Đoàn và Giao Thương Hội kia đối đầu một cách gay gắt, cả hai bên đều là nơi giao dịch lớn nhất trong Thiên Kiêu Thanh này.

Nắm bắt được điểm này, Đế Nguyên Quân làm sao có thể bỏ lỡ được mà không ép giá cao lên một chút.

Đúng như hần dự đoán, việc đề cao Thương Nghị Đoàn cao lên một bậc vừa khiến Hoàng đại nhân kia sáng khoái một chút, vừa khiến Hoàng đại nhân kia không thể từ chối. Nếu như bị hần truyền ra chuyện ép giá chẳng những khiến Thương Nghị Đoàn mất đi mặt mũi của mình. Vô tình lại tạo lợi thế cho Giao Thương Hội. Điều này làm sao có thể chấp nhận được.

“Người đâu, nhanh mang một vạn năm linh thạch, một bộ kim sa linh khí một cây côn vừa với vị tiểu sư phụ này?”. Thu lấy hai viên nội đan trong tay, Hoàng đại nhân quát lớn.

“Như vậy không biết tiểu sư phụ có hài lòng?”. Ngay sau khi bàn giao, Hoàng đại nhân quay qua dò hỏi.

“Ừm, rất tốt”. Nhìn qua, Đế Nguyên Quân nhếch môi rồi gật đầu trả lời.

“Không biết viên nội đan này tiểu sư phụ lấy được ở đâu”. Hoàng đại nhân tò mò hỏi.

“Ta may mắn ở trong Nam Hoang Sơn Mạch thấy được thi thể của nó”. Đế Nguyên Quân ra vẻ.

"Ồ, hóa ra là vậy?"

"Nếu như tiểu sư phụ có thứ đồ gì đáng giá có thể mang đến nơi này, ta sẽ đích thân tiếp đãi, giá cả chắc chắn sẽ không khiến ngươi phải suy nghĩ?". Hoàng đại nhân vui vẻ đáp lại.

Lời nói này vừa một mực gia tăng được sự hào cảm, một phần tạo nên tiếng thoi của Thương Nghị Đoàn trong mắt hắn. Nhưng không thể ngờ được rằng, vì lời nói này của mình mà khiến Thương Nghị Đoàn phải lỗ một vỏ lớn.

"Cẩn câu rồi".

"Hoàng đại nhân đã nói vậy thì?". Tiếp đến, Đế Nguyên Quân lấy ra thêm chín viên nội đan ngũ cấp hung thú còn lại rồi nói.

"Cái gì?". Hốt hoảng, Hoàng đại nhân thân thể mập mạp đột nhiên ngồi gục xuống.

"Hoàng đại nhân, ta chỉ còn lại chừng này thôi".

"Chuyện này...". Hoàng đại nhân lắp bắp.

"Hoàng đại nhân nói không giữ lời hay sao?". Đế Nguyên Quân gương mặt ngây thơ hiện lên.

"Gặp ma rồi a". Hoàng đại nhân lúc này gọn sóng nổi lên đùng đùng. Lần đầu tiên bị một người mua lợi với giá cao đến như vậy, nhất là còn bị một đứa trẻ mười hai mười ba tuổi gài mình nữa.

"Hơ hơ... Tất nhiên là mua".

"Tốt, lần này ta chịu thiệt một chút, mỗi viên nội đan với giá một vạn năm linh thạch kèm theo một điều kiện".

"Tiểu sư phụ cứ nói". Hoàng đại nhân nuốt xuống một ngụm khí rồi trả lời.

"Là...". Đế Nguyên Quân tiến lại gần rồi thì thầm vào trong tai.

"Được, ta đáp ứng". Sau khi nghe hết, Hoàng đại nhân thở nhẹ một hơi. Cảm giác nặng nề dần dần hạ xuống.

"Ta còn vài thứ cần mua, không cần Hoàng đại nhân phải nhọc lực hướng dẫn. Sắc mặt Hoàng đại nhân không được khỏe cho lắm, ngươi nên về phong tinh dưỡng đi nha". Thu lấy toàn bộ linh thạch và hai kiện kim sa, còn dài. Đế Nguyên Quân nhìn về phía Hoàng đại nhân rồi cúi chào một cái.

"Hahaha. Được".

"Người đâu, mang tiểu sư phụ đi mua đồ".

Đợi sau khi Đế Nguyên Quân rời đi, Hoàng đại nhân chửi thề một tiếng, gương mặt phức tạp nhìn về hướng Đế Nguyên Quân rời đi, thì lúc này mới để ý đến. Nhìn dáng vẻ cùng huyết khí mạnh mẽ như vậy thì chắc chắn không có bị trọng thương. Quan trọng hơn, thân là Hóa cảnh cường giả lại không thể nhìn thấu được cảnh giới của hắn.

Suy nghĩ một lúc lâu, Hoàng đại nhân phá lên cười hân. "Hahaha. Cuộc đời ta lại bị một tên nhóc qua mặt".

Đứa trẻ này tuyệt đối không đơn giản!

"Ai ôi, cái đầu của ta". Hoàng đại nhân than lên một tiếng rồi quay đi.

Được nữ tạp vụ dẫn đi, Đế Nguyên Quân đi đến những khu vực khác ở bên trong.

Một lúc lâu sau, Đế Nguyên Quân sau khi mua được một ít đan dược cũng như hai bộ phật môn công pháp rồi đi ra ngoài.

Khoác trên mình bộ kim sa, cùng một chuỗi hạt châu nắm ở trong tay. Trông hắn lúc này trông cực kỳ giống một tên tiểu sư phụ.

Nhưng ngay khi đi ra khỏi Thương Nghị Đoàn, Đế Nguyên Quân bị một nhóm tám người chặn lại. Và hai tên trong số đó lại rất là quen mắt. Hai tên này chính là hai tên canh cửa lúc này. Lần này dẫn người tới đây chắc chắn tìm đến hắn để gây sự.

Ngay tại trung tâm đám người, Đế Nguyên Quân để ý đến tên mặc một bộ gấm bào công tử kia. Nam tử kia mặc dù mới mười lăm tuổi nhưng đã đạt đến Thực Nhân cảnh bát tầng. Thực lực ở trong những người đồng trang lứa có thể xem là hàng nhất bảng.

"Các vị tiểu tử có chuyện?". Đế Nguyên Quân hai tay chấp ở phía trước ngực rồi nói.

"Hừ... Tiêu công tử, là tên này". Ở một bên, tên canh cổng đệ tử lên tiếng.

"Là người ức hiếp người của bốn công tử". Người được gọi là Tiêu công tử kia lên tiếng.

“Là?”. Đế Nguyên Quân gương mặt ngây ngốc.

“Người chưa từng nghe danh của Tiêu công tử hay sao? Tiêu Viên, Tiêu công tử”. Một bên khác, một tên nam tử đi cugnghùng hồ khoe khoang.

“Thật xin lỗi, tiểu tử từ phương xa mới tới, hoàn toàn không biết”. Đáp lại, Đế Nguyên Quân lắc đầu.

“Hừ. Đến ngay cả bốn công tử người cũng không biết. Đúng là một tên dã nhân”. Tiêu Viên chán ghét lên tiếng.

“Ngay cả người của Tiêu gia người cũng dám đụng vào, người đâu. Đánh gãy chân hắn cho ta”.

“Vâng”. Bấy tên đi theo hùng hổ trả lời. Trên tay nắm chặt trường côn chuẩn bị lao về phía trước.

“Tiểu tử có chuyện muốn nói”. Đáp lại, Đế Nguyên Quân bình thản nói.

“Cứ nói”. Tiêu Viên gương mặt tỏ ra thanh cao đáp.

“Các vị xin hãy nghĩ lại, các người động vào ta thì hậu quả sẽ rất khôn lường”. Đế Nguyên Quân đột nhiên nở một nụ cười kỳ dị nói.

“Hừ. Cho người hối hận. Đánh chết hắn cho ta”. Tiêu Viên tức giận quát lớn.

Bấy tên kia lao lên, đang chuẩn bị đánh xuống thì từ đâu truyền đến một thanh âm mạnh mẽ. “Ai dám đứng trước Thương Nghị Đoàn quấy phá”.

Ở trên cao, một nam tử đạp không mà đứng, ánh mắt sắc bén nhìn xuống phía bên dưới đám người.

“Ngô Thiên Hào...”. Tiêu Viên nhìn thấy nam tử này đột nhiên thốt lên, gương mặt bắt đầu nổi lên vẻ lo lắng.

“Tiểu tử vừa mới từ bên trong đi ra liền bị đám người này gây khó dễ, bây giờ còn muốn đánh chết ta. Mong vị thí chủ này ra tay trợ giúp, tiểu tử sẽ rất vui mừng”. Đế Nguyên Quân thân trên khom xuống, gương mặt mặc dù bị hạ xuống thấp nhưng nụ cười trên gương mặt hắn lại hiện lên ngày một rõ.

“Ồ, có chuyện như vậy. Vị sư phụ này là khách của Thương Nghị Đoàn. Tiêu công tử quả nhiên bá đạo”. Ngô Thiên Hào nhìn về phía Tiêu Viên rồi nói.

“Thiên Hào đại ca, chắc có chuyện hiểm lắm ở đây”. Dáng vẻ Tiêu Viên bỗng nhiên khúm núm lại sợ hãi đáp.

“Hừ, hiểm lắm mà bảy người kia lại mang trường côn dọa đánh người”. Ngô Thiên Hào quát lớn rồi hướng về phía Đế Nguyên Quân gật đầu một cái.

“Tiểu sư phụ, chuyện này ta sẽ giải quyết, người cứ rời đi trước”.

“Tốt”.

Quay người rời đi, ngay khi đi qua đám người, Đế Nguyên Quân bỗng nhiên thì thầm vào tai Tiêu Viên. “Muốn nhắm vào ta, người sẽ phải hối hận”.

- - -

Ps: Các đh đọc truyện xin hãy đừng quên like mỗi chương cho ta nha, nếu thấy truyện ta hay thì các đh cho ta một cái đánh giá đi a. Đa tạ...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Gia Là Siêu Cấp Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52: Oan gia ngõ hẹp

Một tuần qua đi!

Đế Nguyên Quân ở trong thành đã ổn định, thời gian này hắn cũng thường xuyên đi ra ngoài nên nghe được một vài thứ rất hữu ích và đặc biệt là có một vài nơi có thể hắn vui vẻ mà chơi.

“Tính đến thời gian thì Giao Thương Hội chuẩn bị có đợt đấu giá rồi”.

Đi ra ngoài, Đế Nguyên Quân hướng về phía Giao Thương Hội. Địa điểm đấu giá lần này được tổ chức ngay tại khu vực trung tâm nên sẽ có rất nhiều cường giả tụ tập đến. Một phần là vì lần đấu giá này có một thứ cực kỳ quý giá mà đám người không thể bỏ qua.

Thông qua việc nghe lén một vài nơi. Đế Nguyên Quân biết được đại khái những món đồ đấu giá kia, và trong đó có một thứ mà hắn để ý đến. Băng Ngưng Quả, địa cấp linh dược. Và còn lại một cái địa cấp linh dược nữa đó là Kim Sắc Huyền Liên.

Nếu như hán đoán không lầm thì Kim Sắc Huyền Liên này chắc chắn là lấy được từ trong đầm của Hải Tâm Ngư Xà kia. Nghĩ đến đây, Đế Nguyên Quân lại nở lấy một nụ cười. Lúc đó, nếu như Hải Tâm Ngư Xà đồng ý trao đổi với hán thì hiện tại nó đã có thể đột phá được lục cấp hung thú rồi. Nó đã bỏ qua một đợt tạo hóa rất lớn.

Và hiện tại, rất có thể nó đã trở thành một cái xác không, hoặc đã trở thành một loại dược liệu hay vật liệu nào đó. Bởi vì Kim Sắc Huyền Liên đạt đến thời điểm thành thực ít nhất cũng phải năm sáu tháng trước rồi.

Mặc dù là địa cấp linh dược nhưng đó vẫn chưa phải là thứ quý giá nhất trong đợt đấu giá này.

Đi thêm được một lúc. Đế Nguyên Quân bước chân có chút dừng lại. Trước mắt hán, một thân ảnh quen thuộc đang nhìn hán chăm chăm. Không ai khác đó chính là siêu cấp công tử, Tiêu Viên.

“Hahaha. Tên lừa trọc kia, một tuần này ngươi trốn rất kỹ”.

“Phụt... Tiêu công tử nhọc lòng rồi. Thân là “SIÊU CẤP” công tử Tiêu gia lại tàn tạ như thế này đây”. Đế Nguyên Quân hành lễ một cái rồi châm chọc.

Một tuần trước, Tiêu Viên bị Ngô Thiên Hào đánh cho một trận làm cho gương mặt gần như biến dạng, tay chân thì bị đánh gãy mấy khúc. Toàn thân bây giờ phải băng bó gần như hết toàn bộ. Mặc dù hiện tại trông có vẻ đỡ hơn một chút nhưng gương mặt có cặp môi trái ớt thâm tím cuống cấp mất gấu trúc kia lại khiến hán không kiềm được.

“Ngươi... Khụ khụ”.

“Áy, Tiêu công tử, ngươi không nên sinh khí đâu, như vậy làm gương mặt anh tuấn kia không dễ nhìn đâu”.

“Người đâu, đi ta đi”. Tiêu Viên tức giận quát lớn. Trước khi đi cũng không quên liếc mắt lườm Đế Nguyên Quân một cái. “Hừ, ngươi đợi đó”.

“Tiêu công tử đi cẩn thận, nhớ tỉnh dưỡng chứ không cái chân còn lại cũng bị gãy luôn a”. Chỉ tay về phía bên dưới hạ bộ, Đế Nguyên Quân lớn tiếng.

“Con mẹ nó nhà ngươi. Tiêu Viên ta thì không bao giờ bỏ qua cho ngươi”.

“Tốt, tiểu tăng chờ”.

Một lúc sau!

Đế Nguyên Quân đã đứng trước Giao Thương Hội. Ở phía bên ngoài cổng lớn, có bốn tên đệ tử đang canh giữ và liên tục thu nhận linh thạch.

“Tiểu sư phụ, xin dừng bước. Phí vào cửa mười linh thạch”. Một tên đệ tử đưa tay chặn lại rồi nhẹ nhàng nói.

Tránh không gây thêm phiền phức, Đế Nguyên Quân lấy ra mười năm mươi linh thạch đưa cho tên đệ tử kia rồi hỏi. “Vị huynh đệ này, không biết phường đấu giá ở nơi nào. Có thể kiếm được chỗ tốt thì ngươi cũng không thiệt đâu”.

“Hahaha. Vậy thì mời đi theo ta”. Nhận lấy năm mươi linh thạch, tên đệ tử này vui vẻ đưa vào trong túi rồi hài hòa chào đó.

Đi theo sau, Đế Nguyên Quân quan sát xung quanh một hội. Nếu như nhận định thì Giao Thương Hội này chắc chắn là lớn hơn Thương Nghị Đoàn kia rất nhiều, ngay khi tiến vào bên trong ngoại sảnh thôi cũng đã thấy được nhiều thứ cực kỳ đáng giá.

Lúc này Đế Nguyên Quân đã cảm thấy có một chút tiếc nuối khi bán nội đan cho bên kia rồi. Nếu như bán ở nơi này không chừng sẽ thu về một món hời lớn hơn nữa.

Gạt bỏ đi suy nghĩ, Đế Nguyên Quân tiếp tục tiến vào sâu bên trong. Cho đến khi đi qua một thông đạo tối dẫn sâu xuống phía bên dưới lòng đất.

“Tiểu sư phụ, nơi này chính là phường đấu giá. Xin mời”. Nam đệ tử kính cẩn lên tiếng.

“Trước tiên tìm cho ta căn phòng nào có góc nhìn đẹp một chút”. Đế Nguyên Quân gật đầu rồi nói.

Tiến vào bên trong, nam đệ tử dẫn hán đi đến một gian phòng nhỏ ở gần đó. “Phòng này, mặc dù chỉ là phòng bình dân nhưng góc nhìn của nó chắc chắn là đẹp nhất trong tất cả các phòng. Tiểu sư phụ, ngươi xem như thế nào?”.

“Tốt, vậy chọn phòng này đi”. Đế Nguyên Quân ném cho tên đệ tử kia một túi gần một ngàn linh thạch rồi nói.

“Đa tạ tiểu sư phụ”. Nam tử vui vẻ nhận lấy rồi từ từ lui ra.

Ổn định lại chỗ ngồi, Đế Nguyên Quân đưa mắt nhìn xuống phía bên dưới một vòng rồi thì thầm. “Quả thật góc nhìn này rất tốt”.

Phường đấu giá này mặc dù được xây dựng ngay phía bên dưới lòng đất nhưng diện tích của nơi này quả thật là rộng lớn, diện tích của nó ít nhất cũng phải đạt tới một ngàn mét vuông và sâu ít nhất cũng phải năm mươi mét xuống phía bên dưới.

Căn phòng Đế Nguyên Quân tại vị mặc dù là tầng thấp nhất từ dưới lên và phía bên trên còn có ba tầng nữa. Để xây dựng được nơi này, Giao Thương

Hội tổn ít nhất cũng phải mấy ngàn vạn linh thạch đi.

Đế Nguyên Quân đang ngồi đợi thì bỗng nhiên phía bên ngoài truyền đến từng tiếng bước chân đang tiến lại gần căn phòng.

“Manh Manh sư muội, căn phòng này có góc nhìn rất tốt, hay ta chọn căn phòng này đi”. Phía bên ngoài truyền vào một thanh âm nam tử nghe khá quen tai.

“Manh Manh nghe theo sắp đặt của sư huynh”. Đáp lại, một thanh âm nữ tử nhu mì vang lên.

“Tốt, thế ta đi vào bên trong”.

Một nhóm người ba nam một nữ đẩy cửa tiến vào.

“Tiêu công tử, chúng ta lại gặp nhau”. Ngay khi đám người vừa đẩy cửa đi vào thì thanh âm của Đế Nguyên Quân vang lên.

“Sao lại là ngươi”. Tiêu Viên trợn mắt dữ tợn đáp.

“Ấy chết, Tiêu công tử sao không tỉnh dưỡng ở nhà cho khỏe, lại đến nơi này để chần rau hay sao?”. Đế Nguyên Quân một tay che miệng cười rồi nói.

“Ngươi đừng có hồ ngôn loạn ngữ”. Tiêu Viên giật mình la toáng lên.

“Tiêu công tử, người sạch thì làm sao lại phải lo nghĩ, có tật giật mình hay sao”. Không từ bỏ, Đế Nguyên Quân tiếp tục châm biếm.

“Ngươi... Đừng có đổ oan cho người khác”.

“Sao Tiêu công tử lại nói lấp bắp nữa rồi”. Đế Nguyên Quân lắc đầu. “Phật gia không NÓI DỐI, Tiêu công tử, ta chỉ nói đúng sự thật mà thôi”.

“Tiêu sư huynh, chuyện này là thật”. Manh Manh nữ tử im lặng một hồi lâu rồi lên tiếng.

“Đừng nghe hắn nói lung tung, ta là người trong sạch”. Tiêu Viên cánh tay băng bó đưa lên vẫy vẫy phủ nhận.

“Tiêu công tử, cẩn thận cánh tay. Không nên vận động mạnh như vậy đâu”. Đế Nguyên Quân uống một tách trà rồi nói.

“Không cần ngươi quan tâm”.

“Sao lại không quan tâm được, ta và Tiêu công tử là người có duyên a. Cần gì phải nói nặng lời như vậy?”. Đế Nguyên Quân nhếch môi rồi tiếp tục nói.

“Có duyên cái con mẹ nhà ngươi, nhờ duyên của ngươi mà ta bị thành ra như thế này đây?”. Tiêu Viên trên trán nổi gân xanh rồi quát lớn.

“Đó là do ta là người thiện lương, công tử đại tài hùng hổ dọa người bị người khác ra mặt dạy dỗ, như vậy sao có thể nói là do ta được”.

“Ngươi... Manh Manh sư muội, đừng để ý đến hắn”. Tiêu Viên chuyển hướng.

“Sao không thể để ý được. Tiêu công tử, một tuần này thương thế chưa ổn định mà vẫn có thể đến Di Hương Lầu nhiều lần như vậy, sinh lý của Tiêu công tử cũng quả thật là cao thâm. Hay là người đang giả vờ bị thương đây?”. Nhớ đến, Đế Nguyên Quân nói thẳng.

Di Hương Lầu đặt tại khu vực trung tâm của Thiên Kiều Thành, là một nơi tụ tập rất nhiều mỹ nữ của Hoan Hi Tông và là một ma tông, chuyên thông qua việc song tu với nam tử để tu luyện. Đế Nguyên Quân đã nhiều lần đi qua và vô tình nhìn thấy Tiêu Viên từ trong đó đi ra một vài lần.

“Ngươi theo dõi ta?”. Tiêu Viên thân thể run lên một cái.

“Ai chà. Tiêu công tử, ta chỉ là đoán mò thôi. Sao ngươi có thể nói như vậy. Hay là... Hắc hắc”. Đế Nguyên Quân cười hắc.

“...”. Bị nói trúng tim đen, Tiêu Viên bỗng nhiên im ắng lại.

“Tiêu sư huynh, ta đi trước”. Manh Manh đỏ mặt, nằng bặt dậy hướng phía bên ngoài cửa đi ra rồi nói.

“Manh Manh sư muội, ta thật sự không có...”. Tiêu Viên gồng mình đứng dậy, hắn vừa lên tiếng thanh minh vừa đi theo.

“Tiêu công tử đi mạnh khỏe”.

“Ngươi đợi đó cho ta????”. Vừa đi ra, Tiêu Viên liếc mắt nhìn chằm chằm Đế Nguyên Quân rồi quát một tiếng.

Nhưng Đế Nguyên Quân chẳng thèm để ý đến mà nở một nụ cười. “Lời này đã nói hai lần rồi a, ta biết Tiêu công tử mong muốn ta đợi ngươi rồi, không cần nhắc thêm lần nữa đâu?”.

“...”. Quá tức giận, nhưng bị hắn chèn ép mà không biết trả lời như thế nào.

“Manh Manh sư muội, đợi ta”.

Một lúc lâu sau!

Phía bên dưới phùng đấu giá, tại khu vực trung tâm. Ánh sáng thỉnh thoảng sáng lên, từ phía bên trong lối nhỏ. Một mỹ nữ xinh đẹp với vóc dáng cực kỳ nóng bỏng với một bộ áo dài bó sát cơ thể tối lên vòng một căng mọng này lửa, tay nắm một cây quạt ngọc uyển chuyển đi ra. Đi sau đó, hai tên tạp dịch đệ tử mang ra hai cái khay lớn với một tám vải lục đỏ che phủ phía bên trên.

“Bất quý vị phải đợi lâu”. Nữ tử tay vung mạnh cây quạt ngọc một cái rồi lên tiếng, thanh âm ngọt ngào vang vọng khắp xung quanh. “Buổi đấu giá bắt đầu”.

“Ồ, thú vị...”. Nhìn lướt nữ tử kia một hồi, Đế Nguyên Quân lên tiếng đánh giá.

Nữ tử kia mặc dù là người chủ đạo đấu giá nhưng trên cơ thể lại ẩn chứa một loại mị lực cực kỳ đặc biệt. Đặc biệt nhất chính là cặp mắt của nàng, ẩn ẩn phía bên dưới vẻ đẹp long lanh đó là một cặp mê hoặc chi nhãn. Đây là một loại thần thông mà nàng tu luyện ngưng luyện thành.

Loại mị lực này mà sử dụng trong đấu giá thì việc câu dẫn đám người ngu ngốc kia ra giá cao ngất ngưỡng là điều hiển nhiên.

Đối với người khác có thể qua mắt được nhưng đối với Đế Nguyên Quân, chỉ cần nhìn qua một cái là đã có thể nhận biết được.

Phía bên dưới, nữ tử kia cảm giác bị thứ gì đó kinh khủng nhìn chằm chằm khiến thân thể nàng rung mình một cái. Ánh mắt nàng đảo qua một vòng nhưng không hề nhận biết được vị cường giả nào đang để ý đến nàng cả. Thu hồi ánh mắt, nàng tiến về phía hai tên nữ tạp dịch kia tháo bỏ hai tấm vải lụa xuống rồi lên tiếng.

“Món đấu giá đầu tiên là...”.

- -

Ps: Chương sau cu Quân best cả khía. các đh đọc truyện thì xin cho ta 1 like nha, nếu thấy truyện ta hay thì đánh giá và đề cử đi nè. đa tạ...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Gia Là Siêu Cấp Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Liên tục quấy phá

“Món đấu giá đầu tiên là...”.

Nữ tử kia sau khi tháo bỏ hai tấm khăn che hai món đầu tiên, ở trên khay là hai viên tinh thạch một cái có màu hồng nhạt và một cái có màu đen. Và từ bên trong chúng phát ra, một đợt tinh quang mờ ảo bao trùm.

“Trên tay ta hiện tại là Hồng Tinh Kim và Hắc Thiết Tinh Kim, là hai loại vật liệu cực kỳ trân quý kết tinh ít nhất cũng phải một ngàn năm”. Nữ tử chỉ tay về phía trước rồi nói. “Giá khởi điểm một ngàn năm trăm linh thạch”.

Ngay lập tức, phía bên dưới. Đám người kia bắt đầu hô hoán lên cao, giá cả đều được chúng đẩy lên một cái giá cao ngất ngưỡng, đến khi đạt tới hơn bảy ngàn linh thạch thì mới dừng lại. Và vô tình, người đấu giá thành công này lại chính là tên Tiêu công tử kia.

“Vị huynh đệ này, ta nhờ ngươi một việc”. Đế Nguyên Quân suy ngẫm một lúc rồi lấy ra một ngàn linh thạch đưa cho tên tạp vụ đệ tử kia rồi nói. “Ngươi qua bên kia dò hỏi xem tên Tiêu công tử muốn đấu giá những thứ gì?”.

“Vâng”. Nhận lấy, tạp vụ đệ tử vui mừng rồi đi.

Mặc dù là đệ tử của Giao Thương Hội nhưng những người tạp vụ này lại chính là tầng thấp nhất một trong, họ là những người đến từ những gia tộc nhỏ lẻ có thiên phú kém, và tài nguyên tu luyện của họ một tháng cũng không đến năm mươi linh thạch. Nó ít đến đáng thương.

Đội tên tạp vụ đệ tử kia rồi đi, Đế Nguyên Quân nhìn về phía gian phòng của tên Tiêu Viên kia rồi nở một nụ cười kỳ dị.

Trong lúc chờ đợi, buổi đấu giá đã đưa lên được món thứ tư rồi và càng về sau những thứ được đưa ra đều là những loại cực kỳ trân quý.

“Hộc hộc. Tiểu sư phụ, ta tìm hiểu được rồi, các món đó là...”. Chạy nhanh vào, tên tạp vụ đệ tử thờ hồng hộc nói.

“Rất tốt”. Nghe xong, Đế Nguyên Quân một lần nữa cười lên.

“Không để các vị đợi lâu thêm nữa”.

“Món đồ này chắc chắn được các vị để ý đến”. Nữ tử đưa tay hướng vào phía bên trong hẻm nhỏ quá lớn phần khích. “Một cặp bảo khí chi kiếm, hai thanh kiếm này được tôi luyện bởi một vị luyện khí tam phẩm tạo ra, được gọi là “Uyên Ương Kiếm””.

“Một thanh kiếm phải đi theo cặp với nhau, rất phù hợp với các cặp đạo侶 trai tài gái sắc”.

“Giá khởi điểm là hai vạn”.

Nữ tử nói xong, đám đông phía dưới bỗng nhiên hô hoán hẳn lên. Và phía bên kia, Tiêu Viên cùng Mạnh Mạnh nữ tử kia nhìn xuống với ánh mắt chực chờ, gương mặt như chắc chắn mua được hai thanh kiếm này.

“Vừa lúc”. Xoa xoa cái đầu trọc một cái, Đế Nguyên Quân ra giá. “Ba vạn linh thạch”.

“Cái gì, lần đầu tiên tăng giá hẳn một vạn linh thạch, không biết vị công tử gia tộc lớn nào đây”. Sau khi hẳn ép giá, đám đông phía bên dưới kinh ngạc.

“Hừ, cái tên lừa trọc khôn kiếp”. Tiêu Viên gương mặt càng thêm tức tối. “Ba vạn năm linh thạch”.

“Không hổ là Tiêu công tử, ra giá thật dứt khoát”.

“Ta ra ba vạn sáu linh thạch”. Từ phía xa, thanh âm một nữ tử vang lên.

“Ba vạn tám, bốn vạn,....”. Đám đông phía bên dưới bắt đầu hô hoán tăng giá.

“Năm vạn linh thạch”. Thành lĩnh, Đế Nguyên Quân một lần nữa ra giá, vẫn là tăng lên một vạn linh thạch. Điều này khiến rất nhiều người thu lại.

Sau khi ra giá, Đế Nguyên Quân nhìn về phía Tiêu Viên với ánh mắt khiêu khích cùng với một nụ cười lớn khiến Tiêu Viên ngày một điên cuồng hơn.

“Ta ra sáu vạn linh thạch”. Tiêu Viên hét lớn.

“Tiêu công tử chỉ đến như thế thôi sao?”. Đế Nguyên Quân châm chọc. “Bảy vạn linh thạch”.

“Ahhhh. Con mẹ nó, từ đầu đến đại công tử có thể đối đầu cùng Tiêu công tử đây”.

“Đúng vậy”. Đám đông một lần nữa dấy lên.

“Con lừa trọc chết tiệt”. Tiêu Viên tức giận đùng đùng. “Mười vạn linh thạch”.

Đến đây, Đế Nguyên Quân không tăng giá thêm nữa, một mực thu tay. “Tiêu công tử quả thật là anh tài, tiểu tử tăng bội phục”. Trên gương mặt hẳn không hề kìm nén mà nụ cười lớn kia ngày một nồng nặc.

Còn phía bên kia, Tiêu Viên nhìn chằm chằm Đế Nguyên Quân với sát ý dạt dào tàn sát ra xung quanh, gương mặt ngày càng thêm méo mó.

Qua thêm hai món, tới món thứ bảy. Nữ tử điều hành đấu giá hội này đột nhiên vô tay cười lớn. Từ phía bên trong cánh gà đi ra. Hai tên tạp vụ cùng nhau đưa ra một cái khay lớn trông có vẻ rất là nặng nề.

“Ngay sau khi hai thanh bảo kiếm đã về với chủ, thì món lần này chắc chắn không thể thua kém”. Nữ tử đưa tay giật mạnh tấm vải che xuống, để lộ phía bên trong là một màu quang mang màu hồng tươi ánh lên soi sáng một vùng.

Cảm nhận đầu tiên về món này đó chính là hết sức xinh đẹp và khiến đám nam nhân phải trở mắt lên nhìn.

“Kim tâm nội y, pháp khí trung phẩm. Giá khởi điểm hai vạn năm”. Nữ tử bàn tay vuốt nhẹ lên bề mặt rồi hào hứng hô lớn.

“Hahaha. Tiêu công tử, món này thật sự đáng để tiểu tử chú ý a”. Không hề dấu dếm, Đế Nguyên Quân ánh mắt chực chọc nhìn về phía Tiêu Viên nói.

“Hừ, là một tên tăng nhân lại mơ tưởng đến nội y nữ tử, không biết phật tử nào sản sinh ra một tên như ngươi”. Tiêu Viên ánh mắt khinh bỉ hiện lên.

“Hả, cái gì, trên kia là một tên tăng nhân”.

“Không thể nào?....”.

“Tiêu công tử, Tiểu tử tu tâm, cầu sở dục. Món đồ đẹp đáng giá này chỉ có thể phù hợp với đại mỹ nữ mà ta muốn tặng chứ giống như ai kia đâu”. Không hề bức tức, Đế Nguyên Quân chuyển hướng nhìn về phía Mạnh Mạnh rồi lớn tiếng nói.

Điều này lại khiến nữ tử kia có chút không vui nhìn qua Tiêu Viên.

“Sư muội yên tâm, món này chắc chắn về tay ta”. Tiêu Viên thấy thế ra về quan tâm nói.

“Tiêu công tử quả thật là biết yêu thương. Tiểu nữ đây cũng thật là muốn món đồ này”. Từ phía xa truyền đến, một thanh âm nữ tử thanh khiết vang lên.

Lại vô tình khiến đám đông tò mò thêm một phen, nữ tử đang đứng với một tấm khăn che ngang giữa khuôn mặt kia toát ra mị lực cực kỳ lớn. Cặp mắt bồ câu long lanh với hai hàng mi dài cong vút, cái trán cao ráo cùng hai hàng mày liễu trông cực kỳ cuốn hút.

“Không biết vị cô nương này là?”. Tiêu Viên tò mò hỏi.

Nhưng nữ tử kia lại không hề trả lời. Việc này lại khiến Đế Nguyên Quân có thêm một phen khoái chí. “Vị cô nương này thật không có mắt nhìn, Tiêu công tử anh tuấn đại tài mà lại không biết, như vậy quả thật đáng tiếc?”.

“Hừ, chỉ là một tên đầu gà xấu xí thì đáng gì nhắc đến”. Nữ tử kia liếc ánh mắt nhìn về phía gian phòng Đế Nguyên Quân thản nhiên nói. “Thật sự ta cảm thấy thích thú và tò mò về người hơn, tiểu sư phụ”.

“Ai za. Thật là vinh hạnh. Tiêu công tử, người nghe thấy gì không? Tiểu tăng ta mặc dù không dễ nhìn cho lắm và là một tên hòa thượng nhưng lại được đại mỹ nữ dặt ý đến, còn người anh tuấn như vậy lại không được dặt ý. Thật đáng tiếc a”. Đế Nguyên Quân phá lên cười lớn. “Hahaha, tên đầu gà, Tiêu công tử có biệt danh mới thật là hay”.

Đồng thời, phía bên dưới đám người cũng không kìm hãm được mà phá lên cười lớn. Điều này càng khiến Tiêu Viên ngày một thêm tức tối, ánh mắt tràn đầy vẻ giận dữ nhìn về phía Đế Nguyên Quân mà không nói lên lời.

“Nhanh đi điều tra người này? Hẳn không đơn giản”. Nói xong, nữ tử kia thì thầm vào một tên nam tử đứng ở phía sau lưng ra lệnh.

May mắn là Đế Nguyên Quân không có lộ diện chứ nếu không sẽ khiến đám đông một phen giật mình.

“Tiểu nữ ra giá bốn vạn linh thạch”. Nữ tử che mặt kia mở đầu ra giá. “Tiêu công tử, xin mời”.

“Bốn vạn năm linh thạch”. Tiêu Viên tăng giá.

“Tiêu công tử, làm gì mà ra giá thấp vậy, đừng bảo là sắp hết linh thạch rồi nha”. Đế Nguyên Quân khiêu khích nói. “Năm vạn năm linh thạch”.

“Sáu vạn năm”. Tiếp đến nữ tử kia một lần nữa tăng giá.

Vô tình, món kim tửem nội y này lại trở thành thứ cạnh tranh của ba người, đại đa số đám đông phía bên dưới không mấy ai để ý đến món này và một phần là vị cuộc tranh đấu này lại khiến họ cảm thấy hết sức thú vị.

“...”. Tiêu Viên chần chờ một hồi lâu, ở bên cạnh Mạnh Mạnh vẻ mặt không vừa ý trừng mắt nhìn hắn.

“Tiêu công tử, sao lại không tăng giá nữa. Lần sau ra ngoài chăn rau phải mang theo linh thạch nhiều một chút. Chứ mang ít như thế này thì không có ra gì rồi”. Đế Nguyên Quân vừa châm chọc vừa ra giá. “Bảy vạn năm”.

Rầm!

Tiêu Viên không màng cánh tay thương thế mà tung ra một quyền đánh nát cái bàn ngay trước mặt mình, gương mặt tức tối đến mức tẩy đồ hằn lên. “Mười vạn linh thạch”. Tiêu Viên quát lớn.

“Như thế mới đúng là Tiêu công tử chứ. Tiểu tăng bội phục, linh thạch ta có hạn, mười vạn linh thạch đã vượt qua giới hạn của ta rồi. Mặc dù đáng tiếc nhưng chúc mừng Tiêu công tử”. Đế Nguyên Quân cười lớn rồi nói.

“Phụt... Hahaha”. Ở phía đằng sau, tên đệ tử tạp dịch nghe hết toàn bộ sự việc đã kìm nén nhưng hiện tại không kìm nổi nữa mà phá lên cười lớn.

“Rất tốt, việc gì có thể kìm nhưng chú hề nhảy múa là không thể không cười được”. Đế Nguyên Quân quay qua nhìn tên tạp dịch đệ tử rồi nói lớn. Hắn cố ý làm như vậy để chọc tức Tiêu Viên kia thêm.

“Tiểu nữ cũng chịu thua, Tiêu công tử khiến ta phải thay mắt nhìn”. Nữ tử che mặt hơi chút kính cẩn nói.

Phốc!

Đột nhiên, Tiêu Viên đang ngồi yên trên ghế thì phun ra một ngụm máu tươi, thân thể dần dần trở nên vô lực.

“Sư huynh”. Từ phía gian phòng Tiêu Viên phát ra một tiếng nữ tử thét lớn.

“Tiêu công tử, đừng vì quá vui mừng mà thổ huyết công tâm chứ. Người nên an tâm tĩnh dưỡng đi a”. Không chịu từ bỏ Đế Nguyên Quân tiếp tục nói.

“Người... Người... Cố tình...”. Không kịp nói dứt lời, Tiêu Viên huyết khí dâng cao quá độ ngã xuống rồi ngất lịm đi.

“Sư huynh, chúng ta đi”. Mạnh Mạnh nữ tử lo lắng tiến lại đỡ Tiêu Viên đứng dậy rồi đi ra bên ngoài.

"Tiêu công tử đỉnh mạnh giỏi, cẩn thận cái chân còn lại của ngươi a". Chưa kịp đi ra khỏi phòng, Đệ Nguyên Quân một lần nữa hét lớn.

Đợi đến khi hần rời đi, hội đấu giá một lần nữa tiếp tục. Qua thêm gần mười món nữa nhưng hần vẫn chưa một lần ra giá. Hội đấu giá cũng đã dần trở về cuối, và những món đồ về sau lại càng khiến Đệ Nguyên Quân cảm thấy ưng ý.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Gia Là Siêu Cấp Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Đêm tối nói chuyện

"Tiếp đến, đây là hai thứ chắc chắn mọi người ở đây sẽ hết sức ưng ý".

"Kim Sắc Huyền Liên và Băng Ngưng Quả, hai loại địa cấp linh dược".

"Giá khởi đầu bốn vạn linh thạch". Nữ tử quản lý hội đấu giá lên tiếng.

"Bốn vạn một trăm linh thạch". Phía xa, một thanh âm lão già lên tiếng.

"Bốn vạn ba trăm linh thạch".

"..."

"Năm vạn linh thạch". Đám đông rôm rả liên tục hét cao giá.

"Sáu vạn linh thạch". Không đợi thêm nữa, Đệ Nguyên Quân hét giá.

"Lại là hần, cái tên âm hồn này không phải đối phó mỗi tên Tiêu Viên kia hay sao? Bây giờ lại hét giá cao như vậy".

"Vị tiểu sư phụ này hình như đang rất cần hai loại dược liệu này". Nữ tử gương mặt che vải lẩm nhẩm.

"Bảy vạn linh thạch". Suy nghĩ một hồi nữ tử kia bắt đầu ép giá.

"Ồ, muốn chèn ép ta hay sao?". Đệ Nguyên Quân cười hần một tiếng. "Mười vạn linh thạch". Không tiếc nuôi, Đệ Nguyên Quân một lần nữa hét giá.

"Cái tên này đúng thật trâu bò, mười vạn linh thạch mua hai quả địa cấp linh dược, quả thật không biết tiếc là gì?".

"Quá soái đĩ".

"...". Đám đông bàn tán xôn xao vỡ òa. Toàn bộ ánh mắt về phía gian phòng Đệ Nguyên Quân tràn đầy ngưỡng mộ.

"...". Thấy vậy, nữ tử kia cũng không một mực theo sau mà dừng lại.

"Mười vạn linh thạch lần thứ nhất... Mười vạn linh thạch lần thứ hai... Mười vạn linh thạch lần...". Nữ tử phía bên dưới hào hứng hô lớn.

Đang chuẩn bị nói dứt lời thì bị một thanh âm khác chen ngang.

"Mười hai vạn linh thạch". Phía xa, một tên nam tử trông còn rất nhỏ tuổi lên tiếng.

"Ồ...". Nhanh chóng, Đệ Nguyên Quân ánh mắt tò mò liếc qua.

"Mười hai vạn linh thạch cộng với một cuốn địa cấp phạt môn công pháp". Đệ Nguyên Quân không chần chừ lên tiếng.

"Cái gì? Tên hòa thượng này điên sao? Ngay cả phạt môn công pháp cũng dám bán".

"Đúng vậy, địa cấp công pháp giá ít nhất cũng phải hai vạn đĩ".

"Quả thật là ngu mà...". Một lần nữa, đám đông lại hướng ánh mắt về phía Đệ Nguyên Quân mà thốt lên.

Phía bên dưới, nữ tử kia nghe thấy vậy liền cực kỳ vui vẻ, ánh mắt thăm dò liếc về phía gian phòng kia một cái. Nhưng ngay khi tiến lại gần vách tường, ánh mắt nàng ta dường như bị một cái bức tượng vô hình nào đó chặn lại. Thân là Hóa cảnh cường giả mà lại không thể phá vỡ được cái bức chướng kia.

Rất nhanh, nàng thu về ánh mắt của mình rồi vui vẻ nói. “Nếu không còn ai ra giá cao hơn thì xin chúng mừng vị khác nhân này”.

Rất nhanh, từ phía bên ngoài đi vào, một tên đệ tử mang đến một cái nhân trừ vật nhỏ trao cho Đế Nguyên Quân, ngay sau khi nhận lấy. “Cũng nên rời đi”.

Đột nhiên, Đế Nguyên Quân cảm nhận được có một tên nam tử đang chờ chực hắt ở phía bên ngoài, nếu như đoán không nhầm thì người này là người đi theo vị nữ tử che mặt kia.

Đế Nguyên Quân liếc mắt nhìn về phía nàng ta một cái rồi thỉnh linh, thân thể hắn đột nhiên lóe lên một cái rồi biến mất.

“Tiểu thư, tiểu sư phụ phòng bên kia đã không thấy đâu, giống như tan biến đi vậy?”. Nam tử kia nhận thấy có chút không đúng nên đẩy cửa tiến vào. Sau một lúc tìm không thấy liền quay trở về bẩm báo.

“Không thể nào? Người có chắc chắn là người đó không đi ra ngoài?”. Nữ tử đột nhiên thốt lên hỏi.

“Tiểu nhân chắc chắn. Hắn không hề đi ra bên ngoài”. Nam tử suy nghĩ một hồi rồi tiếp tục nói. “Ta chỉ cảm giác được phía bên trong phòng có một chút giao động lạ nên tiến vào xem nhưng hoàn toàn không thấy người. Cảm giác giống như người đó nhận biết được ta đang đứng đợi sẵn ở phía bên ngoài vậy”.

“Cái này có thể sao?”. Nữ tử kinh ngạc. “Ẩn thân công pháp của người đạt đến trình độ kia rồi làm sao có thể?”.

“Ta mặc kệ, nhanh chóng phái người điều tra tìm hiểu tên hòa thượng kia. Chắc chắn hắn ta là một đại cao thủ”. Nữ tử nhanh chóng bình ổn lại sắc mặt, ánh mắt chắc chắn nhìn về phía nam tử ra lệnh. “Bằng mọi giá phải tìm được, có thông tin liền quay về báo lại cho ta”.

“Vâng”. Nam tử gật đầu một cái rồi nhanh chóng đi ra ngoài.

“Nếu như có thể kéo hắn về phía mình, thì chắc chắn Thiên Kiều Tuyền danh hào thứ nhất khả năng sẽ thuộc về tay ta”. Nữ tử tham lam suy nghĩ.

Ngay sau khi rời đi. Đế Nguyên Quân hiện tại đã quay trở về gian phòng của mình. Lần này đầu giá thu hoạch của hắn cũng thật là lớn.

Nắm trong tay Kim Sắc Huyền Liên rồi thì cảnh giới sẽ có khả năng tiến triển thêm được một quãng lớn. Còn riêng đối với Băng Ngưng Quả này hắn phải tìm cách để đưa cho Hàn Ngữ Băng. Mặc dù hiện tại không tiện tiết lộ ra thân phận nhưng chắc chắn phải đưa cho ngay trong thời gian ngắn nhất.

Bởi vì hắn có cảm giác trong đợt Thiên Kiều Tuyền này, Hàn Ngữ Băng có khả năng rất lớn sẽ tham gia. Nếu như có thêm sự trợ giúp của Băng Ngưng Quả thì khí hư do tổn động băng hàn trong thời gian dài sẽ giảm xuống và sẽ tăng mạnh cảnh giới của nàng lên.

Nhiều ngày qua đi!

Đế Nguyên Quân vẫn không hề nghe thấy hay bắt gặp một ai là đệ tử của Tinh Kiếm Tông, cảm giác giống như có chuyện gì đó không đúng.

Đi được một hồi lâu, Đế Nguyên Quân tiến vào bên trong một quán trà nhỏ ở bên đường.

“Các người có nghe thấy gì không, về Mộ Tinh Trúc. Ta nghe nói nàng ta bị tông môn nhốt vào bên trong Củng Sơn Cốc đã được một thời gian rồi”.

“Ta cũng nghe thấy vậy?”.

“Ngoài ra ta còn biết được chuyện đám đệ tử dưới trướng của nàng ta sẽ tham gia Thiên Kiều Tuyền lần này. Nàng hình như gọi là Hàn Ngữ Băng”.

Bàn bên cạnh, một nhóm ba người thay nhau bàn tán.

Cốc!

Nghe thấy vậy, cái ly cầm ở trên tay Đế Nguyên Quân rơi xuống. Cái cảm giác khó chịu ở bên trong lồng ngực của mình bắt đầu hiện lên. Không chần chừ, hắn nhanh chóng đi về phía nhóm người kia.

“Các vị, có thể nói rõ hơn một chút được không?”. Đế Nguyên Quân thanh âm gấp rút, một tay lấy ra một trăm viên linh thạch đặt ở trên bàn rồi nói.

“Hahaha. Được, đã thế ta sẽ kể hết toàn bộ những gì ta nghe được...”.

Một lúc sau!

Rầm!

Từ phía xa truyền đến, một thanh âm nổ vỡ vang lên. Trong cơn tức giận, Đế Nguyên Quân không kiềm nén được huyết khí ở trong cơ thể mình khiến khu vực gần đó đột nhiên bạo nổ.

“Hay cho một cái Tinh Kiếm Tông?”. Trong mắt hắn, sát ý dần dần hiện lên. “Hay cho cái đám đại trưởng lão kia?”.

“Có chuyện gì?”. Rất nhanh, từ phía xa chạy đến, một nhóm hơn hai mươi tên thị vệ lên tiếng hỏi.

“Bọn ta không biết, đang ngồi uống trà tán chuyện thì đột nhiên nghe thấy tiếng nổ lớn”. Tên kẻ chuyện kia lo sợ trả lời.

“Hừ, nhanh điều tra, Thiên Kiều Thành nghiêm cấm người ẩu đả”. Tên thị vệ kia quát lớn.

Đang trong cơn giận giữ thì đột nhiên. Thần sắc của Đế Nguyên Quân đột nhiên giãn ra, trên gương mặt tràn đầy vẻ bình tĩnh của mình rồi đi.

Buổi tối hôm đó!

“Thiên Phong lão giả?”.

Bóng tối bao trùm, tại một gian phòng cao tại khu vực trung tâm. Một vị lão giả râu tóc bạc phơ đang nằm tĩnh dưỡng trên chiếc ghế cong của mình thì đột nhiên nghe thấy một tiếng gọi hiện lên ở trong đầu.

“Ài?”. Thiên phong lão giả bật đứng dậy, khí tức trên cơ thể một lần nữa đẩy ra ngoài. Thánh Cảnh uy áp thành linh đầy mạnh.

Vì thế mà toàn bộ Thiên Kiều Thành một phen rung động mạnh, thiên địa xung quanh như muốn đổ vỡ. Toàn bộ cường giả thành linh bừng tỉnh, ánh mắt lo lắng nhìn về phía gian phòng trung tâm kia.

"Lão giả Thiên Phong đột nhiên làm sao vậy?". Trong bóng tối, thanh âm một vị lão giả run rẩy vang lên.

Cặp mắt giả nua thường ngày của lão đột nhiên sáng lên, ánh mắt sắc bén tàn sát quan sát xung quanh nhằm tìm kiếm người kia. Nhưng hoàn toàn không thể cảm nhận được thứ gì.

“Không cần phải tìm ta?”.

“Ta có chuyện muốn người đi xử lý giúp”.

Đang trong lúc tìm kiếm, thì bỗng nhiên. Trong đầu lão lại xuất hiện thanh âm đang vang vọng này. Một vị đỉnh cấp cường giả Thánh Cảnh lại không thể dò xét được khí tức, thậm chí ngay cả sinh mệnh lực của người kia cũng hoàn toàn không thể nắm bắt.

Cảm giác lúc này của lão giống như có một ai đó đang ở trong đầu của mình mà nói chuyện vậy.

“Người rốt cuộc là ai?”. Thiên Phong lão giả lo lắng nói. “Muốn tìm ta có việc gì?”.

“Ta là ai có quan trọng hay sao?”. Thanh âm trong đầu tiếp tục vang vọng. “Đi tới Tinh Kiếm Tông, từ bên trong Cùng Sơn Cốc cứu ra một người, nàng tên Mộ Tinh Trúc. Còn những người khiến nàng chịu tội toàn bộ đều phải chết?”.

Thanh âm băng lãnh lạnh nhạt mang theo một loạt sát khí kinh khủng, chỉ cần một tiếng nói, Thiên Phong lão giả đột nhiên rung mình một cái, toàn thân lông tóc như muốn dựng đứng lên. Cảm giác cả người như bị một loạt tia lôi dẫn chạy dọc xuống khiến cơ thể trở nên bất động mà lạnh ngắt.

“Nên nhớ, chuyện này xử lý tốt. Xem như ta nợ người một cái ân tình, sau này có dịp ta sẽ trả lại”. Không đợi Thiên Phong lão giả lên tiếng, thanh âm này lại tiếp tục vang vọng trong đầu lão.

“Các hạ là “NHẤT ĐẾ”, thực sự đang ở tại Nam Vực này hay sao?”. Bỏ qua sự sợ hãi, lão giả gương mặt đột nhiên sáng lên một cái.

Nhưng cái thanh âm kia đã hoàn toàn biến mất, mặc dù không có trả lời lại, nhưng lão giả chắc chắn. Người mà đã nói chuyện này chắc chắn là NHẤT ĐẾ, và cái loại sát khí khiến Thánh Cảnh cường giả phải dờ người ra như vậy đầu phải ai cũng có thể làm được.

“Phù... Chuyện này xem ra giải quyết đã xong, việc còn lại là tìm thấy Hàn Ngữ Băng nữa thôi”. Gương mặt Đế Nguyên Quân tỏ ra vẻ hết sức mệt mỏi nói.

“Cái loại truyền âm này quả thật là tiêu tốn, linh hải trong cơ thể ta gần như đã khô cạn, ngay cả tinh thần lực cũng bị vắt kiệt”. Đế Nguyên Quân cười khổ.

Nhưng như vậy lại rất đáng!

Nói xong, Đế Nguyên Quân lấy ra Kim Sắc Huyền Liên bắt đầu luyện hóa nó, một phần để khôi phục lại hao tổn. Một phần còn lại để gia tăng cảnh giới hiện tại của hắn.

Nuốt xuống, ở phía trong bụng. Một đợt linh khí mạnh mẽ đột nhiên bạo động, thân thể Đế Nguyên Quân run nhẹ lên một cái rồi dần dần bình ổn trở lại.

Phía bên trong đan điền lại giống như một cái hố đen nhỏ đang liên tục xoay chuyển câu kéo và luyện hóa dòng linh khí nồng đậm kia mà từ từ hồi phục lại.

Chấn mảy chóc, linh hải của hắn đã trở lại như ban đầu và đang không ngừng tăng trưởng. Mặc dù không thể giúp hắn đột phá được một tiểu cảnh giới nhưng thực lực hiện tại cũng đã tăng lên được một chút.

“Không hổ là Kim Sắc Huyền Liên địa cấp linh dược”. Đế Nguyên Quân vui vẻ thốt lên. “Linh này cũng thật là quá nồng đậm đi”.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Gia Là Siêu Cấp Thiên Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Đuổi ra

Mấy ngày sau!

Đế Nguyên Quân từ trong lúc luyện hóa linh dược đã đến điểm cuối cùng, khí tức trên người hắn lại bình ổn hơn trước rất nhiều. Hỗn độn linh hải nổi lên từng gợn sóng nhỏ chắc nịch va chạm vào thành đan điền giống như từng gợn sóng nước nhỏ.

“Chi chi”. Đang lúc chuẩn bị tỉnh dậy, một thanh âm từ bên tai hắn vang lại.

“Ồ, người tỉnh dậy rồi sao?”. Đế Nguyên Quân đặt tay lên đầu Tiểu Oanh rồi xoa xoa mấy cái.

“Chi chi”. Đáp lại, nó kêu lên riu rít vui mừng.

“Được rồi, tranh thủ thời gian ra ngoài nhìn ngắm đi thôi”.

Nghe lời, Tiểu Oanh thu cánh lại chui vào bên trong lồng ngực hắn, cái đầu nhỏ nhô ra ngoài quan sát.

Đẩy cửa đi ra!

Đế Nguyên Quân len lỏi giữa đám đông người qua đường, thời gian càng trôi qua thì Thiên Kiêu Thành này ngày một đông người. Số lượng người hiện tại chỉ ít đã gần gấp hai lần so với ngày đầu tiên hắn tiến vào đây.

Số lượng người đông là vậy nên có rất nhiều điểm giao dịch nhỏ được mở ra. Đế Nguyên Quân mặc dù thích đi ra ngoài vui chơi nhưng trong thành toàn bộ đều là cường giả như này thì chỉ có một vài điểm có thể lọt vào mắt hắn cũng chỉ có đấu giá hội cùng với một số hoạt động đặc biệt.

Kể từ lúc tiến vào cho đến hiện tại đã gần nửa tháng, Đế Nguyên Quân đã tìm hiểu và nghe ngóng được gần như toàn bộ những điểm đáng chú ý nhất.

Và quan trọng nhất ở trong thành này, ngay tại vị trí trung tâm. Một sân đấu cực kỳ rộng lớn được dựng lên, diện tích của nó chỉ ít cũng phải rộng hơn một ngàn mét vuông. Chất liệu của nó được làm từ những vật liệu bền chắc nhất và có các phù cấp đại sư ra tay khiến khu vực bên trong sân đấu ngày thêm chắc chắn.

Thời điểm mà “Thiên Kiêu Tuyển” mở ra chỉ ít cũng phải hơn nửa tháng nữa nên thời gian này Đế Nguyên Quân cực kỳ thoải mái.

“Ta dẫn người đi đến một nơi náo nhiệt”. Đế Nguyên Quân vừa đi, vừa nói.

Tiểu Oanh dường như nghe hiểu hết, mặc dù không kêu lên thành tiếng nhưng cơ thể nó run nhẹ lên là biết được ý vị của nó rồi.

Và địa điểm lần này hắn đi đến chính là “Đấu Trường”, nơi mà các cường giả cùng nhau tranh đấu, đặc biệt hơn là sẽ có thiên kiêu tự mình xuất thủ. Chỉ vì đánh đấm như này thì không đủ để Đế Nguyên Quân để ý đến. Mà đấu trường này lại có một hoạt động khiến hắn thích thú nhất đó chính là tham gia cá cược.

Một phần vì số linh thạch hiện tại trong tay hắn chưa đến một ngàn viên thì việc đến đây dùng may rủi để kiếm thêm một chút đỉnh. Đối với nhiều người có thể là may rủi nhưng trong mắt Đế Nguyên Quân lại rõ như ban ngày, chỉ cần hắn nhìn ra được thực lực của cả hai người thì kết quả không thể sai biệt vào đâu được.

Đi thêm một lúc, Đế Nguyên Quân đứng trước một tòa giống như cái pháo đài lớn được xây dựng cao gần một trăm mét. Và từ phía bên trong phát ra từng thanh âm gào thét hưng phấn cũng như những thanh âm va chạm phát ra.

Chỉ nghe thấy thế thôi cũng đã khiến Đế Nguyên Quân cảm thấy cực kỳ thích thú rồi.

“Đấu trường, tiểu gia ta tới đây?”.

Tiến vào bên trong, Đế Nguyên Quân được một tên đệ tử dẫn vào, mặc dù đấu trường được xây dựng rất là rộng nhưng phía bên dưới lại có rất nhiều lối nhỏ ra vào, nếu như không cẩn thận một chút có lẽ sẽ bị lạc đường.

Và đây là lần đầu tiên hắn đến nơi này, việc trước tiên cần phải làm đó chính là tạo một cái danh sách. Quá trình này diễn ra cực kỳ nhanh, chỉ cần báo danh tên tuổi cũng như cảnh giới hiện tại là xong.

Nhận lấy danh ngạch của mình, Đế Nguyên Quân tìm đến một cái gian phòng nhỏ ở ngoài xa chờ đợi.

Phía bên dưới kia đang có hai tên đệ tử đang điên cuồng đánh giết. Mặc dù tham gia đấu trường này là có thưởng nhưng đao kiếm không có mắt, nếu như không cẩn thận một chút thì tính mạng cũng rất dễ bị tước đoạt.

Thời gian Thiên Kiêu thành này xây dựng lên và tại trong đấu trường này đã không biết bao nhiêu cường giả với nhiều cảnh giới khác nhau ngã xuống.

Có thể nói nơi này là điểm cực kỳ là nguy hiểm nếu như tham gia nhưng sau mỗi trận thắng thì có thể nhận được một lượng linh thạch rất lớn. Vì thế mà có nhiều tên tán tu tham gia vào. Vì là tán tu nên việc ra tay tàn nhẫn với đối phương là điều đương nhiên. Bên cạnh đó còn có cả ma tông tham dự vào. Nên nó cực kỳ hỗn loạn.

Mặc dù là một nơi nguy hiểm và diễn ra nhiều lần cá cược với số lượng linh thạch là rất lớn nhưng không hề có một ai dám đứng ra cướp đoạt, bởi vì nơi này có một Thánh Cảnh cường giả tọa trấn.

Đội trận chiến phía bên dưới kết thúc. Đế Nguyên Quân lấy ra toàn bộ linh thạch trong người rồi hướng về một tên đệ tử đứng ngay sau rồi nói.

“Ở nơi này giá cược không phân nhiều ít chứ?”.

“Đúng vậy, tiểu sư phụ ngài định đặt cược bao nhiêu”. Tên đệ tử kia kính cẩn đáp lại.

“Nơi này có gần một ngàn viên linh thạch, toàn bộ đặt cho tên áo xanh kia”. Đế Nguyên Quân đưa tay chỉ về phía nam nhân đứng ở ngoài xa kia rồi nói.

“Vâng, ngài đợi một chút”. Nhận lấy linh thạch, tên đệ tử kia nhanh chóng đi ra ngoài cùng với một tờ phiếu nắm chặt ở trên tay.

“Nơi này rất náo nhiệt, Tiểu Oanh, người ra ngoài một chút đi” Đế Nguyên Quân vỗ nhẹ phía trước ngực rồi nhẹ nhàng nói.

Phía bên dưới!

Trận chiến mà hai người kia ngày một càng mãnh liệt, cả hai người đều có cùng một cái cảnh giới là Thiên Địa cảnh tầng bốn, thực lực của cả hai cũng không phải thuộc dạng hàng xoàng, mặc dù cảnh giới có hơi thấp một chút nhưng cho dù có Thiên Địa cảnh bảy tầng đứng ở trước mặt cũng không hề làm cho họ phải e dè một chút nào.

Nếu như xếp hai người này ở trong Tinh Kiếm Tông thì chắc chắn sẽ thuộc về hàng đệ tử chân truyền và có thể cao hơn.

Xuất thân của cả hai người mặc dù không phải một đại tông môn nhưng thực lực của những người được xem là thiên kiêu này ở trong cùng cảnh giới là hạng nhất lưu.

Tại Tinh Kiếm Tông thì cũng chỉ có một vài người có thiên phú ngang bằng với họ thì cũng chỉ có Hàn Ngữ Băng và một số người mà thôi.

Bành bành!

Liên tiếp là từng thanh âm va chạm mạnh vang lên, mặc dù phía bên ngoài đã bao phủ một tầng kết giới bảo vệ rồi nhưng dư ba của trận chiến này vẫn không thể bị che giấu hết toàn bộ. Cảm giác trận chiến này ngày một đang kích thích tinh thần của các cường giả ngồi đợi ở phía bên dưới.

Trải qua gần một nén nhang, trận chiến cũng đã trôi về cuối cùng. Cả hai người cũng bắt đầu xuất hiện cảm giác mệt mỏi, gương mặt thì ngày một trở nên trắng bệch. Khí tức ở trên người cũng không còn thuộc về thời kỳ đỉnh phong nhất.

“Lý Nhĩ An. Một chiêu kết thúc thôi”. Phía bên dưới sàn đấu, nam tử mang bộ môn phục màu trắng quát lớn.

“Được thôi, một chiêu ấn định”. Lý Nhĩ An gật đầu đồng ý.

Nói xong, cả hai người bắt đầu vận dụng toàn bộ sức lực còn lại bùng nổ ở một chiêu cuối cùng này.

Thình lình, bầu không khí xung quanh ngày một trở nên trầm xuống, phía bên trong kết giới, toàn bộ linh khí càng ngày một xáo động và không ngừng bị cuốn đi.

Cả hai người mặc dù cảnh giới không quá cao nhưng với một chiêu này, thì ngay cả Tinh Cực Cảnh cũng phải để ý đến. Uy lực của nó phát ra thậm chí vượt qua cả Thiên Địa cảnh tầng chín rồi. Bá đạo vô cùng.

“Bích Vân Xoay Chuyển – Thúc cuối cùng – Phích Lịch Long Thương Pháo!”. Nam tử mặc áo trắng kia ngưng tụ lại toàn bộ rồi quát lớn.

Một khí tức hùng hồ mạnh mẽ hiện lên, địa cấp thượng phẩm công pháp được thúc đẩy lên đến cực hạn. Khí tức trên người hần thình lình bùng nổ trở về thời kỳ đỉnh phong. Một thương tung ra, cảm giác như tòa kết giới này như muốn bị xé ra một lỗ thủng lớn vậy.

Đối diện, Lý Nhĩ An trên gương mặt nổi lên một chút lo lắng, nam tử này đối với hắn rất nhận biết, cả hai người đã từng có rất nhiều lần đánh qua và thực lực của hai bên hần đều có nhận thức được. Mặc dù thua kém một chút đỉnh nhưng chiến ý của Lý Nhĩ An cũng không hề bị rung động.

“Bích Sát Đạo Tam – Tam thức – Bá Đạo Nhất Đạo!”. Lý Nhĩ An hai tay nắm chặt chuỗi đao đưa qua một bên rồi quát lớn.

Bộ đao pháp này mặc dù hơi thua kém một chút chỉ đạt đến địa cấp trung phẩm nhưng uy lực của nó cũng không hề yếu một chút nào. Đồng dạng, khí tức của Lý Nhĩ An cũng đã trở về trạng thái đỉnh phong.

“Ta tôi luyện đại thành một đao này là vì ngày hôm nay. Ta sẽ đòi lại những thứ trước đây. Nhân Hoành Sơn, tiếp ta một đao”. Điên cuồng thôi thúc công pháp, cảnh giới của một đao này ngày một trở nên mạnh mẽ, cho đến khi đột phá bức chướng cuối cùng đạt đến đại thành. Lý Nhĩ An hùng hổ quát.

“Tốt, ta đến”. Đáp lại, Nhân Hoành Sơn trường thương đột nhiên run nhẹ lên một cái rồi lao nhanh về phía trước.

Thình lình, thân ảnh của hai người đột nhiên biến mất, chỉ trong chớp mắt, khoảng cách gần ba mươi trượng bị cả hai thu hẹp một cách nhanh chóng.

Từ bên trong, sức ép của hai đại công pháp mạnh mẽ ép đến, phía bên ngoài kết giới cũng vì thế mà trở nên rung lắc nhẹ.

Rầm!

Lý Nhĩ An thân thể nhảy lên khỏi mặt đất, hai tay nắm chặt chuỗi đao rồi bỏ xuống một cái, khí thế mạnh mẽ không kém phần hung bạo của hắn được tung ra, phía bên trên lưỡi đao, một tầng mỏng huyết sương hiện lên. Mạnh mẽ một đao bỏ xuống giống như muốn chặt đứt thiên địa.

“Đừng hòng”. Đối diện một đao mạnh mẽ này, Nhân Hoành Sơn cơ thể trụ vững, hai tay hướng mũi thương chéch lên cao rồi mạnh mẽ đâm ra.

Từ trên đầu mũi thương, một tầng qung mang màu vàng thình lình hiện lên rồi bắn mạnh hướng về phía lưỡi đao kia giống như một khẩu súng bắn đạn. Uy lực và tốc độ của nó nhanh tới mức mà lóe lên một cái rồi biến mất.

Thanh âm va chạm bùng nổ, ngay tại khu vực trung tâm, một màn khói bụi bốc lên nghi ngút che khuất đi thân thể của hai người.

“Rốt cuộc là ai thắng”. Phía bên ngoài sân đấu, đám đông người mong chờ thốt lên.

Dần dần, lớp khói bụi tán đi, từ bên trong xuất hiện bóng dáng một người đang đứng vững, một tay nắm lấy trường thương chống đỡ thân thể, còn Lý Nhĩ An một bên hông xuất hiện một cái lỗ máu lớn.

“Chiến thắng thuộc về...”. Ngay lập tức, một thanh âm tuyên bố vang lên.

Nhưng chưa kịp nói dứt lời, thân thể Nhân Hoành Sơn đột nhiên ngã nhào ra sau bất tỉnh, còn Lý Nhĩ An tay nắm chặt trường đao đưa lên cao nhận đỉnh chiến thắng này.

“Người chiến thắng là Lý Nhĩ An”. Tên thông báo la lớn. “Kết quả thật khiến người ta bất ngờ”.

“Thật sự thắng”. Phía bên trong gian phòng, tên đệ tử kia gương mặt kinh ngạc nhìn về phía Đế Nguyên Quân.

“Trận này ta cược thắng, không biết ta nhận lại được bao nhiêu?”. Đế Nguyên Quân lên tiếng hỏi.

“Là, tiểu sư phụ sẽ nhận được bảy phần tiền cược thắng”. Tên đệ tử thành thật trả lời.

“Tốt, đã như vậy thì ta tiếp tục đặt cược”. Đế Nguyên Quân vui vẻ gật đầu.

Mấy canh giờ qua đi!

Đế Nguyên Quân từ bên trong bị đuổi ra ngoài.

“Con mẹ nó nhà các ngươi, tiểu gia ta cược có một chút ít mà cũng bị đuổi ra ngoài. Các ngươi làm ăn như vậy đó hả?”. Bị đẩy ngã xuống nền đất, Đế Nguyên Quân la lớn.

“Ngươi đi đi, nơi này không hoan nghênh ngươi. Cầm lấy ít linh thạch này rồi từ này không được vào cược”. Đối diện, một đám đệ tử lên mặt nói.

“Hừ, ta thắng mới chỉ có mấy trăm vạn linh thạch thôi mà, cả một tòa lớn như vậy mà không có thể chi trả cho ta hay sao?”. Đế Nguyên Quân không hài lòng nói.

“Định mệnh, ngươi từ một ngàn linh thạch lại thắng được hơn ba trăm vạn linh thạch thế là muốn phá nơi này của bọn ta à, đi đi”. Tên đệ tử kia tức giận xua tay quát.

“Xi, đúng là đồ keo kiệt, tiểu gia ta không thèm”. Buồn bực, Đế Nguyên Quân phui mông rồi đi.

Đợi đến khi Đế Nguyên Quân thân ảnh biến mất, tên đệ tử kia rùng mình một cái rồi thốt lên. “Ngày hôm nay đúng là gặp ma mà, thắng liền hơn ba mươi trận”.

“Nếu mà không bị chiết khấu đi phần lớn thì không biết sẽ tổn hại là bao nhiêu đây?”.

Chương 56: Mộng Linh Nhi cho mời

“Mấy tên tham của khốn kiếp, Tiểu gia ta ăn có mấy trăm vạn linh thạch cũng không chi ra được?”. Đế Nguyên Quân vừa bực mình vừa thảm than.

“Ba trăm vạn này giờ làm cái gì đây? Ta dùng nó để tu luyện cũng không thu lợi được bao nhiêu, còn Tiểu Oanh cũng cần phải có dị linh được đặc biệt để kích phát huyết mạch của mình”. Đế Nguyên Quân suy nghĩ.

“Ahhh. Mấy thứ kia phải đi đâu tìm mới có đây?”.

“Ta thì suy nghĩ cho nguoi thật nhiều còn nguoi cả ngày chỉ biết lo ăn với ngủ”. Phía bên trong, Tiểu Oanh thu gọn người nằm trong bộ kim sa đánh một giấc ngon lành.

Qua ngày hôm sau!

Đang lúc đi dạo xung quanh thì Đế Nguyên Quân bỗng nhiên nghe thấy được một chuyện rồi nhanh chóng tiến lại gần.

“Tinh Kiếm Tông cũng thật là lớn gan, ngay cả Thánh giả cũng dám trêu chọc. Nếu như không phải vị kia ra tay còn có điểm dừng nếu không thì...”. Một tên lão giả gương mặt hăng hái kể lại.

“Lão già, lão có thể kể sâu hơn một chút được hay không?”. Đám đông đứng nghe, bỗng một tên nam tử lên tiếng.

“Chuyện là như thế này”. Lão giả gật đầu nhẹ một cái rồi tiếp tục nói. “Ta từ bên trong nghe được là thời gian trước, có một người bị xử ép rồi nhốt vào bên trong Cùng Sơn Cốc”.

“Cùng Sơn Cốc? Là thứ gì”. Một bên khác, một người nữa lên tiếng hỏi.

“Các nguoi là người mới tới có lẽ sẽ không biết. Tại Nam Vực thì tiếng của nơi đó gần như là rộng khắp”. Đáp lại, một vị trung niên nhân trả lời. “Đó được xem là một nơi hiểm địa, một vào không ra. Kết quả ở bên trong không ai biết nhưng chắc chắn sẽ phải chết”.

“Đúng vậy, Tinh Kiếm Tông người bị nhốt vào bên trong ít nhất cũng phải gần trăm người nhưng không có một ai có thể đi ra. Trải qua biết bao nhiêu năm rồi nhưng...”.

“Hahaha. Các nguoi biết còn rất ít, ta còn biết được bên trong đó ẩn chứa một thứ hắc khí có thể bào mòn cơ thể con người, cho dù cảnh giới mạnh mẽ cũng bị nó vùi lấp dần theo thời gian”. Lão giả cất ngang nói.

“Kể tiếp đi lão già?”.

“Được. Không biết vị nữ tử kia có quan hệ gì với vị Thánh giả kia, ngay vừa tới hôm qua thôi. Địch thân người kia đi đến tìm người, chừng đó vẫn còn chưa đủ. Hình như có bốn người liên quan đến việc này đều bị giết chết”.

“Ba người trong đó là Thần Phủ cảnh và một người nữa là Ngưng Anh cảnh đỉnh phong”.

“Cả bốn người họ đều là người có cấp bậc gần như là cao nhất ở trong tông”.

“Ngay vừa giết bốn người kia, Thánh giả liền đi tới Cùng Sơn Cốc, dùng toàn thân thực lực oanh kích cánh cửa bên ngoài nhiều lần nhưng không thể xê dịch được nó”. Nói đến đây, gương mặt lão giả đột nhiên sáng lên.

“Không thể nào, ngay cả Thánh giả cũng không thể mở được hay sao?”.

“Hừ, yên lặng mà nghe?”. Lão giả lớn tiếng quát. “Để mở được cánh cửa kia cần một loại cách mở hết sức đặc biệt mà chỉ có những giới cao tầng của Tinh Kiếm Tông biết được, sau cùng, vị Thánh giả chen ép những người kia mở cửa rồi mới tiến vào được bên trong”.

“Kết quả thì chắc các nguoi cũng biết rồi, tiến vào không tới một canh giờ, Thánh giả trên tay bẻ ra một người với trang phục rách nát gần như hết toàn bộ. Trên thân nhiều nơi bị hắc khí ăn mòn đến tận xương. Cơ thể hết sức mệt mỏi, ngay cả hai mắt cũng khó lòng mà mở ra được”.

“May mắn được cứu ra kịp thời chứ nếu đợi thêm một khoảng thời gian nữa thì ngay cả xương cũng không còn”.

“Nữ tử kia được đưa ra vẫn còn có hơi thở, mặc dù hơi yếu một chút nhưng vẫn chưa đến mức không thể chữa được. Còn về cảnh giới Ngưng Anh thì

bị hắc khi ăn gần như hết toàn bộ mà rơi xuống chỉ còn Hóa Cảnh đỉnh phong”.

“Cứu ra được là thế, nhưng vị Thánh giả kia cũng không hề nhẹ nhàng một chút nào, trên cơ thể cũng có không ít là vết thương, mặc dù không phải vết thương chí mệnh nhưng có thể làm vị kia bị thương được thì thứ ở bên trong đó là điều không thể tưởng tượng nổi”.

“Thế nào? Các người đã biết Cùng Sơn Cốc này nguy hiểm ra sao rồi chứ?”. Kể xong, lão giả quay qua hỏi.

“Ngay cả Thánh giả cũng bị thương thì quả thật không thể tưởng tượng nổi?”.

“Bị thương là còn nhẹ, đã từng có một người cũng là Thánh giả tiến vào nhưng chưa một lần đi ra. Theo ta thấy thì Thánh giả tiến vào mà không cẩn thận thì cũng khó lòng mà thoát được”.

“Lão giả, người có từng nghe thấy một người tên là Hàn Ngữ Băng?”. Đám đông xì xào bàn tán thì một thanh âm non trẻ vang lên. Đế Nguyên Quân mặc hơi bất ngờ một chút rồi hỏi.

“Tên này thì ta không có nghe thấy nhưng hình như vị Thánh giả kia mang đi là hai người, cả hai đều là nữ, một người thương thể nghiêm trọng, một người tuổi tác còn rất nhỏ nhưng rất xinh đẹp, nhìn qua thì rất giống với tấm băng hàn chạm khắc”. Lão giả gật gù một cái rồi nói.

“Đa tạ...”. Nghe vậy, Đế Nguyên Quân thở nhẹ ra một hơi rồi quay người rời đi.

“Xem ra tiểu sư tỷ vẫn đang còn an toàn”.

Qua ngày hôm sau!

Đế Nguyên Quân đang chuẩn bị đi ra ngoài thì cảm nhận được có một người đang đứng đợi. Khí tức trên người này phát ra cực kỳ hùng hậu, và người này chính là người đã đứng đợi hắn ở trong buổi đầu giá kia.

Mặc dù biết được chủ ý của người này đến là gì nhưng Đế Nguyên Quân vẫn giả vờ như không biết mà đẩy cửa đi ra ngoài.

“Xin hỏi, vị thí chủ này tìm tiểu tăng có việc?”. Hai tay chấp ở trước ngực, Đế Nguyên Quân lên tiếng.

“Tiểu sư phụ, tiểu thứ nhà ta có việc cần thương lượng với người”. Nam tử kia cũng kính lễ lại cúi chào một cái rồi nói thẳng. “Mong tiểu sư phụ có thể đi cùng ta một chuyến”.

“Được a, dẫn đường”. Không từ chối, Đế Nguyên Quân gật đầu đồng ý.

Tại nơi ở của Đế Nguyên Quân, mặc dù nằm ở khu vực ở bên ngoài rìa nhưng khoảng cách đến điểm trung tâm cũng thật là xa. Đi gần ba mươi phút nhưng vẫn chưa tới nơi.

Thiên Kiều Thành này được xây dựng nên và có yêu cầu đặt ra nữa. Tại bên trong thành nghiêm cấm phi hành cũng như xảy ra xung đột đánh nhau. Lệnh này được chính những vị cường giả kia lập nên nên trước giờ chưa có ai dám vi phạm.

Đi thêm một lúc lâu nữa, Đế Nguyên Quân đứng trước một tòa trông rất giống với một tòa thành thu nhỏ, ở phía bên ngoài được xây dựng công cực kỳ cao và những dãy tường cao gần mười trượng. Ở phía bên trên còn có những tên đệ tử tay nắm trường thương canh gác rất nghiêm mật.

Ở ngay phía bên trong, Đế Nguyên Quân cảm nhận được không khí ở bên trong cực kỳ nóng, bởi vì những người kia đang điên cuồng tu luyện cũng như cọ xát với nhau. Thực lực của bọn họ mặc dù rất đồng đều nhưng đại đa số là Ngưng Hải cảnh mà thôi.

Còn lại những người có thực lực mạnh mẽ cũng bị hấn nắm bắt được.

“Môn tên Nguyên Tôn cảnh, ba tên Thần Phủ cảnh, sáu tên Ngưng Anh cảnh,... Con mẹ nó, các người đây là đang ra oai với tiểu gia ta sao?”. Cảm nhận một loạt khí tức của đám người ở bên trong, Đế Nguyên Quân chửi thề ở trong miệng.

“Tiểu sư phụ, xin mời”. Tên nam tử kia đẩy cửa vào rồi từ tốn mời.

Gật đầu nhẹ, cả hai người cùng nhau tiến vào bên trong.

Trước mắt hắn, một khu vực cực kỳ rộng lớn với khuôn viên được bao phủ bởi từng miếng gạch trông cực kỳ chắc chắn, nền đất trông cỏ xanh và những bồn cây cảnh trải dài. Bầu không khí ở nơi này cực kỳ trong lành, so sánh với nơi âm hiểm đang sống thì đâu chỉ cách nhau một trời một vực.

Men theo con đường nhỏ, Đế Nguyên Quân được dẫn vào phía bên trong sâu. Ở phía bên ngoài thì cực kỳ thanh nhã nhưng vừa mới tiến vào khu vực này lại cực kỳ nóng bỏng.

Từng tên đệ tử trên tay nắm lấy những khối đá cực kỳ lớn trông rất nặng nề điên cuồng tập luyện, người thì múa kiếm, kẻ thì đâm thương...

Và ngồi trên cao nhìn xuống, bóng dáng một vị nữ tử thanh tao cực kỳ xinh đẹp, ánh mắt long lanh của nàng nhìn về phía hai người có một chút ngạc nhiên.

“Xin tiểu sư phụ cứ tự nhiên, tiểu nhân còn có việc, xin phép đi trước”. Vừa dẫn hấn ào bên trong, nam tử quay qua rồi nói.

“Ừm”. Nhẹ nhàng trả lời, Đế Nguyên Quân một mạch đi lên phía trên cao, nơi mà nữ tử kia đang ngồi.

“Không biết đại mỹ nữ đây tìm tiểu tăng ta có việc?”. Đặt mông ngồi xuống cái ghế bên cạnh, Đế Nguyên Quân trực tiếp hỏi.

“Tiểu sư phụ xin đợi một chút, có thể đợi trận chiến phía bên dưới kết thúc rồi ta cùng nhau nói chuyện được hay không?”. Nữ tử thanh âm ngọt ngào nhẹ nhàng vang lên.

“Được, tiểu tăng cũng rất muốn xem náo nhiệt”. Đáp lại, Đế Nguyên Quân gật đầu.

Ở phía bên dưới!

Tại phía sàn đấu ở bên trên, hai tên đệ tử đang lao vào công kích nhau một cách kịch liệt, thực lực của hai người gần như là ngang bằng với nhau, thậm chí trong ba năm trăm chiêu không thể phân ra thắng bại.

Một người đệ tử tay nắm chặt trường kiếm liên tục chém xuống giống như vũ công, cực kỳ điêu luyện và thanh thoát. Nhưng ẩn dưới mỗi kiếm đó lại là một vòng kiếm khí cực kỳ sắc bén và lạnh ngắt.

Còn đối diện là một nữ đệ tử khác tay nắm song đao liên tục tránh né cùng phản công, cơ thể mềm dẻo và cực kỳ linh hoạt, thoát nhìn như người này đang bị áp đảo và phải tránh né liên tục nhưng nhìn kỹ thì mới nhận thấy được. Mỗi một lần tránh né, gương mặt của nàng lại không thể hiện một chút biểu cảm.

Gương mặt lạnh nhạt với cặp mắt hững hờ, đáp trả lại những đường kiếm thanh thoát kia, nàng liên tục vung đao mạnh về phía trước như muốn bỏ đối người nam tử kia vậy.

Thân thể nàng mặc dù mảnh khảnh nhưng cự lực phát ra lại cực kỳ bá đạo, gần như không hề thua kém với nam nhân.

“Tiểu sư phụ, người cảm thấy như thế nào?”. Đang lúc quan sát kỹ thì đột nhiên nữ tử kia lên tiếng.

“Không biết cô nương muốn ta nói cái gì đây?”.

“Người nghĩ hai người kia ai sẽ thắng?”.

“Trong vòng một trăm chiêu, nữ tử kia tất bại”. Không một chút giấu diếm, Đế Nguyên Quân nói thẳng.

Kể từ lúc tiến vào bên trong, Đế Nguyên Quân chỉ nhìn lướt qua hai người kia một cái rồi nhắm mắt lại, trận chiến này ở trong mắt hấn chẳng cần phải quan sát tỷ mỉ mà ngay từ ban đầu hấn đã biết được kết quả.

“Sao người lại nghĩ như vậy, ta thấy tiểu sư phụ chỉ nhìn họ một cái rồi thôi thì làm sao xác định được kết quả”. Nữ tử kia nhanh chóng đáp lại.

“Tiểu tăng chỉ đang đoán mà thôi”. Biết mình lỡ miệng, Đế Nguyên Quân nhanh chóng chối bỏ.

“Thật sự là đoán hay sao?”.

“Chắc chắn...”.

Không lâu sau đó, trận chiến phía bên dưới đã kết thúc, nữ tử cầm song đao kia thân thể bị đánh bay xuống phía bên dưới, gương mặt có một chút không chấp nhận hiện lên.

“Đã nhường rồi”. Nam tử nhanh chóng thu kiếm rồi tiến lại gần đưa tay như muốn đỡ nàng dậy.

“Hừ,...”. Đáp lại, nữ tử kia hừ lạnh một tiếng rồi tự mình đứng dậy.

“Cả hai đều làm rất tốt, xuống nghỉ ngơi đi”. Ở phía trên cao, nữ tử lên tiếng.

“Thật thất lễ, tiểu nữ Mộng Linh Nhi, lần đầu tiên ra mắt tiểu sư phụ”. Mộng Linh Nhi quay qua nói với gương mặt thân thiện.

“Tiểu tăng Vô Lương, hữu lễ”. Đế Nguyên Quân nhanh chóng nghĩ ra một cái tên rồi nói.

“Tiểu nữ thật sự được mở mang tầm mắt, không ngờ Vô Lương sư phụ có thể nhìn ra được kết quả như vậy, bội phục”. Nghĩ đến trận chiến vừa rồi, Đế Nguyên Quân đã từng nói trong một trăm chiêu nữ tử kia liền bại và kết quả là đúng như vậy. Mộng Linh Nhi có chút cả kinh quay qua nói.

“Hahaha, chỉ là may mắn đoán trúng mà thôi”. Đáp lại, Đế Nguyên Quân gương mặt tỏ vẻ hời hợt.

“Nhưng nếu để nói, tiểu nữ thấy thực lực của nàng sẽ không thua kém người kia, và song đao uyển chuyển như vậy lại có thể thất bại”. Mộng Linh Nhi có chút đắn đo hỏi. “Tiểu sư phụ suy nghĩ như thế nào?”.

“Như thế nào gọi là song đao uyển chuyển?”. Đáp lại, Đế Nguyên Quân hỏi ngược lại.

Lời nói chuyện của cả hai mặc dù không quá lớn tiếng nhưng phía bên dưới, nữ tử kia nghe thấy như vậy nên cước bộ dừng lại.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Gia Là Siêu Cấp Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Sát lực chi đao

Như thế nào gọi là song đao uyển chuyển?!

Câu hỏi này của hắn khiến Mộng Linh Nhi cùng với nữ tử kia cảm thấy có chút giật mình. Nhất là nữ tử kia, đến hiện tại, nàng đã tu luyện song đao đã hơn mười lăm năm nhưng câu hỏi này của hắn nàng không thể trả lời được.

“Thứ lỗi tiểu nữ hiểu biết hạn hẹp, mời Vô Lương sư phụ giảng giải”. Mộng Linh Nhi suy nghĩ một lúc lâu nhưng không đưa ra được đáp án nên tò mò hỏi.

“Haizz. Đao là sát lực chi vương, vậy ngươi nghĩ nó như thế nào mới uyển chuyển?”.

“...”. Nghe thấy vậy, Mộng Linh Nhi không hiểu.

“Thế ta hỏi, kiếm như thế nào mới được xem là uyển chuyển?”. Đế Nguyên Quân lắc đầu rồi tiếp tục hỏi.

“Theo tiểu nữ nghĩ thì kiếm nó thanh, mảnh, cân lượng nhẹ nhàng nên được xem là uyển chuyển”. Mộng Linh Nhi trầm tư trả lời.

“Đúng, nhưng vẫn chưa đủ”. Đế Nguyên Quân giảng giải. “Kiếm là vương giả binh khí, lưỡi kiếm nhẹ nhàng, sắc bén, tốc độ vung kiếm lại nhanh, kiếm khí đa dạng, kiếm chiêu đa dạng biến hóa,... Như thế mới gọi là uyển chuyển”.

“Thế còn song đao như thế nào mới được gọi là uyển chuyển?”. Nói xong, Đế Nguyên Quân hỏi ngược lại.

“Nếu nói như vậy thì đao được xem là bá đạo chứ không thể uyển chuyển”. Suy nghĩ một hồi, Mộng Linh Nhi trả lời.

“Sai,... Bất cứ một loại binh khí nào cũng có sự uyển chuyển của nó”. Đế Nguyên Quân lắc đầu.

“Vô Lương sư phụ cứ nói”.

“Đao nó lại đặc biệt hơn kiếm một chút”.

“Khối lượng nặng hơn, tốc độ chậm hơn, cổ tay vì thế sẽ thiếu đi sự linh hoạt. Người dùng đao thường thường sẽ có cánh tay cực kỳ chắc khỏe, khác xa so với người luyện kiếm”.

“Thế như thế nào mới gọi là uyển chuyển?”. Mộng Linh Nhi không hiểu hỏi.

“Đơn giản đó chính là sát lực”. Đế Nguyên Quân thẳng thắn trả lời.

“Sát lực?”.

“Đúng, chính là sát lực. Muốn luyện đao đến đỉnh phong thì không thể thiếu sát lực. Còn muốn tôi luyện sát lực này thì chỉ có người sử dụng chúng mới biết được”. Sau cùng, Đế Nguyên Quân đưa mắt nhìn xuống nữ tử kia rồi nói.

“Hồ ngôn, ta luyện đao mặc dù không quá lâu nhưng chưa bao giờ thấy. Ngươi đừng có dùng lời ba hoa qua mắt tiểu thư”. Nữ tử phía bên dưới tức giận quát lớn.

“Tiểu Mai, không được vô lễ”. Mộng Linh Nhi lên tiếng.

“Hừ, chỉ là một tên tiểu tăng nhân thì biết đao tu luyện như thế nào?”. Không dừng lại, Tiểu Mai tiếp tục quát lớn.

“...”. Đáp lại, Đế Nguyên Quân chỉ nở một nụ cười mà không muốn đáp lại.

“Tiểu Mai, đủ rồi”. Mộng Linh Nhi quát lớn.

“Có dám hay không cùng ta một trận chiến”. Tiểu Mai chiến ý lại một lần nữa nổi lên.

“Vô Lương sư phụ, Tiểu Mai nàng không hiểu chuyện, thật xin lỗi”. Mộng Linh Nhi quay qua, hướng Đế Nguyên Quân xin lỗi.

“Không sao?”. Đế Nguyên Quân gương mặt hơi hột trả lời.

“Không dám hay sao?”. Không nghe thấy câu trả lời, Tiểu Mai tay nắm song đao chỉ về phía Đế Nguyên Quân.

“Người đâu, bắt nàng đưa về lãnh phòng nhốt lại”. Mộng Linh Nhi tức giận quát.

“Không cần. Muốn ta ra tay cũng được, nhưng chỉ sợ làm đao tâm nguoi chịu ảnh hưởng mà thôi”. Đế Nguyên Quân gương mặt nở một nụ cười lớn rồi nói.

(Ps: Đao tâm ở đây là việc tu luyện một loại vũ khí đạt đến một đẳng cấp nhất định sinh ra, nó không phải là đao tâm đâu nha ^^)

“Hừ, chỉ là một tên tiểu tăng nhân, cho dù đại sư phụ cũng không dám ba hoa như vậy?”. Không tin, Tiểu Mai bắt đầu khiêu khích.

“Được thôi”. Đế Nguyên Quân bình thản trả lời, cơ thể nhẹ nhàng đứng dậy, vron tay nắm lấy một đôi đũa dài gần hai gang tay rồi từ từ đi xuống.

“Muốn dùng đôi đũa này để đối phó song đao của ta. Ngươi muốn chọc cười ta à?”. Thấy vậy, Tiểu Mai phá lên cười lớn.

“Vô Lương sư phụ quá bốc đồng rồi”. Mộng Linh Nhi lắc đầu nói. “Các nguoi đợi lúc nào hấn gặp nguy hiểm thì ngăn Tiểu Mai lại”.

“Vâng”. Ở phía sau lưng, hai tên lão giả đồng thanh trả lời.

Phía bên dưới!

“Không được sao?”. Không để ý đến, Đế Nguyên Quân thanh âm băng lãnh nói.

“Đã thế thì, tiếp đao”.

“Đừng có sợ quá mà chạy về gọi “ma ma””.

Thình lình, khí tức trên người Tiểu Mai một lần nữa dâng lên, Ngưng Hải cảnh bát tầng mạnh mẽ tuôn ra, mặc dù chỉ còn lại ba bồn thành thực lực nhưng đối phó với một tên mới chỉ mười hai mươi ba tuổi là quá đủ rồi. Với chừng này tuổi thì cho dù thiên tài tu luyện cao lắm cũng chỉ là Thức Nhân cảnh, cao lắm cũng chỉ là Ngưng Hải cảnh tầng thứ nhất mà thôi mà thôi.

Cho dù Tiểu Mai chỉ còn lại chừng đó thực lực nhưng chỉ cần vung nhẹ tay một cái là có thể giết chết hấn rồi.

Hùng hổ lao đến, nàng hai tay vung mạnh song đao chém nhanh về phía trước, hướng hai bên vai chém xuống.

Còn Đế Nguyên Quân lúc này vẫn như vậy, gương mặt thả lỏng vùng với cơ thể không có một chút phản ứng nào. Như vậy càng khiến Tiểu Oanh xem thường hơn nữa. “Bị ta dọa đến nổi không phản ứng được hay sao?”.

“Ngươi nói thật nhiều”. Đáp lại, thanh âm băng lãnh Đế Nguyên Quân vang lên.

“Nhanh ngăn lại”. Ở trên cao, Mộng Linh Nhi thấy Tiểu Mai không có một chút nương tay nào nên ra lệnh cho hai vị lão giả.

Tức tốc, cả hai người bắt đầu có dị động, nhưng lúc đang chuẩn bị ngăn chặn thì thân hình bỗng nhiên đứng chừng lại, gương mặt tràn đầy vẻ kinh ngạc nhìn về phía Đế Nguyên Quân.

Đối mặt với song đao chuẩn bị hạ xuống tới, Đế Nguyên Quân lúc này mới bắt đầu đáp trả lại, hai tay từ từ đưa lên cao hướng hai đầu đũa hướng lên cao tiếp lấy hai cái lưỡi đao sắc bén kia.

“Vô ích thôi”. Tiểu Mai khoái chí quát lớn.

Bành!

Nhưng ngay sau đó, gương mặt nàng đột nhiên cứng lại. Song đao mạnh mẽ của nàng lại bị hai đầu đũa nhỏ dễ dàng ngăn chặn lại đến thế, thậm chí nó còn không bị xước lấy một chút nào. Giống như đôi đũa này là một kiện pháp khí vậy.

“Thân thể ta không thể cử động được”. Bị sát lực Đế Nguyên Quân phát ra khiến đao tâm của nàng bị lay động, song đao nắm trong tay bỗng nhiên run nhẹ lên liên hồi, hai tay nàng bắt đầu thủ dục đưa song đao ra ngoài nhưng vô lực, thân thể nàng trong một thời gian tích tắc không thể cử động được.

Không đợi Tiểu Mai kịp phản ứng lại, Đế Nguyên Quân một lần nữa thôi động cánh tay của mình. Tốc độ ra tay nhanh tới mức mà mắt của Tiểu Oanh không thể theo kịp mà chỉ nhìn thấy được tàn ảnh đi theo mà thôi.

Không tới một tức hô hấp, trên thân thể nàng bắt đầu cảm nhận được cảm giác đau rát hiện lên. Khắp toàn thân nàng bị đầu đũa đâm ít nhất cũng phải hơn hai mươi điểm. Và những nơi bị đâm trúng đó không hề chạm vào thân thể nàng nhưng cũng đủ để khiến cơ thể nàng cực kỳ đau đớn.

Phụp!

“Cái này ta gọi chính là sát lực”. Ngay sau khi thu tay, Đế Nguyên Quân nhẹ nhàng ném đôi đĩa bay xẹt qua hai bên cổ Tiểu Mai rồi bay nhanh ra xa rồi cắm sâu vào bên trong bức tường dày kia rồi nói.

Vừa rồi, nàng có cảm giác như Đế Nguyên Quân không phải là một con người bình thường mà là một thứ gì đó tồn tại cùng với trời đất, một loại ý lực khác biệt so với sát ý, mặc dù không có dẫn đến sát niệm nhưng nhờ vào loại ý lực này lại khiến cho nàng có cảm giác bất lực.

Cảm giả như đao tâm mà nàng tôi luyện xuyên suốt thời gian qua đã bị đổ vỡ vậy. Đối diện với sát lực này khiến cho nàng nhận biết được bản thân luyện đao nhỏ yếu đến mức nào.

Đường đường một cặp song đao đều là pháp bảo nhưng lại bị một đôi đĩa chặn lại. Điều này có thể hay sao?. Cho dù đồng cảnh giới cũng không thể làm như vậy được.

Chưa hết. Nó còn giống như nàng bị một cặp mắt to lớn đang nhìn chăm chăm như bị cả thiên địa chống đối lại vậy. Ngay cả thúc dục thiên địa chi lực cũng vô phương ngăn chặn.

Bịch!

Quá sợ hãi, nàng toàn thân bỗng nhiên mềm nhũn rồi ngồi gục xuống nền đất, ánh mắt nàng hiện tại vẫn không thể giấu diếm được về bị cô lập như vậy, bị toàn bộ thế giới quay lưng khiến mọi thứ như muốn đổ sập hết toàn bộ.

“Không thể nào? Đao tâm của ta... Không thể nào?”. Gục xuống, Tiểu Mai trong miệng cứ lầm nhảm liên hồi, gương mặt thì dần dần trở nên trắng bệch, khí tức trên cơ thể nàng đang không ngừng tuột dốc như xe không phanh.

Cho đến khi cảnh giới bị gột xuống còn Thức Nhân cảnh thì đột nhiên phun ra một ngụm máu lớn rồi ngất đi.

“Rốt cuộc là có chuyện gì?”. Ở phía trên cao, Mộng Linh Nhi giật mình, gương không thể tin được thốt lên.

“Ta chỉ cảm nhận được có một luồng khí gì đó cực kỳ sắc bén nhưng nó lại cực kỳ mềm dẻo, nó không khác với một loại khiếm khí mà thậm chí còn mềm dẻo hơn nữa”. Lão giả gương mặt khó có thể tin được lên tiếng. “Đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy loại như này?”.

“Chưa kể, đao tâm của Tiểu Mai cũng bị tổn thương cực kỳ nghiêm trọng, cảnh giới của nàng đã bị đánh xuống một đại cấp độ rồi. Rất có khả năng nàng ta sẽ không thể...”.

“Cái gì?”. Mộng Linh Nhi cả kinh thốt lên. “Như vậy cũng có thể sao?”.

“Hahaha, để các vị chê cười rồi. Tiểu tử chỉ được một vị đồng bạn chỉ dẫn mà thôi. Mặc dù chỉ là lông da bên ngoài nhưng...”. Nhận thấy mình làm hơi quá, Đế Nguyên Quân tiếp tục thanh minh.

“Vô Lương sư phụ quá lời rồi”. Mộng Linh Nhi nở một nụ cười trả lời. “Thật khiến tiểu nữ mở mang tầm mắt”.

“Nhưng Tiểu Mai nàng ta bị làm sao vậy?”. Đột nhiên Mộng Linh Nhi nhìn về phía bên dưới rồi hỏi hẩn.

“Cũng không có gì lớn, chỉ va chạm nhẹ một chút thôi, tính đường một thời gian chắc chắn sẽ bình ổn trở lại”. Đế Nguyên Quân nở một nụ cười áy náy trả lời.

“Phù... Như vậy cũng tốt, chắc chắn thời gian tới Tiểu Mai sẽ gia tăng được đao ý của mình sớm thôi”. Tự an ủi lòng mình, Mộng Linh Nhi thì thầm.

“Không biết loại đao pháp tinh diệu này là ai truyền dạy, có thể truyền ra ngoài được hay không”. Đứng phía sau, một thanh âm lão giả hướng về phía Đế Nguyên Quân thăm dò.

Nhận thấy ý vị của vị lão giả này, Đế Nguyên Quân ngay lập tức phản phác. “Thật xin lỗi, cái này không thể truyền ra ngoài. Mà cho dù có truyền ra thì cũng không một ai có thể luyện ra được”.

“Thật như vậy sao?”. Lão giả có chút không tin đáp.

“Đơn giản vì cái này là tự thân ngưng tụ lại, nó giống như sinh mệnh, như thể liệu có truyền ra được hay không?”.

“...”. Vị lão giả kia.

Nhớ tới lúc trước, Đế Nguyên Quân từng dùng một đao này khiến toàn bộ một khu vực rộng lớn bị bỏ nát thành hàng ngàn mảnh vụn, ngay cả thiên địa cũng vì thế mà rung động. Và hiện tại, cái khu vực đó bây giờ không có một chút khí tức sinh mệnh nào, ngay cả cỏ cây cũng chẳng thể mọc lên nổi.

Đó là một vùng tử địa!

Một loại tu luyện đao pháp kinh thiên như vậy nếu như truyền ra ngoài thì đại giới chắc chắn sẽ phải bị một phen rung chuyển. Từ đó vạn khí vì đao pháp chi tôn.

Nên nó không thể được truyền ra ngoài!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Gia Là Siêu Cấp Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58: Thiên kiều tuyển điểm đến

“Thật không giám đấu, tiểu nữ đến từ phía bắc Nam vực Mộng gia, lần này tới nơi này tham dự Thiên Kiều Tuyển bắt buộc phải dành được thứ hạng cao. Không biết Vô Lương sư phụ có thể trợ giúp ta được hay không?”. Nói chuyện một lúc lâu, Mộng Linh Nhi trực tiếp nói thẳng.

“Thiên Kiều Tuyển không phải là một trận tranh giành binh thường hay sao?”. Đế Nguyên Quân có chút không hiểu nên hỏi ngược lại. “Việc dành thứ hạng cao có cần thiết như vậy?”.

“Vô lương sư phụ có chút không biết, bề ngoài nó chỉ là một loại tranh đấu giữa các thiên kiều trên danh nghĩa mà thôi, nhưng điều này cũng chỉ có những người được xem là thiên kiều trong tất cả thiên kiều mới biết được”. Mộng Linh Nhi lắc đầu.

“Ồ, sao lại phức tạp như vậy? Thiên kiều trong thiên kiều là ý gì?”. Đế Nguyên Quân kinh nghi.

“Không giấu gì. Thiên kiều hiện tại tập trung ở nơi này chỉ là bề mặt ở tầng thấp mà thôi. Họ chỉ có một chút thiên phú tu luyện mà thôi, để được những người kia gọi là thiên kiều không phải hạng tầm thường, đừng nói là thiên phú, mà thực lực cũng phải bá đạo vô cùng. Vượt biên mà chiến đấu với họ là chuyện thường”. Mộng Linh Nhi từ từ nói ra.

“Thế là ẩn dưới Thiên Kiều Tuyển là một dạng thi đấu khác?”. Đế Nguyên Quân suy nghĩ.

“Vô Lương sư phụ quả thật thông minh. Đúng là như vậy”. Mộng Linh Nhi tiếp tục nói. “Thiên Kiều Tuyển bề mặt chỉ là các thiên kiều bình thường từ khắp nơi tề tựu mở ra. Còn những người chân chính thiên kiều từ các vực khác sẽ không có tới đây nhiều”.

“Mặc dù Nhất Đế tới Nam Vực nhưng thời gian này đối với họ là quá cấp bách, nên không mấy ai chịu đi đến đâu”.

“Chẳng lẽ là Thiên Kiều Chiến Trường?”. Suy nghĩ một hồi, Đế Nguyên Quân thốt lên.

“Đúng là như vậy? Thiên Kiều Chiến Trường năm năm mới mở ra một lần, và không tới hai năm nữa là bắt đầu mở ra”.

“Nói đến đây chắc Vô Lương sư phụ đã hiểu”.

“Mục đích là việc các đại gia tộc cạnh tranh lẫn nhau, những người có thành tích tốt nhất có khả năng được đưa đi lịch luyện tại thánh địa của Nam Vực và chuẩn bị cho Thiên Kiều Chiến Trường sắp tới”.

“Ồ, ta thực lực thấp kém chắc không thể giúp gì được cho Mộng cô nương rồi”. Đế Nguyên Quân thẳng thắn từ chối.

“Vô Lương sư phụ hiểu lầm rồi, ý ta là muốn ngươi tại Thiên Kiều Tuyển giúp tiểu nữ hạ gục một người”. Mộng Linh Nhi nhanh chóng nói ra.

“Tên kia chân chính là thiên kiều hay sao?”. Đế Nguyên Quân hỏi.

“Đúng là như thế, có thể nói hắn ta là một tên yêu nghiệt, mười lăm tuổi cảnh giới đã là Ngung Hải cảnh tầng chín đỉnh phong, thiếu một chút nữa là nhập thiên đồ rồi”. Nói đến đây, sắc mặt nàng hơi trầm xuống một chút.

“Ý Mộng cô nương nói vậy là ta chỉ cần đánh bại hoặc là chà đạp hắn hay sao?”. Gương mặt Đế Nguyên Quân đột nhiên nở một nụ cười lớn thích thú.

“Nhưng có lý do gì mà phải ngăn chặn hắn?”.

“Hắn ta đến từ Ngô gia là một đại gia tộc. Có thể xem họ với Mộng gia là kẻ thù truyền kiếp, chúng không phải là người bình thường mà là những kẻ lòng lang dạ sói, âm mưu cực kỳ thâm hiểm”. Mộng Linh Nhi cay đắng nói.

“Nhìn biểu cảm ngươi như vậy chắc có chuyện gì đó rất đáng ghét. Nhưng ta từ trước giờ chưa bao giờ giúp không ai bao giờ?”.

“Vô Lương sư phụ cứ yêu cầu, chỉ cần ta có thể làm thì chắc chắn sẽ đáp ứng”. Về mặt này đột nhiên sáng lên.

Ban đầu nàng nghĩ lần thương lượng này rất khó để thành công, bởi vì Ngô gia tại Nam vực có thể xem là một trong ngũ đại gia tộc lớn nhất và họ đang xếp tại vị trí thứ tư, phía sau đó chính là Mộng gia.

Đám người Ngô gia kia không từ bất cứ thủ đoạn nào đều muốn gạt chân Mộng gia ra khỏi vị trí ngũ đại gia tộc. Nhưng bởi vì có một nguyên do nên

bọn họ không dám trực tiếp ra tay mà phải thông qua việc khác để hành động. Thiên Kiều Tuyền này chính là ý đồ mà đám người đó đề ra và dùng nó để đối phó.

Nghĩ rằng Đế Nguyên Quân nghe thấy Ngô gia sẽ không đồng ý bởi vì thế lực họ quá lớn nhưng không ngờ được hắn lại đồng ý một cách nhanh chóng.

Mộng Linh Nhi mặc dù không biết thực lực của Đế Nguyên Quân sâu rộng như thế nào, nhưng qua trận chiến vừa rồi nàng đã chắc chắn nhận định được một việc là hắn có thể ngăn chặn được tên kia.

Sở dĩ nàng chắc chắn như vậy đều có nguyên do. Phía sau lưng nàng, hai vị lão giả kia đều có thực lực là Thần Phủ cảnh, thực lực cực kỳ mạnh mẽ và có thiên phú thần thông thiên về quan sát giám định nhưng kể từ lúc Đế Nguyên Quân tiến vào.

Hai vị lão giả kia đều nhận định hắn là một người “Sâu không lường được”. Tuổi tác mặc dù chỉ mới mười ba tuổi nhưng cảnh giới lại bị ẩn giấu một cách kín kẽ không thể thăm dò, trái lại. Hai người lại cảm nhận được huyết khí cuồng bạo mạnh mẽ đang chảy trong cơ thể hắn nên mới chắc chắn cái nhận định này.

“Rất đơn giản, ta chỉ muốn các ngươi bảo vệ một cái”. Đế Nguyên Quân thẳng thắn nói.

Nói xong, Đế Nguyên Quân vỗ nhẹ phần bụng hơi trướng lên của mình rồi thì thầm gọi. “Tiểu Oanh, nhanh ra đây?”.

“Chi chi”. Ngay sau đó, một thanh âm êm tai vang lên.

Từ bên trong kim sa, một đầu chim nhỏ chỉ lớn khoảng chừng một cái gang tay sải cánh đi ra ngoài trông cực kỳ vui vẻ.

“Đây... Đây là...”. Đứng ở sau lưng, hai vị lão giả kia kinh hãi thốt lên.

“Hai người nhận ra được nó. Như thế là tốt”. Đế Nguyên Quân chỉ tay về phía Tiểu Oanh rồi nói. “Ta chỉ cần Mộng gia bảo vệ nó, tạo điều kiện cho nó tu luyện”.

“Nhưng nếu như nó bị tổn hại thì ta nghĩ Mộng gia cũng rất khó được yên ổn”.

“Cái gì, người đang uy hiếp Mộng gia”. Hai vị lão giả tức giận quát.

“Ta không hề uy hiếp, nhưng để nói đúng hơn là nó mà bị ai đó săn giết hay bị luyện hóa thì ta nghĩ vị kia sẽ san phẳng toàn bộ Nam vực, không. Toàn bộ ngũ vực bị san phẳng là đúng hơn”. Ánh mắt băng lãnh Đế Nguyên Quân lướt qua hai vị lão giả rồi từ tốn nói.

“Vị kia?”. Thấy vậy, hai vị lão giả suy nghĩ.

“Chắc Mộng tiểu thư đã có được đáp án của mình rồi”. Nói xong, thân ảnh Đế Nguyên Quân đột nhiên lóe lên một cái rồi biến mất ngay trước mắt cả ba người. “Tiểu Oanh, người đi theo họ một thời gian, đợi sau này ta đến Mộng gia đón người rồi đi”.

“Chi chi”. Đế Nguyên Quân rời đi, Tiểu Oanh chắc chắn sẽ không chấp nhận, nó đột nhiên thốt lên không mong muốn, giống như nó đang khóc vậy.

Phải một lúc lâu sau, cả ba người mới lấy lại được tâm thần của mình, ánh mắt rung động nhìn về phía Đế Nguyên Quân biến mất mà thốt lên. “Không thể nào? Súc địa thành thần, thời không vách ngăn???”.

“Tiểu thư, không biết người tìm đâu ra tên quái vật như này. Ta nghĩ lời của hắn không phải là đang uy hiếp chúng ta đâu”. Một vị lão giả sắc mặt tái nhợt quay qua nói.

“Ta biết”. Mộng Linh Nhi triệt để hoảng sợ rồi. “Vô Lương sư phụ, ta đảm bảo”. Đưa tay vuốt nhẹ Tiểu Oanh, Mộng Linh Nhi thì thầm.

“Nhanh, nhờ Tôn giả đích thân hộ vệ nó trở về gia tộc. Không được phép để nó có một chút tổn hại nào”. Nuốt xuống một ngụm khí, Mộng Linh Nhi lớn tiếng. “Chắc các người đã hiểu?”.

“Vâng”. Hai vị lão giả đồng thanh trả lời.

“Tiểu Oanh người chịu khổ một thời gian, Vô Lương sư phụ chắc chắn sẽ đến đón người”. Cảm nhận biểu hiện của Tiểu Oanh, Mộng Linh Nhi an ủi.

Qua ngày hôm sau!

Đế Nguyên Quân đang ngồi nhắm mắt dưỡng thần thì phía bên ngoài truyền đến một loạt tiếng bước chân, ngay lập tức, hắn từ trong đó tỉnh giấc rồi thanh âm từ tốn vang lên. “Đi vào đi”.

“Vô Lương sư phụ, xin chào”. Đây của tiến vào, Mộng Linh Nhi gương mặt che lấy một tấm lụa mỏng hơi khom xuống cúi chào.

“Hừm hừm, Mộng cô nương tháo bỏ cái lụa mỏng kia nhìn xinh đẹp hơn hẳn”. Đế Nguyên Quân một tay vuốt cằm vừa liếc mắt nhìn Mộng Linh Nhi một cái rồi nhận xét.

“Vô Lương sư phụ thật biết ăn nói”. Mộng Linh Nhi nở một nụ cười nhẹ đáp lại. “Chuyện của Tiểu Oanh ta đã cho người đưa về Mộng gia an toàn rồi,

ta đảm bảo nó sẽ được gia tộc ta bồi dưỡng tốt nhất có thể”.

“Rất tốt, đã thế, ta cũng không thể thiếu biểu hiện được. Tên Ngô gia thiên kiều kia cứ giao cho ta, đảm bảo hẳn được ta giáo huấn tới nơi tới chốn”. Nghe thấy vậy, Đế Nguyên Quân vui vẻ trả lời.

“Được như vậy là quá tốt rồi, Linh Nhi thật cảm ơn”.

“Cả hai đều giúp đỡ nhau nên không cần cảm ơn”.

“À mà, Linh Nhi có chút không hiểu”. Mộng Linh Nhi tò mò hỏi. “Tiểu Oanh đi theo một người mạnh mẽ có thể san bằng được ngũ vực sao lại đưa cho người ngoài bồi dưỡng vậy? Nếu khó trả lời...”

“Chăm sóc Tiểu Oanh là có thể, nhưng kẻ thù của hắn rất mạnh, ngay cả hắn cũng không thể chống trả được. Nói đúng hơn là viên sỏi mà so sánh với một tòa sơn nhạc”. Đế Nguyên Quân thờ dài một hơi nói.

“Kinh khủng như vậy?”. Mộng Linh Nhi giật mình.

Một người mạnh mẽ có thực lực để san bằng ngũ vực mà không một ai có thể ngăn chặn thì cũng chỉ có Thánh cấp cường giả đỉnh phong. Nhưng nghe Đế Nguyên Quân lại nói có người còn mạnh mẽ hơn gấp nhiều lần như vậy khiến nàng có chút không tin.

Nếu như toàn bộ ngũ vực cường giả đi ra thì Thánh cấp cường giả đâu có dưới trăm vị, thế nhưng thực lực của họ mặc dù mạnh yếu phân rõ nhưng như hắn nói vậy là điều không thể. Bởi vì Thánh cấp cường giả cũng chỉ có một ước điểm nhất định nên không thể nào có cách biệt lớn đến như vậy.

“Ngươi nghĩ Thánh cấp đã là cực hạn hay sao?”. Thấy Mộng Linh Nhi có vẻ không tin, Đế Nguyên Quân buột miệng nói.

“Thánh cấp không phải là cực hạn???”. Mộng Linh Nhi gương mặt ngày một không tin, ánh mắt có chút ngờ vực nhìn hắn.

“Hahaha. Do ta quá lời”. Đế Nguyên Quân đột nhiên cười lớn. “Nếu Mộng cô nương đã đến đây rồi thì chắc có lẽ Thiên Kiều Tuyền cũng đã mở ra rồi a”.

“Đúng vậy, ngày hôm nay tiến hành báo danh, một tuần sau mới chính thức khai mở”. Mộng Linh Nhi gạt bỏ đi suy nghĩ rồi gật đầu trả lời.

“Như vậy thì đi thôi”.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Gia Là Siêu Cấp Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59: Thất phẩm thiên kiều

Đi đến Thiên Kiều Tuyền!

Đế Nguyên Quân cùng với đám người cùng nhau rời khỏi căn phòng rồi trực tiếp đi đến khu vực trung tâm của Thiên Kiều Thành, khoảng cách mặc dù tương đối xa nhưng nơi đây đã tập trung một số lượng người đông kinh khủng, ngay cả con đường rộng cũng bị họ đứng cho hết chỗ.

May mắn, Đế Nguyên Quân thời gian này thường xuyên đi ra ngoài thám thính nên đại đa số con đường đều nằm trong lòng bàn tay cũng như hắn tìm ra được một vài con đường tắt đi ngang qua, mặc dù hơi nhỏ hẹp một chút nhưng vẫn còn tốt hơn việc chen lấn ở ngoài kia.

“Không ngờ Vô Lương sư phụ lại tìm được con đường tắt này”. Mộng Linh Nhi đi theo sau lên tiếng.

“Cũng chẳng có gì, do ta thời gian rảnh rỗi quá mà, tranh thủ đi ra ngoài vui chơi rồi tìm thấy”. Đế Nguyên Quân gật đầu.

“May mắn có Vô Lương sư phụ chứ nếu không bọn ta cũng khó lòng mà chen chúc được với đám người kia”. Mộng Linh Nhi nở một nụ cười đáp lại.

“Đừng nói là chỉ một con đường, ngay cả cửa sau của các đại viên ta cũng biết”. Đế Nguyên Quân khoe mẽ. “Vội lại ta cũng từng đột nhập vào trong đó một vài lần, và lại trông thấy được một vài chuyện thú vị”.

“Thật là vậy?”. Mộng Linh Nhi có chút kinh ngạc.

“Hắc hắc, Mộng phủ các người ta cũng vào rồi, ngay cả nhà tắm của Mộng cô nương cũng thật là thơm. Còn có...”. Bỗng nhiên, Đế Nguyên Quân nhìn về phía Mộng Linh Nhi rồi nở một nụ cười thích thú.

“Cái gì? Vô Lương sư phụ người...”. Mộng Linh Nhi giật mình, hai tay theo phản xạ liền đưa lên che lại những phần nhạy cảm, gương mặt thì ửng đỏ lên mà nói.

“Hahaha. Ta đùa thôi”. Đáp lại, Đế Nguyên Quân hơi hột trả lời.

“Phù, ...”. Nhận thấy bị Đế Nguyên Quân nói giỡn, Mộng Linh Nhi thở nhẹ ra một hơi.

“Hắc hắc, chắc tiểu gia ta đùa chắc, sau môn căng môn còn có một nốt ruồi màu hồng với cơ thể môn nước kia a. Hai quả ngực khủng bố như muốn làm ta nghẹt thở với hai cái hạt nhũ hồng hào mời gọi kia... Đừng là tuyệt sắc mỹ vị đó a”. Đế Nguyên Quân nhớ lại.

Tám chuyện thêm một lúc lâu. Lúc này, nhóm người Đế Nguyên Quân đã đi đến địa điểm tập trung. Nơi này mặc dù là trường báo danh nhưng số lượng cường giả cũng thật là quá đông.

Cái sân lớn gần ba ngàn mét vuông cùng với ba cửa lớn ghi danh nhưng vẫn không thể theo kịp số lượng người đang ùn ùn kéo đến. Đông đúc là thế, nhưng muốn tham gia được Thiên Kiêu Tuyển này cũng phải trải qua một vài lần kiểm tra mới được phép tiến vào.

Số lượng người hiện tại ước chừng cũng phải hơn bốn ngàn người nhưng số người có thể báo danh thành công cũng chỉ có bảy tám phần trăm ở trong số đó mà thôi, dù chỉ là một trận chiến trông rất bình thường nhưng trong mắt nhiều người đó lại là một cái hiệu ứng tên tuổi. May mắn hơn một chút có thể được đại tông môn hay một đại gia tộc nào đó để ý đến.

“Tỷ tỷ, người mới đến”. Đang trong lúc chờ đợi, từ phía sau lưng truyền đến một thanh âm nhỏ tuổi vang lên.

Đế Nguyên Quân nghe thấy nhưng chẳng thèm để ý, còn một bên Mộng Linh Nhi đột nhiên nở lấy một nụ cười rồi vui vẻ đáp lại. “Ta vừa mới đến, tiểu đệ người chuẩn bị như thế nào rồi?”.

“Không nhục sứ mệnh, tỷ tỷ đi theo ta”. Đáp lại, nam tử nhỏ tuổi kia khoát tay.

“Vô Lương sư phụ, ta đi thôi”. Mộng Linh Nhi nhẹ nhàng gật đầu một cái rồi quay qua nói.

“Ta nói này tỷ tỷ, một mình ta là đủ để đối phó với tên họ Ngô kia rồi. Sao người phải tìm thêm một người trông có vẻ “YẾU ỚT” như vậy?”. Không bằng lòng, tên nam tử kia hần học nói.

“Không được vô lễ, Vô Lương sư phụ là người ta mới đến”. Đáp lại, Mộng Linh Nhi nhẹ nhàng nói.

“Hừ”. Không vui, nam tử kia hừ lạnh một tiếng.

“Mong Vô Lương sư phụ đừng để ý, tiểu đệ hần có chút hơi nóng tính”.

“Ta không quan tâm lời của trẻ con nói”. Đáp lại, Đế Nguyên Quân hơi hột nói.

“Cái gì? Ta chỉ ít cũng phải hơi người hai tuổi mà bảo ai là trẻ con?”. Nghe thấy vậy, nam tử kia đột nhiên la toáng lên.

Xung quanh, đám người nghe thấy vậy liền bị thu hút, toàn bộ ánh mắt đổ dồn về phía họ.

“Cứ xem là như vậy đi?”. Mộng Linh Nhi gắt gao trừng mắt nam tử kia một cái.

“Người đợi đấy?”. Nam tử hậm hừng giận giữ đưa tay chỉ về phía Đế Nguyên Quân rồi thốt lên. Nhưng hần đâu có thèm để ý đến, gương mặt vẫn cứ điềm tĩnh đến lạ thường, ánh mắt thì liên tục đảo qua những người xung quanh dò xét.

Đợi thêm gần mười phút!

Lúc này, có một người tự xưng là người dẫn đường tiến lại gần, tên đệ tử kia nhẹ nhàng cúi đầu kính lễ một cái rồi lên tiếng. “Mộng tiểu thư, xin mời đi lối này”.

Nhờ có người dẫn đường này mà bọn họ tiến vào bên trong mà không cần phải xếp hàng chờ đợi.

Trước mắt họ, một tấm ngọc thạch trôi nổi ở trên không đang không ngừng phát ra ánh sáng, phía sau đó là từng người truyền chân nguyên của mình vào bên trong để cảm ứng.

Xa hơn một chút, là một trường ghi danh với bốn vị lão giả đang liên tục đánh giá. Thực lực của họ đều là Thần Phủ cảnh trở lên, nhưng ở đây cũng chỉ có thể làm người ghi báo danh mà thôi.

Ban đầu, Đế Nguyên Quân có một chút hơi kinh ngạc, chỉ trong một thời gian ngắn như vậy lại có thể xây dựng được một tòa thành to lớn đồ sộ như thế này, nhưng đáng để kinh ngạc hơn là nơi diễn ra Thiên Kiêu Tuyển này lại khiến hần mở mang tầm mắt.

Nó không chỉ là rộng lớn mà cực kỳ hoành tráng, chỉ nhìn vào vào tấm ngọc thạch đánh lơ lửng kia thôi cũng đủ để người ta phải thán phục. Một kiện Thiên Kiếp chỉ bình dùng để đo đạc, cảm ứng. Chưa kể, nơi này được xây dựng trông có vẻ rất bình thường nhưng thành phần được tạo lại là những thứ cực kỳ quý giá.

Và ở giữa trung tâm kia, một quả xương sọ hung thú to lớn dùng để làm trang trí cùng với rất nhiều tinh thạch với đầy đủ màu sắc phát ra. Mỗi một viên

tinh thạch kia dù chỉ nhỏ như hạt cát cũng có giá ít nhất là ngàn vạn linh thạch rồi, nhưng ngay trên cái xương sọ kia là biết bao nhiêu tinh thạch. Mỗi viên như vậy lại lớn như một cái móng tay lớn trông cực kỳ đắt giá.

Và phía bên trong này nó hoàn toàn khác biệt so với bên ngoài, mật độ linh khí ở bên trong nó nồng đậm hơn ít nhất cũng phải hai đến ba lần. Nếu như để ý kỹ thì nơi này bị một tòa đại trận cực lớn bao phủ lại. Phẩm chất của nó ít nhất cũng phải vượt qua Thiên cấp cũng có thể.

“Đúng là tên nhà quê, mới chừng này cũng khiến người sùng sốt như vậy rồi”. Nam tử kia nhìn biểu hiện Đế Nguyên Quân rồi châm chọc.

Một lần nữa, Đế Nguyên Quân không có đáp lại, ánh mắt nhàm chán nhìn liếc qua nam tử kia một cái rồi thôi. Cảm giác giống như nam tử kia không có tồn tại vậy.

“Người...”.

“Tiểu đệ, người bớt hồ nháo”. Mộng Linh Nhi quát.

“Hừ”.

“Mộng tiểu thư, mọi thứ đã chuẩn bị xong, xin mời tiến vào trong”. Tên đệ tử dẫn đường kia đi một lúc lâu rồi quay lại nói.

Tiếp đến, nhóm người lại đi vào một căn phòng khác, trông thì có vẻ hơi nhỏ một chút nhưng những thứ trang bị ở trong này không hề thua kém ở bên ngoài. Và số lượng phòng này cũng không ít, khoảng chừng gần hai mươi cái.

Đẩy cửa tiến vào bên trong, cảm giác đầu tiên xóc đến đó là một đợt nồng đậm linh khí mạnh mẽ điên cuồng thoát ra, Đế Nguyên Quân bước chân vào bên trong kinh ngạc, nếu so sánh với nồng độ của linh dịch mà hắn từng hấp thu trước đây là tương đồng, mặc dù hơi yếu kém một chút nhưng cũng có thể sánh ngang với một đầu tam phẩm linh mạch đồ độn đến.

“Mộng tiểu thư, xin mời”. Nhóm người vừa mới đặt chân vào bên trong thì đột nhiên từ trong tối truyền đến một thanh âm lão giả.

Từ trong tối đi ra, một vị lão giả râu tóc bạc trắng với cơ thể trông rất gầy gò, khí lực trên người thu liễm hết toàn bộ, người không để ý một chút thì chắc chắn nói ông lão này là một người bình thường không tu luyện.

Nhưng trong mắt Đế Nguyên Quân, lão giả này là một người không hề bình thường, cơ thể gầy gò ốm yếu kia lại chứa đựng một lượng huyết khí cực kỳ nồng đậm. Mặc dù không phải là một người luyện thể nhưng nhục thân của lão cực kỳ bền chắc. Cùng với khí tức Nguyên Tôn cảnh bị ẩn giấu rất kỹ ở bên trong. Thực lực cực kỳ mạnh mẽ, nếu như so sánh với người Tôn giả của Mộng gia kia lại mạnh hơn không chỉ hai lần.

“Mộng Linh Nhi gặp qua Thiên Tâm Tôn giả”. Mộng Linh Nhi thi lễ nói.

“... gặp qua Thiên Tâm Tôn giả”. Theo sau đó là đám người kia đồng loạt lên tiếng.

Nhưng Đế Nguyên Quân vẫn một mực đứng đó, ánh mắt hắn nhìn qua Thiên Tâm lão giả kia một cái rồi thôi. Ngay lập tức, Mộng Linh Nhi có chút hoảng hốt nhìn qua, nhưng hắn vẫn không có để ý đến mà hai mắt vẫn thất chặt.

“Hừ, ngay cả Tôn giả cũng không hề để ý đến”. Đứng ở bên cạnh, nam tử kia hừ lạnh một cái rồi nói lớn tiếng.

“Thiên Tâm Tôn giả,...”. Mộng Linh Nhi lên tiếng. Nhưng chưa kịp nói dứt lời thì bị Thiên Tâm lão giả kia cắt ngang.

“Bắt đầu đi”. Lão giả chỉ tay điều khiển tám ngọc thạch lơ lửng ở trên không kia rồi đẩy về phía đám người.

“Tỷ tỷ, để ta tới trước”. Nam tử tự tin lên tiếng.

Nói xong, hắn nhanh chóng lao đến, một tay chạm vào tám ngọc thạch kia cực kỳ hăng hái.

Ngay vừa mới chạm vào không tới một tức hô hấp, tám ngọc thạch bắt đầu run nhẹ lên, mặc dù nó chưa có phát ra một chút quang mang nhưng cũng đủ để người khác nhận định rồi.

“Ồ, Mộng gia lại có một hạt giống tốt”. Thiên Tâm lão giả đưa tay vuốt râu khen ngợi. “Mặc dù hơi kém so với tên tiểu tử Ngô gia kia nhưng cũng rất triển vọng”.

Nghe thấy bị so sánh như vậy, nam tử kia có một chút không vui, đường đường một tiểu thiếu gia được người người ngưỡng vọng, được nhiều người ca tụng là thiên kiều nhưng được lão giả này khen lại không thích một chút nào. Trên gương mặt hắn dần dần nổi lên vẻ ganh đua.

“Nhanh truyền chân nguyên vào đi”. Tiếp đến, lão giả liếc mắt nhìn qua nam tử một cái rồi nhắc nhở.

Phùng!

Thình lình, nam tử thúc đẩy toàn bộ chân nguyên lên cao hết mức, khí lực trên cơ thể ngày một tăng cao từ Thức Nhân cảnh dần dần đột phá lên đến Ngưng Hải cảnh tầng thứ nhất... tầng thứ hai... tầng thứ ba... cho tới khi đạt đến Ngưng Hải cảnh chín mới chịu dừng lại.

Khắp trong căn phòng, một đợt phong bạo nhỏ nổi lên, linh khí cũng vì thế mà trở nên bạo động.

Phía bên trên tấm ngọc thạch kia, từ thời điểm bao đầu là một màu xanh ngọc nhưng kể từ lúc nam tử truyền linh hải của mình vào bên trong thì đột nhiên nó sáng lên. Dần dần, từng màu nổi đuôi nhau hiện lên kết thành một cái vòng với bảy màu khác nhau.

Căn phòng hơi thiếu ánh sáng ngay lập tức sáng lên giống như bị một cái mặt trời nhỏ chiếu sáng.

“Hahaha. Tốt, rất tốt, mười lăm tuổi Ngưng Hải cảnh tầng chín, thiên phú thất phẩm. Quả là thiên kiêu trẻ của Mộng gia”. Thấy vậy, Thiên Tâm lão giả đột nhiên nở một nụ cười lớn tiếp tục khen ngợi.

“Tại Nam vực này người có thất phẩm thiên phú này mặc dù không ít nhưng người có nồng độ màu sắc từ ngọc thạch phát ra chói sáng như này quả thật là hiếm thấy”.

Thu lại linh hải của mình, nam tử trên gương mặt nở lấy một nụ cười lớn, ánh mắt nhìn về phía Đế Nguyên Quân để xem biểu cảm của hắn. Nhưng vẫn như trước, gương mặt của hắn vẫn cực kỳ thành thoi, thậm chí hai mắt cũng chưa từng một lần mở ra, giống như là không để ý đến.

Không chỉ có nam tử này để ý, ngay cả Mộng Linh Nhi cùng Thiên Tâm lão giả kia cũng hết sức kinh ngạc, một người là thất phẩm thiên kiêu đang đứng trước mặt lại không thể khiến hắn dao động dù chỉ là ít nhất.

Chỉ là thất phẩm thiên kiêu đáng để hắn kinh ngạc hay sao!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Gia Là Siêu Cấp Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60: Hết hạn sử dụng?

“Tiếp theo đi”. Sau khi tên nam tử kia kiểm tra xong, Thiên Tâm lão giả lên tiếng.

“Vô Lương sư phụ, để tiểu nữ lên trước”. Mộng Linh Nhi quay qua nói. Rồi dần dần bước về phía trước.

Cơ thể mỹ miều xinh đẹp của nàng với những bước đi thướt tha nhanh chóng tiến lại gần, cánh tay thon gọn trắng sáng với những đốt ngón tay thon gọn như được tạc lên. Nàng tự tin, không nhanh không chậm đặt tay lên phía bên trên bề mặt của ngọc thạch kia.

Ban đầu, ngọc thạch cảm nhận một chút rồi run lên, so sánh với nam tử kia thì nó có vẻ hơi yếu hơn một chút nhưng thiên phú của nàng cũng vì thế mà được chấp nhận.

Từ trên thân thể Mộng Linh Nhi, một tầng mỏng thiên địa chi khí dần dần bốc lên khiến cơ thể nàng càng ngày càng mờ ảo, vạt áo cũng vì thế mà bị rung động mạnh.

Toàn bộ linh khí ở trong căn phòng này đều vì thế mà trở nên cuồng loạn, và đang không ngừng cộng hưởng cùng với thiên địa chi khí kia.

Dần dần, Mộng Linh Nhi thôi thúc Hóa Cảnh linh hải lên cao đến cực điểm. Thành linh, phía bên trên bề mặt ngọc thạch phát sáng lên từng cái màu sắc khác biệt, rồi từ từ đạt đến bảy loại màu sắc hiện lên kết thành dạng vòng giống như nam tử kia.

Mặc dù không được nồng đậm nhưng chân chính nàng vẫn là một người thuộc tầng lớp nhất đẳng trong đám thiên kiêu kia rồi.

“Không ngờ Mộng gia lại có thêm một người có thiên phú tốt như vậy?”. Lão giả đôi mắt hơi chút sáng lên, gương mặt gập gù một cái rồi nói. “Hai mươi hai tuổi mà đã có thực lực Hóa Cảnh ngũ trùng rồi, tương lai quả thật là rộng mở”.

“Đa tạ Thiên Tâm tôn giả đã khen ngợi”. Mộng Linh Nhi gương mặt vẫn không có nhiều biểu hiện, thân trên hơi khom xuống một chút đáp lại.

“Người tiếp theo đi”. Thiên Tâm lão giả gật đầu rồi tiếp tục gọi.

Tiếp sau đó, hàng loạt đệ tử của Mộng gia thay nhau lên kiểm tra thiên phú của mình.

Ngoại trừ tỷ đệ Mộng Linh Nhi ra thì không còn ai có thiên phú mạnh mẽ như hai người. Hầu như toàn bộ những tên đệ tử kia cũng chỉ có thiên phú là tam, tứ phẩm mà thôi. Mặc dù không quá cao nhưng ở trong cùng độ tuổi cũng được xem là khá xuất chúng.

Đến cuối cùng, Đế Nguyên Quân đợi đám người kia kiểm tra xong mới bắt đầu có dị động. Ánh mắt đảo qua nhìn phía bên trên tấm ngọc thạch kia một cái rồi tiến lại gần.

Đứng ở phía sau, Mộng Linh Nhi ánh mắt hơi có chút kỳ vọng nhìn theo bóng lưng hắn. Gương mặt phía bên dưới tấm lụa mỏng hừng sáng lên và không quên nở ra một nụ cười nhẹ.

“Này lão già, ta hỏi ngươi chuyện này?”. Cách tám ngọc thạch còn lại mấy bước chân, cước bộ Đế Nguyên Quân bỗng nhiên dừng lại, ánh mắt liếc về phía Thiên Tâm lão già hỏi.

“Vô lễ, Thiên Tâm tôn giả cao quý bậc nào sao ngươi dám gọi như vậy”. Đứng ở phía sau, nam tử kia chỉ tay về phía trước quát.

“Cứ hỏi?”. Gương mặt Thiên Tâm lão già cũng dần hơi co lại, mặc dù không thể hiện sự tức giận ra bên ngoài nhưng ánh mắt nhìn hắn lại hiện lên khá rõ ràng.

“Cái tám được gọi là ngọc thạch này lỡ như bị vỡ thì làm sao?”. Đế Nguyên Quân chỉ tay về tám ngọc thạch rồi nở một nụ cười nhẹ nói.

“Cái gì? Hahahaha. Ta không nghe nhầm chứ?”. Phía sau, tên nam tử kia cùng đám đệ tử kia đột nhiên phá lên cười lớn châm chọc.

“Nếu như ngươi làm nó vỡ được thì cũng chẳng sao cả?”. Thiên Tâm lão già suy tính một hồi rồi nói.

Lão chắc chắn Đế Nguyên Quân chỉ nói thể giống như đang ra vẻ mà thôi, đường đường một kiện Thiên Kiếp kiểm trác bìa sao có thể dễ dàng bị vỡ như thế được. Từ khi được luyện chế, nó đã trải qua không biết bao nhiêu lần lỗi tẩy nên có thể chắc chắn được một điều là nó cực kỳ bền chắc.

Ngay cả bản thân lão cũng không chắc có thể đánh vỡ nó nếu như không thể tung ra một phần sức lực của mình. Nhưng việc mà chỉ cần dùng thiên phú làm vỡ tám ngọc thạch này là điều không thể nào?

Chuyện này ở trong mắt lão được xem là chuyện hoang đường nhất, từ trước đến nay, tám ngọc thạch này được luyện chế từ những loại vật liệu và cách chế tác đã được định ra sẵn từ trước, và đã trải qua không biết thời gian bao lâu. Nhưng mà từ trước giờ chưa có lần nào ghi nhận người có thể dùng thiên phú để phá vỡ nó được.

“...”. Mộng Linh Nhi ở phía sau cũng vì thế mà suy nghĩ, ánh mắt nàng có chút phức tạp nhìn về phía Đế Nguyên Quân. Mặc dù không được xem là quá mức quen biết nhưng nàng không ngờ được hắn lại nói ra cao ngạo như vậy.

“Như vậy thì tốt”. Đế Nguyên Quân thu hồi ánh mắt, hắn gật đầu nhẹ một cái rồi tiếp tục tiến lại gần.

Ngay trong phạm vi hai mét, bỗng nhiên. Tám ngọc thạch kia đột nhiên run lên, mỗi một bước chân tiến lại gần thì nó lại run lên ngày một kịch liệt, giống như ở phía sau đang có người điều khiển nó.

Xung quanh, đám người đang thì thầm cười nhạo ngay khi nhìn thấy cảnh tượng này liền im bật, gương mặt hiện lên vẻ khó nói. Cùng với đó, Thiên Tâm lão già đột nhiên nhăn lại, cặp mắt trông có vẻ già nua của lão đột nhiên sáng lên rồi ánh lên tinh quang quét qua cơ thể Đế Nguyên Quân.

Thình lình, thân thể lão như bị thứ gì đó ngăn chặn lại ở bên ngoài, cơ thể lão đột nhiên run nhẹ lên một cái, ánh mắt dần dần hiện lên vẻ khó có thể tin được.

Còn Mộng Linh Nhi đang lúc ngỡ vực thì trông thấy cảnh tượng này, ban đầu nàng xem hắn như đang nói cho vui nhưng không ngờ được. Bản thân mình phai rụng vào nó mới có thể khiến nó rung động. Nhưng Đế Nguyên Quân lại chẳng cần chạm vào, thậm chí hắn còn cách tám ngọc thạch một quãng mà đã có thể làm nó cảm ứng được.

“Rốt cuộc Vô Lương sư phụ có thiên phú mạnh mẽ như thế nào?”. Mộng Linh Nhi không kìm hãm được mà đột nhiên thốt lên thành tiếng.

Trước những biểu hiện của đám người kia, Đế Nguyên Quân không hề để ý tới. Hắn vẫn cứ một mực bước lên từng bước chân nhỏ.

Cho tới khi đứng trước mặt tám ngọc thạch kia không tới hai cái gang tay. Lúc này, tám ngọc thạch kia đã rung lắc cực kỳ mãnh liệt, giống như nó bị một thứ gì đó từ nhiều hướng thay nhau kéo ra. Cho đến khi lòng bàn tay Đế Nguyên Quân chạm nhẹ lên một cái, thình lình. Toàn bộ rung động của nó đã biến mất.

Tám ngọc thạch đã trở lại lúc ban đầu, nó hoàn toàn không có một chút rung động nào, gương mặt hắn vẫn như trước, hoàn toàn không có một chút biểu cảm nào, cùng với đó là hai mắt thất chặt lại.

Một hơi, hai hơi, ... mười hơi. Chạm vào một lúc, Đế Nguyên Quân vẫn không có vận dụng một chút nào thực lực của mình.

Ở phía sau, đám người nhìn nhau với vẻ hết sức là khó hiểu. Vừa rồi tám ngọc thạch kia cảm ứng được thiên phú của hắn mà rung mạnh, nhưng hiện tại còn đâu. Nó hoàn toàn tĩnh lặng, không hề có phản ứng nào cả.

“Hahaha. Thế nào?”. Nam tử thấy vậy đột nhiên phá lên cười, điều này càng khiến đám người kia trở nên rục rịch.

Ở bên cạnh, Mộng Linh Nhi cũng vì thế mà chùng xuống, ánh mắt có chút thất vọng nhìn Đế Nguyên Quân.

“Yên lặng mà quan sát”. Đám người đang cười đùa châm chọc kia thì bỗng nhiên Thiên Tâm lão già lớn tiếng quát. Điều này khiến cho đám người kia trở nên im ắng, không một ai dám hó hé một chút nào.

“Hừm, được rồi”. Đế Nguyên Quân hai mắt dần dần hé mở.

Phùng phùng!

Thình lình, Đế Nguyên Quân thôi động hỗn độn linh hải ở bên trong cơ thể, trong đan điền hần dần dần trở nên rung lắc mạnh, từng đợt sóng lớn dần dần hiện lên quét hết toàn bộ bề mặt. Ở phía trên, tôn Côn Bằng kia bắt đầu tung cánh bay lượn xung quanh.

Khí tức trên người một lần nữa tăng lên, từ một người không có một chút chân nguyên nào bây giờ lại bùng nổ ra như vậy.

Bầu không khí xung quanh lúc này bị khuấy động một cách kịch liệt, toàn bộ linh khí ở bên trong gian phòng này bị Đế Nguyên Quân cuốn vào một cách nhanh chóng. Điều này càng khiến cho Thiên Tâm lão giả đột nhiên cau mày.

Đợi đến khi thúc đẩy linh hải của mình lên đến cực điểm. Đế Nguyên Quân nhếch nhếch môi lên một cái rồi nói. “Vỡ a”.

Răng rắc!

Theo sau tiếng nói đó, liên tiếp là từng thanh âm vết nứt vang lên rất rõ ràng. Dần dần, trên bề mặt tấm ngọc thạch là từng đường nứt nhỏ không ngừng thay nhau chạy đi và lan tỏa gần như hết toàn bộ.

Rầm!

Một lúc sau, toàn bộ tấm ngọc thạch bị từng vết nứt bao trùm hết toàn bộ rồi phát ra tiếng nổ lớn rồi vỡ ra thành từng mảnh nhỏ.

“Cẩn thận”. Thấy vậy, Mộng Linh Nhi lên tiếng quát lớn.

Nhanh chóng phản ứng, Thiên Tâm lão giả thúc đẩy Nguyên Tôn cảnh thực lực tung ra tạo thành từng màn chắn bao bọc hết toàn bộ đám người Mộng gia ở bên trong.

Còn Đế Nguyên Quân đứng ngay cạnh vụ nổ đó nên lão không thể phản ứng kịp.

Bao phủ trong căn phòng là từng cột khói bụi bốc lên một cách nghi ngút, toàn bộ tầm nhìn cũng vì thế mà bị ngăn chặn hết toàn bộ.

Ngay lúc này. Ở phía bên ngoài!

“Phía bên trong kia có chuyện gì? Nhanh chóng đi điều tra?”. Một thanh âm lão giả âm trầm vang lên.

Nơi này mặc dù cách gian phòng của Mộng gia kia có chút xa, nhưng tiếng nổ này cũng thật là quá lớn. Lão giả khí tức toàn bộ thu liễm này đang trong lúc tỉnh dưỡng thì bị kích động làm cho thức tỉnh.

Tiếp đến, khắp nơi trong khu vực báo danh cũng vì thế mà trở nên bạo động. Toàn bộ ánh mắt đều đổ dồn về phía căn phòng của Mộng gia kia.

Ở bên trong căn phòng!

“Vô Lương sư phụ?”. Không đợi khói bụi tản xuống, Mộng Linh Nhi đột nhiên hét lớn kêu gọi.

“Khụ khụ”. Từ phía xa, truyền đến thanh âm một tràng ho vang lên.

“Con mẹ nó, cái gì là Thiên Kiếp chi binh, chỉ được cái sản sinh khói bụi là mạnh nhất”. Ngay sau một tràng ho dài, một thanh âm trong trẻo từ bên trong đám bụi đất vang lên.

“Phi phi, cái miệng tiểu gia ta cả một đám bụi đất rồi”.

Đợi đám khói bụi kia lắng xuống, thân thể Đế Nguyên Quân một lần nữa hiện lên, bộ kim sa mặc trên người bị vụ nổ kia làm cho hư hỏng, bên trên xuất hiện từng cái lỗ lớn cũng như bị xé rách gần như hết toàn bộ. Cơ thể nhỏ tuổi nhưng cực kỳ săn chắc dần dần hiện lộ phía bên dưới.

“Vô Lương sư phụ, người không sao chứ?”. Mộng Linh Nhi cấp tốc chạy lại gần thăm hỏi.

“Người không nhìn thấy trên người ta bụi bụi đất đất làm cho bẩn hết hay sao, bộ kim sa của ta cũng bị rách nát hết cả rồi”. Đế Nguyên Quân hơi chút bực mình quát.

“Người đâu, lấy cho Vô Lương sư phụ một bộ trang phục tốt, thoải mái nhất”. Phản ứng nhanh, Mộng Linh Nhi hướng đám đệ tử ra lệnh.

“Không thể nào?”. Lúc này, Thiên Tâm lão giả gương mặt trở nên phức tạp, cặp mắt rung động kịch liệt nhìn về phía tấm ngọc thạch hết. Cái kết quả này khiến lão không thể tin tưởng được vào chính mắt mình, lão nuốt xuống một ngụm khí lạnh rồi thốt lên.

Trước mặt lão, tấm ngọc thạch cao gần hai mét, dày hơn một cái gang tay kia ngay lúc này chỉ còn lại cái bệ giữ phía bên dưới mà thôi. Còn toàn bộ phía trên đã đổ vỡ hết toàn bộ.

“Là người bảo không sao đó, tấm ngọc thạch này bị vỡ không liên quan gì đến ta”. Không để ý, Đế Nguyên Quân cười nói. “Chắc nó đã hết hạn sử dụng mất rồi”.

Thiên Kiếp chỉ binh hết hạn sử dụng???

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Gia Là Siêu Cấp Thiên Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Chuẩn bị

Thiên Kiếp chỉ binh hết hạn sử dụng!

Đế Nguyên Quân thân nhiên nói khiến toàn bộ những người xung quanh phải giật mình, toàn bộ những người từng xem thường hắn cũng phải ngược mắt trừng lớn. Nam tử kia thì hoàn toàn á khẩu, khoe miệng của hắn không giữ được mà há rộng.

Mộng Linh Nhi cũng vì thế mà một phen vui mừng ở trong lòng, được một người có thiên phú siêu việt như vậy trợ giúp thì khác gì nàng nắm được phần chắc chắn ở trong tay.

“Quả thật có thể bị nổ vỡ, lão hủ quả nhiên được mở mang tầm mắt”. Thiên Tâm lão giả trầm tư một lúc rồi thở ra một hơi.

“Uy, lão già, chỉ vở cái này thì đáng gì?”. Đáp lại, Đế Nguyên Quân thẳng thắn nói. “Đám đệ tử của ta thiên phú cũng không kém, tính ra trong số đó cũng có ít nhất hơn mười người có thể kích nổ được”.

Nhớ đến lúc trước, thời điểm mà hắn còn đang ở tại Tử Cực Kiếm Môn, người xung quanh hắn là tiểu sư phụ đầu chỉ có trăm người, mỗi một người như vậy đều có thiên phú cực kỳ siêu việt, thực lực cũng càng là thâm sâu khó lường, để đám người được xem là thiên kiêu làm sao mà so sánh.

Nhập môn từ lúc còn rất nhỏ tuổi, chỉ cần một đứa trẻ biết đi là có thể tiến hành nhập tông, thiên phú cũng vì thế mà vượt qua rất nhiều người.

Được cao tăng chỉ điểm, nhiều điểm thí luyện và mỗi một lần như vậy toàn bộ đều là cử tử nhất sinh, tính mệnh mỗi người giống như đang bị một sợi giây mỏng treo lên một đồng lửa nóng vậy. Cực kỳ khắc nghiệt.

Toàn bộ địa điểm chọn thí luyện đều là những nơi được xem là cấm địa, số lượng đệ tử cũng vì thế mà tử thương rất nhiều, nhưng những người sống sót đều có sinh mệnh lực cực kỳ bá đạo; tâm cảnh, ánh mắt, sức chịu đựng... mỗi một thứ như vậy đều được tôi luyện rất nhiều lần.

Vì thế mà số lượng đệ tử mặc dù không đông nhưng sức mạnh cá nhân mỗi người đều thuộc về hàng đỉnh phong, cực kỳ bá đạo.

“Cái gì? Người đừng chọc cười lão hủ? Ta sống đã mấy ngàn năm nhưng chuyện này không thể xảy ra, nếu không thì làm sao không biết được?”. Thiên Tâm lão giả trừng mắt nhìn Đế Nguyên Quân một cái rồi nói.

“Hừ, đúng là cặp mắt thiên cận”. Đế Nguyên Quân lắc đầu nhẹ.

“...”. Thiên Tâm lão giả mặc dù có chút tức giận nhưng cũng cho qua.

Lần này đối với lão đã nhận thức được một người có thiên phú siêu quần như vậy, thì chắc chắn tên tiểu tăng này có xuất thân từ một thế lực cực kỳ cường đại mà Nguyên Tôn cảnh khó lòng mà chạm đến được.

Một khái niệm thiên kiêu như thế này cho dù là lão sống thêm mấy vạn năm nữa cũng chưa chắc có thể nhìn ra được, bởi vì có những người được xem là thiên kiêu đỉnh cấp ngoài kia cũng khó lòng mà đoán được.

“Chắc chắn là thập cấp thiên phú...”. Vừa đi ra ngoài, Thiên Tâm lão giả liên tục lẩm nhẩm ở trong miệng.

“Vô Lương sư phụ, điều người nói là thật?”. Đợi lão già kia đi ra ngoài, Mộng Linh Nhi mới tiến lại gần dò hỏi.

“Tất nhiên là thật, đám người ta biết kia rất mạnh”. Đế Nguyên Quân gật đầu.

“Hắc hắc, nhưng mà không liên quan đến ta. Thiên phú ta hiện tại không có?”.

“Là sao? Vô Lương sư phụ có thể nói rõ thêm một chút?”. Mộng Linh Nhi lắc đầu không hiểu nên tiếp tục hỏi.

“Chẳng qua tấm ngọc thạch kia chứa một lượng linh khí cùng chân nguyên, linh hải... bị nhiều người truyền vào dẫn đến nó gần như bị quá tải”. Đế Nguyên Quân giải thích. “Vội lại linh hải của ta lại đối với chân nguyên tích tụ kia là tử địch, hai thứ nghịch khắc nhau chạm phải thì chắc chắn sẽ bạo nổ...”.

“Vậy sao?”. Mộng Linh Nhi gật đầu hiểu một chút rồi nói. “Không biết cảnh giới hiện tại của Vô Lương sư phụ là?”.

“Ngưng Hải cảnh nhất tầng đình phong”. Đế Nguyên Quân không giấu diếm đáp.

“...”. Mộng Linh Nhi cả kinh nhìn hấn một lúc mà không lên tiếng đáp lại.

“Không phải người nói thiên kiêu có thể vượt cấp mà chiến hay sao?”. Đột nhiên, Đế Nguyên Quân nở một nụ cười nhẹ rồi nói.

“Nhưng đối phương cũng là thiên kiêu?”. Mộng Linh Nhi hơi chút căng thẳng nói.

“Bởi vì ‘Tiểu Gia Là Siêu Cấp Thiên Tài’, người cứ yên tâm. Chuyện này ta rất có tự tin, với lại tên nhà họ Ngô kia hấn có cái mà ta cần”. Đế Nguyên Quân trên gương mặt nở ra nụ cười kỳ dị.

“Có thứ cần?”. Mộng Linh Nhi tò mò, nhẹ nhàng lên tiếng hỏi. “Có thể nói cho tiểu nữ biết được hay không?”.

“...”. Nhưng nhận lại là một nụ cười nhẹ trên gương mặt. Đế Nguyên Quân bước chân hướng về phía trong góc tối mà đi và không có trả lời.

Mộng Linh Nhi thấy vậy cũng không tiếp tục lên tiếng mà nhanh chóng tiến lại đám người đang tập trung ở đằng kia mà bàn chuyện.

Thời gian nhanh chóng qua đi!

Một tuần sau!

Đại đa số những người ở bên trong căn phòng đều tỉnh giấc, chỉ riêng hấn vẫn một mực ngồi vững ở chỗ đó mà chưa một lần nhúc nhích.

“Hừ, sắp đến Thiên Kiêu Tuyển mở ra rồi mà vẫn có thể tĩnh tâm tu luyện như vậy?”. Tên nam tử hấn học nói.

“Không gấp, vẫn còn hai canh giờ nữa, đợi Vô Lương sư phụ tỉnh dậy rồi tính”. Đứng ở bên cạnh, Mộng Linh Nhi lên tiếng.

Ở trong góc tối, Đế Nguyên Quân đang điên cuồng thôn phệ những dòng linh khí nồng đậm như một cái máy hút khổng lồ, liên tiếp là từng dòng linh khí điên cuồng đổ dồn vào và luyện hóa một cách liên tục. Thời gian ban đầu, những người kia cũng cảm nhận được linh khí ở bên trong phòng giống như đang rầm rục liên tục, mặc dù không biết nguyên nhân do đâu nhưng dần dần rồi cũng quen với việc này nên không còn để ý đến.

Thời gian cũng vì thế mà dần dần trôi đi, gần đến canh giờ thứ hai.

Lúc này, thân thể Đế Nguyên Quân mới có một chút dị động, từng dòng linh khí nồng đậm bao bọc quanh cơ thể hấn lúc này thành linh tán ra, khí tức trên người hấn cũng đã thu liễm hết toàn bộ.

Ở phía bên trong đan điền, Đế Nguyên Quân cảm nhận được nồng độ linh hải ở trong cơ thể mình đang một mực tăng lên một cách nhanh chóng và chạm đến vách ngăn cuối cùng. Linh hải cũng vì thế mà đang liên tục trùng kích lên vách ngăn đó như muốn đột phá ra vậy.

Ở phía trên cao, tôn Côn Bằng thân thể to lớn đang tung sai cảnh của mình mà bay lượn xung quanh, thân thể của nó hiện tại đã phát triển thêm được một quãng lớn và đạt đến hai trọng cơ thể, khí tức trên người nó cũng vì thế mà tăng lên rất nhiều lần. Liên tiếp là từng điểm nổi bật trên người nó hiện lên rất rõ rệt.

Cặp mắt phát ra tinh sáng sáng chói như muốn chiếu rọi mọi thứ, cái miệng thì mở lớn với những hàng răng sắc nhọn to lớn và phía bên trong trông giống như một cái lỗ đen thu nhỏ sâu thăm thẳm, phía trên đỉnh đầu mọc lên những hàng gai nhọn thấy rõ, trông rất là mạnh bạo.

Bay lượn một lúc lâu, tôn Côn Bằng thành linh thu cánh rồi lao một mạch xuống phía bên dưới rồi đâm thẳng lên phía bên trên.

Cơ thể nó cũng vì thế mà dần dần có một vài điểm rạn nứt, vách ngăn kia cứng cáp nhưng cũng khó lòng mà ngăn cản được. Dần dần, phiên bên trên xuất hiện từng vết nứt nhỏ trải dài đang không ngừng lại rộng ra.

Tôn Côn Bằng thấy vậy cũng điên cuồng riu rít mà trùng kích liên tục.

Kéo dài thêm một lúc, Đế Nguyên Quân chỉ cảm nhận được bên trong có một thanh âm “Răng rắc” nhẹ vang lên, toàn bộ vách ngăn đã hoàn toàn đổ vỡ. Linh hải cũng vì thế mà được mở rộng thêm một quãng lớn.

Khí tức của hấn cũng vì thế mà được tăng lên một cách mạnh mẽ.

Đang chìm đắm trong tu luyện, Đế Nguyên Quân thành linh mở mắt. Ngay sau đó, một đợt phong bạo từ hấn phát ra khiến toàn bộ căn phòng có một phen rung động mạnh, linh khí cũng vì thế mà điên cuồng bị hút đi nhanh chóng. Đám người cũng vì thế mà kinh hãi.

“Chuyện gì?”. Một thanh âm nam tử vang lên.

Những người kia mặc dù không để ý đến nhưng đối với Mộng Linh Nhi nàng lại cảm nhận được rất rõ ràng. Đợt phong bạo này xuất ra từ phía bên trong góc phòng và nơi đó lại chính là nơi mà Đế Nguyên Quân đang tu luyện.

“Hấn đột phá”. Khóe miệng Mộng Linh Nhi không kiềm chế được mà thốt lên. “Thật mạnh”.

“Ngưng Hải cảnh tầng thứ hai - thành”. Đế Nguyên Quân khước miệng lẩm nhẩm.

“Còn chờ gì nữa, đi thôi”. Từ bên trong tối đi ra, Đế Nguyên Quân đáng vẻ thông dong nói.

“Tốt”. Mộng Linh Nhi ánh mắt chực chờ nhìn chăm chăm Đế Nguyên Quân trả lời.

Nói xong, cả đám người toàn bộ đều đi ra ngoài. Ngay lúc này, phía bên trong khu vực báo danh này toàn bộ đã rời đi hết mà chỉ còn lại một vài tên tạp vụ ở lại dọn dẹp mà thôi.

Nhóm của họ đi ra cũng chính là nhóm cuối cùng rồi.

Đội đi đến nơi. Trước mặt họ, ba cái sân đấu cực kỳ to lớn hiện lên ở phía trước mặt. Mỗi một sân đấu như vậy chỉ ít cũng phải đạt đến hai ngàn mét vuông, cực kỳ rộng lớn. Và xung quanh khu vực đó, những người tập trung đến xem đứng gần như kín hết chỗ. Số lượng người ở nơi này chỉ ít cũng phải mấy vạn người.

Sân đấu này được xây dựng ngay tại điểm tiếp xúc ở bên ngoài Nam Hoang Sơn Mạch nên cực kỳ rộng lớn và nguyên vật liệu dựng lên cũng thật sự rất nhiều. Đế Nguyên Quân cũng vì thế mà có một chút kinh ngạc.

“A”. Đột nhiên, Mộng Linh Nhi a lớn một tiếng.

“Có chuyện gì?”. Đứng ở bên cạnh, một tên đệ tử lên tiếng.

“Chúng ta qua đó đi thôi, chả cùng mấy vị trưởng lão đều đã tới”. Mộng Linh Nhi trên gương mặt đột nhiên nở một nụ cười tươi rồi nói.

Vì thế, Đế Nguyên Quân nhìn theo hướng đó thì thấy, ở phía trên cao, một tòa giống như thành lũy với hơn mười vị trí tọa phong rất lớn, và phía bên trên đều có những người đang tại vị. Toàn bộ những người đó đều có gia cảnh cùng thực lực cực kỳ lớn mạnh.

Trong những người đang ngồi ở đó, Đế Nguyên Quân để ý đến một người. Đó là một vị trung niên nhân với gương mặt trầm ổn. Khí tức trên người đó cũng thật là mạnh mẽ. Nếu như đoán không lầm thì người đó chỉ ít cũng phải đạt đến Thần Phủ cảnh tam tầng rồi.

Không dừng lại ở đó, ngồi tại vị ở phía sau có bốn vị lão giả, người thì râu tóc bạc phơ, người thì có vẻ xanh xao. Trông tuổi tác của họ tương đối lớn nhưng thực lực cũng không vì thế mà yếu đuối, toàn bộ họ đều đạt đến Nguyên Tôn cảnh. Trong đó có một người đã là đỉnh phong và một vị lão giả trông lớn tuổi nhất lại có thực lực là Thánh Cảnh.

Liếc nhìn qua một cái, Đế Nguyên Quân không còn để ý đến. Việc một đại gia tộc có Thánh Cảnh cường giả tọa trấn đã là chuyện thường tình.

Mặc dù không có mạnh mẽ như bốn đại gia tộc khác nhưng Mộng gia cũng không phải là thường, mặc dù thực lực hơi kém hơn một chút nhưng có những thứ khác lại vượt qua họ.

Rất nhanh, Mộng Linh Nhi dẫn theo đám đệ tử kia tiến về phía cha nàng còn Đế Nguyên Quân thì hòa lẫn vào bên trong đám đông mà tránh đi.

Không phải hẳn đang lo lắng việc gì nhưng hẳn lại không thích việc cùng chung một chỗ với bọn họ. Len lỏi vào bên trong, Đế Nguyên Quân tìm đến sân đấu mà mình tham dự, nơi này đã tập trung rất nhiều người. Và toàn bộ những người này đều từ mười lăm tuổi trở xuống.

Nhìn lướt qua một hồi lâu, Đế Nguyên Quân lại bắt gặp một thân ảnh trông khá quen. Không ai khác ngoài Tiêu công tử Tiêu Viên. Thấy vậy, Đế Nguyên Quân bỗng nhiên nở một nụ cười bí hiểm.

Ở phía xa, Tiêu Viên đang cùng một đám người vui vẻ nói chuyện thì đột nhiên rung mạnh một cái. “Lạnh quá”.

Điều này khiến những người xung quanh cũng vì thế mà giật mình.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Gia Là Siêu Cấp Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 62: Loạn chiến

Đứng phía bên trên lôi đài, Đế Nguyên Quân hai tay xếp vòng ở trước ngực, hai mắt thít chặt chờ đợi. Dần dần, số lượng người tham gia ngày một càng đông, phía bên trên lôi đài gần như bị chiếm gần hết chỗ.

Mặc dù những thiên kiêu tham dự dưới mười lăm tuổi mặc dù có ít hơn hai phía bên kia lôi đài nhưng lại được những người phía bên dưới để tâm đến nhiều nhất.

Và chính giữa lôi đài, một tên nam tử mười lăm tuổi tay ôm lấy trường kiếm với ánh mắt cao ngạo nhìn xung quanh. Gương mặt anh tuấn cùng với ngũ

quan cực kỳ tinh xảo, khí tức trên cơ thể hắn cũng không có một chút thu liễm nào cả. Ngưng Hải cảnh tầng chín đỉnh phong uy áp tàn mát ra xung quanh đè ép lấy toàn trường.

Xung quanh cũng có rất nhiều thiên kiêu nhưng không một ai có thể so sánh được với người này. Mặc dù có nhiều người của các đại gia tộc cũng liếc mắt nhìn đến nam tử kia một chút kiêng dè rồi thôi.

Còn Đế Nguyên Quân cũng vì thế mà để ý đến, nhìn chằm chằm nam tử kia. Đế Nguyên Quân trên gương mặt nở một nụ cười nhẹ rồi nói. "Thú vị".

Ngay từ lúc đi lên, Đế Nguyên Quân đã cảm nhận được cảnh giới của tất cả những người ở đây, nhưng đối với nam tử Ngô gia kia lại khiến hắn cảm thấy thích thú nhất.

Số lượng gần đạt đến năm trăm người nhưng cũng chỉ có hơn năm mươi người có cảnh giới trên Ngưng Hải cảnh mà thôi, còn lại là Thức Nhân cảnh phía bên dưới.

Xung quanh, những người tham gia này đều tập trung lại với nhau tạo thành từng nhóm đang nói chuyện rất là rôm rả, trên gương mặt non trẻ dường như không để ý đến. Giống như không một ai lo nghĩ đến đợt Thiên Kiêu Tuyển lần này. Bởi vì, có rất nhiều người mục đích tham gia đến là để ma luyện bản thân và kết quả của nhóm thiên kiêu dưới mười lăm tuổi này đã được định sẵn từ trước rồi nên chiến ý của họ lại không hề được đẩy ra.

Chỉ riêng nhóm người của ngũ đại gia tộc, trên gương mặt họ cũng hiện lên vẻ suy tư, mặc dù không thể hiện rõ ra bên ngoài nhưng bên trong ánh mắt họ lại hiện lên thấy rõ.

Một lúc lâu sau!

Ở phía trên cao, một vị lão giả đập không mà lên, đứng ngay vị trí trung tâm của ba cái lôi đài rồi bắt đầu diễn thuyết được luật của đợt Thiên Kiêu Tuyển này.

Mặc dù lời nói của lão vang vọng lớn là thế nhưng phía bên dưới, Đế Nguyên Quân cũng không hề để ý đến, lúc trước hắn đã nghe qua Mộng Linh Nhi nhắc qua về luật và số vòng tham dự rồi.

"Vòng thứ nhất là loạn chiến". Lão giả đánh qua một lượt về luật lệ rồi đột nhiên quát lớn. "Bắt đầu".

P phía bên dưới, đám người tham gia cũng vì thế mà bắt đầu rục rịch. Ngay sau lời nói cuối cùng vang lên, nhanh chóng có rất nhiều người hướng về nhau công kích.

Đám đệ tử của các đại thế gia có số lượng áp đảo nên thời điểm ban đầu, bọn họ phối hợp với nhau để loại bỏ những người được xem là đối địch với bọn họ. Đối với những tên tán nhân, các gia tộc nhỏ lẻ yếu đuối là mục tiêu mà bị nhắm đến đầu tiên. Và Đế Nguyên Quân cũng là một trong số đó.

Mặc dù được xem là kết minh cùng với Mộng gia nhưng xung quanh lại không hề thấy bóng dáng nào cả. Hắn từ ban đầu cũng đã nghĩ đến việc này rồi, nên cũng chẳng hề để tâm đến.

Đứng trước mặt, Đế Nguyên Quân bị một nhóm mười người bao vây lại. Lúc này, ánh mắt của hắn cũng dần dần mở ra, đánh giá những người này một lúc. Đế Nguyên Quân thần nhiên lên tiếng. "Các ngươi không đánh lại ta, tìm mục tiêu khác đi a".

Nói xong, Đế Nguyên Quân thần sắc trở về như ban đầu, hai mắt tiếp tục nhắm lại mà không để ý đến chiến trận ở xung quanh.

"Hừ, chỉ là một tên tán tu mà cũng ra vẻ như vậy". Đáp lại, thanh âm một tên nam tử vang lên. "Đánh hắn".

Nhanh chóng, nhóm người này tay cầm binh khí hướng Đế Nguyên Quân lao đến, khí tức của từng người cũng vì thế mà đẩy ra bên ngoài.

"Haizzz. Chỉ là Thức Nhân cảnh tầng thấp sao lại tự tin mà không nghe lời như vậy". Đột nhiên, Đế Nguyên Quân lắc đầu thờ dãi một tiếng.

Đối với những người này, Đế Nguyên Quân cũng chẳng thèm để ý đến. Ngay tại phía bên trên lôi đài, hắn chỉ cần muốn loại bỏ toàn bộ những người kia về còn một trăm người rồi qua tới vòng thứ hai thì quá mức dễ dàng và như thế lại không vui một chút nào. Vì thế nên ban đầu hắn hết sức lười nhác nên mới đứng yên một chỗ mà cảm nhận.

"Lắm lời như vậy, nhanh cút xuống lôi đài cho ta". Đáp lại, một tên nam tử đột nhiên quát lớn. Tay nắm chặt trường thương đâm mạnh về phía Đế Nguyên Quân một cái.

"Cần gì phải vội vàng như vậy. Tiểu gia thật sự không muốn loại bỏ các ngươi sớm như vậy đâu".

"Sao không hướng những tên đệ tử thế gia kia mà đánh".

"Các ngươi đây là sợ mạnh, hiếp yếu đây mà". Đế Nguyên Quân trên mặt nở lấy một nụ cười nhẹ.

"...". Không đáp lại, cả mười người đồng loạt lao lên áp sát.

"Đáng tiếc a". Nhận thấy những người này không chịu dừng lại. Đế Nguyên Quân thì thầm.

Nhanh chóng, hai tay bắt đầu nắm chặt lại, toàn thân khí lực vẫn một mực giữ lại không hề thúc đẩy ra ngoài. Đối với những người này thì sử dụng nhục thân cũng đủ để cường ép rồi.

Liên tiếp, mười người kia tung ra những chiêu thức mạnh mẽ đánh tới, còn Đế Nguyên Quân thì lại giống như đang dạo chơi ở phía bên trong đó vậy, từng quyền, từng chưởng tung ra nhẹ nhàng hóa giải toàn bộ công kích cùng với tránh né. Thời gian trải qua gần một trăm tức hô hấp nhưng không có lấy một người có thể đánh trúng.

“Cái gì?”.

Công kích được một lúc, toàn bộ cả mười người bắt đầu cảm nhận được chuyện không đúng. Bọn họ mặc dù chưa hề tung ra hết toàn bộ thực lực của mình nhưng chỉ riêng việc phối hợp này lại không hề chạm được một vạt áo mỏng của hắn.

“Ta không tin”. Tên nam tử cầm đầu kia đột nhiên quát lớn. Tiếp đến, hắn thôi thúc thực lực bản thân lên đến cực hạn. Bên cạnh đó, chín người còn lại cũng bắt đầu tung ra hết sức.

Mặc dù trong độ tuổi thì họ cũng được xem là có chút thực lực nhưng ngay cả khi phối hợp lại như vậy lại không hề chạm trúng được một chút nào, và quan trọng hơn là đối phương lại là một đứa trẻ mười hai mười ba tuổi. Ngay cả ép hắn tung ra một chút thực lực nào cũng không thể làm được.

“Hắc hắc, các ngươi đang làm cái gì vậy? Đang đuổi ruồi muỗi hay sao mà ta không hề cảm nhận được chút sức lực nào cả?”. Vừa tránh né, Đế Nguyên Quân cũng không quên việc xia xói.

“Ngươi chỉ biết trốn tránh thôi hay sao? Có giỏi thì đứng lại cùng bọn ta một trận chiến”. Nam tử kia hơi thở có chút gấp gáp cùng gương mặt khó chịu mà lên tiếng.

“Uy, các ngươi mười người còn ta chỉ có một, ngươi nghĩ ta có đứng lại hay không?”. Đáp lại, Đế Nguyên Quân nở một nụ cười nhẹ rồi nói.

“...”.

“Nếu như các ngươi mong muốn ta đứng lại cũng không phải là không được”. Đế Nguyên Quân tiếp tục nói”.

“Phí lời làm gì? Có giỏi thì đứng lại”.

“Nếu các ngươi cầu khẩn ta như vậy thì tốt thôi”. Bỗng nhiên, thân thể Đế Nguyên Quân đột nhiên dừng lại, ánh mắt nhàm chán nhìn về phía mười người kia một cái. “Haizz. Cần gì phải bị loại sớm như vậy đâu?”.

“Hahaha. Nhanh đánh chết hắn”. Thấy Đế Nguyên Quân dừng lại, nhóm người kia vui vẻ cười lớn.

Thực lực cũng vì thế mà được đẩy cao lên đến đỉnh điểm. Từng người một liên tiếp tung ra những chiêu thức của mình hướng về phía trước.

Dần dần, những lưỡi kiếm, thương... ngày một tiến lại gần, tên nam tử cầm đầu lớn tiếng quát. “Dám đối đầu với Tiêu công tử, ta Lý Văn Viễn thay Tiêu công tử đánh chết ngươi”.

“Hóa ra là vậy?”. Thấy vậy, Đế Nguyên Quân lúc này mới chợt nhớ tới. Lúc trước, hắn nhìn về phía Tiêu Viên thì trông thấy xung quanh có một nhóm người đứng đối diện và đang nói chuyện rất là rôm rả. Và mười người này cũng chính là một trong số đó. Gương mặt hắn lại gọi lên một ý cười vui vẻ.

Trái lại với vẻ hùng hổ của Lý Văn Viễn cùng chín người kia, Đế Nguyên Quân cũng không hề có một chút biểu cảm nào cả, gương mặt vẫn cứ hời hợt như vậy. Nhưng khiến những người kia cảm thấy khó hiểu hơn là ở trong hoàn cảnh này mà hắn vẫn có thể cười được.

“Như vậy thì ta có lý do để loại bỏ các ngươi rồi?”.

Thình lình, Đế Nguyên Quân toàn thân thôi động huyết khí ở trong cơ thể lên đến cực điểm. Nhục thân của hắn hiện tại tu luyện cũng chỉ mới đạt tới Thức Nhân cảnh nhị tầng, mượn nhờ những người này mà luyện cơ thể cũng được xem là có chút ích lợi.

Xung quanh cơ thể hắn xốc lên một màng mỏng huyết sương mờ ảo đang dần dần lan tràn ra xung quanh rồi bao trọn một khu. Điều này lại khiến mười người kia có chút nhú mào.

“Hắn là thể tu, các ngươi cẩn thận, tránh cận chiến với hắn”. Lý Văn Viễn ánh mắt nhanh chóng đánh giá rồi quát lớn.

Nhanh chóng, xung quanh những người còn lại cũng vì thế mà cước bộ chậm dần lại.

“Ngươi nói đúng, nhưng có cận chiến hay không thì cũng như nhau mà thôi”. Một tên chỉ mới mười lăm tuổi lại có ánh mắt quan sát được như vậy khiến Đế Nguyên Quân có chút bất ngờ nhưng rất nhanh, Đế Nguyên Quân nhẹ nhàng nói.

Vừa nói xong, thân thể Đế Nguyên Quân bỗng nhiên lóe lên một cái rồi thình lình xuất hiện ngay ở phía sau lưng bọn họ. Trong chớp mắt, tốc độ của hắn nhanh tới mức mà mười người không kịp nhận biết được chuyện gì đang xảy ra, thân ảnh của hắn vẫn đang còn hiện ở phía trước nhưng nhanh chóng nó lại tan biến đi.

“Là tàn ảnh?”.

"Người đâu?".

Lý Văn Viễn con người đột nhiên co rút lại, ánh mắt nhanh chóng đảo xung quanh tìm kiếm nhưng không thể biết được vị trí rồi đột nhiên quát lớn. “Cẩn thận”.

“Các người đang tìm ta sao?”. Đang lúc tìm kiếm hắn thì phía sau lưng truyền đến một cái thanh âm. Vô tình, thân thể họ đột nhiên run nhẹ lên một cái. gương mặt hùng hổ lúc trước nay đã bị thay bằng một bản mặt tái xanh lại.

Quay người, bọn họ không thể tin được, trước mắt mình. Đế Nguyên Quân đã đứng ở đó từ bao giờ. Ngay cả một tiếng động nhỏ hay là tiếng hít thở cũng không hề phát ra. Giống như hắn đã đứng ở đó ngay từ đầu vậy.

“Các người cũng thật là chậm?”. Không đợi những người kia kịp nhận thức lại, Đế Nguyên Quân nhẹ nhàng nói. “Ta cũng nên giải quyết thôi”.

Nói xong, thân ảnh Đế Nguyên Quân lại lóe lên thêm một cái, và lần này lại xuất hiện ngay phía trước mặt một tên nam tử ở ngoài xa nhất và có thực lực yếu nhất trong mười người.

Bịch!

Tên nam tử bị Đế Nguyên Quân nhắm tới không kịp phản ứng, bị một quyền Đế Nguyên Quân đánh ra ngay phía bên dưới bụng của mình. Quá bất ngờ, gương mặt nam tử đột nhiên đỏ lên rồi nhả lại, khóe miệng thì phun ra một ngụm máu tươi.

Cơ thể hắn cũng vì thế mà dần dần trở nên yếu đuối đến lạ. Khí tức trên người cũng vì thế mà tụt xuống như xe không phanh. Cho đến cuối cùng..

“Ahhhhhhh.... Đan... Đan điền của ta?”. Đau đớn đến kịch liệt, nam tử đột nhiên la toáng lên, hai tay ôm phía trước bụng của mình mà lăn lóc.

“Người...”. Ngay khi phản ứng lại, chín người kia đồng thanh, ánh mắt có chút kiêu dè nhìn về phía Đế Nguyên Quân.

“Thế nào? Các người không phải muốn ta dừng lại cùng các người một trận chiến hay sao?”. Đáp lại, Đế Nguyên Quân ánh mắt đảo qua chín người rồi thân nhiên nói. “Đúng như các người mong đợi đó thôi?”.

“...”. Nghe thấy vậy, đám người kia lo sợ không nói được nên lời.

Tương chừng như đứa trẻ này chỉ đơn thuần là một người tu luyện bình thường, mặc dù có thiên phú nhưng làm sao có thể một quyền đánh ra có thể phá vỡ đan điền của một người như thế được. Lúc này họ mới nhận thức được bản thân mình vừa đụng vào phải một tên đáng sợ như thế nào.

Không có hùng hổ dọa người, mà chỉ âm thầm dùng hành động để nói lên. Loại người như vậy đâu có thể dễ dàng động chạm vào được.

Vừa nãy, Đế Nguyên Quân đã từng lên tiếng khuyên những người này đừng vào mình nhưng lại bị bỏ ngoài tai và xem thường hắn. Nhưng hiện tại thì đâu.

Đứa trẻ này tuyệt đối không thể đùa được!

Lo sợ!

Không thể đối đầu!

Lúc này, họ cảm nhận được một thứ sức ép từ đâu xuất hiện ngay trong đầu của mình, cái sức ép này không chỉ đè nén tâm trí mà thậm chí ngay cả toàn bộ mọi thứ đều bị áp chế xuống. Cảm giác giống như đang bị một thứ sức mạnh nào đó xâm nhập vào bên trong cơ thể.

“Rất nhanh thôi, các người cũng sẽ như vậy”.

--

Ps: Thật xin lỗi các đh, dạo này ta bận quá, cái máy tính nay cũng dở chứng nữa. Hiu hiu.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Gia Là Siêu Cấp Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 63: Lý Văn Viễn cái chết

Rất nhanh thôi, các người cũng sẽ như vậy!

Ngay sau khi loại bỏ một người, Đế Nguyên Quân quay qua nhìn về phía những người còn lại với ánh mắt xem thường. Hắn cũng không nhanh không chậm xử lý hết đám người kia mà dần dần bước lại gần.

Khoảng cách gần mười trượng bị từng bước chân thu hẹp lại, chẳng mấy chốc mà có thể tới. Còn những người kia trông thấy Đế Nguyên Quân đang ngày một tiến lại gần nên rất là lo lắng, mỗi bước hắn tiến lên là đồng nghĩa với bọn họ sẽ lùi về một bước.

Mỗi một bước chân tiến lên, đám người kia cảm nhận được phía trước như đang có thứ gì cực kỳ kinh khủng đang tiến lại gần, cảm giác giống như một tôn thái cổ hung thú đang nhắm đến họ vậy.

Cực kỳ đáng sợ!

Ban đầu, họ hùng hổ lao đến mà không để ý đến người mà đang nhắm tới là ai, đối phương là người như thế nào. Và đó là hậu quả của việc trêu chọc vào phải người không nên động tới.

Mặc dù không có mối thù gì sâu đậm nhưng chỉ riêng việc chọn lựa đối đầu với hắn đều là kẻ thù. Và những người này chắc chắn sẽ không thể lành lặn mà đi ra ngoài được.

Người bình thường có thể vì chuyện này mà bỏ qua, nhưng thân là Nhất Đế, ngạo khí cao vút sao có thể để người khác tùy tiện xem thường. Chuyện này không bị hắn một chương đánh chết đã là quá may mắn đối với họ rồi.

“Các ngươi tại sao phải lùi lại?”. Vừa đi tới, Đế Nguyên Quân vừa nở nụ cười nhẹ trên gương mặt. “Không phải ta đứng lại cho các ngươi đánh chết hay sao?”.

Thanh âm trong trẻo có phần non nớt của hắn vang lên, từng câu, từng chữ hướng tới đám người kia giống như vô tận cảm giác. Trong đầu cứ bị từng tiếng nói cùng với điệu cười kỳ dị của hắn làm cho họ bị sợ hãi.

“Không được tiến lại đây?”. Một tên nam tử chịu không được nữa quát lớn, hắn quá sợ hãi mà đến mức phía bên dưới đùi quần nay đã thấm ướt một vùng lớn rồi nhỏ giọt xuống phía bên dưới.

Nam tử này vừa lùi lại vừa run rẩy lên tiếng.

“Tại sao không được tiến lại gần, chẳng phải các ngươi kêu ta lại hay sao?”. Không dừng lại, Đế Nguyên Quân vẫn duy trì bước chân của mình mà nhẹ nhàng nói.

Những từ hết sức nhẹ nhàng này lại vô tình khiến cho đám người kia như muốn rơi xuống vực sâu ngàn dặm.

Ngay cả sắc mặt cũng đã xấu đến cực điểm, làn da tái nhợt không một giọt máu cùng với toàn thân lạnh toát giống như một cái xác chết. Cơ thể họ vẫn đang không ngừng run lên.

“Dừng lại gần”.

“Xin hãy tha cho ta?”.

Bên cạnh, những người còn lại cũng bắt đầu rục rịch, liên tiếp là từng thanh âm sợ hãi vang vọng ra xung quanh.

Điều này lại khiến cho những người xung quanh để ý đến, đứng trước ánh mắt của rất nhiều người tập trung đến. Đám người cảm thấy trong người nhẹ nhõm hơn được một chút.

Họ nghĩ rằng với sức ép này là có thể khiến bước chân Đế Nguyên Quân phải dừng lại?

Dần dần, những người xung quanh để ý đến ngày một nhiều hơn, và quan trọng hơn là phía bên dưới khán đài. Rất nhiều cường giả cũng đang hướng ánh mắt nhìn đến.

“Bọn ta là người của Tiêu công tử?”. Đột nhiên, Lý Văn Viễn bỗng nhiên lớn tiếng quát. “Chỉ vì ngươi ghen tị với công tử nhà ta lại đưa lên đầu mà phế bỏ bọn ta hay sao?”.

Vừa nói, Lý Văn Viễn trên gương mặt nở một nụ cười cực kỳ nồng đậm.

Hắn biết, tại nơi này. Mặc dù cách những vương triều tương đối xa nhưng Tiêu gia ở đây cũng có tiếng nói không hề nhỏ một chút nào, mặc dù không thể so sánh cùng với những đại gia tộc kia nhưng chỉ ít họ cũng có một phương thế lực tương đối lớn.

Nghe thấy vậy, đám đông phía bên dưới cũng bắt đầu bàn tán. Liên tiếp là những ánh mắt ghét bỏ nhìn về phía Đế Nguyên Quân. Trong đó có không ít tên yếu kém còn dám hướng về phía hắn giãy lên sát ý.

Họ lầm tưởng rằng, có thể ngăn trở lại được người này là có thể trở nên thân cận với Tiêu công tử kia một chút, bởi vì Tiêu gia ở nơi này rất được nhiều người xem trọng.

“Thế nào hả?”. Nhận thấy cục diện đang dần bị thay đổi, Lý Văn Viễn vui vẻ thốt lên. Ánh mắt dần hiện lên vẻ thương hại nhìn hắn.

Một tên tán tu như hần thì làm sao có tiếng nói, thực lực nhỏ yếu đâu có thể khiến những người kia xem trọng đâu. Và trên người hần cũng chỉ có duy nhất huyết khí đang xoay chuyển mà thôi, hoàn toàn không hề toát ra một chút nào chân khí cả.

Điều này càng khiến nhiều người nhưng đang muốn ra mặt giúp đỡ!

Nhưng Đế Nguyên Quân nào có để ý đến, những lời nói mà Lý Văn Viễn nói ra chẳng hề đột tới được hần chứ đừng nói là dọa dẫm. Nghe xong, Đế Nguyên Quân cũng không có trả lời, hần vẫn duy trì từng bước chân của mình bước lại gần.

Điều này khiến Lý Văn Viễn cảm nhận được có chuyện không tốt!

Dù là thế, nhưng xung quanh hần có rất nhiều người để ý đến, dường như tất cả những người kia đều tin tưởng vào hững gì Lý Văn Viễn nói.

Và quan trọng hơn là ở phía bên dưới lôi đài, những người thân cận của hần cũng đang một mực theo dõi nên chắc chắn Đế Nguyên Quân không dám.

“Hahaha. Ngươi tuy rất nhanh trí. Nhưng...”. Bỗng nhiên, Đế Nguyên Quân cước bộ dừng lại rồi phá lên cười lớn. Ánh mắt dần dần nổi lên một vòng sát ý mờ nhạt đang dần dần tản mát ra ngoài.

Lời nói chưa kịp dứt, thân ảnh Đế Nguyên Quân đột nhiên lóe lên một cái rồi biến mất trước mặt rất nhiều người. Điều này khiến cho họ phải giật mình. Nhất là những người đứng ở phía bên dưới, tốc độ của hần được xem là rất nhanh trong dòng cảnh giới nhưng trong mắt cường giả thì làm sao có thể qua mắt được. Ánh mắt họ nhìn đến phương hướng mà Đế Nguyên Quân hiện lên với vẻ hết sức kinh ngạc.

Đế Nguyên Quân đột nhiên thuấn di rồi xuất hiện ngay trước mặt của Lý Văn Viễn. Điều này khiến Lý Văn Viễn giật mình, không kiểm soát được thân thể, hần theo phản xạ mà lùi lại mấy bước nhưng đang định bước ra cái thứ hai thì thân thể đột nhiên vô lực rồi dần dần cứng đờ lại.

“Không được tiến...”. Đột nhiên, cơ thể Lý Văn Viễn đột nhiên cảm giác được một đợt sóng lạnh rợn người chảy dọc lấy toàn thân, từng sợi lông tóc cũng vì thế mà dựng đứng cả lên. Một cái cảm giác tử vong dần dần dần lên đến cực điểm.

Lý Văn Viễn lời nói lắp bắp cùng với gương mặt lo sợ đến tột cùng, nhưng chưa kịp nói dứt lời. Thân thể Lý Văn Viễn đột nhiên rung nhẹ một cái khiến đám đông phải giật mình.

Lý Văn Viễn cảm nhận được phía trước ngực mình có một cảm giác đau nhói cực kỳ cùng với cảm giác nóng ran tanh nồng xốc lên. Cơ thể dần dần trở nên vô lực mà chuẩn bị gục xuống.

Cặp mắt Lý Văn Viễn trừng lớn với hai con ngươi co rút đến cực điểm, ánh mắt sợ hãi, căm giận, không cam lòng... nhìn về phía Đế Nguyên Quân nhưng đã muộn.

Đế Nguyên Quân tung ra một quyền đánh trực diện lên ngay điểm trung tâm nhất lồng ngực. Quyền kinh này được tung ra với một cái tốc độ cực kỳ nhanh nhạy, nó nhanh tới mức mà tiếng xương sườn bị đánh gãy lóm sâu vào bên trong mà không hề phát ra một tiếng đùng đùng nào cả.

Lý Văn Viễn thân thể tiếp tục rung mạnh thêm một cái rồi khụy gối xuống quỳ trên nền đất, khoe miệng mở rộng thở thở không ra hơi và đang không ngừng học ra máu, gương mặt tái nhợt gục xuống, ánh mắt hững hờ vô sắc nhìn chằm chằm xuống đất.

Lúc này, trước ngực hần, một cái lỗ máu lớn hiện ra, phía bên trên đó là từng dòng máu tươi chảy ra như thác. Trông cực kỳ đáng sợ.

“Ngươi rất nhanh trí. Nhưng chết cũng sẽ rất nhanh!”. Thu lại năm quyền của mình, Đế Nguyên Quân liếc nhìn qua Lý Văn Viễn một cái rồi nhẹ nhàng nói. Gương mặt hơi hột không có một chút gọn sóng nào, cảm giác dùng tay để giết người lại không hề khiến hần phải rung động một chút nào cả.

Yên tĩnh!

Bầu không khí xung quanh thì thể của Lý Văn Viễn yên ắng đến lạ thường, những tên lúc trước từng có ý định nhắm tới hần nay đã hoàn toàn thu lại hết toàn bộ. Trên gương mặt họ cũng hiện lên vẻ lo sợ. Chứng kiến một người bị oanh chết ngay trước mặt mình làm sao mà không sợ hãi cho được.

“Viễn nhi...”. Bầu không khí yên ắng kia bỗng nhiên bị một thanh âm ai oán từ phía bên dưới vang lên.

Lúc này, Đế Nguyên Quân có liếc mắt nhìn xuống phía bên dưới khán đài. Một vị trung niên nhân gương mặt nhẵn nhừ dờ dợn nhìn chằm chằm hần như muốn ăn tươi nuốt sống. “Ta giết chết ngươi???”.

Vị trung niên nhân kia thỉnh linh bộc phát ra chân chính thực lực của mình. Kết Đan cảnh tầng thứ năm uy áp tán ra ngoài và hướng lên phía bên trên lôi đài trùng kích Đế Nguyên Quân.

Đối với loại uy áp này, Đế Nguyên Quân hoàn toàn không để ý đến, ánh mắt Đế Nguyên Quân thương hại nhìn qua vị trung niên nhân kia một cái rồi nhếch một nhẹ lên một cái.

“Ồ nháo. Nơi này là nơi nào mà một tên Kết Đan cảnh lại dám phá đám?”. Từ phía trên cao, một thanh âm lão giả lớn tiếng quát.

Cùng với đó, một cái uy áp mạnh mẽ khác toát ra trùng kích về phía trung niên nhân kia. Thỉnh linh, thân thể trung niên nhân kia đột nhiên rung mạnh một cái rồi bị đánh văng ra ngoài gần trăm trượng rồi va đập mạnh xuống nền đất thì mới chịu dừng lại.

Gồng mình đứng dậy, trung niên nhân mái tóc rối xù, gương mặt tấy đỏ cùng với khoe miệng chảy máu trông còn đáng sợ hơn trước. Cơ thể mặc dù đau đớn là vậy nhưng ánh mắt hắn vẫn nhìn chằm chằm về phía Đế Nguyên Quân không rời.

“Ta Lý Thiết Huỳnh thế, kiếp này cho dù ngươi đi đến chân trời góc bể ta cũng phải tìm và giết ngươi cho bằng được. Dùng đầu của ngươi để tế vong linh của Viên nhi”. Nam tử trung niên nhân dữ tợn kêu gào lên một tiếng.

Tiếng rống cực lớn khiến cho rất nhiều người lại càng thêm đề ý đến, và phía bên kia hai lời dài cũng vì thế mà nhìn lại. Toàn bộ ánh mắt đều đổ dồn về phía bên này, nhìn chằm chằm Đế Nguyên Quân với vẻ tò mò.

“Tốt. Ta chờ”. Đáp lại, Đế Nguyên Quân quay lưng, gương mặt bình thản nay nở ra một nụ cười cực kỳ lớn rồi nói với giọng điệu mỉa mai.

Thanh âm trong trẻo không hề có một chút sợ hãi vang lên, càng khiến cho những người xung quanh cũng không khỏi kinh ngạc!

Một đứa trẻ mười hai mười ba tuổi lại thách thức một vị Kết Đan cảnh!

Thật hay sao?!

- - -

Ps: Nay 2c nha các đh!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Gia Là Siêu Cấp Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 64: Nam Thiên Vấn

Ngay sau khi giết chết Lý Văn Viên, Đế Nguyên Quân dần dần thu lại sát ý. Ánh mắt quét qua nhìn đám người xung quanh một cái rồi tiếp tục hướng về phía tám người đang trốn ở trong đám đông ngoài kia.

Cho đến lúc này, đám người xung quanh hiểu biết được một phần thực lực của Đế Nguyên Quân nên có chút kiêng dè, có nhiều người cảnh giới thấp là lập tức tránh né, không dám hướng ánh mắt nhìn đến.

Còn những người mạnh mẽ hơn thì đứng lại nhìn xem, mặc dù nhìn chằm chằm Đế Nguyên Quân nhưng không một ai ra tay.

Đế Nguyên Quân một mực tiến về phía tám người còn lại, đồng thời. Những người đang đứng chặn trước mặt hắn cũng dần dần tách ra, tạo thành một lối nhỏ để hắn đi qua được.

Đi được thêm gần mười bước, ngay lúc này. Phía trước mặt hắn, một nhóm ba người đang đứng khoanh tay ở trước ngực chặn đường. Không dừng lại ở đó. Ba người này còn nhìn Đế Nguyên Quân với ánh mắt xem thường, thực lực của họ cũng không hề dấu diếm mà tuôn ra một lượng rất lớn. Toàn bộ đều là ngưng hải cảnh trở lên, mặc dù chỉ vừa mới đột phá nhưng thực lực lại vượt xa Thúc Nhân cảnh phía dưới.

“Tên này xong, bị ba huynh đệ kia chặn lại thì chắc chắn không được yên”. Đột nhiên, một tên nam tử trông thấy cảnh này lên tiếng.

Đứng đối diện, Đế Nguyên Quân cũng không có ý định tránh qua, hắn vẫn cứ bước từng bước hướng về phía trước rồi dừng lại ngay trước mặt ba người kia.

“Đi vòng qua chỗ khác”. Đế Nguyên Quân ngay lúc vừa dừng lại thì một thanh âm nam tử vang lên, tên này trên người khóa một bộ môn phục cực kỳ long lay với màu sắc chủ đạo là màu trắng lam cùng với gương mặt trông rất dễ nhìn.

Nam tử này tên Nham Vinh, là một trong những tên đệ tử thiên kiêu của một đại môn phái, cái môn phái này còn mạnh mẽ hơn cả Tinh Kiếm Tông kia.

Nhưng Đế Nguyên Quân vẫn không hề đề ý đến, thân hình hắn vẫn đứng tại chỗ đó, không hề nhúc nhích lấy một điểm. Thấy vậy, một tên đứng bên cạnh liền tung ra uy áp của mình hướng về phía Đế Nguyên Quân trấn áp.

Nhưng mỗi một sóng uy áp lướt qua cơ thể hắn một cái lại giống như một sợi chỉ nhỏ vừa bay xướt qua một cây dao lam cực kỳ sắc bén vậy.

“...”. Bất ngờ, nam tử kia trên gương mặt bắt đầu có một chút gợn sóng, mặc dù cái uy áp này không phải là toàn lực nhưng đối phó với một tên Thúc Nhân cảnh luyện thể là điều rất dễ dàng nhưng đối với người đang đứng ở trước mặt này lại hoàn toàn khác.

Cảm giác nó cực kỳ mỏng yếu mà bị cắt đứt đi bất cứ lúc nào vậy.

“Có chút thực lực?”. Đợi uy áp kia tán đi, tên nam tử dẫn đầu kia lên tiếng. “Nhưng chỉ với chừng đó mà oai phong đứng trước người ta như vậy?”.

“...”. Đáp lại, Đế Nguyên Quân thần sắc hững hờ không có một chút gọn sóng, ánh mắt có chút chán ngán liếc về phía nam tử kia một cái mà không nói gì.

Đám người xung quanh thấy vậy lại bàn tán lớn lên, họ nghĩ Đế Nguyên Quân đã bị dọa cho sợ hãi nên không có bất cứ một chút phản kháng nào nên mới đứng chừng lại như vậy. Giống như với mười người kia có thực lực yếu kém uy hiếp thì bị hấn thẳng tay đánh xuống, thậm chí đã giết chết một người.

Đứng ở phía sau, tên nam tử tỏ ra uy áp trấn ép Đế Nguyên Quân lúc này nhẹ nhàng thở ra một tiếng. “Hóa ra là vậy, bị uy áp của ta dọa cho đứng hình. Thực lực cũng chỉ đến như thế”.

Nhưng, Đế Nguyên Quân không nhanh không chậm bước về phía trước một bước, đối diện với nam tử dẫn đầu kia ngày một càng gần. Điều này càng khiến đám người xung quanh phải có thêm một phen suy nghĩ.

“Đứng trước mặt Nam Thiên Vãn ta mà có thể làm được cái bộ dạng như vậy quả thật là khiến ta bất ngờ”. Đột nhiên, nam tử dẫn đầu lên tiếng, gương mặt thă lòng lúc đầu nay có dấu hiệu hơi co lại một chút, hai hàng mày thì đang liên tục nhíu lên khó chịu, khí lực trong cơ thể cũng vì thế mà dần dần bảo động lên.

Nam Thiên Vãn là một tam đại công tử của Nam Thiên thế gia, mặc dù không phải một trong ngũ đại gia tộc của Nam Vực, nhưng gia thế cũng cực kỳ kinh khủng, có thể sánh ngang cùng với Tiêu gia, thậm chí còn mạnh hơn một chút. Thực lực cũng vì thế mà không thể xem thường.

Mặc dù là thiên kiêu đứng ở vị trí thứ ba nhưng Nam Thiên Vãn có thực lực cực kỳ cường ngạnh, dù chỉ thua kém hai người kia mấy cái tiểu cảnh giới nhưng đối với những thiên kiêu thuộc cùng cấp độ thì rất khó có mấy ai có thể so sánh được.

Đối mặt với Nam Thiên Vãn, Đế Nguyên Quân vẫn không hề để tâm đến, bước chân hấn cũng ngày một tiến lại gần hơn, giống như là đang xem thường hấn. Điều này càng khiến Nam Thiên Vãn ngày một tức tối.

Nhưng hấn vẫn một mực giữ lại, mặc dù ý định tấn công đã hiện lên rất rõ ở trên mặt nhưng vẫn đang cố gắng kìm nén lại, giống như đang chờ đợi Đế Nguyên Quân ra tay trước.

Dần dần, Đế Nguyên Quân bước chân đứng ngang hàng rồi mới quay qua nói. “Các người cũng thật lắm lời, muốn cản ta thì tự chịu lấy hậu quả?”. Đế Nguyên Quân thực sự cảm thấy nhàm chán.

Thanh âm trong trẻo hời hợt của hấn vang lên, nhưng ẩn giấu sâu ở trong đó là một thứ sức mạnh gì đó giống như sát ý được giấu diếm ở bên trong lời nói.

“Người đang đe dọa ta?”. Đáp lại, Nam Thiên Vãn trên gương mặt xuất hiện từng sợi gân xanh chạy dọc xuống. Không còn kiềm chế nữa, hấn quay qua quát lớn.

“Cái gì? Tên này điên sao?”.

“Đúng là một tên ngông cuồng?”.

“...”. Nghe thấy vậy, đám đông một lần nữa giãy lên.

“Đe dọa sao?”. Đáp lại, Đế Nguyên Quân đột nhiên nhích miệng lên như đang cười. “Người xứng”.

“Haha. Ta không xứng?”. Nam Thiên Vãn tức giận quát lớn.

Bị lời nói Đế Nguyên Quân làm cho giận giữ, Nam Thiên Vãn không kiềm chế nữa mà đẩy bản toàn bộ thực lực ra ngoài. Thịnh lĩnh, khu vực xung quanh đột nhiên có một đợt phong ba nhỏ từ phía hấn thổi tới.

Một màn này khiến cho nhiều người phải kinh ngạc!

Nam Thiên Vãn chân chính Ngưng Hải cảnh tầng thứ năm khí thế mạnh mẽ bắn ra, khiến cho khu vực xung quanh như muốn bị đè nén xuống. Bầu không khí ở bên trong vách ngăn cũng vì thế mà ngày một nặng thêm. Có nhiều người thực lực yếu một chút trực tiếp bị uy áp này đè nén mà ngất lịm, có người thì không chịu được mà trực tiếp nhảy xuống khỏi lôi đài.

Thân là Nam Thiên gia tộc công tử, là một người được xem là thiên kiêu, tương lai có thể cùng các công tử gia của các đại gia tộc mà đứng. Được nhiều người kính trọng, nể phục, thậm chí là thần tượng. Được người ta ca ngợi hết lời, được gia tộc bảo hộ từ nhỏ. Mọi thứ đến với hấn quá mức suôn sẻ, thậm chí ngay cả một viên sỏi cản đường cũng bị gia tộc loại bỏ hết toàn bộ.

Nhưng nay, đứng đối diện hấn, lại có một người khác nhỏ tuổi hơn, lại là một tên tán nhân không biết từ đâu tới lại dám buông lời như vậy. Điều này khiến Nam Thiên Vãn rất bức bối, khó chịu.

Nắm trên tay một thanh trường kiếm, Nam Thiên Vãn trừng mắt.

“Người ngi kị?”. Không hề để ý, Đế Nguyên Quân hỏi ngược lại.

“Ta giết ngươi?”.

Hùng hổ, khí tức trên người hắn một lần nữa bạo tăng. Sóng khí tức từ trên người hắn phát ra cũng ngày một mạnh mẽ hơn, thậm chí lúc này còn có phần lấn át cả Ngưng Hải cảnh tầng sáu. Điều này khiến cho đám người các đại gia tộc để ý đến.

Và nhất là tên thiên kiêu Ngô gia kia từ lúc đầu đến giờ vẫn còn đang nhắm mắt dưỡng thần mà không để ý đến xung quanh ngay lúc này lại đột nhiên tỉnh dậy. Ánh mắt hắn liếc nhìn về phía Nam Thiên Vãn một cái rồi tiếp tục nhắm lại.

“Ồ, có chút thú vị?”. Bị năng lượng của Nam Thiên Vãn cuốn hút, Đế Nguyên Quân đột nhiên thốt lên. “Cái thứ năng lượng này là...”.

“Huyết mạch thần thông?”. Suy nghĩ một lúc, Đế Nguyên Quân lầm nhảm.

“Haha, ngươi mà cũng biết về huyết mạch thần thông?”. Đáp lại, Nam Thiên Vãn nở một nụ cười kinh nghi. “Nam Thiên gia tộc ta là dòng dõi cao quý”.

“Cao quý sao?”. Đế Nguyên Quân nghe thấy vậy liền cười như đang trào phúng. “Chỉ là huyết mạch tạp nham cũng đem ra. Đang muốn chọc cười ta hay sao?”.

“Huyết mạch Thanh Long, Chu Tước đứng trước mặt ta cũng chưa dám thể hiện, nữa là ngươi?”.

Nhớ đến, Đế Nguyên Quân trước đây đã gặp qua không ít người có huyết huyết mạch thần thông cực kỳ mạnh mẽ, thậm chí có người từng khiến cho Đế Nguyên Quân phải giật mình. Chuẩn huyết mạch Thần Thú Thanh Long, một tên biến thái với thực lực cực kỳ cường hãn, nếu như hắn mà không có thiên phú thần thông thì chắc chắn không thể đánh thắng được tên đó.

Thân mang huyết mạch Thanh Long khiến mọi thứ đối mặt giống như một con giun nhỏ đang cố gắng gồng gánh một tôn rồng khổng lồ vậy, áp bức nó mang lại cực kỳ to lớn. Mặc dù chỉ là chuẩn huyết mạch nhưng chỉ cần phân tổ thêm một vài lần là đã có thể chân chính đạt tới huyết mạch thần thú thượng cổ. Lúc đó có thể nói là bá chủ một phương.

Mạnh mẽ vô cùng!

Chưa hết, ngay bên cạnh hắn, Tiểu Oanh thân cũng mang huyết mạch Chu Tước cực kỳ tinh thuần, mặc dù chưa được phân tổ nhưng khả năng của nó cũng không hề kém cạnh.

Còn cái tên Nam Thiên Vãn này, thân mang huyết mạch Tước Long, một chi nhỏ của Long tộc, huyết mạch nó mỏng yếu đến cực hạn, thậm chí nó chỉ mạnh mẽ hơn đáng xà huyết mạch một chút mà thôi, ngay cả huyết mạch giao long cũng chẳng thể so sánh được.

“Ngươi... Dám vũ nhục Nam Thiên gia ta?”. Nam Thiên Vãn bị lời nói Đế Nguyên Quân làm cho hoàn toàn bạo nộ rồi. Sắc mặt dần dần trầm xuống, toàn thân nổi lên từng sợi gân xanh ngay phía bên dưới lớp áo vải. Phía bên trên cánh tay cũng vì thế mà dần dần xuất hiện hình bóng long giác màu hồng nhạt mờ ảo. Khí lực trên người hắn bắt đầu sôi trào như những thác lũ.

“Ta cho ngươi biết như thế nào là huyết mạch Tước Long”.

Nam Thiên Vãn hai chân giẫm mạnh xuống phía bên dưới nền đất khiến toàn bộ lời đài phải rung lên kịch liệt, liên tiếp là từng vệt nứt trải dài rồi dần dần lan ra khắp toàn bộ.

Hắn ném đi thanh kiếm ở trên tay, hai lòng bàn tay thít chặt lại rồi đưa vuốt ra ngoài giống như long trào hướng ra ngoài.

Chưa dừng lại ở đó, khí tức của hắn cũng vì thế mà tăng lên không ngừng mà đạt tới Ngưng Hải cảnh thất tầng đỉnh phong!

Xung quanh, đám người bị khí lực của Nam Thiên Vãn dọa cho sợ hãi mà thi nhau nhảy xuống khỏi lời đài. Nếu như họ còn ở lại thì chắc chắn sẽ bị cuốn vào trận chiến và hậu quả sẽ hết sức khôn lường.

“Hahaha. Thế nào?”. Ngay sau khi giác tỉnh huyết mạch, Nam Thiên Vãn trên gương mặt lại nở một nụ cười khoái chí. Hắn cảm nhận được cơ thể đang chứa đựng một thứ sức mạnh cực kỳ bá đạo, hắn có cảm giác như lúc này có thể ngang nhiên đối đầu với một tên thiên kiêu của một đại gia tộc nào đó.

Cực kỳ tự tin!

Nhưng đáp lại, Đế Nguyên Quân lại không hề lo sợ một chút nào mà trên gương mặt lại nở một nụ cười cực kỳ nồng đậm.

“Như thế này mới thú vị chứ?”.

“Đến đây, để ta nhìn xem huyết mạch Tước Long nó mạnh mẽ như thế nào?”.

- - -

Ps: Chương cuối trong ngày a

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Gia Là Siêu Cấp Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 65: Pháp thể song tu, điều cấm kỵ?

Đến đây, để ta nhìn xem huyết mạch Tước Long nó mạnh mẽ như thế nào?!

Đế Nguyên Quân không hề lo sợ mà thần nhiên lớn tiếng quát.

Nam Thiên Vẫn cũng vì thế mà chiến ý sôi trào hơn nữa, toàn thân khí lực được đẩy cao lên rồi nắm chặt song quyền hướng về phía Đế Nguyên Quân đánh tới.

Phía bên ngoài, một tầng mờ ảo long thủ trông cực kỳ bền chắc như một tấm áo giáp vừa labor vệ vừa như là một thứ vũ khí tấn công mạnh mẽ.

“Tước Long Cốt Thủ!”. Nam Thiên Vẫn hùng hổ lao tới vừa lớn tiếng quát. Thanh âm to lớn cùng thanh âm xé gió quyền kinh réo lên.

Ban đầu, hấn tung ra một trong những đại chiêu thức liên quan đến huyết mạch của mình, chiêu thức này được xem là một trong những tuyệt kỹ mà gia tộc Nam Thiên sử dụng và duy chỉ có huyết mạch mới có thể kích phát được tiềm năng của chiêu thức này.

Mặc dù khởi điểm của nó cũng chỉ là Địa cấp hạ phẩm công pháp mà thôi nhưng được sự trợ giúp thêm từ huyết mạch “Tước Long” cũng như thực lực của bản thân mà uy lực của nó được đẩy cao hơn nữa.

Với thực lực hiện tại của Nam Thiên Vẫn thì cũng chỉ có thể kích phát nó đạt tới địa cấp trung phẩm uy lực mà thôi. Nhưng với chừng đó cũng quá đủ đối với hắn rồi.

“Muốn đầu tay không sao?”. Nhận thấy công kích đang tới gần, Đế Nguyên Quân vẫn bình thản mà nói.

Đáp lại những quyền kinh mạnh mẽ kia, Đế Nguyên Quân vẫn không hề thúc đẩy một chút hỗn độn linh hải nào cả, mà thay vào đó là huyết khí ở ngay phía dưới quả tim lại đang điên cuồng sôi sục.

Cảm giác toàn thân như đang bị một cái lò lửa đốt từ phía bên trong cơ thể đi ra vậy, lồng ngực Đế Nguyên Quân cảm nhận được sức nóng mà huyết khí mang lại đang ngày một dâng cao. Đối diện với công kích này lại khiến cho huyết khí đã động nay càng động mạnh mẽ hơn.

Quyền kinh đầu tiên sắp tới, Đế Nguyên Quân toàn thân vận lực rồi dần dần điều tiết hướng về phía cánh tay phải của mình rồi tung mạnh một quyền đáp trả.

Rầm rầm!

Ngay lập tức, hai quyền va chạm với nhau tạo thành một trận rung động nhẹ rồi dần dần lan tỏa ra xung quanh, khí lực cùng với sức nóng của huyết khí pha trộn với nhau đang điên cuồng đào thoát ra ngoài.

Nhưng ngay khi vừa chạm quyền vào nhau, Đế Nguyên Quân身形 bị đẩy lùi ra sau hơn mười bước chân mới có thể ổn định trở lại.

Với nhục thân sánh ngang với Thức Nhân cảnh tầng thứ hai thứ ba đối cứng trực diện với Ngưng Hải cảnh tầng bảy đỉnh phong mà chỉ bị đẩy lùi ra sau mà thôi. Thậm chí trên người còn không để lại một chút thương tổn nào hết, mà chỉ duy có trên nắm tay hơi đỏ lên một chút.

“Cũng thật là cứng”. Bị đẩy lùi nhưng Đế Nguyên Quân vẫn không hề có một chút gọn sóng, mà gương mặt hắn vẫn thư thái như không có chuyện gì.

“Hahaha. Ngươi chỉ được như thế thôi sao?”. Nhận thấy bản thân thắng thế, Nam Thiên Vẫn hả hê cười nói.

“Muốn đối cứng thì tiểu gia ta luôn sẵn sàng”. Đáp lại, Đế Nguyên Quân nói ra rồi một mực lao lên.

Địa cấp hạ phẩm quyền pháp, Thôn Quyền!

Ngay lập tức, Đế Nguyên Quân thôi động một bộ quyền pháp đánh tới. Tay phải thu lại rồi phát lực đánh mạnh ra một quyền, từ phía bên trên quả đấm dần dần xuất hiện một tầng mỏng sương khí đang vờn quanh rồi dần dần tích tụ lại bao bọc lại.

Nam Thiên Vẫn cũng không hề cam chịu yếu thế, hắn tiếp tục tích tụ một lượng linh hải đồ đôn về phía cánh tay của mình rồi đánh mạnh ra một quyền nghênh đón trực tiếp.

Ngay sau khi va chạm, thân thể Đế Nguyên Quân cũng vì thế mà bị đánh lùi ra xa hơn hai mươi bước. Nhưng chỉ với chừng đó không đủ để hắn phải suy nghĩ, rất nhanh, Đế Nguyên Quân lại tiếp tục lao lên.

Rầm rầm rầm rầm!

Gần nửa nén hương qua đi, Đế Nguyên Quân điên cuồng lao lên đánh tới, mỗi một lần như vậy hắn lại bị đánh bay ra ngoài ngày một xa hơn. Và trên hai quả tay của hắn cũng vì thế mà ngày càng thâm bầm hơn, ần ần phía bên dưới như đang có máu bị đông tụ lại.

Trông có vẻ đau đớn!

Và hai cánh tay của hắn cũng vì thế mà đang không ngừng run lên nhè nhẹ.

“Tên này điên sao?”. Nam Thiên Vãn trầm nghĩ. “Bị ta đánh lui nhiều lần như vậy vẫn không chịu từ bỏ, hắn không hề bị thương?”.

Ngay từ lúc bước vào trận chiến này, Nam Thiên Vãn như đang muốn đánh giết Đế Nguyên Quân một cách nhanh nhất. Nhưng khi chân chính bắt đầu, không biết từ đâu mà trong đầu hắn xuất hiện lên một cái cảm giác kỳ lạ. Nó giống như bị một thứ gì đó vô hình kìm nén lại đa phần cự lực mà hắn đánh ra nếu không hắn sẽ chết.

Một cái cảm giác sợ hãi vô hình đang dần dần lấn áp!

Nam Thiên Vãn cũng vì thế mà chỉ có thể đánh ra được hai ba phần thực lực mà thôi, cũng chính vì thế mà Đế Nguyên Quân vẫn có thể kiên trì chỉ với nhục thân mềm yếu của mình hiện tại. Đối với người luyện thể ở trình độ hiện tại chắc chắn đã bị những quyền kinh của Nam Thiên Vãn làm cho bị trọng thương rồi nhưng ngay từ khi đối một quyền đầu tiên, Đế Nguyên Quân nhận thấy được sự thua kém quá lớn nên đã âm thầm thúc đẩy một ít linh hải đi đến bảo vệ những nơi trọng yếu nên hắn gần như không bị thương tổn gì nhiều.

“Phù... Chung quy là vẫn quá yếu, năm trăm quyền đánh ra và bị đẩy lùi liên tiếp hơn trăm lần”. Đế Nguyên Quân thở dài một hơi rồi lầm nhảm.

Mặc dù thua thế là vậy nhưng hắn cũng có thu hoạch không hề tệ một chút nào, nhục thân của hắn hiện tại cũng được tôi luyện lên một tầng nhỏ mới, cảm giác da thịt như đang ngày một trở nên cứng chắc hơn nữa.

“Không thể phủ nhận là huyết mạch của ngươi cũng có chút thực lực”. Đế Nguyên Quân nói. “Tiếp tục thôi”.

“Hừ, ta chỉ tung ra có hai phần thực lực mà ngươi đã bị đánh bay không biết bao nhiêu lần mà vẫn muốn tiếp tục hay sao?”. Nam Thiên Vãn hừ lạnh một tiếng. “Ta mà tung ra toàn lực thì nhà ngươi chết chắc”.

“Thật không?”. Đáp lại, Đế Nguyên Quân chỉ nở một nụ cười nhẹ rồi nói. “Ban này chỉ mới khởi động mà thôi, ta vẫn còn chưa nóng người đâu?”.

“Ra tay toàn lực đi, nếu không như vậy sẽ thật sự nhàm chán”.

“Cái gì?”.

“Ngươi đã muốn chết thì ta thanh toán”.

“Trước Long Giác Đầu!”. Nam Thiên Vãn một lần nữa hét lớn, đồng thời khí lực trên người hắn cũng được đẩy cao lên đến cực hạn mà không hề dấu điểm một chút nào.

Một quyền đánh ra, cảm giác như khu vực xung quanh như đang bị chùng xuống, một cảm giác áp lực vô hình dần dần lan tỏa xung quanh. Uy lực của nó mạnh mẽ đâu chỉ gấp hai mươi lần thôi đâu.

Tốc độ tung quyền của hắn mặc dù nhanh nhạy nhưng...

Nam Thiên Vãn khi thể bùng bùng đột nhiên giật mình một cái, gương mặt hung hăng của hắn cũng dần dần ngưng kết lại, đồng tử cũng vì thế mà co rút lại gần như toàn bộ mà thót lên. “Không thể nào”.

Trước mắt hắn, một quyền gần như là mạnh nhất được đánh ra nhưng lại bị Đế Nguyên Quân dễ dàng chụp lại. Hắn có cảm giác như đầu nắm tay của mình như bị một thứ gì đó nhẹ nhàng bao bọc rồi hút lấy. Một cảm giác hết sức khó tả.

“Sao vậy?”. Đờ lấy một quyền, Đế Nguyên Quân nhàm chán nói. “Toàn lực của ngươi đấy sao? Đừng làm ta thất vọng chứ?”.

“Ngươi... ngươi là pháp thể song tu”. Giật mình một hồi lâu, Nam Thiên Vãn khóe miệng có chút run lên.

“Rất ngạc nhiên sao?”. Trước sự kinh ngạc của Nam Thiên Vãn, Đế Nguyên Quân lại cười.

Nhưng xung quanh đám người lại vì thế mà một phen giật mình, thanh âm của Nam Thiên Vãn mặc dù không quá lớn nhưng cũng đủ để cho đám người xung quanh nghe thấy được.

“Cái gì?”.

“Pháp thể song tu”.

“Thật không thể tưởng tượng được”.

“Mười hai, mười ba tuổi lại là cường giả pháp thể song tu???”.

“...”. Phía bên dưới đám đông nghị luận sôi nổi, trên gương mặt họ vẫn không hề kim nén được vẻ giật mình xen lẫn vẻ sợ hãi. Một người vừa mới bước chân vào tu luyện lại là một cường giả pháp thể song tu. Điều này đâu phải mấy ai cũng có can đảm để làm tới.

Phải biết, mỗi một người tu luyện lấy duy nhất một nguồn được gọi là chính tu, một loại tu luyện tập trung toàn bộ tài nguyên cùng sức lực để tôi luyện lấy một khả năng mạnh mẽ nhất của con người.

Và người tu luyện có đến hàng ngàn loại tu luyện có liên quan đến nhau nhưng được phân ra ba loại chính đó là pháp tu, thể tu và hồn tu.

Pháp tu là ý chỉ về những người tu luyện thực lực bản thân lên đến những cảnh giới cao cấp hơn bằng việc hấp thụ linh khí trong thiên địa để bản thân sử dụng. Còn thể tu lại dùng chính tài nguyên có sẵn ở bên ngoài tác động mạnh lên cơ thể của mình rồi dần dần đúc kết một cơ thể cứng rắn bền chắc. Cuối cùng là hồn tu, một loại tu luyện dạng siêu linh với năng lực chính đó là sự mạnh mẽ của linh hồn, thần thức cũng là một dạng ở trong đó.

Từ việc tu luyện một loại chính tu nào đó có thể khiến một người đạt tới cảnh giới cao cấp với một đẳng cấp tuyệt đối bởi toàn bộ tài nguyên cũng như sức lực đều được dồn dồn đến để tu luyện. Còn việc tu luyện theo kiểu song tu này lại là một việc hoàn toàn khác biệt, mặc dù thiên đạo đầy đủ cùng với khả năng thiên phú của từng người nhưng gần như toàn bộ những người đi theo đường song tu này lại không thể đạt đến đẳng cấp cao nhất, mà chỉ là kẹt giữa hai loại năng lực mà thôi.

Và việc kiểm soát được cả hai loại năng lực mạnh mẽ cùng một lúc lại là một điều cực kỳ khó khăn. (Cái này là dung hợp hai dạng tu luyện lại làm một nha các đh, không giống những bộ truyện kia là tách riêng ra từng loại đâu hey)

Nhưng cũng có không ít người thành công trong việc này và thực lực của họ cũng thuộc dạng đỉnh tiêm của người tu luyện nhưng khó khăn cũng như thiếu sót đối với họ là cực kỳ to lớn. Bởi vì tài nguyên cần phải tiêu tốn một lượng cực kỳ lớn và cực kỳ trân quý mới có thể.

Đại đa số những người chọn con đường song tu đó là pháp tu cùng với hồn tu, bởi vì hai dạng năng lực này vô tình lại không hề bài xích nhau mà là đang hỗ trợ lẫn nhau. Và thể hồn song tu cũng giống như vậy. Nhưng pháp thể song tu lại là hoàn toàn khác.

Hai cái dạng năng lực mạnh mẽ lại cùng chảy trong cơ thể của một con người nên bị thiên đạo xem như là một dạng cao cấp mà con người không được phép đạt đến nên việc tu luyện kiểu này bị đè ép rất nhiều.

Thiên đạo sinh ra để cai quản vạn vật, đặt ra thể gian quy tắc, kiểm soát gần như là mọi thứ và nó lại là một thứ cực kỳ tham lam cũng như tràn đầy tính ghen ghét.

Nhưng chính cái tính ghen ghét đó lại vô tình khiến người đi theo pháp thể song tu có thực lực so với người đồng cảnh giới mạnh hơn đâu chỉ gấp nhiều lần khi họ có thể tu luyện đến điểm cuối cùng nhưng....!

Việc con người nhập thiên đồ cùng pháp thể song tu là một trong hai loại cấm kỵ mà nó áp đặt xuống phía bên dưới. Một người có thể nhập thiên đồ và vượt qua nó là có thể được xem như đạt được kiểm tra của thiên đạo nhưng còn pháp thể song tu nhập thiên đồ đâu phải điều dễ dàng.

Khó khăn là con người chọn tu luyện loại này phải kích phát pháp thể cả hai phải nhập thiên đồ đồng thời nếu không. Thiên đạo trừng phạt đánh xuống đầu thể thứ mà con người tưởng tượng được. Uy lực của nó vượt xa hoàn toàn khi một người pháp tu khi nhập thiên đồ.

Đã từng có người pháp thể song tu nhập thiên đồ mà một trong hai loại lại không thể đạt tới cảnh giới đó để tiến nhập lõi quang liền bị vô tận tử lôi đánh xuống khiến thân thể vụn nát, thần hồn câu diệt nên không thể tiến nhập được vào trong luân hồi.

Chính vì thế mà loại tu luyện này mà những người tu luyện xem nó chính là cấm kỵ mà bản thân không nên động chạm vào!

--

Ps: Các đh đọc chương này chắc chắn có nhiều người cảm thấy khó hiểu đây. Hehe...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Gia Là Siêu Cấp Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Hữu hình vô nhận

Thiên đạo thật sự cấm pháp thể song tu?!

Đế Nguyên Quân đã từng nghe đến chuyện này và dường như chẳng quan tâm bởi vì con đường tu luyện cùng nhận thức lại là của riêng hắn mà không phải là của ai khác, thậm chí là cả thiên đạo ở trên cao kia.

Mặc dù bản thân không đủ sức để đạt đến trình độ tránh thoát được sự kiểm soát của thiên đạo nhưng Đế Nguyên Quân từ trước đến giờ chưa bao giờ

tin và cũng chẳng bao giờ nghe theo sự sắp đặt đó. Và mục đích tránh thoát khỏi những xiềng xích mà hấn nhắm đến đó chính là một ngưỡng cửa đột phá sau này.

Bản thân hấn đâu phải là pháp thể song tu thôi đâu. Đế Nguyên Quân là một tên tham lam trong việc tu luyện nên đâu chỉ dừng lại ở điểm này. Chỉ với việc tu luyện loại song tu này thì đâu thể khiến thực lực hiện tại có thể so sánh được. Khoảng cách của hai lần tu luyện đã là một quãng xa gần như không thể chạm lại với nhau.

Bởi vậy mà việc để cân bằng thực lực của cả hai lần tu luyện này là cực kỳ khó khăn, thậm chí pháp thể song tu cũng chẳng thể khiến hấn có thể đạt được.

Nhưng hấn cũng đồng ý với bọn họ một điều đó là việc tu luyện theo kiểu song tu này lại tiêu tốn tài nguyên vô cùng, từ việc hấn hấp thu huyết dịch được nấu lên từ thi thể mười đầu ngu cấp hung thú mà chỉ có thể đẩy nhục thân lên một tầng nhỏ.

Và từ lúc bước vào con đường tu luyện này, Đế Nguyên Quân dường như cảm nhận được một phần ràng buộc nào đó từ trên cao khiến việc tu luyện cũng gặp khó khăn không hề nhỏ. Nhưng với chừng đó làm sao có thể ngăn cản được bước đi của hấn.

Đứng đối diện, Nam Thiên Vãn trên gương mặt trông có vẻ rất kinh ngạc nhưng rất nhanh lại nở ra một nụ cười.

“Hahaha. Ngươi là kẻ ngu hay sao?”. Đột nhiên, Nam Thiên Vãn trào phúng mà nói.

“Thật sự ngu ngốc hay sao?”. Đáp lại, Đế Nguyên quân nói. “Để ta xem cái ngươi bảo là ngu ngốc này xem nó như thế nào?”.

“Hahaha, được thôi”.

Gạt bỏ nắm tay Nam Thiên Vãn qua một bên, Đế Nguyên Quân đột nhiên run nhẹ lên một cái, khí tức trên người hấn thành linh bùng nổ ra ngoài. Một đợt sóng linh hải đồ ào ra ngoài như muốn cuốn trôi hết những thứ ở xung quanh đi vậy.

Khu vực xung quanh giống như bị một thứ vô hình đè nén lại khiến bầu không khí dần trở nên nặng nề hơn và đặc biệt hơn là toàn bộ linh khí ở khu vực xung quanh cũng vì thế mà bạo động rồi dần dần bị cuốn phăng đi.

Dần dần, cảnh giới Nhưng Hải cảnh tầng hai trải ra ngoài.

Nam Thiên Vãn đứng đối diện cảm nhận được khí tức trên người Đế Nguyên Quân rồi đột nhiên có một cảm giác lạnh lạnh chạy dọc sống lưng. Từng lỗ chân lông trên người dần dần mở lớn, sắc mặt cũng vì thế mà có chút khó coi.

“Hừ, chỉ được như vậy thôi sao?”. Nam Thiên Vãn nuốt xuống một ngụm khí lạnh rồi nói.

Không chịu thua, hấn cũng bắt đầu thôi thúc linh hải ở trong cơ thể, khí tức Nhưng Hải cảnh tầng bảy đỉnh phong cũng dần dần được đẩy mạnh ra ngoài. Một loại khí tức mạnh bạo giống như một tôn hung thú đang điên cuồng vậy.

Trái lại, khí tức Đế Nguyên Quân lại nồng đậm và có phần nhu hòa hơn thế nhiều nhưng ẩn chứa ở trong đó là một loại sức mạnh cực kỳ bá đạo.

“Quả nhiên là thiên tài hiếm gặp”. Ở phía bên ngoài lôi đài, một vị lão giả tại vị ở trên cao lên tiếng, gương mặt già nua trông có vẻ mệt mỏi nhưng ánh mắt của lão lại sáng lên trông thấy.

“Tên Nam Thiên Vãn kia quả thật là có chút thực lực, cùng với huyết mạch Tước Long thì có thể xem là thiên tài cũng có thể”. Đáp lại, thanh âm một vị lão giả khác lên tiếng.

“Không, ta không phải nói tên Nam Thiên Vãn kia. Mà là đứa trẻ kia”. Lão giả hướng ánh mắt về phía Đế Nguyên Quân nói.

“Ta không hề cảm nhận được thiên phú của tên tiểu tử kia, hấn chỉ là một người tu luyện bình thường mà thôi”. Lão giả liếc mắt nhìn về phía Đế Nguyên Quân quan sát rồi nói với giọng điệu chắc chắn.

“...”. Lão giả ngồi ở trên cao kia âm thầm lắc đầu mà không đáp lại.

Lão giả kia nói mặc dù chính xác, lão cũng không hề cảm nhận được thiên phú của hấn, trông không khác gì một con người bình thường tu luyện nhưng lão tin tưởng vào cảm nhận và ánh mắt của mình.

Đặc biệt hơn là khí tức trên người Đế Nguyên Quân phát ra khiến lão càng chắc chắn với nhận định của mình hơn.

‘Hỗn Độn linh hải. Thật lâu rồi chưa được nhìn thấy’. Lão giả chợt nhớ tới lúc trước mà lẩm nhẩm.

Ở phía bên trên lôi đài!

Đế Nguyên Quân cùng Nam Thiên Vãn đứng nhìn nhau một lúc rồi bắt đầu có dị động.

Nam Thiên Vãn toàn thân ngưng tụ linh hải về phía cánh tay phải rồi lao lên tung một đám mạnh về phía trước.

Nắm đấm dần dần tiến lại gần, Đế Nguyên Quân vẫn không hề có một chút phản ứng nào cả. Điều này khiến Nam Thiên Vãn càng thêm vui mừng nhưng...

Nhanh chóng, gương mặt hắn đột nhiên nhả lại!

Trước mắt hắn, Đế Nguyên Quân một lần nữa đưa tay lên rồi dễ dàng hóa giải được một quyền này của hắn. Nam Thiên Vãn cảm nhận được một quyền mạnh mẽ này của mình đang đánh vào một quả bóng nước mềm mại. Hoàn toàn không gây ra được một chút sát thương nào.

Phốc!

Chưa dừng lại ở đó. Nam Thiên Vãn đột nhiên ho khan lên một tiếng rồi thỉnh thoảng bị đánh bay ra sau gần năm trượng. Một tay đưa lên đỡ lấy phần chính giữa bụng của mình, một cái cảm giác đau đớn khó tả từ đó truyền lên khiến toàn thân như muốn gục xuống.

Nam Thiên Vãn hoàn toàn không thể tin được vào mắt mình, nắm đấm của mình bị chặn lại một cách dễ dàng rồi còn trong chớp mắt lại tung ra một quyền cực mạnh đánh trúng, gần như hai cái hành động này lại đồng thời diễn ra.

“Sao vậy? Đừng bảo là không chịu nổi một quyền của ta chứ?”.

Gồng mình đứng dậy, Nam Thiên Vãn cảm nhận được phía bên dưới bụng truyền đến một cảm giác đau nhói như bị một thanh kiếm sắc bén cắm sâu vào da thịt. Đáng sợ hơn là, hắn không thể truyền linh hải của mình đến vị trí bị thương đó để làm dịu đi cảm giác.

“Người đã làm gì ta?”. Về mặt Nam Thiên Vãn cũng vì thế mà khó coi đến cực điểm, dần dần ổn định lại tâm tính, hắn lớn tiếng hỏi.

“Ta chỉ đánh người một quyền mà thôi”. Đáp lại, Đế Nguyên Quân thành thật.

“...”.

Không nhận được câu trả lời đúng ý, Nam Thiên Vãn bắt đầu thôi thúc linh hải xoay chuyển ngày một mạnh bạo hơn, khí tức trên người hắn cũng vì thế mà một lần nữa bạo tăng.

Lao lên!

Nam Thiên Vãn hai tay nắm chặt, cùng với một tầng mờ ảo lan phía bên ngoài mà đánh mạnh về phía ngực Đế Nguyên Quân. Mỗi một quyền tung ra, Đế Nguyên Quân có thể cảm nhận được linh khí xung quanh đang ngày một bạo động.

Trong nháy mắt, Nam Thiên Vãn đánh ra hơn mười quyền, mỗi một quyền như vậy đều là toàn lực thi triển. Nhưng ngay lúc chuẩn bị đánh trúng thì mới cảm nhận được có thứ gì đó không đúng.

Cơ thể Đế Nguyên Quân lúc này đột nhiên hóa thành một tầng hư ảo như một cái hình chiếu, mỗi một quyền đánh vào lại bị cái hư ảnh đó hút vào rồi đẩy bắn ra mà không hề có một chút thương tổn nào.

“Ta không tin”. Ngay khi đánh hết, Nam Thiên Vãn lúc này cảm nhận được một thứ sức ép vô hình nào đó đang đè nén xuống làm cho hô hấp cũng có phần khó khăn. Cẩn trọng chịu đựng, Nam Thiên Vãn quát lớn.

Diễn cuồng đánh tới, tốc độ ngày một nhanh hơn, mỗi một quyền đánh ra giống như đang mượn lực từ quyền phía trước mà gia tốc uy lực của nó lên cao. Tốc độ, sát thương cũng vì thế mà ngày một lớn hơn. Nhưng vẫn như cũ, không hề đánh trúng được lấy một quyền.

Ngay từ ban đầu, Đế Nguyên Quân không hề có ý định đánh trả hay thậm chí là ngăn chặn. Qua hơn một trăm quyền, lúc này Đế Nguyên Quân khoe miệng hơi nhếch lên một chút rồi thở dài ra một hơi. “Giới hạn chỉ được năm hơi thôi sao?”.

“Cái gì mà năm hơi? Rốt cuộc người đang muốn làm gì?”. Nghe thấy, Nam Thiên Vãn lúc này đã hoàn toàn sợ hãi rồi quát lớn.

“Ta chỉ đang kiểm tra một chút mà thôi”.

“Kiểm tra?”.

Nhớ đến lúc trước, Đế Nguyên Quân từng sử dụng loại thân pháp này trong rất nhiều trận chiến, và mỗi một lần như vậy hắn có thể duy trì gần như có thể xuyên suốt được hết toàn bộ thời gian. Hiện tại, thực lực của hắn quá yếu nên chỉ có thể duy trì được cũng có thể xem là một thành công tương đối lớn rồi.

Nhưng với chừng đó thôi cũng chưa đủ để Đế Nguyên Quân cảm thấy vui mừng. Ban đầu, hắn tưởng chừng chỉ có thể giữ được khoảng hai ba hơi thôi nhưng kết quả thật khiến hắn ngoài ý muốn.

‘Hỗn độn linh hải quả thật khiến người ta bất ngờ’. Đế Nguyên Quân thầm nghĩ.

Bộ công pháp này được hắn trong lúc rảnh rỗi liên sáng tạo ra, mặc dù chỉ là Địa cấp cực phẩm thôi nhưng khả năng của nó mang lại lại có thể sánh ngang được với Thiên cấp công pháp.

Mặc dù phẩm cấp là thế nhưng để có thể thi triển được nó lại có yêu cầu cực kỳ cao mà không ai cùng cấp độ có thể thi triển được. Bởi vì ở trong đó ẩn chứa được một loại chi lực mà những người có cảnh giới Thần Phủ cảnh trở lên mới có thể cảm nhận được.

Có được chi lực chúc phúc nhưng rất khó để người ngoài có thể nhận biết. Người thi triển bộ công pháp này có cảnh giới càng cao thì mức độ thuần thực, khả năng của nó cũng cực kỳ to lớn.

Thân là người tạo ra nó, Đế Nguyên Quân hiện tại không thể vận dụng chi lực vào bên trong nhưng lại có thể câu dẫn được một phần cực nhỏ thiên địa chi lực mà sử dụng. Chỉ cần chừng đó là quá đủ để hắn thi triển bộ công pháp này. Thậm chí sau này còn có thể cải tiến nó mạnh mẽ hơn.

Mặc dù chưa đạt tới Thiên Địa cảnh nhưng có thể chắc chắn được là khả năng vận dụng thiên địa lực lượng lại vượt xa những người kia. Bởi vì thân thể hắn liên quan đến đạo tắc nên việc này hoàn toàn khó mà có thể làm khó được.

Ta có một bộ công pháp có thể vô hiệu hóa thể gian vạn pháp!

Thân như thiên địa, dĩ hóa càn khôn!

Hữu Hình Vô Nhận!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Gia Là Siêu Cấp Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 67: Tự tin?

Hữu Hình Vô Nhận!

“Cái công pháp này cũng quả thật kỳ diệu?”.

“Hình như ta đã thấy ở đâu đó rồi”.

Ngồi quan sát ở bên ngoài, một vị Thánh cảnh lão giả hai hàng lông mày chợt nhíu lại mà suy nghĩ. Nhưng ngồi ở bên cạnh lại có một vị lão giả khác lên tiếng.

“Kỳ diệu là một phần nhưng ẩn bên trong đó lại có thứ gì đó rất khác biệt, có một phần thiên địa chi lực hiển hiện ở trong đó, mặc dù hơi mong yếu nhưng chỉ với một tên Ngưng Hải cảnh cũng có thể sử dụng”.

“Này, lão Ưu. Ngươi trông có vẻ rất thích thú với tiểu tử ở dưới kia?”. Trông thấy lão Ưu để ý, Mộ Lý An lên tiếng dò hỏi.

“Haha. Ta không chỉ thích thú thôi đâu, mà ta trông hắn rất là ưng ý nữa là đằng khác”. Ưu lão không dấu diếm mà nói thẳng.

“Ồ, đừng bảo là ngươi muốn thú nhận nhóc tiểu tử đó làm đệ tử?”. Mộ Lý An tiếp tục hỏi.

“Có thể xem là như vậy. Ta một thân lão già suốt đời chỉ biết tu luyện, đánh giết mà không để tâm đến việc truyền thừa lại kiến thức thì cũng quả thật là đáng tiếc”. Lão Ưu gương mặt tươi tỉnh hẳn lên, ánh mắt sáng ngời nhìn về phía Đế Nguyên Quân.

“Hahaha. Lão Ưu, từ bao giờ mà ngươi biết đề ý đến việc này đây? Ta cũng hơi bất ngờ”. Chợt, Mộ Lý An phá lên cười, rồi tiếp tục nói. “Nhưng đáng tiếc, ta cũng đang đề ý đến hắn”.

“Vậy sao? Thế thì ta cũng muốn nhìn xem”. Lão Ưu ánh mắt trở nên sắc bén nhìn qua rồi lên tiếng. Giọng nói lão lúc này ẩn chứa một lượng uy áp mạnh mẽ đè ép đến.

Nhưng Mộ Lý An đâu phải là lão già bình thường, với uy áp của Thánh cảnh cường giả đè nén nhưng sắc mặt lại không hề có một chút biến sắc mà lại nở một nụ cười nhẹ.

Lúc này, ở phía trên lôi đài!

Đế Nguyên Quân đối mặt với ba huynh đệ kia, Nam Thiên Vãn, Nham Vinh và một tên còn lại trông có vẻ ẩn giấu rất sâu. Rất nhanh liền đề ý đến tên nam tử kia. Tuổi tác thì không thua hai người kia quá nhiều nhưng thực lực của hắn lại khiến Đế Nguyên Quân cảm thấy hứng thú.

“Uy, các ngươi cũng thật quá vô sỉ”. Kim xuống sự hứng thú, Đế Nguyên Quân lớn tiếng. “Một người nhỏ yếu như ta mà cũng chọn cách này để ức hiếp, ba người các ngươi đúng không đề ý đến mặt mũi của GIA TỘC hay sao?”.

“Ngươi...”. Nam Thiên Vãn bị lời nói này làm cho càng thêm tức tối.

“Ta nói có sai đâu, không tin thì nhìn xuống đám người tộc nhân phía bên dưới kia, xem họ có ai mà không tức giận đâu”. Nhanh tay chỉ về phía bên dưới, gương mặt Đế Nguyên Quân lại càng sáng lên vui vẻ.

Quả thật, đám người Nam Thiên thế gia đang quan chiến ai ai cũng chung một vẻ mặt, sắc mặt hơi tối nhìn lên phía bên trên lời đài, và đặc sắc hơn chính là cha của Nam Thiên Vấn. Trông thấy người con mà mình tự hào bị một đứa trẻ mười hai tuổi vừa bị đánh vừa bị châm chọc càng khiến hắn thêm nóng giận. Nhưng thân là người ngoài nên không thể nào can thiệp được những chuyện đang ở trên lời đài mà chỉ biết nuốt xuống cảm xúc mà thôi.

“Nam Thiên gia chủ, tiểu gia nói vậy có đúng không?”. Bất giác về mặt đó, khiến Đế Nguyên Quân càng thêm khoái chí. “Thân là người cha mạnh mẽ uy nghiêm nhưng nay lại bị đứa con YẾU NHỐT này làm cho muối mặt”.

“Ta mà là cha thì chắc chắn sẽ lao lên xách hắn về nhà mà tát mông rồi”.

“Đúng là gia môn bất hạnh mà”.

Nói xong, gương mặt Đế Nguyên Quân làm ra vẻ đồng cảm, sắc mặt hơi chùng xuống nhưng khóe miệng lại nhếch lên như đang khiêu khích.

Phùng!

Trong vô thức, gia chủ Nam Thiên thế gia đột nhiên tung ra một phần uy áp đè nén xuống như đang muốn hướng về phía Đế Nguyên Quân mà chấn chết.

“Nam Thiên gia chủ. Ngươi đây là đang muốn làm gì?”. Đột nhiên, ở bên cạnh truyền đến một thanh âm khiến hắn bừng tỉnh.

“À... Đa tạ”.

“Đó, Nam Thiên Vấn ngươi thấy không?”.

“Lão cha đang muốn xách ngươi về kia”.

“Ta liều mạng với ngươi”. Bị châm chọc, Nam Thiên Vấn bị con giận che mắt mà quát lớn.

Khí tức trên người lại một lần nữa được đẩy ra rồi lao về phía trước. Nhưng đang chuẩn bị lao lên thì bị một cánh tay níu lại. “Đội đã, đừng để miệng lưỡi làm cho tức giận”.

“Ồ”.

“...”.

“Uy, thân là thiên kiều Nam Thiên gia tộc mà phải chịu sự can ngăn từ người ngoài. Tiểu gia ta thấy ngươi cũng thật quá yếu đuối”.

“Hừ, một tên nhóc miệng lưỡi”. Nam tử bí ẩn kia hừ lạnh một tiếng rồi lên tiếng.

“Ây za. Miệng lưỡi của ta sao? Hay ngươi đang ganh tị?”. Đế Nguyên Quân khịt mũi một cái rồi nhìn về phía nam tử kia.

“Đừng để miệng lưỡi mà phân tâm, hắn cũng chỉ có một chút thực lực mà thôi. Mặc dù hắn hơi tà môn nhưng chỉ cần nắm bắt được thì mọi chuyện sẽ dễ dàng”. Bỏ mặc lời nói của Đế Nguyên Quân, nam tử quay qua nói với Nam Thiên Vấn.

“Này... này... Cái tên bí bí ẩn ẩn bảo ai tà môn? Tiểu gia là người ngay thẳng, ta tà môn ở điểm nào”.

“Nói đúng hơn thì tên Nam Thiên thiên kiều kia yếu hơn, ý ngươi là vậy phải không?”. Chợt Đế Nguyên Quân cười gằn một tiếng.

“Ngươi...”. Nam Thiên Vấn giật thót.

“Không cần phải nóng giận”.

“Miệng lưỡi sắc bén nhưng thực lực lại thấp yếu. Để ta cho ngươi biết như thế nào gọi là thiên kiều”. Nam tử chợt đưa tay lên chặn trước mặt Nham Vinh cùng Nam Thiên Vấn, rồi bước lên vài bước chân tự tin nói.

“Ồ”. Đế Nguyên Quân ánh mắt nổi lên vẻ thích thú cùng khóe miệng hơi cong lên.

“Ta đ...”.

Đế Nguyên Quân vừa nói chưa dứt câu, nam tử thần bí liền lao lên áp sát một cách nhanh chóng. Hai tay thít lại thành trảo với bên ngoài là một tầng mỏng chân nguyên bao bọc. Mỗi một nơi mà chân nguyên đi qua, không khí giống như bị cắt đứt đi một phần. Cảm giác sắc bén, thanh mỏng khiến người qua phải cảm thấy lạnh sống lưng.

Tốc độ cực nhanh, khoảng cách năm mét trong chớp mắt đã chạm đến, nam tử hướng trảo vững mạnh về phía trước nhắm vào lồng ngực.

Cặp mắt Đế Nguyên Quân chợt lóe lên, hai con ngươi liên tục có từng chuyển động rất trầm ổn nhưng tốc độ quan sát và phán đoán lại nhanh vô cùng.

“Cái gì?”. Nam tử trong đầu đột nhiên thốt lên.

“Ủi chà chà... Ngươi sao lại hấp tấp đến vậy? Như thế không tốt đâu”. Phản xạ nhanh chóng, thân hình nhỏ nhắn cúi xuống tránh né, cùng lúc đó Đế Nguyên Quân thích thú nói.

“Vừa tránh được một lần công kích đơn giản thôi”. Nam tử ban đầu hơi bất ngờ.

“Ngươi nói ta tự tin, ta không phủ nhận. Nhưng ngươi cũng tự tin vào bản thân không kém, nhưng vẫn thua tiểu gia ta đây”. Đế Nguyên Quân đáp.

“Vây để xem”.

Không đợi Đế Nguyên Quân kịp phản ứng, nam tử đột nhiên tấn công nhanh từ trên cao xuống nhằm vào đỉnh đầu.

Cảm nhận được dòng khí lạnh ngắt từ trên cao đổ dồn xuống, Đế Nguyên Quân nhanh chân nhảy lùi ra sau vài mét tiếp tục tránh né. Nhưng tên kia nào có cho hắn được thời gian rảnh, nhận thấy công kích vô hiệu. Nam tử kia tiếp tục chuyển hướng, hai chân phát lực lao nhanh về phía trước.

“Tốc độ ngươi nhanh thật đó, so với tên YẾU NHUỘC nhà Nam Thiên kia cũng mạnh hơn không ít”. Vừa tránh né, Đế Nguyên Quân vừa nói. “Ngươi thật sự muốn ra mặt thay hắn ta?”.

“Thế nào. Sợ ta hay sao?”. Nam tử kia nở một nụ cười khinh thường đáp. “Ban đầu miệng lưỡi lắm, giờ lại xu nịnh ta”.

“Hahaha. Ngươi đang ảo tưởng à?”. Chợt, Đế Nguyên Quân phá lên cười. “Ngươi lại tự tin quá rồi”.

“Ý ta là ngươi có chút thực lực nhưng lại bị loại sớm quá nên hơi tiếc một chút”.

“Ý ngươi là gì?”. Nam tử vừa đáp nhưng những vuốt trảo không hề có dấu hiệu dừng lại.

“Ngươi giấu diếm rất kỹ. Không phải sao?”. Đế Nguyên Quân không giấu diếm mà trực tiếp nói thẳng. “Không biết ngươi với tên thiên kiêu nhà họ Ngô kia ai mới là người chiến thắng?”.

“Ngươi rốt cuộc là ai?”. Nam tử nghe thấy vậy liền giật mình một cái, vuốt trảo cũng vì thế mà đột nhiên dừng lại một nhịp.

Đế Nguyên Quân không trả lời mà nhanh chóng xoay người vòng ra sau lưng hắn. Một quyền cùng với hồn đột chân khí dần dần đổ dồn ra ngoài, bao bọc năm tay nhỏ rồi đánh mạnh về phía trước.

Không kịp phòng bị, nam tử bị một quyền mạnh đánh vào chính giữa cột sống. Cơ thể đột nhiên rung mạnh, khé miệng phun ra một ngụm máu tươi rồi bị đánh bay về phía trước.

Nam tử mãi mê tấn công mà không hề để ý đến xung quanh, hắn không biết từ lúc nào mà cả hai người đã ra sát vách ngoài cửa lôi đài, rồi cho đến khi bị một quyền đánh trúng mới chợt nhớ.

“Hà huynh...”. Ở phía xa truyền đến một thanh âm lo lắng. Nham Vinh cùng Nam Thiên Vấn thấy vậy liền hét lớn.

Rầm!

Một tiếng nổ lớn vang lên, từ trong lớp khói bụi, nam tử kia nhanh chóng bật dậy. Lau đi phần máu còn lại ở trên khé miệng rồi chuẩn bị nhảy lên thì bị một người phía bên dưới ngăn lại.

“Bị rơi khỏi lôi đài, coi như đã bị loại và không thể tiếp tục”.

“Hắc hắc. Về tự tin của ngươi đâu rồi?”. Ở trên cao, Đế Nguyên Quân hả hê cười nói. “Ta chỉ nói đại một câu thôi cũng khiến ngươi mất cảnh giác. Quả đúng là THIÊN KIỆT, thật khiến tiểu gia ta mở mang tầm mắt”.

“Ngươi...”.

Không để ý đến nam tử kia, Đế Nguyên Quân nói xong liền quay người dung nhập vào bên trong đám người hỗn loạn.

“Hà Thanh huynh có bị làm sao không?”. Nam Thiên Vấn nhìn thấy Đế Nguyên Quân rời đi liền tiến lại gần.

“Ta không sao, chỉ bị thương ngoài da thôi”. Hà Thanh thân hình đứng thẳng gật đầu.

“Không sao là tốt rồi”.

“Do ta quá chủ quan, không phải vì phân tâm thì sao hắn có thể loại bỏ ta dễ dàng như vậy?”. Hà Thanh trên gương mặt hơi tối lại một chút, nắm tay thít chặt lại, ánh mắt nhìn về phía phương hướng mà Đế Nguyên Quân rời đi.

“Bọn ta sẽ thay huynh loại bỏ hắn”. Nam Thiên Vấn thấy biểu cảm Hà Thanh như vậy liền nói với giọng điệu một cách chắc chắn.

“Cẩn thận một chút, hắn ta không đơn giản”. Hà Thanh lắc đầu.

“Lần sau ta không chủ quan, kết hợp với Nham Vinh. Ta tin chắc có thể thay huynh loại bỏ hắn”.

“Được rồi”. Hà Thanh thở dài một hơi. “Ngươi quay lại đi, ta đi ra ngoài tỉnh dưỡng một chút”.

“...”. Nam Thiên Vấn gật đầu.

- - -

Ps: Đạo này ta bận quá các đh à. Hiu hiu

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Gia Là Siêu Cấp Thiên Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Vòng hai khởi động

Suốt thời gian còn lại của vòng thứ nhất!

Đế Nguyên Quân len lỏi qua từng người mà không bị một ai tiến lại gần. Ngoài những thiên kiêu của các đại gia tộc có liếc mắt nhìn qua vì tò mò, duy chỉ có một mình tên thiên kiêu Mộng gia nhìn chăm chăm.

Cảm giác sau lưng có người nhìn như muốn ăn tươi nuốt sống mình, Đế Nguyên Quân quay đầu nhìn lại. Trông thấy tên Mộng gia thiên kiêu rồi cười khẩy một cái rồi chẳng hề để tâm đến.

Bị nụ cười cùng biểu cảm của Đế Nguyên Quân, hán bình thường đã không vừa mắt nay càng thêm chán ghét.

Hai canh giờ sau!

“Thiên Kiêu Tuyển vòng thứ nhất kết thúc - Vòng thứ hai sẽ bắt đầu sau ba ngày”. Một thanh âm đồng đặc vang lên.

Sau khi nghe xong, Đế Nguyên Quân quay người rời đi.

Ở phía xa, Mộng Linh Nhi sau khi hoàn thành vòng thứ nhất liền quay lại mà không tìm thấy Đế Nguyên Quân. Ở phía bên trên loi đài, những người còn trụ lại đang không ngừng tỉnh dưỡng. Trông thấy tiểu đệ cách đó không xa, Mộng Linh Nhi chạy lại hỏi.

“Vân Huyền. Vô Lương sư phụ đâu?”.

“Hừ. Tên đó có gì đâu mà phải đề ý đến vậy?”.

“Cậy có một chút thực lực là làm ra vẻ”.

“Tiểu đệ. Tại sao ngươi vẫn nghĩ xấu về Vô Lương sư phụ đến vậy?”. Đáp lại, Mộng Linh Nhi gương mặt cau gắt lớn tiếng nói. “Mặc dù ta không biết thực lực cả hai ai mạnh ai yếu nhưng đừng nhìn mặt mà suy đoán mình ta. Dù cho không tiếp xúc nhiều nhưng đừng bao giờ xem thường người khác”.

“Hắn ta thì có cái gì?”. Mộng Vân Huyền gương mặt lộ rõ vẻ tức giận rồi gắt gỏng nói. “Chỉ là một tên Ngưng Hải cảnh tầng hai thì làm được cái gì?”.

“So sánh với đám thiên kiêu trong ngũ đại gia tộc xem, hắn là thứ gì?”.

Bếp!

Mộng Vân Huyền ngay sau khi nói xong liền bị Mộng Linh Nhi đánh cho một cái bạt tai rất mạnh, ánh mắt nàng nhìn hắn chăm chăm.

Bị một tát mạnh vào mặt, Mộng Vân Huyền ngây người, lần đầu tiên hắn bị người khác đánh mạnh đến vậy. Vì một người ngoài mà tỷ tỷ lại không ngăn ngại ra tay đánh mình.

Mộng Vân Huyền trong đầu lúc này ngày một căm ghét Đế Nguyên Quân, ánh mắt nổi lên từng sợi gân máu, gương mặt nhẵn lại trông không khác gì một con mãnh thú đang chuẩn bị sẵn giết con mồi.

Ánh mắt tức giận hắn quay qua nhìn Mộng Linh Nhi thì bị nàng ta uy hiếp.

“Những người khác thì không nói làm gì nhưng Vô Lương sư phụ khiến ta có cảm giác sâu không lường được. Vì vậy, tốt nhất đừng gây thêm bất cứ chuyện gì nữa?”.

“...”.

Mộng Vân Huyền tức tối nhưng không thể làm trái lời mà chỉ biết ngậm ngùi chấp nhận. Cho đến khi Mộng Linh Nhi rời đi, hấn mới bộc lộ sự giận giữ của mình. Ngưng Hải cảnh tăng chín mạnh mẽ bộc lộ ra ngoài khiến bầu không khí dần dần trở nên nặng trĩu.

Cũng vì tiếng bạt tai mạnh vừa rồi khiến rất nhiều người để ý rồi nhìn về phía hai người.

Đám người đứng nghe ngóng mua vui bị uy áp mạnh mẽ đè nén khiến nhiều người bị thương. Còn những người có thực lực mạnh mẽ không chịu quá nhiều ảnh hưởng nhưng không một ai dám đứng ra.

Lúc này!

Đế Nguyên Quân rời khỏi lôi đài được một lúc và cũng đã đi đến khu vực buôn bán ở trung tâm Thiên Kiều Thành. Vì vòng một Thiên Kiều Tuyển vừa mới kết thúc nên có rất nhiều người tụm lại từng nhóm người rồi bắt đầu thảo luận. Rôm rả tới mức mà đi đến đâu cũng có người ca tụng, vào hòa trông rất vui vẻ.

Thiên Kiều Thành có số lượng người rất đông nên chỉ có một số ít người có thể đến quan sát được nên khi họ kể lại đã khiến rất nhiều người khác thích thú lắng nghe.

Đại đa số những người này kể lại đều liên quan đến những thiên kiều của ngũ đại gia tộc, họ tung hô sức mạnh những người kia lên một tầng cao mới khiến Đế Nguyên Quân nghe như đang chọc cười.

Bỏ mặc những tiếng nói đùa đó, Đế Nguyên Quân tìm đến một quán trà gần nơi hấn đang ở mà thư giãn rồi quay về nhà tiếp tục tu luyện.

Ba ngày sau!

Vòng thứ hai Thiên Kiều Tuyển chuẩn bị mở ra!

Đế Nguyên Quân từ trong tu luyện thức tỉnh, khí tức trên người lúc này được cô đọng gần như đến cực hạn. Mặc dù không có dấu hiệu đột phá nhưng thực lực lại tăng thêm một phần nhỏ. Chỉ với chừng đó thôi cũng đủ khiến bản thân cảm thấy thỏa mãn.

“Cứ tiến độ tu luyện như thế này thì bức công đồ đầu tiên chẳng mấy chốc mà luyện tới đại thành. Nhưng...”. Nhìn lại những viên linh thạch nằm ngổn ngang chất đống trên mặt đất cùng với những gốc linh dược kho héo vì bị rút tinh nguyên, linh khí cạn kiệt đến mức mà khiến chúng trở thành thứ còn thấp hơn cả phẩm vật, Đế Nguyên Quân nở một nụ cười nặng nề. “Nó tiêu tốn quá đi...”.

Xuyên suốt thời gian ba ngày này, Mộng Linh Nhi có tìm đến mấy lần nhưng đều bị từ chối gặp mặt. Nàng ta cũng biết được hấn đang tu luyện nên không làm ra bất cứ động tĩnh nào cả. Lúc trước đã một lần nhìn thấy hấn ngồi tu luyện nên việc nhìn linh khí bị cản phòng đang nuốt trọn không khiến nàng quá bất ngờ, ngồi đợi một lúc rồi mới quay người rời đi.

Một lúc sau!

Đế Nguyên Quân đi đến điểm tập trung của vòng thứ hai. Đó là một căn nhà lớn đang trôi nổi trên không khí giống như một tòa nhà di động có thể phi hành đến bất kỳ đâu. Nhìn kỹ mới nhận ra, ngôi nhà này chính là một kiện Bảo khí trung phẩm chuyên dùng để đưa đón.

Vì vòng thứ hai được tiến hành ở những địa điểm khác nhau nên việc không gặp Mộng Linh Nhi cũng không khiến hấn quá để ý. Nhưng bị Mộng Vân Huyền nhìn chằm chằm với ánh mắt tức tối khiến Đế Nguyên Quân cảm giác có chút khó chịu.

“Chuẩn bị khởi hành”. Đột nhiên, thanh âm của một vị lão giả vang lên.

“Vòng thứ hai chủ yếu là săn giết hung thú. Hai mươi người có số lượng tinh hạch nhiều nhất sẽ được tiến vào vòng thứ ba...”.

Sau khi nghe xong yêu cầu vòng thứ hai, Đế Nguyên Quân không để ý mà nhắm mắt dưỡng thần.

Phi hành khoảng chừng một nén hương, tòa Bảo khí dần dần dừng lại rồi hạ thấp xuống.

Một trăm người nối đuôi nhau từ bên trong đi ra. Trước mắt họ là một tòa trận pháp cực kỳ lớn được bố trí bởi hàng trăm đại sư đang dốc sức duy trì. Điều này khiến đám người ô lên kinh ngạc.

“Một tòa trận pháp thật lớn”.

“Quá kinh khủng”.

“...”.

Đám đông người thi nhau lên tiếng thích thú.

“Phong Sơn Đại Trận – Dẫn Linh Đại trận?”. Liếc mắt nhìn qua một cái, Đế Nguyên Quân bất chợt lên tiếng.

“Ồ. Tiểu sư phụ, người đã từng tìm hiểu qua về trận pháp?”. Đột nhiên, một vị đại sư quay đầu nhìn lại rồi lên tiếng hỏi.

Đám đông người cũng vì thế mà bị thu hút mà nhìn lại.

“Rảnh rồi không có việc gì làm nên có xem qua”. Đế Nguyên Quân thẳng thắn trả lời.

“Nói như vậy chắc người biết rất rõ về đại trận này. Ta nói đúng không?”. Vị đại sư vui vẻ hỏi tiếp.

“Chỉ là một đại trận tầm thường mà thôi, hiểu thì có hiểu nhưng không để ý cho lắm”.

“...”. Đại sư nghe vậy nên gương mặt hơi xui xuống.

“Hahaha. Đại sư, người đừng để ý đến. Chỉ là một tiểu sư phụ mà thôi, hán làm sao có thể biết được ý nghĩa của đại trận là gì?”. Nhận thấy có chuyện không tốt, viên dẫn đường khom người.

“...”.

Nhận thấy đại sư không trả lời lại, viên dẫn đường thở nhẹ một hơi nhưng không quên liếc mắt nhìn về phía Đế Nguyên Quân như đang trách móc. Cùng với đó, đám người cũng nhìn hán với ánh mắt khinh bỉ.

‘Đúng là một tên ngạo mạn’.

Nhưng Đế Nguyên Quân nào có để ý đến những người kia, bỏ mặc những suy nghĩ, bàn tán của những người đó mà thoải mái tiến vào bên trong đại trận.

Ngay lúc tiến vào bên trong liền có cảm giác cực kỳ thoải mái, linh khí cực kỳ nồng đậm đang vờn xung quanh rồi lướt qua người khiến toàn thân rất nhẹ nhàng.

“Vòng thứ hai bắt đầu”.

Ngay sau hiệu lệnh bắt đầu vang lên, một trăm người bắt đầu có dị động, họ toàn thân phát lực rồi chạy nhanh vào sâu ở bên trong rất gấp gáp. Còn Đế Nguyên Quân thì thư thái hết mức, từng bước chân nhỏ bước ra từ tốn như đang tản bộ.

Ánh mắt đảo qua một vòng rồi mới từ từ tiến sâu vào bên trong. Khu vực ở bên trong mặc dù có linh khí rất nồng đậm nhưng ẩn giấu ở bên trong đó là những khí tức cường đại của đám hung thú. Cảm nhận qua một hồi, Đế Nguyên Quân thì thào trong miệng.

“Ba đầu tứ cấp, mười đầu tam cấp, ba mươi đầu nhị cấp, năm mươi đầu nhất cấp”.

Càng đi sâu vào bên trong càng nghe thấy từng tiếng động mạnh từ những trận săn giết phát ra. Thời gian giới hạn khiến nhiều người cũng vì thế mà trở nên gấp gáp, họ tụ tập lại thành từng nhóm nhỏ rồi dốc hết sức, điên cuồng săn giết.

Dại đa số những người ở đây đều chọn lấy nhị cấp hung thú làm mục tiêu. Còn Đế Nguyên Quân lúc này vẫn đang còn tìm một đầu hung thú đầu tiên.

Đi vào sâu gần hai mươi phút!

Lúc này, Đế Nguyên Quân cảm nhận được những đợt khí tức mạnh mẽ toát ra và nơi này gần như không có một ai tìm đến làm mục tiêu săn giết nên cực kỳ yên tĩnh. Bầu không khí này khiến mọi thứ càng thêm âm trầm.

Đế Nguyên Quân cũng vì thế mà dần dễ ý hơn.

Rào rạt!

Đột nhiên, một thanh âm rất nhỏ từ phía sau lưng vang lên.

Phản ứng nhanh, Đế Nguyên Quân liền nhảy sang ngang gần mười mét rồi dừng lại cạnh một vại cây lớn rồi ngược nhìn lại.

“Nhị cấp đỉnh phong - Bạch Giác Lang Thú”.

Trước mắt, một tôn hung thú có cơ thể cao hơn hai mét với bộ lông màu xám đen cùng với gương mặt hung dữ. Khóe miệng cong vuốt lên để lộ hai hàng răng với bốn cái nanh sắc nhọn đang không ngừng chảy dài trông như bị bỏ đói lâu ngày. Thân thể to lớn cùng với bốn cái chân dài với từng thớ cơ bắp mạnh mẽ, phía bên dưới là từng hàng móng vuốt sắc bén hướng ra ngoài trông cực kỳ đáng sợ. Cặp mắt màu vàng kim nhìn chằm chằm về phía trước. Đặc biệt hơn, ở phía trên đầu nó có một cái ngọc giác màu trắng nhô lên, mặc dù còn rất nhỏ nhưng rất là trân quý.

Đế Nguyên Quân bắt gặp đầu hung thú này liền nở một nụ cười kỳ dị. “Nhờ người giúp ta hoạt động gân cốt vậy?”.

Nói xong, hai ngón tay chấp lại rồi dần dần xuất hiện một vết khí ngưng tụ thành lưỡi kiếm sắc bén rồi lao về phía trước.

--

Ps: Lâu zì rồi sao không có ai nhận xét truyện nữa rồi...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Gia Là Siêu Cấp Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 69: Miếu sát

Rống!

Bạch Giác Long Thú ngẩng đầu rồi rống lớn một tiếng, thanh âm mạnh mẽ tràn đầy uy lực đổ dồn ra xung quanh như muốn chèn ép tất cả mọi thứ. Mặc dù chưa đột phá để trở thành tam cấp hung thú nhưng thực lực hiện tại của nó cũng đã đạt đến ngưỡng cửa cuối cùng của cảnh giới này rồi.

Ngay sau tiếng rống, nó tức tốc lao về phía trước, khoe miệng mở lớn hướng cái đầu mà cần.

Rầm!

Nhận thấy nguy hiểm đang tiến lại gần, Đế Nguyên Quân hai tay chỉ kiếm đưa ra chống đỡ. Một tiếng va chạm lớn nổ ra, phía bên dưới mặt đất thành linh lồm xướng một hố lớn.

Cơ thể Đế Nguyên Quân cứng chắc đứng vững không có dấu hiệu chùng xuống. Đầu kiếm khí ngưng kết ngăn chặn phía trước trực tiếp đối đầu với hai hàng răng sắc bén mà không hề bị tổn hại.

Mặc dù chỉ là kiếm khí hóa hình nhưng được ngưng kết từ hỗn độn chân nguyên nên nó mạnh mẽ hơn kiếm khí bình thường nhiều lần.

Công kích đầu tiên qua đi, Bạch Giác Long Thú không chùn bước mà tức tốc hướng hai chân trước đánh mạnh về phía trước, từng cái móng vuốt sắc nhọn hiện lộ ra ngoài nhắm trực tiếp đến hai bên lồng ngực chèn ép.

Người bình thường nếu như không phản ứng kịp mà bị đánh trúng thì chắc chắn đó là một đòn chí mạng, xương ngực sẽ bị chấn nát thành bụi phấn cùng với bị móng vuốt sắc như dao cạo xé đứt một phần cơ thể.

Nhưng Đế Nguyên Quân lại không hề xem quá khó khăn, một tay chặn những cái răng nanh đang gồng nghiêng xuống, nay lại bị thêm hai cái chân trước ép lại.

Ánh mắt chợt lóe lên một cái, một hàng tinh quang ánh lên. Đáp lại, Đế Nguyên Quân trực tiếp đưa cánh tay còn lại cùng một bên chân cong lên rồi chặn lại. Cảm nhận được sự mạnh mẽ từ đầu hung thú này truyền đến, chân nguyên lại một lần nữa được đẩy lên cao rồi điên cuồng xoay chuyển.

Phùng!

Thành linh, một đợt sóng chân nguyên từ trên cơ thể bắn ra đối nghịch lại với Bạch Giác Long Thú. Bất chợt trong một chút lơ là, nó bị hỗn độn chân nguyên làm cho giật mình, một cảm giác xung khắc đang dần ăn mòn lấy chân nguyên trong cơ thể nó.

Cùng với nơi tiếp xúc, cảm giác ở hai chân trước cùng hai hàm răng truyền đến cảm giác tê buốt như vừa đánh vào một thứ gì đó cứng và lạnh vô cùng.

Bành!

Rồi thành linh, Đế Nguyên Quân vận lực đẩy mạnh thân thể to lớn của nó văng ra xa. Tức tốc, ngay vừa lúc mới chạm đất, Bạch Giác Long Thú liền bị một quyền cực mạnh đánh trúng ngay một bên đầu. Thân thể nó một lần nữa bị đánh văng ra xa.

Rống!

Nó vang lên một tiếng rống đau đớn.

Gồng mình ngồi dậy, cái đầu lúc này giống như bị một màng đen che phủ đi một phần tầm nhìn, cảm giác choáng váng vẫn còn rất mạnh, mặc dù là nhị cấp đỉnh phong hung thú nhưng nhận một quyền trực diện như thế khiến nó khó lòng mà kiểm soát được.

Tiếp tục gồng mình đứng dậy, lúc này nó không còn nhe nanh múa vuốt nữa mà cảm nhận thấy được sự áp chế nên cảm giác nó thu liễm đi rất nhiều, không còn hùng hổ dọa người như trước nữa.

Đệ Nguyên Quân đáp không tiến lại gần, theo sau đó. Bạch Giác Long Thú cũng tiếp nối duy trì khoảng cách. Dường như nó nhận biết được sự cách

biệt của cả hai nên không chủ động tấn công trước nữa mà chờ đợi tìm cơ hội.

Nhưng trước mắt Đế Nguyên Quân thì làm gì có sơ hở nào để cho nó nắm bắt.

Thình lình, thân ảnh đột nhiên sáng lên rồi lao nhanh về phía trước.

Nhận thấy được nguy hiểm đang đến gần, Bạch Giác Lang Thú muốn nhảy qua một bên nhưng tốc độ lại không theo kịp. Mặc dù tránh được phần trọng yếu nhưng một bên hông lại bị đá trúng.

Rầm!

Một cước mạnh mẽ giống như một tảng đá lớn rơi xuống đánh bay ra gần năm mươi mét.

Không tiếp tục công kích, Đế Nguyên Quân vẫn từ từ tiến lại gần.

Nằm ở trên nền đất, gương mặt nó nhăn lại đau đớn một cách dữ tợn. Mặc dù chỉ bị ngoại thương thôi nhưng lại khiến phần bị thương mất đi cảm giác.

Một lần nữa đứng dậy, phần thân sau nó đang không ngừng run lên, ánh mắt sợ hãi nhìn về bóng dáng người phía trước. Nó không chần chừ thêm nữa mà nhảy lùi ra sau rồi tiến vào thủ thế, thân trước hạ thấp xuống rồi đẩy người ra sau. Ánh mắt sắc bén một lần nữa ánh lên nhìn chăm chăm về phía trước. Chỉ trong chốc lát, nó cảm nhận được ở phía trước quá đáng sợ nên nhanh chóng lùi lại. Nhưng...

Đế Nguyên Quân đâu có để cho nó thời gian mà suy nghĩ sâu xa như vậy.

Chỉ trong nháy mắt, Bạch Giác Lang Thú nhảy lùi ra sau thủ thế thì Đế Nguyên Quân cũng đã hành động. Thân thể đột nhiên trở nên mờ ảo rồi biến mất ngay trước mắt.

Bạch Giác Lang Thú vào thế thủ thì đột nhiên không nhìn thấy Đế Nguyên Quân ở đâu nữa. Bất chợt, phía sau lưng nó truyền đến một cảm giác sống lưng lạnh buốt như đang chuẩn bị bước vào cửa “Tử”.

Thân là nhị cấp đỉnh phong hung thú, nó cũng có một chút bản lĩnh. Nhất là trong lớp Lang thú, chúng có một khả năng cảm nhận rất mạnh, trong một thời gian ngắn là có thể cảm nhận được nguy hiểm ở đâu và đang tới gần nên sự phản xạ của chúng phải thuộc hạng rất mạnh.

Xiu xiu!

Cơ thể nó chạy nhảy về phía trước, cùng lúc này. Đế Nguyên Quân tay chỉ kiếm chém nhanh một cái. Thanh âm kiếm khí xé gió vang lên. Một cảm giác sắc bén, tê buốt dần dần hiện rất rõ ràng.

Mặc dù phản ứng nhanh, Bạch Giác Lang Thú may mắn tránh thoát được một kích chí mạng. Nhưng tốc độ nó có thể xem là rất nhanh nhưng trong mắt Đế Nguyên Quân lại không giống như nó nghĩ. Cánh tay linh hoạt nhanh chóng hướng theo phương hướng tránh né của nó.

Đầu lưỡi kiếm xoạt qua một cái liền chém trúng vào một bên hông. Vết thương tuy không sâu tới mức khiến nó gục ngã nhưng lại bị hỗn độn chân nguyên dung nhập vào bên trong đang không ngừng ngăn cản chân nguyên của nó đến để trợ giúp hồi phục.

Rống!

Bạch Giác Lang Thú tiếp tục kêu lên một tiếng đau đớn.

Ngay khi tung ra một kiếm, Đế Nguyên Quân không trực tiếp đánh giết mà chờ đợi phản ứng của nó.

Hai chân đạp không đứng lơ lửng đối mặt trực diện. Bạch Giác Lang Thú lần đầu tiên cảm nhận được sự chết chóc từ Đế Nguyên Quân truyền đến. Nó bị một đũa trẻ mười ba tuổi làm cho sợ hãi, ẩn ẩn dưới ánh mắt hung dữ đó là vô tận rung động. Mặc dù không thể hiện ra ngoài nhưng chiến ý đã giảm đi một lược rất lớn.

Ánh mắt nó nhìn chăm chăm Đế Nguyên Quân rồi bất chợt nhảy cao lên một cái rồi quay người bỏ chạy.

“Muốn đến thì đến, muốn đi thì đi sao?”.

“Đâu có dễ như vậy”.

Nhận thấy Bạch Giác Lang Thú bỏ chạy, Đế Nguyên Quân thân nhiên nói rồi thân hình một lần nữa lóe lên.

Chỉ trong nháy mắt, Bạch Giác Lang Thú đã chạy đi hơn hai dặm xa và nó cảm nhận ở phía sau không có khí tức truy đuổi nhưng vẫn không có dấu hiệu dừng lại. Mặc dù miệng vết thương đang dần lan rộng ra do chuyển động mạnh và huyết dịch vẫn cứ chảy ra không ngừng nhưng nó đâu dám để ý đến, từ thân đang ở phía sau lưng đuổi giết thì cho dù chỉ còn nữa cái mạng nó cũng phải liều mà chạy trốn.

Đột nhiên, cơ thể nó đột ngột dừng lại rồi để lại trên nền đất bốn rãnh lõm sâu xuống đất. Thân thể nó đột nhiên run nhẹ lên một cái. Trước mắt nó, một bóng dáng người đứng lơ lửng đang quay lưng lại.

Rống!

Đổi mặt, nó rống nhẹ một tiếng như muốn được nhận sự tha thứ. Thấy vậy, Đế Nguyên Quân quay người lại, ánh mắt hờ hững nhìn xuống.

Đáp lại, Đế Nguyên Quân cánh tay đột nhiên vung mạnh về phía trước.

Địa cấp đỉnh phong kiếm pháp, Huyền Kiếm Bí Tích, Nhất Kiếm Chi Thiên!

Một vết kiếm khí ngưng tụ rồi chém nhanh về phía trước, nó bay đi với tốc độ cực kỳ nhanh. Chỉ trong nháy mắt, mũi kiếm lướt đi hơn một trăm mét chưa đầy một cái nháy mắt.

Phụp!

Ở phía xa truyền đến, một thanh âm bị đâm xuyên vang lên.

Thân thể Bạch Giác Lang Thú đột nhiên run nhẹ một cái, ánh mắt vô lực nhìn Đế Nguyên Quân với vẻ hối hận rồi thỉnh thoảng ngã xuống nằm trên đồng máu mất đi sinh cơ. Một kiếm vừa rồi đã đâm xuyên chính giữa đầu, một vết thương trí mạng không thể phục hồi.

Dần dần hạ xuống, Đế Nguyên Quân bước lại gần thi thể Bạch Giác Lang Thú rồi ngồi xuống. Một tay đặt lên cơ thể nó rồi lẩm nhẩm trong miệng.

Thôn Phệ!

Đó là công năng mà bức công đồ đầu tiên mạng lại. Toàn thân bị một màn hắc khí bao trọn lại cùng với thi thể Bạch Giác Long Thú.

Ở bên trong, từ phía trong lòng bàn tay xuất hiện một điểm đen nhỏ đang không ngừng thu hút tinh huyết, tinh nguyên. Mặc dù là một thi thể nhưng cũng mang lại một lợi ích tu luyện tương đối lớn. Mặc dù có một chút tà công nhưng đối với hiện tại, việc tu luyện kiểu này lại tương đối phù hợp.

Thời gian dần qua đi, Đế Nguyên Quân thôn phệ hoàn thành, thi thể Bạch Giác Lang Thú bị hấp thụ nay không còn gì mà chỉ còn có một viên tinh hạch màu hồng nhạt lớn gần bằng một nắm tay nằm lẩn lóc trên nền đất.

Nhặt viên tinh hạch lên rồi bỏ vào bên trong nhẫn trữ vật, Đế Nguyên Quân tiếp tục hướng vào sâu hơn.

Xuyên suốt dọc được tiến vào sâu, ở trong này. Lượng hung thú xuất hiện cũng ngày một ít đi, khu vực mà đại trận vây lại rất lớn không khác gì một quả núi và với số lượng hung thú không đến một trăm con nên muốn tìm được cũng không dễ dàng.

Mặc dù chưa giải khai linh trí như khi bị vây khốn ở trong này, đám hung thú cũng nhận thức được một phần mục đích ở phía sau, nên đại đa số tam cấp, tứ cấp sẽ một mạch ẩn nấp ở trong tối và chờ đợi thời cơ.

Và đám hung thú bị những người kia bắt vào đây đều không phải thuộc dạng tầm thường, sức mạnh của chúng ở trong cùng cảnh giới đều thuộc hàng cao nên rất khó để săn giết thành công.

Mục đích của Thiên Kiêu Tuyền này một phần cũng vì để đánh giá thực lực của những thiên kiêu này cho một trận chiến mà chỉ có thiên kiêu đứng đầu có thể đặt chân tới. Đó là một nơi mà những thiên kiêu trẻ tuổi thể hiện hết sức của mình, và cũng trong thời điểm đó. Những người có thể hiện và thực lực mạnh mẽ nhất sẽ có khả năng được các đại tông môn cao cấp nhất tuyển chọn,...

Vì thế, ba vòng Thiên Kiêu Tuyền này là những bài chuẩn bị đầu tiên cho hai năm sắp tới nên mỗi một vòng sẽ có thử thách rất lớn, và bên cạnh đó cũng có cơ duyên để những người thực sự có thực mới xứng đáng nhận thưởng.

--

Ps: Lâu lắm rồi mới dựng lại lap nên giờ mới ra chương được, mong các đh thông cảm cho ta

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Gia Là Siêu Cấp Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 70: Tứ cấp hung thú

Sau khi rời khỏi phía bên dưới lưng chừng núi, Đế Nguyên Quân một mạch thẳng hướng vào sâu bên trong, hướng đến phía trên dốc đỉnh núi. Tại nơi đó, có một vài dòng khí tức hung thú mạnh mẽ.

Xào xạc!

Chợt phía trong bụi rậm vang lên một tiếng động. Ánh mắt liếc qua nhìn chăm chăm vào trong kia. Nhưng đợi một lúc không thấy có động tĩnh nào khác.

Đế Nguyên Quân cũng không để ý mà tiếp tục đi lên phía trên cao. Mặc dù nhận biết được đối phương ở trong bụi rậm nhưng lại không trực tiếp công kích. Hiện tại, trong tay đã có một viên tích hạch của nhị cấp đỉnh phong hung thú nên lúc này chỉ cần một viên tinh hạch tam phẩm đỉnh phong nữa là chắc chắn có thể tiến vào vòng thứ ba.

Nhưng mục đích lại không có thấp như vậy mà là trực tiếp tìm giết một tôn tứ cấp hung thú. Trong sổ danh sách hung thú có trong đại trận này, có hai đầu tứ cấp rất mạnh bị đề ý đến.

Chỉ cần hấp thu rồi luyện hóa chúng thì có khả năng nhục thân sẽ tăng lên được một tầng cao mới. Lúc trước Đế Nguyên Quân đã tắm luyện trong huyết linh dịch của mười đầu ngũ phẩm hung thú nấu luyện mà thành nên căn cơ ban đầu được xem là rất vững chắc nên hiện tại việc thúc đẩy lên từ từ là điều không quá khó khăn.

Mặc dù nhục thân so với cảnh giới hiện tại lại chênh lệch không hề nhỏ nhưng chỉ trong thời gian tích cực huyết luyện thì khả năng cao sẽ có thể đuổi kịp, và khi đó thực lực hẳn sẽ tăng mạnh hơn nữa.

“Thú vị”.

Đi thêm được một quãng, Đế Nguyên Quân chợt lên tiếng. Gương mặt băng lãnh nhìn lại.

Phía sau lưng, một tôn dài hơn ba mươi mét cự trăn đang cuộn mình trên một thân cây lớn. Cơ thể nó uyển chuyển treo lơ lửng cơ thể. Cái đầu tam giác to lớn với cặp mắt màu vàng kim sáng chói cực kỳ sắc bén. Ẩn ẩn ở trong đó là một dòng sát ý không hề nhỏ.

Khè khè!

Chợt, thân thể to lớn của nó nhanh chóng có dị động. Cái đầu lớn với khóe miệng mở lớn để lộ từng cái hàm răng sắc bén với hai cái răng nanh dài cong vuốt đang không ngừng tiết ra một chất màu tím đen độc tố.

“Huyết Tinh Xà, tam cấp đỉnh phong hung thú”.

Lời nói vừa dứt, Huyết Tinh Xà tức tốc tấn công. Cơ thể to lớn phát lực lao nhanh về phía trước tạo trên nền đất một vết rãnh di chuyển dài lớn.

“Tốc độ nhanh thật”.

Chỉ trong chớp mắt, khoảng cách một trăm mét bị nó rút ngắn lại. Cái cổ nó đưa lên cao rồi trực tiếp hướng khóe miệng to lớn đồ chằm tới như muốn nuốt trọn con mồi nhỏ yếu của mình.

Nhanh chóng phản ứng lại, Đế Nguyên Quân hai chân phát lực rồi nhảy một mạch lên cao gần năm mươi mét rồi đứng tại một cái cành cây gần đó. Ánh mắt lướt qua nhìn một vòng quanh thân thể Huyết Tinh Xà.

Lúc này, Đế Nguyên Quân mới trông thấy được rõ mồn một cơ thể to lớn của nó. Ở phía bên ngoài là một lớp lân phiến màu đỏ hồng được kết tinh từ huyết khí trong cơ thể nó trông cực kỳ chắc chắn. Nó mặc dù chỉ là lớp lân phiến nhưng lại giống hơn là một khung xương cứng bao bọc tòa điện ở bên ngoài vậy.

Không chần chừ, ở trên cao Đế Nguyên Quân lao nhanh xuống, hai tay thít chặt nắm đấm rồi tung một quyền cực mạnh ngay trên đỉnh đầu.

Rầm!

Nhưng tốc độ của đầu hung thú này cũng không phải dạng bình thường, cặp mắt nó đảo nhanh một cái liền nhìn thấy công kích mà tránh đi một cách dễ dàng.

Nắm đấm Đế Nguyên Quân đánh xọt qua rồi trực tiếp đánh mạnh xuống nền đất tạo ra một vết lõm lớn.

Chưa dừng lại ở đó, Đế Nguyên Quân nhanh chóng tung thêm một quyền nữa. Ở khoảng cách gần nên việc tránh né là cực kỳ khó.

Bao bọc ở bên ngoài là một dòng hỗn độn chân nguyên nồng đậm trực tiếp đánh mạnh xuống mạn sườn Huyết Tinh Xà. Lực đạo của một quyền này so với trước còn mạnh mẽ hơn trước, nó trực tiếp đánh vỡ không ít lân phiến ở phía bên dưới.

Mặc dù chưa đủ mạnh để gây ra một vết thương trong da thịt nhưng cũng đủ để tạo một chút áp lực.

Khè khè!

Ăn trọn một quyền, Huyết Tinh Xà dường như đã giận. Nó thò ra một tròng tức tới rồi bắt đầu tấn công. Khóe miệng to lớn liền tiếp cắn nuốt về phía trước cùng với cơ thể to lớn của nó liên tục cuốn siết tạo thành một vòng tròn cô lập ở bên trong.

Bị vây khốn, Đế Nguyên Quân hơi ngừng đầu nhìn lên, cùng lúc đó. Huyết Tinh Xà cũng chăm chăm nhìn xuống với dáng vẻ cợt nhả.

“...”.

Không đợi Huyết Tinh Xà kịp ra tay trước. Đế Nguyên Quân tức tốc thôi động chân nguyên ở trong cơ thể chuẩn bị bạo phát ra bên ngoài.

Ngoạm!

Nhận thấy Đế Nguyên Quân chuẩn bị phản công, Huyết Tinh Xà trực tiếp mở lớn miệng cắn xuống.

Cùng lúc này, Đế Nguyên Quân cũng đã thôi động xong công pháp của mình.

Địa cấp trung phẩm thân pháp, Thuận Di!

“Muốn nuốt chừng tiểu gia, ta xem ngươi có khả năng đó hay không?”.

Ngay sau khi thoát được ra ngoài, Đế Nguyên Quân có chút hơi nóng trong người rồi thốt lên. Khí tức trên người cũng vì thế mà được đẩy cao lên.

Từ trong nhẫn trữ vật, Đế Nguyên Quân lấy ra gậy ngọc trúc, ánh mắt nhìn qua một hồi rồi nở một nụ cười nhẹ. “Đã lâu không sử dụng nó”.

Keng!

Nắm chặt lấy chuôi kiếm rồi từ từ kéo ra, thanh âm lưỡi kiếm ma sát với ngọc trúc vang lên nghe cực kỳ sắc bén, lưỡi kiếm dưới ánh sáng chiếu rọi trực tiếp ánh lên như muốn làm cho hoa mắt.

“Bắt đầu thôi”.

Trường kiếm nắm chặt trong tay, Đế Nguyên Quân trở về với phong phạm của mình. Toàn thân toát ra vẻ khí phách kiếm đạo thiếu niên cực kỳ mạnh mẽ.

Bầu không khí xung quanh cũng vì thế mà trở nên lạnh hơn hẳn.

Bắt chợt, Huyết Tinh Xà có một cảm giác đè nén khiến cơ thể hơi tê cứng lại. Trước mắt nó, một bóng dáng người nắm chặt kiếm như một tôn kinh khủng khí áp đang không ngừng áp chế. Nhưng cảm giác này cũng nhanh một qua đi, nó nhanh chóng cuộn tròn người lại như đang chuẩn bị tấn công.

Phanh phanh!

Ngay khi Đế Nguyên Quân vừa bước lên một bước liền đề ra một kẽ hở nhỏ, Huyết Tinh Xà liền nắm bắt rồi tung mạnh cái đuôi mạnh mẽ hướng một bên hông vọt tới. Âm thanh nặng nề xé gió nhanh chóng bạo phát chằng nẩy chốc mà đánh trúng.

Rầm rầm!

Ánh mắt Đế Nguyên Quân đảo qua một cái, tay trái nắm chặt ngọc trúc che chắn ở phía trước. Nhưng lực đạo của nó cũng không phải là dạng tầm thường, cơ thể Đế Nguyên Quân bị đẩy lùi ra xa gần năm mươi mét giống như một cái xe bị tuột dốc.

Địa cấp đỉnh phong kiếm pháp, Từ Luân Song Kiếm, Từ Kiếm!

Một tay nắm chặt chuôi kiếm, một tay nắm chặt ngọc trúc. Đế Nguyên Quân đạp chân mạnh xuống nền đất rồi lao tới, ngay khi tiếp cận Huyết Tinh Xà, hai tay nhanh chóng thôi động kiếm pháp liên tục chém mạnh về phía trước.

Xoạch xoạch!

Đối mặt với từng đợt kiếm khí sắc bén hung mãnh đang không ngừng lao tới, Huyết Tinh Xà con người đột nhiên co rút lại. Trong mắt nó, từng đường kiếm khí khiến cơ thể nó phải lạnh cả sống lưng.

Thân là tam cấp đỉnh phong hung thú, Huyết Tinh Xà có thực lực không phải là dạng bình thường. Trong cơ thể nó bắt đầu gồng lên muốn quả cầu tròn đang không ngừng tích tụ tại khóe miệng rồi khạc bắn về phía trước, trực tiếp đối cứng với hơn mười đợt phong mang kia.

Rầm rầm!

Phanh phanh!

Qua cầu màu tím đen chứa đầy chất kịch độc nhanh chóng thu hút từng dòng kiếm khí vào bên trong rồi bắt đầu xung đột.

Sau một màn nổ lớn, cả hai đợt công kích đã hoàn toàn triệt tiêu lẫn nhau, chỉ để lại từng đợt mưa độc đang không ngừng rơi xuống. Không chần chừ, Đế Nguyên Quân nhanh chóng nhảy lùi ra sau, ngăn không để đám mưa độc này dính phải.

Chớp lấy thời cơ, Huyết Tinh Xà tiếp tục lao lên, băng qua màn mưa độc trực tiếp đâm trực diện về phía trước.

Đế Nguyên Quân, hai tay chấp lại ngăn chặn. Cơ thể nhỏ bé một lần nữa bị đẩy lùi tạo thành trên mặt đất hai đường rãnh sâu xuống nền đất.

Bị đẩy lùi gần hai trăm mét, cơ thể Đế Nguyên Quân dần dần ổn định lại. Lúc này, khóe miệng cũng dần dần xuất hiện một chút huyết dịch chảy xuống.

Ngay va chạm vừa rồi, mặc dù ngăn chặn được phần lớn nhưng lực đạo của tam cấp đỉnh phong quá mức bá đạo. Chỉ cần phong bạo nó tạo ra cũng đủ để tạo ra áp lực không hề nhỏ.

Hít vào!

Hít vào một hơi sâu, Đế Nguyên Quân ánh mắt nghiêm nghị nhìn chăm chăm về phía trước. Mặc dù chịu một chút thương tích nhỏ nên không gây ảnh hưởng quá nhiều, khí tức trên người lại một lần nữa dâng lên cao tới cực điểm. Ngưng Hải cảnh tầng hai viên mãn điên cuồng xoay chuyển.

Ần ầm trên lưỡi kiếm chói lóa, một màn hấn khí dần dần nổi lên, điều này khiến cho Huyết Tinh Xà cũng phải kiên kỵ một vài phần.

Địa cấp đỉnh phong kiếm pháp, Từ Luân Song Kiếm, thức thứ hai, Hắc Tuyệt Kiếm!

Tung ra một đại chiêu khác, Đế Nguyên Quân sung mãnh lao lên, tốc độ được đẩy cao lên đến cực điểm. Khiến cho ánh mắt của Huyết Tinh Xà cũng khó phần mà bắt kịp được. Nó chỉ có thể nhìn thấy tàn ảnh phía sau mà thôi.

Cho tới khi nó không còn nhìn thấy tàn ảnh ở đâu nữa, lúc này nó mới cảm giác được nguy hiểm đang áp sát khiến nó phải run lên.

Thình lình, từ trên cao. Đế Nguyên Quân đạp không lao xuống rồi cắm sâu lưỡi kiếm đâm xuyên qua lớp lân phiến bên ngoài rồi cắm sâu vào trong da thịt. Nhưng một kiếm vừa rồi lại công kích không đúng điểm chí mạng nên chỉ có thể tạo thành một vết thương lớn mà thôi.

Phụp!

Rống!

Quá đau đớn, Huyết Tinh Xà rống mạnh một tiếng rồi bắt đầu lắc lư như muốn gạt bay Đế Nguyên Quân cùng với thanh kiếm ra ngoài. Bị hắc quang xâm nhập, miệng vết thương trên người Huyết Tinh Xà đang không ngừng mở rộng và huyết dịch chảy ra không ngừng.

Thấy vậy, Đế Nguyên Quân đẩy mạnh lưỡi kiếm xượt mạnh một đường dài sâu tới tận xương về phía trước. Chưa dừng lại ở đó, ngay sau khi rút kiếm ra ngoài, Đế Nguyên Quân tiếp tục chém một vết kiếm sau ngay sau phần đầu Huyết Tinh Xà cắt đứt phần xương sống, mỗi kiếm qua đi, cơ thể Huyết Tinh Xà dần dần chùng xuống, nó chỉ biết gẫy giữa một cách vô lực cho tới khi chết đi.

“Tam cấp đỉnh phong hung thú cũng chỉ đến như thế mà thôi”.

Ngay khi Huyết Tinh Xà mất đi sinh cơ cuối cùng, Đế Nguyên Quân khinh miệt nói.

Nhưng đúng vào lúc này, chợt một tiếng “Rống” cực kỳ uy lực, nó còn mạnh mẽ hơn nhiều so với tam cấp đỉnh phong hung thú uy áp. Điều này khiến cho Đế Nguyên Quân có một cảm giác nặng nề đang đè nén xuống.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Gia Là Siêu Cấp Thiên Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Kịch chiến

Rống Rống!

Ngay một tràng tiếng rống khiến toàn bộ đại trận rung lên một cách kịch liệt, cùng với đó là một loạt khí tức khủng bố tuôn trào khiến hàng loạt hung thú phải sợ hãi bắt đầu tuôn ra.

“Tứ cấp hung thú?”

“Con mẹ nó, tên ngu ngốc nào lại trêu chọc vào phải”.

“Chạy... chạy mau...”.

“Mami, ta muốn về nhà...”.

Ở phía ngoài xa, đám người kia đang một mực săn giết những đầu hung thú nhỏ yếu thì nghe thấy tiếng rống khủng bố này mà dừng lại. Ánh mắt họ tràn đầy sợ hãi nhìn về phía trong xa, nơi mà tiếng động kia vọng lại.

Đám hung thú xung quanh cũng vì thế mà trở nên bạo động, chúng bỏ mặc mà chạy đi một cách điên cuồng.

Ở tại một nơi nào đó!

Một tôn với thân thể khổng lồ cao gần bảy mét với bộ lông màu vàng kim che phủ toàn thân, khí tức thu liễm đang chộp mắt thì bị tiếng rống này làm cho kinh động. Dần dần, ánh mắt nó từ trong tối mờ ra sáng rực như hai cái đèn ô tô sáng chói. Mặc dù không thấy rõ nhục thân của nó nhưng chỉ với khí tức toát ra cũng khiến người khác phải lo sợ. Từ cấp trung kỳ, nó là một thể lực to lớn nhất ở trong đại trận này.

Ngay khi mở mắt nhìn về phía tiếng động kia, nó nhanh chóng nhắm mắt lại tiếp tục chộp mắt.

Tại vị trí trong sâu!

Đế Nguyên Quân ngẩng đầu nhìn lên cao, từ trên đó truyền xuống những tiếng động di chuyển một cách mãnh liệt, mặt đất như muốn bị xé nứt làm hai nửa khiến việc đứng vững cũng có chút khó khăn.

“Từ cấp sơ giai, Huyết Tinh Xà???”.

Hai hàng lông mày hần chột nhú lại một cái rồi thốt lên. Về mặt lại hiện lên vẻ ngưng trọng.

“Không ngờ chúng lại là một cặp?”.

Biết là nó đang hướng về phía mình, nhưng Đế Nguyên Quân vẫn kiên quyết không lùi mà đứng tại nơi này chờ đợi.

Một giây lát sau!

Một tôn hung thú dài gần năm mươi mét với đường kính cơ thể lên đến hơn ba mét đang liên tục đánh gãy những cây đại thụ khổng lồ như những que tăm mỏng yếu. Trên thân nó khoác một bộ lân phiến màu đỏ tươi trông khác gì máu ngưng tụ, cảm giác bộ lân phiến này so với đầu tam cấp đỉnh phong lúc này là một trời một vực.

Nếu như muốn đánh thủng lớp lân phiến này đầu chỉ khó hơn gấp nhiều lần.

Đầu xà ông này có cơ thể cực kỳ to lớn với sức mạnh như muốn áp đảo, khí tức hung hãn phẫn nộ, cặp mắt nó đảo qua rồi nhìn về phía thi thể xà bà nằm bất động trên nền đất với hai miệng vết thương lớn ở ngay phía sau đầu. Dần dần, cặp mắt vàng ánh bắt đầu chuyển qua màu đỏ máu trông cực kỳ đáng sợ.

Đứng ở phía trên cao, Đế Nguyên Quân nhìn xuống với ánh mắt kinh nghi, không lơ là bất kỳ một phút giây nào.

Thình lình, xà ông chột quay đầu rồi bắn một quả cầu màu tím đen bắn về phía trên cao. Ngay lập tức, Đế Nguyên Quân đẩy mình nhảy lùi ra xa tránh né.

Xiu xiu!

Tại vị trí mà quả cầu kia bay qua, những thứ vô tình chạm phải đều trở nên héo úa một cách nhanh chóng. Loại kịch động này dường như đang ăn tươi nuốt sống sinh mệnh của những thứ nó đi qua.

Thấy vậy, sắc mặt Đế Nguyên Quân càng lộ ra vẻ ngưng trọng. Việc cách biệt một đại cảnh giới khiến thực lực hai bên chênh lệch một khoảng cách rất lớn. Với thực lực hiện tại thì việc săn giết đầu xà ông này sẽ gặp cực kỳ khó khăn, phải cần có một chút may mắn mới có thể xoay chuyển lại tình thế.

Đang lúc định quay người rồi đi, xà ông liền quay người hướng về phía trước truy đuổi. Với thân hình to lớn nhưng tốc độ của nó cũng nhanh hơn xà bà hai ba lần. Trong nháy mắt, tốc độ của nó đã gần như đuổi kịp.

Rống!

Chợt, thân hình to lớn nó dừng lại rồi rống mạnh một tiếng. Ngay lập tức, Đế Nguyên Quân cảm nhận phía sau lưng có một đợt phong bạo truyền đến.

Vù vù!

Liên tiếp từng cái cây to lớn bị cái đuôi của nó đánh văng hướng về phía Đế Nguyên Quân lao tới giống như một đợt mưa chông trực tiếp hướng về phía Đế Nguyên Quân công kích.

“...”.

Địa cấp trung phẩm thân pháp, Độn Thần Hành!

Bỏ chạy là điều không thể, Đế Nguyên Quân thôi động chân nguyên cùng với thân pháp bắt đầu tránh né.

Đợt mưa chông qua đi, Đế Nguyên Quân đứng ở trên cành cây cao nhìn đối diện Huyết Tinh Xà không một lần rung động. Lòng bàn tay nắm chặt chuỗi kiếm sẵn sàng cho trận chiến.

Thấy Đế Nguyên Quân không còn trốn chạy, Huyết Tinh Xà dần dần tiến về phía gốc cây cổ thụ rồi cuộn tròn người leo lên, nó tự tin tới mức mà không hề để ý đến việc bị tấn công bất cứ lúc nào.

Đợi thêm một lúc, ngay khi nó chuẩn bị bỏ nhào tới thì Đế Nguyên Quân mới có dị động.

Ngoạm!

Huyết Tinh Xà há rộng miệng rồi cắn mạnh về phía trước, nhưng Đế Nguyên Quân đã có chuẩn bị từ trước.

Ngay lúc vừa nhảy ra xa, trường kiếm trên tay bắt đầu thi triển từng đường kiếm khí chém mạnh về phía trước. Mỗi một kiếm đi qua đều nhắm vào những vị trí trọng yếu nhất.

Trong nháy mắt, Đế Nguyên Quân chém ra hai mươi kiếm, mỗi một kiếm đều trực tiếp hướng về một bên mắt của Huyết Tinh Xà. Thời gian suy tính chuẩn xác đến mức cao nhất nhưng vẫn thất bại. Huyết Tinh Xà chợt ánh lên một cái liễn quay đầu qua một bên. Toàn bộ kiếm khí đều đánh trúng phía bên ngoài lân phiến.

Thanh âm va chạm “Leng keng” vang lên, nhưng không hề gây ra được một chút thương tổn nào cả.

“...”

Không kịp nghĩ đến kết quả, Đế Nguyên Quân nhanh chóng nhảy lùi ra xa hơn. Đợi cho tới khi Huyết Tinh Xà ngăn chặn xong những kiếm khí còn lại.

Rống!

Chợt, nó rống mạnh một tiếng rồi trực tiếp lao nhanh về phía trước mà không hề để tâm đến những đường kiếm khí còn lại.

Ở phía bên ngoài, Đế Nguyên Quân không hề kinh ngạc với kết quả này, trên tay lại tiếp tục thôi động chân nguyên bao bọc xung quanh lưỡi kiếm rồi đương đầu một cách trực diện.

Huyết Tinh Xà thấy vậy, cơ thể to lớn tiếp tục phát lực mà đâm mạnh về phía trước, hướng về phía lưỡi kiếm mà không hề có một chút lo sợ.

Keng keng!

Một thanh âm kim loại vang lên, ngay sau đó. Cơ thể Đế Nguyên Quân bị đẩy lùi nhanh ra xa, không dừng lại ở đó. Huyết Tinh Xà vẫn chưa có dấu hiệu dừng lại, nó tiếp tục vận sức đẩy ngày một xa hơn.

Xoẹt xoẹt!

Cố gắng chống đỡ, bộ áo quần bên ngoài bị va chạm, ma sát xé hư nhiều phần, để lộ hai lòng bàn chân thon nhỏ đang chà xát với nền đất tạo thành từng rãnh lớn. Ẩn sâu phía bên dưới lớp đất là từng miếng đá ngầm sắc bén xếp một cách đều đặn. Mỗi một lần xẹt chân qua đều để lại một vết máu dài chảy trên đất.

Nhưng Đế Nguyên Quân không một lần để ý, ánh mắt kiên định vượt qua tuổi tác nhìn chăm chăm Huyết Tinh Xà.

Bị nhân loại nhỏ bé khinh thị, Huyết Tinh Xà như muốn phát tiết mà ghi mạnh cơ thể Đế Nguyên Quân xuống. Với nhục thân chỉ tương đương với Thước Nhân cảnh nên không thể nào đối cứng được với tứ cấp hung thú. Càng bị đẩy lùi ra xa, thân hình Đế Nguyên Quân ngày càng gượng ép xuống.

Cho tới khi, ngay sau lưng là một vách đá thẳng đứng. Huyết Tinh Xà phát lực lần cuối đẩy văng Đế Nguyên Quân như đá một quả banh nhỏ.

Rầm!

Đế Nguyên Quân đập mạnh lưng vào vách đá nổ mạnh một tiếng. Mỏm đá cứng bị cú va chạm này làm cho bị lung lay và bị lõm vào một miếng lớn.

Ở trong đám khói bụi, Đế Nguyên Quân gồng mạnh người thoát ra. Ngay lúc này, trang phục phía thân trên đã bị xé nát hết toàn bộ, để lộ cơ thể còn hơn non nớt. Ở phía sau lưng dần dần xuất hiện từng miếng vết cắt mỏng xếp chồng lên nhau trông rất là đau đớn.

Từ bên trong đi ra, Đế Nguyên Quân đưa tay lau đi huyết dịch ở trên khoeo miệng rồi nhìn chăm chăm về phía trước.

Ở phía xa!

Huyết Tinh Xà nhìn thấy Đế Nguyên Quân vẫn chưa chết nên hơi bất ngờ, nhưng rất nhanh nó lại tiếp tục lao đến.

Địa cấp đỉnh phong kiếm pháp, Từ Luân Song Kiếm, thức thứ ba, Diệt Tuyệt Kiếm!

Tay phải hướng mũi kiếm chỉ xuống bên dưới, Đế Nguyên Quân ánh mắt âm trầm dần dần thoát ra ngoài về sát cơ. Lưỡi kiếm lúc này giống như đang đồng dạng với ánh mắt. Ẩn ở bên trong dần hình thành một cỗ năng lượng cực kỳ mạnh mẽ, nó còn mạnh hơn cả kiếm khí ngưng tụ.

Hai chân dẫm mạnh rồi đổ bắn về phía trước.

Bất ngờ!

Huyết Tinh Xà ban đầu để ý đến dòng năng lượng kỳ lạ xuất hiện ở bên trong lưỡi kiếm một cách hơi quá độ, nên khi bị Đế Nguyên Quân áp sát, nó bỗng giật mình một cái.

Đúng lúc này, lưỡi kiếm đã kề cận rất gần.

Xiu xiu!

Hai tay nắm chặt chuôi kiếm rồi vùng mạnh chém về phía trước. Một thanh âm cắt đứt sắc bén vang lên.

Khác với lần trước, lưỡi kiếm lần này đã hoàn toàn cắt xuyên qua được lớp lân phiến cứng chắc ở bên ngoài và để lại một đường cắt dài ở một bên cơ thể nó.

Ngay khi tung ra một kiếm chính xác, Đế Nguyên Quân tiếp tục thu kiếm rồi hạ người thấp xuống. Một lần nữa vùng kiếm mạnh chém ra. Men theo vết đứt gãy của lân phiến. Lưỡi kiếm lần này đã dễ dàng cắt sâu vào bên trong hơn nhiều. Mỗi một nơi bị lưỡi kiếm cắt qua là từng miếng vết thương sâu tới tận xương, thậm chí có chỗ bị cắt xuyên qua.

Rống!

Huyết Tinh Xà kêu lên đau đớn rồi dùng cơ thể to lớn đẩy bay Đế Nguyên Quân ra ngoài.

Mặc dù hai kiếm tung ra đều trúng mục đích nhưng sinh lực của nó quá lớn nên chỉ với vết thương này vẫn chưa đủ để tạo thành một điểm chí mệnh với nó. Thậm chí nó còn không đủ để khiến Huyết Tinh Xà phải lo lắng quá nhiều.

Thân là tứ cấp hung thú, thực lực của nó không chỉ bá đạo mà nhục thân của nó cũng mạnh mẽ không kém. Mượn nhờ năng lực của thiên địa để gia tăng khả năng hồi phục, điều này càng khiến nó là một đối thủ đáng gờm.

Chỉ chưa đến năm tức hô hấp. Tại vị trí miếng vết thương, huyết dịch chảy ra nay đang dần dần cô đọng lại và đang không ngừng hồi phục lại, chi bằng với mất thương. Đế Nguyên Quân có thể thấy được khả năng hồi phục đáng sợ này.

Trông thấy cảnh tượng này, Đế Nguyên Quân không khỏi nhú mày.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Gia Là Siêu Cấp Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 72: Thiên Sát Kiếm Ý

Địa cấp đỉnh phong kiếm pháp, Huyền Kiếm Bí tịch, Nhất Kiếm Chi Thiên!

Không chần chừ, Đế Nguyên Quân tiếp tục tung ra một đại chiêu thức mạnh mẽ. Từ trên lưỡi kiếm, một màn mỏng mờ ảo kiếm khí bay lơ lửng bao bọc xung quanh. Cùng với đó là một dòng khí tức khủng bố dần dần ngưng tụ lại.

Phiu!

Thân ảnh Đế Nguyên Quân nháy lên một cái rồi biến mất, chớp mắt. Bóng đánh dần xuất hiện ở ngay cạnh miếng vết thương chưa kịp lành lại của Huyết Tinh Xà.

Giật mình!

Với thực lực của tứ cấp hung thú, ánh mắt của nó có thể xem là thuộc dạng cực kỳ sắc bén, có thể quan sát được những thứ có thể di chuyển ở tốc độ âm thanh một cách dễ dàng nhưng vừa rồi. Tốc độ của Đế Nguyên Quân nhanh một cách vượt trội khiến tầm nhìn chỉ có thể thấy được một màn ảnh màu đen kéo theo mà thôi.

Rồi tới khoảng cách bên ngoài gần mười mét thì tàn ảnh cũng hoàn toàn biến mất, Huyết Tinh Xà bắt đầu trải thân thức cũng như thức dục thiên địa lực lượng truy tìm. Nhưng vừa mới kịp thức động thì Đế Nguyên Quân đã đứng ngay cạnh một bên.

Cảm giác lạnh lẽo từ trên lưỡi kiếm khiến tứ cấp hung thú cũng phía kiêng dè và dần dần trong đầu nó xuất hiện lên vẻ có nguy cơ.

Phụp!

Huyết Tinh Xà ngay khi chỉ kịp quay đầu nhìn lại thì cảm nhận thấy phía bên mạn sườn truyền đến một cảm giác xuyên thấu, đau nhói đến cực điểm. Kiếm khí mãnh liệt đánh xuyên qua xương và xuyên thủng qua phía bên kia cơ thể, ngay cả lớp lân phiến cứng chắc bên ngoài cũng không chịu được uy lực của một kiếm này.

Ngay sau khi tung ra một kiếm, Đế Nguyên Quân ngay lập tức nhảy lên cao, hướng những công kích khác đánh trực tiếp trên đỉnh đầu của nó.

Gạt bỏ đi cảm giác đau đớn, Huyết Tinh Xà ngẩng đầu nhìn về phía công kích. Khóe miệng nó mở lớn rồi bắn ra một ngụm khí màu đen tuyền chứa đầy chất kịch độc. Ngụm khí độc bị kiếm sắc bén đánh tan tạc thành một màn mưa độc rồi lao lên. Một tay ngưng ấn đánh mạnh xuống.

Không đợi nó có thời gian suy nghĩ, Đế Nguyên Quân đạp không vượt qua màn mưa độc rồi lao lên. Một tay ngưng ấn đánh mạnh xuống.

Địa cấp đỉnh phong quyền pháp, Phong Ma Quyền, Địa Liệt!

Nắm đấm được bao bọc bởi hỗn độn chân nguyên ngưng tụ thành hình rồi hạ xuống một cách nhanh chóng.

Huyết Tinh Xà huyết khí trong người sục sôi, khí tức cường hãn cùng nhục thân mạnh mẽ được tăng cường. Mượn những lớp lân phiến tầng tầng lớp lớp ở trên đỉnh đầu, nó ngang nhiên đón đầu trực tiếp.

Rầm!

Một tiếng nổ lớn vang lên, quyền kinh mạnh mẽ cùng lân phiến cứng chắc va chạm tạo thành một đợt phong bạo nhỏ phát tán xung quanh.

Cự lực của cả hai người cũng mạnh mẽ khôn cùng, mặc dù đã ngăn chặn lại được như lại phản chấn không hề nhỏ. Phía bên trên đỉnh đầu Huyết Tinh Xà, lớp lân phiến chồng xếp kia có dấu hiệu bị rạn nứt một phần, với cơ thể to lớn của nó cũng bị đánh ngã ra sau mấy mét.

Đế Nguyên Quân thì may mắn hơn một chút, hỗn độn chân nguyên bao bọc đã một phần ngăn chặn sát thương nhưng cảm giá ở đầu nắm đấm cùng với cánh tay bắt đầu có cảm giác đau nhói tới tận xương. Giống như quyền vừa rồi đánh vào một phiến sắt lớn vậy.

Rống!

Bị đẩy lùi, Huyết Tinh Xà rống lớn một tiếng, cơ thể to lớn cuộn lại rồi đâm mạnh về phía trước như một cái thương pháo khổng lồ. Tức tốc, Đế Nguyên Quân đạp không nhảy lên cao rồi giẫm mạnh chân xuống phía bên dưới.

Công kích qua đi, Huyết Tinh Xà chưa kịp thu người lại thì bị đạp mạnh xuống nền đất. Phía thân sau nó dần đưa lên như muốn giảm thiểu sát thương, cùng lúc đó, cái đuôi dài to lớn vung mạnh một vòng từ phía sau hướng phạm vi xung quanh bắt đầu càn quét.

Cảm nhận thấy sau lưng truyền đến khí lạnh, không kịp quay đầu nhìn lại, Đế Nguyên Quân nhanh chóng nhảy xuống nhưng cái đuôi to lớn kia đã tiến tới rất gần.

Bành!

Nhận thấy tránh né không kịp, Đế Nguyên Quân hai tay chấp lại rồi dần dần hiện lên một quả cầu chân nguyên bao bọc lấy cơ thể đang lơ lửng. Mặc dù có thể giảm thiểu được một phần sát thương nhưng uy lực của nó vẫn vượt qua sự suy tính.

Rầm!

Cái đuôi lóe đánh trúng quả cầu chân nguyên, ngay lập tức. Phía bên trên dần dần xuất hiện từng vết nứt lớn chạy dài xuyên suốt toàn bộ.

Chân nguyên bị đánh nát, Đế Nguyên Quân cũng không thể tránh thoát được việc bị nó cản trở. Từ trong khóe miệng phun ra một dòng huyết dịch đỏ tươi rồi bị đánh văng ra ngoài xa hơn hai trăm mét. Mặc dù ngăn chặn được phần lớn sát thương nhưng hai cánh tay lúc này truyền đến cảm giác đau rất tê nhức vô cùng, cảm giác nó gần như là vô lực.

Dần dần ổn định lại cơ thể, gương mặt Đế Nguyên Quân có chút hơi tối xám lại, khí tức trên người không còn mạnh mẽ được như trước.

Ánh mắt âm trầm nhìn về phía Huyết Tinh Xà đang lao tới, Đế Nguyên Quân đưa tay lau đi vết máu rồi đâm mạnh chân xuống nền đất.

Ngay tại khoảng cách gần mười mét, khóe miệng Huyết Tinh Xà dần dần mở lớn như muốn cắt chết, bắt chột. Đế Nguyên Quân xoay tròn người bắt đầu chuyển hướng qua bên, hai tay nắm chặt chuôi kiếm rồi bắt đầu ghì chặt vào người.

Lưỡi kiếm sắc bén ánh lên một cái rồi men theo khóe miệng Huyết Tinh Xà rồi cắt sâu vào. Từng lớp lân phiến lần lượt bị cắt đứt. Ngay sau khi bay xẹt qua, Đế Nguyên Quân dần dần kéo lưỡi kiếm ra ngoài.

Rống!

Huyết Tinh Xà rống lớn, ở trên khóe miệng nó, một vết kiếm sâu dài dần dần hiện lên.

Ở phía bên ngoài!

Đế Nguyên Quân ổn định lại cơ thể rồi thở dốc một hơi mạnh, cùng với đó là một ngụm máu tươi chảy ra. Dần dần, trong người xuất hiện một dáng vẻ hết sức nặng nề đang dần đè nén. Cảm nhận cơ thể đau rất khôn cùng, chân nguyên trong cơ thể cũng bị bào mòn gần như đến cực hạn. Đế Nguyên Quân thốt lên.

“Không thể kéo dài thêm nữa”.

“Kết thúc thôi”.

Ngay sau khi dứt lời, khí tức trên người một lần nữa được đẩy cao lên đến cực hạn, Ngưng Hải cảnh tầng hai viên mãn xộc lên. Tay nắm chặt chuôi kiếm hướng lên trên cao rồi toàn thân dần bị một màn khí mờ ảo bao phủ như một vị thần nhân không nhiễm bụi trần.

Huyết Tinh Xà từ phía xa cảm nhận thấy trên người Đế Nguyên Quân bị một tầng mỏng linh khí màu đỏ tươi bao trùm và từ trên lưỡi kiếm bắt đầu truyền đến một cảm giác sắc bén vô cùng, nó gần như có thể cắt đứt được gần như mọi thứ. Ngay cả lớp lân phiến mà nó vẫn luôn tự tin cũng không thể ngăn cản lại.

Trong mắt nó, Đế Nguyên Quân lúc này giống như một tôn ma nhân giết người không chớp mắt với tầng linh khí đỏ tươi trông không khác gì máu tươi ngưng tụ thành sương. Dị tượng này sinh ra là nhờ vào việc giết chóc không ngừng và trong một thời gian dài.

Nhưng với cơ thể nhỏ bé, Đế Nguyên Quân chỉ là đứa trẻ mười hai, mười ba tuổi làm sao có thể ngưng tụ thành huyết sương như thế này được, điều này khiến Huyết Tinh Xà cảm thấy càng thêm bất an.

Nhưng nó không có thời gian để suy nghĩ thêm nữa, tứ cấp hung thú toàn lực tung ra, huyết khí sôi sục không ngừng. Nhưng chỉ với chừng đó nó vẫn cảm thấy không đủ, mặc dù chỉ vừa mới đột phá gần đây nên khả năng sử dụng thiên địa lực lượng cũng thấp phần khó khăn, nên hiện tại nó chỉ có thể sử dụng được một phần rất nhỏ mà thôi.

Chỉ với chừng đó thôi nhưng khí tức trên người nó hiện tại còn vượt qua cả trạng thái đỉnh phong, cực kỳ cường hãn.

Ngay sau khi tích tụ đủ, Huyết Tinh Xà cơ thể to lớn lúc này dần dần thu nhỏ lại, từ một đầu hung thú dài hơn năm mươi mét nay bị thu nhỏ đi chỉ còn một phần mười, toàn thân nhỏ được bao bọc bởi từng lớp lân phiến dày xếp chồng lên nhau như một cái áo giáp bất dung bất nhập.

Cơ thể nó vận lực rồi lao mạnh về phía trước giống như một mũi tên không thể cản phá lao nhanh gấp mấy lần vận tốc âm thanh.

Viu!

Ngay sau khi ngưng tụ thành công, Đế Nguyên Quân dần dần mở mắt, ánh mắt nhìn chằm chằm về phía Huyết Tinh Xà rồi nở một nụ cười nhẹ.

“Ta từng ở trong một vùng cấm địa mà săn giết không ngừng, thầy chất thành núi, huyết lệ nhiễm thương khung”.

“Sát ý thành hình, thành kiếm”.

“Nay ta mượn nhờ một ý niệm, liên tưởng lại. Nay ta ngộ được một tia kiếm ý. Mặc dù chỉ một tia nhưng giết người chỉ cần một kiếm”.

“Kiếm ý tên Thiên Sát”.

Thiên cấp hạ phẩm kiếm pháp, Dụ Linh Kiếm, Thiên Sát Cô Nhân Kiếm!

Ngay khi niệm kiếm chiêu, cơ thể Đế Nguyên Quân dần bùng nổ chân nguyên, thịnh linh. Khí tức hân giống như đã đột phá mà ập ập đến một đẳng cấp mới, thực lực cũng vì thế mà tăng lên gấp gấp ba lần.

Ánh mắt hồ hững nhìn lại một cái rồi phát lực lao lên, lưỡi kiếm bị kéo lê trên trông một quãng dài rồi dần dần đưa lên cao. Một kiếm hạ xuống với vô tận kiếm khí, ánh kiếm lướt qua. Vô tận quang mang ánh lên liên tục hướng về phía cơ thể Huyết Tinh Xà mà chém xuống.

Rống!

Ngay khi chạm đến, Huyết Tinh Xà chỉ có thể rống lên một tiếng, ngay sau đó lưỡi kiếm Đế Nguyên Quân chém qua. Từng tầng lân phiến xếp chồng lên nhau vẫn giống như đậu phụ, bị một kiếm trăm thành hai nửa.

Một kiếm qua đi, thi thể Huyết Tinh Xà bị cắt ra làm hai mà rơi xuống trên nền đất. Song ở bên kia, Đế Nguyên Quân cũng không hơn kém gì, ở phía một bên hông vẫn không thể tránh khỏi công kích mà hiện lên một cái hắc động.

Cả hai rơi xuống, từ trong nhũn trừ vật lấy ra một viên đan dược chữa thương nuốt vào. Hồi phục một chút chân nguyên, Đế Nguyên Quân tay chỉ thành ấn rồi dần dần có một cái hắc động màu đen bao bọc lấy cả hai rồi từ từ trôi đi mất.

Đế Nguyên Quân ngay sau khi rời đi mà không hề hay biết, một kiếm vừa rồi kết hợp cùng kiếm ý nó bá đạo tới mức nào, ngay sau khi giết chết Huyết Tinh Xà, nó vẫn không có dấu hiệu dừng lại mà một mạch bay đi, hướng về phía bên ngoài đại trận mà đánh phá.

Rầm!

Một tiếng nổ lớn từ phía bên trong vang lên, ngay tại điểm phát nổ. Từ bên ngoài đại trận trông thấy một vết cắt lớn do kiếm chiêu tạo nên.

Và phía bên ngoài!

Phốc!

“Không thể nào?”.

“Đại trận... Đại trận đã bị phá?”.

Một vị trận pháp đại sư bỗng phun ra một ngụm máu tươi rồi thốt lên một cách kinh sợ.

“Cái gì?”.

Đại trận tan biến, đám hung thú bị vây nhốt ở bên trong như được giải thoát, chúng giống như bầy kiến vỡ tổ mà tức tốc bỏ chạy sâu vào bên trong Nam Hoang Sơn Mạch.

“Thiên cấp kiếm pháp, Kiếm ý cấp bậc thiên địa”.

Còn đám người ở bên trong, ngay sau khi cảm nhận được kinh khủng kiếm ý cùng kiếm chiêu nên đã sợ đến mức vỡ mật mà không dám hó hé gì. Chỉ riêng có một vài người vẫn còn bình tĩnh đứng lại đó mà nhìn về phía bắt đầu kiếm chiêu mà thốt lên. “Rốt cuộc là ai?”.

- - -

Ps: Chương cuối trong ngày, cảm giác ta viết chương này vẫn chưa thấy đủ độ nên có thiếu sót gì mong các đh thông cảm. Nếu thấy truyện ta hay thì đừng quên cho ta một like, một bình luận, một đề cử nha. Đa tạ đh.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Gia Là Siêu Cấp Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Vòng thứ hai kết thúc

2 canh giờ sau!

Đại trận bị phá hủy hoàn toàn đã được một quãng thời gian và đã đang dần trôi về thời điểm cuối cùng của vòng thứ hai nhưng vẫn có rất nhiều người chưa quay trở lại.

Một phần vì đại trận bị phá, hung thú đã tháo chạy đi hết toàn bộ, khiến phần thi cũng gặp ảnh hưởng không hề nhỏ.

Ở phía bên ngoài!

Những lão giả kia cũng đang rất đau đầu vì vấn đề này, họ nghi ngờ có người nào đó trà trộn vào bên trong đại trận nhằm phá hủy đại trận ngăn không cho vòng thứ hai này diễn ra. Nhưng suy nghĩ một lúc lâu cũng không tìm ra được thủ phạm.

Bởi vì loại kiếm ý này rất đặc biệt, lấy chém giết, lấy sự tàn bạo mà ngộ ra nên không mấy ai có thể sử dụng. Và với loại kiếm chiêu này cũng rất là kỳ lạ, họ chưa một lần nào gặp qua một loại kiếm có uy lực bá đạo mà chưa bao giờ nghe tên.

Ban đầu họ nghi ngờ là do những người của các vực khác âm thầm động nhằm ngăn cản nhưng việc này nhanh chóng bị bác bỏ bởi vì những cường giả đỉnh cấp của các vực khác lúc này cũng đang có mặt ở đây.

Ngồi đợi đám người từ bên trong đi ra, mỗi một người đều chờ đợi một lời nói của đám đệ tử kia. Nhưng hiện tại chỉ mới có một vài đệ tử của các đại gia tộc đi ra mà thôi. Nhưng bọn họ cũng không biết chuyện gì đã xảy ra. Mà chỉ biết được là có một trận chiến giữa tứ cấp hung thú và người nào đó mà thôi.

Còn về kiếm chiêu này thì không thể xác định được.

“Hahaha. Các ngươi đùa ta chắc? Ngươi đại gia tộc, có đệ tử nào có thể dưới mười lăm tuổi tu luyện được một bộ địa cấp công pháp đạt tới đại thành, chứ đừng có nói đến thiên cấp kiếm pháp”.

“Các ngươi nghĩ thiên cấp kiếm pháp là rau cải ngoài chợ hay sao?”.

“Ngay cả trong một đại gia tộc cũng không thể lấy ra quá hai, ba bộ. Mỗi một cuốn cũng là thuộc chí cao công pháp của gia tộc”.

“Nhưng một kiếm này chắc chắn không thuộc về Tây Vực bọn ta? Lão già ta có thể lấy đầu để chứng thực”.

“Hừ...”.

“...”.

“Các ngươi cũng phải biết, vòng thứ hai này đều có giới hạn về số lượng, đám đệ tử đi vào chỉ có hơn một trăm người, ai ai trong số chúng cũng được xem là tinh anh. Bằng mắt các ngươi cũng đã thấy, điều này ta không cần phải nhắc đến”.

“Ta nghĩ, kiếm chiêu kia là của một đệ tử nào đó gặp phải nguy hiểm nên mới sử dụng một loại bí bảo phòng thân nào đó mà thôi”.

“...”.

Đám lão giả đứng ở phía bên ngoài lời ra tiếng lại rôm rã.

Ở trong sâu!

Hắc động bao bọc Đế Nguyên Quân cùng Huyết Tinh Xà trôi đi đã được gần hai canh giờ nhưng vẫn không có dấu hiệu dừng lại.

Trải qua một đoạn thời gian, Đế Nguyên Quân đã ăn vào không biết bao nhiêu là đan dược trị thương nên những thương tích trên người gần như đã khỏi. Chỉ còn một chút tổn hại ở trong cơ thể nữa mà thôi, chỉ cần nghỉ ngơi một thời gian là có thể trở lại trạng thái đỉnh phong nhất.

Và ngay lúc này, ở bên trong hắc động, Đế Nguyên Quân ngồi xếp bằng lơ lửng ở trên không đang không ngừng hấp thu tinh huyết cùng với nhục thân của Huyết Tinh Xà để bồi luyện thân thể.

Trải qua một trận chiến, cơ thể gần như đã đạt đến giới hạn và hiện tại đang có dấu hiệu đột phá. Mặc dù không có linh dược phụ trợ nhưng với một loại hồn thú chứa nhiều tinh huyết như Huyết Tinh Xà thì đó là một thứ giúp luyện thể không khác gì một cây linh dược cấp cao. Hắc động xoay chuyển càng nhanh, tốc độ hấp thụ cũng ngày một đến bước cuối cùng. Cho đến khi, thi thể Huyết Tinh Xà bị rút hết toàn bộ thì mới chịu dừng lại.

Từ bên trong đi ra, Đế Nguyên Quân mang một bộ trang phục rách nát đang nhìn ngó xung quanh. Hiện tại hắn không hề biết được bản thân bị di chuyển đến vị trí nào rồi. Mặc dù vẫn còn nằm trong Nam Hoang Sơn Mạch nhưng khoảng cách so với đại trận cũng phải xa hơn hai trăm dặm.

Không kịp chuẩn bị, Đế Nguyên Quân tức tốc chạy nhanh về phía trước. Nhục thân được bồi luyện, mỗi bước chân chạy đi là cảm nhận được cơ thể lúc này đã trở nên nhẹ đi trông thấy. Trải qua một trận chiến ác liệt, nhục thân hiện tại đã có thể so sánh được với Thức Nhân cảnh tầng bốn rồi.

Chạy đi được một lúc. Bất chợt, bước chân bỗng dừng lại.

Lúc này bắt đầu như mới đề ý đến chuyện gì đó, từ bên trong nhãn lần ra một viên tinh hạch của nhị cấp đỉnh phong hung thú, Đế Nguyên Quân ánh mắt hơi trầm tư một chút.

“Chùng này chắc chưa đủ để qua vòng tiếp theo, phải tìm lại thi thể của đầu Huyết Tinh Xà tam cấp đỉnh phong kia mới được”.

Suy nghĩ một lúc, Đế Nguyên Quân chuyển hướng.

Chạy đi được gần năm phút!

Trước mắt, thi thể Huyết Tinh Xà dần dần hiện ra. Nhưng khi chạy lại gần thì mới phát hiện, tinh hạch đã bị người ta lấy đi được một lúc rồi.

Nhìn xuống nền đất, Đế Nguyên Quân phát hiện có ba dấu chân khác nhau đi qua lại. và cả ba đều đi chung một hướng về phía trước.

Không chần chừ thêm nữa mà chạy nhanh về phía trước, đuổi theo nhóm người lấy trộm tinh hạch kia. Tốc độ của hắn có thể nhanh gấp mấy lần những người kia nên rất nhanh là có thể đuổi tới.

“Ta quả thật là may mắn, chỉ đi tìm một lúc là phát hiện thi thể của tam cấp đỉnh phong hung thú, chuyến đi này cũng thật là quá may mắn”. Nam tử mặc một bộ môn phục màu xám tro đi ở giữa nhìn vào viên tinh hạch vui vẻ nói.

“Chỉ cần viên tinh hạch này thì nhóm ba người ta có thể an toàn tiến vào vòng tiếp theo rồi”.

“Hahaha. Đúng”.

“Nhưng kẻ nào cũng quá thật là ngu ngốc, dốc sức đánh giết như cuối cùng tinh hạch lại về tay ta”.

“...”.

Cả ba người cười nói vui vẻ rồi đi mà không hề hay biết phía đằng sau đang có người đuổi tới.

“Đám ăn trộm tinh hạch của tiểu gia ta?”. Khoảng cách hơn hai mươi mét, Đế Nguyên Quân lớn tiếng quát. “Đứng lại cho ta”.

“Hahaha. Có giỏi thì đuổi theo mà giành lại”. Ba tên kia vui vẻ quay đầu mà chế nhạo.

“Con mẹ nó nhà các ngươi”.

Vừa dứt lời, Đế Nguyên Quân tiếp tục gia tăng tốc độ, khoảng cách ngắn như này chỉ cần trong giây lát là có thể đuổi kịp.

Mấy giây trôi qua, ba người kia một mực chạy nhanh về phía trước lúc này không còn cảm nhận được khí tức của người đuổi theo nên dần dần chậm lại. “Dọa lão tử hết hồn chứ?”.

“Lão đại, nếu thật sự hấn muốn lấy lại tinh hạch thì như thế nào?”. Nam tử đứng ở phía bên cạnh lên tiếng.

“Còn thế nào nữa tên ngu này, ba người chẳng nhẽ không đánh lại được hấn?”.

“À... Phải phải...”.

Ba người kia cười nói mà không hề để ý đến, phía trước đột nhiên xuất hiện một bóng người nhỏ con đang đứng đợi họ. Lời nói cũng vì thế mà dần vang vọng lại gần. “Hừ, vừa trộm tinh hạch vừa muốn đánh ta?”.

“Dò. Ta lại tưởng là ai, chỉ là một tên Ngung Hải cảnh tầng hai mà cũng dám chặn đường ba người bọn ta?”.

“Đây có một ngàn linh thạch xem như thiếu gia ta mua viên tinh hạch này”. Nam tử lấy ra một cái túi rồi ném mạnh về phía trước.

“Cút”. Gạt bỏ túi linh thạch kia, Đế Nguyên Quân quát lớn một tiếng rồi đưa tay chop tới.

“Ngươi”.

“Được, thế để thiếu gia ta đây đích thân dạy ngươi một bài học”.

Bình bốp bốp bình!

Một giây lát sau!

“Hừ. Dám ăn trộm đồ của tiểu gia ta?”. Ngay sau khi xử lý xong đám người, Đế Nguyên Quân lên tiếng. “Đáng đợi”.

“Vâng, vâng. Đừng đánh nữa... Tiểu đệ không giám lấy nữa. Tha cho ta đi”. Nam tử nằm bẹp ở trên nền đất với gương mặt sưng vù, cặp mắt đỏ lừ cố gắng nhìn lên nói.

“Hừm. Nhìn trang phục thì ngươi chắc các ngươi đều là hào môn thế gia?”. Thu Huyết Tinh thạch vào trong tay, Đế Nguyên Quân tay vuốt cằm lên tiếng hỏi.

“Vâng... vâng... Bọn ta đều là người của gia tộc Nhan Thị”. Tên cầm đầu nằm la liệt trên đất run rẩy trả lời.

“Thế Nhan Thị tài phú có mạnh không?”.

“Tất nhiên. Gia tộc ta không mạnh về tu luyện nhưng tài phú thì có thể xem là nhất nhì trong các gia tộc lớn”. Mặc dù bị đánh cho bầm dập nhưng sau khi nghe Đế Nguyên Quân hỏi lại nhanh chóng vực dậy, bên trong ánh mắt dần nổi lên gọn sáng.

“Ồ. Vậy thì tốt”. Chợt, Đế Nguyên Quân nở một nụ cười kỳ lạ rồi nói. “Thế có một chút này đáng là gì?”.

“Nhanh chóng đưa hết nhẫn trữ vật đây cho tiểu gia?”.

“Cái gì?”. Nhan Thị thiên kiều chợt hét lớn thất thanh. “Cái này không thể lấy đi được”.

“Ồ. Không phải Nhan Thị các ngươi có tài phú rất mạnh sao? Chỉ một vài cái nhẫn trữ vật này thì đáng là gì?”. Lấy tay vẫy vẫy, Đế Nguyên Quân nở một nụ cười tươi thích thú.

“Không được?”.

“Con mẹ nó, các ngươi muốn ăn đòn tiếp hay sao?”. Bị Nhan Thị thiên kiều hất tay, Đế Nguyên Quân quát lớn.

Bình. Bốp. Chát!

“Ah... Ah... Ah”.

“Hừ thế này có phải nhanh hơn không”. Không chịu thêm được nữa, cả ba người kia ngoan ngoãn giao ra nhẫn trữ vật. Nhanh tay bắt lấy, Đế Nguyên Quân vui vẻ cất đi rồi rời khỏi nơi này.

“...”.

Ngay khi quay trở lại, trước mắt hấn đã tụ tập gần như đông đủ mà chỉ thiếu một vài người nữa thôi, từ bên trong đi ra mà mang một bộ áo quần lấm tẩm máu và rách rưới nên rất thu hút ánh mắt của những người ngoài kia. Ai ai cũng nhìn với vẻ mặt khinh thị.

“Đúng là phế vật, đánh có vài con hung thú mà đã chạt vật như vậy rồi?”. Từ bên trong đi ra, Mộng Vân Huyền gương mặt chợt nở một nụ cười rồi chăm chọc.

Rồi những người kia cũng bắt đầu ủa vào.

Bỏ mặc ngoài tai những từ chế giễu, Đế Nguyên Quân lấy ra viên tinh hạch rồi giao nộp.

“Chỉ là nhị cấp đỉnh phong hung thú thôi sao?”. Vị lão giả liếc mắt nhìn một cái rồi lên tiếng.

Ngay lập tức đám người kia bắt đầu ồ lên, trong số đó, Mộng Vân Huyền càng thêm khoái chí mà không ngừng tang bốc những người xung quanh.

“Uổng công tỷ tỷ ta tin tưởng vào người?”.

“Cái gì mà Vô Lương sư phụ chứ? Chỉ là đùa yếu kém mà thôi”.

Nghe thấy, Đế Nguyên Quân liếc mắt nhìn qua một cái rồi nhếch mép đáp lại. “Chỉ những kẻ tự luyện mới lảm miệng như vậy”.

"Nếu bản thân cảm thấy tự tin thì ta đợi người ở trên lôi đài".

“Mộng gia thiên kiêu cũng không gì hơn cái này?”.

“Người...”. Mộng Vân Huyền tức giận quát.

Nói xong, Đế Nguyên Quân tiếp tục lấy ra một viên tinh hạch khác, ngay lập tức. Toàn trường trở nên yên tĩnh.

“Tốt. Rất tốt. Tam cấp đỉnh phong tinh hạch”.

Ngay sau khi nhận lấy kết quả, Đế Nguyên Quân quay người, trực tiếp đi lên phi toa rồi tiến vào trong phòng mà không cần để ý đến những người còn lại.

Vòng thứ hai cuối cùng cũng qua đi, kết quả của hai mươi người được tiến nhập vào vòng trong cũng đã có. Với một tiên tinh hạch tam cấp đỉnh phong hung thú, Đế Nguyên Quân dễ dàng tiến vào vòng thứ ba. Tiếp theo đó là những tinh anh của các gia tộc khác.

Và đặc biệt là những thiên kiêu của ngũ đại gia tộc chưa một ai bị loại.

“Quay trở về Thiên Kiêu Thành – Vòng cuối cùng sẽ diễn ra trong vòng một tuần tới”. Lão già quát lớn tiếng rồi điều khiển phi toa bay đi.

- - -

Ps: Lâu rồi mà không có ai có nhận xét gì cho ta sao? Ta buồn đó. Hiu hiu...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Gia Là Siêu Cấp Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 74: Ngũ hành tinh thạch

Sau khi rời khỏi phi toa được một lúc một lúc!

Ngay khi quay trở về phòng, Đế Nguyên Quân vui vẻ lấy ra ba cái nhân trữ vật. Nhìn ngắm nó một lúc rồi nói. “Không biết Nhan Thị thiên kiêu có thể cho ta bất ngờ gì đây”.

Nhanh chóng đẩy chân nguyên vào bên trong cắt đứt chân nguyên của ba người kia rồi mở ra cái đầu tiên.

Thần thức tiến vào sâu bên trong, Đế Nguyên Quân nhanh chóng cảm thấy thất vọng. “Nghèo quá vậy?”.

Cái nhân đầu tiên được mở ra. Trước mắt chỉ có hơn một vạn linh thạch thượng phẩm, một ít đan dược tam phẩm giúp tăng tốc độ tu luyện và một ít linh dược cấp thấp. Điều này càng khiến suy nghĩ trong đầu hắn có chênh lệch rất lớn.

Vứt qua một bên, Đế Nguyên Quân tiếp tục mở ra cái thứ hai. Nhưng cái này lại tiếp tục khiến hắn cảm thấy thất vọng hơn nữa. Nó còn chẳng có thứ gì ngoài hai vạn linh thạch thượng phẩm cùng một cuốn công pháp địa cấp mà thôi.

“Nhan Thị không phải có tài phú lắm sao?”. Đế Nguyên Quân ca thán. “Đệ tử tinh anh như này ở ngoài chợ có đầy. Mang tiếng là người của gia tộc lớn”.

Tiếp tục vút bỏ. Đế Nguyên Quân mở cái nắp cuối cùng, đây cũng chính là cái lấy được từ trên người của Nhan Thị thiên kiều kia. Ban đầu trông thấy biểu cảm thất thần sợ hãi đã khiến Đế Nguyên Quân cảm thấy có chút nghi ngờ về thứ ở bên trong.

Nhưng khi thấy hai cái kia không có thứ gì hữu dụng nên hắn không còn cảm thấy hứng thú như trước nữa.

“Haizzz...”. Ngay khi mở ra, Đế Nguyên Quân thở dài ra một hơi mạnh.

“.....”.

“Lão thiên may ra còn có mắt. Tiểu gia ta giàu to rồi”. Khung cảnh trắng lè đập vào mắt, Đế Nguyên Quân không kiềm chế nổi sự kích động mà la toáng lên. May mắn căn phòng đã thiết kế một trận pháp nhỏ bảo vệ nên những tiếng động này không thể thoát ra ngoài được.

Trước mắt, một đồng linh thạch cực phẩm nằm xếp chồng lên nhau đang không ngừng phát ra tinh quang, linh khí ở bên trong cũng cực kỳ nồng đậm. Nó nồng đậm tới mức gấp mấy lần linh khí ở bên ngoài. Và với số lượng hơn một vạn cang khiến Đế Nguyên Quân bóng con mắt hơn nữa.

Chưa hết. Ngay bên cạnh đồng linh thạch kia còn có ba viên tinh thạch lớn hơn một nắm tay với đầy đủ màu sắc đang không ngừng tỏa ra năng lượng kinh khủng của mình. Mặc dù bị phong ấn ở bên ngoài nhưng khí tức của nó không thể thoát khỏi cảm nhận của Đế Nguyên Quân.

“Đây là?”. Đế Nguyên Quân cảm thụ năng lượng ở bên trong rồi trầm tư một lúc.

Một viên tinh thạch màu đỏ phát ra một dòng năng lượng điên cuồng, cực kỳ nóng bỏng. Trong ánh mắt Đế Nguyên Quân có thể thấy được một màn ảnh cực kỳ sinh động, điều này khiến cho hắn lâm vào hoạt ảnh đầy mê mị mà khó lòng có thể cưỡng lại được.

Phía bên trong đó là một tôn chim khổng lồ với sải cánh cực kỳ to lớn. Lúc cơ thể nó đạt đến cực đại thì một sải cánh thôi cũng có thể ôm trọn được một quả tinh cầu. To lớn là vậy nhưng thứ sức mạnh của nó khiến người ta không khỏi sợ hãi. Với ngọn lửa rực cháy trên người nóng bỏng tới mức mà có thể thiêu rụi tất cả mọi thứ.

Một viên khác thì lại mang màu lam cực kỳ huyền bí, nó có vẻ ngoài tương đối giống với những viên linh thạch cực phẩm nhưng màu sắc bên ngoài lại sáng hơn nhiều và ba động chân nguyên cũng khác hoàn toàn. Ngay sau khi xâm nhập thần thức vào bên trong, Đế Nguyên Quân thân thể chùng xuống giống như bị chìm sâu xuống đáy biển sâu vô tận. Cảm giác toàn bộ cơ thể cực kỳ nặng nề.

Viên tinh thạch đầu tiên mang lại một cảm giác nóng bỏng, rực cháy thì viên này nó lại cực kỳ khác biệt. Nó gần như trái ngược một cách hoàn toàn. Đó là sự huyền bí, khôn lường, vững chãi, và không thể cân phá. Một loại phòng ngự mạnh mẽ nhất mà Đế Nguyên Quân từng cảm nhận được.

Trong đầu Đế Nguyên Quân lúc này chợt xuất hiện một ý nghĩ. ‘Cho dù ta đạt tới đỉnh phong cũng không thể phá vỡ được lớp phòng ngự này?’.

Trong một giây lát, sâu dưới đáy biển. Một cặp mắt màu lam bích sáng lên khiến mọi thứ xung bị khuấy động kịch liệt, thần thức xâm nhập vào bên trong cũng bị đẩy ra ngoài một cách nhanh chóng.

Tiếp đến viên tinh thạch cuối cùng. Đó là một viên có màu trắng trong trông rất là tinh khiết. Nhưng với vẻ tinh khiết đó lại khiến Đế Nguyên Quân phải giật mình. Thứ sức mạnh ẩn chứa ở bên trong cường hãn tới mức có thể chấn diệt thế gian vạn vật. Ngay cả thần thức là một dạng linh hồn nhưng đối mặt với thứ sức mạnh kia cũng không thể nào tiến lại gần.

“Ngũ hành tinh thạch?”. Ngay sau khi cảm thụ xong, Đế Nguyên Quân chợt thốt lên.

Ngũ hành tinh thạch là một loại tinh thạch cực kỳ đặc biệt và cực kỳ hiếm thấy. Nó là kết tinh của trời đất và trải qua hàng ngàn hàng vạn năm ngưng kết lại. Mặc dù nó rất khó để có thể tìm thấy nhưng khả năng mang lại của chúng lại cực kỳ hạn chế.

Ở trong mắt của người tu luyện, nó chỉ được xem là một loại phụ trợ tu luyện mà thôi, thậm chí chúng còn được dùng để luyện đan và cả luyện khí. Nhưng đối với những người có thuộc tính liên quan đến ngũ hành mà nắm giữ chúng thì không khác gì hồ mọc thêm cánh.

Vừa có thể tăng tốc độ tu luyện, vừa có thể dùng để làm sinh mệnh bản nguyên và thiếu sót của nó lại cực rõ ràng, nó quá dễ dàng để bị khắc chế. Nhưng đối với người mang thuộc tính ngũ hành thì mới có thể xem là hoàn mỹ mà không để lộ một kẽ hở.

“Hahaha... Thật không ngờ. Một Nhan Thị gia tộc lại có ba trong năm viên, chuyển đi này của ta quả thật là quá lời”.

“Nhưng, đại trận phong ấn bên ngoài vẫn còn chưa tiêu tan, như thế này thì chưa thể nào ngưng luyện ngũ hành chỉ tùy được?”.

Tung ba viên tinh thạch lên không, Đế Nguyên Quân đảo mắt nhìn một vòng rồi lên tiếng.

“Được rồi, chuyện này lát nữa rồi tính tiếp, ta tiếp tục nhìn xem còn có đồ tốt nào nữa không?”.

Tiếp tục đẩy thần thức đi vào sâu bên trong, toàn bộ không gian bên trong bị thần thức bao phủ đang bắt đầu truy tìm.

Một lúc sau!

“Hai gốc Huyền Liên địa cấp trung phẩm linh dược, một bình Huyết Tinh Xà ngũ phẩm, một Huyết Tinh Đan tam phẩm, một kiện Quyền Tráo là bảo khí thượng phẩm”.

“Không tệ”.

“Không hổ là Nhạn Thị thiên kiêu”.

“Thôi chết, ta quên mất”.

Chợt, Đế Nguyên Quân giật nảy mình giống như chợt nhớ đến chuyện gì.

Sau đó lại gấp gấp chạy nhanh ra bên ngoài.

Một mạch chạy đi, cho đến khi trước mắt là một tòa lâu các rộng lớn, chỉ đứng ở bên ngoài nhìn vào thôi cũng đủ để khiến người ta kinh ngạc. Tòa lâu các này cao khoảng chừng một trăm trượng với tổng cộng là năm tầng. Mỗi một tầng là một quy định riêng dành cho những người tu luyện.

“Không hổ là Vạn Kim Lâu”.

Đế Nguyên Quân kinh ngạc thốt lên.

Vạn Kim Lâu, đó một trong những tông môn luyện khí hàng đầu của Nam Vực. Tại trong Thiên Kiêu Thành thì Kim Lâu này được rất nhiều thiên kiêu đề ý đến. Và những năm gần đây, Luyện Kim Lâu được rất nhiều đệ tử tinh anh tin tưởng để đúc luyện vũ khí của mình.

“Xin chào. Không biết tiểu sư phụ đến nơi này có việc gì?”.

Đế Nguyên Quân bước chân chậm rãi bước vào bên trong cái cổng lớn rồi đi vào bên trong một gian phòng nhỏ ở bên ngoài thì bị trưởng quản với thân hình mập mạp chặn lại.

“Chào trưởng quản. Ta muốn mua một vài tấm Phá Trận Phù cùng một chút tinh thạch, không biết Vạn Kim Lâu có hay không?”.

Đế Nguyên Quân gật đầu rồi nói.

“Hahaha... Đừng bảo là một Phá Trận Phù nhỏ nhoi mà thậm chí Luyện Thân Phù ở chỗ ta còn có mấy tấm”. Trưởng quản cười lớn đáp lại.

“Tốt”.

“Xin mời vào bên trong”. Trưởng quản đưa cho Đế Nguyên Quân một tấm lệnh bài rồi hướng tay vào bên trong nói.

“Đa tạ”.

Tiến vào bên trong!

Đế Nguyên Quân tìm đến một tên đệ tử gần đó rồi giao ra tấm lệnh bài, ngay lập tức. Tên đệ tử đó vui vẻ lên tiếng.

“Đệ tử Trung Lượng, xin mời tiểu sư phụ”.

“Trước tiên dẫn ta mua một ít tinh thạch đi, còn Phá Trận Phù một lát nữa ta quay lại sau”. Đế Nguyên Quân đưa ra một tờ giấy trắng ghi chép cho tên đệ tử rồi lên tiếng.

“Những tinh thạch hiếm thấy này không phải một đệ tử nhỏ bé không thể biết được, nên Tiểu sư phụ, xin đợi một chút”. Ngay sau khi đọc qua, Trung Lượng thần sắc sáng lên nhưng nhanh chóng thay vào dáng vẻ thất thần.

“Ồ vậy sao?”.

Vừa dứt lời, Trung Lượng mang theo tờ giấy ghi rồi tiến nhập vào sâu ở bên trong kia một lúc lâu thì mới quay trở lại.

“Tiểu sư phụ, xin mời đi theo ta”.

Tiếp tục đi sâu vào bên trong, Đế Nguyên Quân được dẫn đến một căn phòng nhỏ ở trong góc thì dừng lại.

Ở phía sau cánh cổng, Đế Nguyên Quân có thể cảm nhận được linh khí nồng đậm bị một ngăn chặn lại.

“Xin mời vào bên trong”. Trung Lượng đẩy cửa, đưa tay hướng vào bên trong mời.

Trước khi đi vào, Đế Nguyên Quân không quên lấy ra một trăm linh thạch thượng phẩm đưa cho.

“Đa tạ tiểu sư phụ”.

Điều này khiến Trung Lượng không ngừng vui lên, gương mặt sáng ngời với nụ cười lớn.

Đối với một tên đệ tử tạp dịch thì một tháng chỉ có được một chút linh thạch mặt cấp thôi. Nên với một trăm linh thạch thượng phẩm này là một thứ rất là to lớn trong mắt Trung Lượng.

Tiến vào bên trong!

Ngay lập tức, một thanh âm lão giả vang lên.

“Lâu như vậy mới có người hỏi mua Tâm Thạch, Xuyên Tâm Thạch, không biết ngươi đây là muốn tạo một trận pháp gì?”.

“Chỉ học đòi mà thôi, không đáng nhắc đến”. Đế Nguyên Quân thẳng thắn từ chối trả lời. “Không biết những loại tinh thạch này còn có hay không?”.

“Ngoại trừ Ngũ Hành Tinh Thạch thuộc hệ mộc, hệ thổ thì những loại khác đều có”. Lão giả nhìn qua tờ ghi rồi lên tiếng.

“Hiếm có đến vậy sao?”.

“Hai loại tinh thạch này từ lâu đã không thấy xuất hiện nên muốn tìm được thì phải dựa vào cơ duyên. Còn việc hỏi mua thì ta có thể khẳng định một điều là toàn bộ ngũ vực chắc chắn sẽ không mấy người có chứ đừng nói đến có người bán”.

Lão giả lắc đầu trả lời.

“...”.

“Vậy thì có thể chuẩn bị cho ta những loại còn lại không? Một thứ một viên”.

“Nghe vậy, giống như ngươi xác định chỉ tạo trận một lần?”. Lão giả kinh ngạc hỏi. “Không sợ bị sai phạm hay sao?”.

“Chỉ là một tiểu trận, một lần là quá đủ rồi”. Đế Nguyên Quân gật đầu trả lời.

“Hahaha. Tốt. Đúng là tuổi trẻ tài cao”. Lão giả nghe thấy vậy liền cười lớn một tiếng rồi phát tay một cái. Ngay lập tức, hơn mười viên tinh thạch bị hút lại bay lơ lửng ở trên không.

“Tinh thạch của ngươi đây, tất cả hết bảy vạn tám ngàn ba trăm linh thạch thượng phẩm”.

“Được”. Từ trong nhẫn trữ vật lấy ra, bảy ngàn tám trăm ba mươi linh thạch cực phẩm giao cho lão giả rồi quay người rời đi.

“Thú vị”. Đợi bóng dáng Đế Nguyên Quân biến mất, lão giả nở một nụ cười nhẹ rồi thì thầm

- - -

Ps: Nay ta tụt hứng viết truyện quá các đh oiiii. Chán ghê ấy.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Gia Là Siêu Cấp Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Mộng Vân Xuyên

Ở trong phòng!

“Như thế này chắc được rồi”.

Đế Nguyên Quân lấy ra những viên tinh thạch xếp ở trên nền đất rồi vận sức đánh vỡ rồi bàn tay nhỏ nhắn nghiền ép tinh thạch thành bụi phấn. Cho đến khi toàn bộ đều bị nghiền thành phấn thì dừng lại.

“Ngưng Tùy Trận – Khởi”.

Tay phải chấp lại rồi đưa ra phía trước rồi đẩy dùng thần thức quét xuống. Từ đám bụi phấn tinh thạch phía bên dưới như được một bàn tay mờ ảo vẽ trên nền đất một cách đều đặn cho đến khi chúng xếp thành một vòng tròn bao quanh một khu vực nhỏ. Rồi từ từ di chuyển vào bên trong tạo thành các đường xoắn, các ký tự cổ.

Ngay khi vòng tròn trận pháp được vẽ xong, Đế Nguyên Quân hô lớn.

“Kết trận”.

Dần dần, trận pháp chột ánh lên một ánh sáng mờ ảo. Ở phía bên trong trận, linh khí lúc này giống như bị một cái máy vắt đang dần dần gò ép khiến linh khí dần kết tinh thành linh dịch nhỏ giọt xuống nền đất.

“Như thế này chắc là được rồi”.

“Tiếp tục là Dẫn Linh Trận”.

Vung nhẹ tay một cái, những bụi phấn còn dư lại bị thổi bay ra xung quanh rồi nhanh chóng tập trung tại bốn cái góc phòng, mượn Ngưng Tuy Trận làm mất bắt đầu ngưng một trận pháp khác bao bọc.

“Ngưng”.

Một tiếng hô lớn vang lên, khắp xung quanh căn phòng dần có một luồng gió tươi mát thổi qua, một cảm giác thoải mái dần dần bao trùm khắp cả căn phòng.

Mượn nhờ bụi phấn còn dư lại, Đế Nguyên Quân thiết kế một cái tiểu trận pháp giới hạn chỉ trong căn phòng không cho linh khí thoát ra.

Ngay khi trận pháp hình thành, linh khí xung quanh lúc này bắt đầu bạo động, chúng có một phương hướng bắt đầu tập trung lại.

“Như thế này là ổn rồi”.

Kế tiếp, Đế Nguyên Quân lấy ra Ngũ Hành Tinh Thạch đặt trôi lơ lửng trên không trung, nhanh chóng lấy ra Phá Trận Phù dán chặt ở bên ngoài.

Mượn nhờ hỗn độn chân nguyên làm lò luyện, huyết dịch làm chất dẫn. Đế Nguyên Quân ném ba viên tinh thạch vào bên trong Ngưng Tuy Trận.

Ban đầu, đại trận bị bức phù làm cho dao động, nhưng với hỗn độn chân nguyên mạnh mẽ trấn áp nên trận pháp dần dần ổn định lại.

“Tiếp theo là...”.

Tiếp tục lấy ra một tấm Ngự Lôi Phù đặt trong lòng bàn tay rồi nhỏ vào đó một giọt máu sau đó ném nó lên trên cao.

“Đánh”.

Roẹt roẹt!

Rầm!

Ngay sau tiếng quát vang lên, một tia lôi quang màu trắng từ tấm phù đánh xuống, khắp cả căn phòng đột nhiên rung mạnh.

Bị lôi quang đánh trúng, Phá Trận Phù dần dần bốc cháy. Mượn ngự lôi làm mực, ký tự trên tấm phù chột sáng lên rồi bay lơ lửng ở phía trước.

“Thu”.

Tay phải đưa lên, Ngự Lôi Phù giống như bị một sợi giây vô hình mạnh mẽ kéo lại.

Tiếp đến, Đế Nguyên Quân cơ thể trở nên nhẹ nhàng, hai chân đạp không dần dần tiến vào bên trong trận pháp. Ngay lập tức, Ngũ Hành Tinh Thạch như có linh tính mà bay xung quanh người.

Dần dần, khí tức trên người Đế Nguyên Quân dần dần tuôn ra. Ngưng Hải cảnh tầng hai viên mãn cường thế bắt đầu cường chế phá phong ấn trận.

Răng răng!

Chú ngữ được hỗn độn chân nguyên tiếp sức mà mạnh mẽ bám chặt vào bên trên bề mặt tinh thạch. Ngay lập tức, một thanh âm nứt gãy nhỏ vang lên.

Ở phía bên ngoài tinh thạch, từng đường nét nứt vỡ nhỏ dần dần lan tỏa rồi bao trùm khắp toàn bộ.

“Phá”.

Tay phải đưa lên hút tinh thạch bay lơ lửng ở phía trên, Đế Nguyên Quân quát lớn một tiếng.

Ngay lập tức, đại trận phong ấn rung lên kịch liệt, bị hỗn độn chân nguyên cùng với chú ngữ dần dần xâm nhập, từng vết nứt bên ngoài dần hiện lên một cách rõ rệt.

Rầm!

Ngay sau một tiếng nổ lớn. Phong ấn trận hoàn toàn vỡ nát, để lộ ba viên tinh thạch ánh lên, linh khí bên trong bị phong ấn một thời gian dài nay không còn thứ gì cản cản nữa nên trở nên bạo loạn phân tán xung quanh.

“Tự”.

Mặc dù linh khí bạo tán nhưng nó nằm trong trận pháp nên bị Đế Nguyên Quân kiểm soát gần như hoàn toàn. Ngay một lúc, ba loại linh khí dần dần tách ra, chúng yên ắng trôi lơ lửng ở trên nền đất. Một màn sáng này không khỏi quá mức sống động.

Linh khí này dần dần hóa hình thành linh thú nhỏ bay lơ lửng xung quanh.

“Hỏa chi linh vì Chu Tước vì Tôn, Kim chi linh vì Bạch Hổ chí Cường, Thủy chi lực vì Huyền Vũ chi Hộ”. Đế Nguyên Quân hai mắt nhắm chặt bắt đầu vào trạng thái thiền định, khóe miệng lầm nhảm một thứ tiếng cổ nào đó, ngay lập tức. Ba dòng linh khí ngưng kết kia dần trở thành một mẫu mực viết ra từng chữ ký tự cổ bay lơ lửng xung quanh người.

“Ngưng”.

Linh khí dần dần kết thành ký tự, Đế Nguyên Quân tiếp tục quát lớn. Từng chữ ký tự lần lượt dung nhập vào trong cơ thể. Chúng len lỏi qua từng lông tơ, từng kẽ tóc rồi đi theo từng mạch máu nhỏ đi đến khắp nơi. Tìm kiếm được vật chủ, những ký tự này không hề kiêu ngạo mà bạo phát xung quanh, mặc dù không gây bất kỳ ảnh hưởng nào nhưng cái cảm giác bút rút khó chịu như bị kiến bảo ở khắp nơi trong cơ thể.

Mặc dù những ký tự này nó không góp phần trong việc gia tăng sức mạnh của nhục thân cũng như không phải giúp cơ thể gột rửa mà chúng chỉ đang tìm đến điểm cuối cùng của người tu luyện mà thôi.

Cuối cùng, chúng tìm được đến đan điền, đó là một nơi chứa đựng chân nguyên nồng đậm nhất, đó chính là cội nguồn sức mạnh của người tu luyện, và đối với chúng thì đó chính là nhà của mình.

Ở bên trong đan điền!

Tôn Côn Bằng cao bốn trượng đang bay lượn thì bỗng nhiên, từ trên cao hạ xuống ba điểm sáng kỳ lạ đang không ngừng cuốn hút ánh mắt. Ban đầu, nó nhìn chằm chằm một lúc giống như không đành lòng, nhưng sau một lúc, tinh quang trong mắt dần lóe lên.

Rống!

Côn Bằng vùng mạnh người một cái, tiếng rống to lớn vang vọng rồi tức tốc lao về phía trước, cái miệng to lớn mở rộng hút những điểm sáng vào trong miệng rồi lâm vào ngủ say.

Trong lúc Đế Nguyên Quân vừa mới bế quan. Ở ngoài cửa, một bóng dáng nữ tử đang dần tiến lại gần, nàng ta đứng ngay phía trước cửa rồi dừng lại.

“Lại bế quan sao?”. Mộng Linh Nhi thì thầm.

Ánh mắt nàng nhìn đại trận bao bọc phía bên ngoài một lúc mà chỉ biết thở dài.

Thời gian một tuần trôi qua!

Ngay sau khi biết Đế Nguyên Quân đang bế quan, Mộng Linh Nhi không một lần đến làm phiền.

Ở bên trong!

Ngưng Tuyền Trận dần mất đi tác dụng của mình, trận pháp yếu đi rồi từ từ tiêu tán. Cùng với đó, Tự Linh Trận vì mất đi mất trận nên cũng sụp đổ theo sau. Linh khí nồng đậm bị gò bó trong một thời gian nên ngay lúc đại trận mất đi tác dụng, chúng giống như một đàn kiến bị vỡ tổ mà tràn ra xung quanh một cách nhanh chóng.

Ở bên trong màn sương kia, bóng dáng Đế Nguyên Quân bế quan dần dần hiện ra. Một thân ảnh nhỏ nhắn với ba điểm sáng nhỏ bằng đầu que tăm bay xung quanh theo quy tắc trông cực kỳ huyền bí.

“Giọt cuối cùng rồi sao?”.

Linh khí tán đi, Ngũ Hành Tinh Thạch cũng bị rút hết toàn bộ nguyên tủy thì tác dụng của nó cũng không còn, Đế Nguyên Quân liếc mắt nhìn qua thì ba viên tinh thạch hiếm có lúc trước nay lại trở thành một viên đá bình thường, không một chút ánh sắc.

Mặc dù đã rút hết toàn bộ nguyên tủy, nhưng trên gương mặt lại hiện ra vẻ thất vọng.

“Haizz. Ta quá kỳ vọng rồi”.

Tiêu tốn thời gian một tuần mới có thể rút nguyên tủy của chúng ra ngoài nhưng trái với mong đợi. Nhìn lại kết quả, Đế Nguyên Quân thở dài một hơi. “Chỉ có thể ngưng tụ được ba giọt”.

Đưa tay chạm vào điểm sáng gần nhất, ở đầu ngón tay truyền đến một cảm giác mát mẻ, sáng khoái giống như cơ thể đang hòa mình vào biển cả rộng lớn.

“Cuối cùng vẫn còn thiếu sót”.

“Nếu như có Ngũ Hành chi tâm cùng Ngũ Hành Tinh Huyết thì ta có thể ngưng tụ được “Bản Mệnh Thần Thông”. Đây là thứ mà lần tu luyện trước ta chưa thể đạt được”.

Đế Nguyên Quân đang trong lúc trầm tư thì bị một giọng nói êm dịu từ bên ngoài vọng vào.

“Vô Lương sư phụ?”.

“Đến lúc rồi”.

Đẩy cửa đi ra, trước mắt. Mộng Linh Nhi vui vẻ nở một nụ cười chào đón.

“Ah...”. Chợt nàng ta thốt lên một tiếng

“Mặt ta dính cái gì hay sao?”. Đế Nguyên Quân lên tiếng hỏi.

“À không”. Mộng Linh Nhi lắc đầu.

“Có việc gì cứ nói thẳng”.

“Mới một tuần thôi nhưng trông ngươi thật sự rất khác”.

“Khác?”.

“Đúng”. Mộng Linh Nhi nói với giọng điệu kinh ngạc. “Phong thái ngươi nay sao trông càng thêm huyền bí, khí chất hơn người, nhất là da dẻ càng trở nên trắng sáng căng mịn, và trên đầu...”.

“Đầu của ta sao?”.

“Mọc tóc rồi”. Mộng Linh Nhi hơi khó nói.

“Cái gì?”. Đế Nguyên Quân giật bắn người.

“Vô Lương sư phụ, ngươi yên tâm ta sẽ cho người cạo đi giúp...”. Mộng Linh Nhi nhanh miệng.

“Hahahaha.... Suốt mấy tháng trời, cuối cùng tóc của ta cũng mọc trở lại rồi”. Đế Nguyên Quân hai hàng nước mắt vui mừng chảy xuống.

“Ờ”. Ngay lập tức, Mộng Linh Nhi chết đứng người.

“Vô Lương sư phụ, ngươi... ngươi...”.

“Ngươi tưởng ta là tiểu sư phụ thật sao?”. Không để nàng ta kịp nói dứt lời, Đế Nguyên Quân vui vẻ cắt ngang. “Aahaha. Có tóc lại thật là thích”.

Lúc này, hình ảnh tiểu sư phụ trong lòng Mộng Linh Nhi hoàn toàn sụp đổ. Suốt dọc đường đi, nàng ta đã suy nghĩ rất lâu nhưng vẫn không thể hiểu được.

“Linh Nhi. Ngươi làm sao vậy?”. Chen chúc trong đám người, Mộng Linh Nhi như người mất hồn thần thờ bước đi thì bị một bàn tay vỗ vào bả vai.

“Ah...”. Chợt nàng ta giật mình thốt lên.

“Vân Xuyên ca ca”.

“Là ta đây?”. Mộng Vân Xuyên vui vẻ đáp. “Tên nào dám làm tiểu muội của ta mất hồn như vậy?”.

“Ta sẽ đánh gãy hai chân của hắn”.

“Không phải?”. Mộng Linh Nhi lấy lại tinh thần, gương mặt xinh đẹp nở một nụ cười nhẹ trả lời.

“Ca ca, ngươi đột phá”.

“Không nhục sứ mệnh”. Mộng Vân Xuyên đưa tay lên xoa xoa đầu trả lời.

“Chúc mừng Vân Xuyên ca ca”.

“Có gì mà phải chúc mừng, ta mất một năm mới đột phá được bình cảnh thì có chuyện gì đáng chúc mừng chứ?”.

“Sao lại không?”. Mộng Linh Nhi nhanh chóng phản trả. “Ca ca chưa đến ba mươi tuổi đã là Tinh Cực cảnh cường giả rồi, thử hỏi có mấy ai sánh kịp đâu?”.

“Sao có thể so sánh với muội cùng Vân Huyền được”. Mộng Vân Xuyên gật đầu nhẹ trả lời.

“À mà ta nghe nói là Vân Huyền gần đây đang bực bội chuyện gì sao?”. Chợt, Mộng Vân Xuyên lên tiếng hỏi.

“Có sao? Chắc là đang lo lắng về vòng thứ ba thôi, ca đừng quá dễ ỷ”.

“Cũng đúng, áp lực trên vai nó cũng không hề thấp. Nếu mà đối mặt với đám thiên kiều của các đại gia tộc kia ta cũng như vậy mà thôi”.

“Gần đây muội tìm được một trợ thủ rất đắc lực, có thể giới thiệu với ta không?”. Mộng Vân Xuyên hỏi.

“Không phải trợ thủ đắc lực, mà là hỗ trợ nhau thôi”. Mộng Linh Phi lắc đầu phản bác. “Để muội giới thiệu, đây là Vô Lượng sư phụ”.

“Người đâu????”. Mộng Linh Nhi quay qua, ánh mắt đảo xung quanh nhưng mà không nhìn thấy bóng dáng Đế Nguyên Quân nên thốt lên thành tiếng. Ngay sau đó, gương mặt của nàng chợt ửng hồng một cách ngại ngùng.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Gia Là Siêu Cấp Thiên Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 76: Mộng Vân Huyền x Ngô Thiên Thanh

“Toàn trường chú ý”.

“Vòng thi thứ ba chuẩn bị bắt đầu, những người tham gia thi đấu tiến hành bốc thăm”.

Phía bên dưới lời đài, những người đến đây quan chiến ngày một đông. Họ đang bàn tán xôn xao về vòng cuối cùng thi đột nhiên, một vị lão giả đập không lên tiếng. Thanh âm trầm ấm nhẹ nhàng nói ra nhưng toàn trường ai ai cũng nghe rõ từng chữ một.

Lão giả vung nhẹ tay một cái, ở phía bên dưới. Ba cái hộp lớn dần bay lên rồi hạ xuống ngay tại vị trí trung tâm của mỗi lời đài.

“Bắt đầu đi”.

Ngay sau tiếng nói, hai mươi người trên mỗi lời đài xếp thành từng hàng bắt đầu bốc thăm.

Nắm trên tay tám thẻ của mình, Đế Nguyên Quân lầm nhảm. “Số hai”.

“Trước khi vòng thứ ba bắt đầu, ta cũng có một số điều muốn nói”.

“Chắc các ngươi cũng đã biết, Thiên Kiều Tuyển chỉ là hình thức để tuyển chọn ra những nhân tài tinh anh nhất của Tây Vực có điều kiện để thay gia tộc tham dự Thiên Kiều Chiến Trường được hay không. Nên phần thi này nó sẽ khó khăn và gắt gao hơn nhiều”.

“Trước tiên là về quy tắc”.

“Rất đơn giản, vòng thi thứ ba này không có bất cứ quy tắc nào cả nên một khi đã quyết định tham gia thì tính mạng sẽ không được đảm bảo. Trận chiến chỉ kết thúc khi có một người chủ động đầu hàng hoặc bị giết chết...”.

“Rủi ro cao nhưng lợi ích cũng không hề nhỏ”.

“Tiếp theo là về phần thưởng kết thúc”.

“Mỗi lời đài chỉ chọn ra ba người có vị trí cao nhất sẽ được đến một trong các đại thánh địa của Tây Vực tu luyện trong một năm, linh thạch cực phẩm mười vạn, tứ cấp đan dược tùy chọn hai cái, và quan trọng hơn là những người được thánh địa công nhận sẽ được thu về trở thành đệ tử”.

“Những người còn lại sẽ nhận được đan dược tam phẩm một bình, một vạn linh thạch cực phẩm”.

“Cái gì? Có thể tới thánh địa tu luyện một năm, còn có thể trở thành đệ tử”.

“Sao phần thưởng này không được thông báo từ trước”.

“Ahhh... Ta bỏ lỡ một cơ hội lớn rồi...”.

“...”.

Những người quan chiến sau khi nghe xong, ai ai cũng giật mình kinh hãi, phần thưởng này cực kỳ hấp dẫn, đó gần như là ước mơ của những người tu luyện, được một lần vào thánh địa tu luyện thì thực lực sẽ bạo tăng sẽ là rất lớn.

Trong số đó, có không ít người cũng bắt đầu than trách vì không tham gia. Nhưng lúc này cũng đã muộn.

Một lúc sau!

Sau khi phía bên dưới dần dần ổn định lại, lão giả nhìn hai tấm ghi rồi lớn tiếng nói.

“Trận thứ nhất. Mộng Vân Huyền đối Ngô Thiên Thanh”.

Đứng phía bên dưới lời đài!

Mộng Vân Huyền tay nắm chặt đoản đao ở trong tay, khí tức cường ngạnh từ trên người toát ra với khí thế áp đảo. Đứng ở phía đối diện Ngô Thiên Thanh cũng không có dấu hiệu chùn bước, dáng người cao ráo, tay nắm chặt trường thương, khí tức trên người rất thanh thoát.

Mặc dù thua kém một tiểu cảnh giới, Ngô Thiên Thanh trên gương mặt vẫn hiện lên vẻ tự tin. Thân là thiên kiêu hàng đầu của Ngô gia nên thực lực của hắn cũng không phải là dạng tầm thường.

“Bắt đầu đi”.

Ngay khi bắt đầu, Mộng Vân Huyền thúc dục chân nguyên cơ thể lên mức cao nhất, khí tức Ngưng Hải cảnh tám tầng thịnh linh tung ra, nó mạnh mẽ giống như một đợt phong bạo đổ dồn ra ngoài.

Huyền cấp trung phẩm đao pháp, Bá Đao!

Mở đầu tấn công, Mộng Vân Huyền lao lên, tay nắm chặt chuôi đao bỏ mạnh về phía trước.

Đao thức chuẩn bị tới gần, Ngô Thiên Thanh hai tay nắm chặt trường thương hướng người đẩy về phía trước. Mũi thương sắc nhọn lao nhanh như một đầu mũi tên vừa được bắn ra hướng về phía Mộng Vân Huyền đâm tới.

Phanh phanh!

Lưỡi đao mạnh mẽ, hung bạo rơi xuống, cùng mũi thương va chạm. Sóng xung kích bắt đầu tán ra rồi cản trở lại, Ngô Thiên Thanh bị trấn áp, cơ thể không ngừng lùi về sau mấy bước.

Thấy vậy, Mộng Vân Huyền chớp thời cơ, lao lên áp sát rồi vùng mạnh lưỡi đao sang ngang.

Rầm!

Ngay khi vừa ổn định, Ngô Thiên Thanh cảm nhận được một dòng khí lạnh sắc bén từ một bên hông truyền đến. Phản xạ nhanh, hai tay nắm chặt trường thương đưa qua ngăn chặn.

Với sức nặng cùng cự lực mạnh mẽ của Mộng Vân Huyền, Ngô Thiên Thanh lại một lần nữa bị đánh văng ra xa.

Hai mươi hơi qua đi, Mộng Vân Huyền luôn luôn là người nắm trong thế chủ động, mọi công kích đều khiến đối phương chịu thua thiệt không hề lớn. Ở phía bên dưới, những người quan chiến vừa quan sát vừa âm thầm bàn tán.

Cảm thấy trận đấu này thú vị, Đế Nguyên Quân quan sát kỹ một lúc rồi nhếch mép, ngay sau đó lại lắc đầu.

“Vô Lương sư phụ”. Chợt, từ phía sau, thanh âm Mộng Linh Nhi nhẹ nhàng truyền đến.

Mặc dù nghe thấy, nhưng lại không hề quay lại, ánh mắt vẫn chú ý đến trận chiến ở trên kia mà thôi.

“Người cũng hứng thú với trận này sao?”. Mộng Linh Nhi chen chúc đứng một bên, thanh âm nhẹ nhàng nói. “Thật ít khi thấy nha”.

“...”. Đế Nguyên Quân im lặng.

Không nhận được câu trả lời, Mộng Linh Nhi sắc mặt hơi chùng xuống nhưng cũng nhanh chóng tập trung chú ý.

“Cái gì vậy? Ngô Thiên Thanh nay sao yếu quá, bị Mộng Vân Huyền áp chế hoàn toàn, hắn chỉ biết chống đỡ thôi sao?”.

Bầu không khí căng thẳng phía bên dưới đang bao trùm thì một thanh âm lớn vang lên. Một thiếu niên thiên kiêu lớn tiếng quát. Nhưng xung quanh cũng không có ai để ý đến.

Bành bành!

Đã qua gần một trăm chiêu, Ngô Thiên Thanh vẫn như vậy, chỉ biết cố thủ trước sự tấn công dồn dập.

Trận chiến càng kéo dài về cuối, thế trận cũng đã gần đi đến đích. Trái với vẻ mặt tập trung, Mộng Vân Huyền vẻ mặt cao ngạo không ngừng nở những nụ cười chê cười sau mỗi một lần tấn công, khí thế hùng hổ lao lên mà không biết phòng ngự.

Trăm chiêu qua đi, Mộng Vân Huyền công kích không ngừng, nhưng uy lực tung ra lại bị hóa giải gần như hết toàn bộ, Ngô Thiên Thanh chỉ bị đẩy lùi liên tục nhưng trên người hắn vẫn không xuất hiện một vết thương đáng ngại nào cả, khí tức trên người vẫn đang rất ổn định, không có dấu hiệu suy yếu.

Trái lại, Mộng Vân Huyền dốc sức tấn công, với trọng lượng của đoản đao cùng thời gian tung chiêu liên tục, nó đang không ngừng bòn rút chân nguyên cùng sức lực một cách âm thầm.

“Chết đi”.

Chợt Mộng Vân Huyền lớn tiếng quát.

Địa cấp trung phẩm đao pháp, Bộc Phát Đao!

Hai tay nắm chặt chuôi đao bỏ mạnh xuống. Đao khí mạnh mẽ dâng lên, linh khí xung quanh như bị một đao tách ra thành hai nửa. Bầu không khí nặng nề dần đè nén xuống.

Trước đao khí khủng bố kia, Ngô Thiên Thanh vẫn giữ vững sự bình tĩnh của mình. Hắn thúc dục chân nguyên trong cơ thể. Khí tức Ngưng Hải cảnh bảy tầng được đẩy lên đến cực hạn rồi đáp trả.

Địa cấp thượng phẩm thương pháp, Xuyên Tâm Thương!

Rầm!

Lưỡi đao, mũi thương va chạm với nhau tạo ra một tiếng nổ lớn, mặt đất phía bên dưới cũng bị chấn động này mà xuất hiện từng vết nứt dần trải xung quanh. Bụi mù tán loạn bốc lên che phủ.

Sau va chạm, từ bên trong khói bụi bay ra, Ngô Thiên Thanh trượt dài lùi ra xa một quãng lớn. Trên khóe miệng dần chảy xuống một dòng máu tươi. Từ đầu tới giờ, đây là lần đầu tiên thấy hắn thụ thương.

“Ngươi thua rồi, đầu hàng đi”.

Ổn định lại cơ thể. Ngô Thiên Thanh chống mạnh trường thương xuống rồi lên tiếng.

Ngay lập tức, phía bên dưới như muốn ồ lên. Kết quả này khiến nhiều người không khỏi kinh ngạc, nhưng không một ai lên tiếng, mọi ánh mắt vẫn đang đổ dồn về phía khói bụi đang dần tiêu tán.

Bóng dáng Mộng Vân Huyền dần hiện ra, khí tức của hắn lúc này hoàn toàn rối loạn rồi phun ra một máu lớn. Cơ thể vô lực khụy xuống, sắc mặt trắng bệch với vẻ không thể tin được.

Vừa rồi, lưỡi đao rõ ràng đã phá vỡ được thương pháp và đang trực tiếp bổ xuống nhưng không ngờ được là, chỉ trong một thời gian ngắn, Ngô Thiên Thanh mượn phản lực mà tấn công ngược trở lại.

Mũi thương hướng về phía trước đâm mạnh, trong khoảnh khắc đó, Mộng Vân Huyền không kịp phòng bị, bị mũi thương đâm trúng. May mắn là đối phương không có ác ý nên về cuối đã chuyển hướng nếu không một thương vừa rồi đủ để lấy mạng của hắn rồi.

Mộng Vân Huyền cất chặt răng, gương mặt oán giận nhìn chằm chằm Ngô Thiên Thanh không cam lòng.

“Ngươi quá ngạo mạn, lần này thua không uổng”. Ngô Thiên Thanh đứng hiên ngang rồi lớn tiếng.

“Tiểu đệ, hắn thua?”. Nhận thấy kết quả, Mộng Linh Nhi biến sắc, ánh mắt không tin nhìn lên trên lôi đài.

“Không ngoài dự liệu”. Đế Nguyên Quân nói.

“Ngươi đã biết từ trước?”. Nghe thấy, Mộng Linh Nhi kinh nghi quay qua hỏi. “Vân Huyền bình thường mặc dù cao ngạo nhưng thực lực chắc chắn xếp trên Ngô Thiên Thanh, không thể nào có thể thất bại”.

“Chắc chắn, Ngô Thiên Thanh đã sử dụng thủ đoạn nào đó hãm hại”.

“Hãm hại?”. Đáp lại, Đế Nguyên Quân ánh mắt khinh thường nhìn qua. “Ngươi không nhìn thấy sao? Không giống như đệ đệ ngươi, Ngô Thiên Thanh thắng là bằng vào khôn khéo, yếu hơn một chút thì có sao? Đệ đệ ngươi quá cao ngạo, sơ hở quá nhiều nên rất dễ bị khai thác, chừng đó cũng đủ để phân định thắng thua rồi”.

“...”. Mộng Linh Nhi chết lặng.

“Không. Ta không thua”. Gồng mình đứng dậy, Mộng Vân Thiên nghiêng răng tức giận quát lớn.

Ngay sau đó, hắn lấy ra một viên đan dược màu tím rồi nhìn Ngô Thiên Thanh một cái rồi nuốt xuống. Trong chớp mắt, khí tức Mộng Vân Thiên đột ngột tăng cao và đạt đến Ngưng Hải cảnh tầng chín.

“Ngươi...”. Ngô Thiên Thanh tức giận.

“Là Bạo Khí Đan, tên Mộng Vân Huyền này thật không biết xấu hổ”.

“Ngô Thiên Thanh rõ ràng đã tha chết, nay hắn lại dùng cách này để đối phó”.

“Mộng gia thiên kiêu làm người ta thật sự chán ghét”.

Toàn trường lúc này như kiến vỡ tổ, ai ai cũng quát lớn chê trách. Nhưng Mộng Vân Huyền vì sự cao ngạo của mình làm cho mờ mắt mà không hề để ý đến.

“Hahahaha. Quy định không cấm ta sử dụng đan dược. Các ngươi là tha gì mà lên tiếng”. Mộng Vân Huyền điên cuồng cười lớn.

- - -

Ps: chương cuối trong ngày.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Gia Là Siêu Cấp Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Tiểu nữ

Ngay sau khi phục dùng Bạo Khí Đan, khí tức Mộng Vân Huyền bỗng mạnh mẽ một cách cường hãn. Từ Ngưng Hải cảnh tầng tám liền đột phá đến tầng chín đỉnh phong, thực lực nay lại vượt xa so với Ngô Thiên Thanh.

“Vô sĩ”. Ngô Thiên Thanh tức giận quát.

“Hahaha. Ta vô sĩ thì đã sao”. Mộng Vân Huyền hả hê la lớn. “Tiếp ta thêm một đao”.

Bỏ mặc thương tích trên người, Mộng Vân Huyền tăng tốc lao lên. Trường đao mạnh mẽ vùng mạnh về phía trước.

Vừa rồi tung một kích toàn lực, khí tức trên người Ngô Thiên Thanh hiện tại đã không còn ổn định được như trước, một phần là do nội thương và một phần là do chân nguyên đã tiêu hao quá nhiều. Thực lực hiện tại cũng chỉ có thể duy trì được từ ba tới bốn thành mà thôi.

Rầm!

Không kịp phản ứng, Ngô Thiên Thanh chỉ có thể đưa thương ra ngăn chặn mà không kịp chuẩn bị. Ngay sau tiếng động lớn, một thân ảnh bị đánh bay văng ra ngoài.

Hộc hộc!

Cảm giác hai cánh tay lúc này đau nhức kịch liệt, may mắn thay cơ thể hắn cũng có một chút mạnh nên phản chấn vừa rồi chỉ gây cảm giác tê buốt đau nhức chứ đối với người bình thường thì chắc chắn hai cánh tay đã bị đánh gãy rồi.

Gắng gượng, Ngô Thiên Thanh hơi thở hồng hộc, mỗi một nhịp thở thì khoe miệng cũng chảy xuống một ít huyết dịch, thương thể trong người vẫn chưa ổn định lại nay phải chịu thêm công kích nên khiến cho nội thương ngày một nặng hơn.

Cảm giác cơ thể không chịu đựng được nữa, Ngô Thiên Thanh lấy ra một viên đan dược chuẩn bị nuốt xuống.

“Đừng mơ”. Thấy vậy, Mộng Vân Huyền quát.

Đạp cấp hạ phẩm đao pháo, Phá Nguyệt Đao!

Vùng mạnh đao pháp về phía trước, từ trên lưỡi đao; một dòng đao khí sắc bén, uy lực bắn ra hướng trực tiếp về phía trước mà không một chút nương tay.

“Khốn kiếp”. Ngô Thiên Thanh rống giận.

Gạt bỏ đan dược qua một bên, Ngô Thiên Thanh thúc dục chân nguyên đến cực hạn, một đao này hắn mà không tiếp thì cái chết chắc chắn sẽ đến.

Địa cấp trung phẩm thương pháp, Hoa Văn Thương!

Sức cùng lực kiệt, Ngô Thiên Thanh liên tục đâm mũi thương giống như đang thêu dệt hình hòa, liên tiếp là từng dòng thương khí lao lên, cùng với đao khí trực tiếp trùng kích.

Bành bành!

Nhưng thực lực hiện tại thua kém quá nhiều cùng với thương thế nặng, Ngô Thiên Thanh không còn một chút cơ hội nào nữa. Đao khí cường hãn liên tiếp phá tan thương khí rồi lao thẳng về phía trước mà không còn bị bất kỳ cái gì ngăn cản.

Chân nguyên cạn kiệt, cơ thể không còn một chút sức lực. Hắn không thể chống trả được nữa. Ngô Thiên Thanh dần buông xuôi.

“Chết tiệt”. Ngô Thiên Thanh chửi thề.

Xiu xiu!

Chợt, một thanh âm sắc bén khác vang lên, khiến Mộng Vân Huyền cảm giác toàn thân lạnh toát. Ánh mắt hắn quay đầu nhìn lại với dáng vẻ lo sợ.

Chỉ trong chớp mắt, đao khí kia bị kiếm khí phá giải một cách dễ dàng.

“Hay cho một cái Mộng gia. Một đại gia tộc mà tiểu nhân như vậy?”.

“Đừng để ta gặp người ở trên lôi đài”.

“Trận này Ngô gia ta thua”.

Thanh âm băng lãnh từ phía dưới truyền tới khiến nhiều người phải rùng mình.

“Ngô Tuyền”. Mộng Vân Huyền khóe miệng run lên.

“Vây, ta tuyên bố. Trận đầu tiên Mộng Vân Huyền thắng”. Lão giả ở trên cao lên tiếng.

“Trận đấu thứ hai, Vô Lương đấu Nhan Tiểu Tiểu”.

Trận đấu đầu tiên đầu tiên vừa mới kết thúc, ngay lập tức trận thứ hai đã tiếp tục.

“Vô Lương sư phụ”. Mộng Linh Nhi lo lắng nhìn qua.

Nhan gia, là một trong ngũ đại gia tộc có thực lực rất mạnh, thực lực của Nhan Thị có thể nói là mạnh hơn Mộng gia một chút nhưng tài lực của họ cực kỳ lớn mạnh và đứng đầu trong các đại gia tộc.

Gia tộc có tài lực rất lớn thì thiên kiều cũng được bồi dưỡng là cực kỳ tốt, họ thậm chí có thể sử dụng hơn nửa gia tài để nuôi dưỡng lớp thiên kiều trẻ tuổi. Đan dược, công pháp, vũ khí... đều được gia tộc chu cấp một cách đầy đủ.

Và trong những thiên kiều trẻ tuổi của Nhan Thị thì Nhan Tiểu Tiểu cũng được xếp ở vị trí rất cao, mặc dù chỉ đứng thứ ba nhưng cảnh giới tu luyện đã đạt đến Ngưng Hải cảnh tầng bảy rồi, cực kỳ mạnh mẽ.

Trước đây, Mộng Linh Nhi từng được chiêm ngưỡng chân chính thực lực của nàng ta nên lúc này rất là lo lắng, mặc dù biết Đế Nguyên Quân rất huyền bí và chưa từng thấy hắn tung hết sức bao giờ nên không thể chắc chắn được.

Một Ngưng Hải cảnh tầng hai đối đầu với tầng bảy thì quá chênh lệch, nhất là trong nhóm thiên kiều này. Dù chỉ chênh lệch một cái tiểu tiểu cảnh giới thôi thì cũng chịu thua thiệt rất lớn rồi.

“Ừ”. Đế Nguyên Quân lạnh lùng trả lời.

Nói xong, Đế Nguyên Quân bước chân đi lên phía bên trên lôi đài. Lúc này, đám người phía bên dưới lại bắt đầu bán tán.

“Không phải hắn ta là một tiểu hòa thượng hay sao?”.

“Sao giờ lại mọc tóc rồi?”.

“...”.

“Con mẹ nó, ta làm hòa thượng hồi nào, là tự các ngươi suy diễn đó chứ?”. Nghe thấy vậy, Đế Nguyên Quân quay đầu quát tháo.

“Hahahaha”. Đám đông được một phen cười lớn.

“...”.

“Tiểu nữ Nhan Tiểu Tiểu, xin chỉ giáo”. Lần gặp đầu tiên, Nhan Tiểu Tiểu thực nữ chào hỏi.

Trước mắt, một tiểu nữ mười bốn mười lăm tuổi cực kỳ xinh xắn cao hơn một mét ba với bộ trang phục bó mà trắng hồng, gương mặt nhỏ nhắn hình trái xoan có một cái trán cao với cặp mắt bồ câu long lanh đều đặn, hai hàng lông mi dài uốn cong với hàng lông mày lá liễu thanh mảnh. Sống mũi cao nhỏ nhắn thẳng tắp, cặp môi anh đào hồng hào, làn da trắng hồng tự nhiên, khí chất cực kỳ tinh thuần.

“Này, tiểu nữ, hay là ta ở đây tám chuyện nhân sinh đi. Ta quả thật không muốn đánh nhau”. Đế Nguyên Quân quét mắt nhìn một vòng rồi lên tiếng.

“Cái gì? Tám chuyện nhân sinh, sợ người ta thì nói, đi xuống đi”. Đám đông quát tháo.

“Các ngươi tránh ra, đừng làm phiền tiểu gia ta tán tỉnh?”. Đế Nguyên Quân quay đầu lớn tiếng.

“...”.

“Như thế thì không được rồi”. Nhan Tiểu Tiểu trực tiếp từ chối.

“Tiểu nữ, người xinh đẹp như này thì cần gì phải động võ đâu, hay là cùng ta đi đâu đó uống một chút linh thủy rồi vui vẻ nói chuyện”. Đế Nguyên Quân tiếp tục nói.

“Vô Lương công tử, quả thật không thể”. Nhan Tiểu Tiểu trả lời. “Nếu người không đánh, thì ta đánh”.

Nói xong, Nhan Tiểu Tiểu trực tiếp rút kiếm hướng Đế Nguyên Quân ra chiêu.

“Áy... Tiểu nữ, ta thật sự không muốn đánh người đâu”. Đế Nguyên Quân tránh né trả lời. “Người mà đánh nữa là ta phạt đó nha”.

“Thử xem người có bản lĩnh đó hay không?”. Nhan Tiểu Tiểu nở một nụ cười nhẹ trả lời.

Huyền cấp thượng phẩm kiếm pháp, Hoa Tiên Kiếm, tràn!

Tung ra kiếm chiêu, kiếm khí sắc bén như muốn cắt đứt không khí chọt ánh lên. Lưỡi kiếm thanh mảnh nhẹ nhàng lướt tới.

Đổi mặt, Đế Nguyên Quân nhẹ nhàng ngồi xuống, lưỡi kiếm nhanh chóng xẹt qua, một nhúm tóc rơi xuống.

“...”.

“Tiểu nữ, người đừng đánh nữa”.

“Xem kiếm”.

Đế Nguyên Quân càng nói, Nhan Tiểu Tiểu kiếm chiêu lại càng tung ra, mỗi một kiếm đều rất chăm chú, nàng ta muốn đánh bại đối phương nên không nương tay một chút nào.

Qua ba mươi hồi, Nhan Tiểu Tiểu đã tung kiếm không biết bao nhiêu lần nhưng mỗi một lần như vậy đều bị tránh hết toàn bộ. Không có một kiếm nào chạm trúng áo quần bên ngoài của hắn.

“Tiểu tử này...”. Ở trên cao quan sát, những lão giả ánh mắt trầm trồ nhìn đến.

“Nhan Tiểu Tiểu này còn nhỏ mà luyện kiếm có thể thành thực được như vậy quả thật rất tốt. Luyện thêm mười năm nữa cộng với một chút cơ duyên là có thể cảm thụ được kiếm ý rồi”.

“Đúng. Nhan thị tiểu nữ kia quả thật rất tốt nhưng tên nhóc kia càng vượt trội hơn”.

“Mỗi một kiếm chiêu đều bị hắn hóa giải một cách rất tài tình, nếu như ta không ở trên cao này quan sát thì khó lòng mà phát hiện được”.

“Kiếm chiêu vừa ra liền hóa giải ngay tức khắc, nhưng lại khiến người ra kiếm không hề hay biết mà chỉ tưởng chừng như đang trốn tránh mà thôi”.

“...”.

“Tiểu nữ, người thật sự muốn đánh hay sao?”. Trải qua một trăm chiêu, Đế Nguyên Quân gắt gù hỏi.

“Nhiều lời”. Nhiều lần tung kiếm, nhưng không thể nào đánh trúng hắn, Nhan Tiểu Tiểu có một chút tức tối trả lời.

Địa cấp trung phẩm kiếm pháp, Hoa Vân Kiếm!

Đường kiếm uốn lượn uyển chuyển, nhẹ nhàng như cánh hoa rơi nhưng tốc độ cùng với uy lực lại cực kỳ mạnh mẽ, một kiếm này. Nhan Tiểu Tiểu thực sự muốn tung toàn lực rồi.

“Vây, tiểu nữ đừng trách ta”.

Kiểm chiêu đâm tới, Đế Nguyên Quân nhẹ nhàng lách qua, một tay bắt giữ chuôi kiếm rồi kéo sát vào người.

Bị kéo từ một phía, Nhan Tiểu Tiểu mất thăng bằng mà ngã quả một bên liền được Đế Nguyên Quân ôm sát vào trong người.

“Ngươi...”. Nhan Tiểu Tiểu sắc mặt bỗng đỏ lên, nàng ta quát tháo một tiếng rồi muốn vung kiếm nhưng bị bàn tay của hắn giữ chặt lại, không thể nào nhúc nhích được. Ánh mắt lo lắng nàng nhìn qua, vô tình bốn con mắt chạm trán nhau.

“Ta nói rồi, tiểu nữ. Ta không muốn đánh, nhưng ngươi phạm phải thì ta phải phạt”. Đế Nguyên Quân từ từ thì thầm vào một bên tai.

Giọng nói ấm áp truyền đến, bỗng thân thể Nhan Tiểu Tiểu run nhẹ một cái, cảm giác toàn thân như có một dòng điện chạy xẹt qua, cảm giác toàn thân bắt đầu nóng lên, nhịp tim đập nhanh liên hồi.

Kéo mạnh tay một cái, thanh kiếm trong tay rơi xuống sau đó kéo về phía trước, Nhan Tiểu Tiểu hoàn toàn bị vô hiệu hóa mà ngã về phía trước. Ngay khi gần chạm đất thì được giữ lại. Cặp móng nữ hài căng mịn dưới lớp vải được căng ra rồi một bàn tay từ từ vỗ xuống.

Pép!

Một tiếng da thịt va chạm vang lên.

Toàn trường ngay lúc này hoàn toàn bóng tối.

“Ngươi...”. Nhan Tiểu Tiểu bị tét mông nên giật mình, nàng quay qua nhìn thì bị ánh mắt nghiêm túc chặn lại, cặp môi hồng hào run nhẹ một cái rồi nói. “Đánh nhẹ thôi”.

Pép pép!

“Má nó, ta đây hơn hai mươi tuổi mà tán gái còn thua một đứa trẻ. Ta muốn chết, ta muốn chết a”.

“Ahhhhhh... Mất ta.... Mất ta...”.

“Cầu lương... đích thị là cầu lương, ta đau tim quá...”.

“...”.

Đám nam nhân trẻ tuổi phía bên dưới cảm giác được bản thân thua kém mà không ngừng thổ huyết.

“Vô lương sư phụ... Ngươi...”. Đứng nhìn một lúc, Mộng Linh Nhi đỏ mặt.

Ồ trên cao!

“Hahahaha. Nhan lão, ngươi nghĩ chuyện này như thế nào?”. Chợt, một lão giả phá lên cười lớn.

“Hừ... Tiểu tử này dám đánh cháu của ta”. Nhan lão nở một nụ cười nhẹ nói.

“Chúc mừng Nhan lão chuẩn bị có cháu rể tốt. Hahahaaha”.

“...”.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Gia Là Siêu Cấp Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 78: Hạ ngươi, một kiếm là đủ

“Trận thứ hai, Vô Lương thắng”.

Trận thứ hai kết thúc, Đế Nguyên Quân mới chịu buông Nhan Tiểu Tiểu.

“Ngươi đợi đó cho ta”. Vừa đi xuống, Nhan Tiểu Tiểu khoe mắt ứng đỏ, gương mặt hồng hào ngai ngùng, nàng ta vừa đi vừa quay đầu la lớn.

“Tiểu nữ, ta đợi ngươi”. Đế Nguyên Quân vui vẻ nở một nụ cười rồi vẫy tay chào.

Ngay lập tức, Nhan Tiểu Tiểu cảm nhận được toàn thân như có dòng điện chạy qua mà run lên một cái rồi nhanh chóng quay người chạy đi.

Khi bóng dáng Nhan Tiểu Tiểu hòa lẫn vào đám đông, Đệ Nguyên Quân mới quay người rời đi.

“Vô Lương sư phụ, nhận đệ tử một lay. Xin hãy dạy ta bí kíp tán gái đi a”. Vừa mới bước xuống, một tên nam tử với trang phục lòe loẹt lao lên ôm chầm lấy chân.

“Cút, tiểu gia chỉ thu nữ đệ tử chứ không thu nam. Cút, cút ra...”. Bị nam tử ôm, Đệ Nguyên Quân trên trán nổi gân xanh rồi quát. Quát xong, Đệ Nguyên Quân len lỏi vào đám đông chạy đi.

“Đừng... Đừng bỏ ta mà sư phụ”.

“Trận đấu thứ ba, ...”.

“Vô Lương sư phụ, người không muốn nhìn những trận còn lại sao?”. Thấy Đệ Nguyên Quân rời đi, Mộng Linh Nhi lên tiếng.

“Không, ta quay về phòng trước”. Nói xong, Đệ Nguyên Quân trực tiếp rời đi.

Sáng sớm ngày hôm sau!

Đệ Nguyên Quân đang chop mắt một cái thì bỗng nhiên bừng tỉnh. Đệ Nguyên Quân phát hiện ở ngoài cửa có bóng dáng của người nào đó.

“Tìm ta có việc gì?”. Từ trong phòng vọng ra.

“Là ta, Nhan Bát Đản đây, nhanh mở cửa”.

‘Giọng nói này nghe quen thật?’. Đệ Nguyên Quân trầm nghĩ.

Mở cửa!

Ôm lấy!

Ngay khi vừa mở cửa, tên nam tử đứng bên ngoài nhanh lao lên ôm chầm lấy chân hắn. Đệ Nguyên Quân đang lúc không biết chuyện gì xảy ra thì nhìn xuống.

‘Con mẹ nó’.

Tên Nhan Bát Đản này lại đúng là tên thiên kiều của Nhan gia, hắn từng ở trong Nam Hoang Sơn Mạch bị Đệ Nguyên Quân đánh cho một trận rồi còn cướp nhẫn trữ vật.

Nay người đã tìm đến cửa rồi!

“Cút, ta không quen ngươi”. Đệ Nguyên Quân vùng chân một cái, Nhan Bát Đản bị hất văng ra ngoài nằm lăn lóc trên nền đất.

Rầm!

“Không thể nào, hôm qua ngươi còn tán tỉnh tỷ tỷ của ta a”.

Đệ Nguyên Quân nhanh chóng đóng chặt cửa.

“Tỷ phu, nhanh mở cửa, mở cửa cho ta đi mà”. Nhan Bát Đản vùng dậy, nhanh chóng chạy về phía cánh cửa đập “Rầm rầm”.

“Phiền phức”. Đệ Nguyên Quân trên trán nổi gân xanh.

“Có việc gì?”.

“Ha... Tỷ phu, nhanh cứu ta...”. Thấy cửa mở ra, Nhan Bát Đản hai hàng nước mắt chảy xuống nhưng khoe miệng lại nở ra một nụ cười.

“...”. Đệ Nguyên Quân tức tối ngồi xuống.

“Tỷ phu ngày hôm qua quả thật quá soái, tiểu đệ đây nhìn một cái đã ngưỡng mộ”. Nhan Bát Đản nhanh chóng chạy ra sau, hai tay nhanh chóng bóp vai rồi nói. “Hehe... Tỷ phu, có thể cho ta xin lại cái nhẫn trữ vật được hay không?”.

“Có thể?”. Đệ Nguyên Quân gật đầu trả lời.

“Thật sao?”. Nhan Bát Đản vui vẻ.

Đế Nguyên Quân ném cái nhẫn trữ vật lên, Nhan Bát Đản hí hửng chớp lấy rồi chạy nhanh ra ngoài mà không kiểm tra lại. “Tỷ phu, ta đi đây”.

“???” Đế Nguyên Quân nghiêng răng.

Cái tên phiền phức đã rời đi, Đế Nguyên Quân thở dài một hơi rồi đi thẳng ra ngoài.

Đợt thi đấu đầu tiên đã qua, và sáng hôm nay sẽ tiếp tục cho đợt thi thứ hai. Và lúc này thời gian đã sắp đến nên Đế Nguyên Quân nhanh chóng đi ra.

Một lúc lâu sau!

Ở bên dưới lôi đài, số lượng người quan chiến lúc này đã đông nghịt, số lượng ít nhất cũng phải cả vạn người.

Đặc biệt là hôm nay, có sự góp mặt của rất nhiều cường giả cấp cao, các vương triều cũng đến để tham gia nhện nhíp, thậm chí còn có cả cao tăng của các đại tông môn ở khu vực xung quanh đến nữa. Trong đó có cả cao tăng của Tinh Kiếm Môn.

Đế Nguyên Quân liếc mắt nhìn một vòng liền nhìn thấy mấy bóng người quen thuộc, những người kia chính là trưởng lão của Tinh Kiếm Môn, nhưng trong số đó lại thiếu đi một người.

“Vòng thi đấu thứ ba sẽ kết thúc vào hôm nay, vì thế các ngươi nhớ chú ý”.

“Những người còn lại tiến hành bốc thăm”.

Thanh âm vị lão giả nói lớn tiếng.

Ngay lập tức, ba đại lôi đài toàn bộ đều xông lên, từng người từng người lấy ra cho mình một tấm thẻ.

“Số ba”. Đế Nguyên Quân nhìn vào tấm thẻ của mình rồi lên tiếng.

“Trận đấu đầu tiên. ...”.

Một canh giờ qua đi!

Hai trận đấu đầu tiên diễn ra một cách kịch tính, Đế Nguyên Quân lâu lâu quan sát một chút cũng thâm kinh ngạc, đám thiên kiêu này mặc dù không quá xuất chúng, nếu mà đám đệ tử ẩn tông cùng các đệ tử siêu cấp tông môn không ra thì họ được xem là thiên tài hàng đầu rồi.

“Trận đấu thứ ba, Vô Lương đấu Mộng Vân Huyền”.

Thanh âm lão giả vang vọng, ngay lập tức. Toàn trường bắt đầu reo hò, ngày hôm qua đã để lại cho họ một cảm giác khó quên, chính vì thế mà trong mắt họ Đế Nguyên Quân được rất nhiều người để ý đến.

“Vô Lương sư phụ”. Đợi bóng dáng Đế Nguyên Quân rời đi, Mộng Linh Nhi trong ngời thấp thỏm.

Ngay hôm qua nàng đã nhìn thấy được một phần thực lực của hắn rồi nên mới lo lắng, với tính cách của tiểu đệ mình, nàng ta sợ rằng Mộng Vân Huyền sẽ làm một việc đó sai lầm. Nhưng lúc này đâu có thể làm được gì nữa.

Cả hai người chỉ là mối quan hệ giúp đỡ qua lại mà thôi, rất nhanh thì mối quan hệ này cũng biến mất. Và thứ mà nàng ta lo sợ nhất thì bây giờ đã xảy ra.

Đứng ở trên lôi đài!

Mộng Vân Huyền tay nắm trường đao chờ đợi, thương thế ngày hôm qua nay đã khỏi, trạng thái của hắn lúc này đã đạt đến đỉnh phong nhất. Trông thấy Đế Nguyên Quân đi lên, Mộng Vân Huyền chợt nộ một nụ cười kỳ dị. Ánh mắt thù hận nhìn chằm chằm và không giấu diếm được sát ý.

“Hahahaha. Tại sao lại có một tên Ngưng Hải cảnh tầng hai lọt vào vòng ba?”.

“Sao lớp thiên kiêu này lại xuất hiện người yếu kém như vậy?”.

“...”.

Đám người lần đầu tiên đến quan chiến trông thấy Đế Nguyên Quân liền phì cười, châm chọc.

Điều này càng khiến Mộng Vân Huyền càng thêm vui vẻ.

“Bắt đầu”.

Ngay sau hiệu lệnh lão giả cất lên.

Địa cấp hạ phẩm đao pháp, Thập Tự Đao!

Vừa mới bắt đầu, Mộng Vân Huyền phát động công kích liền sử dụng một đại chiêu. Chém đao về phía trước, dần dần, đao khí hình thành một hình thập tự sắc bén đang lao nhanh về phía trước.

Thấy công kích đang tới gần, Đế Nguyên Quân không nhanh không chậm chờ đợi, ngay khi tiến lại gần còn ba mét. Đế Nguyên Quân nhanh chóng nhảy qua một bên, công kích đầu tiên vô hiệu.

Ngay khi vừa mới chạm đất, Mộng Vân Huyền đã suy tính từ trước nên đã biết được bước tiếp theo sẽ di chuyển đến chỗ nào.

Một loạt đao khí hoành không lao đến với tốc độ nhanh.

Rầm rầm!

Đế Nguyên Quân lập tức thu người, hai tay vận chuyển chân nguyên đồ dòn ra bên ngoài rồi tạo thành một tấm lá chắn giấy ở bên ngoài.

Đao khí xẹt qua, tấm lá chắn run lên kịch liệt nhưng không có dấu hiệu nứt vỡ.

“Hừ. Nát cho ta”. Mộng Vân Huyền lao lên, hai chân giẫm mạnh xuống nền đất đẩy người nhảy lên cao, hai tay nắm chặt chuôi đao đưa lên rồi vung mạnh xuống phía dưới.

Răng rắc!

Dưới uy lực mạnh mẽ, tấm lá chắn phòng ngự bên ngoài trở nên mỏng yếu đến lạ, bị một đao tùy tiện phá vỡ.

Đứng ở bên trong, Đế Nguyên Quân hơi nhíu mày một cái, đợi khi lá chắn tiêu biến, lưỡi đao không chịu dừng lại mà tiếp tục bổ xuống hướng chính diện.

Địa cấp thần Địa cấp trung phẩm thân pháp, Độn Thần Hành!

Thân thể Đế Nguyên Quân bị chân nguyên sương mờ bảo phủ, ngay lập tức, tốc độ của hắn được tăng cao. Chỉ trong chớp mắt, thân ảnh đã biến mất trước mắt rồi xuất hiện ở phía bên ngoài gần năm trượng.

“Con chuột nhắt, ngươi chỉ biết chạy thôi sao?”. Mộng Vân Huyền thấy bản thân hoàn toàn áp đảo nên cực kỳ cao hứng.

Nhưng hắn có nói gì thì Đế Nguyên Quân cũng không có đáp lại.

Gương mặt hồ hừng với ánh mắt băng lãnh Đế Nguyên Quân khiến nộ khí của Mộng Vân Huyền tích tụ trong người được đẩy cao lên đến đỉnh điểm.

Địa cấp trung phẩm đao pháp. Loạn Đao!

Một mực lao lên, Mộng Vân Huyền điên cuồng vung đao mạnh về phía trước, chỉ trong nháy mắt. Hắn đã tung ra hơn mười ba đao với tốc độ cực kỳ nhanh và uy lực của nó cũng không hề tầm thường.

Xiu xiu xiu!

Mười ba đao khí xẹt qua, Đế Nguyên Quân với tốc độ nhanh của mình mà tránh né liên tục. Sau khi đao khí qua đi, ở trên cánh tay Đế Nguyên Quân xuất hiện một vết cắt nhỏ.

“Hahaha, ngươi chạy nữa đi”. Mộng Vân Huyền điên cuồng.

“Về tự tin trước đây của ngươi đâu rồi?”.

Nhận thấy công kích của mình thành công, Mộng Vân Huyền càng thêm phấn khích.

Tiếp tục lao lên, lưỡi đao điên cuồng quét ngang, nhưng mỗi một lần vung đao lại giống như chém vào trong không khí. Nó kỳ lạ tới mức mà mỗi một lần lưỡi đao chuẩn bị chạm trúng thì Đế Nguyên Quân đã cách ra một khoảng đứng bằng một tấc.

Nó vừa gần nhưng cũng vừa xa, nó gần như không thể nào chém trúng, nó xa nhưng lại ở ngay trước mắt. Thân pháp uyển chuyển kết hợp cùng sự tính toán thời gian chuẩn khiến bước chân của Đế Nguyên Quân cùng lưỡi đao như hai cái nam châm thuận từ không bao giờ chạm trúng.

“Hừ, để xem ngươi trốn đến bao giờ”. Nhận thấy có điểm không đúng, Mộng Vân Huyền thốt lên.

Qua thêm một trăm chiêu, mọi chiêu thức của Mộng Vân Huyền vẫn không thể nào chạm trúng được vạt áo bên ngoài, mặc dù hắn đang rất tức tối nhưng không làm được gì khác mà chỉ biết dùng lời nói để khiêu khích.

“Ngươi yếu kém chỉ biết chạy trốn thôi sao, thì để xem ngươi làm như thế nào hạ gục ta?”.

“Ngươi tự tin đến vậy sao. Nhưng...”. Đế Nguyên Quân nhếch mép cười. “Hạ ngươi, một kiếm là đủ”.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Gia Là Siêu Cấp Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 79: Trảm thiên không

Địa cấp trung phẩm đạo pháp, Bá Thiên Đạo!

Không dừng lại, Mộng Vân Huyền tiếp tục tung ra đại chiêu, một đạo này toát ra bên ngoài một cảm giác hung mãnh bá đạo, sắc bén vô cùng, cảm giác giống như một lưỡi kiếm sắc bén có thể cắt đứt tất cả mọi thứ.

“Tên này đúng là yêu nghiệt, tung nhiều đại chiêu như vậy nhưng khí tức lại không loạn, chân nguyên thật sự dồi dào”. Một vị cường giả đến từ vương quốc A Ni lên tiếng.

“Qua hơn ba mươi chiêu rồi mà sao tên kia lại chỉ trốn tránh mà không ra tay”. Một vị cường giả khác tò mò lên tiếng.

“Tên nhóc kia lần này xong, một đạo này ngay cả Thiên Địa cảnh cũng phải dè chừng một phần, với thực lực của hắn hiện tại chịu một đạo này chắc chắn sẽ chết”.

“...”

Đạo pháp cương mãnh lao tới, Đế Nguyên Quân ánh mắt âm trầm lướt qua. Lần này hắn không còn trốn chạy nữa mà trực tiếp lao lên.

“Tên này điên, tay không vũ khí lại muốn ngạnh kháng trường đạo?”.

“Hahaha. Chết đi”. Thấy Đế Nguyên Quân lựa chọn ngu ngốc. Mộng Vân Huyền nở một nụ cười điên cuồng, hắn càng thúc đẩy chân nguyên khiến đạo pháp này có một uy lực mạnh mẽ hơn nữa.

“Tiểu đệ, ngưng tay”. Mộng Linh Nhi đứng phía bên dưới quát lớn. “Vô Lương sư phụ”.

Nhưng Mộng Vân Huyền nào có cho hắn cơ hội, bỏ mặt lời nói của Mộng Linh Nhi, đạo pháp vẫn cứ hùng hồn mạnh mẽ lướt đến.

Rầm!

Cả hai lao vào nhau, chỉ trong chớp mắt. Một lớp khói bụi bốc lên kèm theo một tiếng nổ lớn.

Từ bên trong lui ra, Mộng Vân Huyền gương mặt không thể tin nổi nhìn về phía trước. Hắn tự tin một đạo vừa rồi đủ sức giết chết Đế Nguyên Quân nhưng trong nháy mắt, người bị đẩy lui lại chính là hắn.

Đội đám khói bụi tán đi, Đế Nguyên Quân đứng tại chỗ mà không hề có một chút thương tích nào cả, điều này khiến nhiều người kinh ngạc không thôi.

“Không thể nào”. Mộng Vân Huyền kinh hãi. “Ta không tin”.

Hộc!

Mộng Vân Huyền nuốt xuống một viên Bạo Khí Đan, ngay lập tức. Khí tức trên người đột ngột bạo tăng, chột. Khóe miệng hắn phun ra một ngụm máu tươi do sử dụng đan dược quá độ. Hai ngày sử dụng liên tục khiến đan điền bị tổn thương.

Nhưng vào thời điểm này hắn đâu còn tâm trí để ý đến, đạt được sức mạnh lớn hơn, hắn điên cuồng thúc dục chân nguyên tập trung cho một chiêu cuối cùng này. Đây là chiêu mà hắn cảm thấy tâm đắc nhất hiện tại.

Từ trên lưỡi đao thoát ra, một khí tức hết sức cường hãn khiến nhiều người phải kinh hãi, uy lực một chiêu này đạt cực đại có thể đạt đến đẳng cấp của Thiên cấp đạo pháp.

Mặc dù uy năng bá đạo là thế nhưng hậu quả mà nó để lại cũng không hề thấp, đội một đạo này qua đi. Dưới sự phản phệ của Bạo Khí Đan cùng với bị đạo pháp cản trả thì nội thương bạo phát sẽ không hề nhẹ. Rất có thể vào những trận chiến sau sẽ không thể nào tham dự được.

“Vân Huyền, ngưng sao?”. Ở phía bên dưới, Mộng Linh Nhi trông thấy cảnh tượng này không khỏi thốt lên.

“Nhanh chóng dừng tay cho ta”.

Nhưng hắn đâu để ý đến, bị sự cao ngạo, điên cuồng cắn nuốt tâm thần. Lúc này hắn chỉ xuất hiện một ý nghĩ là giết chết Đế Nguyên Quân mà thôi.

“Không ngờ. Mộng gia lại có thiên khiếu tài năng như vậy?”. Một thanh âm nam tử vang lên.

“Hahaha. Thế từ chê cười rồi, Vân Huyền làm sao có thể so sánh với Thế tử được?”. Mộng Thiên Hành, Mộng gia chủ lên tiếng.

“Ngươi quá khiếm tốn rồi, trải qua một trận này, chấn chấn tương lai hẳn sẽ còn rất rộng mở”.

“Ta cũng mong là vậy?”. Mộng Thiên Hành gật đầu.

“Vô Lương. Ta vì Ngô Tuyền mà chuẩn bị một chiêu này. Nhưng ngươi đã vượt quá suy nghĩ của ta, một đao này ngươi may mắn được đón nhận”.

Thình lình, bầu không khí xung quanh bị đao khí ấn mòn. Một cảm giác tanh rất dần dần hiện lên, cảm giác nặng nề dần dần đè nén. Phía bên dưới mặt đất bị đao khí mạnh mẽ này làm cho rung động. Liên tiếp, từng vết nứt lớn dần dần lan tràn rồi bao phủ toàn bộ lối đi.

“Quá kinh khủng. Không ngờ Mộng gia lại xuất hiện một tên biến thái như này”.

“Đây là đao pháp gia truyền của Mộng gia sao?”.

“Uy lực của nó quả thật kinh khủng”.

“...”.

Đám đông người đứng quan sát bị uy áp một đao này làm cho chấn động.

“Nhanh dừng tay cho ta?”. Không chịu thêm được nữa, Mộng Linh Nhi quát lớn. Khí tức của Thiên Địa cảnh ngũ tầng thình lình tuôn ra ngoài.

Ngay khi nàng ta muốn nhảy lên ngăn chặn thì bị một cánh tay từ phía sau giữ lại, Mộng Linh Nhi quay đầu nhìn lại.

“Không được”. Mộng Vân Xuyên lắc đầu.

“Tại sao?”. Mộng Linh Nhi lo lắng.

“Thế này là tốt cho cả hai, ta không biết Vô Lương sư phụ là ai, chỉ cần hẳn biết tiến thoái thì sẽ không sao. Và cả Vân Huyền nữa, chuyện này tốt cho nó, nếu không sẽ làm ảnh hưởng tới tương lai sau này”. Mộng Vân Xuyên kiên định nói.

Nghe xong, Mộng Linh Nhi dần bình tĩnh lại, ánh mắt lo lắng nhìn lên phía trên lối đi.

“Vô Lương, chịu chết đi”. Ngay sau khi vận đủ sức, sắc mặt Mộng Vân Huyền biến sắc, vẻ mặt trắng bệch nhưng lại nở một nụ cười lớn trông như một tên điên.

“Ngươi ồn ào thật”. Đáp lại, giọng nói âm trầm Đế Nguyên Quân vang lên. Ánh mắt kiên định nhìn chằm chằm không hề có một chút rung động nào cả.

Điều này khiến Mộng Vân Huyền hơi bất ngờ một chút, nhưng rất nhanh hẳn liền phủ định.

“Hahaha. Được, vậy thì ngươi đón nhận đi”.

“Địa cấp thượng phẩm đao pháp, Mộng Thiên Đao!”. Mộng Vân Huyền cắn chặt răng một cái rồi quát lớn.

Khí tức trên người tung ra hết toàn bộ, một đao hoành thiên với uy lực có thể sánh ngang với Thiên cấp đao pháp lướt đi, hướng trực tiếp Đế Nguyên Quân công kích.

“Vẫn như lúc trước. Hạ ngươi chỉ cần một kiếm”. Đáp lại với đao khí kinh khủng kia, Đế Nguyên Quân hững hờ nói.

Từ trong nháy mắt vật lấy tra, Đế Nguyên Quân rút kiếm. Lưỡi kiếm trắng sáng ánh lên, hào quang phản chiếu. Nói xong khí tức trên người hẳn được đẩy lên đến đỉnh phong.

Hỗn độn chân nguyên điên cuồng xoay chuyển, ba điểm sáng ngũ hành cũng không ngừng sáng lên.

Từ trên người Đế Nguyên Quân thoát ra ngoài, một loại khí tức âm trầm, nó bình ổn tới mức mà đao khí hung mãnh kia cũng không thể làm nó bị lay động. Nhất là phía trên lưỡi kiếm, một loạt kiếm khí trùng thiên bốc lên giống như nó bị đánh thức sau một thời gian dài.

Kiểm khí này nhìn qua thì trông có vẻ rất nhẹ nhàng, nó giống như một làn gió đông nhẹ nhàng thổi qua nhưng sâu ở bên trong đó chính là một trận cuồng phong, nó điên cuồng, nó lạnh lẽo, nó đáng sợ, nó kinh khủng. Một loại kiếm khí có thể đạt đến cảnh giới ban đầu của kiếm ý.

Cảm giác sắc bén, uyển chuyển, mạnh mẽ,... dần dần xuất hiện đang cùng với đao khí trùng kích không ngừng. Một tia kiếm khí mất đi lại được một cái khác thay vào, nó giống như vô cùng vô tận vậy.

“Tên tiểu tử này...”.

“Không thể tin được?”.

“Ngoại trừ tên tiểu tử Ngô gia kia ra thì đây là tên có loại kiếm khí mạnh mẽ đến vậy. Kiếm đạo tu hành của hắn không biết sẽ bá đạo đến mức nào đây”.

Vừa mới bất ngờ trước đao khí thoát ra, đám lão giả ở trên cao được một phen kinh ngạc hơn nữa. Chỉ trong một trận đấu lại xuất hiện hai tên tu luyện biến thái.

“Vô Lượng sư phụ. Đây là thực lực của người sao?”. Mộng Linh Nhi sau khi cảm nhận được kiếm khí kinh khủng đó, khóe miệng nàng đột nhiên run lên rồi phát ra.

“Thế thì sao?”. Mộng Vân Huyền điên cuồng.

Rầm!

Cả hai đồng thời lao lên, một đao, một kiếm kinh khủng va chạm. Sóng xung kích bạo phát điên cuồng bắn ra xung quanh giống như một trận cuồng phong đang càn quét xung quanh.

Một tiếng nổ lớn vang lên khiến mặt đất xung quanh bỗng rung chuyển, lời đài ban đầu đã xuất hiện vết nứt nay bị sóng xung kích của hai đại chiêu va chạm khiến từng vết nứt đó mở rộng rồi thành lình sụp đổ.

Một tầng bụi đất bốc lên cao gần mười trượng, nó như một tấm sương che phủ ở bên ngoài đang bao bọc thân ảnh của cả hai người.

Tất cả mọi người xung quanh, ai ai lúc này cũng không khỏi tò mò. Trận chiến kinh khủng này không biết kết quả cuối cùng là như thế nào? Rốt cuộc ai mới là người chiến thắng.

Từng giây trôi qua, toàn trường tĩnh lặng không một tiếng động, duy chỉ có trên kia lớp bụi đất đang không ngừng rơi xuống.

Dần dần, thân ảnh hai người dần dần hiện ra, không một ai gục ngã.

“Mộng gia đao pháp cũng chỉ đến thế”. Chợt, thanh âm Đế Nguyên Quân vang lên.

Bụi đất tán đi hoàn toàn, để lộ trước mắt tất cả mọi người là dáng vẻ yếu ớt với sắc mặt sợ hãi của Mộng Vân Huyền, trên người hắn không hề có một chút thương tổn nào cả. Giống như chiêu thức vừa rồi của cả hai người đã biến mất hoàn toàn mà không để lại một chút dấu vết.

“Vừa rồi là....”. Mộng Vân Huyền khóe miệng run rẩy, trong giọng nói hắn dần hiện lên vẻ sợ hãi. “Người rốt cuộc là ai?”.

Lúc này, dáng vẻ cao ngạo đã hoàn toàn biến mất, trong mắt Mộng Vân Huyền hiện tại chỉ tồn tại một quang đén rộng lớn. Ngay khi cả hai đại chiêu va chạm, hắn đã nhìn thấy rất rõ khoảnh khắc đó, nó lưu giữ trong đầu mãi mãi không quên.

Cùng trong khoảnh khắc đó, lần đầu tiên hắn cảm nhận được cái gì là tử vong, cái gì là thực lực mạnh mẽ. Đối mặt với Đế Nguyên Quân, hắn giống như một tên hề đang không ngừng nhảy nhót, hắn chỉ cho rằng bản thân mình là đúng cho đến khi chứng kiến cảnh tượng này.

Cái cảm giác đối mặt đó nó kinh khủng tới mức khó có thể diễn tả được. Cảm giác giống như bản thân vừa đối mặt với một tòa tinh cầu khổng lồ và cặp mắt to lớn của Đế Nguyên Quân đang nhìn chăm chăm giống như bị thiên đạo nhìn phải, cảm giác vô lực, cảm giác chống đối yếu đuối như con kiến đang cố gắng đẩy một ngọn núi cao mấy vạn trượng.

“Trận này ta nhận thua”. Không thấy Đế Nguyên Quân trả lời, Mộng Vân Huyền tiếp tục hỏi. "Một kiếm vừa rồi tên là gì?".

“Kiếm tên, Trảm Thiên Không!!!”. Đế Nguyên Quân nói xong liền quay người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Gia Là Siêu Cấp Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Mê Huyền Kiếm Trận

“Kiếm này trông thật quen, hình như ta gặp nó ở đâu đó rồi thì phải?”. Trận đấu vừa kết thúc, Lão giả tại vị ở trên cao nhìn chăm chăm Đế Nguyên Quân mà suy nghĩ.

“Hà, Vân Linh lão giả, người đang lẩm nhẩm cái gì vậy?”. Ngồi ở bên cạnh, một vị lão giả khác lên tiếng.

“Không có gì, ta chỉ đang suy nghĩ một chuyện khác mà thôi”. Vân Linh lão giả gật gù trả lời.

“...”.

Ngay khi xuống lôi đài, Đế Nguyên Quân đi ra phía bên ngoài nhằm tìm kiếm một khu vực yên tĩnh. May là hiện tại vòng ba Thiên Kiêu Tuyền vẫn còn đang tiếp tục nên lúc này chỉ có rất ít người qua lại ở chỗ này.

Tìm được một gốc cây lớn ở phía trước, Đế Nguyên Quân nhảy lên một cành cây lớn gần đó rồi ngồi xuống.

“Với thực lực hiện tại chỉ có thể miễn cưỡng tung ra được thôi sao?”. Đế Nguyên Quân thở nhẹ một hơi rồi lầm nhảm.

“Nếu như đột phá Thiên Địa cảnh, mượn nhờ lực lượng thiên địa là có thể sử dụng Trảm Thiên Không này dễ dàng hơn một chút rồi”.

Cảm nhận đan điền của mình bị kiểm chiếu bồn rút sạch khiến hân không khỏi lắc đầu ngán ngẫm, nếu như không phải vì có hỗn độn chân nguyên cùng với năng lực từ ba điểm sáng ngũ hành hỗ trợ thì một kiếm này chắc chắn hiện tại không thể tung ra được.

Không suy nghĩ thêm nữa, Đế Nguyên Quân lấy ra một bình đan dược tam phẩm rồi liên tục cắn nuốt, từng viên đan dược bị hân nuốt trọn. Mỗi một viên bị nuốt xuống, chúng đi đến đâu thì cảm giác được linh khí nồng đậm cùng với cảm giác nóng bỏng đến đó.

Hơn hai mươi viên đan dược bị hân nuốt trọn, chúng bị đẩy xuống khu vực đan điền. Ở trong đó, tôn côn bằng nằm la liệt ở dưới đáy giống như một con cá đang đợi chết khô, chân nguyên không còn, nó cũng chỉ là một con côn bình thường mà thôi.

Rống!

Nhưng, khi đan dược lũ lượt rơi xuống, tôn Côn Bằng lúc này mới rống mạnh một tiếng như đang vui mừng.

Dần dần, đan dược tiết ra được lực của mình cùng với lượng linh khí cực kỳ nồng đậm không ngừng bị đan điền luyện hóa. Hỗn độn đan điền nó giống như một cái máy xay không lồ với sức chứa gần như vô hạn đang không ngừng nghiền ép linh khí thành những dòng chân nguyên trong cơ thể.

Thời gian dần dần qua đi. Đế Nguyên Quân tốn một canh giờ để luyện hóa hết toàn bộ. Nhưng vẫn cảm thấy thiếu sót, đan điền vẫn chưa được lấp đầy.

Không dừng lại, Đế Nguyên Quân tiếp tục lấy ra hai gốc Huyền Liên rồi bỏ vào trong miệng mà nhai. Địa cấp linh dược lại bị hân xem như một loại cây là để ăn.

Dần dần, linh khí từ trong khoang miệng như một bóng nước lớn không có thứ gì ngăn cản mà điên cuồng phát tán ra xung quanh.

Đế Nguyên Quân làm sao có thể lãng phí như vậy được, trực tiếp nuốt xuống.

Cảm giác linh khí đang không ngừng tuôn ra đang dung nhập khắp nơi ở trong cơ thể rồi đi đến đan điền rồi bị luyện hóa thành chân nguyên.

Nhưng vẫn cảm giác không đủ, Đế Nguyên Quân quyết định tại nơi này bế quan một thời gian ngắn.

Hai canh giờ sau!

Đế Nguyên Quân tỉnh dậy, gương mặt dần trở lại vẻ hồng hào tràn đầy sức sống.

“Đáng tiếc là chưa thể lấp đầy được, nhưng chùng này chắc cũng đủ dùng rồi”.

“Cũng đến lúc quay lại”.

Một lúc lâu sau!

Đế Nguyên Quân quay trở lại lôi đài đã được một thời gian rồi, và hiện tại đang có một trận chiến đang diễn ra mà đang đến điểm cuối cùng.

“... thắng”.

“Trận đấu tiếp theo, Đế Nguyên Quân đấu Ngô Tuyền”.

“Đến lúc rồi”. Sau khi nghe thấy tên đối thủ, Đế Nguyên Quân nở một nụ cười vui vẻ.

Đứng đối diện trên lôi đài, Đế Nguyên Quân thể hiện ra vẻ thư thái của mình như không để ý đến đối thủ. Còn Ngô Tuyền đứng ở bên kia đang liếc nhìn không ngừng.

Trận chiến trước, hân đã quan sát tương đối kỹ, cho đến hiện tại hân vẫn chưa thể nhìn ra được chân chính thực lực của Đế Nguyên Quân mạnh bao nhiêu. Mặc dù chỉ biết cảnh giới hiện tại của đối phương nhưng lại có thể vượt sau tiểu cảnh giới có thể tung ra một kiếm hạ gục Mộng Vân Huyền.

Ngô Tuyền xem Đế Nguyên Quân là người có thực lực để đối đầu với hân nhất, và cũng là đối thủ đang gờm nhất. Ở trong mắt hân, Đế Nguyên Quân hiện tại vẫn là một dấu chấm hỏi lớn mà chưa có câu trả lời.

“Ngô Tuyền, xin được chỉ giáo”. Đứng đối diện, Ngô Tuyền lên tiếng.

“Cứ đánh đi, không cần đa lễ”. Đáp lại, Đế Nguyên Quân hời hợt trả lời.

‘Tính cách người này thật sự tùy hứng’. Ngô Tuyền trong đầu xuất hiện suy nghĩ. ‘Lúc thì hời hợt, lúc thì tập trung, lúc thì vui đùa. Thật là một người khó phán đoán’.

“Bắt đầu đi”. Lão già ra hiệu lệnh.

Ngay lập tức, cả hai người đều cùng một lần lao lên. Trường kiếm ở trong tay cũng đồng thời chém ra. Ban đầu, Ngô Tuyền cảm thấy rất kỳ lạ, đột nhiên lại có cảm giác như đang đánh cùng với bản ngã của chính mình, hành động gần như tương đồng từ tốc độ đến thời điểm vung kiếm.

Bành bành!

Mười chiêu qua đi, cả hai người vẫn đang không ngừng thăm dò. Chợt, Ngô Tuyền đột nhiên tăng tốc vung kiếm mạnh sang ngang. Ngay lập tức, Đế Nguyên Quân liếc mắt nhìn một cái rồi nhảy lên, thời gian tránh né được tính toán rất kỹ càng.

Thời điểm lưỡi kiếm chuẩn bị đánh trúng thì hắn đã nhảy qua rồi, còn khi thu kiếm thì hắn đã hạ xuống.

“Phản xạ kinh thật”. Ngô Tuyền thầm than.

Huyền cấp hạ phẩm kiếm pháp, Thập Kiếm!

Tung ra chiêu thức đầu tiên, Ngô Tuyền đâm mạnh trường kiếm về phía trước. Tốc độ đâm kiếm thật sự rất nhanh, trong mắt người đứng quan sát thì chỉ trong nháy mắt họ nhìn thấy mười thanh kiếm mờ ảo đồng thời cùng đâm về một lúc, khi quan sát kỹ thì lại thấy những thanh kiếm đó cũng chỉ là tàn ảnh mà thôi.

Leng keng!

Mũi kiếm đâm tới, Đế Nguyên Quân vung mạnh thanh kiếm từ dưới lên. Ngay khi va chạm, kiếm chiêu của Ngô Tuyền nhanh chóng bị hóa giải.

Đang trong lúc ngạc nhiên, Đế Nguyên Quân đưa chân rồi tung một cước đập mạnh về phía trước.

Hoi bất ngờ, Ngô Tuyền nhanh chóng thu kiếm về rồi đẩy ra, cước bộ đập trúng lưỡi kiếm khiến sống kiếm con đi một góc lớn rồi bị đẩy lùi ra xa.

Ổn định lại cơ thể, Ngô Tuyền liếc mắt nhìn về phía trước thì không còn thấy bóng dáng Đế Nguyên Quân đâu.

“Người đâu?”.

Xiu xiu!

Chợt, một tiếng xé gió từ phía sau truyền lại, với giác quan nhanh nhạy, Ngô Tuyền dễ dàng phán đoán được vị trí, không suy nghĩ nhiều, hắn nhanh chóng ngồi xuống rồi đâm kiếm ra sau lưng.

Nhưng, phán đoán vừa rồi không hề chính xác. Lưỡi kiếm đâm ra sau trung vào không khí, vừa rồi Ngô Tuyền đã gần như chắc chắn đã đánh trúng. Nhưng Đế Nguyên Quân đã nhanh chóng di chuyển qua vị trí khác rồi.

Tiếp tục vung kiếm từ nơi khác qua, Ngô Tuyền giác quan tập trung cao độ, hắn tập trung đến mức mà chỉ cần có một dao động không khí nhỏ thôi cũng không thể thoát được.

Kỳ lạ ở một chỗ là Đế Nguyên Quân đang di chuyển ở một tốc độ rất nhanh nhưng lại không gây ra một tiếng động nào cả, giống như hắn đang hòa mình vào không khí xung quanh.

Huyền cấp thượng phẩm kiếm pháp, Huyền Kim Kiếm!

Bị Đế Nguyên Quân âm thầm tấn công từ phía, Ngô Tuyền cảm thấy có chuyện gì đó không đúng nên hắn không còn phòng thủ nữa mà chủ động tấn công.

Một kiếm chiêu khác được tung ra, Ngô Tuyền quét mạnh kiếm ra xung quanh, ngay lập tức, một dòng kiếm khí sắc bén từ một vòng nhỏ dần lan tỏa ra ngoài bao trùm một khu vực rộng lớn.

“Đây rồi”. Chợt, Ngô Tuyền lớn tiếng.

Hai chân phát lực đẩy mạnh cơ thể lao tới, Ngô Tuyền vung mạnh kiếm về phía trước.

“Cái gì?”.

Cảm nhận của Ngô Tuyền vừa rồi đã phát hiện được vị trí của Đế Nguyên Quân, tấn công đúng vị trí mà hắn đang đứng như chỉ trong phút chốc lại không cảm nhận thấy nữa.

“Rốt cuộc có chuyện gì?”. Đang không biết chuyện gì đang xảy ra, Ngô Tuyền thốt lên.

Liên tục tung ra kiếm chiêu, Ngô Tuyền càng cảm thấy bản thân đang rất mù mịt, biết đối thủ đang đứng ngay trước mắt nhưng không thể nào đánh trúng được.

Càng về sau!

Ngô Tuyền dần đánh mất đi sự bình tĩnh của mình, hấn điên cuồng tấn công cái bóng Đế Nguyên Quân một cách không ngừng nghỉ. Nhưng vẫn bị bỏ xa một quãng nào đó giống như con mèo đang vòn chuột vậy.

“Ra đây cho ta”. Không còn giữ được bình tĩnh, Ngô Tuyền quát giận. Nhưng không hề nhận được phản hồi nào.

Gần một canh giờ qua đi!

Ngô Tuyền ngày một thêm tức tối, cảm giác áp bức đang không ngừng đè nén lên suy nghĩ, ở bên trong ánh mắt, lúc này đã bị cơn giận chiếm giữ hoàn toàn. Bị Đế Nguyên Quân đùa giỡn hơn một canh giờ, hấn đã không thể kiềm chế thêm được nữa.

“Gào”. Ngô Tuyền điên cuồng gào thét.

Nhưng đúng vào lúc này, khung cảnh xung quanh dần trở lại. Lúc mà Ngô Tuyền đang gào thét thì mọi thứ đã hiện ra trước mắt hấn.

“Hahahaha. Tên Ngô Tuyền kia đang diễn hề hay sao vậy?”.

“Đang yên đang lành lại tự mình chém không khí rồi quát mắng người khác giống như một tên điên”.

“...”.

Bị đám đông ủa nhau chế nhạo, Ngô Tuyền vẫn đang không hiểu chuyện gì xảy ra, cho đến khi nhìn thấy Đế Nguyên Quân đang cười khúc khích như đang xem kịch khiến hấn càng thêm tức tối.

Không đợi lão giả ra hiệu bắt đầu, Ngô Tuyền đẩy mạnh khí tức của mình rồi lao lên tấn công.

“Người đang xem thường lão giả sao? Chưa có hiệu lệnh của ta đã chủ động xông lên, muốn đánh thắng đến vậy sao?”.

Công kích của hấn đến gần nhưng trong chớp mắt đã bị chặn lại, vị lão giả đứng chặn trước mặt Ngô Tuyền, một ngón tay chặn lưỡi kiếm lại rồi nói.

Lời nói này như khiến Ngô Tuyền bùng tỉnh. Dần dần hấn như biết được chuyện gì đang diễn ra.

“Thật xin lỗi, ta vừa mất ý thức”. Ngô Tuyền thu kiếm, thân trên hơi khom xuống nhận lỗi.

“Hahahaha. Xem kia, lúc này hấn giống như mất ý thức thật. Hahahaha”. Đám đông lại thêm một lần nữa bàn tán.

“Không ngờ Ngô gia thiên kiêu lại bị như vậy, đáng tiếc là một anh tài có khiếm khuyết”. Đế Nguyên Quân đột nhiên lên tiếng.

“Ta biết người đang âm thầm giở trò, đừng để ta bắt được”. Ngô Tuyền, ánh mắt tức giận nhìn chằm chằm Đế Nguyên Quân như muốn ăn tươi nuốt sống.

“Ta chỉ nói sự thật thôi”. Đáp lại, Đế Nguyên Quân hời hợt nói. “Ta chỉ sử dụng một cái Mê Huyền Kiếm Trận thử kiếm tâm của người mạnh mẽ như thế nào?”.

“Nhưng lại khiến người ta chê cười rồi”.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Gia Là Siêu Cấp Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 81: Mượn lời của người dùng một lát

“Được rồi, đừng nhiều lời nữa, bắt đầu đi”. Lão giả chọt lên tiếng.

“Người...”.Ngô Tuyền tức giận. “Chịu chết đi”.

Ngay khi vừa bắt đầu, Ngô Tuyền khí tức hùng hổ lao lên, tay phải nắm chặt chuôi kiếm chém mạnh về phía trước. Lưỡi kiếm lướt đi trong không khí toát ra một dòng kiếm khí sắc bén mãnh liệt như muốn cắt đi mọi thứ. Và trong ánh mắt đầy lên sát ý.

“Cần gì phải nóng lòng như vậy đâu?”. Đáp lại, Đế Nguyên Quân lách người nhẹ qua một bên rồi nói với động điệu châm chọc. “Hay là muốn nhanh về bú ti mẹ?”.

Một kiếm qua đi, Ngô Tuyền không cần thu kiếm mà mượn lực quét ngang qua với tốc độ rất nhanh.

“Kiếm này quả thật không tệ nhưng đáng tiếc”. Đế Nguyên Quân vừa tránh né, vừa cười nói. “Nhưng ở trong mắt ta nó chẳng là gì?”.

“Ngươi...”. Bị lời nói làm cho kích động, Ngô Tuyền cắn răng.

Địa cấp trung phẩm kiếm pháp, Băng Liệt Kiếm!

Chợt, từ phía trên lưỡi kiếm toát ra cảm giác lạnh lẽo nằm ẩn bên trong dòng kiếm khí sắc bén kia. Ngô Tuyền bắt đầu tung ra đại chiêu của mình.

Lưỡi kiếm chém nhanh, không khí xung quanh giống như bị kiếm khí băng hàn đóng băng lại.

Hắn không còn giữ lại mà trực tiếp muốn giết Đế Nguyên Quân, kiếm ra đều nhắm vào những yếu điểm trên cơ thể mà đánh, nếu chỉ có bất cứ một sai sót nào dù cho là nhỏ nhất cũng sẽ bị ảnh hưởng đến tính mạng.

Đối mặt với loại kiếm này, Đế Nguyên Quân vẫn dừng dừng không để ý. Thanh kiếm trên tay tùy tiện vung mạnh một cái là có thể hóa giải.

“Cái gì?”. Thấy vậy, Ngô Tuyền không thể tin được thốt lên.

Một kiếm vừa rồi của hắn mặc dù không phải toàn lực nhưng chí ít cũng đạt đến sau bảy phần lực rồi, nhưng lại bị hóa giải một cách đơn giản như thế.

“Rốt cuộc kiếm đạo tu luyện của hắn thâm sâu như thế nào?”. Bất chợt, Ngô Tuyền có một ý nghĩ hiện ra.

“Trong trận chiến không được lơ là, ngươi không biết hay sao?”. Đang trong lúc thất thần, Đế Nguyên Quân đứng bên cạnh lên tiếng.

Lời nói này khiến Ngô Tuyền bừng tỉnh, nhưng cùng với đó. Đế Nguyên Quân tung một quyền kinh mạnh mẽ về phía trước đánh mạnh vào một bên hông.

Bành!

Bị một quyền oanh trúng, Ngô Tuyền bị đánh văng ra xa mấy trượng rồi dừng lại. Trên khóe miệng hắn chảy ra một ít huyết dịch, mặc dù quyền kinh mạnh mẽ nhưng chênh lệch cảnh giới của cả hai rất lớn nên cho dù nó có mạnh tới đâu cũng khó để có thể hạ gục hắn.

Và đó cũng chính là ý của Đế Nguyên Quân, hắn muốn chơi chết Ngô Tuyền chứ không phải là muốn chiến thắng nhanh chóng trong một trận chiến. Mặc dù tổn kha khá thời gian nhưng điều này là rất cần thiết đối với hắn lúc này.

“...”.

Lau đi vết máu trên miệng, Ngô Tuyền ánh mắt dữ tợn nhìn chằm chằm, khí tức Ngung Hải cảnh tầng chín đỉnh phong tuôn ra không ngừng.

Địa cấp trung phẩm kiếm pháp, Bích Lũy Kiếm!

Nén xuống cơn giận của mình, Ngô Tuyền điên cuồng thúc giục đại chiêu tiếp tục tấn công. Bị Đế Nguyên Quân quay vòng từ đầu đến giờ khiến tâm tính hắn lúc này đã không còn giống trước.

Bị cơn tức giận chiếm lĩnh khiến thực lực của hắn mặc dù mạnh nhưng không thể tung ra được toàn bộ sức mạnh vốn có. Và Đế Nguyên Quân đã thành công trong việc khiêu khích.

“Điều trùng tiểu kỹ”. Đế Nguyên Quân tay vung kiếm vừa chế nhạo.

Lời nói vừa dứt, Đế Nguyên Quân bắt đầu tung ra kiếm chiêu của mình lần đầu tiên trong trận chiến này.

Địa cấp trung phẩm kiếm pháp, Phân Liệt Kiếm!

Đùng đoàng!

Một kiếm chém ra, hai dòng kiếm khí mạnh mẽ bắt đầu hóa lẫn vào với nhau rồi trùng kích không ngừng.

“Không thể nào”. Nhìn thấy kiếm của mình tiếp tục bị hóa giải, Ngô Tuyền tức tối quát. “Ta không tin”.

Điên cuồng lao lên, Ngô Tuyền vung kiếm không ngừng nghỉ, nhưng với tốc độ khác biệt của cả hai, những kiếm kia đều không chạm được vào Đế Nguyên Quân, ngay cả một vạt áo cũng không có chút ảnh hưởng nào.

“Ngô công tử, ngươi lại nóng lòng nữa rồi”.

Địa cấp hạ phẩm quyền pháp, Pháp Tương Quyền, Thôn!

Chợt, Đế Nguyên Quân lên tiếng. Nắm quyền thứ chặt lại rồi đánh mạnh về phía trước.

Cảm nhận quyền kinh mãnh liệt lao đến, Ngô Tuyền nhanh chóng phản ứng lại, hai tay đỡ kiếm đưa ra ngăn chặn quyền kinh.

Rầm!

Bị oanh kích, Ngô Tuyền một lần nữa bị đánh văng ra ngoài, bị sóng xung kích từ nắm đấm của Đế Nguyên Quân đánh trúng, khóe miệng hằn một lần nữa chảy ra huyết dịch.

Ở trung tâm phản búng, Ngô Tuyền cảm nhận được một cảm giác nóng ran rất khó chịu, cảm giác đó giống như có một đóm lửa đang không ngừng nung nóng nội tạng ở bên trong vậy.

“Tên Ngô Tuyền này nay bị làm sao vậy?”.

“Hắn giống như bị thứ gì che mắt, khí tức rung động bất ổn, kiếm chiêu có quá nhiều sơ hở”.

“...”.

Toàn trường thấy vậy bắt đầu ồ lên bàn tán.

“Ngô lão, người thấy như thế nào?”. Ở trên cao, một vị lão giả lên tiếng.

“Đứa trẻ này còn quá non nớt. Bị đối phương câu dẫn quá dễ dàng”. Ngô lão thờ dãi một hơi rồi lắc đầu. “Nó bây giờ đã hoảng loạn rồi, trận đấu này không thể cứu vãn nhưng đây là bước đệm cho Ngô Tuyền phát triển”.

“Hahaha. Không ngờ Ngô lão người cũng có thể nói ra được những lời như vậy”. Ngồi ở bên cạnh, một lão giả khác phá lên cười nói.

“Hừ”. Ngô lão hừ lạnh một tiếng.

Lúc này ở trên lôi đài!

Thời gian càng kéo về sau, cả hai người đã tung ra hơn hai trăm chiêu nhưng Ngô Tuyền vẫn không một lần chạm được vào Đế Nguyên Quân, mà ngược lại. Đế Nguyên Quân lại rất dễ dàng hóa giải thậm chí còn đánh trả lại được. Tinh thần chiến đấu của Ngô Tuyền dần một bị lung lay, lúc này hắn gần như bị Đế Nguyên Quân áp đảo hoàn toàn.

“Ngô gia thiên kiêu chỉ được như thế này thôi sao?”. Thấy Ngô Tuyền ngầy một mất ý chí, Đế Nguyên Quân sắc mặt trầm xuống mà tiếp tục khiêu khích.

“Thân là thiên kiêu mà bị một Ngưng Hải cảnh tầng hai chèn ép thì người không xứng đáng để tu luyện”.

“Về nhà bù ti mẹ đi”.

Đế Nguyên Quân vừa tung kiếm vừa quát lớn, mỗi một kiếm qua đi thì uy lực của kiếm phía sau lại ngày một tăng lên, uy lực của nó mạnh mẽ giống như một địa cấp kiếm pháp thi triển ra vậy.

“Người thật sự không xứng đáng, nếu đã không chịu được thì đi chết đi”. Thanh âm Đế Nguyên Quân băng lãnh vang lên.

Trong mắt Đế Nguyên Quân dần nổi lên sát ý, lưỡi kiếm hướng trực tiếp trái tim Ngô Tuyền đâm tới.

Chợt, Đế Nguyên Quân nhìn thấy hai hàng nước mắt Ngô Tuyền chảy xuống. Gương mặt hắn mếu máo như chuẩn bị khóc.

“Ahhhhhhhhhh”. Ngô Tuyền gạt bỏ kiếm Đế Nguyên Quân ra một bên rồi nhảy lùi ra xa hét lớn.

Thấy hắn có biểu cảm này, Đế Nguyên Quân nở một nụ cười nhẹ. ‘Hhahaah. Phải thế chứ’.

“Ta không cam tâm”. Ngô Tuyền quát lớn, rồi lấy ra một viên đan dược tứ phẩm màu ánh kim chuẩn bị nuốt xuống.

“Không ổn, Vô Lương sư phụ nhanh ngăn lại”. Đứng ở phía bên dưới, Mộng Linh Nhi nhìn thấy cảnh tượng này thốt lên.

Nhưng, đáp lại. Đế Nguyên Quân nhìn lại rồi nở một nụ cười kỳ dị khiến Mộng Linh Nhi đang không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Nuốt xuống!

“Đột phá cho ta”. Nuốt xuống một viên đan dược, Ngô Tuyền quát.

Thình lình, khí tức Ngưng Hải cảnh tầng chín đỉnh phong đột ngột tăng lên và đang chuẩn bị đột phá lên tới tầng thứ mười là có thể nhập thiên đồ, khí tức

cương ngành trên người toát ra ngoài như một làn gió lớn quét phẳng mọi thứ.

“Tên Vô Lương kia rốt cuộc đang mưu tính điều gì?”. Ngô lão đứng ở trên cao suy nghĩ. “Tại sao hắn lại không tấn công, thương hại cháu ta hay sao?”.

Trông Ngô Tuyền quyết tâm như vậy, Đế Nguyên Quân nụ cười không kiềm chế được mà mở lớn.

Rầm rầm!

Dần dần, ở phía trên cao. Mây đen lù lợt kéo đến bao phủ mấy trăm mét xung quanh. Ẩn ẩn ở trong đó là những tia thanh lôi đang bắt đầu di động và đánh xuống bất cứ lúc nào.

“Cái gì? Ngô Tuyền hắn muốn ở đây nhập thiên đồ sao?”.

“Lôi vân thật kinh khủng”.

“Tên Vô Lương kia thật sự để mặc như vậy sao?”.

Trông lôi vân đang không ngừng kéo đến, đám đông sôi nổi bàn tán.

Ngay khi Ngô Tuyền chuẩn bị đột phá thì một tia thanh lôi như có dấu hiệu chuẩn bị đánh xuống thì lúc này Đế Nguyên Quân mới có di động.

"Người...". Thấy Đế Nguyên Quân đang tiến lại gần, Ngô Tuyền quát.

“Người cứ tiếp tục, ta không gây ảnh hưởng gì đâu?”. Đế Nguyên Quân nở một nụ cười rồi trả lời.

Đoàng đoàng!

Một lúc sau, tia thanh lôi đầu tiên đánh xuống, uy lực của nó có thể mạnh ngang một Ngưng Hải cảnh hai tầng toàn lực tấn công đang đánh xuống với một tốc độ chóng mặt.

“Khốn kiếp, người định làm gì?”. Thấy Đế Nguyên Quân nhảy lên trên cao, Ngô Tuyền lớn tiếng.

“Hahaha, ta mượn lôi của người dùng một lát”.

“Cái gì? Người điên sao?”.

“Hahahaa. Ngô công tử, người thương tích như vậy nhập thiên đồ quả thực khó khăn, hay để ta thay người thu nhận nó”. Đế Nguyên Quân cười lớn một tiếng rồi nói.

Bất chợt, tia thanh lôi kia thỉnh linh chuyển hướng đánh về phía Đế Nguyên Quân. Bị một tên nhân loại khinh thị, lôi vân như đang điên cuồng rung động, dường như nó đang tức giận. Thân là thiên đạo quy tắc lại bị một người nhỏ bé xúc phạm, thân là thiên địa năng lực, tòa lôi vân hoàn toàn bạo nộ rồi.

Ngay trong nháy mắt, tòa lôi vân điên cuồng thu hút rồi dần dần mở rộng, phạm vi của nó lúc này đã lên đến mấy dặm xa. Sắc trời bị mây đen che phủ khiến sắc trời bỗng nhiên tối sầm lại.

Đám cường giả quan chiến ở phía dưới cũng bắt đầu hốt hoảng tháo chạy. Bị một tia lôi kia đánh trúng thì ngay cả bọn họ có cường đại cỡ nào cũng có thể bị thương.

Riêng đám lão già ở trên cao vẫn một mực đứng lại, ánh mắt nhìn chăm chăm Đế Nguyên Quân.

“Tên nhóc này quá thâm sâu?”. Ngô lão thấy vậy tức giận lên tiếng.

“Hahahaa. Xem ra lần này Ngô Tuyền ăn phải một vỏ lớn rồi”.

"...".

Đối mặt với lôi vân đang điên cuồng tích tụ kia, Đế Nguyên Quân chợt nở một cười lớn rồi trực tiếp đạp không mà lên rồi hét lớn. “Đến đi”.

- - -

Ps:

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Gia Là Siêu Cấp Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82: Đột phá

“Cái gì?”.

“Ngưng hải cảnh tầng hai có thể đập không mà đi?”.

“...”.

Đứng ở bên trên lôi đài, Ngô Tuyền lúc này gương mặt hoàn toàn ngây ngốc, toàn thân hần lúc này hoàn toàn chết lặng, khí tức thì trầm ổn bất thường, giống như một người chuẩn bị tẩu hỏa nhập ma vậy.

“Không ổn, Tuyền nhi”. Ngô lão chợt quát lớn.

“Ngô lão, ngươi định làm gì?”.

“Hừ, cứu cháu của ta chứ làm gì nữa?”.

“Ngươi muốn động vào thiên đồ?”.

“Hừ, tất cả đều là do hần làm ra, ta động lôi vân thì như thế nào?”. Ngô lão tức giận lớn tiếng.

Ngay lập tức, lão vùng mạnh tay một cái, cơ thể Ngô Tuyền giống như bị một bàn tay vô hình kéo lại.

Bị người thứ ba thúc động, lôi vân nhanh chóng chuyển hướng đánh về phía Ngô Tuyền cũng Ngô lão, một tia tử lôi siêu mạnh thành linh đánh xuống.

“Hừ, phá cho ta”. Đối mặt với tử lôi có thể sánh ngang với Thánh cấp cường giả oanh kích, Ngô lão quát lớn một tiếng. Một tay chấp ấn trực tiếp đánh trực tiếp với tử lôi.

Rầm!

Một tiếng nổ lớn vang lên, trên tay Ngô lão dần xuất hiện một vết cháy đen trông cực kỳ kinh khủng, ngay cả Thánh cấp cường giả nhìn cũng phải lo sợ, sắc mặt Ngô lão trắng bệch ôm chặt Ngô Tuyền rồi rời đi.

“Haizz”. Đám lão già còn lại thở dài một hơi rồi nhìn về phía dưới.

Đế Nguyên Quân hai tay bắt đầu kết ấn, xung quanh người hần dần dần xuất hiện một vòng chân nguyên bảo vệ trông rất mỏng yếu nhưng những tia thanh lôi đầu tiên lại không thể phá vỡ được.

“Đứa trẻ này...”.

“Yêu nghiệt...”.

Ba tia thanh lôi qua đi, Đế Nguyên Quân vẫn đang đập không mà lên, với tốc độ nhanh như hiện tại của hần thì chẳng mấy chốc là có thể dung nhập vào bên trong.

Một trăm trọng, hai trăm trọng, ba trăm trọng... một ngàn trọng!

Khi đạt đến độ cao một ngàn trọng, Đế Nguyên Quân đã đứng ở phía bên ngoài tòa lôi vân đen ngòm ở phía trên rồi. Thành linh, khí tức trên người hần dần dần bạo tăng, lấy ra một viên đan dược rồi nuốt xuống.

Đế Nguyên Quân hủy bỏ lớp chân nguyên bảo vệ ở bên ngoài rồi lao thẳng vào bên trong tòa lôi vân trước những ánh mắt kinh hãi của đám lão già phía dưới.

“...”.

Rầm rầm!

Dung nhập vào bên trong, cơ thể Đế Nguyên Quân bị hàng trăm hàng ngàn tia thanh lôi nhỏ chạy dọc xuyên suốt cơ thể khiến toàn thân cực kỳ đau rát.

Một tia thanh lôi khác đánh tới!

Đế Nguyên Quân không hề phản kháng mà trực tiếp để nó đánh lên cơ thể mình.

“Dĩ hóa càn không, Thiên Địa rộng lớn. Thôn Thiên Thú Thần. Đinh Đường Thần Đồ”.

“Thôn Phệ!”.

Một đạo thanh lôi qua đi, sắc mặt Đế Nguyên Quân trông rất khó coi, phía sau lưng xuất hiện một vết lõm màu đen lớn hơn một nắm tay sâu tới tận xương. Khỏe miệng chảy xuống một dòng huyết dịch nhưng thần sắc vẫn kiên định như trước.

Ngay khi niệm lên bức thần đồ Côn Bằng đầu tiên, toàn thân được một vòng hắc động lớn gần mười mét bao phủ, phía sau lưng dần dần xuất hiện một tôn Côn Bằng cao bốn trượng đang bay lơ lửng.

Rầm rầm!

Liên tiếp, đạo thanh lôi thứ ba thứ tư đồng thời đánh xuống.

Hỗn Độn Côn Bằng đối đầu thanh lôi mà không hề run sợ, nó mở rộng cái miệng của mình rồi hút mạnh hai đạo thanh lôi kia giống như một cái lỗ đen thu nhỏ.

Tiếp đến, sáu đạo thanh lôi cuối cùng đánh xuống nhưng vẫn giống như trước, bị Côn Bằng hút lấy một cách dễ dàng.

Sau một khắc, lôi vân bắt đầu bạo động, tầng lôi đầu tiên qua đi. Ở trên đầu, một tầng lôi vân mới vừa được hình thành, chạy dọc theo đó chính là những tia huyền lôi màu đỏ tươi trông cực kỳ đáng sợ.

Từng tia huyền lôi to lớn chớp nỏ ùng đoàng.

“Chỉ cường Huyền Lôi sao?”. Đế Nguyên Quân ngẩng đầu thăm thi. “Tới đây”.

Mặc dù Huyền Lôi mạnh mẽ là thế nhưng Đế Nguyên Quân đối mặt vẫn bình tĩnh như thế, thậm chí hắn còn không có một chút lo sợ nào cả, điều này dường như lại kích động lôi vân kia.

“Chỉ là một đạo lôi vân nhỏ bé, sao có thể ngăn cản được ta”.

Rầm rầm!

Đế Nguyên Quân vừa dứt lời, một loạt tiếng nổ lớn vang lên. Liên tiếp năm đạo Huyền Lôi đồng thời hạ xuống, một luồng chí cường sức mạnh theo đó mà lũ lượt đánh xuống.

“Hừ, nuốt cho ta”. Đế Nguyên Quân gồng mình quát lớn, khí tức trên người dâng lên tới cực điểm, khí tức Ngưng Hải cảnh hai tầng đại viên mãn đang bắt đầu trùng kích ngưỡng cửa thứ ba một cách nhanh chóng.

Rống!

Rầm rầm!

Tôn Côn Bằng rống lớn một tiếng, cơ thể to lớn nó chặn ngay trên đầu tòa hắc động mà há rộng miệng.

Nhưng, năm đạo huyền lôi này có uy lực còn mạnh mẽ hơn những đạo lôi trước kia và chúng đồng thời hạ xuống, tôn Côn Bằng mặc dù cắn nuốt được hết toàn bộ nhưng phía trên cơ thể cũng dần dần xuất hiện một vết nứt nhỏ.

Vì nó chính là đan điền của mình hình thành nên mỗi khi nó bị thương tổn thì Đế Nguyên Quân cũng phải chịu đau đớn một cách kịch liệt.

Rầm rầm!

Vừa nuốt chưa được bao lâu, ở phía trên cao, một loạt huyền lôi nữa đồng thời đánh xuống. Khí thế cực kỳ kinh khủng.

Rống!

Mười đạo huyền lôi đánh xuống, Côn Bằng mặc dù có mạnh mẽ nhưng chỉ là đan điền hình chiếu ngưng tụ nên sức lực của nó không thể mạnh mẽ nghịch thiên như bản thể, vì thế. Nó cắn nuốt hết những đạo huyền lôi cuối cùng này, từng vết nứt trên cơ thể cũng bắt đầu xuất hiện nhiều hơn.

Cơ thể Đế Nguyên Quân thỉnh thoảng rung mạnh một cái, khỏe miệng phun ra một ngụm lớn huyết dịch, cảm giác đan điền đang không ngừng bị nứt ra, nó cực kỳ đau đớn. Nếu như không thể ngăn chặn thì đan điền chắc chắn sẽ bị vỡ nát trong một thời gian ngắn.

Không chịu bỏ cuộc, Đế Nguyên Quân cắn răng chịu đau đớn hết lớn. Hai tay kết ấn rồi một loạt ký tự cổ bắt đầu chạy dọc trên khắp cơ thể, dần dần chúng chạy dồn xuống bên dưới đan điền.

“Cổ Thần Tuế Âm – Nhật Nguyệt Dạ Hóa – Cổ Thần Tế Thiên – Thiên Thiên Khả Biến – Vạn Vật Duy Sơ – Cơ Cơ Vạn Mệnh – Bảo Hóa Thiên Sinh – Tâm Duy Không Ngã – Tế Thần Liêu Nguyên – Vạn Cổ Thần Tự – Bảo Hóa Càn Khôn – Bàn Cổ Khai Thiên...”.

Những ký tự cổ này chính là thứ được ghi chép ở trên Cổ Thần Bìa, đó chính là một thứ cực kỳ bí ẩn nằm dưới cảm địa của Tử Cực Kiếm Môn, xuyên suốt thời gian không biết bao lâu nhưng không một ai có thể lĩnh ngộ được toàn bộ giống như hắn.

Mặc dù hiện tại chỉ có thể một phần mấy trăm vạn tỷ năng lực của ký tự cổ này nhưng khả năng của nó nghịch thiên vô cùng, ngay cả thiên đạo chi lôi

cũng không thể lay chuyển nó.

Sau khi bao bọc hết toàn bộ đan điền, Đế Nguyên Quân cắn răng chịu đau quá lớn.

“Đột phá cho ta”.

Phùng phùng!

Ngay sau tiếng quát, khí tức Đế Nguyên Quân giống như một cái mũi tên đang được giương cung và có thể đột phá bất cứ lúc nào, vách ngăn của tầng thứ ba lúc này bị chèn ép không ngừng. Với năng lượng chí cường của huyền lôi, hỗn độn chân nguyên nay càng được cô đọng cũng như mang một phần năng lượng chí cường đó.

Nên việc đột phá là cực kỳ dễ dàng.

Chợt một đợt phong bạo từ trên người hắn phát ra, khí tức cường ngạnh cực kỳ nồng đậm lan tràn, cảnh giới cũng vì thế mà đang không ngừng tăng lên.

Ngưng Hải cảnh tầng ba đã được đột phá nhưng năng lượng của huyền lôi vẫn còn cực kỳ hùng hậu, bị hắc động điền cuồng luyện hóa đang mở rộng không ngừng.

Rống Rống!

Cảm nhận được cơ thể mình đang lớn lên không ngừng, Côn Bằng bay lượn một vòng rồi ngẩng cao đầu rống mạnh một tiếng.

Hai mươi đạo lôi qua đi, lôi vân cùng đã dần dần tan biến.

Trôi lơ lửng ở trên không, Đế Nguyên Quân vẫn còn đang trong thời điểm bế quan nên không điều khiển mà dần dần hạ xuống.

“Thôi chết”. Chợt, một lão giả trông thấy tình trạng Đế Nguyên Quân mà thốt lên.

Trước mắt họ, cơ thể Đế Nguyên Quân lúc này bị cháy đen trông rất giống một cục than, khí tức sinh mệnh của hắn cũng đang rất chật chội cực kỳ yếu ớt.

Đến khi hạ thấp xuống nơi gần đó, những lão giả kia mới dần dần đáp xuống.

“Thiên tài như này sao có thể yếu mệnh được”. Một vị lão giả lấy ra một viên đan dược rồi lên tiếng.

“Thanh lão, ngươi thật cho hắn Tử Huyền Đan sao?”. Một vị lão giả khác lên tiếng.

“Hahaha, chỉ là một viên ngũ phẩm đan dược mà thôi, vì một thiên tài mà mất đi thì cũng xứng đáng”. Thanh lão tên thật là Thanh Huyền, là một vị trưởng lão đến từ Thánh Địa, địa vị cực kỳ cao, thực lực cũng thập phần bá đạo, có thể xem là một trong những người mạnh nhất của Tây Vực.

“Được rồi, để ta giúp hắn hộ pháp một chút”. Banh miệng Đế Nguyên Quân rồi nhét viên đan dược vào bên trong, Thanh Huyền lão giả đầu ngón tay vận chuyển thánh lực bắt đầu điều tiết.

Ngũ phẩm đan dược bị thánh lực nghiền nát rồi từ từ đẩy xuống.

“Được rồi, để xem tạo hóa của hắn nữa mà thôi”.

Đế Nguyên Quân bế quan để ổn định lại chân nguyên cũng như luyện hóa hết những năng lượng còn lại thì cảm nhận được một hơi ấm của dược lực, tinh thuần của linh khí đang dần dần chảy khắp trong cơ thể.

“Có ai giúp ta hộ pháp sao?”.

Trước dược lực của đan dược ngũ phẩm, những thương thế trên người hắn nhanh chóng được chữa khỏi, từng vết đen do lôi vân đánh trúng nay như được trùng sinh. Cơ thể cháy đen nay đang dần sống lại với vận tốc nhanh chóng mặt.

Chỉ chưa tới mười hơi, Đế Nguyên Quân đã ổn định được phần lớn thương tích của mình nên hiện tại chỉ chú tâm vào luyện hóa những phần còn lại mà thôi.

Một canh giờ qua đi!

Đế Nguyên Quân dần dần mở mắt, khí tức Ngưng Hải cảnh tầng bốn như một đợt phong bạo đánh mạnh ra xung quanh, cơ thể sung mãn hết sức. Thực lực hiện tại của hắn đã mạnh hơn trước rất nhiều.

“Đa tạ tiền bối đã ra tay tương trợ”. Ngay vừa lúc tỉnh dậy, Đế Nguyên Quân hay tay nắm quyền, thân trên hạ xuống cúi chào Thiệu Huyền lão giả.

“Tại sao ngươi lại biết ta giúp ngươi?”. Thiệu Huyền lão giả kinh ngạc hỏi lại.

“Ta tự có cách xác định”.

“Ân tình Nguyên Quân sẽ không quên, sau này ta sẽ tự mình báo đáp”.

“Hahahaha. Quả là một trang tuấn kiệt, báo đáp thì không cần đâu, chỉ là ngũ phẩm đan dược mà thôi, trong tay ta không thiếu”. Thiên Huyền lão giả lắc đầu.

“Được rồi, quay trở lại đi. Chắc lúc này trận đấu cuối cùng cũng đã xong rồi”.

Nói xong, Thiên Huyền lão giả vung nhẹ tay một cái liền biến mất.

Đội lão giả rời đi, Đế Nguyên Quân ngồi xuống, toàn thân vận lực một lượt thì lúc này mới bắt ngờ.

“Hahaha, không thể tin được”.

“Nhục thân cứ như vậy mà tặng mấy cái tiểu cảnh giới mà đạt tới Thức Nhân cảnh tầng tám”.

“Ngưng Hải cảnh tầng bốn trung kỳ”.

“Nhưng, cái này....”.

Đế Nguyên Quân quan sát thì lúc này mới phát hiện, bên cạnh ba điểm sáng của ngũ hành kia còn có một điểm sáng khác cũng đang hiện hữu. Cảm nhận điểm sáng xong, Đế Nguyên Quân vui vẻ cười lớn.

“Hahahaha. Không ngờ trong vô thức ta lại ngưng tụ ra được một giọt lôi tủy. Đúng là ông trời giúp ta mà”.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Gia Là Siêu Cấp Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 83: Bồng Lai thánh địa

“Trận đấu cuối cùng kết thúc, Diệp Anh Tú chiến thắng”.

“Vòng thứ ba kết thúc, nhóm đệ tử dưới mười lăm tuổi gồm: Hoàng Tiểu Thiên, Vô Lương, Diệp Anh Tú là ba người chiến thắng chung cuộc, có cơ hội được đi đến thánh địa tu luyện trong vòng một năm”.

Trận đấu cuối cùng qua đi, lão giả đứng ở trên cao lên tiếng.

“Còn đây chính là phần thưởng của các ngươi”. Lão giả lấy ra ba cái nhẫn trữ vật rồi đưa cho ba người, ngay sau đó, lão giả quay người, thân trên hơi khom xuống nói với giọng điệu kính cẩn.

“Xin mời các chủ của Thiên Điện thánh địa”.

Tại vị ở trên cao, một vị trung niên nhân với khí chất hơn người, trên lưng mang một thanh cự kiếm to bản trông cực kỳ nặng nề. Khí tức trên người cực kỳ âm trầm nhưng lại mãnh liệt vô cùng. Khí tức Thánh cảnh cường giả mặc dù được giấu diếm rất kỹ nhưng mà nó quá khổng lồ nên không thể thu vào hết toàn bộ.

Trên người mang một bộ môn phục với trước ngực là một chữ “Thiên”, đây là môn phục của thánh địa Thiên Điện, một trong bốn đại thánh địa của Tây Vực. Và người trung niên nhân trông còn rất trẻ tuổi này lại chính là các chủ của một phương, là người có tuổi trẻ nhất và cũng có tài năng nhất trong những các chủ còn lại.

“Ta là Bá Túc Kiểm, nay đại diện cho Thiên Điện đến đây thi hành nhiệm vụ, nhưng lần này lại may mắn thu được những hạt giống rất tốt. Chúc mừng các ngươi có thể đạt chân được vào thánh địa”. Bá Túc Kiểm nở một nụ cười nhẹ rồi nói.

“Khí tức kinh khủng thật”. Đế Nguyên Quân quét mắt nhìn qua một cái rồi thốt lên.

Bá Túc Kiểm này trước mặt nhiều người trông không khác gì những cường giả bình thường, đó chỉ là ánh nhìn ở bên ngoài mà thôi. Trong mắt Đế Nguyên Quân, người này đích thị là một cường giả chân chính, mặc dù cảnh giới chưa đạt đến tầng cao nhất của Thánh cảnh nhưng ở trong cùng cảnh giới, số lượng người có thể đánh bại hắn thì rất ít.

“Được rồi, không vòng vo nữa. Ba người các ngươi cùng ta đi đến Thiên Điện”. Bá Túc Kiểm vung mạnh tay một cái, từ trong hư không đi ra một tòa phi toa dần dần đi ra rồi hạ xuống ngay phía bên dưới lối đài rồi lên tiếng.

“Các ngươi có nguyện ý?”.

“Đệ tử nguyện ý”. Hoàng Tiểu Thiên, Diệp Anh Tú thân thể đứng thẳng, hai tay chấp về phía trước, thân trên khom xuống đồng thanh nói.

“Còn ngươi thì sao?”. Thấy người còn lại không có bất cứ phản ứng nào, Bá Túc Kiếm hơi khó chịu hỏi.

“Thật xin lỗi, đến Thiên Điện không phải mục đích của ta”. Đế Nguyên Quân lắc đầu trả lời.

“Ngươi thấy Thiên Điện không tốt?”. Bá Túc Kiếm có chút phật lòng.

“Đối với người khác thì nó rất tốt nhưng đối với ta thì lại khác, không phải là nơi phù hợp nhất đối với ta”.

“Ồ, thế ngươi nói nơi nào mới phù hợp”.

“Nếu cho ta chọn thì, Bồng Lai thánh địa là nơi phù hợp nhất”. Đế Nguyên Quân không một chút do dự trả lời.

“...”.

“Hahaha. Bồng Lai thánh địa lại tốt hơn Thiên Điện”. Bá Túc Kiếm hừ lạnh một tiếng, “Hừ.... Đi thôi”.

“Tiểu tử, ngươi thật sự muốn đến Bồng Lai thánh địa?”. Từ trên cao hạ xuống, một vị lão giả râu tóc bạc phơ từ từ hạ xuống.

Đế Nguyên Quân gật đầu!

“Hahaha. Tốt”. Lão giả vui vẻ cười lớn.

“Không cần tốn thời gian nữa, đi thôi”.

Lão giả vận động Thánh lực xé rách hư không, từ phía bên trong hư không truyền ra, một đợt gió riết thổi bắn ra ngoài. Trong hư không, từng đợt pháp tắc chỉ lời như những tia điện không ngừng lan tràn khắp nơi.

“Nhớ đừng có đụng vào những tia lời dẫn đó, nếu không ta không có cách cứu ngươi đâu”. Lão giả gương mặt phúc hậu nói.

“Chỉ là một chút pháp tắc chỉ lực mà thôi, không đáng để ý”. Đế Nguyên Quân nhìn những tia lời dẫn đó mà khinh thường.

“...”.

Ánh mắt Đế Nguyên Quân liếc nhìn không gian thông đạo này chợt trong đầu hắn xuất hiện một ý nghĩ.

“Lão già, ông có thể đi chuyển chậm một chút được không?”.

“Hả? Ngươi sợ ta đi nhanh vậy sao?”. Lão giả khó hiểu nói.

“Không, chỉ là nơi này có ích với ta mà thôi”.

“Có lợi?”.

Nói xong, Đế Nguyên Quân ngồi lơ lửng bắt đầu cảm ngộ, ở bên ngoài được thánh lực bảo vệ nên việc xúc động đến những tia lời dẫn kia sẽ không gây ra nhiều thương tổn đáng tiếc.

“Ngươi đây là?”. Lão giả chợt nghĩ tới chuyện gì đó mà thốt lên.

Chìm vào bên trong cảm ngộ, thành linh. Ở bên trong đan điền xộc ra, điểm sáng ẩn chứa năng lượng của thuộc tính lời bay ra. Nó trực tiếp đi xuyên qua vòng bảo vệ của thánh lực rồi va chạm với hư không bên ngoài.

Réo réo!

Ngay lập tức, những tia lời dẫn như bị điểm sáng thu hút, chúng nhanh chóng lao đến rồi đánh từng tia hư không chỉ lời lên trên.

Bị hư không chỉ lời quét qua, nhưng điểm sáng đó lại bất định. Nó chỉ có thể được nhìn thấy bằng mắt và cảm nhận nó mà thôi, còn việc chạm đến là không được, nó không có bất cứ một hình thức nào cả mà chỉ được hình thành từ lời tùy ở bên trong đan điền hắn mà thôi.

“Đúng thật là diệu?”. Lão giả kinh ngạc thốt ra.

Điểm sáng không thể bị đánh trúng nhưng lại có thể chạm vào lời dẫn, điều này khiến lão giả thích thú.

Chìm sâu vào cảm ngộ, ở bên trong thần thức đang bị hư không chỉ lời vờn quanh cơ thể, bất chợt. Hắn cảm nhận được cơ thể như có một sức hút bí ẩn nào đó đối với nó. Đế Nguyên Quân suy nghĩ. ‘Là vì lời tùy sao?’.

Thời gian dần dần trôi qua, Đế Nguyên Quân từ bên trong cảm ngộ bắt đầu thức tỉnh. Hai mắt thỉnh linh mở ra, ngay lập tức, một đợt hư không chỉ lòi từ bên trong hai mắt bắn ra giống như một đợt tinh quang được ngưng tụ.

“Hahaha. Thật sự được?”. Đế Nguyên Quân không kiềm chế được mà nói với giọng điệu phấn khích.

“...”. Đứng quan sát ở một bên, lão giả kinh ngạc không thôi thốt lên. “Đúng là yêu nghiệt”.

Một lúc sau!

Kề nứt hư không một lần nữa được mở ra, ngay lập tức. Đế Nguyên Quân cảm nhận được một luồng gió mát từ bên ngoài thổi vào. Linh khí nồng đậm đang không ngừng từ bên ngoài xâm nhập vào bên trong.

“Chào mừng đến với Bồng Lai thánh địa”. Lão giả dẫn đầu từ bên trong đi ra, gương mặt lão nở một nụ cười vui vẻ lên tiếng.

“Cung chúc Phùng trưởng lão hồi môn”. Chợt, một tràng âm đồng thanh truyền đến.

“...”. Đế Nguyên Quân giật mình.

Nhanh chóng đi ra, trước mắt hắn. Một khung cảnh tươi mát hiện ra, một cảm giác tươi mát, không khí trong lành, linh khí cực kỳ nồng đậm. Đặc biệt nhất chính là vẻ đẹp của nơi này khiến Đế Nguyên Quân không khỏi kinh ngạc.

Bồng Lai thánh địa này hoàn toàn khác biệt so với những thánh địa còn lại của Tây Vực, nơi này chính là một hòn đảo lơ lửng ở trên không giống như tiên đảo. Kỳ lạ nhất là người ở bên trong lại có thể nhìn được ở bên ngoài nhưng người bên ngoài lại không nhìn vào được. Đó là do ở bên ngoài có một trận pháp cực kỳ cao cấp che phủ.

Chính vì thế mà người bình thường không thể nào tìm được nơi này, kể cả có tìm thấy được cũng không thể đi vào. Bởi vì đại trận này không chỉ giúp che giấu mà nó còn là một pháp trận khổng lồ cực kỳ mạnh mẽ. Cho dù Thánh cảnh cường giả toàn lực công kích cũng chưa chắc có thể lay chuyển được.

Chưa hết, ngay tại phía bên dưới chân. Đế Nguyên Quân cảm nhận được linh khí đất trời như đang sống động, từng cơn gió mát thổi làm cây cối đung đưa như một tòa tiên cảnh.

Ở phía xa, một thác nước khổng lồ đang không ngừng chảy xuống, Đế Nguyên Quân thấy vậy cũng không khỏi giật mình. Dòng nước đó không phải là loại nước bình thường mà đó chính là linh dịch, cực kỳ trân quý. Không biết dòng linh dịch này từ đâu mà có.

Nhất là khu vực xung quanh lại không hề có pháp trận ngưng tụ lại, nó giống như thiên địa sản sinh ra vậy.

“Thiên Địa vạn vật có linh. Thế gian có một thứ, cùng thiên địa mà sinh mà diệt. Bất khả xuất hữu bất nhập, Tạo hóa linh dịch”.

“Ồ, tiểu tử. Không ngờ ngươi còn biết loại linh dịch này sao?”. Phùng trưởng lão quay qua nói.

“Đã từng nghe qua nhưng đây là lần đầu tiên trông thấy”. Đế Nguyên Quân gật đầu, trả lời một cách hào hứng.

“Hahaha. Trông ngươi có vẻ thích thú như vậy thì ta cho phép ngươi ở trong đó tu luyện một ngày?”. Phùng trưởng lão vui vẻ cười nói.

“Cái gì? Một ngày”. Đế Nguyên Quân tức tối nói. “Lão già, ta có thể đến thánh địa bất kỳ tu luyện một năm”.

“Nếu nơi này không đáp ứng thì ta đến tìm một thánh địa khác?”.

“Khoan. Ta chỉ đang nói đùa một chút mà thôi, ngươi còn nhỏ mà đã tính toán với lão già như ta đây?”. Phùng trưởng lão gương mặt không chút thay đổi trả lời.

“Ta chỉ nói đúng sự thật mà thôi?”. Đáp lại, Đế Nguyên Quân thẳng thắn nói rồi trực tiếp đi ra.

Ánh mắt đảo qua đảo lại nhìn ngắm khung cảnh đẹp mê người này.

“Không hổ là thánh địa, được ví là bồng lai. So với Tử Cực Kiếm Môn thì đẹp và thoải mái hơn nhiều”. Đế Nguyên Quân bước từng bước chân dài, hai tay chống nạnh đi với dáng vẻ hiên ngang.

“Phùng trưởng lão, không biết tiểu đệ này là?”. Đợi bóng dáng Đế Nguyên Quân rời đi tên nữ đệ tử lên tiếng hỏi.

“Đúng vậy, trưởng lão. Hay đó là con riêng của ngài”. Đám đệ tử khác bắt đầu láo nháo hỏi tới.

“Con riêng cái đầu các ngươi, không lo tu luyện đi mà còn đứng đó mà nói nhảm”. Chợt, Phùng trưởng lão lớn tiếng quát.

“Trưởng lão keo kiệt”. Nữ đệ tử đó đổi giọng nói. “Cái này ta phải về nói với sư phụ mới được”.

“Ầy ầy, diệt nữ. Đừng có làm như vậy chứ”. Nghe thấy vậy, Phùng trưởng lão lời nói quay ngoặt một trăm tám mươi độ, hạ giọng nói. “Thường ngày ta

thương người nhất trong môn rồi”.

“Thế, trưởng lão, người nói đi”.

“Hắn à”. Phùng trưởng lão ánh mắt nhìn về hướng Đệ Nguyên Quân rồi đi mà nói với giọng điệu hứng khởi. “Một tên yêu nghiệt”.

“Yêu nghiệt?”.

“Hắn không phải chỉ mới có cảnh giới Ngưng hải cảnh tầng bốn thôi sao?”.

“Chùng đó tuổi ta đã đạt đến Thiên Địa cảnh rồi. Có gì đâu mà gọi là yêu nghiệt”. Nữ đệ tử ánh mắt liếc qua nói.

“Hahaha. Người còn nhiều việc chưa biết được đâu”. Phùng trưởng lão tiếp tục nói. “E rằng trong cùng cảnh giới, có rất ít người có thể cùng hắn đối chiến một trận toàn lực”.

“Người thấy như thế có phải là yêu nghiệt hay không?”.

Phùng lão nhớ tới trận chiến giữa hắn với Mộng Vân Huyền kia, đặc biệt là một kiếm cuối cùng hắn tung ra đã để lại một hoạt ảnh đặc biệt trong mắt lão. Một kiếm có thể nói là cực kỳ tinh thâm, huyền diệu. Không toát ra vẻ nguy hiểm, không biết được đó là loại cấp bậc kiếm pháp nào. Nhưng mà lại dễ dàng hóa giải đao pháp của Mộng gia một cách dễ dàng đến vậy, kinh khủng hơn là sau đợt va chạm mạnh kia lại không hề gây thương tổn cho bất kỳ ai. Đó chính là thứ đặc biệt nhất.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Gia Là Siêu Cấp Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 84: Nơi này thật đáng sợ

“Thật sự như vậy?”. Nữ đệ tử có vẻ không tin nên hỏi lại.

“Hahaha. Đúng là tuổi trẻ, không tin thì người thử hạ cảnh giới xuống rồi đánh với hắn một trận xem”. Nghe thấy, Phùng lão chợt phá lên cười lớn.

“Không biết người chịu được bao nhiêu kiếm của hắn”.

“...”. Nữ tử trầm tư một lúc.

“Được rồi, nói đến đây thôi”.

“Các người giúp tiểu tử kia tham quan một chút”.

“Lát nữa dẫn hắn đến nội môn đệ tử lấy môn phục rồi đưa hắn đến Tạo hóa linh dịch tu luyện đi”.

“Đệ tử tuân mệnh”. Đám đệ tử đồng thanh trả lời.

Lúc này, Đệ Nguyên Quân đang tận dụng tận hưởng vẻ đẹp của nơi này mà không biết được tháng ngày vui vẻ còn lại không được bao nhiêu, thay vào đó là những ngày được xem là địa ngục đối với hắn.

“Cảm giác sao quen thuộc như thế này nhỉ”.

“Có nguy hiểm?”.

Đang trong dáng vẻ thư thái, Đệ Nguyên Quân chợt cảm giác được phía sau truyền đến một cảm giác khó chịu nhưng rất quen thuộc đối với hắn.

“Tiểu sư đệ”. Từ phía xa truyền đến, một thanh âm nữ tử từ truyền đến. Mặc dù nghe rất xa lạ nhưng lại khiến hắn phải rung mình. Một màn ký ức u ám dần dần hiện ra.

“Con mẹ nó, đi đâu cũng không thoát được cái cảnh này”. Đệ Nguyên Quân sợ hãi la hét. “Các người thật sự quá đáng”.

Vừa nói xong, Đệ Nguyên Quân bắt đầu cong chân lên bỏ chạy mà không cần để ý phía sau lưng. Lần này nếu như hắn mà đứng lại một cái thôi thì hậu quả sẽ cực kỳ kinh khủng.

“Tiểu sư đệ, đợi ta”. Vừa đuổi theo, thanh âm nữ tử từ phía sau vẫn đang truyền tới.

Càng nghe, cơ thể Đệ Nguyên Quân càng cảm thấy rung mình.

“Tiểu gia tự biết bản thân anh tuấn, soái ca rồi. Các người không cần phải vô lễ như vậy đâu”. Vừa cong đuôi bỏ chạy, Đế Nguyên Quân gương mặt hốt hải vọng lại.

“Ahhhh... Tránh đường... Tránh đường”.

Chạy được một lúc, Đế Nguyên Quân hét lớn. Bị truy đuổi gần một canh giờ, hắn không biết lúc này đã chạy đi đến nơi nào rồi, ban đầu là từ vị trí ở ngoài cùng của Bồng Lai mà đến hiện tại đã chạy sâu vào bên trong.

Trước mắt hắn, khung cảnh đã thay đổi. Hàng cây xanh tươi, ngọn cỏ mát mẻ, cây hoa thơm mát nay đã giảm đi rất nhiều, thay vào đó là những tòa biệt viện to lớn. Mỗi một tòa có diện tích ít nhất cũng phải mấy ngàn trượng, chiều cao của nó ít nhất cũng phải gần một ngàn mét. Cực kỳ to lớn.

Chính giữa sâu lớn. Đám đông đệ tử đang cùng nhau bàn luận chiêu thức, người thì bế quan, người thì chạy nhảy. Chỉ liếc mắt qua nhìn một cái thôi, số lượng ít nhất cũng phải mấy ngàn người. Mặc dù số lượng đông như vậy nhưng chỉ chiếm một vùng rất nhỏ của sân lớn mà thôi.

Bị đám đệ tử phía trước chặn lại, Đế Nguyên Quân hốt hải la lớn.

Bịch!

Nhưng, tốc độ của hắn quá nhanh. Lời nói vừa truyền ra chưa dứt thì đã đụng trúng một thiếu nữ đứng gần đó rồi.

Với cơ thể nhỏ bé, Đế Nguyên Quân va vào liền lộn nhào ra sau mấy vòng mới dừng lại.

“Con mẹ nó, ở đâu xuất hiện quả nữ”. Hai mắt Đế Nguyên Quân nổi đom đóm nói.

“Tiểu sư đệ, người không sao chứ?”. Chợt, một tiếng nói uy lực từ trên đầu truyền xuống.

Đế Nguyên Quân văng đầu dần dần tỉnh lại, nhìn thấy nữ tử đứng trước mắt. Đế Nguyên Quân kinh hãi hét lớn. “Ồi mẹ ơi, yêu nữ.....”.

Trước mắt, một nữ tử với thân hình vạm vỡ cao gần gần hai mét với từng khối cơ bắp to lớn, gương mặt góc cạnh không kém gì một nam nhân, cặp mắt nhỏ sắc bén với cặp môi to bản đỏ rực, lớp trang điểm bên ngoài quá lòe loẹt của nàng ta cũng khiến người khác phải giật mình.

“Người nói cái gì?”. Nghe thấy Đế Nguyên Quân quát như vậy, nữ tử này chợt quát mắng.

“À không... Thần tiên tỷ tỷ, người hiểu lầm rồi, ý ta là vẻ đẹp của người quá mỹ miều, chỉ có các yêu nữ thần thái mới có thể so sánh được”. Đế Nguyên Quân nuốt xuống một ngụm khí lạnh, cô trấn tĩnh tâm trí, trên mặt nở một nụ cười gượng gạo trả lời.

“Đáng ghét. Tiểu đệ người nói rất đúng, chỉ có người hiểu ta”. Nữ tử kia chợt lộ ra vẻ yếu điệu nói. “Lại đây cho tỷ tỷ ôm hôn một cái nào?”.

Vừa nói, nữ tử kia vừa đưa ra cái vòng tay to dài lực lưỡng to gần bằng cơ thể Đế Nguyên Quân, dáng vẻ này trông giống như một con voi lớn đang chuẩn bị ôm lấy một con kiến bé nhỏ. Hai mắt nàng ta thút chặt lại để lộ lớp mí mắt cong vút với màu trang điểm tím đen, quả môi to bản chu ra như muốn hút cạn sinh lực của con người.

“Không chịu được nữa rồi”. Chợt, Đế Nguyên Quân cảm nhận cái bụng của mình đang sôi sục không ngừng và đang chuẩn bị trào ra ngoài.

“Ọe... ọe... ọe”. Đế Nguyên Quân chống tay xuống rồi nôn tháo. “Kinh khủng quá”.

“Hờ...”. Ở sau lưng, Đế Nguyên Quân cảm nhận được một sức nặng ngàn cân đang dần dần đè xuống, một cảm giác nguy hiểm đến cực độ đang áp sát rất gần.

“Tiên nữ tỷ tỷ, khoan đã... khoan đã...”. Khóe miệng Đế Nguyên Quân run rẩy thốt ra.

“Ahhhhh... Kinh khủng quá, Tiểu gia ta liệu chết với các người”.

Quay người bỏ chạy, vốc dáng bé nhỏ, hai chân thoăn thoắt chạy đi, len lỏi giữa đám đông đệ tử. Đế Nguyên Quân may mắn tránh thoát được một kiếm sát thân.

“Bồng Lai ma địa... Đây chắc chắn là ma địa”.

“Quá kinh khủng”.

“Ồi mẹ ơi, cái mạng nhỏ của tiểu gia”.

Ngồi dựa lưng vào một cái cây lớn gần đó, Đế Nguyên Quân hơi thở hồng hộc mà thốt ra. Về mặt kinh hãi đến bây giờ vẫn còn đang hiện hữu ở trên gương mặt.

“Tiểu sư đệ. Thì ra người trốn ở đây?”.

Đế Nguyên Quân vừa nghỉ ngơi chưa được bao lâu thì ở phía trên đầu liền cảm nhận được một luồng gió mát truyền đến, kế theo đó. Một thanh âm nữ tử nhẹ nhàng truyền đến.

Ngẩng đầu lên cao, trước mắt hần, một khung cảnh hoa cỏ mát lạnh thổi đến. “Quần hoa thật đẹp”.

Đế Nguyên Quân đưa tay khen ngợi.

Bếp!

“Ngươi”. Nữ tử theo phản xạ, một tay kéo lấy phần váy ở bên ngoài che lại rồi vung một bạt tai mạnh xuống.

Một đợt thiên địa lực lượng dần tích tụ lại rồi đánh mạnh Đế Nguyên Quân một cái.

“Ây zô... Đúng là không có thứ gì của trời cho mà”. Bị đánh vào mặt, Đế Nguyên Quân kêu lên một tiếng. Một tay chạy đi vết đỏ trên mặt vừa nói. “Do ngươi đứng trên đầu ta đó chứ, không biết đứng sai là đã đánh người rồi”.

“Xấu tình như vậy sau này không gả đi được đâu?”.

“...”.

“Được rồi, là do ta”. Nữ tử hạ giọng. “Cái này cho ngươi, xem như ta bồi thường”.

Bắt lấy lọ đan dược tam phẩm trong tay, Đế Nguyên Quân cặp môi mím lại, gương mặt xiu xuống rồi nhìn với ánh mắt chăm chọc. “Chỉ bằng một lọ đan dược này thôi sao?”.

“Bản mặt anh tuấn của tiểu gia bị ngươi đánh cho như thế này rồi, đúng là người nhẫn tâm”. Tay chỉ vào vết sưng in hình năm dấu ngon tay trên mặt, Đế Nguyên Quân hai mắt long lanh tỏ vẻ yếu đuối nói.

“Ngươi...”.

“Ta không cần, trả lại cho ngươi”.

“Hừ... Xem như ngươi giỏi”. Nữ tử hừ lạnh một tiếng rồi lấy ra một lọ đan dược tứ phẩm “Hồi Xuân Đan” ném lại.

“Uy... Ta thân là soái ca, ngươi đưa ta lọ “Hồi Xuân Đan”, muốn gương mặt của ta trở thành nữ nhân hay sao?”.

“Ngươi thật ác độc”.

“...”.

“Được,...”. Nữ tử trên trán nổi lên sợi gân xanh, nàng ta thu lại lọ đan dược rồi ném ra một gốc linh dược ‘Tích Tâm Quả’ thiên cấp hạ phẩm.

“Cái này xem ra còn được”. Thu lấy, Đế Nguyên Quân vuốt nhẹ vết sưng liền khiến nó lành lại như ban đầu.

“Ngươi lừa ta?”. Nữ đệ tử tức giận quát.

“Vị tỷ tỷ này, đồ đã cho đi thì không được lấy lại, cái này thuộc về ta rồi”. Đế Nguyên Quân nhanh thu nó vào bên trong nhẫn trữ vật rồi nở một nụ cười thân thiện. “Tỷ tỷ ngươi là người tốt”.

“Xem như ngươi còn biết điều, ta không tính toán nữa”.

“Đi thôi, ta dẫn ngươi đi lấy môn phục”.

“Vâng vâng...”.

“À, không biết tên của tỷ tỷ xinh đẹp là gì?”.

“Được Liên Anh, tiểu đệ ngươi tên gì?”.

“Tiểu gia tên Đế Nguyên Quân, ngươi có thể gọi ta là tiểu sư phụ cũng được”.

“Thế Nguyên Quân sư đệ, ngươi tại sao lại muốn đến nơi này?”. Dược Liên Anh quay qua hỏi.

“Hừm... Có thể xem là thích đến thôi, mấy thánh địa kia quá bức bối. Còn nơi này vừa có cảnh đẹp, vừa có không khí trong lành, đặc biệt là có nhiều tỷ tỷ xinh đẹp như ngươi. Thế thì tại sao mà không đến”. Đế Nguyên Quân gật đầu trả lời.

“Ngươi chỉ được cái dẻo miệng”. Dược Liên Anh nở một nụ cười nói.

Cả hai người trên đường đi trò chuyện với nhau rất vui vẻ, cho đến khi đứng trước cửa chấp sự đường thì dừng lại.

“Đi vào bên trong thôi, môn phục và lệnh bài đã được chuẩn bị trước rồi”.

“Nghe theo tỷ tỷ xinh đẹp”.

Cả hai người tiến vào bên trong, Đế Nguyên Quân nhanh chóng cảm nhận được sự nặng nề ở bên trong căn phòng này, ngồi ở phía xa, một vị trung niên nhân tuổi tác không quá lớn đang ngồi gác chân đường thân.

“Đệ tử Dược Liên Anh dẫn theo Nguyên Quân sư đệ đến nhận lệnh bài cùng môn phục, mong Vương trưởng lão thanh toán”. Dược Liên Anh thân trên khom xuống rồi lên tiếng.

“Sư đệ, người...”. Thấy Đế Nguyên Quân không hiểu lẽ nghĩa, Dược Liên Anh khẽ miệng nhắc nhở, nhưng nhanh chóng bị cắt lời.

“Ừ, ta biết rồi”. Dần dần mở mắt, Vương Mệnh ánh mắt liếc qua một cái rồi nói.

“Ngưng Hải cảnh tăng bốn, cũng bình thường”.

‘Ánh mắt sắc bén thật’. Bị ánh mắt quét qua, Đế Nguyên Quân cảm nhận được giống như bị một con cự xà đang nhìn mình vậy. Một cảm giác rùng mình, đáng sợ và sắc như kiếm như muốn nhìn thấu mọi thứ.

“Ồ. Thú vị”.

“...”.

“Được rồi, lấy đi đi”. Ném ra một cái nhẫn trữ vật, Vương Mệnh nói.

“Đa tạ”. Đế Nguyên Quân gật đầu một cái rồi quay người rời đi.

“Sư đệ, người tại sao không hiểu nghĩa như vậy?”. Dược Liên Anh cuống quýt nói. “Không sợ bị trách tội hay sao?”.

“Sư tỷ, không phải ai cũng nhận được lẽ nghĩa của ta đâu”. Đế Nguyên Quân thẳng thắn nói.

“Lần sau người chú ý một chút đi, các trưởng lão ở đây không phải ai cũng dễ tính đâu”.

“Đa tạ, Liên Anh tỷ tỷ đã nhắc nhở”. Đế Nguyên Quân có chút khó chịu trả lời.

“Áy chết, ta còn có chút việc. Người cứ đi thẳng khoảng hai trăm trượng rồi rẽ trái, nơi đó là khu vực của đệ tử mới đến”.

“Nhớ là không được đi lung tung đâu đấy”.

“Ta biết rồi, sư tỷ đi thông thả”.

Nói xong, Đế Nguyên Quân một mạch hướng về phía trước mà đi.

Nhưng mà đi chưa được bao lâu, từ phía sau lưng truyền đến một cảm giác ớn lạnh rợn người.

“Nơi này thật đáng sợ”.

Đế Nguyên Quân thốt lên rồi cong chân chạy đi. Ở phía sau lưng, nhóm nữ đệ tử trông thấy Đế Nguyên Quân là ngay lập tức truy đuổi không ngừng.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Gia Là Siêu Cấp Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 85: Tiên Luân bí cảnh

Hồng học!

“Mẹ nó chứ”.

“Đám nữ nhân này cứ thấy ta là điên cuồng như vậy sao?”.

Chạy trốn một thời gian dài, Đế Nguyên Quân ngồi gục xuống đất, hơi thở hồng học mà nói.

“Hương thơm này?”.

Chợt, một ngọn gió nhẹ thổi qua, cùng với đó là một hương thơm thoang thoảng trong không khí, hương thơm này mang lại một cảm giác cực kỳ dễ chịu.

Vén bụi cây phía trước, Đế Nguyên Quân lộ mắt nhìn ra. Trước mắt hắn, một khung cảnh tráng lệ hiện lên. Một dòng nước trắng tinh khiết đang không ngừng bốc lên màn sương khí. Dòng nước này trông thì có vẻ bình thường nhưng lượng linh khí toát ra trên bề mặt lại cực kỳ nồng đậm.

Người bình thường chỉ cần ở đây tu luyện một năm thôi cũng đủ để cảm thấy bản thân thay đổi chóng mặt. Mặc dù là linh dịch nhưng hiệu quả của nó mang lại không hề nhỏ một chút nào. Bên cạnh việc giúp con người tu luyện thì nó cũng mang lại hiệu quả khác đó chính là thoát thai hoán cốt.

Đây là một dạng linh dịch đặc biệt nhất mà Đế Nguyên Quân từng biết.

“Là Tào Hóa Linh Dịch. Nhưng nơi này không thể so sánh với cái tháng nước ngoài kia nhưng dùng để tắm thì hết xẩy. Tiểu gia ta gặp may rồi”. Trông thấy, sắc mặt Đế Nguyên Quân dần sáng lên.

“Hahaha. Tiểu gia ta đến đây”.

Cởi bỏ trang phục trên người, Đế Nguyên Quân đi ra rồi nhảy xuống phía bên dưới.

Ngay khi vừa đi xuống, một cảm giác ấm nồng đang thẩm thấu vào bên trong cơ thể thông qua từng lỗ chân lông. Cơ thể chạy trốn một thời gian đã thấm mệt nhưng khi ngấm mình vào trong này thì bao nhiêu mệt mỏi cũng tan biến một cách nhanh chóng.

Đế Nguyên Quân cảm mình chưa được bao lâu thì từ phía trước truyền đến từng tiếng bước chân nhẹ nhàng truyền tới.

Mặc dù bị màn sương khí dày che phủ nhưng không thể ngăn cản tầm nhìn, Đế Nguyên Quân nhìn qua thì thấy một bóng dáng người cao ráo, thư thái đi từ từ bước lại gần.

Ừng ực!

Đế Nguyên Quân nuốt vào một ngụm khí rồi lấy dũng khí tiến lại gần.

Ngoài khoảng cách mười mét, Đế Nguyên Quân đã phong bế toàn bộ khí tức trên người, thậm chí còn muốn ẩn dấu khí tức sinh mệnh bên ngoài làm hắn giống như người vô hình. Tiến đến khoảng cách này, Đế Nguyên Quân trốn vào một mỏm đá nhô lên ở ngay cạnh.

“Nhu Tuyệt sư tỷ, vóc dáng người càng ngày càng đẹp nha”.

“Lệ Hằng sư muội quá khen rồi, người cũng không hề kém cạnh”.

"Vẫn không thể so sánh với sư tỷ được".

“Được rồi, cả hai người bớt tự luyện đi”.

“Hong Liên sư tỷ đang ghen tỵ với bọn ta sao? Ồi cái cặp ngực này?”.

“Hừ, ta không so đo với các người”.

“À mà những người khác đâu, sao vẫn chưa thấy tới”.

“Những người kia hình như đang chuẩn bị thứ gì đó, chắc cũng sắp đến rồi”.

“...”.

Nghe những nữ tử này trò chuyện, sắc mặt Đế Nguyên Quân bắt đầu nổi lên vẻ sợ hãi. Trong đầu hắn, nhưng giọng nói này nghe cực kỳ quen tai, đó là giọng nói của đám nữ đệ tử đã truy đuổi hắn gần hai canh giờ. Nay lại vô tình gặp trong cái hoàng cảnh này.

Khóe miệng Đế Nguyên Quân co giật. Không cần suy nghĩ, hắn nhanh chóng men theo mỏm đá rồi từ từ đi lên bờ.

“Ai?”.

Nhưng đi chưa được mấy bước thì bị phát hiện, một tiếng hét lớn vang lên.

“Thôi chết”. Đế Nguyên Quân sống lưng lạnh toát mà thốt lên.

Muốn vận lực toàn thân chạy trốn nhưng chỉ trong chớp mắt, đám nữ đệ tử kia đã thành linh đứng chặn ngay trước mặt hắn. Ánh mắt chăm chú như hổ đói lâu ngày đang chuẩn bị xoi tái con mồi.

“Ahahaha... Đây chỉ là hiểu nhầm”. Đế Nguyên Quân khóe miệng co quắp nói. “Nếu không có việc gì nữa thì tiểu đệ rời đi trước”.

“...”.

Bầu không khí nặng nề dần dần đè nén, Đế Nguyên Quân từ từ quay người muốn rời đi thì... Lòng bàn tay mềm mại nắm chặt cánh tay rồi bị kéo lại.

“Tiểu sư đệ... Ngươi...”.

Đối mặt với áp lực từ bốn người mang lại, Đế Nguyên Quân cảm giác bản thân mình quá nhỏ bé. Bị khí thế hùng lực của họ làm cho kinh sợ, Đế Nguyên Quân ngã người ra sau muốn trốn.

“Mấy vị tỷ tỷ xinh đẹp, đây chỉ là hiểu lầm mà thôi. Bỏ qua cho ta đi mà”. Đế Nguyên Quân hạ giọng nói với giọng điệu van nài.

“...”.

Lời nói vừa dứt, Đế Nguyên Quân cảm nhận được từ phía sau có một bàn tay đang vòng qua rồi ôm chặt, cảm giác da thịt mát mẻ nữ tử chạm vào, phía sau đầu truyền đến một cảm giác giống như bị thứ gì đó đang đè nén.

Được da thịt đụng chạm như thế này đáng ra hẳn phải cảm thấy phấn khích nhưng hiện tại, hắn chỉ cảm thấy đáng sợ. Bị bắt lại đồng nghĩa với việc hắn đã nằm trong lòng và bị bốn người này hành hạ.

“Giờ thì ngươi chạy đường nào hả tiểu sư đệ”. Một bên tai truyền đến, một giọng nói âm thầm cực kỳ ngọt ngào nhưng vừa nghe thấy, Đế Nguyên Quân cảm giác có một dòng khí lạnh đang chạy dọc trong cơ thể.

“Tha mạng... Tha mạng a...”. Đế Nguyên Quân khóc lóc.

Nhưng đám nữ tử này đâu có buông tha cho hắn.

“... Tạm biệt cõi đời xinh đẹp này a”. Đế Nguyên Quân gương mặt méo máo thốt ra.

Một lúc lâu sau!

Đế Nguyên Quân gương mặt trở nên phờ phạc, sắc mặt trông rất khó coi. Trên gương mặt bị mấy chục vết môi đỏ in hình ở trên đó, bị cưỡng hôn một thời gian. Đế Nguyên Quân khòe miệng như muốn sùi bọt, bị tra tấn mãnh liệt. Sức cùng lực kiệt, hắn giờ chỉ có thể nằm trôi theo dòng nước mà thôi.

“Các ngươi đợi đó, tiểu gia sẽ báo thù”. Dốc hết sức lực còn lại, Đế Nguyên Quân quát lớn.

Theo dòng nước trôi đi, Đế Nguyên Quân mượn nhờ dòng linh dịch để bổ sung phần chân nguyên bị hao hụt.

Vừa rồi, hắn dốc sức phản kháng, với thực lực Ngưng Hải cảnh tầng bốn nhưng nằm trong vòng tay của đám nữ tử kia lại không khác gì một đứa trẻ.

Trông bốn người bọn họ chỉ khoảng tầm hai mươi tuổi nhưng cảnh giới ai cũng là Thiên Địa cảnh, thậm chí có người đã đạt đến đỉnh phong của cảnh giới.

Vùng vẫy được một lúc nhưng không thể phản kháng lại, Đế Nguyên Quân đành nhắm mắt chịu trận. Đợi cho đám nữ tử đó hành hạ xong rồi cũng được thả ra mà thôi.

Trôi theo dòng nước được một lúc!

Đế Nguyên Quân bật mình đứng dậy, mặc vào bộ môn phục nội môn đệ tử quay trở lại, nếu hắn nhớ không nhầm thì đám người kia cũng là đệ tử nội môn cùng với hắn. Điều này càng khiến Đế Nguyên Quân cảm thấy lạnh người.

“Chết tiệt, đám bà cô già kia lại là đệ tử nội môn. Tiểu gia anh tuấn nay sa cơ rồi a”.

“Không được, ta phải đột phá cảnh giới nhanh chóng mới được”. Đế Nguyên Quân quyết tâm tu luyện nói.

Ngay sau khi quay lại!

Đế Nguyên Quân đan có dự định tìm đến Luyện Đan Đường thì nghe thấy đám đệ tử xung quanh bàn tán không ngừng.

“Ngươi nghe thấy không? Ta hôm nay nghe được Tiên Luân Bí cảnh nghe nói đang chuẩn bị mở ra”.

“Cái gì? Ngươi không lừa bọn ta đó chứ”.

“Tiên Luân Bí cảnh trăm năm mới mở ra một lần, bây giờ chỉ mới hơn năm mươi năm thôi. Ngươi đang lừa bọn ta”.

“Hahaha. Các ngươi không tin thì thôi, ta vừa nghe được ở bên phía nội môn trưởng lão”.

“Cái này ta nghe chắc chắn không sai được”.

“Nhưng tại sao nó lại mở sớm như vậy?”.

“Các ngươi biết bí cảnh đó là gì không?”. Tên đệ tử háo hức nói.

“Không phải là bí cảnh của Tiên Luân Thánh giả để lại hay sao?”. Một tên đệ tử khác lên tiếng.

“Không phải, Tiên Luân Thánh giả may mắn nhận được truyền thừa ở trong đó mà thôi, từ một đệ tử bình thường nhận được kỳ ngộ là từ chim biến thành phụng ngay”.

“Ngươi nói là thật?”.

“Tất nhiên”.

“Ngoài ra ta còn biết thời gian nó mở ra nữa kia”.

“Không thể nào?”.

“Hahaha... Không tin sao. Còn thời gian thì một năm sau sẽ mở ra. Trưởng lão nói với ta như vậy?”.

“...”.

Đám đông đệ tử vì vấn đề này mà bán tán xôn xao, Đế Nguyên Quân đứng gần đó cũng nắm bắt được chuyện này rồi nên cảm thấy rất hứng thú.

Trước đây hắn mặc dù có nghe được về cái bí cảnh này nhưng đáng tiếc là cảnh giới lúc đó của hắn đã vượt quá nên không thể tiến vào được.

Mặc dù chỉ biết đôi chút nhưng Đế Nguyên Quân cũng nghe được có một vài thứ khiến hắn bây giờ rất động tâm. Hắn nhớ không nhầm thì bên trong đó có một cây linh dược có cấp bậc Tiên Thiên, cực kỳ trân quý. Nhưng đó chỉ là hắn nghe thấy thôi chứ chưa một ai có thể tìm đến nó.

Có người bảo gốc Tiên Thiên linh dược đó đã sản sinh ra linh trí và đã hóa hình thành con người rồi trà trộn ra bên ngoài nhưng không một ai có thể xác định được.

(Bổ sung một chút nha các đh, trước do ta nhầm lẫn một chút nên ghi sai cấp bậc linh dược rồi. Linh dược có cấp bậc từ thấp đến cao là: Hoàng, Huyền, Địa, Thiên, Linh, Tiên Thiên, Thánh,... và mỗi cấp lại chia ra các tiểu cảnh: hạ, trung, thượng, cực phẩm nha)

Bên cạnh gốc linh dược đó thì còn có thứ khác khiến Đế Nguyên Quân để ý nhất đó chính là đầm Giao Long huyết. Đối với người tu luyện nhục thân thì Giao Long huyết chính là thứ đại bổ. Nếu được ở bên trong đó tu luyện một năm thì nhục thân sẽ cực kỳ cường đại, nếu may mắn hơn một chút thì tìm được một ít long giác, long cốt hay lớp lân giác là có thể làm được nhiều thứ hơn nữa.

Nhưng để tìm được Giao Long Huyết này không phải dễ dàng, ở trong đó cũng có vô vàn nguy hiểm, nếu như không cẩn thận sẽ bị thương tích không đáng có.

Nghe thêm một lúc!

Đế Nguyên Quân suy nghĩ rồi lầm lẫm

“Vậy thì phải nhanh chân mới được”.

Suy nghĩ thông suốt, Đế Nguyên Quân thay đổi chủ ý. Tiếp tục hướng đến Luyện Đan Đường mua một ít đan dược. Để có thể nắm chắc được một vị trí trong hai mươi người thì với thực lực của hắn hiện tại là rất khó khăn, nếu như nhục thân trong thời gian này mạnh ngang bằng cảnh giới hiện tại thì dễ thở hơn một chút nhưng như thế vẫn chưa đủ.

Trong thánh địa có biết bao nhiêu là đệ tử thiên kiều, thực lực của họ còn mạnh mẽ hơn rất nhiều so với đám đệ tử của đại gia tộc kia nhiều. Chính vì thế mà trong thời gian ngắn này, Đế Nguyên Quân muốn thực lực của mình gia tăng lên nhiều nhất có thể.

--

Ps: nay 2c nha cac đh

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Gia Là Siêu Cấp Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 86: Dược huyết tinh nguyên

Đứng trước Luyện Đan Đường, Đế Nguyên Quân dừng lại một lúc, ánh mắt nhìn vào bên trong cái cổng lớn. Ở trong kia, đám được đồng cùng với đám đệ tử đang náo nức chạy ra vào trông rất vội vàng.

“Vị sư huynh này, xin hỏi nơi này đang có việc gì sao?”.

Nhìn thấy một tên đệ tử đang chạy đi ra, Đế Nguyên Quân đưa tay lên kéo lại rồi hỏi.

“À, không có gì, sư phụ của ta đang luyện đan. Lúc này đan sắp thành nên bọn ta phải đốc sức mà chuẩn bị đồ thờ”. Tên đệ tử thở một hơi mạnh rồi trả lời.

“Ồ. Không biết đó là loại đan được gì?”. Đế Nguyên Quân tò mò hỏi.

“Ừm, cũng không có gì? Một viên thất phẩm đan được “Định Thần Đan” cực phẩm”.

“Có ai đang chuẩn bị đột phá Thần Phủ cảnh hay sao?”. Đế Nguyên Quân hỏi.

“Đúng rồi, Đại đệ tử của môn chủ chuẩn bị bế quan cầu đột phá”. Tên đệ tử có vẻ vội vàng. “Nếu như không có việc gì thì ta tiếp tục làm việc đây”.

Nói xong, hắn mang theo một cái khay trống chạy đi.

“Được rồi, đi vào thử xem”.

“Tránh ra, tránh ra”. Ngay khi chuẩn bị đặt chân vào cửa lớn, một nhóm năm người đệ tử cùng nhau khiêng một cái lu đồng lớn trông cực kỳ nặng nề đi ra.

“...”.

Nhanh chóng nhường đường, Đế Nguyên Quân nhìn nhóm người rời đi một cái rồi lên tiếng. “Không phải là phé được dịch sao?”.

Phé được dịch, phé được là tên gọi chung của tất cả các loại linh được mà trong quá trình luyện đan bị thất bại, đa phần được tính của nó tiêu tán đi bảy tám phần nhưng linh khí của nó vẫn giữ lại được một phần tương đối lớn.

“Đúng rồi”. Chợt, Đế Nguyên Quân xuất hiện một ý nghĩ ở trong đầu.

“Xin lỗi các vị sư huynh, phé được dịch này có thể cho ta được không?”. Đế Nguyên Quân đuổi theo nói.

“Cái gì?”. Một tên đệ tử lên tiếng. “Ngay cả phé được này mà người cũng lấy sao?”.

“Dù sao ta cũng chuẩn bị đồ đi, nếu người muốn thì có thể lấy”.

Uỳnh!

Năm người từ từ hạ lu đồng xuống đất rồi thở phào một hơi.

“Đa tạ”.

Đế Nguyên Quân vui mừng đáp, ngay lập tức. Hắn nhảy lên rồi dùng tay vận lực, một dòng chân nguyên dung nhập vào bên trong nhãn trụ vật rồi ném vào bên trong.

Dưới sự điều khiển của mình, nhãn trụ vật giống như một cái hồ chứa hút hết toàn bộ phé được dịch ở bên trong, điều này khiến mấy tên đệ tử đó kinh ngạc mà nói.

“Như thế này cũng được sao?”.

“Nhưng muốn bảo quản phé được này sao có thể dễ dàng như vậy, chẳng mấy chốc mà nó bị bốc hết hơi thôi”.

“...”.

Sau khi thu xong, Đế Nguyên Quân nở một nụ cười rồi quay người.

“Lão bản, ở đây có tinh huyết của tứ cấp hung thú trở lên không?”. Đứng trước trường quỳ, Đế Nguyên Quân hỏi.

“Tinh huyết tứ cấp hung thú thì không có nhưng ngũ cấp thì có một chút”. Trường quỳ nhìn danh sách tinh huyết rồi trả lời.

“Vậy tinh huyết đó ta mua hết toàn bộ”. Đế Nguyên Quân vui mừng nói.

“Tiểu tử, người cần tinh huyết nhiều như vậy làm gì?”. Trường quỳ tò mò hỏi hắn.

“Ta chỉ muốn nghiên cứu một chút về đan dược mà thôi”. Đế Nguyên Quân thẳng thắn trả lời.

“Ồ. Không nhìn ra người có thiên phú như vậy đâu?”. Trương quỳ ánh mắt chợt sáng tiếp tục nói. “Chỗ ta chỉ có ba bình mà thôi”.

“Sao ít quá vậy?”. Đế Nguyên Quân thất vọng nói. “Không còn nữa hay sao?”.

“Này tiểu tử, người luyện đan cần gì nhiều như vậy? Bình thường chỉ cần một ly nhỏ là đủ rồi”.

“Tinh huyết chỗ ta đâu có phải là huyết dịch của hung thú đâu. Muốn ngưng luyện tinh huyết nó rất tốn thời gian, và tinh huyết này là phần tinh túy nhất của hung thú rồi”.

“Haizz. Chỗ ta còn có một bình tinh huyết lục cấp mà thôi, người lấy không?”.

“Tất nhiên là lấy rồi”. Đế Nguyên Quân lấy ra tám lệnh bài đệ tử nội môn đưa cho trưởng quỳ rồi nói.

“Đệ tử nội môn được giảm hai mươi phần trăm”. Trưởng quỳ tính toán. “Tổng bảy vạn ba ngàn cực phẩm linh thạch”.

“...”. Nghe thấy mức giá, Đế Nguyên Quân chết lặng. “Sao mà đắt quá vậy?”.

“Giá này là đúng nhất rồi, người trong môn không tính hơn thua cái này đâu”.

“Được rồi, vậy ta mua thêm một ít cây linh dược tứ cấp nữa”. Đế Nguyên Quân tính toán nói.

“Người muốn linh dược gì?”.

“Một cây tứ phẩm Lôi Liên Thảo, ba cây tứ phẩm Độc Diệp Thảo, Ba cây tam phẩm Hồng Liên Quả, một rễ cây tam phẩm Huyết Tiên Linh, một cây tứ phẩm Hỏa Liệp Thảo, một cây Băng cực thảo”. Đế Nguyên Quân lần lượt kể ra.

“Lôi Liên Thảo, Hỏa Liệp Thảo, Băng cực thảo. Ba loại linh dược này luyện đan riêng lẻ thì được chứ cùng nhau luyện chẳng khác gì kịch độc đối với chân nguyên. Chưa kể đến còn có Độc Diệp Thảo và Hồng Liên Quả cũng khắc nhau, còn Huyết Tiên Linh đó đâu thể kết hợp được với những loại này đâu”. Trưởng quản cảm thấy khó hiểu nói.

“Cứ lấy cho ta đi. Ta ắt có cách dùng”.

“Được rồi, của người là mười vạn tám trăm cực phẩm linh thạch”.

“Này trưởng quản, ta mua nhiều như vậy người không bớt cho ta một chút hay sao?”. Đế Nguyên Quân nhìn vào túi tiền của mình rồi lên tiếng.

“Không được, đây là quy định của Luyện Đan Đường, còn muốn trả giá thì ra ngoài chợ chắc sẽ có”.

“Xi, keo kiệt”.

Đế Nguyên Quân cắn răng, lấy ra toàn bộ linh thạch trả. Sau khi trả hết toàn bộ, trong tay hắn lúc này chỉ có hơn ngàn linh thạch thượng phẩm nữa mà thôi, ngay cả một gốc tam phẩm linh dược cũng không thể mua được.

Nhưng thu lấy những loại chất liệu này với nhau, Đế Nguyên Quân đã cảm thấy vui vẻ rồi.

“À, lão bản. Có thể cho ta mượn phòng luyện đan một thời gian được không?”.

“Phòng luyện đan đều có người dùng hết cả rồi. Giờ chỉ còn một cái đan lô cũ rích ở dưới nhà kho thôi. Người có thể đến đó hỏi mượn. Chắc không có ai sử dụng đâu”. Trưởng quản suy nghĩ một lúc rồi trả lời.

“Đa tạ”.

Nói xong, Đế Nguyên Quân đi theo một tên đệ tử rồi tiến ra phía sau nhà kho.

Nơi này trông hoàn toàn khác biệt so với đan đường ở bên ngoài sầm uất, rộng lớn thì nơi này lại giống như một cái chuồng heo thì đúng hơn, căn nhà thì rệu rã, mái che thì tạm bợ, không gian cũng cực kỳ chật hẹp và lại có rất nhiều đồ thừa thải vứt ngổn ngang. Trông rất bừa bộn.

Và trong góc xa nhất, có một cái đan lô kín cao khoảng chừng hai mét, trông rất cũ, cái đan lô này không biết đã bị vứt bỏ ở nơi này biết bao lâu rồi.

Lau đi lớp bụi bẩn ở bên ngoài, một màu thanh đồng hơi sậm màu ngay phía bên dưới lớp bụi bẩn dần hiện ra.

“Cái này còn dùng”.

Nhìn ngó đan lô một lúc, Đế Nguyên Quân tiến lại gần rồi khiêng nó ra ngoài.

Nhìn cái đan lô trông hơi nhỏ nhưng trọng lượng của nó ít nhất cũng phải hơn một ngàn cân nhưng Đế Nguyên Quân lại nhấc bổng nó ra ngoài một cách

dễ dàng khiến tên đệ tử đứng ở bên ngoài phải giật mình.

“Vị sư huynh này có thể dẫn ta đến một căn phòng trống nào hay không?”.

“À vâng, xin mời đi bên này”.

Một lúc sau!

Đế Nguyên Quân nhẹ nhàng đặt đan lò xuống nền nhà rồi thở ra một hơi.

“Đặt ở đây chắc là được rồi”.

Ném cái nhẵn trừ vật vào bên trong rồi đẩy phé được dịch ra ngoài, mặc dù một lần không thể đưa ra hết toàn bộ nhưng với chừng này đã đủ để hấn sử dụng rồi.

“Lần đầu tiên sử dụng nó”.

Cánh tay đưa lên, chột trong lòng bàn tay hấn xuất hiện một đốm lửa đang hừng hực cháy bùng, một ngọn lửa màu đỏ tươi trông rất đẹp mắt.

“Không ngờ nó lại tiến hóa được đến hiện tại. Có hỗn độn chân nguyên làm củi đốt, điểm sáng thuộc tính hỏa tăng phúc. Hiện tại đốm lửa này đã thăng cấp được lên thiên địa dị hỏa rồi”.

“Nhưng mà nó đặc biệt như này thì nên gọi như thế nào đây?”. Đế Nguyên Quân nhìn vào đốm lửa mà suy nghĩ. “Úm... Gọi là Hỗn Độn Từ Hỏa đi”.

“Thử xem sức mạnh của nó đã mạnh mẽ được như thế nào”.

Thức dục Hỗ Độn Từ Hỏa hướng phía bên dưới đáy đan lò đốt cháy liên tục, ban đầu. Đế Nguyên Quân cảm thấy ngọn lửa này hơi yếu một chút nhưng khi thời gian thiêu cháy của nó càng kéo dài thì nhiệt độ mà nó sản sinh ra là cực kỳ lớn, thời gian nung nấu càng lâu thì uy lực của nó càng mạnh, điều này làm hấn cảm thấy ngoài ý muốn.

Chỉ trong một thời gian ngắn chưa đến nửa nén nhang, phé được dịch bị nhiệt độ cao nấu lên làm cho hơi nước sục sôi bốc lên cùng với đó là được lực vùng linh khí đang dần dần bốc lên. Nhưng bị chân nguyên ngăn lại, nó giống như một cái nắp che đậy rất kín kẽ.

Nấu luyện nó thêm một lúc lâu, toàn bộ được dịch bị thiêu đốt ở nhiệt độ cao nên đã nát hết toàn bộ, tất cả đều đã hóa thành được dịch tinh thuần không còn một chút tạp chất nào cả.

Tiếp đến, Đế Nguyên Quân mém toàn bộ linh được vào bên trong.

Bùm bùm!

Ngay khi linh được vừa tiến vào bên trong liền xảy ra xung khắc, chúng bắt đầu nổ bắn phát ra nhưng nhanh âm cực kỳ chói tai.

Ngay lập tức, Đế Nguyên Quân vừa điều khiển ngọn lửa to nhỏ một cách đều đặn cùng với chân nguyên đang bao bọc từng cây linh được như một cái lò thứ hai đang nấu luyện tất cả.

Dưới sự điều khiển nhịp nhàng, toàn bộ linh được đã được nấu luyện hết toàn bộ. Bây giờ chỉ cần đổ tinh huyết vào rồi bắt đầu nấu trộn lẫn cuối nữa là thành công.

Đế Nguyên Quân trực tiếp nhảy lên, hai tay nhanh chóng giữ bốn lọ tinh huyết rồi đồng thời đổ nó vào bên trong.

Rống!

Chột, một tràng tiếng rống mạnh vang lên khiến toàn bộ căn phòng rung chuyển kịch liệt, cùng với đó, thân ảnh bốn đầu hung thú dần dần ngưng tụ, mặc dù bị luyện hóa thành tinh huyết nhưng lệ khí của nó cũng quá mãnh liệt, chỉ cần một sợi ý niệm cũng muốn giết chết. Nó trực tiếp lao nhanh về phía Đế Nguyên Quân với gương mặt trông rất dữ tợn.

“Đã chết rồi thì ngoan ngoãn lại cho ta”. Đế Nguyên Quân tay còn lại ngưng tụ Hỗn Độn Từ Hỏa ở trong tay rồi chưởng mạnh một cái, thân ảnh bốn đầu hung thú bị sức nóng nung nấu đang dần dần biến mất.

May mắn ở bên ngoài phòng đã được bố trí một trận pháp ngăn cản rồi nên sẽ không có ai phát hiện ra hấn đang làm gì.

Phong bế miệng đan lò lại, Đế Nguyên Quân tiếp tục thức dục Hỗn Độn Từ Hỏa điên cuồng đốt cháy, nhiệt độ của nó lúc này đã được đẩy lên gần như đến cực hạn khiến cho toàn bộ căn phòng trở nên nóng bức một cách khó tả.

Nấu luyện thêm bốn canh giờ!

“Hahaha... Đã xong”. Đế Nguyên Quân thu lửa, ánh mắt nhìn vào bên trong đan lò rồi nở một nụ cười lớn. “Được Huyết Tinh Nguyên”.

Ps: chương cuối trong ngày nha các đh.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Gia Là Siêu Cấp Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 87: Đi vào cấm địa

Với lượng tinh huyết hưng thú mãnh liệt, kết hợp cùng những gốc linh dược chứa năng lượng thuộc tính cùng với những dược dịch được xem là bỏ đi nhưng dưới ngọn lửa hỗn độn khiến mọi tạp chất bị hòa tan hết toàn bộ, biến thứ được xem là phế phẩm trở thành một dược dịch đáng giá.

Với sự kết hợp này sản sinh ra một loại tinh nguyên cực kỳ nồng đậm, mặc dù không phải đan dược nhưng tác dụng của nó lại không hề kém cạnh tứ cấp đan dược là bao.

Mặc dù bị nung nấu trong một thời gian dài, tinh nguyên được nấu luyện đạt tới đẳng cấp hoàn mỹ. Mặc dù bị tiêu hao đi một vài phần nhưng khả năng mà nó mang lại còn cao hơn cả lúc trước.

“Bắt đầu thôi”.

Cởi bỏ trang phục ở trên người, Đế Nguyên Quân không chần chừ mà nhảy vào bên trong đan lò.

Tinh nguyên nóng hổi còn đang sôi sục đang không ngừng nhả khói nhưng Đế Nguyên Quân không hề để ý đến. Hắn cứ như thế mà trực tiếp lao vào bên trong.

Xèo Xèo!

Thanh âm da thịt bị thứ nóng bỏng nướng lên phát ra thanh âm nghe rất đáng sợ.

Được lời vận tảo luyện lần trước cũng như đan dược ngũ phẩm trợ giúp, nhục thân Đế Nguyên Quân hiện tại đã mạnh mẽ hơn trước rất nhiều, chỉ với chút đau đớn ngoài da này làm sao có thể ngăn chặn được hắn.

Thả mình sâu vào bên trong, Đế Nguyên Quân cảm nhận toàn thân mình như bị một ngọn lửa cực nóng đang nấu luyện da thịt mình, một cảm giác nóng rất nhưng chứa đựng năng lượng tinh huyết cực kỳ lớn đang không ngừng thâm nhập vào cơ thể thông qua lỗ chân lông trên người rồi thẩm thấu vào từng mạch máu chạy về tim.

Huyết khí ở trong tim bị luồng năng lượng tinh huyết nóng rất này làm cho kích động, nó đang không ngừng luân chuyển dòng tinh huyết chạy khắp nơi trong cơ thể vừa phải luyện hóa lượng tinh huyết nồng đậm này.

Mặc dù ngoài da đang bị nung nấu đỏ tấy cả lên nhưng gương mặt Đế Nguyên Quân vẫn bình tĩnh đến lạ thường không có chút cảm giác.

Ngày qua ngày, Đế Nguyên Quân đã ngồi trong đó không biết là bao lâu mà chưa có dấu hiệu thức tỉnh. Lượng tinh nguyên trong đan lò bị hấp thụ đã hơn phân nửa rồi nhưng không có dấu hiệu dừng lại.

Không đợi hắn xuất quan, lúc này. Trên cơ thể Đế Nguyên Quân đã có thể nhìn thấy dược thay đổi đáng kể. Bằng mắt thường, ta nhìn thấy làn da bên ngoài không có dấu hiệu gì khác biệt nhưng cảm nhận một chút thì thấy khác biệt không hề nhỏ.

Khí tức trên người vẫn còn đậm đặc tại chỗ nhưng huyết khí trên người lại mạnh mẽ và đang không ngừng tăng lên.

Hai tháng sau!

Tinh nguyên ở trong đan lò bị Đế Nguyên Quân hấp thụ hoàn toàn và chúng đều được luyện hóa đến giọt cuối cùng. Ở trong quả tim hắn ngay lúc này, một đầm tinh huyết được ngưng tụ lại thành biển rộng hơn ba trượng.

“Vẫn thiếu một chút”.

Cảm nhận nhục thân đã mạnh lên không ít nhưng Đế Nguyên Quân vẫn cảm giác thiếu sót một chút, nhục thân hắn hiện tại đã sánh ngang với Thử Nhân cảnh tầng chín đỉnh phong và chỉ thiếu một chút nữa là có thể nhập thiên đồ. Mặc dù tài nguyên sử dụng rất lớn nhưng vẫn không đủ để hắn đột phá được hai cái cảnh giới nhỏ, điều này khiến hắn có chút hơi hụt hẫng.

Hơn mười vạn tinh thạch cực phẩm lại không thể để hắn nhập thiên đồ. Nếu như cho người khác sử dụng thì lúc này ắt hẳn đã đột phá được cảnh giới lớn rồi.

Mặc vào bộ môn phục, Đế Nguyên Quân đẩy cửa đi ra ngoài.

Đệ tử nội môn mỗi tháng được cung cấp một vạn tinh thạch cực phẩm cùng một chút đan dược tu luyện nhị cấp tam cấp ra thì hoàn toàn không có bất cứ thứ gì khác. Với chừng đó thôi là không đủ đối với hắn. Và cả thời gian cũng có hạn, hắn chỉ có thời gian chín tháng để tu luyện mà thôi.

“Trước tiên phải kiểm việc gì làm để kiểm ít linh thạch chứ không muốn đột phá bằng linh khí thì e là rất khó”.

Không chần chừ, Đế Nguyên Quân trực tiếp đến khu vực trung tâm của nội môn. Mặc dù không biết có thể tìm được nhiệm vụ nào giúp ích nhưng hắn vẫn phải hi vọng.

Thân là thánh địa nên khả năng cao những nhiệm vụ kia sẽ có phúc lợi cao một chút, nhưng với phúc lợi cao như vậy thì nguy hiểm của nhiệm vụ cũng khó khăn hơn nhiều.

Tiến vào bên trong đại sảnh, trước mắt hắn. Đám đông đệ tử đang tụ tập trước một tấm biển lớn được gắn trên tường.

Len lỏi qua từng người, Đế Nguyên Quân tìm đến bảng nhiệm vụ. Nhưng mà điều khiến hắn cảm thấy bất ngờ nhất là những nhiệm vụ này không hề khó khăn một chút nào. Đại đa số nhiệm vụ đều xuất phát từ Luyện Đan Đường mà thôi, những nhiệm vụ đó chỉ yêu cầu đi tìm linh dược và được thưởng bằng đan dược chứ không phải bằng tinh thạch.

Và những đan dược này đại đa số được dùng để bổ trợ tu luyện ra thì có rất ít đan dược dùng cho người tu luyện nhục thân, nếu mà có thì cũng chỉ là đan dược nhị cấp mà thôi.

“Tìm kiếm Huyết Linh Quả, thưởng một viên tam phẩm Dục Huyết Đan và hai mươi điểm công hiến”.

Đế Nguyên Quân đọc qua tờ nhiệm vụ rồi đưa tay lấy xuống.

“Trưởng lão, ta lấy nhiệm vụ này?”.

“Ồ, là nhiệm vụ này sao”. Lão giả nhìn qua tờ nhiệm vụ lên tiếng. “Ta khuyên ngươi từ bỏ đi”.

“Tại sao?”. Đế Nguyên Quân có chút không hiểu nên hỏi ngược lại.

“Huyết Linh Quả chỉ sinh trưởng trên Huyết Linh Tinh Thạch, nó không xuất hiện ở trong khu vực của thánh địa”. Lão giả trầm mặc nói.

“Thế không phải ra ngoài tìm là được hay sao?”.

“Hahahaha. Đúng là trẻ tuổi chưa biết suy nghĩ”. Lão giả cười một tiếng rồi tiếp tục nói. “Nếu như nó xuất hiện trong cấm địa thì như thế nào?”.

“...”. Đế Nguyên Quân hơi trầm mặc.

“Ta quyết lấy nhiệm vụ này”. Suy nghĩ một lúc, Đế Nguyên Quân nói với giọng điệu chắc chắn.

“Được rồi, nếu ngươi đã muốn chết như vậy thì ta không quản”. Lão giả thờ dãi một tiếng rồi nói. “Thời gian hoàn thành nhiệm vụ là ba tháng, vượt quá thời gian xem như nhiệm vụ thất bại”.

“Đi đi”.

Đế Nguyên Quân gật đầu rồi bước đi ra bên ngoài.

Nghe thấy phương hướng của cấm địa, Đế Nguyên Quân có chút nhú mày. Mặc dù chưa từng đi vào bên trong nhưng cũng đã từng nghe qua về cấm địa của Bồng Lai thánh địa này rồi.

Đó là Ma Vực Thâm Uyên, một nơi cực kỳ âm hiểm với khí tức hắc ám cực kỳ kinh khủng, ngay cả Thánh cấp cường giả đi vào cũng khó mà sống sót đi ra được. Nơi đó nguy hiểm một phần vì hung thú ở bên trong cực kỳ cường đại, thậm chí nó còn ẩn chứa một loại cực kỳ kinh khủng khác đó chính là ma tộc, mặc dù ghi chép không đề cập rõ về việc này nhưng hắn đã từng đánh qua một trận với một tên ma tộc Thánh cấp cường giả.

Mặc dù giết được tên ma tộc đó nhưng Đế Nguyên Quân cũng phải gật đầu công nhận, ma tộc nó thực sự cường hãn, nếu đưa ra so sánh thì ma tộc có thực lực mạnh hơn con người khi ở trong cùng cảnh giới.

Một phần vì nhục thân cường hãn của nó và phần quan trọng là khí tức của chúng mang theo khí tức hắc ám, đó mới chính là thứ khiến chúng mạnh mẽ như vậy, nếu như bị hắc ám khí tức này xâm nhập vào cơ thể thì ngay cả Thánh cấp cường giả cũng khó lòng mà ép nó ra ngoài được.

Biết nơi đó nguy hiểm trùng trùng nhưng Đế Nguyên Quân đã không còn tìm được một nhiệm vụ nào phù hợp hơn nữa.

Di chuyển đến cấm địa một cách nhanh chóng, Đế Nguyên Quân đã có thể nhìn thấy ở phía trước có một vùng đất bị hắc khí bao bọc, cấm địa này cực kỳ rộng lớn, Bồng Lai thánh địa đứng trước nó cũng chỉ là một đứa trẻ mà thôi.

Chợt, phía trước. Đế Nguyên Quân bị hai vị lão giả chặn lại. Khí tức của hai người này cực kỳ mạnh mẽ, họ đều là Thánh cấp cường giả nhưng trong

mất hần, hai người này có thực lực mạnh mẽ nhất trong những người đã từng thấy ở Thiên Kiều Thành và các trưởng lão của các thánh địa khác.

“Đệ tử đến cấm địa làm nhiệm vụ, xin các vị trưởng lão cho qua”. Đệ Nguyên Quân đưa ra tờ nhiệm vụ rồi lên tiếng.

“Nơi này là cấm địa, một vào khó ra. Ngươi phải nghĩ cho kĩ”. Một vị lão giả lên tiếng.

“Đệ tử biết, nhưng không vào sao biết nó khó ra”. Đệ Nguyên Quân đáp lại rất chắc chắn.

“Được rồi, đi đi”.

“Tôi phía trước rồi rẽ trái sẽ thấy mất trận, tại đó ngươi có thể đi vào”.

“Đa tạ trưởng lão”. Đệ Nguyên Quân gật đầu một cái rồi đi qua.

Nghे theo lời vị lão giả kia, Đệ Nguyên Quân chạy thẳng về phía trước một dặm rồi rẽ qua, chạy thêm ba dặm nữa thì nhìn thấy tại đó có một mất trận cỡ nhỏ.

Đệ Nguyên Quân bước lên trên rồi truyền vào một ít chân nguyên để khởi động. Thành lĩnh, phía bên dưới mất trận ánh lên bao bọc lấy cơ thể hần rồi lóe lên một cái rồi biến mất.

Chỉ trong chớp mắt, Đệ Nguyên Quân đã bị dịch chuyển vào bên trong cấm địa một cách an toàn. Ban đầu, Đệ Nguyên Quân cảm nhận được hắc khí ở nơi này cực kỳ nồng đậm, nó giống như linh khí ở bên ngoài vậy. Tại đây vẫn có thể tu luyện nhưng hắc khí kia rất khó để khống chế nên rất dễ bị tẩu hỏa nhập ma.

Ánh mắt liếc nhìn về phía trước, Đệ Nguyên Quân cảm nhận được có một đầu tam cấp hung thú đang lảng vảng ở phía trước. Mặc dù đã phong bế chân nguyên cùng sinh mệnh khí tức nhưng vẫn rất đề phòng.

Bị hắc khí bao trùm nên khu vực xung quanh giống như một màn tối đen khiến tầm nhìn rất hạn chế.

Trong đầu hần xuất hiện một suy nghĩ táo bạo, mượn nhờ tinh hạch hung thú rồi luyện hóa nó tách lớp phần hắc ám khí tức để bản thân sử dụng thì mọi hành động ở bên trong sẽ dễ dàng hơn một chút.

“Nếu lấy được tinh hạch của nó thì tốt”.

Âm thầm tiến lại gần, tại khoảng cách mười mét, Đệ Nguyên Quân rút kiếm. Chợt, ánh sáng trên lưỡi kiếm ánh lên, đầu tam cấp hung thú bị chói mắt nên đã phản ứng lại.

Nhưng Đệ Nguyên Quân đã nhanh chân hơn một bước, chân nguyên trong cơ thể bắt đầu xoay chuyển một cách kịch liệt rồi lao lên. Với tốc độ nhanh vượt trội của mình, Đệ Nguyên Quân trong tích tắc đã áp sát lại gần nó rồi vùng mạnh kiếm về phía trước.

Lưỡi kiếm sắc bén nhanh chóng chém ra, đầu tam cấp hung thú chưa kịp phản ứng đã bị một kiếm cắt đứt đầu mà mất đi sinh mệnh.

“Nơi này không thể ở lại lâu, phải nhanh chóng rời đi”. Vùng kiếm chém mạnh về phần bụng hung thú, Đệ Nguyên Quân lấy ra một viên tinh hạch màu đen lớn bằng nắm tay rồi rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Gia Là Siêu Cấp Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 88: Âm ma liệt hổ

Tìm đến một gốc cây lớn ở gần đó.

Đệ Nguyên Quân lấy ra viên tinh hạch rồi bắt đầu hấp thụ, toàn bộ cơ thể hần lúc này giống như một tòa hắc động đang không ngừng bòn rút viên tinh hạch màu đen kia.

Một lúc lâu sau!

Viên tinh hạch bị rút ra hết hắc ám chi khí nằm lấm lốc trên nền đất. Còn Đệ Nguyên Quân lúc này đang lâm vào trong luyện hóa.

Tại bên trong đan điền, Đệ Nguyên Quân nhìn thấy thân ảnh của đầu tam cấp hung thú kia đang điên cuồng tấn công. Nhưng sức lực của nó đâu bằng với lúc sống nên bị Hỗn Độn Côn Bằng áp chế một cách dễ dàng.

Mặc dù là hắc ám chi khí nhưng khi gặp phải hỗn độn chân nguyên, nó cũng tỏ ra vài phần kiêng dè. Mặc dù đối đầu với Côn Bằng mà không bị nó giết

chết nên hắc ám chi khí này vẫn không hao tổn nào cả.

Đợi đến khi Côn Bằng hoàn toàn áp chế nó, Đế Nguyên Quân lúc này mới bắt đầu luyện hóa nó mà không hề gặp một chút khó khăn nào cả.

Một lúc sau!

Đế Nguyên Quân thức tỉnh, khí tức trên người lúc này được chuyển hóa để có thể lặn vào bên trong cấm địa này. Mặc dù chuyển đội được nhưng chỉ có thể duy trì được một ít mà thôi, hẳn không thể chuyển hóa được hoàn toàn chỉ bằng một viên tinh hạch như thế này được.

“Cần phải tìm tinh hạch nhiều hơn nữa”.

Dần trải thần thức quét ra xung quanh, Đế Nguyên Quân bắt đầu truy lùng những đầu hung thú tam cấp trở xuống. Bởi vì hắn có thể dùng một kiếm là có thể lấy mạng chúng mà không gây ra quá nhiều tiếng động. Còn tứ cấp hung thú thì hiện tại hơi quá sức một chút, mặc dù có thể giết chết nhưng để lại tiếng động rất lớn, nên rất dễ thu hút sự chú ý của chúng.

Truy tìm một lúc, Đế Nguyên Quân phát hiện được ba đầu tam cấp hung thú ở gần đây, mặc dù chúng ở khoảng cách không xa nhưng hắn vẫn cực kỳ cẩn thận, lợi dụng sự mềm dẻo của mình. Hắn liên tục nhảy lên những cành cây lớn ở trên cao tránh để gây ra những tiếng động dù chỉ là nhỏ nhất.

Nhanh chóng tiếp cận lại gần, Đế Nguyên Quân đã thấy một tôn Âm Địa Ma Xà, tam cấp đỉnh phong hung thú đang nằm ngủ ở trên cây. Tới đây, Đế Nguyên Quân dừng lại một lúc, quan sát động tĩnh của nó rồi mới quyết định ra tay.

Địa cấp thượng phẩm kiếm pháp, Âm Ảnh Sát Kiếm!

Âm thầm tung ra đại chiêu, Đế Nguyên Quân nhanh mạnh về phía trước, cơ thể uyển chuyển rút kiếm một cách nhẹ nhàng không phát ra tiếng động.

Nhưng thiên sinh là rắn nên chúng có một sự nhạy cảm về nhiệt độ rất lớn, Đế Nguyên Quân đang tiếp cận với một vận tốc rất nhanh nhưng vẫn không thoát được cảm nhận của nó.

Khè khè!

Âm Địa Ma Xà thành linh tinh giấc, hai mắt đỏ ngầu mở lớn nhìn chằm chằm về phía Đế Nguyên Quân lao đến. Với cơ thể dài to lớn của mình, nó dễ dàng cuộn chặt vào gốc cây mà tránh né.

Nhưng Đế Nguyên Quân cũng đã phản ứng lại, hắn chém một kiếm mạnh về phía trước. Kiếm khí lao ra một cách âm thầm không một tiếng động.

Mặc dù đã cuộn mình tránh né nhưng một kiếm vừa rồi đã cắt trúng cơ thể của nó, mặc dù không thể dùng một kiếm để kết thúc nhưng với cơ thể bị thương nó không thể nào phản xạ nhanh như trước được.

Đế Nguyên Quân ngay khi vừa hạ xuống liền dẫm mạnh chân một lần nữa lao lên với tốc độ nhanh vượt trội, một kiếm nữa được chém ra.

Trong mắt Âm Địa Ma Xà, nó chỉ nhìn thấy một vệt sáng từ phía trước đang tiến lại gần mà không thể ngăn cản. Một kiếm qua đi, cái đầu của Âm Địa Ma Xà bị bỏ ra làm hai. Bị một kiếm chí mạng, cơ thể to lớn của nó mất đi sự điều khiển mà rơi xuống đất.

Đế Nguyên Quân nhanh chóng nhảy xuống rồi lấy ra viên tinh thạch.

Mấy canh giờ sau!

Đế Nguyên Quân đã liệt sát khoảng mười đầu tam cấp hung thú và thu về được những viên tinh hạch của chúng.

“Chùng này chắc đã đủ”.

Đế mười viên tinh hạch nằm phía trước, Đế Nguyên Quân bắt đầu vận động hỗn độn chân nguyên bắt đầu luyện hóa.

Trải qua lần luyện hóa trước, Đế Nguyên Quân đã quen với việc này rồi nên việc áp chế hiện tại đối với hắn là rất dễ dàng. Nhưng mười đầu hung thú kia bị Côn Bằng đánh bay nhưng hắc ám chi khí của chúng lại khó hấp thu hơn nhiều.

Những dòng khí tức hắc ám điên loạn đang không ngừng trùng kích trong đan điền, mặc dù bị hỗn độn chân nguyên trấn áp nhưng chúng vẫn không ngừng chống trả, nhưng do chúng đã chết đi nên việc duy trì hắc khí công kích này cũng sẽ yếu dần theo thời gian nên Đế Nguyên Quân chớp lấy cơ hội này mà mạnh mẽ luyện hóa chúng.

Bị hắc động thôn phệ, hắc ám chi lực lúc này giống như một con cừu ngoan ngoãn bị nghiền ép không ngừng cho tới khi chúng tan biến và hình thành một điểm sáng màu đen ánh lên.

“Đây là?”. Ngay sau khi luyện hóa, Đế Nguyên Quân nhìn vào điểm đen đang ánh lên đó liền thốt lên.

Mặc dù nó không ngưng tụ ra hắc ám tủy nhưng chỉ cần điểm đen này đã giúp ích rất lớn. Khí tức lúc này đã có thể dễ dàng mô phỏng qua lại làm cho hành động được dễ dàng hơn nhiều.

“Hắc ám thuộc tính sao?”.

“Không ngờ nơi này chính là do thiên địa tạo thành”.

Nhận thấy điểm ánh đen này sáng lên cùng với những điểm sáng thuộc tính kia khiến Đế Nguyên Quân chợt nghĩ đến, lúc hắc hấp thụ lôi vân thì đã sản sinh được lôi tủy và điểm sáng thuộc tính lôi mà không phải hấp thụ bất cứ viên Lôi Tinh Thạch nào cả nên chứng tỏ suy nghĩ này là đúng.

“Nếu như nơi này do thiên địa sinh ra thì chắc hẳn Bồng Lai thánh địa kia cũng sẽ có liên hệ gì với nhau”.

“Đây là thuộc tính hắc ám thì chắc cái còn lại sẽ là thuộc tính quang. Nhưng nó sẽ xuất hiện ở đâu?”.

“Thôi, việc này sau này sẽ tính, bây giờ phải tìm được Huyết Linh Quả rồi rời khỏi nơi này một cách sớm nhất mới được”.

Đế Nguyên Quân ngồi dậy rồi hướng về phía sâu mà đi.

Huyết Linh Tinh Thạch, loại tinh thạch này mặc dù không quá khan hiếm nhưng muốn tìm đến được nó cũng không phải là việc dễ dàng. Chúng thường được ngưng tụ lại tại những nơi có huyết dịch ngưng đọng lại. Những nơi như vậy thường là ở các huyết trì hoặc một chiến trường đầm máu nào đó mang lại.

Nhưng muốn tìm được huyết trì thì chắc chắn nó sẽ không xuất hiện ở những khu vực bên ngoài này mà phải vào sâu ở bên trong. Càng vào sâu, Đế Nguyên Quân càng cảm nhận được những khí tức hung thú cường đại đang ẩn nấp, mặc dù chúng rất ít khi hành động nhưng chúng lại có tính lãnh thổ rất lớn. Nếu như đi vào lãnh thổ của một đầu ngũ cấp hung thú thì hậu quả sẽ rất khôn lường.

Bao phủ bên ngoài một lớp hắc ám chân nguyên, Đế Nguyên Quân lúc này đã hoàn toàn hòa quyện vào bên trong. Khí tức cũng không còn bị hắc ám chi lực ăn mòn nữa mà đang cộng hưởng với nhau.

Mặc dù không có trực tiếp tu luyện bằng hắc ám chi lực này nhưng Đế Nguyên Quân có thuộc tính hắc ám nên việc thu hút thì là điều rất dễ hiểu.

Chạy đi được một lúc, Đế Nguyên Quân cảm nhận được phía trước xuất hiện một đầu tứ cấp trung kỳ hung thú, thực lực của nó mượn nhờ hắc ám chi lực nên thực lực hiện tại có thể so sánh cùng với tứ cấp đỉnh phong hung thú ở bên ngoài.

“Ám Ma Liệt Hồ, bị nội thương từ trước rồi sao?”. Đế Nguyên Quân hai hàng lông mày nhíu lại rồi nói.

“Nếu như luyện hóa được nó thì có khả năng ngưng tụ được một giọt ám tủy”.

Nhưng với thực lực hiện tại thì khi đối đầu với nó sẽ cực kỳ khó khăn bởi vì chênh lệch cảnh giới quá lớn và theo hắc ám bản nguyên của nó thì việc trốn chạy hay phản công sẽ cực kỳ nguy hiểm.

Một phần là vì Đế Nguyên Quân không có thuộc tính quang để khắc chế nó nên việc chính diện đối đầu sẽ khó khăn hơn rất nhiều.

Nhưng lợi ích của nó mang lại quá lớn, Đế Nguyên Quân quyết định liều mình một lần.

Từ trên cao nhảy xuống, Đế Nguyên Quân không còn giấu diếm thực lực của mình mà đẩy mạnh ra ngoài rồi xâm nhập vào trong lãnh thổ của nó.

Rống!

Ngay lập tức, Ám Ma Liệt Hồ rống mạnh một tiếng đe dọa, nhưng Đế Nguyên Quân không lùi mà còn lấy đó làm tiền, từng bước chân từ từ bước lên.

Bị xâm nhập lãnh thổ còn trực tiếp hoành hành như vậy, Ám Ma Liệt Hồ thiên sinh đã là tính hiếu chiến nên cho dù bị thương nhưng khi bị khiêu khích như này thì nó không thể từ chối được.

Lấy lợi thế lãnh thổ của mình, Ám Ma Liệt Hồ thành linh lao nhanh về phía trước rồi hướng hai cái lợi trào đánh mạnh về phía trước. Với hai cái tay trước to lớn bằng cơ thể Đế Nguyên Quân với từng cái móng vuốt sắc nhọn cong vuốt dọa người.

Địa cấp trung phẩm thân pháp, Độn Thần Hành!

Nhận thấy tốc độ của nó quá nhanh, Đế Nguyên Quân không giấu diếm mà bắt đầu thi triển thân pháp, tốc độ được tăng phúc lên gấp mấy lần. Lợi trào đang tiến tới rất gần, Đế Nguyên Quân nhảy lên cao. Rồi dầm mạnh xuống bên dưới.

Chợt, ánh mắt nó lướt qua, ngay lập tức. Lợi trào của nó thu về rồi chính diện đáp trả.

Rầm!

Thanh âm va chạm kịch liệt vang lên. Ngay sau tiếng nổ lớn, Đế Nguyên Quân bị đánh bay ra ngoài nhưng không hề có chút thương tích nào cả.

Địa cấp đỉnh phong kiếm pháp, Huyền Kiếm Bí Tịch, Nhất Kiếm Chỉ Thiên!

Ngay sau khi tiếp đất, Đế Nguyên Quân thu người rồi lao lên, trực tiếp thi triển đại kiếm chiêu chém tới. Khí tức trên người được đẩy cao lên đến cực

hạn cùng kiểm khí sắc bén đang không ngừng toát ra ngoài khiến Âm Ma Liệt Hồ cảm giác có chút nguy hiểm.

Rống!

Chợt, cơ thể to lớn của nó hạ thấp xuống, cái miệng của nó mở lớn để lộ từng cái răng sắc bén và bốn cái răng nanh dài nhọn hoắt, nhất là cái mũi hôi của xác hung thú xộc lên khiến người ta cảm thấy rất khó chịu.

Chưa dừng lại ở đó, từ khe miệng của nó dần hiện lên một quả cầu màu đen được cô đọng lại rồi bắn một sóng năng lượng về phía trước.

“Cái gì?”. Bị hồ hồng đẩy lùi, Đế Nguyên Quân kinh hãi thốt lên.

--

Ps: Chương cuối trong ngày nha các đh. Lâu rồi sao không có ai nhận xét hay góp ý gì cho ta vậy. Hiu hiu.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Gia Là Siêu Cấp Thiên Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 89: Kết thúc

Ngay sau tiếng hồng kinh khủng kia, Âm Ma Liệt Hồ vồ tới, với tứ chi to khỏe của mình, nó dễ dàng tiếp cận một cách nhanh chóng.

“Hừ, được đăng chân lên đăng đầu sao?”. Đế Nguyên Quân lớn tiếng quát.

Địa cấp hạ phẩm quyền pháp, Pháp Tương Quyền, Thốn!

Thu kiếm, Đế Nguyên Quân hai tay nắm chặt quyền, trong cơ thể điên cuồng thúc dục huyết khí kết hợp cùng với hỗn độn chân nguyên ngưng tụ vào hai cánh tay rồi đánh mạnh về phía trước.

Rầm rầm!

Quyền kinh mạnh mẽ va chạm với lợi trao to khỏe khiến mặt đất rung động mạnh, một đợt sóng xung kích mạnh mẽ bắn ra. Trực tiếp dùng nhục thân đối cứng, Đế Nguyên Quân cảm giác hai đầu nắm tay truyền đến cảm giác đau rất nhưng điều khiến hắn bất ngờ là nhục thân hắn hiện tại đã mạnh mẽ như vậy rồi.

Mặc dù bị một chút nội thương do bị phản phệ nhưng nét mặt phấn khích dần dần hiện lên, Đế Nguyên Quân nở một nụ cười kì dị rồi liên tục đánh về phía trước.

Âm Ma Liệt Hồ bị bất ngờ, một vuốt bảy tám phần lực nhưng lại bị chặn lại, thậm chí còn bị phản công.

Bành bành!

Bị oanh trúng mấy quyền, Âm Ma Liệt Hồ bị đẩy lùi ra xa. Dù cho công kích đánh trúng nhưng nó cũng không chịu nhiều thương tổn.

Bị đánh trúng khiến nó càng ngày càng tức giận, khí tức tứ cấp hung thú mãnh liệt tuôn trào giống như một ngọn gió lạnh rợn người thổi ra. Cảm nhận luồng khí tức cường hãn này, Đế Nguyên Quân cũng không dám buông lỏng, nét mặt hiện lên vẻ nghiêm túc.

Đây là lần đầu tiên hắn tập trung đến như vậy.

Địa cấp hạ phẩm quyền pháp, Pháp Tương Quyền, Lực!

Huyết khí sôi trào, cặp mắt Đế Nguyên Quân dần dần chuyển qua màu đỏ máu, gương mặt nổi lên từng sợi gân máu trông cực kỳ đáng sợ. Vận lực, cơ thể Đế Nguyên Quân đổ nhào về phía trước. Toàn thân hắn như có thần lực phụ trợ vậy, cảm giác sức mạnh cơ bắp hiện tại đã đạt đến giới hạn cao nhất, lực lượng có thể cùng với tứ cấp hung thú một trận chiến rồi.

Áp sát lại gần, Đế Nguyên Quân nắm chặt tay rồi đánh một quyền trời giáng lên trên đỉnh đầu Âm Ma Liệt Hồ.

Rầm!

Một quyền qua đi, trên đầu Âm Ma Liệt Hồ truyền đến một cảm giác đau nhức kịch liệt và rất là váng đầu. Não hải bị một quyền chấn động khiến cơ thể nó run lên kịch liệt.

Nhưng Đế Nguyên Quân đứng đối diện cũng không khỏi bị ảnh hưởng, huyết khí mãnh liệt kết hợp với sự hỗn độn của chân nguyên khiến cơ thể hắn có

phần chịu đựng không nổi. Cảm giác cánh tay đang truyền đến những cơn đau nhức kịch liệt giống như sắp gãy.

Khóe miệng cũng chảy xuống một dòng máu tươi.

Rống!

Ám Ma Liệt Hồ rống lớn một tiếng, cơ thể nó dần dần ổn định lại, cảm giác văng đầu cũng dần tan biến. Trong mắt nó, từng sợi gân máu dần dần nổi lên, sống mũi nhô lên để lộ hàm răng sắc bén rồi lao lên. Tốc độ của nó lúc này được tăng lên một cách chóng mặt.

Ừnh!

Nó nhanh tới mức mà Đế Nguyên Quân không kịp phản ứng lại, hần chỉ có thể đưa kiếm lên chống đỡ cho qua mà thôi. Bị oanh mạnh một kích, cơ thể Đế Nguyên Quân như quả bóng bị đá mạnh văng ra xa đang không ngừng va đập mạnh vào những gốc cây ở phía sau.

Chưa kịp ổn định lại, Đế Nguyên Quân cảm nhận phía xa có cảm giác rừng rậm đang lao đến với vận tốc cực kỳ nhanh. Không suy nghĩ thêm nữa, hần nhanh chóng phản công.

Địa cấp đỉnh phong kiếm pháp, Huyền Kiếm Bí Tịch, Nhất Kiếm Chi Thiên!

Hai tay đồng thời nắm chặt chuôi kiếm, thân trên khom xuống, hai chân mạnh mẽ vận lực đẩy bắn cơ thể lao về phía trước.

Đối đầu trực diện với Ám Ma Liệt Hồ, ánh mắt Đế Nguyên Quân lại kiên định vô cùng, mặc dù thua kém về cảnh giới nhưng trên gương mặt lại không có một chút biểu cảm nào cả, ngay cả cơ thể chịu thương tích nhưng vẫn không chịu gục ngã.

Từ trên đầu mũi kiếm toát ra, một luồng kiếm khí sắc nhọn đến cực điểm, nó vừa có cảm giác giống như một cái mũi tên được dương cung đang chuẩn bị bắn vừa có cảm giác giống đầu mũi thương vừa sắc nhọn vừa mạnh mẽ. Và loại khí tức từ trên lưỡi kiếm toát ra lại mang một chút về năng lực của thiên địa.

Ám Ma Liệt Hồ ánh mắt đột nhiên co lại, nó bắt đầu cảm nhận được kiếm chiêu có thể uy hiếp tính mạng nó đang lao đến. Nhưng với tốc độ nhanh chóng của cả hai thì bây giờ nó cũng khó mà tránh được.

Nhưng nó cũng phản ứng lại cực kỳ nhanh, biết kiếm chiêu đó cực kỳ mạnh nên nó đã không tiếc chịu thương tích mà đưa một chân lên ngăn chặn ở phía trước.

Phụp!

Thanh âm sắc bén đâm xuyên da thịt vang lên, chân trước bị lưỡi kiếm đâm xuyên qua và đang không ngừng hướng về phía cổ nó mà đâm tới. Nhưng với lực lượng nhục thân mạnh mẽ, Ám Ma Liệt Hồ mạnh mẽ vùng mạnh chân trước ném Đế Nguyên Quân văng ra ngoài.

Cái chân thương tích của nó hạ xuống đang không ngừng run lên.

Đối diện, Đế Nguyên Quân cũng không hơn kém nhau là bao, nội thương ở trong người bị chấn động mạnh liên tục khiến nó nặng càng bị nặng hơn. Nhưng vẫn có thể kiềm chế được.

Địa cấp đỉnh phong kiếm pháp, Huyền Kiếm Bí Tịch, Tuyệt Kiếm Vô Tình!

Không để Ám Ma Liệt Hồ có cơ hội hồi phục, Đế Nguyên Quân kiềm chế vết thương rồi tiếp tục tung ra đại chiêu, thức thứ hai của Huyền Kiếm Bí Tịch được thi triển.

Từ trên người Đế Nguyên Quân toát ra một vẻ vô tình cực kỳ lạnh lẽo, nó giống như một tòa băng tinh hình người tỏa ra khiến bầu không khí dần dần trầm xuống.

Khí tức lạnh lẽo điên cuồng tuôn ra, Đế Nguyên Quân vùng kiếm lao nhanh về phía trước.

Kiếm khí lướt qua, Ám Ma Liệt Hồ cũng không đứng đó cam chịu, đối mặt với kiếm khí lạnh lẽo đó. Nó há rộng miệng rồi cắn chặt lưỡi kiếm.

Đế Nguyên Quân bắt ngồi. Không tin được là nó dùng cách này để chặn kiếm của mình lại.

Chính là lúc này hần đã đề ra một chút sơ hở, Ám Ma Liệt Hồ cũng không ngần ngại tận dụng, chân còn lại đưa vuốt ra ngoài mạnh mẽ cào mạnh một cái.

Cảm nhận được nguy hiểm từ bên kia truyền lại, Đế Nguyên Quân né người qua một bên nhưng chân trước của nó quá nhanh nên không thể né hết được.

Ở một bên hông xuất hiện năm vết cắt lớn hiện ra, huyết dịch từ miệng vết thương dần dần chảy xuống.

Đó mới chỉ là vết xọt qua thôi nhưng thương tích này khiến Đế Nguyên Quân cũng phải dè chừng.

Lấy lại bình tĩnh, Đế Nguyên Quân thân treo lơ tung tung mạnh một cước từ dưới lên.

Địa cấp đỉnh phong cước pháp, Đạp Bộ Thức, Nộ Cước!

Uỳnh!

Ám Ma Liệt Hộ bị đá mạnh phía dưới cảm một cái cực mạnh khiến cơ thể nó run lên kịch liệt, khoe miệng nó phun ra một ngụm máu tươi cùng với đó là những cái răng bị văng ra.

Rống!

Giương mặt dữ tợn rống lên, Ám Ma Liệt Hộ điên cuồng gào thét, cơ thể to lớn lao lên. Khí tức điên cuồng trên người nó lúc này bắt đầu thay đổi. Một vầng hắc ám chi khí bốc lên, thuộc tính hắc ám của nó điên cuồng bao bọc cơ thể.

Nó hấp thụ hắc ám chi khí rồi biến đổi một cách chóng mặt. Không đến mười giây, cơ thể của nó bị bòn rút lại, khí tức của nó điên cuồng dâng lên một cách chóng mặt.

Đứng đối diện với nó, Đế Nguyên Quân gương mặt dần hiện lên vẻ khó coi. Khu vực xung quanh bị hắc ám chi khí bao trùm khiến hắn không thể tiến lại gần được. Cảm giác giống như chỉ cần chạm vào đó thì sẽ bị ăn mòn một cách nhanh chóng.

Mặc dù đã ngưng tụ được hắc ám điểm sáng nhưng đối mặt với thiên địa chi lực thì hắn quá mức nhỏ bé.

“Không ổn”.

Cảm nhận được nguy hiểm, Đế Nguyên Quân nhảy lùi ra xa rồi tung một đại kiếm chiêu nhằm phá bỏ hắc ám chi khí kia.

Địa cấp đỉnh phong kiếm pháp, Huyền Kiếm Bí Tích, Tích Diệt!

Chợt, khí tức trên người Đế Nguyên Quân bốc lên, toàn thân bao bọc một loại năng lượng hùng hậu nhưng lại hỗn loạn vô cùng, từ trên đầu ngón tay dần xuất hiện từng sợi tơ máu nổi lên, từ trên đó một giọt máu tương chảy ra vương theo chuôi kiếm chảy xuống.

Đế Nguyên Quân toàn lực tung ra một kiếm chém mạnh về hắc ám chi khí, nhưng lưỡi kiếm chém vào đang không ngừng đẩy kiếm khí dung nhập vào bên trong nhưng nó chỉ bị dao động mạnh một chút mà thôi. Chỉ trong chớp mắt, toàn bộ kiếm khí bị nuốt chửng hết toàn bộ.

Thấy vậy, Đế Nguyên Quân giật mình nhảy lùi lại.

“...”.

Cảm thấy phía trên mặt đất đã không còn an toàn, Đế Nguyên Quân nhảy lên một cành cây lớn gần đó, nhìn xuống phía bên dưới.

Đầu Ám Ma Liệt Hộ đang không ngừng hấp thụ một lượng lớn hắc ám chi khí vào bên trong và đang không ngừng tăng mạnh thực lực, chỉ trong vòng hai mươi hơi. Khí tức trên người nó gần như đã sáng ngang với tứ cấp đỉnh phong hung thú rồi.

Ngay sau khi sức mạnh được tăng lên, Ám Ma Liệt Hộ liếc mắt nhìn chằm chằm Đế Nguyên Quân khinh thường. Với thực lực hiện tại thì nó có thể chắc chắn có thể giết chết hắn một cách dễ dàng.

Bốn mắt nhìn nhau, Đế Nguyên Quân không còn đường lui nữa nên dốc hết toàn bộ sức lực mà chiến, mặc dù khí tức trên người hiện tại không thể so với lúc trước nhưng trong tay hắn vẫn có một lá bài tẩy nhưng mỗi lần thi triển sẽ gây ra một ảnh hưởng không nhỏ.

Cả hai như hiểu ý nhau nên đồng thời tung ra hết khả năng của mình, Ám Ma Liệt Hộ với chúc phúc của hắc ám chi khí đang điên cuồng thúc dục. Toàn thân nó bị ánh đen bao phủ bên ngoài giống như cơ thể nó đang đồng hóa với nơi này.

Còn Đế Nguyên Quân đứng trên cây tay phải nắm chặt chuôi kiếm, tay trái đưa lên kết ấn ở trước ngực. Chân nguyên điên cuồng tuôn ra, huyết khí ở trong cơ thể điên cuồng vận chuyển.

Từ trên người hắn, kiếm khí bao phủ ở bên ngoài đang tăng lên một cách kịch liệt rồi chuẩn bị phá vỡ vách ngăn cuối cùng. Dần dần, kiếm khí bắt đầu ngưng tụ lại thành một loại khí tức sát phạt cực kỳ mạnh mẽ.

“Kiếm ý vi Thiên Sát, mượn kiếm này tiến ngời lên đường”.

Thiên cấp hạ phẩm kiếm pháp, Dụ Linh Kiếm, Thiên Sát Cô Nhân Kiếm!

Kiểm pháp uy năng bá đạo được tung ra, Đế Nguyên Quân đẩy bán người về phía trước, cùng lúc đó. Ám Ma Liệt Hộ cũng đã lao lên, lợi trào to lớn, móng vuốt sắc nhọn nhô ra cùng với hắc ám chi khí khiến công kích của nó mạnh mẽ hơn nhiều.

Rầm!

Một kiếm chém ra, lợi trào đánh tới. Công kích kịch liệt va chạm khiến mặt đất xung quanh bị rung chuyển. Kiếm ý mãnh liệt, kiếm chiêu sắc bén ánh lên

trong đêm

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Gia Là Siêu Cấp Thiên Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 90: Tâm ma?

Bị kiếm chiêu chém ngang qua cơ thể, Âm Ma Liệt Hồ thân thể xuất hiện một đường cắt dài trên cơ thể. Chân trước bị kiếm khí chém đứt làm hai nhưng vẫn không thể ngăn lại mà lưỡi kiếm không ngừng chém về phía trước.

Lưỡi kiếm mặc dù chỉ bị xướt qua đầu nhưng lại chém dọc vào trong cổ rồi đâm sâu vào bên trong trực tiếp chém quả tim thành hai nửa. Bị một kiếm chí mạng, Âm Ma Liệt Hồ nhanh chóng gục xuống mà chết đi, máu tươi màu đen từ từ trên người nó đang không ngừng chảy xuống.

Còn Đế Nguyên Quân thì may mắn hơn một chút, bị lợi trảo đánh trúng để lại một bên một cái lỗ máu lớn. Mặc dù lưỡi kiếm đã ngăn chặn được một phần trước khi cắt đứt nhưng vẫn không thể nào ngăn lại được.

Sau một kiếm, chân nguyên đã bị sử dụng hết toàn bộ cộng với thương tích khắp người khiến Đế Nguyên Quân lúc này cực kỳ yếu ớt, khí tức bất ổn và ngày một dao động.

May mắn là một kiếm vừa rồi vượt qua khả năng ngăn chặn của Âm Ma Liệt Hồ và càng may là nó đã bị thương từ trước chứ không một kích vừa rồi kết quả có thể sẽ khác.

“Khục khục”.

Đế Nguyên Quân ngồi xuống ngay bên cạnh thi thể Âm Ma Liệt Hồ mà ho từng cái và mỗi lần như vậy thì máu tươi đang không ngừng chảy ra, kiếm chế nội thương trong người lại rồi lấy ra một viên đan dược trị thương nuốt vào.

Vận chuyển chút chân nguyên còn lại di chuyển đến những chỗ bị thương, mượn nhờ dược lực đang không ngừng chữa trị nên miệng vết thương đang dần dần khép lại.

Mặc dù nó liền lại với tốc độ nhanh nhưng chỉ là hình thức bên ngoài mà thôi. Muốn chữa lành hết toàn bộ thương tích trên người thì chỉ ít cũng phải mất một đoạn thời gian tương đối dài.

Nhưng ở trong cấm địa này thì thời gian trôi qua từng giây thôi cũng đủ để gặp phải nguy hiểm nên hắn không có suy nghĩ như vậy. Ngay khi ổn định lại thương thế và hồi phục một chút chân nguyên thì sẽ luyện hóa thi thể Âm Ma Liệt Hồ một cách nhanh nhất rồi rời đi.

Một canh giờ sau!

Điên cuồng nuốt hết một bình đan dược chữa trị, phần lớn vết thương trên người đã hồi phục lại được một phần nhưng cảm giác đau nhức vẫn còn chưa có dấu hiệu thuyên giảm.

Nếu như không có chân nguyên để bảo vệ cơ thể thì Đế Nguyên Quân chắc chắn sẽ không thể trụ được khi ở trong này, chỉ cần hắc khí xâm nhập vào trong cơ thể mà không có cái gì ngăn cản cùng với luyện hóa thì chắc chắn sẽ bị đồng hóa và trở thành một phần của nơi này.

Lấy ra một viên đan dược khác, Đế Nguyên Quân không chần chừ mà trực tiếp nuốt xuống, ngay lập tức. Trong người bị một cỗ dược lực và linh khí cực lớn đổ bắn ra nhưng hắn lại không có chân nguyên để trợ giúp nên linh khí bạo loạn khiến cơ thể đã bị nội thương bây giờ càng thêm đau đớn mà phun ra một ngụm máu tươi.

Nhưng ánh mắt kiên định của hắn vẫn thế, hai chân xếp vòng rồi bắt đầu luyện hóa nó.

Viên đan dược vừa bị nuốt xuống đó là “Tinh Cực Đan” một loại đan dược tứ phẩm cực kỳ đắt giá, nó không chỉ giúp người sử dụng tăng khả năng tu luyện mà còn trợ giúp cho việc thiếu hụt chân nguyên cùng, bổ sung khí huyết. Nó chính là một loại đan dược cao cấp của chữa thương đan.

Và Đế Nguyên Quân không ngờ được mà phải sử dụng nó sớm như vậy, hiện tại trong tay hắn chỉ còn đúng duy nhất một viên “Tinh Cực Đan” tứ phẩm nữa mà thôi.

Hai canh giờ sau!

Đế Nguyên Quân luyện hóa đan dược hết một cách triệt để nên chân nguyên trong người đã được bổ sung một lượng lớn. Nhưng do là hỗn độn chân nguyên nên mức độ ngưng luyện và ngưng tụ lại sẽ tốn gấp mấy lần so với người có chân nguyên bình thường.

Nếu như viên đan dược cho một người bình thường luyện hóa thì chắc chắn có thể bù đắp được phần chân nguyên đã mất nhưng Đế Nguyên Quân chỉ có thể thu được chưa tới một phần tư đan điền.

Không kéo dài thời gian nữa, Đế Nguyên Quân bước đi từng bước chân nặng nề về phía thi thể Âm Ma Liệt Hồ rồi đặt tay lên.

“Thôn phệ”.

Khóe miệng Đế Nguyên Quân lẩm nhẩm.

Ngay lúc đó, từ trong lòng bàn tay xuất ra một vòng xoáy đang điên cuồng xoay chuyển, nó trông giống như một con ma đói nhìn thấy một đồng đồ ăn nên cắn nuốt không ngừng.

Thời điểm ban đầu, Đế Nguyên Quân không cảm nhận được bất thay đổi gì nhưng chỉ sau một khắc.

Trong người dần dần xuất hiện một khoảng đen rộng lớn đang không ngừng bành trướng trong cơ thể, và nhất là ở phía dưới đan điền. Hỗn độn chân nguyên mặc dù mạnh nhưng với cảnh giới hiện tại lại quá thấp, nồng độ tinh thuần của nó mặc dù cao nhưng số lượng và khả năng còn quá thấp.

Nên khi bị khoảng đen đang không ngừng xâm nhập này lại tỏ ra vẻ hơi yếu kém một chút.

Mặc dù không bị chèn ép hết toàn bộ nhưng trong đan điền nay đã phân ra thành hai phần.

Và lúc này, Đế Nguyên Quân đã cảm nhận được trong cơ thể mình có sự thay đổi và nhất là cảm giác đan điền bị chia ra làm hai phần khiến hần cảm giác cực kỳ đau đớn.

“Ahhhh...”. Đế Nguyên Quân cau lên một tiếng đau đớn.

Tâm cảnh của hần mặc dù kiên cường, nhưng đan điền lúc này so với vỡ nát còn kinh khủng hơn gấp trăm lần.

Phụt!

Không thể kháng cự lại, Đế Nguyên Quân phun ra một ngụm máu tươi rồi đến mũi, mắt và lỗ tai đang không ngừng chảy máu.

Chân nguyên trong cơ thể bị bạo động rồi mất đi khả năng kiểm soát, ngay lập tức. Hắc khí ở bên ngoài đang không ngừng dung nhập vào bên trong cơ thể hần như tìm được vật chủ.

“Ahhhhhhhhh”.

Không chỉ dừng lại là hắc khí mà từ trên thi thể Âm Ma Liệt Hồ, một vầng hắc ám chi khí lúc đầu bị nó hút vào trong cơ thể nay không có gì kiểm soát nên bạo động ra ngoài rồi bị hần thôn phệ vào bên trong cơ thể. Cảm giác giống bị hàng ngàn hàng vạn con ký sinh thú cắn nuốt cơ thể từ bên trong đi ra, Đế Nguyên Quân đau đớn thét một tiếng. Sau đó ngất lịm.

“Đây là đâu?”.

Đế Nguyên Quân dần bừng tỉnh, nhanh chóng liếc nhìn xung quanh nhưng không thể trông thấy gì, khu vực xung quanh bị bóng tối vô tận che phủ.

Quay quanh một lúc lâu nhưng không thể nhìn thấy cái gì. Đế Nguyên Quân thốt lên.

“Hahaha... Nhất Đế ới là Nhất Đế”.

“Ngươi tại sao lại ngu ngốc như vậy?”.

Đế Nguyên Quân đang không biết chuyện gì đang xảy ra thì bỗng nhiên từ đâu truyền đến một thanh âm khàn khàn nghe rất đáng sợ nhưng lại rất quen thuộc.

“Ai?”. Đế Nguyên Quân lớn tiếng quát.

“Ngươi không thấy ta sao?”. Đáp lại, lời nói vang vọng truyền đến. “Nhưng ta lại thấy ngươi yếu kém rất rõ”.

“...”. Đế Nguyên Quân giật nảy mình.

“Nếu đã không thấy thì để ta giúp ngươi”.

Giọng nói khàn khàn kia vừa dứt thì một bàn tay vô hình bóp chặt cơ thể hần lại rồi từ từ bay lên, Đế Nguyên Quân cảm giác nguy hiểm đến cực độ truyền đến.

Bị kéo bay lên không một quảng lớn rồi dừng lại. Lúc này, khung cảnh xung quanh một lần nữa thay đổi. Bóng tối bao trùm nay bị thay đổi bằng một bầu trời màu đỏ máu cùng mặt nước từ máu tươi ngưng tụ. Đặt chân trên dòng nước này, Đế Nguyên Quân cau mày.

Bước lên một bước, khung cảnh phía bên dưới một lần nữa thay đổi, từ mặt nước mênh mông nay xuất hiện từng gò đất hiện lên. Bước đi trên con đường này, mỗi một lần nhấc chân thì phía bên dưới tiếp tục thay đổi. Từng bộ xương, từng cái thi thể dần dần hiện ra.

Cái khung cảnh này khiến Đế Nguyên Quân nhớ đến lần huyết tẩy cảm địa lần trước, nhưng khác lạ ở một điểm đó chính là những thi thể con người trông rất lạ mắt nằm ngổn ngang khắp nơi.

Bước thêm một bước, khung cảnh lại tiếp tục thay đổi. Thi thể con người dần dần tan biến rồi hiện ra từng cái thi thể hung thú hiện ra. Mỗi một tôn hung thú đều có thực lực cực kỳ mạnh mẽ, nhục thân to lớn dài hàng ngàn trượng đang chất lên thành đồng.

Bước thêm một bước, Đế Nguyên Quân lại nhìn thấy khung cảnh tàn sát xung quanh mà lạnh cả người, khắp một tinh cầu bị huyết tẩy toàn bộ, không còn một ai sống sót và thân ảnh đang đứng quay lưng đó lại chính là hắn.

Bước thêm một bước, khung cảnh xung quanh lại tiếp tục thay đổi. Lần này, Đế Nguyên Quân lại trông thấy viễn cảnh tinh không xa xôi đang chém giết nhau không ngừng. Điều khiến hắn kinh hãi hơn chính là toàn bộ tinh không đang hướng về một người mà đánh giết.

Tầm lưng đó, Đế Nguyên Quân lại trông không hề xa lạ, đó chính là hắn nhưng khí tức trên người lại không hề giống một chút nào, trên người chỉ có lệ khí, là oán khí, là huyết khí, là ma khí. Chúng lẫn lộn vào nhau tạo thành một thứ hỗn độn vừa trông giống như ma vừa trông giống như quỷ.

Đi thêm một bước, Đế Nguyên Quân lại trông thấy xung quanh là những người thân quen đang không ngừng ngã xuống. Từ Cực Kiếm Môn, Bồng Lai thánh địa, Tinh Kiếm Môn, từng người bạn, người thân quen bị giết chết không ngừng, thi thể của họ đều không còn nguyên vẹn, người bị chém làm hai, người thì bị cắn mất một phần cơ thể. Thi thể chất đồng máu me be bét.

Tới khung cảnh này, Đế Nguyên Quân bước chân dừng lại một lúc. Trên gương mặt của hắn lúc này mới có một chút thay đổi, vẻ mặt đau đớn tiếc thương, vẻ bi ai, lẳng lẽ, hắn không kiềm chế được mà chảy xuống hai hàng nước mắt.

Nhưng cảm giác đó chỉ giữ lại được một lúc, Đế Nguyên Quân tiếp tục bước về phía trước một bước.

Khung cảnh phía trước lại tiếp tục thay đổi.

Nơi này không còn là những chiến trường tanh máu kia nữa mà là vô tận tinh không đang sáng lên, từng ánh chớp nhỏ chợt lóe rồi vụt tắt mà rơi xuống, dần dần toàn bộ tinh không bị một màn đen u ám che phủ.

Vừa giờ chân lên định đi thêm một bước, Đế Nguyên Quân cảm thấy toàn thân cực kỳ nặng nề, giống như bị một quả núi khổng lồ đè nén khiến cơ thể không nhúc nhích được.

Cố gắng nhích thêm một bước, khung cảnh xung quanh bỗng trở thành một thế giới gương rồi thành linh vỡ nát. Đế Nguyên Quân nhìn theo từng mảnh gương đó lại nhìn thấy ký ức đã qua của mình.

Đang không hiểu chuyện gì xảy ra thì hắn bị dịch chuyển đến một không gian khác. Nơi này vừa sáng vừa tối giống như hai thái cực đối nghịch, đứng trước mặt hắn. Một bóng dáng người cực kỳ quen thuộc hiện ra nhưng bản thân lại mang một vẻ u ám, lạnh lẽo.

“Ngươi là tâm ma?”. Đế Nguyên Quân không hề sợ hãi mà lên tiếng.

- - -

Ps: Chương cuối trong ngày nha các đh.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Gia Là Siêu Cấp Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91: Vị trí huyết linh quả

Ngươi là tâm ma?!

Bản ngã ngồi tại vị ở trên, ở phía dưới là vô tận cây khô, huyết khí ngưng tụ thành biển, bầu không khí u ám chết chóc. Khí tức trên người là vô tận tử khí, không có một chút khí tức sinh mệnh lực nào cả.

“Hahahaha... Ta không phải tâm ma”. Bản ngã đó ngồi trên cao nhìn xuống rồi lên tiếng. “Ngươi chính là ta và ta cũng chính là ngươi”.

Nói xong, hắn dần dần đứng dậy, bước xuống từng bậc thang đi xuống.

Lúc này, Đế Nguyên Quân nhìn thấy được vóc dáng của bản ngã. Đó không phải là một đứa trẻ mười hai mười ba tuổi mà là một lão giả với mái tóc bạc trắng dài rũ rượi kéo lê ở trên nền đất. Khoác trên mình một bộ trang phục kỳ dị với những bộ giáp trông rất ma mị.

Kỳ dị hơn là cánh tay trái của lão ta trông không giống cánh tay của con người, mà đó là một thứ gì đó trông rất kỳ lạ, vừa có đạo tặc quần quanh, vừa

có pháp tắc chỉ lực cộng tác.

Mỗi một lần bước xuống bậc thang, cơ thể già nua dần dần trẻ lại, tấm lưng gù theo mỗi bước chân mà thẳng dậy. Mái tóc bạc trắng rũ rượi dần dần ngắn lại và dần trở lại mái tóc màu đen.

Khí tức trên người cũng vì thế mà ngày một mạnh mẽ, mặc dù không thể đoán được cảnh giới nhưng Đế Nguyên Quân có thể chắc chắn một điều là bản ngã này cực kỳ kinh khủng.

Cả hai đứng đối diện nhau, lúc này vóc dáng của bản ngã là một đứa trẻ mười ba tuổi. Mặc dù cùng chung một vóc dáng, cùng một cơ thể nhưng khí tức sinh mệnh lại đối nghịch nhau.

Bốn mắt nhìn nhau, chột trong cơ thể Đế Nguyên Quân nhịp tim dần dần tăng lên, toàn thân nóng ran cực kỳ khó chịu. Cảm giác như trong người có một lực hút đang kéo cả hai người sát lại gần nhau.

“Người có thể ngăn cản lại được sao?”. Bản ngã khinh thường lên tiếng.

“...”

Đúng như lời nói của hắn, Đế Nguyên Quân cường lại ngày một yếu rồi bước một bước về phía trước.

“Tán đi”.

Ngay khi Đế Nguyên Quân chuẩn bị bước lên bước thứ hai, bản ngã nhẹ nhàng nói. Ngay lập tức, lực hút liền biến mất.

Điều này khiến Đế Nguyên Quân kinh sợ, bản thân hắn không thể cưỡng lại được nhưng hắn lại có thể dùng một lời nói bình thường đã có thể khiến áp lực tiêu biến.

“Tuồng chừng người sẽ có thực lực cường đại một chút nhưng lại khiến ta rất thất vọng”.

“Cực hạn Thánh cảnh, bị thiên đạo xiềng xích ngăn không cho đột phá”.

“Người rốt cuộc là ai?”. Đế Nguyên Quân nóng lòng hỏi.

“Ta chính là người”.

“Người là ta? Không thể nào?”. Đế Nguyên Quân nghi ngờ. “Khí tức sinh mệnh người và ta hoàn toàn khác nhau. Người nghĩ ta tin hay không?”.

“Hahahaha... Như thế thì có sao?”. Đáp lại, bản ngã đưa tay chỉ vào ngực Đế Nguyên Quân nói. “Ta tồn tại ở trong người, người tồn tại ở trong ta. Khí tức sinh mệnh khác nhau thì có ảnh hưởng gì?”.

“Nếu như ta không bị...”. Bản ngã tiếp tục nói. “Đến giờ rồi sao?”.

“Không bị làm sao?”. Đế Nguyên Quân hỏi.

“Không có gì?”.

“Người nên nhớ, ta tồn tại ở trong người, ta sẽ không bao giờ biến mất”.

“Rồi có một ngày, hai ta sẽ gặp lại”.

Bản ngã ngay sau khi vừa nói dứt lời, thì hắn giống như bị thứ vô hình gì đó kéo lại. Khung cảnh xung quanh cũng vì thế mà sụp đổ một cách nhanh chóng. Cho đến khi không gian xung quanh chỉ là một màn trắng, không có bất cứ một thứ gì, giống như đây là điểm khởi đầu của mọi thứ.

Đột một lúc, khung cảnh dần dần có chút thay đổi. Ở trong màn trắng, Đế Nguyên Quân nhìn ra thì trông thấy bản thân mình đang nằm bất động ở trên nền đất, khí tức đã hoàn toàn biến mất, sinh mệnh dường như cũng không còn. Và cơ thể hắn đang không ngừng bị hắc ám chi khí thôn phệ.

Chột, màn trắng bỗng sụp đổ rồi có một sợi giây vô hình kéo hắn trở ra, một màn này khiến Đế Nguyên Quân không khỏi kinh nghi.

Bị kéo về với thân xác, Đế Nguyên Quân cảm giác toàn thân bị vô vàn thanh kiếm đâm xuyên qua cơ thể, đan điền bị hắc khí xâm nhập đang không ngừng ăn mòn. Cơ thể vật và đau đớn, sắc mặt hắn lúc này trông không hơn người chết là bao trắng bệch, bờ môi tái đen, cặp mắt trắng tinh mất đi con ngươi, mạch máu trong cơ thể đang không ngừng giãn ra đang chuẩn bị nổ tung.

“Ahhhhhhh...”.

“Ta không thể chết ở nơi này”. Đế Nguyên Quân gắng gượng ngồi dậy điên cuồng quát lớn. “Thôn phệ cho ta”.

Ngay sau tiếng nói, toàn thân hắn bị ký tự cổ từ bên trong quả tim tràn ra đi đến khắp nơi trong cơ thể như đang trấn giữ lại hắc khí xâm nhập. Ở bên trong đan điền, tôn Côn Bằng bị hắc ám chi khí ngăn trở mà không được sự thúc động của Đế Nguyên Quân nên không thể phản kháng.

Ngay khi Đế Nguyên Quân thức dậy, nó hoàn toàn biến đổi, với sức mạnh của hỗn độn chân nguyên. Nó điên cuồng chống trả. Khóe miệng lớn của nó mở ra, ở bên trong miệng nó dần xuất hiện một cái lỗ đen với sức hút cực kỳ bá đạo.

Hắc ám chi khí cũng không phải dạng yếu kém gì, bị Côn Bằng thôn phệ nhưng nó vẫn cố gắng chống trả. Điều này khiến đan điền của hắn càng thêm đau đớn, nó còn kinh khủng hơn cả đan điền bị vỡ nát vậy.

Phun!

Đế Nguyên Quân phun ra một ngụm máu lớn rồi ngất lịm đi.

Thời gian trôi qua không biết bao lâu, Đế Nguyên Quân vẫn ngồi bất động ở đó không một chút động tĩnh, mặc dù khí tức sinh mệnh vẫn còn nhưng cực kỳ mong yếu. Trải qua thời gian dài bị hắc ám chi khí hành hạ, Đế Nguyên Quân giống như vừa bước chân vào cửa tử.

Và cuối cùng hắn đã may mắn thoát ra ngoài được.

Dần dần, khí tức trên người Đế Nguyên Quân dần dần khôi phục, sinh mệnh lực điên cuồng dâng lên. Một đợt phong bạo từ trên người tuôn ra đổ bắn mọi hướng.

Hai mắt dần dần mở ra, Đế Nguyên Quân cảm thấy cơ thể mình không còn một chút đau nhức nào cả, ngay cả hắc ám chi khí xâm nhập cũng không còn gây ra bất cứ ảnh hưởng nào. Chưa dừng lại ở đó, Đế Nguyên Quân còn có cảm giác hắc ám chi khí đang tồn tại ở trong người.

Nhưng trong đan điền không còn một chút khí tức của nó. Điều này khiến Đế Nguyên Quân không khỏi tò mò. Còn tồn Côn Bằng kia ngay sau khi thôn phệ hắc ám chi khí này đã có một chút biến hóa. Toàn thân nó bị một màu hắc sát bao trùm, khí tức mặc dù không tăng lên nhưng lại cảm giác nó mạnh mẽ hơn rất nhiều.

Ở trên đỉnh đầu nó, Đế Nguyên Quân trông thấy một cái ngọc giác màu đen tuyền. Sau khi cảm nhận thì mới kinh ngạc, ở bên trong ngọc giác đó lại chính là hắc ám chi khí được Côn Bằng ngưng tụ lại.

Điều mà khiến Đế Nguyên Quân vui mừng hơn đó chính là trong cơ thể hắn cảm nhận được một luồng hắc ám chi lực đang không ngừng tuôn trào, điểm sáng ánh đen dần dần xuất hiện bên cạnh bốn điểm sáng khác đồng thời quay quanh người.

“Không ngờ ta lại có niềm vui bất ngờ đến vậy?”. Đế Nguyên Quân vui mừng nói.

Trải qua một thời gian dài chịu đau đớn, Đế Nguyên Quân luyện hóa toàn bộ thi thể Âm Ma Liệt Hồ cùng với hắc khí và hắc ám chi khí đã luyện hóa được hai giọt âm tủy. Điều này vượt qua suy nghĩ của hắn.

“Đã bao lâu trôi qua rồi?”.

Khu vực xung quanh bị màn tối bao trùm, ánh sáng ở bên ngoài không thể đi vào bên trong nên thời gian trôi qua nhanh chậm đều không hề hay biết, và thời gian làm nhiệm vụ cũng đang tiến tới rất gần nhưng vẫn chưa tìm thấy tung tích của Huyết Linh Quả.

Mặc dù Ma Vực Thâm Uyên có diện tích cực kỳ rộng lớn nhưng cũng không quá khó để tìm ra tung tích của Huyết Linh Quả. Trở ngại cuối cùng của hắn đã tiêu biến nên bây giờ truy tìm tung tích rất dễ dàng.

Chỉ cần cảm nhận được nơi nào có huyết khí nồng đậm hoặc thi thể của một đầu hung thú cấp cao thì khả năng cao Huyết Linh Quả sẽ xuất hiện ở đó.

Nhưng đã qua một thời gian dài, Đế Nguyên Quân đã băng qua không biết bao nhiêu là khu vực rộng lớn nhưng vẫn không thể nào cảm nhận được.

“Vào sâu hơn nữa thì chắc có thể cảm nhận được”.

Tiếp tục tăng tốc tiến vào, chợt. Đế Nguyên Quân thân ảnh dừng lại rồi lẩn trốn vào một gốc cây lớn gần đó. Khí tức trên người hoàn toàn thu liễm, trên gương mặt dần xuất hiện một vẻ ngưng trọng.

Cách đó không xa, một đầu ngũ cấp hung thú đang chực chực ở phía trước. Vừa rồi nó hình như cảm nhận được khí tức của Đế Nguyên Quân mà nhìn qua. May mắn hắn phản ứng nhanh nhạy nên đã tránh được ánh mắt của nó.

Ngũ cấp hung thú có thực lực mạnh mẽ sánh ngang với Hóa Cảnh cường giả nên thần thức của nó bao trùm cũng cực kỳ rộng lớn, bán kính ít nhất cũng hơn hai dặm xa.

Và Đế Nguyên Quân lúc này đang nằm trong phạm vi thần thức của nó nên không thể sinh ra động tĩnh quá lớn được, lúc này chỉ có thể đợi nó rồi đi mới có thể an toàn di chuyển.

Đợi thêm một lúc!

“Phù...”.

Đầu ngũ cấp hung thú cuối cùng cũng chịu rời đi, Đế Nguyên Quân thở phào nhẹ nhàng.

Tiếp tục di chuyển vào sâu bên trong, Đế Nguyên Quân cảm nhận được có rất nhiều khí tức hung thú cường đại, chúng toàn có thực lực là ngũ cấp, lục cấp hung thú trở lên. Nhưng nhờ vào sự khéo léo và ẩn thân tài tình nên đã may mắn tránh được nhiều nguy hiểm.

“Khí tức này là?”. Miệt mài chạy vào sâu, Đế Nguyên Quân như cảm nhận được cái gì nên lên tiếng, “Là mùi huyết khí cực kỳ nồng”.

Cảm nhận được huyết khí, Đế Nguyên Quân vui mừng.

Không chân chừ thêm nữa mà nhanh chóng chạy đến.

Nhưng khi đứng ở bên ngoài quan sát, Đế Nguyên Quân không khỏi lo lắng. Trước mắt hắn là một đầm lầy cực kỳ rộng lớn và trông rất là sâu.

Cách đó không xa, ngay trung tâm đầm lầy. Đế Nguyên Quân nhìn thấy một vùng huyết khí nồng đậm đang ngưng tụ thành sương và ở bên trong đó có mấy mẫu tinh thạch màu đỏ tươi.

“Huyết Linh Tinh Thạch, số lượng rất lớn”.

Mỗi một mẫu huyết linh tinh thạch đánh vỡ ra ít nhất cũng phải được mấy ngàn miếng nhỏ và mỗi một miếng nhỏ lại chứa đựng lượng huyết tinh rất lớn, nhờ vào lượng huyết tinh được ngưng tụ trong một thời gian dài nên nó rất tinh thuần và có lợi cho việc luyện đan nên có giá trị cực lớn.

Chưa kịp vui mừng được bao lâu thì Đế Nguyên Quân cảm nhận được phía bên dưới đầm lầy có hai khí tức sinh mệnh cực kỳ mãnh liệt và cảnh giới của chúng cũng cực kỳ cường đại.

“Hai đầu lục cấp hung thú?”.

Đế Nguyên Quân trên mặt nổi lên vẻ lo âu.

Với thực lực hiện tại hắn không thể đánh thắng được một đầu tứ cấp đỉnh phong hung thú chứ đừng nói đến ngũ cấp, nay ở phía bên dưới lại có hai đầu lục cấp, điều này đã khó nay lại càng khó hơn nhiều.

Nhưng dù thế thì Đế Nguyên Quân cũng không thể từ bỏ được, nếu như rời bỏ nơi này để tìm đến một nơi khác nhưng mà chỗ đó lại không có Huyết Linh Quả thì đã tiêu tốn gian rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Gia Là Siêu Cấp Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 92: Kinh khủng Địa Liệt Tinh Xà

Đứng quan sát một thời gian dài!

Đế Nguyên Quân cau mày suy nghĩ, hai đầu lục cấp hung thú đang trú ngụ ở phía bên dưới đáy của đầm lầy vẫn đang không ngừng có dị động. Nên hắn không thể phóng ra linh khí rồi bay qua, như vậy sẽ bị thần thức của chúng đánh dấu thì sẽ có hậu quả cực kỳ khôn lường.

Điều khiến hắn cảm thấy khó hiểu đó chính là Huyết Linh Quả mọc ở chính giữa đầm lầy kia tại sao lại không bị hung thú xung quanh đã động đến.

Đối với hung thú từ ngũ cấp trở lên, chúng vừa có thực lực cực kỳ mạnh mẽ và tu luyện lên cao sẽ cực kỳ khó khăn, nên linh dược tam phẩm đối với chúng chỉ có giúp ích rất nhỏ mà thôi.

Mặc dù là vậy như một khi băng qua đầm lầy có khả năng bị chúng phục kích một cách chớp nhoáng. Với tốc độ hiện tại thì Đế Nguyên Quân không thể sánh bằng.

Kể cả tung ra kiếm ý cùng thiên cấp kiếm pháp cũng chưa chắc để lại cho chúng quá nhiều thương tích.

Trái lại, mỗi một lần toàn lực thi triển khiến cơ thể không theo kịp được mức độ hao hụt và cản trở của chân nguyên và tinh lực, nên mỗi lần muốn sử dụng thì phải chờ đợi thời điểm phù hợp rồi tung một kích mạnh mẽ để lấy mạng đối phương.

Dựa theo khí tức mà nó thoát ra, Đế Nguyên Quân đã đoán được chúng là loại hung thú nào. Chính vì thế mới khiến hắn cảm thấy quan ngại.

“Địa Liệt Tinh Xà, sở trường là tốc độ, sức mạnh cũng cực kỳ mạnh và độc của nó là loại cực độc. Chỉ cần dính trúng một giọt cũng đủ để bị ăn mòn toàn thân rồi”.

“Nếu chỉ biết đứng đợi như thế này không phải là cách”.

“Cần phải tìm được một biện pháp nào đó để dụ chúng ra ngoài”.

“...”.

Thời gian cứ dần dần trôi qua, Đế Nguyên Quân trong lòng cảm thấy có chút hơi nóng lòng.

“Có rồi”.

Chợt, Đế Nguyên Quân nghĩ ra được chuyện gì mà giật nảy mình.

Nhanh chóng quay người rời đi, Đế Nguyên Quân vừa đi vừa cẩn thận tung ra thần thức cảm ứng của mình.

Liên tục băng qua những khu rừng lớn, liên tục tránh né đám hung thú ngũ cấp ở phía bên dưới. Đế Nguyên Quân tốn một thời gian dài mới có thể tìm đến được vị trí phù hợp.

“Dùng cái này câu dẫn các ngươi vậy?”.

Từ trong nhẫn trữ vật lấy ra, Đế Nguyên Quân không tiếc nuôi mà hi sinh mà lấy ra một cái chậu lớn đựng phé được dịch đặt xuống đất.

Đang lúc suy nghĩ, Đế Nguyên Quân nhớ lại trước đây đã một lần nghe thấy. Trong hắc ám chỉ khi có một thứ mất cảm nhận đó chính là linh khí ở bên ngoài, đặc biệt hơn là được dịch hay linh được.

Bởi vì hắc khí tại đây xung khắc với linh khí bên ngoài nên chúng không thể hòa lẫn vào nhau nên linh khí và được lực phát ra sẽ tồn tại ở nơi này một thời gian khá dài.

Và đám hung thú xung quanh sẽ bị thu hút rồi tới đây. Mặc dù chỉ có linh khí và được lực ngang với một cây tam phẩm linh được nhưng với sự đặc biệt khác lạ vừa mới xuất hiện sẽ khiến chúng hứng thú.

Nếu như có thể kích phát ra được một trận chiến sẽ kéo dài được nhiều thời gian hơn cho hắn hành động.

Mọi thứ đã chuẩn bị xong, Đế Nguyên Quân nhanh chóng chạy ra xa và chờ đợi.

Rống!

Không lâu đó, một tiếng rống lớn vang vọng trong màn đêm khiến mọi thứ rung động.

Đó là khí tức của một đầu ngũ cấp hung thú và nó cách nơi này không quá xa.

Bị khí tức mới lạ thu hút, nó không chần chừ mà nhanh chóng di chuyển, cùng lúc đó. Hàng loạt tiếng động di chuyển vang lên.

Đế Nguyên Quân lúc đầu còn hơi giật mình vì không thể ngờ được hiệu quả của nó lại tốt đến như vậy.

Và một khi chúng tụ tập tại nơi này thì sẽ nổ ra một trận chiến lớn. Điều này sẽ giúp ích rất lớn cho hắn vào thời điểm này.

Vị trí mà Đế Nguyên Quân đặt phé được dịch cách đầm lầy cũng không quá xa, chỉ với khoảng cách không tới mười dặm, và với thần thức của chúng thì việc cảm ứng được sẽ cực kỳ nhanh.

Với tốc độ nhanh nên khả năng cao là chỉ trong một thời gian ngắn thôi, chúng sẽ tới đây.

Nhưng đợi một lúc mà vẫn không thấy nó có động tĩnh gì. Đế Nguyên Quân trầm tư một lúc.

Ở phía xa!

Trận chiến tranh giành phé được dịch của hung thú đang nổ ra, đứng ở bên ngoài một đoạn xa nhưng sóng va chạm vẫn truyền đến một cách mãnh liệt. Trước đây hắn đã chứng kiến cảnh này rất nhiều lần nhưng chưa một lần nào cảm thấy kinh khủng như hiện tại.

Với thực lực nhỏ bé của mình, Đế Nguyên Quân lúc này mới biết được cảm giác kẻ yếu nhìn lên là như thế nào.

“Thất bại rồi sao?”.

Đợi thêm một lúc, hai đầu lục cấp kia vẫn không xuất hiện, thậm chí nó còn không một lần ngoi đầu ra khỏi đầm. Thấy chờ đợi như thế này cũng không phải là cách, Đế Nguyên Quân quyết định rời đi.

Lợi dụng trận chiến kinh khủng ở phía sau, đám hung thú ngũ cấp, tứ cấp yếu một chút bị khí tức va chạm mạnh mẽ làm cho sợ hãi.

Quay trở về bên cạnh đầm lầy, Đế Nguyên Quân vẫn không ngừng quan sát. Điều mà khiến hắn không hiểu chính là khu vực xung quanh đầm lầy hơn hai mươi dặm lại vắng bóng hung thú đến vậy. Nếu như chúng không bị phé được dịch thu hút thì chắc chắn chúng không tiến lại gần.

“Khí tức này là?”.

Chợt, Đế Nguyên Quân cảm nhận được một loại khí tức sinh mệnh cường đại vừa mới chào đời tuôn ra. Mặc dù bị hắc khí ngăn cản không cho phát tán ra ngoài nhưng với khả năng nhạy cảm với cảm giác sinh mệnh nên không thể thoát khỏi.

“Đây là từ phía bên dưới truyền lên sao?”.

Ánh mắt Đế Nguyên Quân đảo xuống nhìn chằm chằm xuống phía bên dưới.

“Hóa ra là vậy?”.

Dường như hiểu được chuyện gì đang xảy ra ở phía bên dưới, Đế Nguyên Quân nở một nụ cười kỳ dị rồi trực tiếp đạp không một cách nhanh chóng rồi lao nhanh về phía trước.

Rống!

Sâu phía bên dưới, một tiếng rống mãnh liệt vang lên, khí tức lục cấp đỉnh phong hung thú tuôn ra. Mặc dù với tốc độ nhanh của mình nhưng Đế Nguyên Quân không tránh thoát được.

Bị tiếng rống kinh khủng làm cho hai lỗ tai đau nhức không ngừng, ngay cả lục phủ ngũ tạng trong cơ thể cũng chịu không ít sự ảnh hưởng.

Chịu đựng đau đớn, Đế Nguyên Quân hai lỗ tai bắt đầu rỉ máu, khoe mắt đau rát chảy xuống hai hàng máu tươi. Liều mình băng qua, Đế Nguyên Quân khí tức điên cuồng tuôn ra rồi tạo một màn chắn che phủ ở bên ngoài.

Răng rắc!

Nhưng chỉ trong chớp mắt, màn chắn đã hoàn toàn vỡ nát.

Theo đó, Đế Nguyên Quân khoe miệng một dòng máu tươi chảy ra. Bị chân nguyên cản trở khiến đan điền đau nhức không cùng. Nhưng hắn không thể từ bỏ, nếu như cơ hội lần này mà không tận dụng thì chắc chắn sẽ không có một cơ hội nào khác nữa.

“Ta sẽ khiến ngươi phải trả giá”.

Đội sóng xung kích qua đi, Đế Nguyên Quân quát lớn. Khí tức trên người một lần nữa tăng cao, thình lình. Trong tay không biết từ lúc nào xuất hiện một ánh kiếm sáng chói.

Thiên cấp hạ phẩm kiếm pháp, Dụ Linh Kiếm, Thiên Sát Cô Nhân Kiếm!

Kiếm khí điên cuồng tung ra, Đế Nguyên Quân thúc dục chân nguyên đổ dồn vào bên trong, một khí tức điên cuồng sắc bén tuôn trào. Không chần chừ, Đế Nguyên Quân vùng kiếm chém mạnh về phía trước.

Ngay lập tức, kiếm khí điên cuồng tuôn ra dung nhập vào bên trong ánh kiếm rồi đẩy bắn về phía trước, hướng phía trung tâm đầm lầy.

“Lên cho ta?”.

Một kiếm sau khi tung ra, Đế Nguyên Quân trên trán nổi lên từng sợi gân xanh quát lớn.

Rầm!

Nhanh chóng, một tiếng rỏ lớn vang lên, một kiếm vừa rồi của hắn đã đánh trúng mục tiêu. Uy lực của thiên cấp kiếm pháp cực kỳ bá đạo, vừa tung ra một kiếm thôi nhưng đan điền hắn đã hao tổn hơn bảy phần. Nếu như không phải là hỗn độn đan điền thì chắc chắn không thể tung ra được một kiếm này.

Ở phía xa, mỏm đất lớn ở trung tâm đầm lầy, bị kiếm khí chém sâu xuống phía bên dưới. Huyết Linh Tinh Thạch bị một kiếm kinh khủng chém trúng, ngay lập tức nó gần như bị nhô lên khỏi mặt đất để lộ một mỏm đá lớn kinh khủng, ít nhất cũng phải cao hơn hai mét. Huyết Khí ở phía trên vết chém đang không ngừng tuôn ra.

Ở phía trên đó, Đế Nguyên Quân trông thấy một gốc cây linh dược mọc ở phía trên và có khoảng chừng bốn quả.

Rống!

Huyết Linh Tinh Thạch bị nhô lên khỏi mặt đất, ngay lập tức. Khí tức sinh mệnh vừa mới chào đời không còn được huyết khí cảm sâu phía bên dưới lòng đất ngăn cản nên đang không ngừng bốc lên.

Bị Đế Nguyên Quân phá hủy, tôn lục cấp hung thú nhanh chóng ngoi lên, ở bên trong màn đêm, một cặp mắt đỏ rực điên cuồng nhìn về phía bóng lưng hắn.

Bỗng, một cảm giác rung rợn từ phía sau lưng truyền đến, Đế Nguyên Quân quay đầu nhìn lại thì trông thấy cơ thể to lớn của nó. Cái đầu to lớn của nó

vừa chỉ mới ngoi lên thôi nhưng đã ngoi lên hơn hai mươi mét, ở trên thân là từng lớp lân phiến màu đen bóng ánh lên, khí tức hung mãnh đến cực độ.

“Địa Liệt Tinh Xà, lục cấp đỉnh phong hung thú”.

Địa cấp thần hành, Phi Tung Cửu Bộ, thức thứ hai, Khúc Tinh Bộ Pháp!

Một đầu hung thú lục cấp đỉnh phong hung thú đang nổi lên sát ý muốn giết chết mình. Không chần chừ, Đế Nguyên Quân thúc dục thân pháp mà lao nhanh về phía trước. Được công pháp tăng phúc, tốc độ Đế Nguyên Quân lúc này vượt xa tốc độ âm thanh, chỉ trong chớp mắt đã có thể di chuyển đến khoảng cách ba dặm trong một tích tắc.

Nhưng, Địa Liệt Tinh Xà đâu dễ dàng buông tha như vậy. Cái đầu to lớn, nó mở rộng miệng của mình, dần dần ở bên trong ngưng tụ một quả cầu hắc sát chứa đựng độc được cùng với năng lượng của mình rồi bắn về phía Đế Nguyên Quân đang lao đi.

“Nguy hiểm”.

Đế Nguyên Quân cảm nhận được phía sau truyền đến khí tức tử vong mà thốt lên, tạm thời dừng lại. Hai tay nắm chặt chuôi kiếm hướng về phía luồng năng lượng tử vong ngăn chặn. Tung ra phần chân nguyên ít ỏi còn lại, Đế Nguyên Quân toàn lực dốc sức đẩy chân nguyên ra ngoài rồi tạo thành một màn chắn năng lượng chống đỡ.

Rầm!

Răng rắc.

Một tiếng nổ lớn vang lên, ở bên ngoài màn chắn chân nguyên xuất hiện một lỗ lớn xuyên thủng ở hai đầu, lưỡi kiếm ngăn chặn công kích một cách yếu đuối bị mạnh mẽ đánh nát. Cơ thể Đế Nguyên Quân bị đánh văng ra ngoài rồi rơi xuống phía trên mòm đất. Bị chân nguyên cản trả, Đế Nguyên Quân một lần nữa phun ra một ngụm máu tươi.

Điều đáng sợ vẫn chưa dừng lại ở đó, nếu như vừa rồi hắn không nhanh chóng phản ứng thì luồng năng lượng kia đã đánh nát cơ thể. Đế Nguyên Quân may mắn tránh thoát được một kiếp nạn nhưng cánh tay trái đã bị chấn diệt thành bụi phấn và máu tươi đang không ngừng chảy ra.

--

Ps: Chương cuối trong ngày nha các đh.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Gia Là Siêu Cấp Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 93: Diên cuồng đánh giết

Nhận thấy Đế Nguyên Quân vẫn chưa chết, Địa Liệt Tinh Xà đang muốn đuổi tận giết tuyệt. Nó tiếp tục ngưng tụ một quả cầu năng lượng khác và chuẩn bị bắn về phía Đế Nguyên Quân.

May mắn thay, ở phía xa. Một khí tức hung thú lục cấp mạnh mẽ đang diên cuồng lao tới. Chính vì thế mà Đế Nguyên Quân đã tránh được tử vong trong chớp mắt.

Địa Liệt Tinh Xà cảm ứng được khí tức hung thú kia, Nó nhanh chóng quay đầu rồi bắn một luồng năng lượng về phía xa.

Rống!

Một tiếng rống lớn từ phía xa truyền đến, ngay sau đó là một tiếng rung động mặt đất mãnh liệt rung động. Tia năng lượng bị rung động đó chặn lại.

Nằm lê liệt trên nền đất. Đế Nguyên Quân gắng gượng ngẩng đầu thì trông thấy một tôn vượn cao gần ba mươi mét từ trong rừng rậm lao tới. Khí tức của nó cường hãn đến mức mà có thể áp chế được Địa Liệt Tinh Xà. Mặc dù thua kém một tiểu cảnh giới nhưng sức mạnh của nó khó lòng mà đo đếm được.

“Địa Hạt Vượn Viên”.

Đế Nguyên Quân gồng người đứng dậy, đưa tay lên lau đi vết máu ở trên khóe miệng rồi nói.

Ngay sau đó, hắn cảm nhận được phía bên cánh tay bị đứt kia truyền đến một cảm giác bị độc tố ăn mòn một cách nhanh chóng, chưa đến mười giây nó đã biến một phần da thịt hoàn toàn bị thối nát.

Đế Nguyên Quân thấy vậy liền cau mày, không chần chừ mà đưa tay lên nắm chặt phần cánh tay bị chấn nát còn chưa bị độc tố ăn mòn mà giật mạnh

một cái. Phần cánh tay còn lại bị hấn giết phẳng ra ngoài.

Không có thời gian tính dưỡng, Đế Nguyên Quân chỉ có thể nuốt vào một viên đan dược cầm máu và đường thương đan rồi quay người đi về phía Huyết Linh Tinh Thạch và Huyết Linh Quả.

Đế Nguyên Quân không nóng vội bứt Huyết Linh Quả xuống mà trực tiếp thu Huyết Linh Tinh Thạch vào bên trong nhẫn trữ vật. Hắn không hề biết được bản thân lúc nào sẽ ra khỏi nơi này nên để linh quả không bị hao hút nên mới thu cả một lần như vậy.

Một phần cũng chính là sự đáng giá của Huyết Linh Tinh Thạch.

Ngay sau khi thu hết toàn bộ, Đế Nguyên Quân trực tiếp rời đi. Cơ thể mang theo thương thế rất nặng, chân nguyên thì đã hao hụt hơn chín thành. Hắn hiện tại trông không khác hơn người bình thường là bao, nhưng nhục thân đã được tôi luyện nên vết thương này vẫn chưa đủ để hấn gặp quá nhiều nguy hiểm.

Sử dụng chân nguyên ít ỏi còn lại, Đế Nguyên Quân trực tiếp che phủ đi khí tức sinh mệnh của mình mà đi ra ngoài.

Tìm đến một khu vực được xem là tương đối an toàn, Đế Nguyên Quân lúc này mới dừng lại. Nhảy lên một cái cây lớn gần đó, ánh mắt hấn liếc ra xung quanh quan sát.

Ngay khi nhận thấy khu vực này an toàn và có ít hung thú đi qua nên mới an tâm tĩnh dưỡng ở nơi này.

Lấy ra Tích Tâm Quả, đó là một loại linh quả sánh ngang với thiên cấp linh dược và ngang với một viên tam phẩm đan dược cực phẩm, Đế Nguyên Quân không ngần ngại mà đưa lên mà nhai nuốt.

Với luồng linh khí tinh thuần mạnh mẽ và cực kỳ nồng đậm, kết hợp cùng với dược lực tràn trề. Đế Nguyên Quân cảm giác trong bụng của mình truyền đến một cảm giác cực kỳ thoải mái. Trên người biết bao nhiêu đau đớn, tổn hại đang được dược lực chữa trị một cách nhanh chóng.

Nửa tháng qua đi!

Đế Nguyên Quân chìm sâu vào tu luyện lúc này mới thức tỉnh, thương thế trên người lúc này đã khỏi gần như hoàn toàn nhưng chỉ tiếc là không thể khôi phục lại cánh tay trái bị mất. Nhưng Đế Nguyên Quân cũng không để ý đến nhiều lắm.

“Cũng đến lúc rồi đấy”.

Nhận thấy cơ thể tràn đầy sinh lực, Đế Nguyên Quân nhanh chóng lao nhanh hướng phía bên ngoài cấm địa mà đi.

Rống!

Vừa chạy đi chưa được bao lâu, thì ở phía một bên lao tới, một đầu tam cấp hung thú rống mạnh một tiếng rồi lao về phía Đế Nguyên Quân như đang vồ về phía con mồi.

“Tim chết”.

Đế Nguyên Quân trên trán nổi lên một sợi gân xanh, kể từ khi cánh tay trái mất đi, tâm tính Đế Nguyên Quân nay đã có một chút thay đổi, nhất là đối với hung thú, ánh mắt căm thù hấn nhìn qua như muốn ăn tươi nuốt sống chúng.

Đối mặt với tam cấp hung thú lao đến, Đế Nguyên Quân tức tốc vận lực rồi đổi hướng lao về phía đầu hung thú kia mà đánh ra một quyền.

Địa cấp đỉnh phong quyền pháp, Phong Ma Quyền, Địa Liệt!

Tung ra một quyền toàn lực, cái đầu của tam cấp hung thú giống như đập hũ bị lực đạo mạnh mẽ chấn nát. Cơ thể to lớn nhanh chóng đổ gục xuống đất rồi mất đi sinh cơ.

Bị máu tươi của nó bắn lên người, ánh mắt hờ hững nhìn thi thể nằm trên đất của nó mà không có một chút thay đổi, mà cực kỳ lạnh lùng.

Nhận thấy hung thú xung quanh đang có dị động, Đế Nguyên Quân tức tốc rời khỏi. Mặc dù đang tiến đến rất gần rìa ngoài của cấm địa nhưng xung quanh vẫn xuất hiện không ít tứ cấp hung thú và trong đó ba bốn tôn là tứ cấp đỉnh phong, thực lực cực kỳ mạnh mẽ.

Vì trong tay hấn hiện tại không có một món vũ khí nào nên việc đối đầu trực diện với chúng là điều cực kỳ khó khăn, thậm chí không thể đánh thắng được. Nên việc cách xa chúng một khoảng cách đủ an toàn nên sẽ tránh được những thương tổn không đáng.

Đội đầu tứ cấp hung thú ở phía trước rời đi, Đế Nguyên Quân mới tiếp tục di chuyển. Tốc độ được thúc đẩy lên đến cực hạn, khoảng cách một ngàn dặm đi ra đối với hấn cũng không tốn quá nhiều thời gian, nếu như không gặp phải hung thú thì chỉ cần hai ngày là đã có thể ra ngoài được.

Nhưng xuyên suốt con đường ra ngoài, Đế Nguyên Quân bị không ít hung thú để ý và công kích. Một phần vì hấn không che đậy khí tức sinh mệnh của mình vừa một phần muốn phát tiết với đám hung thú ở bên ngoài này.

Một ngày qua đi!

Đế Nguyên Quân chỉ có thể đi được hơn ba trăm dặm, số lượng tam cấp hung thú chết trong tay hắn cũng đã lên đến hai mươi đầu.

Mỗi một lần trông thấy, hắn sẽ chủ động dừng lại câu dẫn nó rồi mạnh mẽ giết chết.

Mặc dù tinh hạch của chúng hơi yếu kém một chút nhưng cũng đủ để hắn dùng trong một thời gian ngắn.

Ở phía trước, có một đám Bạch Sát Ma Lang tam cấp hung thú đang tụ tập với số lượng hơn mười con. Ở chính giữa bầy có một đầu khác biệt nhất trong đám, nó có cơ thể to lớn và khí tức mạnh mẽ hơn nhiều. Đó là con đầu đàn và khí tức của nó là tam cấp đỉnh phong.

Thực lực gần như có thể sánh ngang với tứ cấp sơ giai, thực lực của nó có thể xem là mạnh mẽ nhất ở phía bên ngoài rìa này nhưng trong mắt hắn, chúng cũng chỉ là con mồi đáng bị hắn giết chết mà thôi.

Đế Nguyên Quân thành linh lao vào chính giữa bầy, khí tức Ngưng Hải cảnh tầng bốn đỉnh phong không ngừng tuôn ra. Đưa nắm tay lên cao rồi tích tụ một lượng chân nguyên mạnh mẽ đổ dồn đến.

Đế Nguyên Quân tung mạnh một quyền về phía một con gần nhất, tốc độ của hắn nhanh đến mức mà trong mắt đám hung thú chỉ nhìn thấy một vệt đen lướt qua thôi, chúng chưa kịp làm gì thì đã bị Đế Nguyên Quân đánh chết.

Rống!

Một con trong đàn bị giết chết, Bạch Sát Ma Lang đầu đàn rống lớn một tiếng. Ngay lập tức, những con còn lại bắt đầu hưởng ứng. Khí tức trên người chúng tuôn ra rồi điên cuồng lao về phía trước.

Chúng tung ra những cái răng nanh sắc bén cùng với từng hàng móng vuốt sắc nhọn của mình nhưng mỗi một lần đánh ra lại bị Đế Nguyên Quân dễ dàng tránh né. Tốc độ của cả hai quả chênh lệch.

Vừa với chúng một lúc, Đế Nguyên Quân bắt đầu phản công. Toàn thân bị một màn huyết khí bao trùm, Đế Nguyên Quân trông mất dần dần chuyển qua màu đỏ máu, khoe miệng hắn thì nở ra một nụ cười kinh dị.

Đế Nguyên Quân dung nhập vào bên trong trung tâm đám hung thú mà điên cuồng đánh ra xung quanh. Bị mười đầu hung thú vây hãm liên tiếp, Đế Nguyên Quân trên người dần dần xuất hiện từng miếng vết thương. Nhưng đại đa số đều là vết thương ngoài da và chỉ chảy xuống một ít máu tươi.

Nhưng hắn dường như không để ý đến, gương mặt không có một chút cảm giác mà hắn đang không ngừng nở một nụ cười lớn.

Huyết khí mạnh mẽ, cùng với chân nguyên nồng đậm. Đế Nguyên Quân giống như một tôn ma thần đang điên cuồng diệt sát đám hung thú này.

Mỗi một quyền, một cước qua đi. Bạch Sát Ma Lang bị hắn đánh bay một cách dễ dàng nhưng chúng vốn phối hợp theo bầy cực kỳ nhuần nhuyễn nên rất nhanh đã có thể gia nhập.

Cho dù chúng có đông đến mấy đi chăng nữa mà ở trong mắt Đế Nguyên Quân lại bị xem như không có gì.

Thời gian một nén nhang qua đi!

Hơn mười đầu Bạch Sát Ma Lang bị Đế Nguyên Quân diệt sát hết toàn bộ, trên thi thể chúng bị những quyền kinh, cước đập mạnh mẽ đánh vào tạo thành từng vết lõm lớn ở trên cơ thể.

Mỗi một nơi bị hắn đánh trúng thì xương tại khu vực đó bị hắn đánh cho gãy nát hết toàn bộ.

Mặc dù đã chết đi nhưng trên gương mặt chúng hiện tại vẫn còn hiện lên vẻ kinh hoàng và sợ hãi đến tột độ. Bị khí thế của hắn nghiền ép hết lúc chết.

Lúc chưa gặp hắn, ở khu vực xung quanh, chúng được xem là chủ tể ở bên ngoài này nhưng chỉ trong một nén nhang thôi. Chúng hiện tại đã không còn tồn tại trên đời nữa. Bị Đế Nguyên Quân giết chết rồi lấy đi tinh hạch.

Tiếp tục đi ra!

Đế Nguyên Quân dọc đường tiếp tục ra tay săn giết một cách điên cuồng, số lượng tam cấp hung thú bị hắn giết chết đã hơn một trăm đầu và vẫn chưa có dấu hiệu ngừng lại.

Cho đến khi số lượng tinh hạch đã chuẩn bị đạt đến con số hai trăm. Lúc này Đế Nguyên Quân mới có cảm nhận.

“Đã sắp ra ngoài được rồi sao”.

Cảm nhận được từng tia linh khí mờ nhạt ở bên ngoài, Đế Nguyên Quân đưa mắt nhìn ra rồi nói.

“Giết như thế này chắc đã đủ, cũng nên ra ngoài rồi”.

Nói xong, Đế Nguyên Quân gia tăng tốc độ lao ra. Ngay khi cách bên ngoài còn chưa đến mười dặm, Đế Nguyên Quân cảm nhận khu vực xung quanh

gần như không có một bóng hung thú nào cả mà chỉ thấy thi thể hung thú nằm la liệt khắp nơi.

“Vết máu này còn rất mới, chắc vừa ai mới đi vào đây sao?”.

“Đúng là không biết sống chết”.

Tiến lại gần thi thể của một con hung thú, Đế Nguyên Quân thân nhiên nói.

Mặc dù nói vậy nhưng chuyện của những người kia không liên quan đến hắn nên cũng chẳng cần để tâm mà trực tiếp đi ra bên ngoài.

Khi đến một mắt trận dịch chuyển, Đế Nguyên Quân trực tiếp đẩy chân nguyên vào thúc động mắt trận rồi bị dịch chuyển ra ngoài.

“Ồ, tiểu tử. Ngươi vẫn còn sống?”.

Ngay khi vừa từ mắt trận đi ra, một thanh âm lão giả quen thuộc vang lên, đây chính là người mà hắn đã gặp một lần trước lúc đi vào cấm địa.

Đế Nguyên Quân quay qua rồi gật đầu một cái.

“Nhưng tay của ngươi?”.

Vị trưởng lão trông thấy cánh tay trái của hắn bị mất nên lên tiếng hỏi thăm.

“Đa tạ trưởng lão đã quan tâm, chỉ là một vết thương nhỏ mà thôi”.

Đáp lại, Đế Nguyên Quân trả lời một tiếng rồi trực tiếp rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Gia Là Siêu Cấp Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 94: Được Liên Anh

“Nguyên Quân sư đệ?”.

Đế Nguyên Quân đang trên đường đến Luyện Đan Phòng để trả nhiệm vụ thì ở bên phải truyền đến một thanh âm quen thuộc.

Bước chân dừng lại, Đế Nguyên Quân quay qua, bóng dáng Dược Liên Anh thướt tha đi đến.

“Nhìn kia, Liên Anh sư tỷ thật sự rất xinh đẹp”.

“Nữ thần trong lòng ta?”.

“Ngươi bớt mộng tưởng, người ta thân thể cao sang còn ngươi thì cóc ghè làm sao với tới được”.

“Cút cút... Các ngươi thì biết cái gì?”.

“...”.

Đám nam đệ tử trông thấy Dược Liên Anh đi đến, ai ai trên mặt cũng lộ ra vẻ yêu thích.

Dược Liên Anh là một trong những đệ tử tinh anh nhất của nội môn đệ tử, có thực lực cực kỳ cường đại. Mặc dù không phải là người thuần tu luyện nhưng nàng ta lại khiến nhiều người phải ngưỡng vọng. Cảnh giót đạt đến Thiên Địa cảnh tầng thứ chín.

Một thiếu nữ mười tám tuổi có thực lực cường đại như vậy, khiến nhiều thiên kiêu đệ tử cũng phải đỏ con mắt.

Khí tức trên người Dược Liên Anh cực kỳ trầm ổn, mặc dù không bạo động mạnh mẽ như những đệ tử kia nhưng mức độ ngưng tụ cũng phải mạnh mẽ hơn nhiều. Đặc biệt là trên người nàng toát ra một mùi hương cực kỳ đặc biệt, đó là mùi hương của dược liệu trên người toát ra.

Lúc trước, người ta từng kể. Dược Liên Anh lúc sinh thì trời sinh dị tượng, linh dược trăm hoa đua nở, khí sắc tươi tắn, sinh mệnh mạnh mẽ, sắc trời xanh thẳm, dược vạn mống tín ngưỡng. Trời sinh thiên mệnh thuộc tính mộc.

Ba tuổi, trở thành đệ tử của trưởng lão Luyện Đan Đường, lấy chữ Dược làm họ, Liên Anh làm tên. Đó là tên hiệu mà sư phụ nàng Dược Lão Bà trao tặng. Danh phận nàng ở trong tông cũng cực kỳ to lớn.

Mười tuổi, nàng trở thành luyện đan sư trẻ tuổi nhất ở trong tông, đạt luyện đan sư nhất phẩm.

Mười ba tuổi, nàng trở thành luyện đan sư nhị phẩm.

Mười lăm tuổi trở thành luyện đan sư tam phẩm.

Và hiện tại, nàng đang chờ đợi thời gian sắp tới sẽ thêm một lần nữa tham gia “Luyện Đan Đại Hội”. Nếu như không gặp gì bất trắc thì khả năng năm nay sẽ trở thành luyện đan sư tứ phẩm.

Nàng thân là đệ tử Luyện Đan Đường nhưng thực lực của nàng ở trong lớp đệ tử nội môn có thể xếp ở vị trí thứ mười. Những người có thể vượt qua nàng ở trong tông cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay mà thôi.

Ngay khi Đế Nguyên Quân quay lại, Dược Liên Anh con người đột nhiên co rút, gương mặt xinh đẹp của nàng nổi lên vẻ kinh hãi khôn cùng. Mặc dù cả hai gặp nhau chỉ có một lần và từng nói chuyện với nhau không lâu nhưng thiện cảm ở trong lòng nàng rất cao.

Kể từ lúc gặp hần, nàng chợt nhớ đến tiểu đệ của mình, tuổi tác cũng tầm mười ba mười bốn tuổi. Mặc dù không có thiên phú được như nàng nhưng hiện tại cũng đã trở thành đệ tử của một tông môn nhất phẩm.

Trong mắt nàng, Đế Nguyên Quân là một đứa trẻ thông minh, lanh lợi nhưng lại tinh ranh, dẻo miệng, lại cực kỳ vui tính. Điều này khiến Dược Liên Anh có một cảm giác rất dễ gần và cực kỳ thân thuộc. Chính vì thế mà hiện tại nàng lo lắng cho hần cũng là điều đương nhiên.

Nhưng đó cũng không phải, cho dù ai nhìn thấy cảnh tượng này cũng có cảm giác như vậy. Một đứa trẻ mười ba tuổi, một độ tuổi còn quá nhỏ nhưng trên người xuất hiện những vết thương do hung thú gây ra, nặng có nhẹ có. Mặc dù miệng vết thương đã sơ đã lành nhưng những vết vết thương lộ rõ ngay dưới bộ môn phục rạch nát.

Càng kinh khủng hơn là cánh tay trái của hần, bây giờ đã không còn.

Dược Liên Anh chạy lại, không kiềm chế được mà chạy lại kéo Đế Nguyên Quân vào lòng, không biết từ lúc nào mà trên khóe mắt nàng cảm thấy hơi cay mà chảy xuống hai hàng nước mắt.

“Tay của ngươi”. Dược Liên Anh khóe miệng run rẩy, thấp giọng nói. “Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra?”.

“...”. Đế Nguyên Quân cảm giác trong lòng có chút nặng trĩu.

Điều này khiến hần nhớ lại khung cảnh lúc còn ở Tinh Kiếm Môn, hần cũng được Mộ Tinh Trúc và Hàn Ngữ Băng đối xử rất tốt, hai người kia đã được Thánh giả đưa đi và không biết bây giờ như thế nào.

“Chỉ là vết thương nhỏ mà thôi”. Đế Nguyên Quân thở nhẹ một hơi rồi trả lời.

“Được rồi, người buông ta ra đi, người ta còn đang nhìn kia?”.

Từ từ buông tay, Dược Liên Anh nhìn về mặt Đế Nguyên Quân càng thêm xúc động. Biết là một cường giả tu luyện nên sẽ gặp những thương tích không đáng có nhưng hần còn quá nhỏ, mười ba tuổi thì có thể biết được cái gì mà phải chịu thương tích kinh khủng đến mức này.

“Lớn rồi mà còn giống như tiểu oa, ngoan, ngoan”. Nhìn sắc mặt ửng đỏ, khóe mắt cay xé rung rung nước mắt. Đế Nguyên Quân khóe miệng nở một nụ cười, đặt tay lên đầu Diệp Liên Anh nói.

“Ừ, ta dẫn đệ vào bên trong”. Dược Liên Anh miễn cưỡng nở một nụ cười rồi kéo tay hần tiến vào bên trong Luyện Đan Đường.

“Sư đệ, người đến đây là để mua đan dược hay sao?”.

“Ta đến trả nhiệm vụ?”.

“Nhiệm vụ gì vậy?”. Dược Liên Anh tò mò. “Có thể nói cho ta được không?”.

“Hừm... Bí mật”. Đế Nguyên Quân từ chối trả lời rồi chạy nhanh vào bên trong. Theo sau, Dược Liên Anh cấp tốc đuổi tới.

“Trưởng quản, ta đến giao nhiệm vụ”. Đế Nguyên Quân đưa tờ nhiệm vụ và một Huyết Linh Quả rồi nói.

“Ồ, người nhận nhiệm vụ của Luyện Đan Đường ta sao?”. Trưởng Quản vui vẻ thốt. “Để ta xem đó là nhiệm vụ gì?”.

“...”. Nhưng đợi một lúc, trưởng quản cũng không nói lên tiếng, gương mặt giãn ra, hai mắt trừng lớn nhìn chằm chằm tờ nhiệm vụ.

“Trưởng quản, đưa ta xem thử?”. Thấy trưởng quản đờ người như vậy, Dược Liên Anh nhay tay chớp lấy.

“...”. Nhanh chóng, nàng ta cũng không nói thành lời, biểu cảm cùng với trưởng quản hoàn toàn giống nhau.

“Sao vậy?”. Đế Nguyên Quân không hiểu hai người đứng đờ người vì chuyện gì nên lên tiếng hỏi. “Nhiệm vụ này có chuyện gì sao?”.

“Khụ khụ... Vị đệ tử này, nhiệm vụ này qua đã được gần một tháng rồi?”. Trưởng quân lên tiếng.

“Cái gì?”. Đệ Nguyên Quân gương mặt tràn đầy vẻ không thể tin được mà thốt lên. “Đã quá hạn”.

“Nhưng, vì đây là nhiệm vụ rất khó, ta còn nghĩ là không có ai nhận nhiệm vụ này, một phần vì phần thưởng không cao và mức độ nguy hiểm là rất lớn”. Trưởng quân thanh giọng đột nhiên tăng cao. “Ta vẫn có thể châm chước cho ngươi về nhiệm vụ này”.

“Thật sự?”. Đệ Nguyên Quân phản kích.

“Đương nhiên”.

“Người đâu, mang cho vị sư đệ này một bình Dục Huyết Đan”. Trưởng quân lớn tiếng nói.

“Khoan... Trưởng quân, ngươi không thấy phúc lợi bằng một bình đan dược này là đủ sao”. Chợt, Dược Liên Anh cất ngang. “Vì một bình đan dược tam phẩm mà hẳn phải mất một cánh tay, cơ thể chi chít vết thương”.

“Ngươi cũng biết cấm địa nó nguy hiểm như thế nào hay sao?”.

“Haizzz. Liên Anh à, cái này ta cũng không biết nói như thế nào?”. Trưởng quân thở dài một tiếng. “Cái này ta không thể làm khác được”.

“Ngươi sợ đám lão già kia hay sao?”. Dược Liên Anh tức giận quát. “Ngươi phải trả công cho đúng với những thứ hẳn bỏ ra, còn phía trên kia ta tự mình đi nói với sư phụ”.

“...”. Trưởng quân trầm mặc một lúc rồi đáp. “Thôi được, cái này ta sẽ đáp ứng, còn việc ở trên kia thì phải nhờ ngươi rồi”.

“Tiểu sư đệ, ngươi muốn loại đan dược hay linh dược nào cứ nói”.

“Nhớ là đừng cao quá là được”.

“Hừm...”. Đệ Nguyên Quân suy nghĩ một lúc rồi lên tiếng. “Vậy ta lấy ít đan dược này”.

Đệ Nguyên Quân nhanh chóng lấy viết bắt đầu ghi ra rồi đưa cho trưởng quân.

“...”. Trưởng quân nhìn vào một cái rồi toàn thân run lên một cái. “Ngươi đây là muốn đi ăn cướp hay sao?”.

“Đâu, đưa ta xem”. Dược Liên Anh tò mò.

“...”. Biểu cảm của nàng không khác gì trưởng quân. “Sư đệ, ngươi quả thật không biết từ chối”.

“Lôi Huyết Đan tứ phẩm, Hỏa Tinh Quả tứ phẩm, Mộc Đăng Quả tứ phẩm, Tinh Huyết của ngũ cấp hung thú ba bình, Linh Tuyền một chậu lớn, Hoa Đăng Ngải tứ phẩm...”.

“Cái này ít nhất cũng phải bốn mươi vạn cực phẩm linh thạch”. Trưởng quân tính một hồi rồi thốt lên.

“Như vậy không được sao?”. Đệ Nguyên Quân tỏ vẻ ngây thơ hỏi.

“Cái này... Cái này?”. Trưởng quân quay qua nhìn Dược Liên Anh một cái, trông rất khó nói.

“...”. Dược Liên Anh lắc đầu. “Mà ngươi muốn dùng nhiều linh dược như thế này để làm gì?”.

“Muốn luyện đan hay sao?”.

“Ta nấu nước tắm”. Đệ Nguyên Quân bình thản đáp.

Tắm?

Nghe câu trả lời của hắn, Dược Liên Anh á khẩu.

“Ngươi nói là thật?”. Dược Liên Anh khóe miệng run run hỏi.

“Tất nhiên”. Đệ Nguyên Quân vui vẻ đáp. “Cái này có thể cho ta không?”.

“Không phải là không cho, nhưng mà cái ngươi yêu cầu quá lớn”. Trưởng quân lắc đầu. “Ta e là không đáp ứng được”.

“Vậy có thể cho ta ghi nợ, lần sau ta trả”. Đệ Nguyên Quân gương mặt xiu xuống.

“Sư đệ, cái này ngươi làm khó ta quá”. Dược Liên Anh nhanh miệng. “Hay là giảm yêu cầu xuống, tầm hai mươi vạn thì chắc có thể được”.

“Vây, để ta sửa lại một chút”. Nói xong, Đế Nguyên Quân lấy lại tờ phiếu ghi rồi bắt đầu gạch tên.

“Như thế này chắc là được rồi”. Đế Nguyên Quân hào hứng đưa ra. “Trường quân, người tính thử xem đủ hai mươi vạn chưa?”.

“Sư đệ đúng thật là”. Dược Liên Anh lắc đầu ngàn ngắc, nhưng lại nở một nụ cười duyên dáng.

“Cảm phiền trường quân nhờ người đưa đến căn phòng lúc trước ta dùng”. Thấy, trường quân gật đầu, Đế Nguyên Quân quay người rồi đi.

“Sư đệ, đợi ta với”. Dược Liên Anh lớn tiếng nói.

Tiến vào bên trong căn phòng, cái đan lò cũ vẫn còn nằm ở đó, nhanh đi lại kiểm tra thêm một lần, Đế Nguyên Quân vui vẻ gật đầu. Đúng ngay lúc này, ở phía bên ngoài có một thanh âm nam đệ tử vang lên.

“Liên Anh sư tỷ, ta phụng mệnh mang dược liệu đến”.

“Mang vào đi”.

Nam đệ tử kia đi vào, trên tay mang một cái khay lớn đựng rất nhiều cây linh dược ở bên trên.

“Sư đệ, người đây là muốn luyện thể sao?”. Dược Liên Anh nhìn vào đồng linh dược rồi lên tiếng hỏi.

“Đúng vậy?”. Đế Nguyên Quân không một chút giấu diếm trả lời.

“Người pháp thể song tu?”. Dược Liên Anh giật mình.

“Ta không phải song tu”. Nhưng câu trả lời sau đó của Đế Nguyên Quân lại khiến nàng không hiểu.

“Nhanh mang linh dược đến đây?”. Không để ý biểu cảm của Dược Liên Anh, Đế Nguyên Quân trực tiếp đưa tay lên vẫy gọi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Gia Là Siêu Cấp Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 95: Nhục thân nhập Thiên Đố

“Sư đệ, ta có thể đứng đây xem người luyện đan hay không?”. Thấy Đế Nguyên Quân một tay nâng khay lớn đi về phía đan lò nên nàng lên tiếng.

“Ta không luyện đan mà chỉ đang nấu nước tắm thôi”. Đáp lại, Đế Nguyên Quân đồng ý. “Người cứ tự nhiên”.

Dược Liên Anh vui vẻ đi về phía cái ghế lớn ở cuối góc phòng, ngồi xuống. Ánh mắt nhìn về phía Đế Nguyên Quân.

Hạ khay lớn xuống, Đế Nguyên Quân trực tiếp lấy cái nhẫn trữ vật ở bên trên rồi lấy ra một cái chậu chứa linh dịch lớn bắt đầu đổ vào bên trong đan lò. Một tay điều khiển Hỗn Độn Từ Hỏa bắt đầu thiêu đốt phía bên dưới.

Ban đầu, Dược Liên Anh hơi tò mò một chút nhưng ngay khi nhìn thấy ngọn lửa đỏ rực trên tay Đế Nguyên Quân, sắc mặt nàng dần chột trắng, trong người dần xuất hiện một cảm giác nóng ran rất khó chịu.

Ở bên trong đan điền nàng, một đốm lửa màu xanh lam trông rất âm u nhưng cực kỳ nóng bỏng. Bị Hỗn Độn Từ Hỏa của Đế Nguyên Quân đè nén nên cực kỳ kiên dè. Nó tự động bảo vệ bản thân nên tiết ra một lượng nhiệt ở bên ngoài.

“Băng Lam Hòa, người bị làm sao?”. Dược Liên Anh trên mặt dần dần tiết ra từng giọt mồ hôi lăn dọc sống hai gò má.

Chịu đựng thêm một lúc, Dược Liên Anh cảm nhận trong người không còn khó chịu như lúc trước, Băng Lam Hòa cũng vì thế mà ngoan ngoãn ở bên trong đan điền.

Còn về phía Đế Nguyên Quân, linh dịch bị thiêu đốt một thời gian dài nên lúc này đã bắt đầu sôi lên và bắt đầu bốc hơi, nhưng bị Đế Nguyên Quân nhanh tay phản ứng, sử dụng chân nguyên làm cái nắp bịt kín ở phía trên ngăn không cho nó bay đi.

Ngay sau đó, Đế Nguyên Quân không ngần ngại mà ném tất cả linh dược vào bên trong, rồi bắt đầu tăng nhiệt độ. Trong vòng mười giây, khắp trong căn phòng bị Hỗn Độn Từ Hỏa làm cho nóng lên một cách kịch liệt.

“Hắn thật sự đang nấu nước tắm sao?”. Tưởng chừng Đế Nguyên Quân lúc ban đầu nói giỡn, nàng không tin. Nhưng bây giờ trông hắn dùng đan lò bắc nước rồi vớt linh dược vào một lúc mà không quan tâm chúng xung khắc như thế nào. Cái này đích thực là đang nấu nước để tắm thật sự.

“Hỏa Tinh Quả và Mộc Đăng Quả cực kỳ cổ kị nhau, hấn làm như vậy không sợ Mộc Đăng Quả bị thiêu rụi hay sao?”.

“Còn có cả tinh huyết hung thú nữa, nếu như cứ thêm như vậy thì có khác gì đổ nước vào bãi mùn khô đâu?”.

Mặc dù Dược Liên Anh không biết Đế Nguyên Quân đang làm gì nhưng đợi thêm một lúc, nàng hoàn toàn kinh ngạc. Bởi vì những loại linh dược trên lại không hề xung khắc nhau, bị Đế Nguyên Quân nhanh tay đồng thời nấu luyện nên hoàn toàn không có bất cứ dị động nào cả.

“Đây là....”.

Chưa dừng lại ở đó, Đế Nguyên Quân cảm nhận được lực đang bốc lên rất nồng đậm nhưng ở trên khay, ba bình tinh huyết ngũ cấp hung thú hấn vẫn chưa đã động đến.

Điều này càng khiến Dược Liên Anh cảm thấy rất khó hiểu.

Nung nấu thêm ba canh giờ!

Lúc này, Đế Nguyên Quân mới chịu thu lửa, cái nắp đậy chân nguyên cũng bị hấn mở ra. Chợt.

Một sự bùng nổ linh dược tuôn trào ra ngoài như ngọn núi lửa bị kìm hãm một thời gian dài nay mới hoạt động nên rất là mãnh liệt. Ở phía xa, Dược Liên Anh cảm nhận được được lực đang bốc lên này thật sự không hề tầm thường.

Với thiên phú là thuộc tính Mộc nên nàng rất dễ cảm ứng được những mùi vị này.

“Như vậy là xong rồi sao?”. Dược Liên Anh tiến lại rồi lên tiếng dò hỏi.

“Đúng rồi, đã nấu xong, bây giờ có thể vào bên trong tắm là được rồi”. Đế Nguyên Quân trên mặt tỏ ra vẻ hơi mất sức nói.

“Loại dược dịch này gọi là gì?”. Dược Liên Anh tiến lại gần đan lò rồi lên tiếng hỏi tiếp.

“Cái này ta cũng không biết, mà chỉ hay gọi là nước tắm thôi”. Đế Nguyên Quân suy nghĩ một lúc.

“Ngươi biết luyện đan?”.

“Không biết, ta chưa bao giờ luyện nó”. Đế Nguyên Quân gương mặt ngây thơ đáp.

“...”.

“Sur tỷ, ngươi thể quay người lại hay không?”. Chợt, Đế Nguyên Quân lên tiếng.

“Tại sao?”. Dược Liên Anh không hiểu.

“Ta cần phải đi tắm rồi”.

“Vậy ngươi cứ tắm đi, ta đứng đây đợi”.

“Ừ”.

Đế Nguyên Quân gạt đầu rồi một tay bắt đầu cởi bỏ trang phục. Chỉ trong chớp mắt, toàn bộ áo quần trên người đã cởi bỏ hoàn toàn, để lộ cơ thể nhỏ nhắn với làn da trắng hồng với từng vết thương chi chít trên người.

“Ngươi cởi đồ ra làm gì?”. Dược Liên Anh đảo mắt nhìn một vòng, nàng trông thấy cây nấm đang hít thở không khí nên đỏ mặt mà thốt thành tiếng.

“Tắm tất nhiên phải cởi đồ rồi, chẳng nhẽ phải mang đồ mới đi tắm được?”. Đế Nguyên Quân nở một nụ cười châm chọc. “Sur tỷ, ngươi thật sự rất khó hiểu”.

“Vội lại, ta đã nhắc ngươi rồi”.

“...”. Dược Liên Anh á khẩu không biết trả lời như thế nào.

Không để nàng ta kịp phản ứng lại, Đế Nguyên Quân nhanh tay bắt lấy ba bình tinh huyết rồi cùng một lúc uống sạch, mặc dù tinh huyết này đã được tinh chế lại rồi nhưng trong khoé miệng hấn vẫn có cảm giác tanh nồng rất khó nuốt. Nhưng lại bị một ngụm của hấn nuốt sạch, sau đó rồi nhảy vào bên trong đan lò rồi đập nắp phía trên lại.

Trông thấy cảnh tượng này, Dược Liên Anh hai mắt trừng lớn. “Tinh huyết cũng có cách dùng như thế này sao?”.

Ở bên trong đan lò!

Đế Nguyên Quân cơ thể đang không ngừng run lên một cách kịch liệt, nuốt một lần ba bình tinh huyết của ngũ cấp hung thú, cái bụng của hắn lúc này bắt đầu trương lên do tinh huyết quá mạnh mà cơ thể hắn không thể nào giữ lại nên chúng đang bạo phát ra ngoài.

Nhưng nhanh chóng, thân thể Đế Nguyên Quân dần chìm sâu xuống dưới đáy đan lò, khí tức trên người bắt đầu điều tiết rồi luyện hóa được dịch, ở trên đỉnh đầu dần xuất hiện một cái xoáy nước nhỏ xoay chuyển không ngừng, cùng với đó là được dịch đang hao hụt đi một cách nhanh chóng.

Ngay khi được dịch bị hút vào bên trong cơ thể, tinh huyết đang bạo động thì đột nhiên dừng lại. Nó giống như đang bị thứ gì đó áp chế lại.

Với khả năng mà Mộc Đăng Quả mang lại, nhục thân Đế Nguyên Quân được tăng phúc đang không ngừng ổn định lại, tinh huyết bạo động gặp phải cũng khó lòng mà phá được. Chưa hết, nó còn bị khả năng của Hóa Tinh Quả đang không ngừng thiêu đốt từ bên trong.

Với hỗn độn chân nguyên và tinh huyết trong cơ thể đang không ngừng vận chuyển thì tinh huyết bạo động này sẽ nhanh chóng bị luyện hóa triệt để.

Nhưng quá trình này diễn ra không hề dễ dàng, Đế Nguyên Quân ngồi bất động ở bên trong trông rất bình ổn nhưng ở bên trong cơ thể lại đang đau nhức kịch liệt.

Lục phủ ngũ tạng bị tinh huyết bạo động bành trướng và đang không ngừng phản kháng. Nhưng sắc mặt vẫn không để lộ một chút biểu cảm nào.

Thời gian dần qua đi, chớp mắt mới đó đã qua bảy ngày. Được dịch ở bên trong đã bị Đế Nguyên Quân hấp thụ và luyện hóa triệt để, còn tinh huyết bạo động cũng đã trở thành một phần tinh huyết trong người hắn.

Lúc này, Đế Nguyên Quân có một cảm giác bứt rứt khôn cùng, một cảm giác vừa thiếu sót vừa bành trướng khiến hắn rất khó chịu.

“Đến lúc rồi sao?”. Đế Nguyên Quân thỉnh thoảng mở mắt rồi thốt lên thành tiếng.

Đùng đoàng!

Ngay lập tức, một tiếng sét ở trên trời nổ vang một tiếng, ở phía trên căn phòng. Một đàn lôi vân đang không ngừng kéo tới, và trên đó là từng tia lôi dẫn màu đỏ máu chạy dọc khắp nơi.

“Là Thiên Đổ, tiểu sư đệ hẳn thực sự làm được”. Ở phía cuối căn phòng, Dược Liên Anh ngồi đợi hắn từ lúc bế quan cho đến hiện tại, ngay khi nàng cảm nhận được lôi vân ở phía trên ngay lập tức biết được chuyện gì đang xảy ra.

“Phải nhanh chóng ra ngoài, nếu không sẽ gây ảnh hưởng đến sư đệ”.

Dứt khoát, nàng nhanh chóng đẩy cửa đi ra ngoài rồi không quên nhắc nhở những đan đồng đang đi lại ở xung quanh căn phòng.

Còn ở bên ngoài Luyện Đan Đường, rất nhiều đệ tử bị lôi vân kéo đến mà thu hút con mắt. Ai ai cũng nhìn về phía đó trông rất tò mò.

“Hương kia là Luyện Đan Đường?”.

“Có người nào đến đó dùng đan dược đột phá hay sao?”.

“Thiên Đổ, nhưng tại sao ta lại không cảm nhận được linh khí ở bên trong nó nhỉ?”. Chợt, một nam đệ tử không hiểu lên tiếng.

“Không có linh khí nhưng tinh huyết ở bên trong lại cực kỳ nồng đậm”. Đứng ở bên cạnh, một nam đệ tử khác lên tiếng. “Không biết vị đệ tử nào luyện thể nhập thiên đổ đây”.

“...”.

Ở phía sâu trong Bồng Lai thánh địa!

Một lão giả đang ngồi bế quan ở trên một mỏm băng tinh thì thỉnh thoảng mở mắt, ánh mắt lão nhìn về phía lôi vân đang kéo đến mà nói lên lời. “Tiểu tử đó nhanh như vậy đã nhập thiên đổ rồi sao?”.

Lão giả này không phải là ai khác, mà đây chính là người đã mang Đế Nguyên Quân từ Thiên Kiều Thành đi đến nơi này, là Phùng trưởng lão, một người có quyền chức rất cao ở nơi này.

Ở bên trong phòng!

Đế Nguyên Quân không có nhảy ra ngoài mà trực tiếp ngồi ở bên trong, hắn đang đợi lôi vân kéo đến nhiều thêm một chút rồi mới quyết định nhập vào Thiên Đổ.

Hắn muốn mượn nhờ lôi vân này tẩy luyện nhục thân hắn đạt đến trình độ hoàn mỹ nhất nên điều đầu tiên cần phải có được một tòa lôi vân đủ lớn để tẩy luyện hắn và tinh huyết ở bên trong cũng phải thật nồng đậm.

Một lúc lâu sau!

Ở trên cao, tòa lôi vân đã tích tụ được một thời gian rồi, diện tích của nó lúc này cũng đã lớn hơn một ngàn mét và đang không ngừng tích tụ. Thời gian trải qua càng lâu thì lôi vân sẽ tích tụ được càng nhiều sức mạnh, uy lực của mỗi tia chớp cũng sẽ mạnh mẽ hơn rất nhiều và tinh huyết ở bên trong sẽ càng thêm tinh thuần.

Đợi thêm một thời gian nữa, lôi vân đã tích tụ được với diện tích hơn một ngàn năm trăm mét. Đế Nguyên Quân cảm nhận được nên lúc này mới gạt đầu một cái.

“Như vậy đã đủ rồi, nhanh giúp tiểu gia ta nhập Thiên Đổ”. Thanh giọng cao ngạo như đang xem thường pháp tắc, Đế Nguyên Quân gương mặt nở một nụ cười chờ đợi tia chớp đầu tiên hạ xuống.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Gia Là Siêu Cấp Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 96: Nhiệm vụ thiên bảo các

Đừng đừng!

Ở trên cao, từng tia lôi dẫn màu đỏ máu tanh nồng đánh xuống, bầu trời bị mây đen che phủ, mỗi khi một tia lôi dẫn đánh xuống, bầu trời đen đỏ lại biến thành màu đỏ trông cực kỳ đáng sợ.

“Đến đi”.

Ngồi ở bên trong đan lô, Đế Nguyên Quân quát lớn.

Ngay lập tức, một tiếng nổ lớn vang lên. Một tia sáng to lớn kinh khủng đánh xuống, hướng về phía căn phòng mà Đế Nguyên Quân đang tu luyện.

Ngay sau tiếng nổ, căn phòng bị lôi dẫn đánh trúng khiến mọi thứ xung quanh gần như băng diệt, mái che trông có vẻ chắc chắn nhưng hiện tại đã xuất hiện một cái lỗ rất lớn.

Ở bên trong, đan lô trực tiếp bạo nổ, bị lôi dẫn kinh khủng đánh vỡ. Để lộ cơ thể Đế Nguyên Quân xuất hiện từng vết cháy đen ở trên cơ thể.

Ngay khi chịu một kích, Đế Nguyên Quân lúc này mới cảm nhận được uy lực của nó. Ngay trên vết cháy đen trên người dần xuất hiện một màn đỏ khiến người nhìn phải giật mình.

Đó là tinh huyết, một thứ năng lượng cực kỳ mạnh mẽ và cường hãn. Với lượng tinh huyết khổng lồ như vậy xâm nhập vào bên trong, Quả tim Đế Nguyên Quân như đang muốn bạo loại. Nhịp đập điên cuồng tăng lên.

Cảm nhận được năng lượng đang không ngừng xâm nhập vào bên trong, Đế Nguyên Quân vẫn chưa cảm thấy hài lòng nên chưa bắt đầu luyện hóa mà phải tích thêm nhiều tinh huyết hơn nữa.

Đừng đừng!

Tiếp đến, một tràng tiếng nổ lớn khác vang lên. Liên tiếp nó đánh xuống ba đạo lôi dẫn đỏ rực sáng cả một vùng trời.

Chợt, thân thể Đế Nguyên Quân run lên một cách kịch liệt. Phía sau lưng hắn xuất hiện thêm một vết cháy đen rất lớn bao phủ gần như hết toàn bộ. Ắn ắn, gương mặt hắn dần xuống sắc, khóe miệng chảy xuống một dòng huyết dịch.

Mặc dù, một tia lôi dẫn có sát thương không quá lớn nhưng liên tiếp ba cái trực tiếp đánh xuống một chỗ khiến vết thương trên lưng đã nặng lại càng thêm nặng nề.

May mắn là nhục thân hắn đã được tôi luyện đến cực cảnh nên với uy lực như thế này vẫn có thể chịu đựng được.

“Vẫn chưa đủ”.

Đưa tay lên lau đi vết máu, khóe miệng hắn lầm nhảm.

Trong tim đã chứa đựng một lượng tinh huyết rất lớn, mặc dù quả tim đã bị tinh huyết làm cho căng lên nhưng hắn vẫn chưa muốn dừng lại.

Nếu như hắn bây giờ luyện hóa thì chắc chắn có thể đột phá nhục thân lên một cảnh giới mới có thể sánh ngang được với Ngưng Hải cảnh tầng một nhưng làm như vậy sẽ phí đi lượng tinh huyết của sáu tia lôi dẫn còn lại.

Đế Nguyên Quân muốn lần đầu tiên nhập Thiên Đổ sẽ phải có lực lượng cao và căn cơ vững chắc nhất nên việc chịu đựng đau đớn một chút sẽ rất đáng với con đường tu luyện của hắn.

Trong lúc lõi vẫn đang tích tụ năng lượng thì Đế Nguyên Quân lấy ra một viên đan dược tam phẩm rồi nuốt xuống. Với được lực mạnh mẽ của nó mang lại, cảm giác đau nhói trong tim dần dần được bình ổn trở lại. Và vết cháy đen ở trên lưng cũng đã dần dần lành lại.

Đừng đừng!

Tích tụ thêm một lúc. Lõi vẫn bắt đầu phát ra từng tiếng sấm lớn, tòa lõi vẫn từ một màu đen u tối nay chuyển qua màu đỏ tươi với lượng tinh huyết không lồ còn sót lại đang điên cuồng dung nhập.

Ánh mắt Đế Nguyên Quân nhìn lên cao, sắc mặt tỏ ra vẻ ngưng trọng.

“Một đạo sáu tia tinh huyết chi lõi sao?”. Đế Nguyên Quân nói ra có vẻ như không xem trọng nhưng kỳ thực trong lòng hắn đã nổi lên sự rung động mãnh liệt.

Với nhục thân nhập Thiên Đố thì việc sử dụng chân nguyên phụ trợ sẽ gây ra một ảnh hưởng cực kỳ lớn, nó ngăn chặn một lượng lớn tinh huyết không cho nó xâm nhập vừa kích động lõi vẫn khiến nó càng thêm điên cuồng, càng mạnh mẽ. Điều này khiến quả tim hắn chắc chắn không thể chịu được, nhẹ thì bị phản phệ dẫn đến tàn phế, nặng thì quả tim sẽ trực tiếp nổ vỡ.

Cảm nhận được quả tim mình đang run lên kịch liệt như đang lo sợ, Đế Nguyên Quân gồng mình như muốn chống đỡ. Thúc dục huyết khí trong tim bốc lên bao bọc cơ thể tạo thành một vòng bảo vệ và trực tiếp bảo vệ quả tim.

Ngay khi chuẩn bị xong, Đế Nguyên Quân hai tay kết ấn, khóa miệng lưỡi nhằm đang đọc loại ngôn ngữ cổ xưa. Nhanh chóng, ở trong tim bắn ra từng ký tự cổ đang không ngừng bao bọc ở bên ngoài như những xiềng xích đang cố bảo vệ.

Lúc này hắn mới yên tâm được một phần nào.

Rầm!

Chợt, một tiếng nổ lớn kéo dài vang lên. Từ trên cao đánh xuống, một tia lõi dẫn cực kỳ to lớn, nó có diện tích gần như bao trùm cả căn phòng mà hắn đang ngồi. Tia lõi dẫn kinh khủng đó chính là sự dung hợp đồng thời của những tia còn lại vào với nhau.

Đế Nguyên Quân ban đầu còn có vẻ tự tin nhưng khi đối mặt với sự kinh khủng đang chuẩn bị ập tới. Toàn thân hắn như đang chết cứng lại, không thể nhúc nhích. Quả tim mặc dù được bảo vệ rất chặt nhưng đối mặt với áp lực này khiến nó như muốn ngừng đập.

Đón nhận, khắp căn phòng bị sức mạnh của lõi dẫn đánh bay hết toàn bộ và chỉ để lại một vết lõm sâu gần một trượng phía bên dưới nền nhà.

Ở trong đó, cơ thể Đế Nguyên Quân cháy đen như một cục than đang không ngừng nhả khói, khí tức trên người kịch liệt rung động.

“Khụ khụ”.

Đế Nguyên Quân đưa tay lên che miệng, không chịu đựng được mà ho ra thành tiếng. Cùng với mỗi tiếng ho, khóa miệng đang không ngừng chảy ra huyết dịch.

Một kích vừa rồi quả thật cực kỳ kinh khủng, nếu như không có những ký tự cổ đó bảo vệ quả tim thì chắc chắn nó không thể chịu đựng được và sẽ nổ tung.

Nhưng lúc này hắn không có thời gian mà suy nghĩ, nhanh chóng nuốt xuống một viên đan dược trị thương rồi bắt đầu luyện hóa.

Trong buồng tim, nó giống như một cái máy nghiền đang hoạt động hết sức, mỗi một nhịp đập. Quả tim trông không khác gì một cái máy nghiền ép đang không ngừng luyện hóa tinh huyết.

Trải qua mười tia huyết lõi, lượng tinh huyết xâm nhập vào bên trong cơ thể cực kỳ nồng đậm. Với lượng tinh huyết này, Đế Nguyên Quân có thể chắc chắn một điều là hắn sẽ không chỉ đẩy nhục thân đột phá mà còn có thể tăng thêm được một cái tiểu cảnh giới.

Nhưng điều khiến Đế Nguyên Quân không hiểu được là.

Trải qua bốn canh giờ luyện hóa mà hắn vẫn chưa thể đột phá được, mặc dù lượng huyết khí đã tăng lên và đã vượt qua khả năng chịu đựng của Thức Nhân cảnh tầng thứ mười.

“Không thể nào?”.

Từ trong bế quan tỉnh dậy, Đế Nguyên Quân sắc mặt tái xanh. Hắn hiện tại đang không hiểu có chuyện gì đang xảy ra nữa.

“Tại sao nó không thể đột phá cho dù cảnh giới đã vượt qua cực hạn?”.

“Sur đệ, người vẫn ổn chứ?”.

Đế Nguyên Quân đang nóng lòng không thôi thì ở bên ngoài truyền đến một thanh âm nữ tử. Dược Liên Anh từ bên ngoài chạy vào, trông thấy cơ thể có

những vết cháy đen chưa liền lại nên rất lo lắng.

“Ta không sao?”. Đế Nguyên Quân sắc mặt âm trầm trả lời.

“Chúc mừng sư đệ đột phá thành công”. Dược Liên Anh vui vẻ nói.

“Ta không có đột phá”. Đáp lại, gương mặt hần xiu xuống.

“Rốt cuộc ngươi tu luyện công pháp luyện thể gì mà đã nhập Thiên Đố lại không thể đột phá?”. Cảm thấy có chút không đúng, Dược Liên Anh tiếp tục hỏi.

“Đúng rồi”. Nghe thấy vậy, Đế Nguyên Quân chợt nhớ đến việc gì đó.

Lúc này Đế Nguyên Quân mới biết lý do vì sao mà bản thân hần không thể đột phá là bởi vì nhục thân hần chỉ trải qua đau đớn để tôi luyện, mặc dù mỗi một lần như vậy thì nhục thân vẫn mạnh lên nhưng không có công pháp phụ trợ nên mới không thể đột phá được.

Đợi đến khi tu luyện công pháp luyện thể thì khi đó lượng huyết khí hần bùng phát sẽ đột phá không ngừng.

Nghĩ đến đây, Đế Nguyên Quân vui mừng quay qua hỏi.

“Sư tỷ, không biết ở trong này có công pháp luyện thể không?”.

“Có thì cũng có nhưng số lượng không nhiều”. Dược Liên Anh suy nghĩ một lúc rồi mới trả lời.

“Vậy bây giờ có thể dẫn ta đến đó được không?”.

“Bây giờ thì không thể được, Thiên Bảo Các có quy định nên không phải ai cũng có thể đi vào bên trong được”.

“Vậy, ta phải làm sao mới có thể vào bên trong được?”. Đế Nguyên Quân sốt ruột.

“Đệ tử mỗi một năm mới có thể đi vào một lần”.

“Cái gì? Lâu như vậy sao?”. Đế Nguyên Quân thất vọng.

“Nhưng không phải không có cách”.

“Có cách gì, sư tỷ ngươi nói đi”.

“Ngươi phải hoàn thành một nhiệm vụ do Thiên Bảo Các đề ra, như vậy có thể lấy lợi tức mà tiến vào”.

“Được, không chần chừ nữa. Ta đến đại sảnh nhận nhiệm vụ”. Đế Nguyên Quân trả lời rồi vui vẻ chạy đi.

“Sư đệ, ta chưa nói hết...”. Thấy Đế Nguyên Quân chạy đi, Dược Liên Anh như muốn nói điều gì nhưng hần đã biến mất không thấy đâu, nàng lắc đầu. “Nhiệm vụ đó phải hỗ trợ Thiên Bảo Các tìm ra lỗ hổng của công pháp”.

“Nhưng một công pháp Địa cấp đã khó tu luyện tới tiểu thành trong vòng một tháng chứ nói gì đến Thiên cấp”.

Băng qua từng người, Đế Nguyên Quân dùng tốc độ nhanh nhất của mình mà chạy. Chẳng mấy chốc hần đã từ Luyện Đan Đường đi đến đại sảnh. Cái khung cảnh này cũng khiến hần nhớ đến thời điểm lúc trước nhận nhiệm vụ, đám đệ tử tụ tập ở nơi này vẫn không hề giảm. Số lượng ít nhất cũng phải hơn hai ngàn người.

Chen chúc đi qua, Đế Nguyên Quân tìm đến băng nhiệm vụ nhưng không hề thấy bất cứ nhiệm vụ của Thiên Bảo Các nên hần tìm đến vị trưởng lão hỏi.

“Trưởng lão, ta muốn nhận nhiệm vụ của Thiên Bảo Các, không biết như thế nào mới có thể nhận được?”.

“Hahaha. Tiểu tử, ngươi không biết hay sao?”. Chợt, vị trưởng lão này cười lớn. “Mỗi một Các sẽ tự phát nhiệm vụ, muốn nhận thì đến đó là có thể tìm được”.

“Vậy sao? Đa tạ trưởng lão”. Nghe thấy, Đế Nguyên Quân quay người rời đi.

“Tên nhóc con này hình như đã nhìn thấy trước đây rồi thì phải?”. Đợi Đế Nguyên Quân rời đi, lão giả suy ngẫm một lúc. “Haizz. Lại có kẻ không biết thân phận mà nhận nhiệm vụ đó chứ”.

“Đám lão nhân kia đâu phải con người đâu”.

“Mong sao, không có án mạng nào xảy ra cả?”. Lão giả nói với giọng điệu nặng nề.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Gia Là Siêu Cấp Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 97: Tịch Diệt Kiếm Phổ

Rời khỏi đại sảnh, Đế Nguyên Quân một mạch đi đến phía sau của nội môn đệ tử.

Trong Bồng Lai thánh địa thì Thiên Bảo Các chia làm ba phân khu bao gồm ở khu vực ngoại môn, nội môn và chân truyền. Trong đó, khu vực nội môn được xem là nơi giữ nhiều công pháp và các loại pháp khí nhất. Nhưng những thứ tốt nhất vẫn là nơi mà các đệ tử chân truyền mới có thể đi vào.

Nhưng đối với Đế Nguyên Quân, hiện tại hắn chỉ muốn tìm một bộ công pháp luyện thể để giúp hắn có thể đột phá bình cảnh mà thôi, còn những loại công pháp của thánh địa hắn cũng không để ý cho lắm. Trong tay hắn công pháp của Tử Cực Kiếm Môn đã quá đủ để cho hắn sử dụng rồi. Thậm chí có khi xài cũng không hết nữa.

Chưa kể những công pháp mà hắn tạo ra nữa cũng phải là số ít, và mỗi một chiêu thức lại không phải là hạng xoàng. Với thực lực của hắn hiện tại muốn thi triển được thì chắc chắn chỉ có thể tung ra chưa đến một phần uy lực.

Trên đường đi đến, Đế Nguyên Quân không khỏi kinh nghi bởi vì xung quanh có rất nhiều đệ tử đang bế quan dọc hai bên đường. Khí tức trên người họ cũng cực kỳ mạnh mẽ, ai ai cũng là Thiên Địa cảnh trở lên cả, nhưng cũng có một vài người là Ngưng Hải cảnh đỉnh phong.

Chứng đó cũng không khiến hắn phải giật mình, đi vào sâu thêm một lúc nữa. Trước mắt hắn là một đấu trường cực kỳ rộng lớn, nó lớn không khác gì đại sảnh ở bên ngoài. Và ở trên đó đang có không ít người đang tung ra những chiêu thức tấn công nhau.

Và đứng ở trên cao, có mấy vị lão giả trông rất lớn tuổi nhưng tinh lực của mỗi người đều rất thịnh, và khí tức của họ cũng từ Nguyên Tôn cảnh trở lên và có một vài người là Thánh cảnh cường giả.

Mỗi người bọn họ đều rất có tên tuổi ở trong thánh địa bởi vì đại đa số công pháp mà đệ tử tu luyện là được đúc kết và sáng tạo từ những người này mà ra.

Mặc dù tuổi tác rất lớn nhưng sự minh mẫn và nghiên cứu về công pháp là cực kỳ thâm sâu, ngay cả Đế Nguyên Quân cũng không thể nào sánh bằng được.

Đi sâu thêm một lúc, trước mắt hắn. Một nhóm đệ tử đang ngồi bế quan nhưng lại bị hắc khí bao bọc xung quanh cơ thể trông rất đáng sợ. Đó chính là dấu hiệu của những người bị tẩu hỏa nhập ma. Vì công pháp được tạo ra cần phải trải qua nhiều lần thử nghiệm và tu luyện để tìm ra những điểm sai sót ở bên trong rồi khắc phục.

Nhưng mà muốn làm như vậy đâu chỉ tốn thời gian rất là lớn, bình thường một cuốn Địa cấp công pháp ít nhất cũng phải trải qua mấy chục, thậm chí mấy trăm, mấy ngàn lần mới có thể xem là một công pháp hoàn thiện. Và mỗi công pháp như vậy có uy lực mạnh mẽ rất nhiều lần.

Đi thêm gần mười phút!

Đứng ở bên ngoài nhìn vào, trước mắt hắn, một toàn lâu các cao hơn mười tầng, mỗi tầng cao hơn một trăm mét và cực kỳ rộng lớn. Toàn bộ lâu các này được xây dựng từ những vật liệu cực kỳ đắt giá và được luyện khí đại sư tạo ra. So với tử cực kiếm môn lâu các rõ ràng lớn hơn và hoành tráng hơn rất nhiều.

Ngắm nhìn một lúc, Đế Nguyên Quân đi về phía cánh cổng lớn dưới tầng một. Ngồi ở trước đó, một vị quân sự đang nhắm mắt dưỡng thần.

Đợi đến khi hắn tiến lại mới thức tỉnh.

“Ngươi đến nhận nhiệm vụ sao?”. Quân sự lên tiếng hỏi.

Đế Nguyên Quân gật đầu.

“Ngươi muốn nhận nhiệm vụ công pháp hay là pháp khí?”.

“Ta muốn nhận nhiệm vụ công pháp”.

“Nếu vậy thì qua phía bên kia tìm xem, trong vòng một tháng phải hoàn thành xong nhiệm vụ. Nếu vượt quá thì xem như thất bại”.

Sau đó, Đế Nguyên Quân đi qua, nhìn lên cái tấm bảng lớn ở trên tường. Những nhiệm vụ này khiến hắn không khỏi nghi ngờ.

Hầu như mọi nhiệm vụ ở đây đều cũng chỉ có chung một mục đích đó là tìm ra sự thiếu sót của một công pháp nào đó. Đổi lại, mỗi khi hoàn thành nhiệm vụ lại có thể tiến nhập vào bên trong.

Không chán chừ, Đế Nguyên Quân tiến lại gần rồi bắt đầu tìm công pháp luyện thể nhưng đã khiến hấn thất vọng. Đại đa số công pháp ở nơi này đều liên quan đến tu luyện và tấn công. Không có bất kỳ một cuốn nào liên quan đến luyện thể.

Nhưng hồi nãy, hấn nghe Dược Liên Anh nói là bên trong Thiên Bảo Các chắc chắn có công pháp luyện thể nên hấn chỉ việc chọn một nhiệm vụ rồi hoàn thành nó là có thể tiến nhập vào bên trong.

Mặc dù không biết khu luyện thể đó nằm ở tầng nào nhưng hấn cũng không từ bỏ.

“Cực Lạc Chưởng, khí thể mạnh mẽ, chưởng lực bá đạo, tay đối binh khí không...”. Đế Nguyên Quân bắt đầu tìm kiếm “Cái này quá lờ lợc, cái khác”.

“Cực Địa Băng Nguyên, âm trầm như nước, mạnh mẽ như băng, cương nhu...”.

“Cái khác”.

“Bích Lạc Chỉ, một chỉ mạnh mẽ sánh ngang với trường thương, tốc độ...”.

“Cái khác”.

Tìm đến lần thứ n, Đế Nguyên Quân gần như không còn kiên nhẫn. Mỗi một công pháp hấn lướt qua một là quá lờ lợc, hai là quá khó nghe.

Chợt, ánh mắt hấn dừng lại ở một cái nhiệm vụ cao nhất liền cảm thấy có hứng thú.

“Cái này còn được”.

Vận lực nhảy lên cao một cái, Đế Nguyên Quân trực tiếp gỡ bỏ tờ nhiệm vụ xuống rồi mang về phía quản sự.

“Tiểu tử, ngươi thực sự muốn cái này sao?”. Quản sự liếc mắt nhìn qua một cái rồi lắc đầu. “Từ trước giờ chưa có ai tìm ra được thiếu sót và cũng rất khó luyện thành”.

“Thời gian một tháng không thể hoàn thành được?”.

“Ta quyết định lấy cái này”. Đáp lại, Đế Nguyên Quân trả lời với giọng điệu chắc chắn.

“Được rồi”. Quản sự gật đầu. “Ngươi có thể luyện thành thì thời gian vào Thiên Bảo Các là một canh giờ và tối đa chọn một công pháp, không được quá tham lam”.

“Vậy ta hỏi là muốn lấy công pháp luyện thể thì lên tầng bao nhiêu?”. Đế Nguyên Quân tò mò hỏi.

“Hahaha. Ngươi không biết hay sao?”. Quản sự trả lời. “Thiên Bảo Các chỉ có một tầng duy nhất, đến lúc tiến vào thì ngươi sẽ rõ”.

“Đây là công pháp của ngươi”.

Nói xong, quản sự lấy ra một cái nhẫn trữ vật đưa cho Đế Nguyên Quân.

Đưa tay đón lấy, trước khi rời đi, Đế Nguyên Quân không quên liếc nhìn cái cổng lớn đang đóng chặt cửa kia một cái.

Tìm đến một khu vực yên tĩnh ở gần đó, Đế Nguyên Quân ngồi xuống rồi lấy cuốn công pháp kia ra.

“Tịch Diệt Kiếm Phổ, Thiên cấp trung phẩm kiếm pháp”.

“Mong ngươi đừng khiến ta cảm thấy thất vọng”.

Đặt cuốn công pháp ở phía trước, Đế Nguyên Quân bắt đầu đẩy thần thức tiến vào bên trong. Ngay lập tức, những hoạt ảnh kiếm pháp hiện ra.

Mỗi một bước chân đi đến là một kiếm được tung ra, vừa đi, Đế Nguyên Quân không ngừng quan sát từng kiếm đó một cách rất kỹ càng.

“Tổng cộng ba mươi sáu kiếm chia làm ba chiêu thức”.

“Thức thức nhất, Phổ Thông Kiếm”.

Khóe miệng đọc ra từng chữ, rồi sau đó là hình ảnh mười hai kiếm chiêu hiện ra ở trong đầu. Đế Nguyên Quân như hòa mình vào bên trong hoạt ảnh mà thi triển theo không ngừng, mỗi một kiếm uyển chuyển đánh ra rồi lại thu về rất nhẹ nhàng.

Trông kiếm chiêu mỗi lần chém ra đều rất phổ thông và không có gì quá đặc biệt.

Nhưng uy lực của nó cũng cực kỳ bá đạo. Luyện qua một lần, Đế Nguyên Quân không hề cảm nhận chiêu thức này có chút sai sót nào cả, rất hoàn mỹ.

“Thứ thứ hai, Vãng Sinh Kiếm”.

Hoạt ảnh kiếm chiêu thứ hai hiện ra, Đế Nguyên Quân liên tục thi triển. Một mạch tung ra mười hai kiếm không một kẽ hở.

Thứ thứ nhất được xem là phổ thông đối với người luyện kiếm nhưng qua chiêu thứ thứ hai, mọi thứ dần dần lộ ra vẻ cực kỳ khác biệt.

Đây là một đẳng cấp kiếm chiêu khác mạnh mẽ hơn, nhưng đổi lại là đối với người tung kiếm sẽ khó khăn hơn rất nhiều. Một kiếm nối tiếp, trông thì có vẻ không có sai sót gì cả nhưng lại khiến hấn có một cảm giác hơi miễn cưỡng.

Lúc này, mặc dù nó còn hơi miễn cưỡng nhưng vẫn chưa đủ để Đế Nguyên Quân xác định đó có phải là sai sót của công pháp hay không. Mà tiếp tục đi đến kiếm thức cuối cùng.

“Thứ thứ ba, Bích Lạc Kiếm”.

Chìm sâu vào tham ngộ, Đế Nguyên Quân từng bước thi triển, mười hai kiếm nhẹ nhàng tung ra mà không hề có một chút khó khăn nào, điều này khiến hấn cảm thấy rất khó hiểu.

Nếu như thứ thứ hai mà không miễn cưỡng thì bộ công pháp này chắc chắn rất hoàn mỹ.

Nhưng Đế Nguyên Quân vẫn không xem đó là thiếu sót. Kiếm tâm của hấn mạch bảo vậy.

Ba mươi sáu kiếm, hấn đã nhớ như in ở trong đầu. Từ trong tham ngộ tỉnh dậy, Đế Nguyên Quân bẻ lấy một nhánh cây gần đó rồi bắt đầu thi triển ra.

Đầu tiên, hấn không sử dụng chân nguyên để vận hành mà trực tiếp dùng cơ thể để thi triển, mặc dù tốc độ hơi chậm một chút nhưng Đế Nguyên Quân vẫn rất nhẫn nại.

Tung ra ba mươi sáu kiếm rồi nhưng vẫn không thấy một chút sai sót nào cả.

Tiếp đến, Đế Nguyên Quân thúc dục chân nguyên trong cơ thể rồi bắt đầu thi triển lại một lần nữa. Thi triển ra được mười sáu kiếm, lúc này hấn đột ngột dừng lại. Cảm nhận chân nguyên trong cơ thể đang run lên một cách rất khó hiểu. Như vậy khiến hấn dễ dàng hao hụt rất lớn mỗi khi thi triển.

Ngồi nghỉ ngơi một lúc, Đế Nguyên Quân tiếp tục thi triển lại nhiều lần, nhưng vẫn cứ đến kiếm thứ mười sáu lại lặp lại vấn đề này. Chân nguyên mặc dù không bị kích thích nhưng có một vấn đề nào đó lại khiến nó chịu ảnh hưởng.

Giống như kiếm này thiếu sót năng lượng để tung ra vậy. Với hỗn độn chân nguyên được ngưng luyện rất tinh thuần và nồng đậm nên hấn chắc chắn không phải vì chân nguyên thiếu sót. Mà là...

Lúc này, hấn mới nhận định được vấn đề đang nằm ở đâu. Mặc dù đã tìm ra nhưng hấn cũng không nhanh quay trở về mà quyết định ở lại đây luyện nó đến đẳng cấp cao nhất.

--

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Gia Là Siêu Cấp Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 98: Đặt cược

Thời gian một tuần trôi qua!

Đế Nguyên Quân từ trong lúc tham ngộ thì dần bừng tỉnh, thời gian một tuần ngắn ngủi trôi qua. Công pháp Thiên cấp cũng đã được tôi luyện lại rất nhiều lần.

Ba mươi sáu kiếm, đã không biết hấn đã thi triển biết bao nhiêu lần. Mỗi một kiếm qua đi, Đế Nguyên Quân đã rút ra được rất nhiều sự tinh túy ở bên trong.

Nên sau khi tìm được điểm thiếu sót trong công pháp nhưng vẫn chưa đạt được yêu cầu của nhiệm vụ. Nhưng nhiều ngày ngồi tham ngộ khiến hấn cũng có cảm giác hơi chán.

Bật mình đứng dậy, Đế Nguyên Quân tìm đến đầu trường để tìm thứ gì đó vui vẻ một chút.

Kể từ khi hấn tiến vào trong này cũng đã được một quãng thời gian nhưng những đệ tử xung quanh không có dấu hiệu giảm xuống mà còn tăng lên rất nhiều.

Xung quanh hai bên đường, bóng dáng những đệ tử đang chìm sâu vào tham ngộ không quản thời gian, bỏ ra không biết bao nhiêu tinh lực chỉ để có được một đoạn thời gian ngắn tiến nhập vào bên trong Thiên Bảo Các.

Điều này khiến hắn có chút nhớ về lúc còn ở trong Tử Cực Kiếm Môn, đám đệ tử tuy nhiều được như ở đây nhưng mức độ ham tu luyện lại cực kỳ cao, ai ai trong tông cũng được xem là thiên tài tu luyện.

Trông họ có chút chán ngán vì ngày nào cũng tu luyện nhưng việc đó đối với họ là những niềm vui. Thực lực bản thân ngày một tăng lên khiến họ càng thêm hào hứng mà phát triển không ngừng.

Chính vì thế, Đế Nguyên Quân mới có sự mong ước được như những người kia. Đối với hắn, việc tu luyện quá dễ dàng, mỗi một lần tiến cảnh đều không gặp bất cứ trở ngại nào. Mỗi một bước chân đi lên đều rất vững vàng, không chững lại dù chỉ một lần.

Hắn hiện tại mặc dù đã phong bế thiên phú và cảnh giới nhưng vẫn không thể phong bế được mức độ cảm ngộ của mình, một tuần có thể tìm ra được điểm thiếu sót của một công pháp Thiên cấp, thời gian một tháng có thể tu luyện đạt đến trình độ cao chứ không phải là nhập một giống như bao người.

Thậm chí có người còn không thể tham ngộ được dù chỉ một chiêu.

Có người thì tốn cả đời để luyện một bộ mà mãi vẫn không thể thành.

Đi đến bên ngoài đấu trường, thanh âm chiêu thức va chạm mạnh mẽ vang vọng, khí tức của hai người cũng cực kỳ hùng hậu, mặc dù chỉ là Thiên Địa cảnh tầng thứ tư nhưng mức độ thôi động thiên địa lực lượng lại cực kỳ mạnh mẽ.

Trải qua ba trăm chiêu, trận chiến cuối cùng đã về cuối cùng.

Trận chiến vừa kết thúc liền có hai người lên bắt đầu chuẩn bị đối chiến, Đế Nguyên Quân thấy vậy cũng đi vào mua vui.

Khi hai người chuẩn bị bắt đầu thì thanh âm Đế Nguyên Quân lớn tiếng truyền đến.

“Đặt cược đây, đặt cược đây”.

“Hai vị sư huynh thực lực mạnh mẽ, chỉ đấu đánh với nhau thì hơi buồn một chút, tại sao không làm một hội đặt cược, một người thắng nhiều người vui”.

“Ồ, sư đệ suy nghĩ hay”. Mạc Hoàn lên tiếng. “Sư huynh cảm thấy như thế nào?”.

“Mạc Hoàn sư đệ đã nói vậy thì ta cũng không có ý kiến”. Lý Hoài Ân gật đầu đồng ý.

“Hai người đã quyết định thì ta cũng không từ chối, các sư huynh sư tỷ, nhanh tới đặt cược”. Đế Nguyên Quân vui vẻ la lớn. “Bàn đặt cược này ta làm chủ, mọi người thắng chỉ cần chỉ ra cho ta hai phần, còn lại là của mọi người”.

Đặt một cái bàn ngồi xuống, Đế Nguyên Quân bày ra hai phần chia ra hai người rồi bắt đầu hô hoán.

“Phía tay phải là Mạc Hoàn, còn phía bên phải là Lý Hoài Ân sư huynh”.

“Mọi người nhanh chân đặt cược a”.

Ngay lập tức, những đệ tử xung quanh bắt đầu tụ tập lại, mỗi người lấy ra. Người thì dùng linh thạch, đan dược, linh dược,... Dần dần, cái bàn cũng bị chất cứng những đồ đặt cược.

“Ta cũng đặt cược”. Lý Hoài Ân lên tiếng. “Một vạn linh thạch cực phẩm cho ta thắng”.

“Ta cũng đặt một vạn linh thạch cho ta thắng”. Mạc Hoàn đáp lại.

Sau khi đặt cược hoàn thành, trận chiến của cả hai cũng đã bắt đầu, khí tức Thiên Địa cảnh tầng bảy thỉnh thoảng phát ra rồi lao lên.

Trên tay nắm chặt trường kiếm rồi chém mạnh về phía trước.

Leng keng!

Địa cấp trung phẩm kiếm pháp, Xuyên Tâm Kiếm!

Lý Hoài Ân mở đầu, tung ra một đại chiêu. Khí tức trên người mạnh mẽ dâng cao, kiếm khí từ trên lưỡi kiếm toát ra rồi弥漫 trường kiếm về phía trước.

“Đừng hòng”.

Đáp lại, Mạc Hoàn cũng không hề kém cạnh, hắn thốt lên một tiếng rồi cũng tung ra kiếm chiêu.

Địa cấp trung phẩm kiếm pháp, Hoán Kiếm!

Phanh phanh!

Hai luồng kiếm khí mạnh mẽ trùng kích, một đợt phong bạo lan tỏa ra xung quanh. Cả hai người đồng loạt bị đẩy lùi, sau một chiêu mạnh mẽ như vậy, bị kiếm khí cản trở, khớp miệng họ chảy xuống một ít huyết dịch.

Trải qua một kiếm vừa rồi, cả hai người càng điên cuồng hơn, mỗi một kiếm mạnh mẽ không ngừng đánh ra. Mặc dù không có sát ý nhưng trong mỗi một kiếm chém ra đều có thể lấy mạng đối phương.

Trải qua hơn hai trăm chiêu, chân nguyên của cả hai cũng đã hao hụt không hề ít.

“Mạc Hoành sư đệ, một kiếm kết thúc thôi”. Chợt, Lý Nhĩ Ân lớn tiếng.

“Đừng ý của ta”. Mạc Hoành đáp lại.

Thình lình, khí tức Thiên Địa cảnh tăng bảy một lần nữa mạnh mẽ tuôn trào, kiếm khí bốc ra mãnh liệt trùng kích nhau không ngừng. Biết bao nhiêu hao tổn trước đó dường như đã tiêu biến hết toàn bộ. Đế Nguyên Quân thấy vậy cũng không khỏi kinh ngạc.

Địa cấp đỉnh phong kiếm pháp, Bàn Không Kiếm!.

Địa cấp đỉnh phong kiếm pháp, Nhận Hành Kiếm!.

Cả hai đồng thời tung ra kiếm chiêu mạnh nhất của mình, một cảm giác sắc bén đang điên cuồng bao trùm toàn bộ đấu trường.

“Tới rồi”.

Đám đông đệ tử đứng quan chiến bỗng thót lên.

Ngay sau đó, cả hai người đồng thời lao lên, bàn tay nắm chặt chuôi kiếm điên cuồng đánh tới.

Rầm!

Một tiếng nổ lớn vang lên, cùng với đó. Một màn bụi mù bốc lên bao phủ cả hai người.

“Là ai thắng?”. Đám đông tò mò.

“Nhìn kia”. Chợt, một đệ tử lớn tiếng quát.

Ở trên đấu trường, thân ảnh của hai người đã hiện ra, Lý Hoàn Ân một tay chống kiếm xuống chống đỡ cơ thể, trên khớp miệng lưu lại một vết huyết dịch chảy xuống.

Đứng đối diện, Mạc Hoành trông đỡ hơn một chút, mặc dù bị thương không nhẹ nhưng khớp miệng hắn lại nở một nụ cười. “Ta thắng rồi”.

Lý Hoàn Ân mặc dù không cam lòng nhưng cũng đành phải gật đầu chấp nhận.

Một kiếm cuối cùng của cả hai đều cực kỳ mạnh, trong nhất thời không thể phân biệt được ai sẽ là người chiến thắng, nhưng vào lúc cuối. Mạc Hoành lại chủ động hơn, hắn thúc dục kiếm chiêu mạnh mẽ hơn Lý Hoàn Ân ít nhất cũng phải một thành, nên trận chiến này hắn bại mà không tiếc.

“Không ngờ sư đệ đã tiến bộ nhanh đến vậy”. Giong người đứng dậy, Lý Hoàn Ân nói.

“Sư huynh thực sự rất mạnh, chỉ là ta may mắn hơn một chút mà thôi”. Mạc Hoành ngoài miệng nói như vậy nhưng trong lòng lại vô tận rung động. Trận chiến mà hắn chưa từng một lần giành chiến thắng nay đã có thể làm được.

“Hắc hắc. Tiểu gia ta giàu to rồi”.

Nhìn vào bàn cá cược, Đế Nguyên Quân trầm nghĩ. Số lượng người đặt cho Mạc Hoành ít hơn nhiều, và số lượng đặt cược không quá nhiều, còn ở bên Lý Hoàn Ân lại nhiều hơn không ít, trong đó cũng phải có mấy vạn linh thạch cực phẩm cùng với không ít đan dược và linh dược tam phẩm.

Sau khi phân chia, Đế Nguyên Quân vui vẻ thu về hơn một vạn linh thạch cực phẩm và hai lọ đan dược tam phẩm. Phần còn lại đều đã chia hết cho những người còn lại.

“Hồ Ngọc Ánh đâu, người có dám lên đây một trận chiến?”. Một ánh đèn từ phía bên dưới nhảy bắn lên đấu trường, thanh âm nam tử lớn tiếng quát.

“Lần này Ngọc Ánh sư muội gặp xui rồi, tên Trần Trầm Nghiêm này đúng thật là quá đáng”.

“Người ta đã không đồng ý là sai khiến người đến gây khó dễ nhiều lần”.

“...”.

“Hừ, Trần Trầm Thiên. Ngươi đừng có quá đáng, rõ ràng ngươi cao hơn người ta một tiểu cảnh giới lại đưa ra lời thách đấu”.

“Có giới thì quyết đấu với ta”.

Đám đông đệ tử tức giận quát lớn.

“Cút, muốn phân trần thì đến tìm ca ca của ta”. Trần Trầm Thiên vẻ mặt hống hách quát.

Ngay lập tức, đám đông đệ tử im bật, không một ai hó hê một tiếng. Ai trong nội môn mà không biết ca ca hắn, cái tên Trần Trầm Nghiêm là một thế lực rất lớn ở nơi này.

Cố gia gia là cao tăng trưởng lão, thực lực cũng thuộc hàng cao nhất, cảnh giới Thiên Địa cảnh tầng chín, đứng vị trí thứ ba của danh ngạch đệ tử mạnh nhất của nội môn.

Ngay cả người xếp thứ nhất, thứ hai cũng phải kiêng dè mấy phần, không phải vì sợ thực lực của Trần Trầm Nghiêm mà là sợ người ở sau lưng hắn.

“Hahaha. Các ngươi không dám đứng không?”. Thấy không ai trả lời, Trần Trầm Thiên hả hê cười lớn.

“Nếu đã không có ai dám đứng ra thì ngươi lên đây cho ta?”.

“Hồ Ngọc Ánh, ngươi không dám lên xem như đồng ý với ca ca ta?”.

“Ngươi thật sự vô sỉ”. Đáp lại, một thanh âm nữ tử vang lên. Một giọng nói ngọt ngào, vừa nhẹ nhàng vừa mát tai.

Hồ Ngọc Ánh cắn răng một cái rồi nhảy lên đấu trường, một dáng người thướt tha, uyển chuyển đi lại.

Hồ Ngọc Ánh có gương mặt cực kỳ xinh đẹp, khí chất thanh thuần hơn người, ở trong nội môn không có mấy ai có thể vượt qua được. Mặc dù xinh đẹp là thế nhưng sau lưng nàng lại không có thế lực nào để chống lưng, nàng ta cũng không phải đệ tử của bất kỳ một vị trưởng lão nào cả nên thường xuyên bị Trần Trầm Nghiêm nhắm đến.

Mặc dù đã từ chối và phản kháng không ngừng nhưng thời gian đó cũng bị người khác chen ép không ngừng, nên rất là khó khăn.

Trận đấu chuẩn bị bắt đầu, Đế Nguyên Quân nở một nụ cười nhẹ rồi quát lớn.

“Đặt cược, đặt cược đi”.

“Phía bên trái là Hồ Ngọc Ánh sư tỷ và bên phải là Trần Trầm Thiên sư huynh”.

“Tỉ lệ là hai - tám”.

“Mọi nhanh tay đặt cược”.

“Hahahaha. Trận này ta thắng chắc”. Ở trên đấu trường, Trần Trầm Nghiêm cười lớn. “Cầm lấy, cái này là mua cho ta thắng”.

Thần thức xâm nhập vào bên trong nhãn trử vật, Đế Nguyên Quân giật mình. “Tên này quá giàu”.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Gia Là Siêu Cấp Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 99: Đế Nguyên Quân cá cược

Đặt cược một lúc!

Đế Nguyên Quân nhíu mày, ai ngoài mặt cũng không thích tên Trần Trầm Thiên này nhưng lại đặt cược toàn bộ cho hắn, còn bên phía Hồ Ngọc Ánh lại không có ai đặt cả.

“Hahaha. Bắt đầu đi”. Trần Trầm Thiên cười lớn rồi nói.

Dứt lời, hắn bắt đầu tấn công. Khí tức Thiên Địa cảnh tầng sáu điên cuồng tuôn ra, trên tay nắm chặt trường đao mạnh mẽ chém về phía trước. Khí thế cực kỳ hùng hổ.

Đối mặt với công kích này, Hồ Ngọc Ánh trên gương mặt bắt đầu lộ ra vẻ ngưng trọng, từng hạt mồ hôi lạnh lăn dọc xuống gò má.

Công Kính tiến lại gần, Hồ Ngọc Ánh nhảy lùi ra sau tránh né.

“Muốn trốn?”. Nhận thấy biểu hiện của Hồ Ngọc Ánh, Trần Trầm Thiên khinh miệt nói.

Hai chân dẫm mạnh xuống đẩy mạnh cơ thể lao nhanh về phía trước, ngay khi tiến lại gần, hấn vung mạnh đao xuống, trực tiếp hướng một bên vai mà đánh.

Đối mặt với trường đao mạnh mẽ, Hồ Ngọc Ánh hai tay đưa kiếm lên cao, cắn răng chịu đựng mà chống đỡ.

Rầm!

Một tiếng vang lớn nổ ra, ngay sau đó. Hồ Ngọc Ánh khoe miệng chảy máu, nhảy lùi ra xa.

“Hahaha. Chịu thêm của ta một đao”.

Địa cấp trung phẩm đao pháp, Phá Liệt Đao!

Trần Trầm Nghiêm điên cuồng, khí tức trên người hùng hổ, mạnh mẽ không ngừng được đẩy cao. Hấn trực tiếp tung ra đại chiêu, hấn không hề xem Hồ Ngọc Ánh là thân nữ nhi mà cứ mạnh tay như muốn bắn nòng ta.

Địa cấp hạ phẩm kiếm pháp, Liên Hoa Kiếm!

Đáp lại, Hồ Ngọc Ánh cũng tung ra đại chiêu. Mặc dù nàng đã vào nội môn đệ tử được hai năm nhưng công pháp của nội môn nàng chỉ mới luyện được một bộ địa cấp trung phẩm kiếm pháp mà thôi, còn lại là địa cấp hạ phẩm trở xuống.

Nàng sở dĩ chỉ luyện được ít như vậy một phần là do không có người trợ giúp và phần lớn là do Trần Trầm Nghiêm mạnh mẽ ngăn chặn, cạy sau lưng có trường lão chống lưng nên không mấy ai dám đứng ra ngăn chặn hấn. Nên người nhỏ yếu như nàng chỉ biết cam chịu xuyên suốt thời gian hai năm này.

Mặc dù đã đi đến Thiên Bảo Các nhận nhiệm vụ nhưng vẫn bị người tới phá không ngừng, nàng đã nhận không biết bao nhiêu nhiệm vụ nhưng lại bị người khác nhúng tay vào nên chưa một lần hoàn thành được.

Rầm!

Đối mặt với đao khí áp đảo, Hồ Ngọc Ánh chỉ có thể chống đỡ một cách yếu đuối. Kiếm khí so với đao khí lại mỏng yếu rất nhiều, nên bị chấn nát một cách dễ dàng.

Kiếm chiêu bị đao pháp mạnh mẽ phá vỡ, nàng bị kiếm khí phản phệ và đao khí đánh trúng.

Hồ Ngọc Ánh bị đánh lùi ra xa, trên miệng chảy xuống một dòng máu tươi, chống mũi kiếm xuống chống đỡ cơ thể, nàng ho ra một tiếng đau đớn. “Khụ khụ”.

“Cần gì phải chống đỡ yếu ớt như vậy?”. Thấy bộ dáng yếu đuối Hồ Ngọc Ánh, Trần Trầm Nghiêm cười một cái rồi châm chọc. “Chỉ cần đồng ý với ca ta thì có phải tốt hơn không”.

“Ta thà chết cũng không bao giờ đồng ý”. Đáp lại, Hồ Ngọc Ánh khoe miệng run lên. “Một tên như hấn không đáng”.

“Hừ. Không biết sống chết”. Trần Trầm Thiên tức giận.

Địa cấp thượng phẩm đao pháp, Triệt Đao!

Trần Trầm Thiên không hề nương tay, hấn trực tiếp thúc dục chân nguyên rồi tung ra một đại chiêu, biết nàng ta không còn chống đỡ được lâu thêm nữa nên muốn nhanh chóng kết thúc trận chiến.

Một đao mạnh mẽ hạ xuống, về mặt Trần Trầm Thiên phấn khích.

Hồ Ngọc Ánh thở dài một hơi không cam lòng, nàng biết bản thân không thể chống đỡ được một đao này. Nàng cũng biết, Trần Trầm Thiên không giám giết nàng nên hấn sẽ không ra tay.

“Ngươi muốn thắng hấn?”.

Hồ Ngọc Ánh không còn ý chí chiến đấu, nàng hoàn toàn buông xuôi. Thì vào đúng lúc này, một giọng nói từ trong đầu nàng hiện ra. Ban đầu, nàng còn giật mình nên không trả lời.

“Ta có thể giúp ngươi thắng hấn. Ngươi có muốn không?”.

“Ta rất muốn”. Hồ Ngọc Ánh cắn răng đáp.

“Như vậy thì dễ rồi. Ngươi chỉ cần niệm lên cái này “...”, buông lỏng thần thức rồi ta sẽ giúp ngươi”.

‘...’.

Nghe thấy vậy, Hồ Ngọc Ánh chờ người, nàng không biết là ai đang giúp mình nhưng nàng cũng không còn cách nào khác nữa mà chỉ biết đồng ý nghe theo.

Một tay đưa lên cao kết ấn rồi bắt đầu lăm nhăm, đồng thời thần thức nàng cũng bắt đầu buông lỏng. Điều này khiến đám đông đệ tử không hiểu chuyện gì xảy ra.

Khỏe miệng nàng đang không ngừng lăm nhăm, hai mắt thất chặt. Ở trên đầu, lưỡi đao mạnh mẽ đã hạ xuống rất gần.

“Được rồi”. Chợt, Hồ Ngọc Ánh nở một nụ cười kỳ dị rồi thốt thành tiếng.

Đổi mặt, Trần Trầm Thiên đang không hiểu chuyện gì xảy ra thì bị Hồ Ngọc Ánh lách qua một bên rồi tung ra một đám trực diện vào mặt.

Rầm!

“Cái gì?”.

Lúc này, đám đông gần như vỡ òa, không thể tin được một màn này. Một người đã buông bỏ như nàng lại có thể phản công được như vậy.

“Nhục thân cơ thể này yếu thật”.

Hồ Ngọc Ánh đánh ra một quyền rồi nói.

Trần Trầm Thiên bị một đánh quá bất ngờ, hắn bị đánh văng ra mấy mét rồi đứng dậy, trên gương mặt còn tỏ ra vẻ không thể tin được. Ánh mắt hắn nhìn lên thì trông thấy Hồ Ngọc Ánh đưa tay khiêu khích.

“Ta không tin ngươi có thể âm được gì?”.

Địa cấp thượng phẩm đao pháp, Cực Đoạn Đao!

Diễn cuồng lai lên, hấn vung mạnh tay chém xuống.

Đổi mặt với một đao này, Hồ Ngọc Ánh lại không hề sợ hãi, trên mặt lại nở ra vẻ rất tự tin. Chính Trần Trầm Thiên cũng không tin vào mắt mình. Nàng ta không phải là người lúc trước nữa mà giống như một người nào đó hoàn toàn khác.

“Đao của ngươi yếu thật đó”. Hồ Ngọc Ánh châm chọc. “Về bú ti mẹ thêm một thời gian nữa đi”.

Một tay thất chặt lại, ngay lập tức, thiên địa lực lượng bao quát khu vực xung quanh một ngàn mét bị lấy đi và đang không ngừng dung nhập vào bên trong nắm đấm.

Địa cấp hạ phẩm quyền pháp, Pháp Tương Quyền, Thốn!

Hồ Ngọc Ánh nhẹ nhàng đánh ra một quyền nhưng ở trong mắt Trần Trầm Thiên đó lại giống như là thiên địa. Đao pháp bị nắm đấm trông yếu ớt kia dễ dàng phá vỡ. Chưa dừng lại ở đó, quyền pháp vẫn mạnh mẽ đánh về phía trước hướng bản mặt đáng ghét của Trần Trầm Thiên mà đánh.

Rầm!

Bị một quyền oanh kích, gương mặt Trần Trầm Thiên như bị lồm vào bên trong như xương sọ bị nứt vỡ, hai hàm răng bị quyền kinh mạnh mẽ đánh gãy nát hết toàn bộ. Đại não cũng vì thế mà bị chấn động mạnh rồi gục xuống.

Mặc dù chỉ là địa cấp hạ phẩm quyền pháp nhưng với lực lượng thiên địa tăng phúc, uy lực của nó bây giờ được tăng lên gấp mấy lần, đổi mặt với đao pháp không vận dụng được lực lượng thiên địa thì phá giải nó quá mức dễ dàng.

“Thiên Địa cảnh tầng sáu cũng chỉ đến thế. Không chịu nổi một quyền”. Hồ Ngọc Ánh nở một nụ cười khinh thường nói.

Lời nói vừa dứt, thần thức của nàng đã được trả lại tiếp tục điều khiển cơ thể. Giống với sắc mặt của đám đông đệ tử, Hồ Ngọc Ánh cũng không thể tin được vào mắt mình. Lúc bị điều khiển cơ thể, nàng vẫn có thể nhìn thấy được chuyện gì đang xảy ra ở bên ngoài.

Một màn này khiến nàng vừa sồn gai ốc, vừa sợ hãi. Chỉ cần một sợi thần thức bị triệu tập vào mà đã có thể điều khiển cơ thể còn tốt hơn cả nàng nữa. Điều này càng khiến nàng không thể tin vào mắt của mình.

Đổi đầu với một tên mạnh mẽ hơn nhưng lại có thể đánh bại một cách dễ dàng như vậy.

“Không phải Hồ Ngọc Ánh giết chết Trần Trầm Thiên rồi chứ?”.

Nhìn Trần Trầm Thiên nằm bất động trên nền đất, một tên đệ tử lo sợ thốt.

Đang trong lúc thất thần, Hồ Ngọc Ánh thở nhẹ một hơi rồi nói. “Hắn chưa chết, chỉ bị ngất mà thôi”.

“Trận này ta thắng rồi”. Nàng vừa nói vừa cảm thấy buồn cười, bản thân không làm gì cũng có thể đánh bại được.

Ngồi ở trên cao, mấy vị lão giả thấy động tĩnh của Hồ Ngọc Ánh cũng không khỏi giật mình, một màn vừa rồi của nàng cũng không qua mắt được, biết thời gian này nàng bị chèn ép quá nhiều nên họ quyết định không nói ra, mà chỉ nhìn về phía bên dưới, nơi đệ tử đứng xem mà thôi.

“Hahaha, phát tài rồi?”. Đặt cược kết thúc, Đế Nguyên Quân nhanh chóng thu hết những thứ ở trên bàn cược rồi phá lên cười lớn.

“Trà linh thạch lại cho ta?”.

“Trà đan dược lại cho ta”.

“...”.

Một trận này, đám đông đệ tử đã dốc gần như hết toàn bộ của cải để đặt cho Trần Trầm Thiên nhưng không ngờ kết quả lại quay ngoặt nhanh đến như vậy, nên họ không ngần ngại mà quay về tìm Đế Nguyên Quân đòi lại đồ.

“Uy, các ngươi đã đặt cược và trận đấu cũng kết thúc rồi”. Đáp lại, Đế Nguyên Quân khinh thường. “Đặt là do các ngươi, thắng thì ta phải trả còn thua thì ta nhận hết toàn bộ”.

“Các ngươi sao không có ý kiến lúc đầu đi?”.

Bị nói trúng tim đen, bọn họ mặc dù không biết nói gì nhưng toàn bộ tài sản của họ rất lớn, chỉ vì một trận đặt cược mà mất đi được nên rất nóng lòng muốn cướp lại.

“Hừ, thế thì đã sao?”. Một tên đệ tử lên tiếng. “Ngươi chỉ là một tên Ngưng Hải cảnh, làm sao sẽ xuất hiện ở nội môn đệ tử”.

“Ngươi cố tình lừa bọn ta”.

“Nhanh trả đồ lại đây?”.

Dứt lời, đám đông đệ tử nhanh chóng vây chặt lại, không cho Đế Nguyên Quân rời đi. Nhận thấy bản thân không thể dễ dàng rời đi.

“Các ngươi vô si quá đi”. Đế Nguyên Quân lắc đầu. “Như thế này đi, các ngươi muốn cược một lần cuối với ta không?”.

“Cược như thế nào?”.

“Rất đơn giản, các ngươi chỉ cần hạ cảnh giới xuống Ngưng Hải cảnh tầng bốn rồi đánh với ta một trận, ai thắng thì ta sẽ trả lại đồ của người đó, còn thua thì những đồ giá trị trên người các ngươi sẽ là của ta”. Đế Nguyên Quân nở một nụ cười rồi nói.

“Được thôi, ta không tin ngươi có đủ thực lực, có thể đối đầu với những người ở đây”.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Gia Là Siêu Cấp Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 100: Cùng cảnh giới vô địch

Đứng ở trên lôi đài, bóng dáng Đế Nguyên Quân trông rất phát trần, khí tức trên người bình ổn hết mức. Gương mặt tươi tắn trông rất vui vẻ.

Đứng ở bên kia, một nam đệ tử tuổi tác khoảng chừng mười tám mười chín tuổi, trông rất cao ráo. Khí tức trên người rõ ràng là Thiên Địa cảnh tầng thứ tư, mặc dù đã hạ xuống chỉ còn Ngưng Hải cảnh tầng bốn nhưng khí tức vẫn rất mạnh mẽ, so với Đế Nguyên Quân thì hưng thịnh hơn rất nhiều. Trên gương mặt hắn cũng để lộ vẻ tràn đầy tự tin.

“Tiểu sư đệ, ta khuyên ngươi ngoan ngoãn giao đồ của ta trở lại, nếu không ta sẽ không khách khí”. Nam tử lớn tiếng.

“Các ngươi có chơi mà không có chịu, thật khiến người khác chê cười rồi”. Đế Nguyên Quân cười lạnh. “Muốn lấy đồ của tiểu gia xem ngươi có xứng hay không?”.

“Hừ, nói nhẹ không nghe”. Nam tử hừ lạnh một tiếng. “Vậy thì đừng trách ta”.

“Xin cứ tự nhiên”. Đế Nguyên Quân trả lời, gương mặt không dấu được một nụ cười kỳ dị, ánh mắt đảo qua một vòng nhìn trên người nam đệ tử kia,

phát hiện có khí tức của đan dược nên rất vui mừng.

“Ngươi không có vũ khí gì sao?”. Nhìn Đệ Nguyên Quân một tay không có vũ khí, nam tử hỏi.

“Ta không có”. Đệ Nguyên Quân gật đầu.

“Thế thì ta cũng không dùng vũ khí”. Nam tử đưa tay đặt thanh kiếm xuống nền đất rồi tiến về phía trước.

“...”. Thấy vậy, nụ cười Đệ Nguyên Quân ngày một nồng đậm.

“Xem quyền của ta đây?”. Nam tử hai tay tụ khí, rồi lao nhanh về phía trước mà không hề phòng bị. “Hãy za”.

Quyền kinh trong mắt Đệ Nguyên Quân cứ từ từ lao đến, trông rất chậm chạp. Nhục thân hần hiện tại chưa thể đột phá nhưng không hề thua kém Ngưng Hải cảnh tầng một tu luyện giả đâu.

Lòng bàn tay thít chặt, thôi động huyết khí trong người bắt đầu vận chuyển rồi đánh quyền về phía trước.

Bất chợt, trong mắt nam tử, nắm đấm của Đệ Nguyên Quân lại giống như một ngọn núi lớn còn nắm đấm của bản thân lại nhỏ yếu vô cùng. Chỉ được chân nguyên ngưng tụ lại một ít nhưng đối mặt với một lượng huyết khí hùng hậu ở trong người. Trông không khác gì con kiến đang cố gắng lay động một tòa sơn nhạc.

Rầm!

Nhẹ nhàng né qua, quyền kinh của nam tử đánh trúng không khí còn Đệ Nguyên Quân cứ từ từ đánh thẳng một quyền.

Một tiếng va chạm vang lên, bị quyền kinh đánh trúng phần bụng giữa. Một cảm giác đau đớn truyền đến, nam tử hộc ra một ngụm máu tươi rồi nằm bất động trên nền đất.

“Ấy za... Thật xin lỗi. Những thứ này thuộc về ta rồi”. Tiến lại gần, Đệ Nguyên Quân trực tiếp lấy nhẫn trữ vật rồi thu vào bên trong, trên gương mặt nở một nụ cười nói.

“Đúng là tên phế vật, ngay cả một tên Ngưng Hải cảnh cũng không đánh lại”. Chợt, một nam đệ tử khác lên tiếng. “Đề ta”.

Hai chân phát lực, nam tử nhảy mạnh trực tiếp lên đầu trường trước ánh mắt của rất nhiều đệ tử.

“Hừ, đối thủ của ngươi lần này là...”.

Uỳnh!

Nam tử chưa kịp nói dứt lời liền bị đánh cho một quyền, cơ thể to lớn như bị cái xe lớn đâm trúng nên văng ra xa rồi nằm bất động trên nền đất. Đệ Nguyên Quân không chần chừ tiến lại gần rồi lấy ra nhẫn trữ vật.

“Đề ta”.

Người thứ ba lên đài, lần này là một nam đệ tử trông rất tiêu sái, gương mặt anh tuấn với mái tóc dài búi lên cao trông rất có khí chất, một tay cầm một cái quạt ở trong tay trông không khác gì một thư sinh.

“Hai...”.

Nam tử hét lớn một tiếng, khí tức trên người thình lình ngưng lại tại Ngưng Hải cảnh tầng bốn. Sau khi hạ cảnh giới xuống, nam tử trên mặt tỏ vẻ cực kỳ sung sướng.

"Hahaha. Tiểu sư đệ, ngươi hãy đi theo ta, sư huynh sẽ bảo vệ ngươi khỏi đám người vũ phu kia". Nam tử vừa nói vừa chỉ tay về phía đám đệ tử phía bên dưới.

“Tên khốn kiếp”.

“Ta muốn đánh chết ngươi”.

Đám đông phía bên dưới kích động.

“...”. Đệ Nguyên Quân lắc đầu ngán ngẩm.

“Thế nào, tiểu...”. Nam tử quay qua, nhìn Đệ Nguyên Quân rồi nói. “Ai//////////”.

Nhưng chưa kịp dứt lời, Đệ Nguyên Quân đã lao lên tung một cước ngay chính giữa hạ bộ nam tử. Cảm giác hai quả trứng như sắp vỡ, nam tử sắc mặt nhợt nhạt kêu lên một tiếng đau điếng.

Hai tay đưa xuống ôm lấy phía bên dưới, hai hàng nước mắt đang không ngừng chảy xuống.

“Cảm ơn nha, sư huynh”. Tiếp tục, Đế Nguyên Quân lấy ra nhẫn trữ vật rồi thì thầm.

Ba người đầu tiên lên đài đề bị Đế Nguyên Quân dễ dàng hạ gục, phía bên dưới bắt đầu bàn tán không ngừng. Nhưng những người muốn lấy lại đồ của mình không hề để ý đến mà cứ nhảy lên liên tục.

Trong vòng một nén hương!

Đế Nguyên Quân đã đánh gục không biết bao nhiêu người, nhẫn trữ vật ở trong tay lúc này cũng phải hơn hai mươi cái.

“Lần thu hoạch này lời to”. Đế Nguyên Quân vui vẻ ngồi đợi ở trên đấu trường chuẩn bị đón thêm một cái nhẫn trữ vật đáng tiền.

“Không còn ai nữa sao?”. Đợi một lúc mà không thấy có người lên, Đế Nguyên Quân mất kiên nhẫn lớn tiếng hỏi. “Nếu không còn ai thì ta rời đi trước”.

“Khoan đã”. Chợt, một thanh âm nữ tử vang lên.

“Không biết sư tỷ muốn gì đây”. Đế Nguyên Quân vừa rời đi thì bị giọng nói nữ tử phía sau làm cho dừng lại, nhanh chóng quay đầu, Đế Nguyên Quân chờ người ra.

Nữ tử này tuổi tác khoảng chừng hai mươi tuổi, thực lực cũng là Thiên Địa cảnh tầng tám, cực kỳ mạnh mẽ. Và nữ tử này, Đế Nguyên Quân nhìn thấy không phải chỉ một lần và người này còn từng hành hạ hắn.

Nàng ta được những người khác gọi là Nhu Tuyết sư tỷ.

“Tiểu sư đệ, ta lại gặp nhau rồi”. Nhu Tuyết đứng đối diện nở một nụ cười rồi nói.

“...”. Đế Nguyên Quân khóe miệng co quắp.

“Chỉ cần ta hạ cảnh giới xuống Ngưng Hải cảnh tầng bốn là có thể đánh với ngươi sao?”. Nhu Tuyết thanh giọng âm nhu nói.

“Tất nhiên”. Đế Nguyên Quân thích thú trả lời.

“Sư đệ cẩn thận nha”. Nhanh chóng hạ cảnh giới xuống, Nhu Tuyết nhắc nhở rồi lao lên.

Lòng bàn tay hướng một bên vai Đế Nguyên Quân kéo lại. Như biết được mục đích của Nhu Tuyết, hắn nhẹ nhàng nhích vào qua một cái rồi tránh né. Ngay lập tức, Nhu Tuyết một tay khác đưa lên, vẫn là hướng bả vai mà kéo về.

Đáp lại, Đế Nguyên Quân chỉ nở một nụ cười khinh nghi rồi nói vào tai Nhu Tuyết. “Ngươi không hạ cảnh giới xuống thì ta còn kiêng dè”.

“Còn bây giờ thì ta chơi chết ngươi”.

Nhu Tuyết giật mình một cái, nhưng tốc độ Đế Nguyên Quân quá nhanh, một tay bắt lại cổ tay trái kéo mạnh một cái. Mất thăng bằng, Nhu Tuyết ngã nhào về phía trước. Một tay chường mạnh xuống nền đất đẩy cơ thể đứng dậy.

Nhưng vừa mới đứng dậy, Đế Nguyên Quân thêm một lần nữa tiếp cận, cánh tay đưa lên. Trục tiếp đẩy nhẹ ngay giữa sống lưng một cái. Nhu Tuyết giống như bị cái gì đẩy mạnh ở sau lưng mà ngã nhào về phía trước.

“Sư đệ, ngươi thật sự rất có bản lĩnh”. Nhu Tuyết đứng dậy, một tay rút trường kiếm rồi lên tiếng.

Nhưng Đế Nguyên Quân vẫn không hề xem trọng, tốc độ hắn một lần nữa tăng lên. Chỉ trong chớp mắt, thân ảnh hắn đã biến mất rồi thành linh xuất hiện ở một bên.

Xiu xiu!

Nhu Tuyết nhanh chóng phản xạ lại, tay vung mạnh kiếm về phía Đế Nguyên Quân lao đến, nhưng không biết từ lúc nào hắn đã xuất hiện ở sau lưng nàng.

Tiếp tục đưa tay lên đẩy nhẹ sau sống lưng Nhu Tuyết. Cơ thể nàng một lần nữa mất thăng bằng mà ngã nhào về phía trước.

Lúc này, Nhu Tuyết mới bắt đầu cảm nhận năng lực của Đế Nguyên Quân. Ban đầu nàng còn nghĩ có thể dễ dàng bắt được hắn nhưng không ngờ bị hắn chơi đùa. Giống như lời nói của hắn lúc này.

Mặc dù chung cảnh giới nhưng khoảng cách của cả hai lại cách biệt đến như vậy.

Địa cấp trung phẩm kiếm pháp, Chỉ Thiên Kiếm!

Không đợi Đế Nguyên Quân chủ động lao đến, Nhu Tuyết trực tiếp tung ra đại chiêu, ánh mắt quan sát xung quanh, ngũ quan được vận dụng hết sức

nhằm tìm ra vị trí của hấn. Phía sau lưng, nàng cảm nhận được một luồng gió nhẹ thổi đến.

Biết Đế Nguyên Quân sẽ xuất hiện ở đằng sau, nàng không chần chừ mà vùng kiếm chém ra sau.

Bị đoán đúng, Đế Nguyên Quân không bị giật mình mà còn nở ra một nụ cười, đối mặt với lưỡi kiếm chém tới, hấn đột ngột tăng tốc rồi tiếp cận một cách nhanh chóng. Đưa tay lên nắm chặt cổ tay đang vùng kiếm. Nhu Tuyết hai hàng lông mày nhíu lại, nàng vận lực muốn rút ra nhưng lòng bàn tay hấn nắm dù nhỏ nhưng sức lực lại cực kỳ mạnh mẽ.

Không thể rút ra, vẻ mặt Nhu Tuyết lúc này mới có một chút thay đổi. Không đợi nàng kịp phản ứng, Đế Nguyên Quân một chân chặn ngay trước mũi chân nàng rồi tay kéo mạnh về phía trước. Cơ thể nàng lại một lần nữa mất thăng bằng mà ngã nhào về phía trước.

“Tiểu sư đệ, ngươi thật sự muốn chơi ta?”. Nhu Tuyết lảo lắc trên nền đất, nàng bị Đế Nguyên Quân vòn này giờ nhưng không có một lần tức giận, trên gương mặt nàng vẫn nở một nụ cười nịnh rất vui vẻ.

“Tất nhiên”. Đáp lại, Đế Nguyên Quân thẳng thắn nói.

“Vậy thì ta không nương tay nữa đâu?”. Nhu Tuyết đáp, ngay sau khi nói xong. Khí tức trên người nàng lại một lần nữa tăng lên, mặc dù không đầy cao lên Ngưng Hải cảnh tầng năm nhưng hiện tại đã đạt đến tầng thứ tư đỉnh phong rồi.

Một luồng gió mát lạnh từ trên người nàng toát ra, và ở trên lưỡi kiếm cũng bắt đầu rung động, nó giống như cảm nhận được ý định của Nhu Tuyết.

“Tiểu sư đệ, ngươi phải cẩn thận”. Nhu Tuyết thân ảnh lóe lên một cái rồi biến mất. “Ta đến đây”.

Mặc dù đối mặt như vậy nhưng đến lúc này Đế Nguyên Quân vẫn không có một lần nào thể hiện vẻ lo lắng hay suy nghĩ. Khí tức hấn vẫn vậy, cực kỳ trầm ổn, mọi hành động đều không gây ra bất cứ xáo động chân nguyên nào cả.

Địa cấp đỉnh phong kiếm pháp, Liễu Hoa Bách Kiếm!

Trường kiếm trong tay, Nhu Tuyết tung ra đại chiêu, nàng như muốn kết thúc trận chiến này. Nhanh chóng tiếp cận, nàng liên tiếp tung ra mấy chục kiếm chiêu đánh về phía trước.

Đối mặt, Đế Nguyên Quân không hề nào núng, nhìn mũi kiếm đâm ra giống như những cánh hoa liễu rơi xuống như cực kỳ mạnh mẽ. Chợt, hấn nở một nụ cười.

“Mượn kiếm ngươi dùng một lát”. Đế Nguyên Quân vừa nói vừa đưa tay lên cao rồi nắm chặt một cái.

“Cái gì?”. Nam tử đứng gần Đế Nguyên Quân giật mình thốt ra, hấn cảm nhận được rất rõ ràng. Thanh trường kiếm mang sau lưng giống như bị thứ gì đó triệu hoát tới vậy, chỉ trong chớp mắt liền bay ra khỏi vỏ hướng phía trên đầu trường lao đến.

Nắm chặt chuôi kiếm, Đế Nguyên Quân bắt đầu thi triển kiếm chiêu của mình, ngay lúc chuẩn bị chém ra. Khóe miệng hấn nói thảm một câu.

“Cùng cảnh giới không có ai có thể đánh thắng được ta?”.

“Cùng cảnh giới ta là vô địch!”.

“Sư tỷ, ngươi không biết sao?”.

Nhu Tuyết giật mình, nhưng lúc này nàng không thể thu kiếm lại. Hai đại kiếm chiêu đánh vào nhau, ngay lập tức. Kiếm chiêu của nàng bị hấn mạnh mẽ phá vỡ, lưỡi kiếm cũng không có dấu hiệu dừng lại mà kề ngay cổ của nàng.

“Ngươi thua rồi”.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Gia Là Siêu Cấp Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 101: Truyền thừa

Ngay sau khi trận chiến kết thúc, Đế Nguyên Quân đã chứng minh cho những người muốn lấy lại đồ trong tay hấn là chắc chắn không thể nào. Có rất nhiều đệ tử sẵn sàng hạ cảnh giới để đấu với hấn nhưng kết quả đều không có gì khác nhau, toàn bộ bị hấn đánh bại thậm chí là chơi đùa.

Vì xung quanh có rất nhiều người nên không ai dám mạnh động mà chỉ có thể nhìn hấn rồi đi mà thôi.

Quay trở về nơi bế quan cũ, Đế Nguyên Quân ngồi xuống rồi bắt đầu nhìn lại những gì mình đã thu được. Lần này chắc chắn là một niềm vui lớn đối với

hắn.

Duy chỉ có mỗi nhẫn trữ vật của Trần Trầm Thiên thôi cũng đủ để hắn dùng được một thời gian rồi, nay lại có thêm nhiều người tham dự như vậy thì chắc hẳn sẽ có rất nhiều.

Đầu tiên, hắn phải phá bỏ được thần thức ấn ký trong mỗi cái nhẫn trữ vật này rồi mới có thể lấy đồ ra ngoài được.

Thời gian hai canh giờ!

Đế Nguyên Quân dùng chừng đó thời gian mới có thể phá bỏ được hết toàn bộ, tổng cộng hơn ba mươi cái.

Thần thức thả vào mỗi cái, Đế Nguyên Quân không khỏi giật mình, mặc dù họ rất chăm chú tu luyện nhưng tài phú không tệ một chút nào, có rất nhiều linh thạch cực phẩm và rất nhiều linh dược và đan dược.

Đế Nguyên Quân bắt đầu chọn ra những thứ có lợi nhất đối với mình rồi những thứ còn lại đều phân ra chuẩn bị đem ra ngoài đổi lấy linh thạch.

“Hừm, tổng được hơn hai mươi vạn cực phẩm linh thạch, ba mươi bình tam phẩm đan dược, mười bình tứ phẩm đan dược, hai tám cây linh dược tam phẩm, bốn cây linh dược tứ phẩm, một cây linh dược ngũ phẩm”.

“Lần này tiểu gia phát tài rồi”.

Thu giữ những thứ cần thiết vào bên trong, Đế Nguyên Quân trên mặt nở một nụ cười cực kỳ vui sướng.

“Còn những thứ không cần này chắc đổi cũng được một lượng linh thạch kha khá rồi”.

Ngay sau khi cất giữ, Đế Nguyên Quân vui vẻ ngồi dựa mình vào gốc cây, ánh mắt nhìn lên trời cao tận hưởng. Hít vào sâu một hơi, hắn nhắm mắt đánh một giấc khi nào không hay.

Đến khi tỉnh dậy, hắn mới giật mình. Bản thân trải qua nhiều chuyện và thương tích như vậy nên được ngủ một giấc thoải mái mang lại cho hắn một cảm giác không hề tệ một chút nào.

“Cũng phải tu luyện Tịch Diệt Kiếm Phổ lên đại thành là có thể trả nhiệm vụ được rồi”.

Nửa tháng sau!

Đế Nguyên Quân từ trong tu luyện tỉnh dậy, mặc dù trong thời gian bế quan hắn không có một chút đột phá nào nhưng kiếm chiêu được hắn tôi luyện mạnh mẽ hơn một tầng.

Nhiệm vụ hiện tại hắn cũng đã hoàn thành, bây giờ chỉ cần đến trả nhiệm vụ là có thể tiến vào bên trong Thiên Bảo Các được rồi.

Tìm đến vị trưởng lão hồi trước, lão vẫn như vậy, vẫn ngồi ở nơi này không một lần rời khỏi.

“Trưởng lão, ta đến trả nhiệm vụ”. Đế Nguyên Quân lên tiếng.

“Trả nhiệm vụ sao?”. Lão giả dần dần tỉnh dậy, ánh mắt lão nhìn lướt qua Đế Nguyên Quân rồi giật mình một cái.

“Tiểu tử, ngươi không hoàn thành được nhiệm vụ sao?”.

“Còn hơn hai tuần nữa mới hết hạn nên cứ cố gắng không cần trả nhiệm vụ sớm như vậy đâu”.

“Ta hoàn thành nhiệm vụ rồi”.

“Ừm, hoàn thành rồi sao?”. Lão giả kinh ngạc thốt một tiếng lớn. “Cái gì?”.

“Tiểu tử, ngươi đừng đùa ta chứ?”.

“Ta không đùa, có thể để ta trả nhiệm vụ nhanh một chút được không?”. Đế Nguyên Quân thấy hơi mất thời gian.

“Được rồi, ngươi có thể tiến vào bên trong, sẽ có người dẫn ngươi đi”.

Lão giả nổi xong, cánh tay vung nhẹ một cái, cánh cửa lớn ở bên ngoài mở ra, ánh mắt Đế Nguyên Quân liếc nhìn vào bên trong. Một màn đêm với ánh sáng lam mờ ảo ở sâu bên trong cực kỳ huyền bí.

Không chần chừ, Đế Nguyên Quân trực tiếp bước vào bên trong.

Ngay khi vừa đặt chân vào liền bị một người chặn lại.

“Ngươi đến đây trả nhiệm vụ?”.

“Đúng vậy?”. Đế Nguyên Quân lấy ra tờ nhiệm vụ cho lão già rồi trả lời.

“...”. Ngay sau khi đọc xong, lão già chết đứng người một lúc.

“Sao các ngươi lại bất ngờ như vậy, nó chỉ là một cái nhiệm vụ thôi mà?”.

“Hahaha. Thật không ngờ, đã lâu như vậy mới có người nhận cái nhiệm vụ này và có thể hoàn thành nó. Ta có hơon bất ngờ”. Lão già trên mặt không kiềm chế được niềm vui của mình. “Đi theo ta”.

Theo sau lưng lão già, cả hai đi một lúc cho đến khi tới một vách đá to lớn với hàng trăm hàng ngàn hàng vạn vệt kiếm lưu lại.

“Tiểu tử, ngươi có thể thôi diễn kiếm một lần, nếu có thể lưu giữ được trên này thì nhiệm vụ hoàn thành”. Lão già đi qua một bên rồi nói.

Đế Nguyên Quân gật đầu một cái rồi tiến lại gần.

Hai ngón tay chấp lại chỉ thành kiếm, cũng với kiếm khí mạnh mẽ trông không khác gì một thanh bảo kiếm cả. Không tốn thời gian hơn nữa. Hắn bắt đầu tung ra kiếm chiêu của mình, ba thức với ba mươi sáu kiếm chiêu.

Cạch cạch cạch!

Từ từ vung tay, Đế Nguyên Quân liên tục đánh ra ba mươi sáu kiếm. Mỗi một kiếm là vô tận kiếm khí tuôn trào, nó mãnh liệt đến mức có thể chạm đến sức mạnh của kiếm ý. Mặc dù chỉ là kiếm khí nhưng có thể mạnh ngang kiếm khí hình thức ban đầu rồi.

Lão già đứng ở ngoài quan sát mà ngây người, mỗi kiếm chiêu Đế Nguyên Quân tung ra trông không giống múa kiếm mà là dùng bút vẽ ra thành từng đường nét mỹ miều đến vậy.

Ba mươi sáu kiếm nối đuôi nhau tung ra.

Chưa đến mười hơi!

Đế Nguyên Quân hoàn toàn đánh ra hết, ánh mắt không một chút dời sắc nhìn về phía Kiếm Trác Bìa mà nở một nụ cười.

“Không để lại dấu vết”. Lão già lắc đầu, nói với giọng điệu thất vọng. “Nhiệm vụ ngươi thất bại rồi”.

“Thật vậy sao?”. Đáp lại, Đế Nguyên Quân lại hỏi ngược lại một cách chắc chắn. “Quan sát kỹ một chút là sẽ ra”.

Nói xong, Đế Nguyên Quân trực tiếp lấy một tấm lệnh bài thông hành vào Thiên Bảo Các tầng công pháp rồi đi ra ngoài. Bỏ mặc lại vị lão già đứng hình ở bên trong.

Thời gian ở bên trong trôi qua không biết là bao lâu, lão già vẫn đắm chìm vào bên trong Kiếm Trác Bìa, chợt. Có một vệt sáng từ bên trong bắn ra, trước mắt lão là hình dáng Đế Nguyên Quân đang múa kiếm, tổng cộng ba mươi sáu kiếm vừa chuẩn xác vừa uyển chuyển, vừa mạnh mẽ vừa yếu nhược.

“Thật diệu, thật là diệu...”. Chìm sâu vào vệt sáng này, lão già thốt ra.

Tiến vào tầng công pháp Thiên Bảo Các, Đế Nguyên Quân tay cầm lệnh bài nên đi vào một cách rất dễ dàng. Mặc dù mỗi lần sử dụng đều giới hạn chỉ có một canh giờ nhưng chừng đó đối với hắn là quá đủ rồi.

“Kẻ nào tiến vào Thiên Bảo Các tầng công pháp”. Từ phía trước vọng lại, thanh âm một lão già lớn tiếng quát.

Đi lại gần, Đế Nguyên Quân đưa ra lệnh bài của mình, ngay lập tức lão già đưa tay thu lấy rồi đẩy cửa lớn mở ra.

“Ngươi có một canh giờ để chọn một công pháp”.

Đế Nguyên Quân gật đầu rồi trực tiếp đi vào bên trong, vừa đặt chân đi vào, cánh cửa lớn sau lưng liền đóng chậm lại. Ánh mắt liếc nhìn xung quanh, nhưng đập vào mắt hắn chỉ là một màn đen và một vài ánh sáng hui hắt xung quanh mà thôi.

Ngẩng đầu, Đế Nguyên Quân mới kinh ngạc. Ở trên cao bố trí một trận pháp bao trùm toàn bộ cả phòng rộng lớn này. Và ở trên đó là những cuốn công pháp đang trôi nổi, di chuyển một cách bất định. Nó giống như mỗi công pháp đều có linh, mặc dù số lượng rất lớn, ít nhất cũng phải mấy ngàn, mấy vạn công pháp nhưng chúng cứ cách nhau một cách đều đặn không có dấu hiệu va chạm vào nhau.

Nhìn một lúc, Đế Nguyên Quân không chán chừ nữa mà vận sức rồi đạp không bay lên cao. Vừa nhảy lên, Đế Nguyên Quân không ngừng tản ra thần thức của mình bao phủ một khi vực rộng lớn để tìm kiếm.

Nhưng khiến hắn thất vọng là những công pháp xung quanh hắn không có một cuốn luyện thể pháp nào cả. Nhưng hắn vẫn chưa muốn dừng lại nên vẫn đạp không bay lên. Càng lên cao, công pháp xung quanh cũng mạnh mẽ hơn không ít.

Tại độ cao năm trăm mét, toàn bộ công pháp ở đây đều là Địa cấp công pháp nhưng vẫn không có bộ luyện thể pháp nào cả. Đế Nguyên Quân nhúu mày.

“Chẳng nhẽ bị lấy hết rồi sao?”.

Ánh mắt hắn nhìn lên cao, còn năm trăm mét ở trên cao. Đế Nguyên Quân nhìn thấy còn khoảng ngàn cuốn công pháp Thiên cấp đang trôi nổi. Không chán chừ, hắn muốn tiến lên cao. Nhưng vừa bước qua độ cao năm trăm mét, hắn bắt đầu cảm nhận được một cảm giác nặng nề đè nén giống như thân mang một quả tạ nặng kéo xuống.

Nhưng với chừng đó cũng không thể ngăn cản hắn, Đế Nguyên Quân vận sức một cái rồi đạp không đẩy bản người lên cao. Chỉ trong nháy mắt, Đế Nguyên Quân đã đi lên được hơn một trăm mét.

Tại nơi này, Đế Nguyên Quân cảm nhận được có hai cuốn công pháp luyện thể Thiên cấp hạ phẩm tương đối tốt nhưng đó vẫn chưa phải là lựa chọn cuối cùng. Ở trên cao có khả năng sẽ có thêm công pháp luyện thể nữa và có cấp bậc cao hơn.

Nên dù cho lao lên mà không có thì hắn có thể hạ xuống rồi chọn một cuốn ở trong đó.

Đạp không bay lên, Đế nguyên quân phát hiện trên này còn hơn mười cuốn Thiên cấp trung phẩm nhưng hắn vẫn chưa thấy ưng ý cho lắm nên quyết định leo lên tới đỉnh.

Không chán chừ, Đế Nguyên Quân tiếp tục đạp không lao lên. Nhưng ở độ cao chín trăm mét. Đế Nguyên Quân cảm giác hai chân bị kéo mạnh xuống như muốn đứt lìa.

Đế Nguyên Quân dừng lại, trong lúc hắn muốn hạ xuống thì trên đỉnh cao nhất có hai cuốn công pháp đứng cố định không hề có một chút cử động.

Điều này khiến Đế Nguyên Quân cảm thấy khó hiểu.

Cảm thấy tò mò, Đế Nguyên Quân gắng gượng bay lên, đến độ cao chín trăm năm mươi mét. Cơ thể bắt đầu truyền đến những thanh âm nứt gãy xương nghe thấy cực kỳ rõ ràng.

Khỏe miệng chảy ra một dòng huyết dịch tươi nóng, nhưng hắn cũng không hề dừng lại. Một lần nữa phải lực, Đế Nguyên Quân dốc sức bay lên tới đỉnh.

Càng tiến đến gần, tiếng nứt gãy xương càng lớn, cho đến khi đến độ cao một ngàn mét. Cơ thể đã không thể nhúc nhích được nữa. Hắn lúc này giống như một cái tượng chỉ có thể cử động mắt.

Bị trận pháp áp chế một cách triệt để, Đế Nguyên Quân không tài nào nhúc nhích được. Cuối cùng, Đế Nguyên Quân đánh ra thần thức của mình, mặc dù nơi này có thể đè nén được mọi thứ nên thần thức cũng chịu ảnh hưởng không hề nhẹ.

Đế Nguyên Quân cảm nhận cái đầu đau đớn khôn cùng, cảm giác đại não, linh hồn như muốn vỡ nát.

Đến khi thần thức chạm vào hai cuốn công pháp này thì đột nhiên có một vòng sáng bao bọc cơ thể hắn rồi thành linh biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Gia Là Siêu Cấp Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 102: Ngũ hành bá thể quyết

Bị ánh sáng trắng cuốn vào, Đế Nguyên Quân thần hồn nằm trôi lơ lửng trong một khoảng không rộng lớn mà xung quanh không có bóng dáng của bất cứ thứ gì.

“Đây là đâu?”.

Đang không hiểu chuyện gì xảy ra. Đế Nguyên Quân trên mặt lộ ra vẻ lo lắng.

“Tiểu tử, ngươi tỉnh dậy rồi sao?”.

Chợt, ở phía sau truyền đến một thanh âm cổ lão.

Quay người, trước mắt hắn. Bóng giáng một trung niên cao hơn tám thước đang đứng lơ lửng ở trên không, trên người mang một kim tuyến ánh bạc. Nhìn lên cao một chút, Đế Nguyên Quân muốn nhìn xem gương mặt của người này nhưng không thể thấy được bởi vì phía bên ngoài đã có một màn sương huyền ảo chặn lại.

Kỳ lạ hơn là hắn không thể cảm nhận được khí tức của người này nhưng ở trong tâm lại có một đáng sợ hãi, một đáng sợ yếu đuối đến đáng thương.

“Người là ai?”. Đế Nguyên Quân lên tiếng hỏi. “Tại sao ta lại ở đây?”.

“Hừm, thời gian qua đi đã không biết mấy trăm kỷ nguyên, nó quá dài để nhớ đến tên của ta là gì?”.

“Ta chỉ nhớ người đời thường gọi ta là Ngũ Hành Đại Đế”. Trung niên nhân trả lời. “Và đây là trong thần thức của ta”.

‘Đại Đế?’. Đế Nguyên Quân kinh nghi.

“Cũng đúng thôi. Nơi này xảy ra một trận đại chiến đánh sập thiên địa như vậy nên bị Thiên Đạo phong bế lại”.

“Người không tò mò vì sao lại không thể đột phá cực hạn Thánh cảnh hay sao?”.

“Ý người là?”. Đế Nguyên Quân vừa kinh ngạc vừa không hiểu người này đang nói về chuyện gì.

“Quả tình cầu trùng thì nhỏ yếu này như lại có một bí mật cực kỳ to lớn mà Thiên Đạo phải ngăn cản”. Trung niên nhân hồi tưởng lại rồi nói. “Đó là một thứ cực kỳ đáng sợ”.

“Nó đáng sợ đến mức nào?”. Đế Nguyên Quân tò mò.

“Tiểu tử, người còn quá nhỏ và nơi này giống như một nhà tù. Còn nhiều thứ bên ngoài mà người chưa biết được”.

“Cái thứ đáng sợ đó đã giết không biết bao nhiêu người như ta đây. Ngay cả Thiên Đạo cũng không thể giết nó mà chỉ có thể phong ấn nó mà thôi”.

“...”. Đế Nguyên Quân chết lặng.

“Bí mật này bị cấm cản nên ta không thể nói nhiều hơn. Tương lai thì người phải tìm ra rồi”.

“Người đưa ta vào đây để làm gì?”. Đế Nguyên Quân lên tiếng hỏi.

“Haizzz. Xem như ta với người có duyên đi, ta đã đợi ở đây đã quá lâu và sợi thần hồn này của ta cũng sắp tan biến”. Trung niên gương mặt trùng xuống. “May mà cuối cùng người đã đến”.

“Người đợi ta?”. Đế Nguyên Quân cảm thấy khó hiểu.

“Ta không đợi người mà là đợi người có duyên”.

“Trước đây cũng có không ít người có thể chạm đến độ cao này mà tìm đến ta nhưng không ai có thể tiến nhập vào bên trong này được”.

“Còn người thì khác. Trên người quán quanh bởi đạo tắc, mặc dù đã phong bế nhưng vẫn không thể giấu hết được. Còn thần thức người thì đặc biệt một chút, phải nói đúng hơn là linh hồn của người rất đặc biệt”.

“Người muốn ta giúp việc gì sao?”.

“Giúp ta thì không cần. Chỉ là, trong tay ta có hai cuốn công pháp mà ta rất tâm đắc”.

“Đáng tiếc ta chỉ tu luyện được nửa đường thì bị thứ đó giết chết, may mắn hai cuốn công pháp này không bị phá hủy mà còn rút ra của ta một sợi thần hồn mà tìm được đến đây”.

“Là hai cuốn công pháp bên ngoài sao?”. Đế Nguyên Quân hỏi.

“Không phải”. Trung niên nhân lắc đầu. “Đó chỉ là vẻ bề ngoài thôi, còn công pháp thật sự thì nằm trong tay của ta”.

“Hai cuốn công pháp này có một bộ là luyện thể pháp và một bộ là pháp quyết”.

“Bộ luyện thể được gọi là “Ngũ Hành Bá Thể Quyết”. Ý chỉ sử dụng lực lượng ngũ hành tu luyện nhục thân, đợi khi người tiếp nhận nó sẽ biết phải tu luyện như thế nào”.

“Bộ còn lại là “Vĩnh Sinh Bất Diệt Quyết”, lấy sức mạnh vĩnh hành làm đại đạo, lấy đại đạo diễn hóa vạn pháp”.

Ngũ Hành Đại Đế vừa nói vừa đưa tay chỉ lên trán Đế Nguyên Quân, chợt. Một luồng thần niệm dung nhập vào bên trong não hải. Đế Nguyên Quân nhìn một màn này mà chết lặng, hắn đã một phần nhìn thấy trận chiến năm xưa và sức mạnh của hai bộ công pháp này.

Từ ký tự cổ, từng hình ảnh luyện pháp bắt đầu hiện lên trong đầu.

“Thật là kỳ diệu”. Ngắm qua hai bộ công pháp này một lúc, Đế Nguyên Quân thốt lên đầy kinh ngạc.

“Hahaha. Tất nhiên, đây là bộ công pháp thượng cổ mà”. Ngũ Hành Đại Đế cười lớn. “Ta thấy ngươi đang tu luyện ‘Thập Nhị Thiên Công Đồ’, mới chỉ tu được một bức đầu tiên”.

“Có chuyện gì sao?”. Đế Nguyên Quân hỏi.

“Ta chỉ khuyên ngươi đừng tu luyện nó quá nhiều, tốt nhất chỉ dùng một bức thôi. Công pháp thú tộc không quá lợi cho con người tu luyện. Nhất là bộ công pháp của Thú Hoàng này, thật không đáng?”.

“Tại sao?”.

“Chắc ngươi hiện tại đã ngưng luyện thành hỗn độn chân nguyên rồi, nên có thể xem là có thành tựu. Nhất là qua những bức công đồ ở phía sau, nhưng tu luyện như vậy chỉ tốn thời gian mà thôi”.

“Luyện thành mười hai bức công đồ nhưng không tìm được chìa khóa để mở ra truyền thừa thực sự ở bên trong thì thật sự không đáng”.

“Chìa khóa đó làm sao để tìm được?”.

“Để như vậy thì Thú Hoàng năm xưa đâu tốn mấy trăm vạn năm tu luyện, cuối cùng cũng dừng lại ở bên ngoài mà thôi”.

“Còn chìa khóa đó thì ta không biết, đợi ngươi tu luyện đạt đến cường đại, nắm trong tay đại đạo thì có thể mở nó ra được”.

“...”. Đế Nguyên Quân không thể tin vào tai của mình.

“Nhưng ngươi cũng đừng buồn, bộ công pháp đó cùng với hai cái mà ta truyền cho ngươi đều có cùng đẳng cấp, nên cũng đừng có từ bỏ”. Ngũ Hành Đại Đế vừa nói, thần hồn hình thánh bắt đầu mờ ảo, đang chuẩn bị tan biến. “Thời gian ta không còn nhiều nữa, ta mong ngươi có thể đi đến cảnh giới tối cao nhất”.

“Và cũng cẩn thận thứ được phong ấn phía bên dưới”.

Nói xong, thần hồn Ngũ Hành Đại Đế hoàn toàn tan biến, thần thức Đế Nguyên Quân cũng vì thế mà bị đẩy ra ngoài.

Mở mắt thì nhìn thấy ở trên cao là bầu trời trong xanh, Đế Nguyên Quân giật mình bật dậy nhìn xung quanh thì thấy bản thân đã bị truyền tống ra ngoài lúc nào không hay.

“...”.

Chợt hần nhớ đến, niệm lại hai bộ công pháp vừa được truyền thụ kia rồi thở dài một hơi. Nó vẫn tồn tại ở trong đầu của hần.

Ngũ Hành Bá Thể Quyết!

Đế Nguyên Quân khoe miệng lầm nhảm pháp quyết, chợt. Trong quả tim hần cảm nhận được một thứ năng lượng cực kỳ bá đạo đang điên cuồng xoay chuyển. Cùng với đó, ba điểm sáng tương ứng với Kim, Thủy, Hỏa ở trong đan điền đang bị thu hút một cách kịch liệt.

Vút!

Ngay lập tức, ba điểm sáng này đột phá nhảy ra ngoài, chúng lặng yên một chút rồi bắt đầu xoay chuyển xung quanh người. Cùng với đó là một dòng năng lượng ngũ hành bắt đầu sản sinh rồi dung nhập vào bên trong quả tim dần dần hình thành năm điểm sáng ngũ hành bắt đầu dung nhập vào bên trong huyết khí giống như tìm đến được bình chứa của mình.

Chưa dừng lại ở đó, bộ luyện thể pháp này nó còn bá đạo hơn thế nhiều. Đế Nguyên Quân cảm nhận được huyết khí đang sục sôi ở trong người đang không ngừng tăng lên và bắt đầu trùng kích vách ngăn chuẩn bị đột phá.

Răng rắc!

Huyết khí bốc lên một cách mãnh liệt, phối hợp với ngũ hành chi lực của công pháp nó được tăng phúc một cách rất mạnh mẽ.

Một tiếng nứt vỡ vang lên, khí tức trên người hần lúc này bắt đầu tuôn ra không ngừng.

“Đột phá”.

Theo tiếng quát lớn, huyết khí trong người hần đột ngột tăng mạnh, nó trùng kích vào vách ngăn càng ngày càng mãnh liệt, sau một lúc từ trên những vết nứt đó dần dần mở ra.

Huyết khí men theo những vết nứt đang mở rộng đó mà không ngừng bành trướng. Cho đến khi vách ngăn cuối cùng bị hần phá vỡ hoàn toàn.

Cùng lúc đó, ngũ hành chi lực bắt đầu vận chuyển, nó kéo theo huyết khí nóng bỏng bay lên rồi hình thành một vòng xoáy màu đỏ tươi khổng lồ. Nó đang điên cuồng nghiền ép huyết khí rồi bắt đầu ngưng tụ thành từng giọt huyết tinh nhỏ giọt xuống bên dưới.

Bảy ngày sau!

Đế Nguyên Quân tiêu tốn bảy ngày mới có thể luyện hóa được hết lượng huyết khí nồng đậm ở trong người thì thu được hơn một trọng huyết tinh cực kỳ nồng đậm.

“Rốt cuộc cũng đột phá”.

Đế Nguyên Quân từ trong bế quan dần thức tỉnh, cảm nhận được huyết tinh đang lặng lẽ rung động ở trong người, hân vui mừng thốt ra.

"Công pháp này quá bá đạo".

Thít chặt nắm đấm, hân lúc này cảm nhận được nhục thân lúc này đã mạnh mẽ hơn gấp nhiều lần, giờ hân chỉ cần đánh ra một quyền thôi cũng đủ mạnh để liệt sát một đầu tam cấp hung thú rồi.

“Ta cũng nên quay trở về rồi”.

Đứng dậy, Đế Nguyên Quân ánh mắt nhìn hướng ở bên ngoài rồi nói.

Men theo con đường đi ra ngoài, Đế Nguyên Quân trông thấy đám đệ tử xung quanh vẫn đang nhìn hân với ánh mắt của một con hổ đói đang chờ con mồi vậy. Nhưng hân cũng không để ý đến mà đi thẳng một mạch ra ngoài.

Việc đầu tiên, Đế Nguyên Quân tìm đến Luyện Đan Đường. Trong tay hân còn mấy chục cây tam phẩm linh dược và ba cây tứ phẩm không dùng nên quyết định bán đi.

“Tiểu tử, ngươi lại đến đây làm gì?”. Trưởng quản nhìn thấy bóng dáng hân tiến vào, lên tiếng.

“Ta muốn bán một ít cây linh dược”.

“Ồ, đưa ra ta nhìn xem”.

Lấy ra một cái nhẫn trữ vật rồi ném cho trưởng quản, Đế Nguyên Quân nói. “Ngươi xem chùng này được tầm bao nhiêu linh thạch”.

“Ừm, số lượng không ít nhưng cũng không tệ”. Trưởng quản gật đầu. “Năm vạn cực phẩm linh thạch, ngươi thấy như thế nào?”.

“Uy, trưởng quản. Ngươi đang nói đùa ta hay sao?”. Đế Nguyên Quân lớn tiếng. “Chùng này ít nhất cũng phải sáu vạn cực phẩm linh thạch”.

“...”. Trưởng quản nổi giận. “Ngươi quá tham lam rồi, chùng này tôi đa chỉ có thể đổi được năm vạn linh thạch không hơn”.

“Xi, đúng là đám người luyện đan rất keo kiệt”. Đế Nguyên Quân xì miệng. “Năm vạn linh thạch cộng với một bình Tụ Khí Đan tam phẩm”.

“Hừ”. Trưởng quản hừ lạnh một tiếng, rồi lấy ra một bình đan dược và linh thạch đưa cho hân.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Gia Là Siêu Cấp Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 103: Tiểu Oanh trọng thương

Đế Nguyên Quân đang chuẩn bị rời đi thì cảm nhận được một tiếng bước chân thanh thoát nhẹ nhàng đang tiến lại gần.

“Sur đệ, không ngờ là ngươi đang đứng ở đây”. Dược Liên Anh tiến lại gần rồi lên tiếng.

“Một thời gian không gặp, sur tỷ trông ngày càng xinh đẹp nha”. Đế Nguyên Quân nở một nụ cười nhẹ rồi đáp.

“Ngươi chỉ được cái giềo miệng”. Dược Liên Anh vui vẻ cười nói. “Đúng rồi, không ngờ sur đệ ngươi thời gian này rất nổi nha”.

“Sao lại vậy?”. Đế Nguyên Quân không hiểu.

“Có ai trong nội môn mà không biết đâu”. Dược Liên Anh nở một nụ cười duyên dáng rồi tiếp tục nói. “Đánh với hơn hai mươi người cùng cảnh giới không một lần bại”.

“Ngươi nói xem, như vậy có nổi hay không?”.

“Hắc hắc, chẳng qua tiểu gia quá anh tuấn đó mà”. Đế Nguyên Quân nở một nụ cười lớn, nói với giọng điệu tự hào.

“...”. Dược Liên Anh lắc đầu. “Ta chuẩn bị ra ngoài làm nhiệm vụ, không biết sư đệ có muốn đi cùng hay không?”.

“Nhiệm vụ gì?”.

“Đến Nhan gia tộc đón một người tên là Nhan Tiểu Tiểu”.

“Nhan Tiểu Tiểu, cái tên này hình như đã nghe ở đâu rồi thì phải”. Đế Nguyên Quân suy nghĩ một lúc rồi trả lời. “Đúng lúc ta cũng muốn đến Mộng gia, nhiệm vụ này ta đi cùng ngươi”.

“Như vậy thì thật tốt”. Dược Liên Anh tỏ vẻ vui mừng quá mức.

Điều này khiến Đế Nguyên Quân có một chút nghi ngờ, nhìn về mặt Dược Liên Anh, hẳn có thể đoán ra được người này đang giữ kín chuyện gì đó.

“Khi nào ta bắt đầu đi vậy sư tỷ?”.

“Ngay bây giờ”.

“Sao gấp quá vậy?”. Đế Nguyên Quân càng thêm nghi ngờ nói.

“Do ta lỡ tay bóc nhiệm vụ xuống rồi”. Dược Liên Anh đưa tờ nhiệm vụ ra, gương mặt xinh đẹp nở một nụ cười trông miêng cường nói.

“Được rồi, đi thì đi”.

Nhan chóng đi ra ngoài, Dược Liên Anh điều khiển phi kiếm của mình đưa Đế Nguyên Quân bay thẳng ra bên ngoài đại trận ở ngoài cùng.

Trên tay lấy ra một tấm bùa thông hành ném lên, ở phía trên đại trận bắt đầu mở ra một cái lỗ đủ lớn để hai người đi ra ngoài.

“Sư tỷ, ngươi có chuyện gì giấu ta đúng không?”. Vừa đi ra ngoài chưa được bao lâu, Đế Nguyên Quân lên tiếng hỏi. Ánh mắt hắn kiên định nhìn chăm chăm

Dược Liên Anh cúi gằm đầu, nằng thò dài một hơi rồi nói. “Ngươi biết Trần Trầm Nghiêm không?”.

“Là tên đứng thứ ba trong đệ tử nội môn đúng không?”. Đế Nguyên Quân trả lời.

“Đúng vậy, hắn đang nhắm đến ngươi”. Dược Liên Anh sắc mặt âm trầm nói.

“Tại sao?”. Đế Nguyên Quân không hiểu chuyện nên hỏi ngược lại.

“Lúc trước tên Trần Trầm Thiên đặt cược, trong đó có một thứ mà Trần Trầm Nghiêm rất cần”.

“Ồ, cái này sao?”. Nghe nói vậy, Đế Nguyên Quân nhớ đến rồi lấy ra từ trong nhẫn trữ vật một cái lọ đan dược nhỏ bằng nắm tay.

“...”. Dược Liên Anh gật mình nói. “Ngươi biết cái này từ trước rồi sao?”.

“Tất nhiên”. Đế Nguyên Quân đáp. “Phá Cách Đan, tứ phẩm đan dược”.

“Chắc Trần Trầm Nghiêm cần cái này để đột phá bình cảnh?”.

“Sư đệ ngươi trông thì vậy nhưng thật sự rất thông minh nha”.

“Nhưng cái này cũng khiến ngươi gặp khó khăn không ít đâu”. Dược Liên Anh lên tiếng khuyên ngăn. “Chắc chắn tên kia sẽ ra tay với ngươi đó sư đệ”.

“Thì sao?”. Đáp lại, Đế Nguyên Quân trả lời một cách thản nhiên như không có chuyện gì xảy ra.

Ngay sau đó, hắn lấy ra viên “Phá Cách Đan” đưa vào miệng rồi nhai ngấu nghiến hừ đang ăn kẹo.

“Ừm, cái này vị không tồi, mặc dù hơi đắng một chút nhưng cũng xem là mỹ vị”.

“Này, sư đệ. Ngươi thật sự không sợ hắn sao?”. Dược Liên Anh kinh nghi nói.

“Hắn trong mắt ta chẳng là gì cả?”. Đế Nguyên Quân trả lời với giọng điệu chắc chắn. “Nếu dám đến thì ta chơi chết hắn”.

“Sư tỷ, trước tiên ngươi có thể đến Mộng gia được hay không?”.

“Ngươi đến đó làm gì?”. Dược Liên Anh tò mò hỏi.

“Ta đến mang một tiểu tham ăn đi”. Đế Nguyên Quân nở một nụ cười rồi nói. “Lúc đến thì sư tỷ gọi ta một cái nha, ta bề quan chuẩn bị đột phá chút”.

“Được rồi”. Dược Liên Anh gật đầu.

Nuốt xuống đan dược tứ phẩm, Đế Nguyên Quân cảm nhận được một lượng linh khí và dược lực cực kỳ mạnh mẽ đang không ngừng dung nhập vào khắp nơi trong cơ thể.

Ở trong đan điền, tôn Côn Bằng cảm nhận được linh khí và dược lực đang không ngừng tuôn vào khiến nó phấn khích không ngừng. Suốt một thời gian, Đế Nguyên Quân chỉ chuyên tâm vào luyện thể mà bỏ quên đi cảnh giới hiện tại của mình.

Với lượng linh khí nồng đậm như này và cảnh giới của hắn đã đạt đến viên mãn suốt một thời gian dài nên lực lượng được ngưng tụ là cực kỳ nồng đậm. Mượn thêm dược lực hỗ trợ đột phá. Đế Nguyên Quân hẳn chắc chắn là việc đột phá sẽ không gặp quá nhiều khó khăn.

Hắn không chỉ có thể đột phá thêm một tiểu cảnh giới mà còn có thể gia tăng được một lượng chân nguyên củng cố cảnh giới vẫn rất dư giả.

Vù vù!

Thình lình, một trận phong bạo từ trên người Đế Nguyên Quân mạnh mẽ bắn ra ngoài khiến Dược Liên Anh điều khiển phi kiếm rung lắc không ngừng.

Ánh mắt kinh ngạc của nàng nhìn qua, thấy Đế Nguyên Quân vẫn còn đang ngồi bệ quan nhưng khí tức trên người của hắn khiến nàng không khỏi giật mình. Mặc dù cảnh giới của hắn chỉ là Ngưng Hải cảnh tầng năm nhưng lượng chân nguyên đang tỏa ra một lượng rất lớn.

Nó thậm chí còn mạnh mẽ hơn rất nhiều so với Ngưng Hải cảnh tầng thứ chín, thậm chí có thể sánh ngang được Thiên Địa cảnh tầng thứ nhất.

‘Sur đệ đúng là quái vật’.

‘Phùng trưởng lão đã từng nói hắn là cùng cảnh giới vô địch, không ngờ thật là vậy?’.

Đi thêm được một lúc, Dược Liên Anh dần giảm tốc độ phi kiếm lại rồi hạ thấp xuống bên dưới.

“Đến rồi sao?”. Chợt, Đế Nguyên Quân từ phía sau lên tiếng.

“Ừm, ta đứng trước cổng vào của Mộng gia tộc rồi”. Dược Liên Anh gật đầu.

Trước mắt hai người, một dãy tường rào được xây dựng rất cao che phủ hầu như hết tầm nhìn ở bên trong, ở chính giữa là một cái cổng rất lớn được làm từ Huyền Đăng Mộc, là một loại cây cực kỳ trân quý. Giá của nó được bán ra ít nhất cũng phải mấy vạn linh thạch cực phẩm.

“Ta đi vào thôi”.

Cảm nhận được khí tức của Mộng Linh Nhi và khí tức của Tiểu Oanh chậm chạp ở bên trong, Đế Nguyên Quân không chần chừ mà kéo tay Dược Liên Anh đi vào.

“Dừng lại”. Thanh âm hai tên canh cổng đệ tử lớn tiếng quát. “Không phải người của Mộng gia không thể vào.”.

“Vào nói với Mộng Linh Nhi báo có người tên Vô Lương tới gặp”. Đế Nguyên Quân liếc mắt nhìn chằm chằm hai tên canh cửa rồi nói.

“Hừ, ở đâu đến một đứa nhóc con. Dám gọi Linh Nhi tiểu thư vô lễ?”. Một tên canh cổng lớn tiếng quát.

Bị một tên đệ tử nhỏ bé lớn tiếng quát, Đế Nguyên Quân ánh mắt nổi lên một sợi sát ý. “Mộng Linh Nhi đứng trước mặt ta cũng không dám nói như vậy”.

“Một tên đệ tử tầm thường như ngươi”. Đế Nguyên Quân tức giận. “Dám sao?”.

Răng rắc!

Lời nói vừa dứt, thân thể Đế Nguyên Quân chợt lóe lên một cái liền đứng ngay trước mặt tên đệ tử kia rồi đưa cánh tay lên bóp chặt cổ hắn vận lực một cái. Một tiếng xương bị bóp nát vang lên.

“Ahhhhh... Giết người rồi”. Tên đệ tử còn lại nhìn một màn này mà sợ hãi, hai hàng nước mắt dần chảy xuống, hắn không kiềm chế được mà tè cả ra quần rồi la lớn.

“Ồn ào”.

Đế Nguyên Quân hạ giọng, cánh tay nhẹ nhàng vung qua một cái, một đường kiếm khí trên đầu ngón tay bắn ra đâm thẳng vào chính giữa đầu tên đệ tử.

Bị kiếm khí đâm xuyên đầu, tên đệ tử ngay lập tức mất đi sinh mệnh mà ngã gục xuống đất.

“Vào thôi”.

Giải quyết xong hai tên đệ tử, Đế Nguyên Quân đẩy mạnh cửa rồi tiến vào bên trong.

Hắn ra tay giết hai tên đệ tử gây ra một động tĩnh rất lớn. Ngay lập tức, đám đệ tử ở bên trong cũng bắt đầu xông ra ngoài rồi chặn một vòng ở phía trước.

“Kẻ nào to gan dám tại Mộng gia lại dám ra tay giết người?”. Một tên đệ tử cao lớn lớn tiếng quát.

“Mộng Linh Nhi, ta đến đây rồi sao còn chưa ra?”. Không kiềm chế được cơn nóng giận, Đế Nguyên Quân đẩy mạnh khí tức trên người rồi quát lớn một tiếng. Thanh âm mang theo hỗn độn chân nguyên mạnh mẽ vang vọng khắp nơi.

“...”. Ở bên trong, một bóng dáng nữ tử thướt tha đang di chuyển bỗng nghe tiếng gọi này liền giật mình đứng lại.

“Giám vô lễ với tiểu thư”. Tên đệ tử cao lớn tức giận quát. “Lên giết chết hắn cho ta”.

“Dừng tay”.

Đám đông đệ tử định lao lên thì bị một tiếng quát lớn từ phía sau truyền đến. Thân ảnh nữ tử hồi hải chạy ra, Mộng Linh Nhi trên gương mặt chảy xuống một vài giọt mồ hôi lo lắng.

“Các người lui xuống”. Mộng Linh Nhi ra hiệu cho đám đệ tử lui xuống rồi quay qua nở một nụ cười rồi nói. “Vô Lương sư phụ, người đến sao không nói trước với ta một tiếng”.

“Không cần nói nhiều, ta đến đón Tiểu Oanh đi”. Đế Nguyên Quân ánh mắt sắc bén liếc nhìn một cái khiến toàn thân Mộng Linh Nhi run lên một cái, cảm giác sống lưng lạnh ngắt với một cảm giác áp bức mãnh liệt đè xuống.

“Ta dẫn người vào bên trong”. Mộng Linh Nhi nuốt xuống một ngụm khí lạnh, khóe miệng hơi run rẩy rồi nói.

Nhanh chóng tiến vào bên trong, Đế Nguyên Quân cảm nhận được khí tức của Tiểu Oanh đang rất yếu ớt. Hắn không còn để ý đến Mộng Linh Nhi mà trực tiếp phá cửa đi vào.

Nhìn thấy thân thể Tiểu Oanh bị thương rất nghiêm trọng, Đế Nguyên Quân ánh mắt không kiềm chế được mà toát ra một lượng sát ý kinh khủng bao trùm toàn bộ biệt viện.

Đứng bên cạnh, Mộng Linh Nhi cơ thể đang không ngừng run lên trông rất sợ hãi, còn Dược Liên Anh mạnh mẽ hơn một chút, nàng cố gắng chống đỡ lượng sát ý này nhưng trên gương mặt lộ ra vẻ trắng bệch.

“Là ai làm?”. Thanh âm Đế Nguyên Quân âm trầm nhưng chứa đựng sát cơ cực kỳ to lớn.

“Là... là...”. Mộng Linh Nhi khóe miệng run rẩy.

“Ta hỏi người là ai làm?”. Thấy đáng vẻ Mộng Linh Nhi, Đế Nguyên Quân lớn tiếng quát.

“Trong lúc ta đi vắng, tiểu đệ hắn đưa Tiểu Oanh ra ngoài nhưng lại bị người Ngô gia chặn lại”. Mộng Linh Nhi cúi gằm đầu.

“Ta chỉ cần biết là kẻ nào?”. Lời nói nặng nề mang theo một lượng sát ý kinh khủng.

“Là Ngô Thiên Thanh”. Mộng Linh Nhi run rẩy nói.

--

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Gia Là Siêu Cấp Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 104: Tam đầu

“Sư đệ, người bình tĩnh một chút”. Dược Liên Anh một tay đặt lên vai Đế Nguyên Quân rồi hạ giọng nói.

“Sư tỷ, ta nhờ người làm việc này được không?”. Đế Nguyên Quân nuốt cơn giận trong người xuống, quay qua hỏi.

Dược Liên Anh không từ chối mà gật đầu đồng ý.

“Giúp ta luyện một viên đan dược ngũ phẩm Sinh Mệnh Đan”.

“Đan dược ngũ phẩm, ta cao nhất cũng chỉ luyện được đan dược tứ phẩm mà thôi”. Dược Liên Anh thở dài một hơi rồi nói. “Ta hiện tại muốn luyện được nó còn khó hơn cả lên trời”.

“Với cả ta chưa từng nghe qua loại đan dược này bao giờ?”.

“Không sao. Ta sẽ ở bên cạnh hộ pháp”. Đế Nguyên Quân ánh mắt kiên định đáp.

“Mộng Linh Nhi, ta đưa ngươi danh sách linh dược cần, trong vòng một ngày phải thu mua đầy đủ nếu không...”. Ánh mắt Đế Nguyên Quân liếc nhìn khiến toàn thân Mộng Linh Nhi run lên.

“Được... Được”. Khóe miệng nàng lẩm bẩm nói.

“Sư đệ, ngươi...”. Dược Liên Anh đang định nói chuyện gì thì bị Đế Nguyên Quân cắt ngang.

“Ta biết ngươi đang định nói gì?”.

Nói xong, Đế Nguyên Quân lấy ra một viên Dưỡng Thương Đan tam phẩm bóp nát rồi dùng chân nguyên đẩy nhẹ vào bên trong miệng Tiểu Oanh rồi hộ pháp bắt đầu luyện hóa.

Ngay lập tức, hiệu quả của đan dược dần phát tán. Thương thể trên cơ thể Tiểu Oanh đang lành lại một cách nhanh chóng nhưng khí tức sinh mệnh của nó vẫn còn rất nhỏ yếu, nó chỉ có thể nhúc nhích nhẹ hai cánh một cái mà thôi.

“Sư tỷ, nhờ ngươi ở đây một lát, ta ra ngoài có chuyện cần giải quyết”. Thấy thương thể Tiểu Oanh đã đỡ hơn một chút, Đế Nguyên Quân quay qua nói.

“Chú ý cẩn thận”. Dược Liên Anh gật đầu.

Đi ra ngoài, Đế Nguyên Quân trong ánh mắt dạt dào sóng dữ có thể nhấn chìm tất cả mọi thứ. Theo hiểu biết thì Mộng gia và Ngô gia không cách quá xa nên rất nhanh sẽ có thể đến nơi.

Men theo con đường, Đế Nguyên Quân thần thức trải rộng ra ngoài bắt đầu tìm kiếm. Nhưng đi một lúc lâu vẫn không nhìn thấy bóng dáng Ngô Thiên Thanh ở đâu cả.

Nhận thấy việc cứ đi tìm như thế này không mấy hiệu quả, Đế Nguyên Quân liền tìm đến một tòa trà lâu ở đối diện cổng lớn của Ngô gia ngồi chờ đợi.

“Hahaha. Ngay hôm qua tên Mộng Vân Huyền đúng là đen đui”.

“Đi đâu lại gặp đúng đám người Ngô Thiên Thanh”.

“Bị đánh cho thừa sống thiếu chết, còn có sủng vật của hắn nữa chứ”.

“Chỉ là nhất phẩm đỉnh phong hung thú cũng dám đứng trước mặt đám người kia giờ vuột”.

“...”.

Vừa tiến vào bên trong trà lâu, Đế Nguyên Quân nghe thấy một nhóm người đang bàn tán rất náo nhiệt.

“Các ngươi có thể nói rõ hơn được không?”. Đế Nguyên Quân trực tiếp lấy ra một ngàn viên cực phẩm linh thạch để trên bàn rồi nói.

“Hahaha, tiểu huynh đệ này ra tay thật sáng khoái”.

“Ngày hôm qua, nhóm người gồm có Ngô Thiên Thanh, Hoàng Chấn Nam, Lê Thiên Tài. Cả ba người đều là thiên kiêu của gia tộc. Bọn họ đang tản bộ trên đường thì gặp Mộng Vân Huyền đang dẫn theo sủng vật ra ngoài dạo chơi”.

“Không biết cả hai bên xảy ra chuyện gì đó rồi lao vào đánh nhau”.

“Cái tên Mộng Vân Huyền kia cũng thật là bá đạo, một đầu ba nhưng vẫn kéo dài được hơn hai trăm chiêu mới chịu thua”.

“Thê thảm hơn là đầu sủng vật kia. Cực phẩm, bị Ngô Thiên Thanh đánh cho gần chết, may là có người Mộng gia đến kịp chứ không thì nó bị giết rồi”.

“...”.

Nghe tên này kể lại, sát ý ở trong mắt Đế Nguyên Quân ngày càng dạt dào, mặc dù không phát tán ra ngoài nhưng những người xung quanh cũng cảm nhận được bầu không khí nặng nề đang đè xuống.

Một lúc lâu sau!

Từ trong cổng Ngô gia đi ra, một nhóm bốn người từ bên trong ra ngoài. Dẫn đầu nhóm người này là một nam tử có tuổi tác còn rất nhỏ, khoảng mười sáu tuổi. Vóc dáng cực kỳ không ngô tuấn tú, trên lưng nam tử còn mang theo một trường thương trông khí chất vô cùng.

Đi ở phía sau, ba tên đệ tử Ngô gia ngoan ngoãn đi theo sau.

Khí tức của họ ai ai cũng là Ngưng Hải cảnh cao tầng, lực lực đều đạt đến tầng tám tầng chín. Cực kỳ mạnh mẽ.

Đế Nguyên Quân ánh mắt nhìn theo phương hướng đám người rời đi thì trông thấy họ dường như đang đi ra khỏi thành. Thấy họ mang theo vũ khí, Đế Nguyên Quân chắc chắn những người này đang muốn đi ra ngoài săn giết hung thú.

Không chân chừ, Đế Nguyên Quân để lại một viên cực phẩm linh thạch rồi đi theo sau, hướng bên ngoài thành mà đi.

“Công tử, mục tiêu hôm nay là gì?”. Đi ra khỏi cổng thành, một người đi phía sau lên tiếng hỏi.

“Ừm, giết một đầu tam cấp đỉnh phong hung thú, hoặc cũng có thể là tứ cấp sơ giai hung thú cũng được”. Ngô Thiên Thanh trả lời.

“Nay ta không đợi hai người kia sao?”.

“Hừ, hai tên phế vật đó thì nói làm gì, ngay cả Mộng Vân Huyền cũng không đánh thắng được thì đi với ta làm gì”.

“Công tử nói phải”.

Nhóm người vừa đi vừa cười nói rôm rả. Nhưng khi đi được hai dặm phía bên ngoài, bốn người thỉnh thoảng dừng lại mà lớn tiếng quát.

“Kẻ nào?”.

“Ồn ào”. Đáp lại, một thanh âm băng lãnh vang lên. Ngay sau đó, một đợt kiếm khí từ trên đầu ngón tay bắn ra đâm xuyên qua đầu tên đệ tử vừa nói. Ngay lập tức, cơ thể hắn mất đi sinh cơ nằm bất động trên nền đất.

Một màn này khiến những người còn lại phải giật mình sợ hãi.

“Ngươi là ai?”. Một tên đệ tử kìm xuống nỗi sợ, lớn tiếng nói. “Không biết bọn ta là người Ngô gia hay sao?”.

“Chỉ một Ngô gia còn con mà cũng huyênh hoang trước mặt ta”.

Xiu xiu!

Một thanh âm sắc bén bay xé gió vang lên. Một tên đệ tử nữa ngã xuống. Trên trán hắn xuất hiện một cái lỗ máu đâm xuyên qua đầu mà tử vong. Gục xuống nền đất, gương mặt hắn vẫn hiện lên vẻ kinh hãi đến tột độ, hắn chết mà không được nhắm mắt.

Tiếp một màn này, hai người bắt đầu run sợ.

Tên đệ tử còn lại sợ hãi đến mức mà hai chân đứng còn không vững nữa mà ngã khụy xuống nền đất, ánh mắt nhìn Đế Nguyên Quân giống như nhìn thấy tử thần. Khóe miệng hắn run rẩy, thanh giọng ngắt quãng phát ra. “Xin đừng giết ta, đừng giết ta”.

Xiu!

Ngay khi hắn vừa dứt lời, một đạo kiếm khí khác bắn ra, trực tiếp đánh vào chính giữa trán. Chỉ trong nháy mắt, ba tên đệ tử Ngưng Hải cảnh tầng bảy bị giết một cách quá dễ dàng.

Gồng mình đứng vững, Ngô Thiên Thanh cắn chặt môi, hai tay thất chặt run rẩy, ánh mắt cố gắng không rung động nhìn chằm chằm Đế Nguyên Quân không rời.

Mỗi một bước chân Đế Nguyên Quân bước lên thì hắn cũng đồng thời lùi xuống một bước, cố gắng giữ một khoảng cách an toàn.

“Ngươi là...”. Chợt, nhìn Đế Nguyên Quân một lúc, Ngô Thiên Thanh khóe miệng run run nói ra. “Vô Lương”.

Nói đến đây, hắn còn rung động hơn nữa. Một hình ảnh ca ca hắn hiện lên, bị Đế Nguyên Quân chèn ép đủ điều khiến một người được xem là thiên kiêu bỗng một ngày bị tâm ma chiếm bóng, từ một cường giả rất có tương lai nhưng trong một ngày lại biến thành một tên phế vật từ bỏ tu luyện.

Cảnh giới cũng vì thế mà giảm xuống một cách chóng mặt.

Và người gây ra chuyện đó không ai khác ngoài hắn, Đế Nguyên Quân. Một người chỉ có cảnh giới Ngưng Hải Cảnh tầng thứ hai mà thôi, nhưng có thể vượt bảy cái tiểu cảnh giới mà đánh bại được Ngô Tuyền chuẩn bị nhập Thiên Đố.

Lúc hắn chứng kiến trận đấu đó cũng không thể tin được vào mắt của mình. Một người ca mạnh mẽ, một người mà hắn cố gắng đi theo nhưng đã bị người đứng trước mặt này gây ra.

Đáng lý khi nhìn thấy Đế Nguyên Quân, hắn phải điên cuồng, phải tức giận, phải giết chết hắn để giúp ca ca. Nhưng ngay khi đối diện, trong thâm tâm lại bị một màn đen rộng lớn bao trùm. Mọi chiến ý, mọi sự cố gắng cũng bị tan biến.

Hắn chỉ nhận thức được người đang đứng ở trước mắt này là một kẻ cực kỳ đáng sợ, đáng sợ nhất mà hắn từng thấy ở trong đời. Một cảm giác tử vong trong mắt hiện hữu rất rõ ràng. Cho dù hắn có làm gì đi nữa cũng không thể ngăn chặn được.

Ngô Thiên Thanh lùi lại cho đến khi sau lưng bị một cây lớn chặn lại, đối mặt với những bước chân Đế Nguyên Quân đang tiến lại gần, hắn đã sợ hãi đến mức mà không còn ý chí để chạy nữa.

Dần ngồi xuống đất, Ngô Thiên Thanh ánh mắt run rẩy rồi chảy xuống hai hàng nước mắt, khóe miệng hắn mở lớn nhưng khó nói thành lời.

“Ta chưa từng đối đầu với ngươi”.

“Tại sao lại muốn giết ta?”.

Đế Nguyên Quân không trả lời mà hướng từng bước chân tiến lại gần, ánh mắt dạt dào sát ý khiến toàn thân Ngô Thiên Thanh run rẩy, cảm giác toàn thân như đang nằm trong một cái quan tài được làm từ băng tuyết. Cực kỳ lạnh lẽo, nó lạnh đến mức mà làm tim hắn muốn ngừng đập.

“Là do Mộng Vân Huyền”.

“Tha cho ta, ta sẽ không bao giờ động vào người của Mộng gia nữa”.

Ngô Thiên Thanh khóc lóc cầu xin thảm thiết nhưng đối diện với một người đã nhìn hắn với ánh mắt tử vong thì mọi cố gắng, mọi lời nói cũng hoàn toàn vô nghĩa.

“Ta sẽ đưa...”.

Lời nói chưa kịp dứt, Ngô Thiên Thanh bỗng co giật một cái rồi gục hẳn xuống. Quả đầu bị kiếm khí sắc bén mạnh mẽ cắt đứt.

Giết Ngô Thiên Thanh rồi nhưng trong người Đế Nguyên Quân vẫn cảm nhận được một luồng tức giận vẫn chưa hề giảm xuống, vẫn còn hai người nữa mà hắn cần phải giải quyết.

Hai tên kia mặc dù không phải người của ngũ đại gia tộc nhưng gia tộc của họ cũng thuộc dạng nhất lưu, thực lực tại Tây Vực cũng cực kỳ mạnh mẽ, có Thánh giả tọa trấn.

Nhưng trong mắt Đế Nguyên Quân, hai gia tộc này cũng không khác gì một con kiến có thể dễ dàng bị hắn hủy diệt một cách dễ dàng.

Thân ảnh lóe lên một cái, Đế Nguyên Quân như hòa mình vào không khí mà tiêu biến đi, khí tức của hắn cũng không thể cảm nhận được.

Một ngày này, toàn bộ Thiên Thành hoàn toàn rung động.

Chỉ trong một ngày, tam đại thiên kiêu của ba gia tộc lớn bị giết chết. Thủ pháp đã giết cả ba người đều chung một điểm, toàn bộ bị kiếm khí mạnh mẽ chém đứt đầu.

- - -

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Gia Là Siêu Cấp Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 105: Nguyên Anh cảnh tìm đến

Ngày hôm sau!

Đế Nguyên Quân giải quyết ba người kia xong rồi quay về, đẩy cửa tiến vào.

“Sư đệ, ngươi về rồi”. Dược Liên Anh nở một nụ cười nhẹ nói.

“Ừm, đan dược đã chuẩn bị xong rồi sao?”. Đế Nguyên Quân nhìn về phía khay lớn rồi nói.

“Đã đủ”. Dược Liên Anh vẻ mặt hơi ngưng lại. “Thật sự phải luyện ngũ cấp đan dược sao?”.

“Tốt nhất vẫn phải là ngũ cấp đan dược, nếu không tỷ lệ tỉnh dậy của nó sẽ khó hơn”. Đế Nguyên Quân gật đầu.

“Sư tỷ, ngươi vẫn mang theo đan lô chứ”.

“Ta có mang theo”. Dược Liên Anh lấy ra một cái đan lô cao hơn hai mét với những hoa văn được đúc tạo cực kỳ tỉ mỉ và còn có những tấm phù triệt tam phẩm được khắc rất chuẩn xác ở bên trong trông cực kỳ đắt giá.

Đánh giá đan lô này qua một lượt, Đế Nguyên Quân gật đầu nhận định.

“Vậy bắt đầu đi”. Đế Nguyên Quân lên tiếng.

Lời nói vừa dứt, Đế Nguyên Quân một tay đưa lên rồi kết ấn, ngay lập tức, phía bên trong căn phòng xuất hiện một cái trận pháp mờ ảo bao trùm. Một màn này khiến Dược Liên Anh không khỏi kinh ngạc.

“Tụ Linh Trận”. Dược Liên Anh hỏi. “Sur đệ, người cũng là trận pháp đại sư?”.

“Hơi hiểu biết một chút mà thôi”. Đế Nguyên Quân đáp. “Nhanh bắt đầu thôi”.

Dược Liên Anh gật đầu, từ trong lòng bàn tay, hai đốm lửa màu lam nhạt bốc lên. Một cảm giác lạnh lẽo ở bên ngoài toát ra nhưng bên trong lại cực kỳ nóng bỏng. Đây hẳn Băng Lam Hỏa hướng phía bên dưới đan lô thiêu đốt, Dược Liên Anh quay qua nói.

“Sur đệ, người bỏ linh dược vào đi”.

Đế Nguyên Quân gật đầu, mang theo khay lớn ở trên tay, nhảy lên cao, hần mở nắp đan lô rồi thả xuống đồng loạt hết toàn bộ.

Ngay sau đó, Đế Nguyên Quân bắn ra Hỗn Độn Tử Hỏa của mình xâm nhập vào bên trong rồi thiêu đốt từng loại linh dược ngăn không cho chúng xung khắc với nhau.

Dược Liên Anh đã từng nhìn thấy cách hần luyện chế như thế này rồi nhưng vẫn khó lòng mà làm quen cảm giác này được. “Ngũ cấp đan dược mà hần xem như đang nấu nước tắm sao?”.

Thiêu đốt linh dược đến lúc hòa tan chúng thành bột mịn, Đế Nguyên Quân bắt đầu thu tay rồi tiếp tục thiêu đốt ở trên miệng của đan lô ngăn không cho dược lực phát tán ra ngoài.

Đồng thời, Đế Nguyên Quân còn truyền vào hỗn độn chân nguyên rồi bắt đầu hòa trộn, chợt. Một làn gió mãnh liệt ở bên trong đan lô đẩy bắn ra ngoài, dược lực mạnh mẽ bùng phát.

Dược Liên Anh bị lượng dược liệu mạnh mẽ này làm cho giật mình, nhưng nâng nhìn về phía Đế Nguyên Quân thấy hần vẫn chưa có dấu hiệu dừng lại nên vẫn tiếp tục thúc dục Băng Lam Hỏa.

Nấu luyện thêm hai canh giờ!

Ngũ cấp đan dược đã khiến cả hai người hao hụt một lượng lớn tinh khí và chân nguyên rất lớn, chịu hao tổn quá nhiều, trên gương mặt cả hai dần trở nên trắng bệch. Nhưng quá trình luyện đan vẫn phải được tiếp tục.

Ngay khi đan dược sắp thành hình, Đế Nguyên Quân thành linh thu tay rồi nhảy lên. Mở nắp đan lô rồi cắt một vết trên cổ tay để huyết dịch chảy xuống hòa trộn cùng với đan dược.

“...”.

“Được rồi, bắt đầu ngưng đan đi sư tỷ”. Đế Nguyên Quân nhảy xuống rồi nói.

Dược Liên Anh gật đầu một cái rồi lớn tiếng quát. “Ngưng đan”.

Ngay sau tiếng quát lớn đó, ở phía bên trong đan lô như cảm ứng được ý nghĩ của Dược Liên Anh nên những tấm phù triệt bắt đầu phát huy tác dụng của mình.

Rầm!

Chợt, một tiếng nổ lớn vang lên. Cái nắm lớn cũng bị tiếng nổ lớn này bị nổ văng ra ngoài, kéo theo phía sau là một làn khói trắng bốc lên nghi ngút và một mùi hương đan dược mạnh mẽ bốc lên.

“Thành rồi sao?”. Nhìn vào bên làn khói, Dược Liên Anh chờ đợi nói.

Đứng ở bên cạnh, Đế Nguyên Quân trên gương mặt lộ ra vẻ mong đợi.

Ngay khi làn khói tan biến liền để lộ ở bên trong một viên đan dược màu đỏ tươi đang lơ lửng ở trên không, khí tức ngũ phẩm đan dược mạnh mẽ tuôn trào khắp bên trong căn phòng, may mắn nó đã bị chân nguyên Đế Nguyên Quân chặn lại.

“Ngũ cấp trung phẩm đan dược, Sinh Mệnh Đan”. Dược Liên Anh không kiềm chế được rung động trong lòng mà thốt lên, trên gương mặt mặc dù lộ ra vẻ lao lực nhưng ẩn ở trong đó lại vô cùng vui sướng. Một tam phẩm luyện đan sư lại có thể luyện chế ra được ngũ phẩm đan dược, cho dù có thêm người hộ pháp ở bên cạnh nhưng không phải mấy ai cũng có thể làm được điều này.

“Đẳng cấp hơi thấp một chút”. Đế Nguyên Quân lấy đan dược vào trong tay rồi nói một tiếng. “Nhưng cũng đủ dùng rồi”.

“Đẳng cấp hơi thấp?”. Dược Liên Anh há hốc miệng nói. “Ta luyện ra ngũ phẩm đan dược là đã may mắn lắm rồi”.

“Không, ta nghĩ ít nhất cũng phải là cực phẩm đan dược mới được”. Đế Nguyên Quân lắc đầu.

“...”. Nghe thấy vậy, Dược Liên Anh chết lặng.

Nắm đan dược ở trong tay, Đế Nguyên Quân tiến về phía Tiểu Oanh. Một tay mở miệng của nó ra rồi đẩy viên đan dược vào bên trong, dùng hỗn độn chân nguyên bao bọc rồi vận chuyển nó xuống bên dưới rồi giúp nó hộ pháp.

Đan dược ngay khi vừa tiến vào bên trong, Dược Liên Anh không thể tin được vào mắt mình, khí tức sinh mệnh của Tiểu Oanh đã rất mong yếu nhưng khi đan dược vừa tiến vào là giống như khởi tử hồi sinh vậy.

Sinh mệnh lực điên cuồng sinh trưởng, thương thế trên người nó cũng vì thế mà hồi phục một cách nhanh chóng.

Chưa dừng lại ở đó, khí tức trên người nó cũng tăng trưởng một cách chóng mặt từ nhất cấp đỉnh phong liền thăng lên nhị cấp trung giai hưng thú và đang không ngừng tăng lên.

Một canh giờ nữa qua đi!

Đế Nguyên Quân giúp luyện hóa đan dược đã đến điểm cuối cùng, khí tức của Tiểu Oanh cũng đã đột phá lên tam cấp sơ giai hưng thú và sinh mệnh lực của nó cũng đã được hồi phục, thậm chí nó còn mạnh mẽ hơn trước nữa.

Chỉ!

Chợt, một tiếng kêu lớn vang lên khiến căn phòng lớn phải rung động mạnh, Tiểu Oanh vùng mạnh hai cánh của mình rồi bay lên.

Ngay khi đột phá, cơ thể của nó cũng đã tăng lên rất nhiều, ban đầu nó chỉ cao khoảng bốn mươi phân nhưng hiện tại đột cao của nó đã đạt đến một mét và sải cánh to lớn dài hơn hai trượng.

Ở bên ngoài bao phủ một lớp lông vũ màu hồng lửa trông rất sống động và cực kỳ đẹp đẽ, Dược Liên Anh hai mắt mở lớn mà nhìn.

“Được rồi, bớt ồn ào đi”. Nhìn thấy nó vẫn năng động như hồi nào, Đế Nguyên Quân lên tiếng.

Nghe thanh giọng quen thuộc, Tiểu Oanh nhanh hạ đầu nhìn xuống. Trong mắt nó, bóng dáng một người thân thuộc hiện lên trong mắt nó, ngay lập tức. Cơ thể của nó thu nhỏ lại chỉ lớn hơn một gang tay bay xuống.

“Chỉ chỉ”.

Trong mắt nó chảy xuống hai hàng nước mắt và kêu lên hai tiếng cực kỳ vui sướng mà bay vào trong lòng Đế Nguyên Quân.

Một tay đưa lên ôm lấy nó, Đế Nguyên Quân thở dài một hơi rồi nói. “Thời gian này ngươi chịu khổ rồi”.

“Sư đệ, nếu ở đây đã không còn chuyện gì nữa thì ta cũng nên hoàn thành nhiệm vụ thôi”. Dược Liên Anh thấy đáng về của cả hai nên lên tiếng.

“Bây giờ sao?”. Nhưng Đế Nguyên Quân đáp lại, lại khiến nàng nhũn mảy. “Sợ muốn đi cũng hơi khó”.

“Là sao?”. Dược Liên Anh không hiểu nên hỏi ngược lại.

“Đi ra ngoài rồi biết”. Đáp lại, Đế Nguyên Quân hạ giọng nói, gương mặt cũng vì thế mà âm trầm hẳn đi.

Ở phía bên ngoài!

“Mộng Vân Lan, bước ra đây cho ta”.

Cùng với một tiếng quát lớn là khí tức Ngưng Anh cảnh tứ tầng kinh khủng tuôn ra. Bên cạnh đó, còn có khí tức của hai người khác cũng là Ngưng Anh cảnh tam tầng mạnh mẽ không kém.

Họ đáp không đứng ở trên cao, ánh mắt nhìn chăm chăm xuống phía bên dưới đám đệ tử đang sợ hãi.

“Hừ, Ngô Tam Nguyên, ta còn chưa tìm đến nhà các ngươi hỏi chuyện mà ngược lại lại mang người đến tìm ta hay sao?”. Từ trong Mộng phủ truyền ra, một thanh âm lạnh nhạt, âm trầm nhưng tức giận cũng đã lên đến cực điểm.

Từ bên trong từ từ đi ra, bóng dáng một trung niên nhân hai tay đưa ra sau với một phong phạm phát trần, trên người khoác một bộ trang phục màu tím đen với hoa văn hình rồng uốn lượn trông rất bá đạo.

“Mộng gia các người xem Ngô gia ta không là gì sao?”. Ngô Tam Nguyên tay nắm chặt chuôi kiếm lớn tiếng quát, trong mắt hắn nổi lên từng sợi gân máu trông rất đáng sợ. “Dám ra tay với con trai ta, ta phải san bằng Mộng phủ các người”.

“Người dám?”. Mộng Vân Lan lớn tiếng quát.

Khí tức Ngưng Anh cảnh tứ tầng trên người mạnh mẽ tuôn ra, trong tay không biết từ lúc nào xuất hiện một thanh trường đao to lớn nặng nề cắm sâu xuống nền đất.

“Nếu thêm hai người bọn ta nữa thì sao?”. Đứng bên cạnh, Hoàng Chấn Anh lớn tiếng quát. Khí tức của hai người đồng loạt được đẩy mạnh lên đến cực điểm.

“Các người muốn mở gia tộc chi chiến sao?”. Đối mặt với ba đợt khí tức mạnh mẽ uy hiếp nhưng Mộng Vân Lan không kinh sợ là mấy, mà lớn tiếng hỏi lại.

“Gia tộc chi chiến thì sao?”. Ngô Tam Nguyên hừ lạnh một tiếng. “Diệt Mộng gia các người thì đã sao?”.

“Ồ, như vậy sao?”. Ngô Tam Nguyên vừa dứt lời thì ở bên trong Mộng Phủ truyền ra một thanh âm âm trầm nhưng lại khiến cả ba người phải run sợ.

“Chỉ là ba tên nhãi nhép cũng dám đứng ở Mộng gia làm càn, quay về gọi đám lão già đến đây cho lão tử?”.

“Mộng lão, người thật sự bao che cho kẻ đã giết con ta hay sao?”. Ngô Tam Nguyên cắn răng nói.

“Hắn ra tay đánh cháu của ta trọng thương chưa khỏi, ta đã nể mặt người là đại gia tộc mà không đến hỏi chuyện, bây giờ lại đến đây đòi người”. Mộng lão lớn tiếng nói. “Ai cho người lá gan to như vậy?”.

“Mộng lão, người muốn đối mặt với ba gia tộc bọn ta sao?”. Lê Trọng Tật nói.

“Hừ, chỉ là một tên nhãi cũng dám lên tiếng, rút khỏi Mộng gia cho ta”. Mộng lão bạo giận rồi, khí tức Nguyên Tôn cảnh ngũ trọng đè nén xung quanh rồi tung một luồng hướng về phía ba người mà đánh.

Rầm!

Sau một chiêu, ba người không kịp phản ứng nên bị một chiêu đánh văng ra hàng trăm mét nằm la liệt trên nền đất, khòe miệng phun ra một ngụm máu tươi, khí tức trên người rung động rất mạnh.

“Mộng lão, người...”. Ngô Tam Nguyên kinh hãi.

“Hừ, rút về đi. Mộng gia không hoan nghênh các người?”.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Gia Là Siêu Cấp Thiên Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 106: Đến Nhan gia

“Đáng ghét, chuyện này bọn ta sẽ không để yên đâu”. Quay người rời đi, Ngô Tam Nguyên nuốt xuống cục tức rồi quát lớn.

Đội ba người kia rời đi, Mộng lão lúc này mới quay qua hỏi.

“Chuyện này rốt cuộc là như thế nào?”.

“Cha, chuyện này ta cũng không biết”. Đáp lại, Mộng Vân Lan hạ giọng.

“Linh Nhi đâu?”.

“Hôm qua nó đi mua dược liệu nên chuyện này chắc chắn không thể liên quan đến Linh Nhi đâu cha”.

“Được rồi, gọi nó đến biệt viện gặp ta”. Mộng lão liếc nhìn một cái khiến cơ thể Mộng Vân Lan rùng mình rồi mới quay người rời đi.

Một lúc sau!

Mộng Linh Nhi theo lời cha đi đến biệt viện của gia gia nàng.

“Vào đi”. Nhận biết Mộng Linh Nhi đang đứng ở ngoài cửa, Mộng lão lên tiếng.

Đẩy cửa tiến vào, Mộng Linh Nhi nhìn thấy gia gia nàng đang ngồi trên ghế đang nhâm nhi trà rồi nói. “Gia gia có chuyện tìm Linh Nhi”.

“Ừm”. Mộng lão gật đầu rồi hỏi. “Ngươi biết ba người kia bị giết như thế nào chứ?”.

“Linh Nhi biết”. Mộng Linh Nhi gật đầu.

“Nhìn thủ pháp là biết người đó là người tu kiếm, mà cảnh giới kiếm đạo của hắn rất cao. Ở trong thành thì người có thể khiến ba tên kia đều sợ hãi cho đến lúc chết kia chắc chắn rất mạnh”. Mộng lão nói với giọng điệu dò hỏi. “Ngươi biết ai ra tay đúng không?”.

“Biết”. Mộng Linh Nhi gật đầu.

“Nếu như lời người truyền về lúc trước là đúng thì lần này xem như Mộng gia ta lần này chịu thiệt một chút”. Mộng lão dựa lưng ra sau rồi thở dài một hơi.

“Nhưng ba gia tộc kia nếu như liên thủ thì ta sợ không chống cự được”. Mộng Linh Nhi gương mặt ỉu xiu nhìn xuống đất.

“Bọn chúng không giám làm quá lên đâu”. Mộng lão lắc đầu. “Ở trong thành thì chúng không thể làm chuyện quá đáng được. Nhưng đối với những đệ tử chấp hành nhiệm vụ ở ngoài thành thì nhắc nhở họ cẩn thận một chút”.

“Thời gian này ta sẽ gặp không ít khó khăn nên có thể thì đừng để cho ai ra khỏi thành”.

“Đội người có thể gia nhập được vào một trong thập đại Thánh địa Tây Vực thì cũng xem như mọi chuyện sẽ được giải quyết”.

“Vâng, Linh Nhi hiểu”. Mộng Linh Nhi trong lòng cảm thấy rất nặng nề đáp.

“Haizz. Giống như Nhan gia kia, tiểu nữ hần Nhan Tiểu Tiểu may mắn được Bồng Lai thánh địa nhìn trúng”. Mộng lão thở dài một hơi nói. “Đáng tiếc, cơ hội này mà dành cho ta thì thật tốt quá”.

Nói đến đây, Mộng Linh Nhi chợt giật mình một cái, lúc này nàng mới chợt nhớ đến lúc vừa kết thúc Thiên Kiêu Tuyển thì Đế Nguyên Quân đã chọn đến Bồng Lai thánh địa. Nàng buột miệng thốt ra.

“Đúng rồi”.

“Sao vậy?”. Nhìn thấy phản ứng của Mộng Linh Nhi, Mộng lão không hiểu nên lên tiếng hỏi.

“Hôm qua có hai người của Bồng Lai thánh địa đã đến đây rồi”. Mộng Linh Nhi trả lời.

“Cái gì?”. Mộng lão nghe thấy vậy nên giật bắn người đứng dậy. “Nhanh đưa ta đến đó”.

“Gia gia, chỉ sợ họ đã sớm đi rồi”.

“Ngu ngốc, sao ngươi không nói chuyện này sớm hơn”. Mộng lão lớn tiếng quát. “Nhanh gọi người mang một ít đồ đến rồi cùng ta đi đến chào hỏi”.

Mà lúc này!

Ở bên trong phòng!

Đế Nguyên Quân cùng Dược Liên Anh đang chuẩn bị một ít đồ và chuẩn bị rời đi.

“Ba tên Ngưng Anh cảnh, sư đệ ngươi thật biết đi gây chuyện”. Đứng ở một bên, Dược Liên Anh lên tiếng châm chọc.

“Cũng không thể xem là như vậy được”. Đế Nguyên Quân nở một nụ cười nhẹ đáp. “Chỉ giải quyết một ít chuyện vặt mà thôi”.

“Chuyện vặt mà khiến cường giả như vậy tìm đến sao?”. Dược Liên Anh tiếp tục nói.

“Nhưng cũng chả sao, thân là đệ tử của Bồng Lai thánh địa, bọn họ không giám làm gì quá mức đâu. Ngươi yên tâm”.

“Bồng Lai thánh địa thì đã sao?”. Đáp lại, Đế Nguyên Quân bình thản nói. “Chỉ là một đại gia tộc nhỏ mà thôi, không đáng nhắc đến”.

“Sư đệ, ngươi trầm phong quá mạnh rồi”. Dược Liên Anh nở một nụ cười. “...”.

“Được rồi, rời đi thôi. Đợi thêm lát nữa lại có phiền phức tìm đến”. Đế Nguyên Quân cất ngang.

Dược Liên Anh gật đầu.

Nhưng khi họ vừa đẩy cửa đi ra thì phía trước, có ma bóng người đang dần tiến lại gần. Một trong số đó là một vị lão giả trông rất lớn tuổi, trên người khoác một bộ bạch y trông rất phiêu miểu, gương mặt cực kỳ phúc hậu. Đi ở bên cạnh là Mộng Linh Nhi đang cúi gằm đầu và cuối cùng là một tên đệ tử

mang theo một cái khay lớn.

“Thất lễ, thất lễ... Sứ giả của Bồng Lai thánh địa ghé qua mà lão hủ đến bây giờ mới đến chào hỏi được”. Mộng lão tiến lại gần, thân trên khẽ cúi xuống rồi nói. “Mong hai vị lượng thứ”.

“Mộng lão đứng nói vậy”. Dược Liên Anh cúi thấp người chào rồi trả lời. “Tiểu nữ cùng sư đệ chỉ đang đi ra ngoài thi hành nhiệm vụ mà thôi”.

“Thời gian này đã làm phiền mọi người rồi”.

“Hahahaha. Xin đừng khách khí”. Mộng lão lắc đầu, gương mặt già nua nở một nụ cười. “Được hai vị ghé qua là phúc của Mộng gia rồi”.

Tiếp đến, Mộng lão đưa tay lên rồi lấy ra một cái nhẫn trữ vật rồi đưa cho Dược Liên Anh rồi tiếp tục nói. “Mộng gia có một chút quả mọng xin ra mời hai người”.

“Mong hãy nhận lấy”.

Nhìn thấy cái nhẫn trữ vật ở trước mắt, Dược Liên Anh không vội nhận lấy mà quay qua nhìn phản ứng của Đế Nguyên Quân thì thấy hắn gật đầu một cái.

“Vậy thì đa tạ Mộng lão rồi”. Dược Liên Anh không từ chối mà đưa tay ra nhận lấy. Đáp lại, nàng lấy ra một tấm lệnh bài rồi đưa cho Mộng lão nói. “Một năm nữa, Bồng Lai thủ tịch mỗi mười năm sẽ mở ra một lần”.

“Mộng lão có thể dùng lệnh bài này để đề cử một đệ tử”.

“Ta thấy vị cô nương này căn cốt cũng rất tốt, mặc dù cảnh giới hơi thấp một chút nhưng vẫn có cơ hội”.

“Đến thời điểm đó thì lệnh bài này sáng lên thì hãy truyền vào đó một ít chân nguyên rồi sẽ có người đến hướng dẫn đến mang đi”.

Mộng lão nghe thấy vậy, sắc mặt lão dần sáng lên, ánh mắt già nua chợt bắn ra tinh quang, lão không kiềm chế được mà nở một nụ cười lớn phấn khích.

“Đa tạ, đến lúc đó mong hai vị sẽ giúp đỡ”.

Dược Liên Anh gật đầu rồi nói. “Thời gian không còn sớm, tiểu nữ cùng sư đệ xin phép rời đi trước để làm nhiệm vụ”.

“Đề lão hủ tiễn hai vị đi một quãng”.

Tiểu Oanh nằm ở bên trong bụng áo Đế Nguyên Quân như cảm nhận được nó chuẩn bị rời đi nên muốn chui ra bay về phía Mộng Linh Nhi muốn nói lời chào tạm biệt.

Nó bay vòng quanh người Mộng Linh Nhi một vài vòng rồi đứng ở trên vai mà đưa đầu đẩy vào một bên má hồng luyến tiếc.

“Tiểu Oanh, rời đi thôi”. Đế Nguyên Quân nhìn đáng vẻ Tiểu Oanh lắc đầu một cái rồi nói.

Nhanh chóng quay lại, Tiểu Oanh thân thể dần biến lớn trở lại. Sải cánh to lớn với bộ lông vũ chói rực trông cực kỳ đẹp để hiện ra bay không ngừng ở trên không như thú nhỏ vừa được thả ra bên ngoài.

Ánh mắt Đế Nguyên Quân chợt liếc qua nhìn Mộng Linh Nhi một cái rồi nhảy lên lưng Tiểu Oanh, ở bên cạnh. Dược Liên Anh chân đạp phi kiếm rời đi.

“Linh Nhi, đó có phải là nhóc Tiểu Oanh lúc trước không?”. Nhìn bóng dáng hai người rời đi, Mộng lão quay qua hỏi.

“Đúng vậy”. Mộng Linh Nhi gật đầu.

“Không thể nào?”. Mộng lão kinh ngạc. “Nó vừa rồi chỉ là nhất cấp đỉnh phong hung thú và còn bị thương rất nặng nữa. Làm sao chỉ trong một ngày mà đã hồi phục và đột phá lên thành tam cấp hung thú rồi”.

“...”. Mộng Linh Nhi yên lặng.

“Lần này xem như Mộng gia ta gặp may, thời gian này ngươi không được phép lơ là tu luyện mà phải chuẩn bị cho một năm tới. Tương lai Mộng gia phải xem lần biểu hiện của ngươi rồi”.

“Gia gia xin cứ yên tâm”. Mộng Linh Nhi ánh mắt kiên định nhìn theo bóng lưng Đế Nguyên Quân trả lời.

“Tốt, một năm này gia tộc sẽ dốc sức trợ giúp ngươi đột phá”. Mộng lão đặt tay lên vai Mộng Linh Nhi rồi gật đầu nói.

Lúc này!

Đế Nguyên Quân cùng Dược Liên Anh đã bay đi đến ngay phía trên Nhan gia và đang chuẩn bị hạ xuống. Tiểu Oanh thì thu nhỏ cơ thể rồi chui vào trong bụng áo Đế Nguyên Quân nằm ngủ.

“Nhan gia không phải ai cũng có thể vào, xin hãy rời đi cho”. Thấy hai người đi đến, hai tên đệ tử đứng ra chặn lại.

Dược Liên Anh tiến lên một bước rồi lấy ra một tấm lệnh bài thì ngay lập tức thái độ của hai tên đệ tử kia thay đổi một cách chóng mặt.

“Thì ra là sứ giả của Bồng Lai thánh địa. Đệ tử đã thất lễ, xin hai người lượng thứ”. Hai tên đệ tử nhanh chóng phải ứng, thân trên cúi gằm xuống đồng thanh nói.

“Được rồi, nhanh vào bên trong thông báo một tiếng”. Đáp lại, Dược Liên Anh nói.

“Xin mời hai vị vào trong”. Một tên đệ tử đưa tay ra mời hai người vào trong còn một tên khác thì nhanh chân chạy vào bên trong bẩm báo.

Nhanh chóng, bóng dáng hai người vội vã từ bên trong đi ra.

“Cung nghênh hai vị đến với Nhan gia”. Vừa chạy ra đến, Nhan gia chủ Nhan Bất Hoành nói. “Tiểu Tiểu nhanh chào hai vị sư huynh sư tỷ đi”.

“Xin chào sư huynh, sư tỷ”. Nhan Tiểu Tiểu ánh mắt thù hận nhìn về phía Đế Nguyên Quân một cái rồi nói.

Dược Liên Anh chứng kiến một màn này mà đưa tay lên che miệng nói thầm. “Sư đệ, ngươi đã làm gì tiểu cô nương này mà sao nó thù hận ngươi quá vậy”.

“Xi, nhiều chuyện”. Đế Nguyên Quân từ chối trả lời.

“Tiểu sư đệ, ngươi còn giấu ta”.

“Nhan gia chủ, ngưỡng mộ đã lâu”. Dược Liên Anh cúi thấp người chào trả lời.

“Mời hai người vào bên trong”. Nhan Bất Hoành vui mừng nói. “Hôm nay Nhan gia có làm tiệc chiêu đãi hai vị, nhanh xin mời”.

Tiến vào bên trong, Nhan gia kể từ khi biết được sắp tới có người của Bồng Lai thánh địa đến mang Nhan Tiểu Tiểu đi nên hết mực vui mừng, họ đã chờ đợi cái ngày này đã rất lâu rồi mới có thể được như hiện tại. Nên thời gian này họ đã chuẩn bị rất kỹ lưỡng để đón chào.

Họ chuẩn bị kỹ đến mức mà căn phòng đón tiếp đã được bố trí lại rất kỹ, và ở trong mỗi căn phòng đều có không ít đồ cực kỳ đắt giá được bố trí, ngay cả trận pháp Tụ Linh cũng đã được họ bố trí sẵn và chỉ đợi người đến mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Gia Là Siêu Cấp Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 107: Quay về

Ngồi ở trong phòng!

Đế Nguyên Quân ngồi ở trên giường, hai chân vắt chéo, hai mắt nhắm chặt. Trên người hắn bắt đầu bị một quả cầu mỏng mờ ảo bao trùm do hỗn độn chân nguyên ngưng tụ thành.

Trong đầu, Đế Nguyên Quân dần đi vào sâu ở bên trong nhận thức. Trước mắt hắn, vô số công pháp mà hắn đã từng đọc qua, từng tu luyện qua, tồn tại bất định nhưng khi bị chạm vào thì giống như màn ảnh ký ức mà hắn không thể quên. Đi sâu bên trong, hai đại công pháp thành linh xuất hiện trước mắt hắn.

“Vĩnh Sinh Bất Diệt Quyết”. Đế Nguyên Quân đặt tay lên cuốn công pháp, hào hứng nói. “Xem ngươi có thể cho ta có bất ngờ gì?”.

Ngay lúc chạm vào liền bị truyền tống đến một nơi hoàn toàn khác biệt.

Liếc mắt nhìn xung quanh, Đế Nguyên Quân không khỏi kinh ngạc bởi vì trước mắt hắn là một khoảng không vô trùng vô tận, và ở trong vũ trụ rộng lớn là những điểm sáng của các tinh cầu ánh lên.

Bước về phía trước một bước, hắn thêm một lần nữa bị truyền tống đến một nơi khác.

Và lần này, nơi mà hắn đặt chân đến là một vùng đất tận cùng và dưới chân là một màn nước sáng bóng không khác gì một cái gương khổng lồ.

Nhưng chừng đó vẫn chưa đủ để khiến hắn phải đứng hình trong một thời gian.

Với nhục thân có đạo tắc vây quanh, Đế Nguyên Quân không ngừng bị chính bộ công pháp này cảm ứng. Điều mà khiến hắn giật mình nhất đó chính là

ấn sâu nhất của công pháp đó chính là ẩn chứa một thứ còn mạnh gấp hàng ngàn hàng vạn lần so với thiên đạo.

Đó chính là đại đạo!

Thế giới sinh sinh diệt diệt đó chính là quy luật, một giới được sinh ra thì một giới sẽ bị hủy diệt đó chính là thế giới. Và thứ có thể vượt qua được đó chính là đại đạo.

Là một trong tứ đại chí cao đại đạo được xem là mạnh nhất đó chính là “Vĩnh Hằng”. Bên cạnh đó còn có ba loại đại đạo khác cũng mạnh mẽ không kém đó chính là “Lực Lượng”, là “Không Gian”, là “Thời gian”.

Nhưng để có thể đạt đến được chí cao đại đạo này phải trải qua biết bao nhiêu khó khăn, con đường tu luyện mà hần đang đi cũng vì thế mà khó khăn hơn thế nhiều.

“Vĩnh Hằng” đại đạo là gì?

Đó chính là thứ tồn tại cao nhất của mỗi người tu luyện, đó không chỉ là một con đường mà một tu luyện giả phải đi mà đó còn chính là sinh mệnh, là linh hồn, là thực lực, là kiên cường, là tài nhục, là sung sướng... Là một con đường không thể nhìn thấy đến được điểm cuối cùng. Nhưng khi có thể đặt chân đến điểm cuối cùng đó thì có thể coi là tồn tại mạnh mẽ nhất, không chỉ là thực lực mà là mọi thứ nắm giữ đều sẽ bất diệt, là mãi mãi, là vĩnh viễn.

Đối với “Vĩnh Hằng” mọi thứ đều là con số không, là một thứ mạnh mẽ đến mức mà không có cái gì có thể lay chuyển được.

Tồn tại của nó mạnh mẽ là thế nhưng để có thể lĩnh hội, chừng không được đại đạo đâu phải dựa vào sức mạnh là có thể nắm giữ được mà nó chính là tồn tại của thế giới, có thể cảm nhận được trước mắt nhưng vô phương chạm vào, có thể đứng ngay ở bên cạnh mình nhưng lại xa vô cùng, có thể tồn tại trong chính bản thân mình nhưng lại không thể chạm đến được...

Lịch sử quá trình tu luyện giả đã trải qua không biết thời gian là bao lâu, ngàn cái kỷ nguyên, vạn cái kỷ nguyên, ức cái kỷ nguyên, tỷ cái kỷ nguyên... Nhưng không một ai có thể lĩnh hội, có thể chừng không được một trong tứ đại chí cao đại đạo.

Đó chính là một thứ mà ai cũng xem đó chính là mục đích nhưng tất cả cũng chỉ là ý nghĩ viễn vông mà thôi.

Chìm đắm trong “Vĩnh Hằng” đại đạo, Đế Nguyên Quân giống như một hạt cát ở trong vô tận vũ trụ vậy, mặc dù cơ thể quán quanh là đạo tắc nhưng cũng vô phương kháng cự. Nhưng vô tận đạo tắc bao trùm trên cơ thể hần cũng có liên quan đến.

“Vĩnh Hằng” đại đạo vờn quanh nhưng không thể nào dung nhập được vào cơ thể hần, cho dù bị vô số đạo tắc chèo kéo nhưng ngay khi chạm vào là bị đẩy ra.

“Bộ công pháp này thật quá kinh khủng, nó còn mạnh hơn cả Ngũ Hành Bá Thể Quyết gấp nhiều lần”. Đế Nguyên Quân từ trong cảm ngộ công pháp mà kinh hãi thốt ra. “Không biết người sáng tạo ra bộ công pháp này thì sức mạnh phải đạt đến đẳng cấp nào?”.

“Chí cao đại đạo cũng thuộc hàng đỉnh cấp nhất, nếu như chừng không được nó thì thế gian này còn là gì nữa. Thật không thể tin được”.

Vĩnh Sinh Bất Diệt Quyết tu luyện thành được phân ra thành chín tầng và mỗi một tầng đều phân ra các cấp bậc nhỏ hơn gồm: tiểu thành, trung thành, đạt thành, viên mãn (đại viên mãn đại biểu đa tu luyện đến viên mãn cực hạn).

Và với tầng thứ nhất, Đế Nguyên Quân như hòa mình vào vũ trụ tinh không không lờ, và từ trên mỗi quả tinh cầu đó đang không ngừng tuôn ra từng tia năng lượng tinh thần đang phát tán ở khắp nơi.

Nhưng để có thể cộng hưởng rồi câu dẫn một sợi tinh thần chi lực cũng không phải dễ dàng.

Ngồi trong phòng gần hai canh giờ nhưng vẫn không thể cộng hưởng được một tia nào cả, ngay cả chạm đến cũng không thể được.

“Sao ta không thể cảm ứng được?”. Đế Nguyên Quân từ từ mở mắt nói. “Ta có sai sót cái gì sao?”.

Đúng lúc này, ở bên ngoài truyền đến thanh âm êm dịu Dược Liên Anh.

“Sự đệ”.

Đẩy cửa đi ra, Đế Nguyên Quân lên tiếng. “Sự tỷ. Có chuyện gì sao?”.

“Người làm gì ở trong phòng hơn hai canh giờ vậy, Nhan gia chủ đến gọi?”.

“Ta biết rồi”.

Cùng nhau đi ra ngoài, họ nhanh chóng được một tên đệ tử đến đưa đi.

“Xin mời”. Ở phía bên trong, Nhan gia chủ đi ra mời đón.

Đại tiệc đã được chuẩn bị đầy đủ, ở bên trong căn phòng rộng lớn đã được bày biện đầy đủ những món sơn hào mỹ vị, từ thịt tứ phẩm hưng thú, linh

tuyền làm nước trà, lĩnh được làm hương vị...

“Đổi với người tu luyện thì việc ăn uống không quan trọng cho lắm nhưng bữa tiệc này là để tiếp đãi hai vị”. Ngô gia chủ khách khí nói.

“Ngô gia chủ khách khí rồi”. Dược Liên Anh gật đầu.

Một lúc sau!

Sắc trời cũng đã tối muộn và bữa tiệc đang rất vui vẻ nhưng hần cảm thấy hơi chán nên đi ra ngoài trước.

Quay trở về phòng, Đế Nguyên Quân nhảy lên trên cao ngồi trên mái nhà, ánh mắt ngược nhìn lên cao nhìn những quả tinh cầu đang phát sáng kia trông rất lộng lẫy nhưng lại vô tận huyền bí.

“Đừng rồi”. Chợt, Đế Nguyên Quân nhớ đến chuyện gì mà giật thót.

“Tinh thần chi lực đến từ năng lượng của tinh cầu, vậy bây giờ những quả tinh cầu này nhìn thấy rất rõ thì năng lượng chắc cũng sẽ dễ dàng cảm nhận hơn”.

Không đợi lâu hơn nữa, Đế Nguyên Quân trực tiếp thôi động đại công pháp bắt đầu tu luyện.

“Vĩnh Sinh Bất Diệt Quyết tầng thứ nhất”.

Thú dục công pháp, Đế Nguyên Quân cảm giác linh hồn của mình giống như bị một thứ gì đó kéo phăng đi. Cho đến khi hần bắt đầu bay ra bên ngoài khoảng không vũ trụ.

Đang còn lúc bất ngờ, Đế Nguyên Quân chợt đưa tay lên nắm một cái, một luồng năng lượng tinh thần dần hình thành trong lòng bàn tay hần.

“Đây là?”. Đế Nguyên Quân không kìm nén được mà vui mừng thốt ra. “Tinh Thần chi lực”.

Ngay sau khi cảm nhận được, Đế Nguyên Quân một lần nữa bị đẩy trở về, cơ thể hần bỗng rung mạnh một cái rồi tỉnh dậy. “Quả thật là vi diệu”.

Tiếp tục ngồi hấp thụ, toàn thân Đế Nguyên Quân chợt có một vòng sáng mờ ảo hiện lên rồi bao bọc cơ thể hần. Một tay đưa lên bắt đầu kết ấn rồi trực tiếp câu dẫn năng lượng tinh thần từ bên ngoài vũ trụ xa xăm.

Nhưng mà hần không thể tin được là ngồi cảm ứng gần cả một buổi tối nhưng vẫn không thể đã động được. Mọi thứ vẫn còn đang ở vị trí ban đầu. Đế Nguyên Quân cau mày.

“Cái này thật sự quá khó”.

“Gấp gáp cũng không phải là cách, đợi một thời gian rồi ta sẽ câu dẫn được nó thôi”.

Sáng sớm hôm sau!

“Tiểu sư đệ, ta quay về thôi”. Dược Liên Anh đứng ở bên ngoài kêu gọi.

“Ta biết rồi”.

Đẩy cửa đi ra, Đế Nguyên Quân trông thấy Dược Liên Anh cùng Nhan Tiểu Tiểu đã đứng đợi ở bên ngoài.

Ngay khi họ chuẩn bị rời đi, Nhan gia chủ gấp gấp chạy từ bên trong ra ngoài lớn tiếng nói. “Hai vị xin chậm bước”.

Tiến lại gần Nhan gia chủ lấy ra một cái nhẫn trữ vật đưa cho Dược Liên Anh rồi nói với vẻ mặt thành khẩn. “Tiểu Tiểu vừa mới đến nên mong hai người có thể dễ tâm nhiều hơn”.

“Nhan gia chủ, cần gì phải khách khí như vậy”. Dược Liên Anh lên tiếng.

“Chỉ là món quà nhỏ nên mong hai người nhận lấy”. Nhan gia chủ gương mặt nở một nụ cười thân thiện nói.

“Ngũ Hành tinh thạch”. Đế Nguyên Quân như nhớ đến điều gì mà buột miệng nói.

“Người biết Ngũ Hành tinh thạch sao?”. Nhan gia chủ nhìn qua nói.

“Ta biết”. Đế Nguyên Quân gật đầu.

“Quả thật, Nhan gia còn một ít Ngũ Hành tinh thạch”. Nhan gia chủ không giấu diếm nói. “Người đâu, mang hai viên ngũ hành tinh thạch còn lại tặng cho hai vị sư giả”.

“Haizzz. Hai người có chuyện không biết, lúc trước Nhan gia ta có năm viên nhưng con trai ta lấy mất ba viên đi nhưng mà trên đường bị người khác

cướp đi mất. Nên bây giờ chỉ còn hai viên còn lại”.

“Mong sẽ giúp ích cho hai người”.

Nghe đến đây, Đế Nguyên Quân khoe miệng co quắp, nhớ đến lúc trước hắn ở trong Thiên Kiều Tuyền đã ra tay đánh tên kia cũng là người của Nhan gia, đó không phải hắn là kẻ cướp đoạt đó sao?. May mà lần này không gặp lại.

Đưa tay nhận lấy hai viên Ngũ Hành tinh thạch, Đế Nguyên Quân gật đầu. “Đa tạ Nhan gia chủ”.

“Ngươi yên tâm, Nhan Tiểu Tiểu sẽ phải ở ngoại môn một thời gian nên ta sẽ đề tâm đến”.

“Đúng không tiểu nữ?”.

Đứng ở một bên, Nhan Tiểu Tiểu đỏ mặt, ánh mắt liếc nhìn chằm chằm Đế Nguyên Quân.

Dược Liên Anh đứng ở giữa nhìn về mặt của cả hai người như hiểu được chuyện gì nên nở một nụ cười rồi nói.

“Được rồi, Nhan gia chủ. Thời gian không còn sớm nữa, ta cũng phải còn trở về trả nhiệm vụ nên xin phép rời đi trước”.

Nhan gia chủ gật đầu.

Nói xong, Nhan Tiểu Tiểu cùng Dược Liên Anh cùng nhau đạp trên phi kiếm rồi bay đi, ngay sau đó là Đế Nguyên Quân ngồi trên lưng Tiểu Oanh đuổi sát theo sau.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Gia Là Siêu Cấp Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 108: Phiên phức

“Ta đến sảnh lớn trả nhiệm vụ trước”. Dược Liên Anh ánh mắt nhìn qua Đế Nguyên Quân nháy nháy mấy cái rồi nói. “Sư đệ, người dẫn Tiểu Tiểu sư muội đi đến ngoại môn chấp sự lấy lệnh bài cũng môn phục nha”.

“Sư tỷ, người...”. Lời nói chưa kịp dứt, Dược Liên Anh đã đi mất. Đế Nguyên Quân nở một nụ cười nhẹ miễn cưỡng nhìn qua.

Đối mặt với ánh mắt hằm hực Nhan Tiểu Tiểu đang nhìn, hắn cũng chỉ biết lắc đầu mà dẫn nàng đi mà thôi.

Khu vực nội môn và ngoại môn cách biệt với nhau không quá xa, chỉ cần đi khoảng chừng nửa nển hương là có thể đến. Men theo con đường nhỏ, cả hai cùng nhau đi ra, đến lúc vượt khỏi một khu rừng là có thể đến nơi.

Trước mắt hai người, một toàn lâu các to lớn hiện ra và ở phía bên dưới sân lớn là đám đông đệ tử đang tụ tập thành từng nhóm lớn. Số lượng ít nhất cũng phải mấy ngàn người, và chừng đó cũng chưa phải là toàn bộ mà ngoại môn đệ tử ít nhất cũng phải hơn một vạn người.

Đối với một thánh địa thì số lượng đệ tử này rất ít nhưng mà ai ai trong số đó cũng được xem là tinh anh cùng một độ tuổi. Và có không ít người là ngũ cấp thiên phú trở lên. Và Nhan Tiểu Tiểu ở trong ngoại môn thì thiên phú cũng được xếp ở vị trí rất cao.

Suốt dọc đường, hắn luôn bị một ánh mắt nhìn chằm chằm rất khó chịu nên mới quay lại nói. “Này tiểu nữ, ngươi cần gì phải nhìn ta kỹ đến như vậy”.

“Ta tự biến bản thân ta anh tuấn rồi”.

“Nên không cần phải hằm hực như vậy đâu?”.

“Hừ”. Nhan Tiểu Tiểu hừ lạnh một tiếng.

“Nữ nhân các ngươi thù gai quá đi”.

“Ngươi mà cứ như thế này thì cẩn thận nhanh già lắm”.

“Ta như thế nào cũng không cần ngươi quan tâm”. Đáp lại, Nhan Tiểu Tiểu lớn tiếng nói.

“Ta chỉ tết móng ngươi mấy cái thôi mà, cần gì phải đề bụng lâu đến vậy?”. Đế Nguyên Quân châm chọc. “Không thì ta đưa móng cho ngươi đánh lại”.

“Ta không cần”. Nói xong, Nhan Tiểu Tiểu như đang ngại ngùng chạy nhanh về phía trước.

“Này, người mà đi nhanh như thế thì ta không dẫn người đi nữa đâu”. Đứng ở phía sau hét lớn.

Đi thêm một lúc!

Cánh cổng lớn ngoại môn đã xuất hiện ngay trước mắt, Đế Nguyên Quân dẫn đầu đưa nàng đi vào bên trong.

“Nơi này lớn thật”. Liếc nhìn xung quanh, Nhan Tiểu Tiểu kinh ngạc.

“Hắc hắc. Khi nào người vào nội môn thì sẽ kinh ngạc hơn thế nhiều”.

“...”.

Đi vào bên trong, đám đông đệ tử nhanh chóng bị hai người thu hút.

“Thấy chưa. Tiểu gia ta quá anh tuấn mà, không ngờ ta lại có sức hút đến như vậy”. Đế Nguyên Quân vừa đi, gương mặt vừa nở nụ cười nói.

“Người bớt tự luyến đi”. Đi ở phía sau Nhan Tiểu Tiểu lắc đầu.

“Xin chào tiểu sư muội, người vừa mới đến sao?”. Từ phía trước có một tên nam đệ tử tiến lại, đứng trước mặt Nhan Tiểu Tiểu nói.

“Chào sư huynh, ta vừa mới đến”. Nhan Tiểu Tiểu gật đầu một cái rồi trả lời.

“Ta gọi là Hoàng Văn Đạt, xếp thứ chín ba ở ngoại môn, không biết tiểu sư muội gọi là gì?”. Nam tử khoe khoang nói.

“Ta gọi Nhan Tiểu Tiểu”. Nhan Tiểu Tiểu đáp.

“Là Nhan gia, một trong ngũ đại gia tộc sao?”. Hoàng Văn Đạt tò mò.

“Đúng vậy”. Nhan Tiểu Tiểu hồn nhiên đáp.

“Vậy sao?”. Hoàng Văn Đạt chợt nở một nụ cười kỳ dị nói. “Đề ta dẫn người đến ngoại môn chấp sự”.

“Thật xin lỗi, ta đã có người đưa đi rồi”. Đáp lại, Nhan Tiểu Tiểu đưa tay chỉ về phía Đế Nguyên Quân nói.

“Hừ, là hần sao?”. Hoàng Văn Đạt nhìn qua, nhìn thấy vóc dáng nhỏ bé Đế Nguyên Quân mà hừ lạnh một tiếng.

“Trông hần rất lạ, hình như không phải đệ tử của ngoại môn”.

“Đúng rồi, người ta là nội môn đệ tử nên sư huynh thấy lạ là đúng rồi”. Nhìn bóng lưng Đế Nguyên Quân đang đi, Nhan Tiểu Tiểu cười lạnh nói.

“Cái gì?”. Nghe thấy vậy, Hoàng Văn Đạt phá lên cười lớn. “Hahahahah. Chỉ là Ngưng Hải cảnh tầng năm, làm sao có thể là đệ tử nội môn được”.

“Sư muội, người đừng đùa ta chứ”.

“Đệ tử ngoại môn muốn vào được nội môn đâu phải chỉ cần có cảnh giới đạt Thiên Địa cảnh trở lên và còn phải trải qua một lần kiểm trắc rất kỹ càng, ngay cả ta Ngưng Hải cảnh tầng chín đỉnh phong cũng chưa chắc có thể vượt qua được, huống gì hần”.

“Ta không đùa, không tin thì người có thể đến hỏi hần”. Nhìn thấy Hoàng Văn Đạt nhìn Đế Nguyên Quân với ánh mắt khinh thường liền châm chọc thêm.

“Được, đề ta hỏi hần”. Hoàng Văn Đạt gật đầu trả lời rồi đi về phía trước lớn tiếng quát.

“Tên kia, người đứng lại cho ta”.

Nhưng Đế Nguyên Quân xem hần như không tồn tại mà cứ tiếp tục đi về phía trước xem hần như không tồn tại. Đám đông đệ tử đứng nhìn cũng không khỏi lắc đầu.

Ở ngoại môn này ai cũng biết Hoàng Văn Đạt là con người như thế nào, cậu bản thân có quen biết với người của nội môn và cậu và cảnh giới của bản thân mà bắt nạt những người khác, thậm chí có lần suýt phé bỏ một nam đệ tử chỉ vì một người con gái.

Chùng đó vẫn chưa đủ để nói đến đồ cường hành của hần. Từ việc cướp đoạt đan dược, hãm hại đệ tử đồng môn, làm nhục các nữ đệ tử yếu thế,...

Đặt tay lên vai Đế Nguyên Quân rồi dùng lực kéo lại rồi lớn tiếng. “Không nghe thấy ta gọi người hay sao?”.

Nhưng điều mà nhanh chóng khiến Hoàng Văn Đạt giật mình, hai con người chợt co rút lại. Ngay khi chạm vào, cảm giác đầu tiên nhận được đó là vừa mới chạm vào một thứ gì đó cực kỳ đáng sợ.

Vừa rồi hần đã vận lực kéo mạnh lại nhưng không ngờ được là cơ thể Đế Nguyên Quân giống như một tảng đá lớn không thể kéo lại được.

“Ngươi tìm ta có việc sao?”. Đế Nguyên Quân quay người nói.

Ánh mắt liếc nhìn một cái, chợt thân thể Hoàng Văn Đạt cảm nhận được một luồng điện chạy khắp nơi trong cơ thể mà rùng mình. Không biết từ đâu nhưng hần ngay vừa nhìn thấy ánh mắt Đế Nguyên Quân thì giống như đang đối mặt với một tôn thái cổ hung thủ đang nhìn hần chăm chăm.

“...”. Khóe miệng Hoàng Văn Đạt như bị thứ gì đó vô hình giữ lại mà không tài nào mở miệng được.

“Đi thôi”.

Đế Nguyên Quân quay người hướng về phía chấp sự đường mà đi, Nhan Tiểu Tiểu cũng không thể làm gì khác mà lặng lẽ đi theo sau.

“Văn Đạt sư huynh, ngươi bị làm sao vậy?”. Đợi bóng dáng hai người đi rồi đi, ở phía sau có một tên đệ tử tiến lại gần gọi lớn.

“À. Ta không sao?”. Hoàng Văn Đạt giật mình đáp. “Vừa rồi ta bị hoa mắt”.

“Hoa mắt?”. Tên đệ tử đó tiếp tục nói. “Không phải ngươi muốn đi gây khó dễ cho đó sao?”.

Bị đám đệ tử xung quanh nhìn chăm chăm cùng với ánh mắt khinh thường của Nhan Tiểu Tiểu trước khi rời đi, Hoàng Văn Đạt trầm tư một lúc rồi quyết định cùng với mấy người khác đi theo.

“Đợi đã”. Ngoài khoảng cách hai mươi mét, một tên đệ tử lớn tiếng gọi.

Nhưng khu vực xung quanh có rất nhiều người nên Đế Nguyên Quân không biết là đang gọi ai nên không có quay lại mà tiếp tục đi về phía trước, còn Nhan Tiểu Tiểu thì nhìn lại. Thấy đám người kia đang tiến lại gần nên nở một nụ cười nhẹ.

“Ta gọi mà ngươi không nghe sao?”.

Đế Nguyên Quân bước chân dừng lại, quay người nhìn về phía nhóm người kia. Lúc này bộ môn phục trên người mới lộ rõ, ở trước ngực thêu lên hai chữ Bồng Lai cùng với một ký tự hoa đào đại biểu cho đệ tử nội môn.

Nhóm người ban đầu thấy thì hơi giật mình, bởi vì người đứng trước mặt là đệ tử nội môn nhưng chưa bao giờ gặp mặt cũng chưa bao giờ nghe nói có người nhỏ tuổi như vậy. Và nhất là khí tức trên người cũng chỉ là Ngưng Hải cảnh tầng năm.

“Các ngươi có chuyện gì sao?”. Đế Nguyên Quân liếc nhìn rồi nói.

“Ngươi là kẻ nào, sao dám trộm mặc môn phục đệ tử?”. Hoàng Văn Đạt lớn tiếng.

“Đúng vậy, quy tắc tông môn mà ngươi còn không biết hay sao?”. Một tên đệ tử đứng bên cạnh ủa theo.

“...”. Đế Nguyên Quân im lặng.

“Bị ta nói đúng nên mới im lặng chứ gì?”. Thấy Đế Nguyên Quân không có phản ứng, Hoàng Văn Đạt liếc nhìn Nhan Tiểu Tiểu một cái rồi nói.

“Sư huynh, sao ngươi không trả lời”. Nhan Tiểu Tiểu nở một nụ cười nhẹ nói.

“Các ngươi phiền phức thật đấy”. Đế Nguyên Quân hạ giọng nói.

“Ngươi nói gì?”. Một tên đệ tử lớn tiếng quát mắng.

“Ta bảo cả ngươi phiền phức. Nghe không rõ sao?”.

“Ngươi...”. Hoàng Văn Đạt trên trán nổi một sợi gân xanh, ánh mắt tỏ ra vẻ tức giận nhìn.

“Ngươi ngươi cái gì?”. Đế Nguyên Quân nói lớn. “Không thấy ta đang làm nhiệm vụ, không có thời gian rảnh để chơi với các ngươi”.

“Chỉ là Ngưng Hải cảnh tầng năm, dám đứng trước mặt ta mà dám lớn tiếng”. Hoàng Văn Đạt quát lớn.

Ngay lập tức, khí tức Ngưng Hải cảnh tầng chín tuôn ra rồi tung một truyền về chính giữa ngực Đế Nguyên Quân đánh. Mặc dù không sử dụng công pháp nhưng uy lực vẫn cực kỳ mạnh mẽ, nếu so sánh với Ngô Tuyền thì mạnh hơn không ít.

Bành!

Quyền kinh tiến lại gần, Đế Nguyên Quân đưa tay lên chặn lại. Cơ thể thúc dục huyết hải chống đỡ.

Mặc dù huyết hải rộng lớn nhưng cũng chỉ ngang bằng được với Ngưng Hải cảnh tầng một mà thôi, nên một quyền này không thể gây ra thương tích gì trên người được nhưng cũng bị đẩy lùi ra sau một vài bước.

“Hahaha. Đệ tử nội môn làm sao sẽ yếu như vậy đâu?”. Hoàng Văn Đạt hào hứng cười nói. “Ta nói đúng không tên giả mạo”.

“Bây giờ thì ta đã có lý do để đánh ngươi rồi”.

“...”.

Địa cấp trung phẩm quyền pháp, Thông Thiên Quyền!

Hoàng Vãn Đạt tung ra đại chiêu, từ trên nắm đấm xuất hiện một màn mỏng chân nguyên ngưng tụ, khí tức trên người cùng với công pháp đột ngột tăng cao mà lao lên trực tiếp đánh thêm một quyền.

“Kẻ nào dám đứng trước chấp sự đường căn quấy”.

Quyền kinh Hoàng Vãn Đạt lao đến thì đột nhiên, ở trên cao truyền xuống một thanh âm trầm âm uy lực.

Đám đệ tử xung quanh nghe thấy bỗng giật mình một cái, toàn bộ những người có mặt đều phải cúi gằm đầu mà lớn tiếng nói. “Đệ tử tham kiến Chấp Sự trưởng lão”.

“Có chuyện gì thì vào lời đài tông môn mà đánh, còn ở trước Chấp Sự đường là nghiêm cấm”. Chấp Sự trưởng lão lớn tiếng nói.

“Xin hỏi trưởng lão”. Chợt, Đệ Nguyên Quân nở một nụ cười nói. “Đệ tử ngoại môn ngăn cản đệ tử nội môn thi hành nhiệm vụ thì nên xử lý như thế nào”.

Toàn trường nghe thấy một màn này mà rung mình một cái.

“Nếu là vậy thì chắc chắn sẽ được xử lý nghiêm”. Chấp sự trưởng lão ánh mắt nhìn Đệ Nguyên Quân rồi nói. “Nhẹ thì phạt khổ sai một năm, nặng thì phế bỏ đan điền đuổi ra khỏi tông môn”.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Gia Là Siêu Cấp Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 109: Bế quan

“Như vậy thì dễ rồi”.

“Trưởng lão?”. Hoàng Vãn Đạt cảm nhận được có chuyện không đúng nên lên tiếng, giọng nói run run phát ra.

“Chuyện ngươi nói là thật?”. Chấp sự trưởng lão quay qua hỏi.

Đáp lại, Đệ Nguyên Quân gật đầu.

“Nếu vậy thì đưa tờ nhiệm vụ để ta xem”.

“Sư tỷ mang nhiệm vụ giao trả rồi”. Đệ Nguyên Quân trả lời.

“Nhiệm vụ chưa xong sao có thể trao trả được”. Chấp sự trưởng lão ánh mắt nghi ngờ nói.

“Đúng vậy”. Hoàng Vãn Đạt nét mặt hứng khởi nói. “Ngươi dám đứng trước mặt trưởng lão nói dối”.

“Trưởng lão, người có chuyện không biết”.

“Tiểu tử này trà trộn vào tông môn còn trộm mặc môn phục của đệ tử nội môn”.

“Nếu người không tin thì kiểm tra cảnh giới của hắn”.

“Ồ, có chuyện này sao?”. Chấp sự trưởng lão ánh mắt sắc bén nhìn Đệ Nguyên Quân nói.

“...”. Đệ Nguyên Quân im lặng từ chối trả lời.

“Trưởng lão, kẻ này vi phạm môn quy nên phải phế bỏ tu vi rồi đuổi ra ngoài”.

Đám đông đệ tử dưới trướng Hoàng Vãn Đạt hí hửng nói.

“Việc này ta tự khắc có định kiến”. Chấp sự trưởng lão nói.

“Ta nhớ không nhầm thì mấy ngày trước có một nhiệm vụ ngoại môn gửi lên. Hình như là đón một tiểu nha đầu Nhan gia”.

“Tiểu nha đầu, người tên gọi là gì?”.

“Tiểu nữ, Nhan Tiểu Tiểu thừa trưởng lão”. Nhan Tiểu Tiểu thân trên hạ xuống, hai tay đưa về phía trước nhẹ giọng nói.

“Thế là đúng rồi”. Chấp sự trưởng lão liếc nhìn Nhan Tiểu Tiểu một cái rồi tiếp tục nói.

“Quả thật nội môn có loại nhiệm vụ này nhưng người chỉ là Ngưng Hải cảnh tăng năm, lại dám trộm mặc đồ của nội môn đệ tử”.

“Người có biết tội của mình không?”.

Đế Nguyên Quân không nói gì mà chỉ liếc nhìn Hoàng Văn Đạt một cái rồi lấy ra một tấm lệnh bài đưa cho chấp sự trưởng lão. Toàn trường ngay lập tức chết lặng.

Môn phục thì có thể trộm nhưng lệnh bài đệ tử là không thể nào làm giả được. Bởi vì đó chính là thứ để chứng minh thân phận của một đệ tử trong tông, chỉ cần dùng thần thức kiểm tra thì có thể biết được tấm lệnh bài này là của ai.

Chấp sự trưởng lão tiếp nhận rồi nhanh chóng kiểm tra, nét mặt lúc này cũng bắt đầu giãn ra rồi nói. “Hóa ra là đệ tử nội môn, là do ta sai sót”.

Lời nói này của trưởng lão khiến Hoàng Văn Đạt cùng với những tên còn lại phải kinh sợ.

Ánh mắt sợ hãi nhìn về phía Đế Nguyên Quân.

“Người đâu, Hoàng Văn Đạt vừa vu khống, vừa cản trở đệ tử nội môn thi hành nhiệm vụ, nhanh bắt về Chấp sự đường xét phạt”.

“Không cần phiền phức như vậy đâu”. Lời nói trưởng lão vừa dứt, Đế Nguyên Quân lên tiếng.

“Ý người là sao?”.

“Chỉ bằng để ta ra tay phế bỏ hắn rồi đuổi khỏi tông môn”. Đế Nguyên Quân ánh mắt khinh thường, gương mặt nở một nụ cười châm biếm nói.

“Trưởng lão”. Hoàng Văn Đạt hoàn toàn sợ hãi, hấn quỳ trước chấp sự trưởng lão cầu xin. “Tội của ta chưa đến mức phải làm như vậy?”.

“Trưởng lão xin hãy xuy xét”.

Không đợi trưởng lão kịp lên tiếng, Đế Nguyên Quân không biết từ lúc nào đã xuất hiện ngay trước mắt, tay phải đưa lên đặt trước bụng dưới Hoàng Văn Đạt rồi đẩy một luồng hỗn độn chân nguyên mạnh mẽ xâm nhập vào bên trong.

“Người...”. Hoàng Văn Đạt kinh hãi thốt ra.

Nhanh chóng, hỗn độn chân nguyên là khắc tinh của chân nguyên bình thường, nó giống như một cái ngòi nổ được gài vào bên trong rồi chờ đợi thời gian bạo nổ mà thôi, dung nhập vào bên trong đan điền mà từ từ phá nát mọi thứ.

Răng rắc!

Men theo một tiếng kêu phát ra, Hoàng Văn Đạt gương mặt lộ rõ vẻ đau đớn rồi phun ra một ngụm máu tươi. Một tay đưa xuống ôm bụng vừa kêu lên. “Đan điền của ta”.

“Xong”. Nhìn thấy sự đau đớn của Hoàng Văn Đạt, Đế Nguyên Quân nở một nụ cười nói. “Chỉ vì nghe lời của một người không đáng mà phải bị như vậy”.

“Đáng đời”.

“Ta phải giết người?”. Nằm la liệt trên nền đất, Hoàng Văn Đạt điên cuồng quát lớn. Nhưng Đế Nguyên Quân đâu có để ý đến lời nói của phế nhân mà quay qua nói với chấp sự trưởng lão.

“Nếu trưởng lão đã ở đây rồi thì nhiệm vụ của ta cũng xem như hoàn thành”.

Nói xong, Đế Nguyên Quân quay người rồi đi. Nhưng khi đi lại gần Nhan Tiểu Tiểu, hắn cũng không quên thì thầm vào tai nhắc nhở. “Tự lo bản thân cho tốt”.

Nhan Tiểu Tiểu nghe thấy liền từng mình một cái, ánh mắt sợ hãi nhìn về phía bóng dáng Đế Nguyên Quân mà nuốt xuống một ngụm khí lạnh.

Chuyện này xuất phát là do bản thân Nhan Tiểu Tiểu làm ra nên lúc nhìn đáng về chạt vật, đau đớn Hoàng Văn Đạt nằm trên nền đất, ánh mắt không dám nhìn thẳng mà cúi đầu nhìn xuống đất.

Ngay sau khi hoàn thành nhiệm vụ!

Đế Nguyên Quân quay trở về, ở phía bên ngoài cổng nội môn. Bóng dáng nữ tử đang đứng đợi hần ở đó, khi nhìn thấy hần tiến lại gần thì mới lên tiếng.

“Ngươi đi lâu quá đó sư đệ”.

“Sư tỷ, sao ngươi đứng đây đợi ta?”. Đế Nguyên Quân hỏi.

“Tên Trần Trầm Nghiêm biết ngươi vừa hoàn thành nhiệm vụ về nên đang chuẩn bị ra ta”. Dược Liên Anh sắc mặt âm trầm nói. “Ta đây là đang bảo vệ ngươi đó”.

“À đúng rồi”.

“Có chuyện gì sao?”.

“Ta quên mất”. Đế Nguyên Quân háo hức nói. “Sư tỷ, ngươi cùng ta đến Luyện Đan Đường đi, ta cần mua một ít đan dược”.

Đế Nguyên Quân nhớ đến việc hần được thưởng một năm ngồi tu luyện ở trong Tạo Hóa Linh Dịch nhưng bận việc tu luyện nhục thân nên quên mất, lúc này hần mới chợt nhớ nên rất háo hức.

“Ngươi muốn bế quan sao?”. Dược Liên Anh trên đường đi hỏi.

“Đúng vậy?”. Đế Nguyên Quân gật đầu trả lời. “Ta muốn đến Tạo Hóa Linh Dịch tu luyện một đoạn thời gian”.

“Sư đệ, ngươi không biết sao?”. Dược Liên Anh lắc đầu phủ nhận nói. “Tạo Hóa Linh Dịch mỗi một năm mới mở ra một lần và chỉ có số ít đệ tử có mới có thể tiến vào được”.

“Bây giờ vẫn chưa đến lúc nên không thể đi vào bên trong được”.

“Sư tỷ ngươi yên tâm, cái này ta khắc biết”. Đáp lại, Đế Nguyên Quân hí hửng nói rồi chạy đi.

Đi vào bên trong Luyện Đan Đường, Đế Nguyên Quân nhanh tiến lại gần.

“Trưởng quản, tiểu gia lại đến mua đan dược đây?”. Nhìn trưởng quản đang nằm thoải mái trên cái ghế dài, Đế Nguyên Quân tiếp cận rồi hét lớn một tiếng.

“Ahhhhh”. Trưởng quản giật mình hét lớn một tiếng.

“Tiểu tử, ngươi lại đến”.

“Đúng, ta đến mua đan dược”. Đế Nguyên Quân nở một nụ cười nói.

“Ngươi muốn mua loại đan dược nào?”.

“Ừm, ta cần hai bình Dẫn Linh Đan tứ phẩm, Tạo Hóa Đan tứ phẩm một viên, Ngũ Hành Đan tam phẩm một bình”.

“Ồ, lần này ngươi mua không hề ít”. Trưởng quản lần lượt lấy ra từng lọ đan dược rồi nói. “Tổng cộng bảy vạn cực phẩm linh thạch”.

Lấy ra bảy vạn linh thạch trao trả, Đế Nguyên Quân nhìn cái nhẵn trứ vật bị lấy đi mà đau đớn, khó khăn lắm hần mới tích trữ được sáu vạn linh thạch và một vạn linh thạch của Nhan gia trao tặng, bây giờ trong tay chỉ còn lại một ít đan dược cùng linh dược nữa mà thôi. Còn linh thạch thì không còn lại một chút nào.

“Xem ra ngươi mua đan dược ở chỗ ta trong tương lai sẽ rất nhiều, như vậy đi”. Trưởng quản lấy ra một tấp kim bài đưa cho Đế Nguyên Quân nói. “Sau này mua thì gì thì đưa tấm kim bài này ra ta sẽ giảm cho ngươi một phần”.

Nghe thấy vậy, Đế Nguyên Quân vui vẻ cướp lấy rồi nói. “Trưởng quản ngươi đẹp trai nhất”.

“Tiểu tử, ngươi đang châm chọc ta sao”. Trưởng quản tức giận quát. “Ngươi đứng lại cho ta?”.

Nhưng lúc này Đế Nguyên Quân đâu có nghe, thu giữ đan dược ở trong tay nên hần nhanh chóng chạy ra ngoài rồi.

Sau đó cùng Dược Liên Anh đi một đường đến Tạo Hóa Linh Dịch. May mắn có người dẫn đường nên Đế Nguyên Quân may mắn tránh được rất nhiều tai mắt của Trần Trầm Nghiêm nên có thể đến nơi được một cách an toàn.

Đứng ở bên ngoài một dặm, Đế Nguyên Quân có thể cảm nhận được một luồng linh khí cực kỳ nồng đậm đang không ngừng được tiết ra từ trong xa.

Tiến vào sâu bên trong, khung cảnh xung quanh lộng lẫy tới mức khiến Đế Nguyên Quân phải há hốc mồm, những cái cây những nhánh hoa xinh đẹp đang thi nhau đâm chồi, kết hợp với màn sương linh khí mờ ảo cùng một cái thác nước đang không ngừng chảy xuống phát ra thanh âm róc rách vui tai.

Trông nơi này không khác gì một tiên cảnh là bao.

Trước mắt hai người. Một khu vực rộng lớn hiện ra, với một dòng nước mát lạnh chảy xuôi xuống.

“Sư đệ, người từ đây có thể tiến vào, còn ta không có lệnh bài nên không thể đi vào sâu hơn được nữa”. Đi vào thêm một lúc nữa, Dược Liên Anh lên tiếng.

“Ừm”. Đế Nguyên Quân gật đầu rồi sau đó tiến vào sâu bên trong. “Thời gian này phải nhờ sư tỷ chăm sóc Tiểu Oanh rồi”.

Tiểu Oanh từ bên trong áo chui ra, ánh mắt nó nhìn Đế Nguyên Quân một cái rồi bay vào vòng tay Dược Liên Anh.

“Người yên tâm”. Dược Liên Anh gật đầu rồi quay người rời đi.

Đi thêm được một lúc, Đế Nguyên Quân trông thấy một tòa thành lớn hiện ra và chính giữa là có một cánh cổng lớn được đóng chặt kín.

Tiến lại gần, Đế Nguyên Quân liền bị ngăn chặn bởi một thanh âm huyền ảo ở bên trong truyền ra khiến khu vực xung quanh phải xáo động.

“Thời gian này Tạo Hóa Linh Dịch không cho đệ tử tiến vào. Quay trở về đi”.

Đế Nguyên Quân nghe thấy vậy mà không chịu dừng lại, hắn tiếp tục tiến lại gần rồi đưa ra một tấm lệnh bài.

“Ta có lệnh bài này có thể vào bên trong tu luyện một năm”. Đế Nguyên Quân nói. “Trưởng lão người xem”.

Từ trong hư không đi ra, một vị lão giả râu tóc bạc phơ, gương mặt răn rượi với ánh mắt già nua nhìn chằm chằm Đế Nguyên Quân một lúc rồi đi lại.

Đưa tay lên lấy tấm lệnh bài nhìn một cái rồi nói. “Ồ, là Phùng trưởng lão đưa cho người sao?”.

“Đúng vậy”. Đế Nguyên Quân gật đầu trả lời.

“Được rồi, người có thể vào bên trong”.

Lão giả ném tấm lệnh bài lại rồi vung nhẹ tay một cái, cánh cửa lớn đóng chặt kín dần dần mở ra để lộ một kẽ hở nhỏ đi vào.

“Người tu luyện xong một năm thì cái lệnh bài này sẽ tan biến, nên người gắng mà giữ nó cho thật chặt”. Trước khi rời đi, lão giả cũng không quên nhắc nhở Đế Nguyên Quân.

“Đa tạ trưởng lão”.

- - -

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Gia Là Siêu Cấp Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 110: Nửa năm sau

Hòa mình vào bên trong dòng nước mát lạnh và ẩn chứa một lượng linh khí cực kỳ mạnh mẽ. Toàn thân Đế Nguyên Quân truyền đến một cảm giác thoải mái đến cực điểm.

Toàn bộ cơ thể như được dòng nước này gột rửa hết tất cả tạp chất trong tu luyện.

“Không khác gì cái suối ở Tử Cực Kiếm Môn, nồng độ linh khí nơi này thật sự rất nồng đậm”.

Tiến ra giữa dòng nước, mực nước lúc này đã dâng cao quá đầu nhưng hắn vẫn chưa dừng lại mà tiếp tục tiến vào sâu hơn. Cho đến khi tìm được một nơi có độ sâu nhất và lượng linh khí ở dưới đáy này cũng nồng đậm nhất.

Từ trong nhẫn trữ vật lấy ra hai viên Ngũ Hành Tinh Thạch thuộc tính mộc và thuộc tính thổ ở trong tay, Đế Nguyên Quân liếc nhìn ngắm nó một lát rồi lăm vào huyễn tượng.

Với viên thuộc tính thổ, Đế Nguyên Quân nhìn thấy một tôn Cự Tượng cực kỳ kinh khủng với cơ thể cực kỳ to lớn, nó lớn tới mức mà trông không khác gì một dãy ngân hà, bốn cái chân nó to tới mức mà mỗi lần nhấc chân là có thể giẫm nát một thái dương hệ vậy.

Khí tức trên người nó toát ra cũng khiến Đế Nguyên Quân phải rùng mình, đó là một thứ gì đó cực kỳ kinh khủng, khiến hắn nhìn thấy cũng phải run rẩy vì sợ hãi.

Và viên cuối cùng, hắn nhìn thấy một thứ gì đó vừa bay qua. Tưởng chừng như nó bay ở ngay trước mắt nhưng nó lại đang bay lượn ở bên ngoài khoảng không vũ trụ không thấy đầu cũng không thấy đuôi. Đế Nguyên Quân tưởng chừng một cái vẩy rồng của nó cũng lớn hơn một tòa tinh cầu rồi.

Ở trên người nó toát ra một lượng sinh mệnh chi lực cực kỳ khủng bố, nó khủng bố tới mức mà từ khí có thôn phệ mấy ngàn vạn tỷ năm cũng chẳng thể nuốt nổi.

Đồng thời nhìn thấy cảnh tượng này, cơ thể Đế Nguyên Quân vẫn đang không ngừng run lên, một phần vì bị khí tức đó làm cho sợ hãi, một phần là hắn run lên vì phấn khích.

Năm tôn này cũng giống như thần vậy, chúng là tồn tại thuộc chí cao nhất của thế giới. Không một ai có thể đánh bại được chúng.

“Thu thập đủ ngũ hành, không biết có thể mượn nơi này để luyện thành Ngũ Hành chi thể cùng với Ngũ Hành bản nguyên được không đây”.

Nhìn hai viên tinh thạch đang ánh lên giữa dòng linh dịch mà tò mò nói.

Đặt hai viên nằm giữa hai chân, Đế Nguyên Quân lấy ra Tạo Hóa Đan rồi nuốt xuống. Viên đan được này được luyện chế từ nhiều loại linh dược tam phẩm cùng với một gốc Tạo Hóa linh dược mà tạo thành. Mặc dù nó không mang quá nhiều linh khí cùng dược dịch nhưng ẩn ở bên trong nó lại mang một dòng năng lượng tạo hóa cực kỳ mạnh mẽ.

Chỉ cần có dòng năng lượng này chạy ở trong cơ thể thì việc hắn tu luyện ở bên trong này sẽ được tăng lên một phần rất lớn, mặc dù nó chỉ là tam phẩm đan dược nhưng lại mang lại khả năng mà nhiều loại đan dược tứ phẩm cũng không thể sánh bằng.

“Thật thoải mái”.

Cảm nhận dòng năng lượng tạo hóa đang chạy khắp nơi trong cơ thể cùng với dòng linh dịch ở bên ngoài bị câu dẫn đang không ngừng dung nhập vào bên trong cơ thể, cảm giác sáng khoái đến mức mà Đế Nguyên Quân phải nhắm chặt hai mắt mà tận hưởng.

Thoải mái là vậy nhưng hắn cũng không quên việc tu luyện, mượn nhờ dòng năng lượng tạo hóa của thiên địa đang chảy ở trong người thì việc ngưng tụ được địa tùy và mộc tùy là điều rất dễ dàng.

Ngũ Hành Bá Thể Quyết!

Toàn thân vận chuyển công pháp, ẩn sâu ở bên trong quả tim dần bắn ra năm điểm sáng ngũ hành hiện ra, ba điểm sáng hỏa - thủy - kim đang không ngừng ánh lên còn mộc và địa thì âm đạm hơn rất nhiều. Nhưng ngay khi cảm nhận được hai viên tinh thạch đang ở cạnh, chúng liền có phản ứng rất mạnh mẽ.

Đế Nguyên Quân cũng không còn quá nhiều kinh ngạc nên cứ từ từ mà thúc dục, được sự hỗ trợ của ngũ hành, quá trình ngưng tụ lần này diễn ra rất suôn sẻ.

Trải qua một ngày, Đế Nguyên Quân đã ngưng tụ được hai giọt và lúc này đã tập hợp được năm giọt của ngũ hành.

Từ bên trong ngưng luyện tinh dịch, Đế Nguyên Quân cũng không quên lấy ra bình Ngũ Hành Đan đưa lên rồi điên cuồng nuốt xuống.

Một cảm giác lẫn lộn từ trong đan dược xộc ra, cảm giác nóng rát của hỏa dược, cảm giác lạnh lẽo của thủy dược, cảm giác cứng chắc của kim dược, cảm giác nặng nề của địa dược và cảm giác thoải mái, sức sống tràn trề của mộc dược được hòa trộn với nhau bốc ra.

Từng viên đan dược chảy xuống xuống bụng, Đế Nguyên Quân cảm nhận được cái bụng của mình đang bị dược lực mạnh mẽ làm cho căng phồng lên trông không khác gì quả bóng.

Mượn nhờ năng lượng của Ngũ Hành Đan, Đế Nguyên Quân chìm vào ngưng tụ. Toàn thân điên cuồng vận chuyển chân nguyên bắt đầu phân tách ra từng dòng dược lực ở trong bụng và đang tập trung về phía mỗi điểm sáng ngũ hành.

Cùng với sự kết hợp của công pháp, ở sâu trong người hắn dần chuyển đến một cảm giác thay đổi cực kỳ mãnh liệt, nó khác biệt tới mà gần như mọi thứ ở trong người đều được thay đổi.

Ở sâu bên trong đan điền, năm điểm sáng ngũ hành một lần nữa hiện lên, nó không phải là năm điểm sáng dược ngưng tụ từ ngũ hành chi tùy mà nó là xuất phát điểm của đan điền vậy.

Đó là bước đầu tiên hắn đang hình thành bản nguyên của mình, đó chính là thiên phú tu luyện cũng như khả năng mà chỉ hắn mới có thể sử dụng.

Nhưng với chừng đó cũng không khiến hắn cảm thấy hài lòng.

Tiếp tục lấy ra từ trong nhẫn trữ vật, một tảng đá màu đỏ máu cao hơn ba mét với mùi huyết tinh bốc lên cực kỳ nồng đậm, và ở phía trên có một gốc linh dược cùng với ba quả linh quả đỏ hồng đang dao động theo dòng nước.

Cùng với đó là hai bình Dẫn Linh Đan rồi đồng thời nuốt xuống tổng cộng hai mươi viên đan dược.

Huyết Linh Tinh Thạch, Huyết Linh Quả vừa ra, Đế Nguyên Quân điên cuồng thúc dục huyết hải ở trong tim đang điên cuồng hấp thụ.

Ở trong bụng, được lực của Ngũ Hành Đan đã hoàn toàn tán đi thì lúc này một lượng linh khí đang điên cuồng phát tán khiến toàn thân hắn căng lên, một cảm giác nổ tung đang dần hiện ở trong đầu nhưng hắn đâu để chuyện xảy ra dễ dàng như vậy.

Ngũ Hành Bá Thể Quyết!

Vĩnh Sinh Bất Diệt Quyết!

Cùng một lúc, Đế Nguyên Quân điên cuồng vận chuyển hai đại công pháp đang không ngừng hấp thụ.

Đối với người khác, việc đồng thời sử dụng hai loại năng lượng là Huyết Hải và Linh Hải (chân nguyên) đã là cực kỳ khó khăn và không mấy người có thể làm được.

Nhưng đối với Đế Nguyên Quân thì việc này không hề khó khăn mà hiện tại hắn đang đồng thời điều khiển hai đại công pháp một cách nhuần nhuyễn.

Nhìn thì có vẻ thuần thực nhưng thực ra lại không phải thế, trong đầu hắn lúc này bị phân ra thành hai luồng suy nghĩ khác nhau, một cái đang chăm chú thúc dục chân nguyên còn một cái thì đang điên cuồng vận chuyển huyết hải. Nếu như có một chút sai sót nào dù chỉ là nhỏ nhất cũng khiến hắn bị tẩu hỏa nhập ma còn nặng hơn thì bạo thể mà chết.

Toàn thân Đế Nguyên Quân lúc này được hai vòng hào quang bao trùm, một vòng hào quang màu đỏ bạo động và một cái màu lam nhu mì đang không ngừng được tăng cường.

Và quá trình tu luyện của hắn cũng đã tạo ra một dị tượng kỳ lạ ở ngay trên bề mặt của dòng Tạo Hóa Linh Dịch.

Đó là một vòng xoáy lớn đang điên cuồng cuốn hút dòng linh dịch đổ dồn xuống và khu vực xung quanh có bán kính hơn mười mét là một tầng màu đỏ tươi ánh lên mà không bị dòng nước cuốn đi.

Sâu ở bên trong!

Một vị lão giả hai mắt nhắm chặt đang nghỉ ngơi thì cảm ứng được phía bên ngoài Tạo Hóa Linh Dịch có dị tượng nên tỉnh dậy.

Cặp mắt già nua từ từ mở ra, con ngươi màu đen tuyền giãn ra rồi co lại một cái rồi thốt ra. “Tiểu tử này đúng là quái vật, đồng thời thúc dục Huyết Hải cùng Linh Hải mà không hề có sai sót nào cả”.

“Đúng là thiên tài ngàn năm có một”.

Nói xong, lão giả hai mắt tiếp tục nhắm lại.

Thời gian cứ thế trôi đi. Đế Nguyên Quân ngồi ở dưới đáy tu luyện một dọc hơn năm tháng. Lúc này toàn bộ được lực và tinh thạch đã bị hắn hấp thụ hết toàn bộ. Toàn thân được hai vòng hào quang bao bọc nhưng trên người lại không hề có một chút dao động chân nguyên nào cả. Toàn bộ đã được thu liễm hết toàn bộ.

Từ từ nổi lên, cơ thể Đế Nguyên Quân lúc này dường như đã cao hơn trước rất nhiều, từ một đứa nhóc cao khoảng chừng một mét ba nhưng hiện tại đã tăng lên được hơn mười phân.

Trên người không một mảnh vải để lộ một cơ thể rắn chắc với làn da trắng sáng và hồng hào do được ngâm mình trong linh dịch một thời gian dài.

Và mái tóc đen cũng đã mọc dài rủ xuống ngang lưng kết hợp với bộ môn phục trang cực kỳ phát trần.

“Bề quan gần nửa năm như thu hoạch lần này thực sự quá lớn”.

Vận lực toàn thân một cái, Đế Nguyên Quân kinh ngạc thốt ra.

“Tầng thức nhất của Ngũ Hành Bá Thể Quyết đã đạt được đạt đến trung kỳ và đã ngưng luyện nhục thân thành Ngũ Hành Chi Thể rồi”.

“Mặc dù mới chỉ là nhục thân có đẳng cấp thấp nhất của công pháp nhưng hiện tại ta có thể cảm nhận được uy lực của nó mạnh phải gấp mấy lần lúc trước”.

“Chưa kể đến đan điền của ta cũng đã được ngưng luyện lại một lần”.

“Quả thật khiến người ta bất ngờ”.

Ngẫm nghĩ thêm một lúc, Đế Nguyên Quân vui mừng đi ra ngoài. Thời gian bề quan mặc dù không quá lâu nhưng hiện tại vẫn còn việc ở bên ngoài cần giải quyết.

Đó chính là thi đấu xếp hạng đệ tử.

Và mục đích của hắn là có thể nằm trong vị trí cao để có thể đi đến Tiên Luân Bí Cảnh.

Ở trong đó còn có thứ hắn cần phải thu lấy cho bằng được.

- - -

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Gia Là Siêu Cấp Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 111: Trần Trầm Thiên tìm đến

Từ bên trong đi ra, Đế Nguyên Quân không gấp gáp tìm đến Dược Liên Anh mà đầu tiên hắn đi đến đó chính là Luyện Khí Đường.

Đó là nơi chuyên sản xuất ra những vũ khí của các đệ tử ở trong tông, nhưng đi được chừng nửa đường, Đế Nguyên Quân giật mình nhớ lại.

“Thôi chết”. Đế Nguyên Quân khóe miệng co quắp. “Ta hết linh thạch rồi a”.

“Phải tìm Liên Anh sư tỷ mượn một ít mới được”.

Không chần chừ, Đế Nguyên Quân nhanh chân chạy về phía Luyện Đan Đường.

Chạy đi một lúc!

Đế Nguyên Quân từ bên ngoài chạy xộc vào nói. “Trưởng quản, người thấy Liên Anh sư tỷ ở đâu không?”.

“Làm ta hết hồn”. Trưởng quản đang nằm nghỉ ngơi ở trên ghế đại bị lời nói lớn tiếng của Đế Nguyên Quân làm cho bừng tỉnh.

“Liên Anh đi làm nhiệm vụ ở bên ngoài đến giờ vẫn chưa quay về”.

“Tỷ ấy đi từ khi nào?”. Đế Nguyên Quân chờ đợi.

“Khoảng hai mươi ngày trước”. Trưởng quản nhớ lại nói.

“...”.

“Người đến là vì mượn linh thạch hay sao?”. Thấy dáng vẻ thất thần của hắn, trưởng quản lên tiếng.

“Sao người biết?”. Đế Nguyên Quân kinh nghi hỏi.

“Không phải sao”. Trưởng quản chỉ nở một nụ cười từ chối trả lời. “Đây là phần thưởng của người năm tháng này”.

“Không biết người làm gì mà Liên Anh quan tâm người thế không biết”.

“Vừa giúp người nhận thay rồi còn dặn dò ta rất kỹ”.

“Ah”. Đế Nguyên Quân vui mừng thốt. “Đa tạ trưởng quản”.

Đế Nguyên Quân nhanh đưa tay cướp lấy cái nhẫn trữ vật ở trên bàn rồi chạy nhanh ra ngoài.

“Tiểu tử, người...”. Trưởng quản nhìn bóng lưng Đế Nguyên Quân chạy ra quát.

Có năm vạn cực phẩm linh thạch ở trong tay, Đế Nguyên Quân vui vẻ chạy đi.

Leng keng!

Rầm rầm!

Đứng trước Luyện Khí Đường, thanh âm từng tiếng búa đập mạnh vang lên, Đế Nguyên Quân đứng ở khoảng cách hơn một trăm trượng vẫn cảm nhận nó rất rõ ràng.

Khi tiến lại gần, Đế Nguyên Quân nhìn thấy một tòa các ở sâu bên trong rừng, xung quanh thì bị cây cối rậm rạp che phủ nhưng tọa lạc ở giữa vùng đất trống là một tòa các to lớn được xây dựng lên.

Ở bên ngoài đang bày biện những loại vũ khí các loại đang phát ra tinh quang giữa những ánh sáng chiếu xuống.

Đưa tay chạm vào một lưỡi kiếm phía trước, Đế Nguyên Quân cảm nhận được sự mát lạnh và sắc bén của lưỡi kiếm phát ra, hai mắt hấn thít chặt cảm nhận.

“Tiểu sư đệ, ngươi đến mua vũ khí sao?”.

Nhìn thấy Đế Nguyên Quân đang vuốt ve thanh kiếm, một thanh âm trung niên nhân từ phía xa vọng lại.

“Chào sư phụ, ta đến mua kiếm”. Đế Nguyên Quân gật đầu đáp.

“Rất lâu rồi mới thấy người đến mua kiếm”. Trung niên nhân từ từ tiến lại gần nói.

“Là sao?”.

“Ngươi không biết à. Từ trước đến nay bọn ta chỉ việc rèn vũ khí rồi đưa ra ngoài nên thấy rất ít người chủ động tới mua”. Nam tử trên mặt nở một nụ cười nói.

“Ta tên Diêm Thanh, không biết sư đệ gọi là gì?”.

“Ta gọi Đế Nguyên Quân”.

“Những thanh kiếm ngoài này vừa mới được đúc xong nên vẫn chưa hoàn thành”. Diêm Thanh chỉ tay vào bên trong phòng nói. “Nhanh vào đi, ở trong này có một vài thanh kiếm rất tốt”.

Đẩy cửa tiến vào!

Trước mắt Đế Nguyên Quân là một căn phòng chứa đựng rất nhiều loại vũ khí, số lượng ít nhất cũng phải hơn hai ngàn cái.

“Kiếm ngươi có yêu cầu gì không?”. Diêm Thanh lên tiếng hỏi.

“Ừm”. Đế Nguyên Quân suy nghĩ. “Không biết những thanh kiếm này có cái nào được luyện từ Nhuyễn Kim Tinh vạn năm không?”.

“Nhuyễn Kim Tinh vạn năm quả thật rất tốt nhưng cũng không có mấy thanh được luyện, ta nhớ không nhầm thì tầm mười cái”.

“Vậy đưa ta đến xem đi”.

Đi vào sâu bên trong, Diêm Thanh lấy ra mười thanh kiếm được bao bọc một cách cẩn thận đi ra.

“Đây là toàn bộ rồi, ngươi xem có ưng ý với cái nào không?”.

Đế Nguyên Quân tiến lại gần, liên tiếp đưa tay vuốt nhẹ lên sống kiếm cảm nhận. Những thanh kiếm này được luyện quả không tệ.

“Ta lấy thanh này đi”. Lựa chọn một lúc, Đế Nguyên Quân chỉ tay.

“Sư đệ thật biết lựa chọn”. Diêm Thanh kinh ngạc. “Đây là thanh tốt nhất trong những thanh kiếm này”.

“Trọng lượng khoảng ba trăm cân, cầm rất chắc tay. Lưỡi kiếm được mài bởi Kim ti nên cực kỳ sắc bén”. Đế Nguyên Quân cầm kiếm lên múa mấy đường rồi khen ngợi. “Kiếm sắc một bên này được rất ít người chọn nhưng là loại mạnh nhất của kiếm”.

“Sống kiếm trông nhẹ nhưng rất cứng. Người luyện ra nó ít nhất cũng phải trên ngũ phẩm luyện khí đại sư”.

“Ngươi còn biết luyện khí đại sư sao?”. Diêm Thanh kinh ngạc.

“Ta biết”. Đế Nguyên Quân chợt nhớ đến lão già cuồng luyện khí ở Tử Cực Kiếm Môn nói.

“Ngươi nói không sai, người luyện thanh kiếm này là lục cấp luyện khí đại sư”. Diêm Thanh gật đầu. “Mặc dù trong quá trình luyện kiếm bị thiếu một vài loại vật liệu không cấp bậc của nó đã đạt đến Chuẩn Thiên Kiếp Linh Kiếm rồi”.

“Thiên Địa Linh Kiếm trung phẩm cũng đủ để ta dùng một thời gian rồi”. Đế Nguyên Quân thu kiếm vào trong nhẫn rồi hỏi. “Không biết giá của nó là bao nhiêu”.

“Do để kiếm này quá lâu và không có ai dùng nên ta sẽ giảm giá cho sư đệ”. Diêm Thanh suy nghĩ một lúc rồi nói. “Ba vạn linh thạch cực phẩm”.

“Ngươi nghĩ như thế nào?”.

“Tốt, giá này mà được Thiên Địa Linh Kiếm là ta quá hời rồi”. Đế Nguyên Quân lấy ra ba vạn cực phẩm linh thạch đưa cho Diêm Thanh rồi nói.

“Sáng khoải”. Diệm Thanh nở một nụ cười nói. “Lần sau ngươi muốn mua kiếm, ta nhất định sẽ giảm giá cho ngươi”.

“Như vậy thì đa tạ sư huynh rồi”. Đế Nguyên Quân nở một nụ cười nói. “Ta còn có việc nên ta xin phép rời đi trước”.

“Sư đệ đi thông thả”.

Ở bên ngoài!

Một bóng dáng nam đệ tử hồi hải chạy khắp nơi, ánh mắt đảo qua đảo lại giống như đang tìm kiếm ai đó.

“Khốn kiếp, tiểu tử đó vừa xuất quan đã trốn đi đâu rồi?”. Truy tìm một lúc lâu, Trần Trầm Thiên tức giận quát.

“Trầm Thiên sư huynh, ngươi bớt giận một chút”. Đứng bên cạnh, một tên đệ tử tiến lại gần nói với giọng điệu trầm thấp, trên gương mặt cũng lộ ra vẻ mệt mỏi. “Hắn không thể trốn được đâu”.

“Hừ”. Trần Trầm Thiên hừ lạnh một tiếng rồi nói. “Phải tìm hắn cho bằng được”.

“Dám lừa lão tử lấy đồ, ta phải đánh chết hắn”.

Nhớ lại lúc trước, Trần Trầm Thiên bị Đế Nguyên Quân mượn nhờ thân thể đánh cho hắn nằm ngất lịm ở trên nền đất và toàn bộ tài sản cũng bị lấy đi.

Chưa hết, lúc vác bản mặt tím đen sung vũ trở về. Hắn không chỉ bị nhiều người xia xói mà ngay cả đại huynh Trần Trầm Nghiêm nhìn hắn với ánh mắt khinh thường.

Bị một người yếu hơn đánh bại một cách quá dễ dàng, thậm chí đan dược mà ca ca hắn nhờ mua cũng bị lấy đi mất nên bị đánh thêm cho một trận. Kể từ đó hắn nhìn Đế Nguyên Quân giống như kẻ địch, hắn nghĩ rằng chuyện này là do Đế Nguyên Quân đặt ra nếu không hắn sẽ không bị xấu mặt như bây giờ.

“Sư huynh, tìm được rồi”.

Trần Trầm Thiên đang tức tối vì không tìm được thì bỗng phía xa truyền đến một thanh âm.

“Hắn ở đâu?”. Trần Trầm Thiên nét mặt vui mừng hỏi.

“Là ở đấu trường”. Tên đệ tử đó chạy lại gần nói.

“Hahahaha. Được, tiểu tử ngươi đợi đó cho ta?”. Trần Trầm Thiên cười hắc, ánh mắt lộ ra vẻ rất nguy hiểm. “Tại đấu trường cũng do ngươi mà ra, giờ cũng tại đó ta sẽ đánh ngươi bán sống bán chết”.

“Đi”.

Trần Trầm Thiên kéo theo một đám đệ tử cùng nhau tiến về phía đấu trường.

Đế Nguyên Quân ngay khi rời khỏi Luyện Khí Đường là một mạch tìm đến đấu trường. Do trong tay hắn còn rất ít linh thạch nên cũng muốn một lần này kiếm thêm chút ít.

Nhìn hai người đang đánh nhau quyết liệt, nét mặt Đế Nguyên Quân giãn ra rồi nở một nụ cười. Tìm đến một nơi trống trải rồi lấy ra cái bàn lớn chờ đợi.

Đến khi trận chiến kết thúc, Đế Nguyên Quân lớn tiếng nói.

“Đặt cược đây, đặt cược đây”.

“Tên này không sợ Trần Trầm Thiên hay sao mà còn dám tới đây”.

“Không khéo giờ đang trên đường đến đây”.

“Nhưng lần đặt cược trước ta chịu lỗ lớn, ta không tin là hắn có thể thắng được nữa”.

“...”.

Đế Nguyên Quân nghe thấy nhiều người nói về Trần Trầm Thiên nhưng hắn cũng không thèm để ý mà còn nở một nụ cười châm chọc. “Hắn dám tới thì ta chơi chết thêm một lần nữa”.

Đứng ở trên đấu trường, hai nam đệ tử có cùng cảnh giới là Thiên Địa cảnh tầng bảy. Một người là Lý Văn Thao và một người là Hoa Viên.

Ở trên bàn đặt cược, có rất nhiều người đặt cược cho Lý Văn Thao vì tên tuổi của hắn ở trong nội môn cũng rất có tiếng nói. Thực lực ở trong cùng cảnh giới được xem là rất mạnh, ở trong tông không có mấy ai có thể cùng cảnh giới đánh thắng.

Kể từ khi bước chân vào Bồng Lai thánh địa đến bây giờ cũng khoảng gần bảy năm nhưng cũng chỉ có cảnh giới tầm trung và thua kém rất nhiều so với những người đồng lứa. Nhưng không một ai dám khinh thường vì Lý Vân Thao được xem là một người có thiên phú luyện kiếm rất lớn.

Thời gian huấn luyện kiếm còn nhiều hơn cả thời gian để củng cố cảnh giới.

Và trong rất nhiều trận chiến, chưa mấy người nhìn thấy hắn tung ra toàn lực.

Còn Hoa Viên thì kém hơn một chút, mặc dù cùng cảnh giới nhưng thiên phú luyện kiếm lại kém hơn một bậc. Bù lại, nồng độ chân nguyên được ngưng tụ mạnh hơn không ít.

Trận chiến bắt đầu, toàn bộ đấu trường bị hai đại kiếm khí mạnh mẽ xung kích phát ra giống như một trận gió lớn.

Mở đầu tấn công, Hoa Viên thúc giục chân nguyên mạnh mẽ lao lên, tay phải nắm chặt chuôi kiếm chém mạnh về phía trước.

Lý Vân Thao đối mặt với một kiếm này nhưng trông vẫn rất thư thái, cơ thể cao lớn với bộ môn phục phát phơ trong gió, hai mắt nhắm chặt, một tay đưa ra sau và tay còn lại nắm chặt chuôi kiếm trông rất phong phạm.

Khi lưỡi kiếm lao đến gần, Lý Vân Thao cánh tay vận lực vùng kiếm về phía trước chống đỡ.

Địa cấp hạ phẩm kiếm pháp, Bích Hồng Kiếm!

Bốn mắt nhìn nhau, Hoa Viên thúc dục kiếm chiêu, chân nguyên xoay chuyển kết hợp kiếm khí mạnh bạo đè nén xuống.

Bị áp chế, Lý Vân Thao ánh mắt kiên định, hay mạnh vận lực cố gắng chống đỡ. Nhưng uy lực lại quá lớn khiến hắn không ngừng bị đẩy lùi ra sau. Không muốn bản thân thất thế, Lý Vân Thao trực tiếp tung ra kiếm chiêu của mình.

Địa cấp hạ phẩm kiếm pháp, Hình Kiếm Pháp!

Rầm!

Kiếm chiêu va chạm, khí tức Ngưng Hải cảnh tầng bảy điên cuồng xoay chuyển. Cho đến khi kiếm khí toát ra quá mạnh bạo nên thành linh bạo nổ.

Kiếm chiêu qua đi, cả hai đồng thời bị đẩy lùi ra xa, bất phân thắng bại.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Gia Là Siêu Cấp Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 112: Trần Trầm Thiên khiêu chiến

Ngay sau tiếng nổ, cả hai người bị sóng xung kích đẩy bắn ra ngoài.

Trên người họ xuất hiện từng vết kiếm sắc bén cắt trúng đang rỉ ra không ít máu tươi. Mặc dù đó chỉ là kiếm khí bạo tán nhưng uy lực của nó cũng có thể sánh ngang được một công kích toàn lực của Ngưng Hải cảnh tầng hai rồi, cực kỳ kinh khủng.

Đế Nguyên Quân trông thấy một màn này cũng không khỏi kinh ngạc, nhìn hai người kia tuổi tác cũng tầm hai mươi đến hai tư tuổi nhưng kiếm đạo tu luyện đã đạt thành tựu như vậy rồi.

Trừ đám đệ tử Từ Cực Kiếm Môn ra thì không có mấy ai có thể sánh được, mặc dù là đệ tử của thánh địa, được cung cấp rất nhiều phúc lợi để tu luyện nhưng con đường tu luyện của mỗi người không giống nhau, không phải vì thiên phú mà có thể khẳng định được thực lực của mỗi người.

Trượt dài một đường, cả hai người đồng thời đứng dậy.

“Sư đệ, cẩn thận đó”. Lý Vân Thao ánh mắt sắc bén nhìn về phía trước, hai tay nắm chặt chuôi kiếm, hai chân cong xuống thân trên nghiêng qua một bên thủ thế.

Trong chớp mắt, thân ảnh Lý Vân Thao giống như một hoạt ảnh màu đen bay lướt qua cùng với ánh kiếm sáng chói lao đến.

Một kiếm mạnh mẽ được tung ra, mặc dù không thúc dục công pháp nhưng với lượng chân nguyên hùng hậu ở trong người, một kiếm này có uy lực cũng phải ngang bằng uy lực của địa cấp kiếm pháp rồi.

Xiu xiu!

Tiếng lưỡi kiếm bay xé gió vang lên.

Trong mắt Hoa Viên, một vệt ánh chói từ xa đang lao đến với vận tốc cực kỳ nhanh, con người đột nhiên co rút lại. Trong đầu hần bắt đầu xuất hiện vẻ nguy cơ.

Lưỡi kiếm chuẩn bị lao tới, Hoa Viên nghiêng người qua một bên tránh né, nhưng tốc độ kiếm quá nhanh nên không thể tránh hết được.

Lưỡi kiếm lướt qua, trên cổ Hoa Viên xuất hiện vết vết máu nhỏ chạy dọc ra sau. Mặc dù công kích này không có sát ý nhưng một kiếm vừa rồi có thể chém đứt đầu hần nếu như không phản ứng kịp.

“...”

Hoa Viên cắn răng, toàn thân điên cuồng vận chuyển chân nguyên, khí tức trên người giống như một mũi tên vừa được thả giấy nên bắn ra một cách đột ngột.

Tay trái đưa lên rồi bóp chặt một cái, thiên địa lực lượng xung quanh khu vực đấu trường này như bị hút đi mất và đang điên cuồng đổ dồn về phía Hoa Viên, trên người hần lúc này giống như đang hòa nhập với thiên địa lực lượng. Kết hợp với chân nguyên nồng đậm, lúc này sức mạnh của hần đã có thể chạm tới Thiên Địa cảnh tầng chín đỉnh phong rồi.

Toàn thân vận lực, Hoa Viên dẫm mạnh chân xuống rồi lao về phía trước, tay phải đưa lên rồi vung một kiếm mạnh mẽ chém ra.

Lý Vân Thao nhìn thấy một màn này mà không khỏi giật mình, vừa tiếp đất không lâu nên để chống lại một kiếm ẩn chứa thiên địa lực lượng này là không thể nên hần nhảy lên cao rồi đập không mà đứng.

“Muốn tránh”. Hoa Viên cười lạnh.

Công kích không trúng đích, Hoa Viên vận chuyển chân nguyên xuống hai chân rồi bay lên. Tốc độ đập không còn nhanh hơn cả lúc ở trên nền đất. Cực tốc lao tới, hần cung mạnh tay tung ra thêm một kiếm.

Lưỡi kiếm sắc bén ánh lên như muốn cắt đứt thiên địa ập tới, Lý Vân Thao trên mặt chảy xuống một hạt mồ hôi lạnh. Nhưng lúc này không thể trốn tránh được nên hần đưa tay lên cao rồi thi triển kiếm chiêu.

Địa cấp trung phẩm kiếm pháp, Phá Không Kiếm!

Một kiếm uy lực kinh thiên, khí thế hùng hổ như muốn bóp đôi một tòa sơn nhạc đè nén xuống.

Rầm!

Hoa Viên vung kiếm từ dưới lên, Lý Vân Thao bỏ kiếm từ trên cao xuống. Hai đầu lưỡi kiếm với uy lực kinh thiên thỉnh thoảng va chạm.

Một tiếng nổ lớn vang lên, thân thể cả hai một lần nữa bị đẩy văng ra xa, hai chân trượt một đường dài trên nền đất.

“Vân Thao sư huynh bị thương rồi”.

Đám đông đệ tử nhìn thấy khoe miệng Lý Vân Thao chảy xuống một dòng máu tươi, nên ai ai cũng kinh hãi mà thốt lên.

Một người có danh xưng cường kiếm như hần lại bị một người khác đã bại như vậy.

“Thiên địa lực lượng quả thật rất mạnh”. Đưa tay lau đi vết máu, Lý Vân Thao khoe miệng nhếch lên rồi nói. “Không ngờ sư đệ đã có thể nắm vững được như thế rồi”.

“Người cũng đừng thu tay nữa, toàn lực cùng ta một trận chiến đi. Sư huynh”. Đáp lại, Hoa Viên trên gương mặt để lộ biểu cảm chắc chắn nói.

Hần xem một trận chiến này là để xác thực sức mạnh của bản thân nên muốn đối phương toàn lực cùng hần một trận chiến. Cho dù có bị thất bại đi chăng nữa hần cũng không bao giờ hối hận.

“Như ý người”. Đáp lại chiến ý ngút trời của Hoa Viên, Lý Vân Thao thờ nhẹ một hơi rồi nói.

Chân nguyên trong cơ người bốc lên, khí tức Thiên Địa cảnh tầng bảy đỉnh phong bốc lên như một ngọn lửa rực cháy. Chưa dừng lại ở đó, trên người hần bốc ra từng sợi, từng sợi năng lượng mờ ảo đang cộng hưởng cùng với thiên địa chi lực xung quanh.

Chỉ trong chớp mắt, cảnh giới của hần đã tăng lên thành Thiên Địa cảnh tầng chín đỉnh phong, cùng Hoa Viên đồng cảnh giới.

“Bắt đầu đi”. Hoa Viên lớn tiếng quát.

Ngay tiếng quát uy lực đó, cả hai người điên cuồng lao lên. Khí tức cường hần trên người cùng kiếm khí đang điên cuồng hòa lẫn vào nhau mà tấn công không ngừng.

Thân ảnh của hai người di chuyển với một tốc độ nhanh tới chóng mặt, những người quan chiến ở phía bên dưới chỉ có thể nhìn thấy tàn ảnh cùng ánh

kiếm của hai người mà thôi.

Chỉ trong chớp mắt, họ đã tung ra hơn một trăm chiêu mà chưa có ai chống lại. Trên cơ thể của cả hai người đang dần xuất hiện từng miếng vết thương, bộ môn phục bên ngoài giống như vừa mới được đem đi nhuộm đỏ.

Nhưng cả hai người không có một ai chịu dừng lại, họ vẫn điên cuồng lao lên, ở trên mặt đất, ở trên không. Chỗ nào cũng là chiến trường của hai người. Họ hăng say đánh tới mà không hề để ý đến những người quan sát ở bên dưới.

“Kinh khủng quá”.

“Cả hai người bọn họ ít nhất cũng thuộc vào vị trí năm mươi người mạnh nhất rồi”.

“Đây không phải là một trận chiến bình thường nữa mà đúng hơn là một trận tử chiến rồi”.

Chứng kiến một màn này, đám đông đệ tử không khỏi rung mình mà thốt lên, nhìn thấy từng đợt kiếm khí sắc bén điên cuồng chém ra rồi triệt tiêu với nhau. Họ đã đánh ra không biết bao nhiêu kiếm rồi nhưng mỗi một kiếm vẫn không có dấu hiệu dừng lại mà đang tăng lên không ngừng, tốc độ, sức mạnh đều đã vượt quá cảnh giới của họ rồi.

Kiếm chiêu mặc dù không được tung ra nhưng trận chiến của cả hai người đã có thể xem đây là Tinh Cực cảnh chỉ chiến rồi.

Từ trên cao hạ xuống, bóng dáng hai người bị thương khắp người, toàn thân bị một màu đỏ tươi tanh nồng nhuộm đỏ, từng hơi thở dốc mạnh được thổi ra cùng với đó máu tương đang không ngừng chảy xuống.

Nhưng bên trong ánh mắt của cả hai người vẫn giữ vững chiến ý nên họ chưa chấp nhận dừng lại.

“Một kiếm kết thúc thôi”. Lý Vân Thao nở một nụ cười lớn rồi quát.

“Ta cũng có ý như vậy”. Đáp lại, Hoa Viên hưng phấn không thôi đáp.

Mặc dù họ đã hao hụt một lượng chân nguyên rất lớn, lúc này cả hai người cũng chỉ còn lại ba đến bốn thành nửa mà thôi nhưng một kiếm cuối cùng này lại có uy lực mạnh mẽ không khác gì lúc họ đỉnh phong tung chiêu vậy.

Khí tức điên cuồng bốc lên cùng với đó lại đại kiếm chiêu điên cuồng được thúc dục.

Địa cấp đỉnh phong kiếm pháp, Tề Vũ Kiếm!

Địa cấp đỉnh phong kiếm pháp, Tuệ Chi Kiếm Pháp!

Cả hai người đồng thời dục dục đại kiếm chiêu, kết hợp với lượng chân nguyên còn lại. Uy lực của một kiếm này đã vượt ngoài sức mạnh của Thiên Địa cảnh rồi, ngay cả Tinh Cực cảnh chứng kiến một màn này cũng phải rung mình mà kiên dè một vài phần.

Kiếm khí cuồng mãnh như hung thú đang ở bờ vực của cái chết đang gồng mình chống lại, một thứ cảm giác kinh khủng đồ sập xuống.

Kiếm khí đã ngưng tụ đầy đủ, cả hai người đồng loạt lao lên. Ánh mắt, tinh huyết, tinh thần... mọi thứ tinh túy nhất của họ đều được đổ dồn vào một kiếm này. Đối mặt với đối phương có thực lực rất mạnh nhưng cả hai người không có một chút biểu cảm. Một kiếm cứ như không có vật gì ngăn cản mà chém tới.

Rầm!

Chợt, từ trên cao hạ xuống. Một thanh trường kiếm màu xanh lam cắm sâu xuống nền đất. Toàn bộ công kích của cả hai người bị một kiếm này dễ dàng hóa giải, thậm chí bị phá vỡ.

Lý Vân Thao cùng Hoa Viên cùng phun ra một ngụm máu tươi rồi bị đẩy lùi ra xa gần trăm mét mới có thể dừng lại. Ánh mắt cả hai người cùng nhau nhìn về phía thanh kiếm kia sợ hãi.

“Đầu trường này là nơi để đệ tử trao dồi kinh nghiệm chứ không phải là tử chiến”.

“Hai người làm hơi quá rồi”.

Một thanh âm từ trên cao vọng xuống.

Đám đệ tử nghe thấy thanh âm này mà giật nảy người, ánh mắt họ giống như một đứa trẻ nhìn lên.

Ở trên cao, bóng dáng một trung niên nhân trông rất trẻ tuổi, dáng vẻ ngang tầm ba mươi nhưng khí tức trên người hoàn toàn không để lộ ra ngoài. Hai chân đứng ở trên không không một chút rung động, mái tóc dài buộc cao bị gió thổi tung bay kết hợp với môn phục trường lão màu trắng, cơ thể cao ráo với ánh mắt sắc lẹm nhìn xuống giống như tiên nhân không nhiễm bụi trần.

“Đệ tử tham kiến Mộ Vân Hành trưởng lão”.

Kinh ngạc một lúc, đám đề tử lấy lại tâm trí đồng thanh hô lớn.

“Được rồi, không cần đa lễ”.

“Các ngươi cứ tiếp tục nhưng đừng nặng tay quá là được”.

Nói xong, thân ảnh Mộ Vân Hành dần tan biến ở trong không trung mà biến mất không một dấu vết.

“Trận chiến này là ai thắng?”.

Đội trưởng lão rời đi, đám đông đề tử nhìn lên trên đầu trường hồi, nhưng không một ai có thể trả lời.

“Hahahaha. Trận chiến này không có ai thắng vậy số lượng đặt cược này là của ta rồi”.

Chợt, một thanh âm non trẻ cười lớn vang vọng, đám đông nhanh chóng bị điệu cười này thu hút mà nhìn lại.

“Thế nào?”. Đế Nguyên Quân hí hửng nói. “Các ngươi chỉ đặt thắng thua mà không cược hòa, thế không phải ta thắng sao”.

“Các ngươi nhìn làm gì?”.

“...”. Toàn trường lâm vào trầm tư, Đế Nguyên Quân nói không hề sai, trận chiến này không một ai đặt hòa nên không thể phân bác lại, mặc dù rất tiếc nhưng không ai dám lên tiếng đề nghị. Bởi vì lần trước bọn họ cũng đã vậy nhưng kết quả nhận về lại càng thảm hơn.

“Sur đệ, ngươi có dám cùng ta một trận chiến”.

Đột nhiên, phía sau lưng Đế Nguyên Quân truyền đến một thanh âm. Toàn trường cũng vì người này mà rung động mạnh.

--

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Gia Là Siêu Cấp Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 113

Sur đệ, ngươi có dám cùng ta một trận chiến!

Lời nói truyền thẳng vào tai, Đế Nguyên Quân không lấy làm kinh ngạc mà trái lại lại nở một nụ cười nồng đậm tràn đầy âm mưu.

“Thế nào, có dám không?”. Trần Trầm Thiên vừa tiến lại gần vừa nói.

Đế Nguyên Quân quay người đứng dậy, ánh mắt nhìn về phía xa, nơi mà Trần Trầm Thiên đang tiến lại gần. Về mặt của hắn biến đổi một trăm tám mươi độ, giọng điệu nhượng bộ hạ xuống trả lời.

“Trầm Thiên sư huynh, ngươi như vậy là muốn làm khó ta rồi”.

“Trận chiến này ta từ chối”.

“Hừ, tiểu tử. Được cùng ta đánh một trận là phúc phận của ngươi rồi”. Thấy điệu bộ Đế Nguyên Quân đang sợ hãi, Trần Trầm Thiên trên gương mặt càng thêm vui sướng nói. “Còn dám từ chối nữa sao?”.

“Uy, ngươi làm vậy không sợ người ta cười sao sư huynh”. Đáp lại, Đế Nguyên Quân nhếch mép nói. “Thiên Địa cảnh tăng bảy lại đi bắt nạt một Ngưng Hải cảnh nhỏ bé như ta”.

“Sư huynh thật là biết đùa người khác”.

Đám đông nghe thấy vậy cũng ồ lên bàn tán, nhìn thấy xung quanh không một ai để ý hắn, Trần Trầm Thiên ánh mắt trầm xuống nhìn chằm chằm.

“Ngươi nhìn ta chằm chằm như vậy làm ta sợ a”. Đế Nguyên Quân đưa tay lên ôm chầm lấy bả vai mình làm điệu nói. Vừa nói, vừa liếc nhìn với ánh mắt châm chọc cùng nụ cười âm hiểm.

Nhìn điệu bộ Đế Nguyên Quân như vậy, Trần Trầm Thiên trên trán nổi một sợi gân xanh tức giận quát. “Ngươi...”.

“Hừ, giống như lúc trước, ta sẽ hạ cảnh giới xuống Ngưng Hải cảnh tầng chín rồi đánh với ngươi”.

“Sur huynh, ngươi chắc chứ?”. Đế Nguyên Quân không kìm được mà nụ cười càng ngày càng nồng đậm.

“Ta không tin ngươi cùng cảnh giới vô địch”. Trần Trầm Thiên gạt bỏ ý kiến đáp.

“Nếu sur huynh đã “cầu xin” ta như vậy thì không từ chối được rồi”. Đế Nguyên Quân nói với giọng điệu khiêu khích.

Bị châm chọc, Trần Trầm Thiên càng thêm tức tối, ánh mắt đáng sợ như muốn xé thịt người khác nhìn tới.

“Sur huynh, xin mời”. Đế Nguyên Quân quay người.

“Nào mọi người, nhanh tay đặt cược đi”.

“Bên phải là Trần Trầm Thiên sur huynh, còn bên phải là của ta”.

“Nhanh tay đặt cược đi”.

Quay trở lại bàn đặt cược, Đế Nguyên Quân biểu cảm vui vẻ xem như không có trận chiến xảy ra nói.

Ngay lập tức, đám đông đệ tử ào đến, ai ai trên tay cũng lấy ra một cái nhẫn trữ vật đặt xuống cá cược.

Bị vây quanh một lúc, đám người đặt cược kia cuối cùng cũng chịu dứt. Trên cái bàn lớn bị đông đồ đặt cược che kín hết chỗ.

Trần Trầm Thiên nhìn về phía bàn đặt cược thì càng thêm tức tối, hắn nghiêng chặt răng nuốt xuống cục tức. Bởi vì toàn bộ những người đặt cược không có một ai đặt cho hắn cả. Đại đa số những người ở đây đã từng nhìn thấy Đế Nguyên Quân phong thái bá đạo như thế nào nên rất tự tin, ai ai trên mặt cũng nở một nụ cười.

“Các ngươi”.

“Đáng tiếc quá sur huynh, ta được mọi người yêu quý quá, chứ không như ngươi”. Đế Nguyên Quân tiếp tục khiêu khích.

Tức giận bước lên lôi đài, Trần Trầm Thiên trông nạt nỏi lên từng sợi gân máu, ánh mắt hùng hổ dọa người nhìn xuống. Đế Nguyên Quân thì theo nhìn đông đồ đặt cược chất đống kia mà suy tính giá cả.

“Lân này tiểu gia lại lời to rồi”.

Vừa bước đi, Đế Nguyên Quân vừa nở một nụ cười vui sướng.

Đứng đối diện ở trên lôi đài, Trần Trầm Thiên thì chăm chú muốn đánh một trận để giải tỏa bức tức còn Đế Nguyên Quân thì làm ra điệu bộ vui vẻ.

“Trận đấu này có luật lệ gì không đây, sur huynh”.

“Một người bị đánh gục hoặc bị đánh vắng khỏi đấu trường thì xem như thua”.

“Ta biết rồi, sur huynh, bắt đầu đi”.

“Tiếp chiêu”. Trần Trầm Thiên quát lớn.

Khí tức Ngưng Hải cảnh tầng chín mạnh mẽ tuôn ra rồi ngưng tụ ở năm quyền rồi lao lên trực tiếp đánh một quyền.

Với uy lực một quyền này, Trần Trầm Thiên cực kỳ tự tin với thực lực của bản thân, hắn lao lên một cách nhanh chóng. Toàn bộ chú ý đều đổ dồn về phía Đế Nguyên Quân mà không có một chút phòng bị nào cả.

Đối mặt với một quyền mạnh như vậy, Đế Nguyên Quân từ từ tung ra một quyền đánh lại, ở bên ngoài được bao bọc bởi một luồng chân nguyên đang tích tụ ngày một lớn. Ngay khi quyền kinh tiến lại gần, Đế Nguyên Quân đánh ra một quyền với uy lực ngang bằng.

Uỳnh!

Ngay khi quyền kinh va chạm, Đế Nguyên Quân dẫm mạnh chân xuống nền đất làm cho khu vực xung quanh nứt ra rồi bốc lên một lớp bụi đất che phủ cả hai ở bên trong.

Đám bụi đất chưa kịp lắng xuống thì một bóng dáng bị đánh văng ra ngoài, trên gương mặt lộ ra vẻ đau đớn khôn cùng. Khóe miệng chảy xuống một dòng huyết dịch tanh nồng.

Ngay khi tiếp đất, Đế Nguyên Quân tay che bụng làm ra vẻ đang thương nói. “Sur huynh quả thật bá đạo”.

“Ngay cả một quyền bình thường có thể đối với ta toàn lực mà không bị thương”.

“Thậm chí còn đánh ta văng xuống khỏi đấu trường”.

“Sur đệ thua rất phục”.

Đế Nguyên Quân cúi người nhưng ẩn phía bên dưới là vẻ mặt tươi cười, ngay khi đứng dậy. Biểu cảm hân một lần nữa thay đổi, sắc mặt trắng bệch kết hợp với điệu bộ thụ thương khiến nhiều người nghi ngờ.

Nhưng hân đã bị đánh xuống khỏi lối đài nên trận chiến này hân bại.

Đế Nguyên Quân từ từ đi về phía bàn đặt cược rồi gương mặt thể hiện vẻ áy náy. “Thật xin lỗi các vị sư huynh, sư tỷ. Trận này ta thua rồi”.

“VẬY, SỔ ĐỒ ĐẶT CƯỢC NÀY LÀ CỦA TA RỒI. HẮC HẮC”.

“Ngươi...”.

“Vô sĩ”.

“...”.

Đám đông đệ tử tức giận la lối, ai cũng nhìn Đế Nguyên Quân với dáng vẻ tức giận. Còn hân thì thu hết toàn bộ rồi nở một nụ cười sáng khoái.

“Ngươi”. Đứng ở trên đấu trường, Trần Trầm Thiên càng thêm tức tối mà quát lớn. “Dám chơi ta”.

“Sư huynh à, không phải ngươi đã nói luật lệ rồi sao?”. Đế Nguyên Quân ngó lơ đáp. “Ta bất cẩn bị đánh xuống đấu trường là xem như ta thua rồi”.

“Không phải sao?”.

“Hay là ngươi muốn nuốt lời”.

“Ngươi...”. Trần Trầm Thiên nghiêng chặt răng, gương mặt bị chọc tức làm cho đỏ cả lên.

“Nếu như ta dùng ba vạn linh thạch cực phẩm này cược ta thắng thì như thế nào?”. Chợt, Trần Trầm Thiên nghĩ ra liền lấy một cái nhẫn trữ vật với ba vạn linh thạch ném về phía Đế Nguyên Quân nói.

“...”. Nhìn ba vạn linh thạch đang từ từ bay đến, Đế Nguyên Quân hai mắt sáng lên chớp lấy nó rồi nói. “Sư huynh thật sự rất hiểu ý người khác”.

“Vi ba vạn cực phẩm linh thạch này, ta sẽ cùng ngươi đánh thêm một trận vậy?”.

Ở bên ngoài sảnh lớn nội môn!

Dược Liên Anh đập không từ từ hạ xuống, trên tay nàng cầm một phiếu nhiệm vụ đi vào.

“Trưởng lão, đệ tử đến trả nhiệm vụ”. Đưa tờ nhiệm vụ cho trưởng lão, Dược Liên Anh nói.

“Ngươi lúc nào cũng hoàn thành nhiệm vụ nhanh như vậy”. Trưởng lão nở một nụ cười nói. “Không ngờ chỉ trong thời gian chưa đến một tháng mà đã có thể đi khắp Tây Vực trao lệnh bài. Ta cứ nghĩ ít nhất ngươi cũng phải tốn cả tháng mới có thể hoàn thành chứ”.

“Thật khiến lão già ta kinh ngạc”.

“Trưởng lão quá khen rồi”. Dược Liên Anh nở một nụ cười tươi trả lời.

“Được rồi, đây là phần thưởng của ngươi”. Trưởng lão lấy ra một cái nhẫn trữ vật trao cho Dược Liên Anh nói.

“Đa tạ trưởng lão”. Dược Liên Anh nhận lấy rồi cúi chào một cái rồi quay người đi ra ngoài.

“Tiểu Oanh, ngươi nói Nguyên Quân sư đệ hiện tại đang làm gì?”. Vừa đi ra khỏi đại sảnh, Dược Liên Anh vừa vỗ vỗ bụng áo vừa nói.

Len lỏi qua khe áo bên ngoài, Tiểu Oanh ló đầu nhìn lên kêu hai tiếng. “Chỉ chỉ”.

“Ngươi nghĩ hân xuất quan rồi sao?”. Dược Liên Anh tựa như hiểu ý nói.

Trên đường quay về Luyện Đan Đường, Dược Liên Anh đi qua một nhóm đệ tử đứng gần đó thì giật mình đứng lại.

“Ngươi biết gì không?”. Một tên đệ tử nói. “Trần Trầm Thiên sư huynh đang cùng tiểu sư đệ nào đó đánh một trận thì phải”.

“Người kia hình như tên là Đế Nguyên Quân”.

“Chắc là đắc tội với Trầm Thiên sư huynh nên mới thế”.

“Đi đến đó xem đi”.

Nghe đám đông cười nói, Dược Liên Anh trên gương mặt lộ ra vẻ lo lắng, nàng nhanh chóng hướng đi về phía nhóm người nói. “Sư đệ, có thể cho ta biết hai người kia đánh ở đâu không?”.

“Liên Anh sư tỷ”. Một tên đệ tử vui mừng nói. “Là tại đấu trường”.

“Đa tạ”. Dược Liên Anh gấp gáp nói rồi đáp không bay đi. “Sư đệ, đợi ta”.

Một lúc sau!

Dược Liên Anh đáp không với tốc độ nhanh, chẳng mấy chốc mà đã đến được ở phía bên ngoài đấu trường. Nhưng lúc này, xung quanh có rất nhiều người đến đây nhìn xem trận chiến này, một phần vì họ tò mò và một phần muốn nhìn Trần Trầm Thiên phát uy nên mới đến.

Len lỏi qua từng người, Dược Liên Anh đi vào sâu bên trong, cho đến khi đứng bên ngoài đấu trường không đến năm mươi mét thì dừng lại, ánh mắt nàng nhìn lên mà há hốc mồm.

Lúc này, trận chiến của cả hai người đã đạt đến điểm cao trào. Trận chiến đã qua đi được một nén hương rồi và số lượng chiêu thức của cả hai tung ra ít nhất cũng phải hơn ngàn chiêu nhưng không có ai tỏ ra vẻ mệt mỏi hay hao hụt chân nguyên quá mức.

Đối diện với những quyền kinh mạnh mẽ của Trần Trầm Thiên, Đế Nguyên Quân cứ nhẹ nhàng chạy nhảy tránh né một cách dễ dàng. Lâu lâu hắn mới đổi quyền nhưng từ này tới giờ vẫn chưa một lần thụ thương, và trên gương mặt hắn vẫn đang nở một nụ cười châm chọc trông rất khoái chí.

“Sư huynh, người đang đánh ruồi hay sao vậy?”.

“Hừ, người chỉ biết trốn tránh thôi sao?”. Trần Trầm Thiên hừ lạnh một tiếng nói. “Không dám đứng lại đánh với ta sao?”.

“Ấy ấy, sư huynh người nói sai rồi”. Đế Nguyên Quân vừa lách người vừa nói. “Nãy giờ ta vẫn đang đánh với người đây, nhưng sư huynh cứ như đánh ruồi nên ta không biết phải đánh lại như thế nào đây”.

“...”. Trần Trầm Thiên đột nhiên dừng lại, rồi rút thanh đao ở trên lưng rồi quát. “Người có tránh giới đến đâu nhưng không thoát khỏi trường đao của ta đâu”.

“Xem đao”.

Đao khí mãnh liệt điên cuồng bốc lên, Trần Trầm Thiên hướng về phía trước bỏ mạnh một đao, khí thế bá đạo như muốn bỏ đôi quả núi lớn.

--

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Gia Là Siêu Cấp Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 114: Là hắn

Trường đao mạnh mẽ đánh xuống, Đế Nguyên Quân không còn trốn tránh nữa mà nhanh chóng lao lên. Chỉ trong chớp mắt, khoảng cách ba trượng bị hắn thu hẹp. Thịnh linh xuất hiện trước mặt Trần Trầm Thiên rồi tung ra một quyền.

Oanh!

Trần Trầm Thiên giật mình, một đao vừa rồi vừa nhanh vừa mạnh nhưng trong khoảnh khắc đó hắn chỉ nhìn thấy một luồng màu đen cực tốc lao tới rồi đột ngột xuất hiện trước mặt.

Quá bất ngờ, Trần Trầm Thiên chưa kịp phản ứng thì bị oanh cho một quyền đẩy lùi mấy mét.

Ổn định cơ thể, Trần Trầm Thiên bất chợt nhớ đến trận chiến trước của hắn cùng với Hồ Ngọc Ánh. Từ trên người Đế Nguyên Quân cho hắn một cái cảm giác giống như lúc đó.

“Sư huynh, muốn đánh với ta mà phân tâm đi chỗ nào vậy?”. Thấy đối phương phân tâm, Đế Nguyên Quân một lần nữa lao lên nhưng không có trực tiếp công kích mà thì thầm một bên tai như đang trêu đùa.

“Người”. Trần Trầm Thiên quát lớn rồi vùng mạnh trường đao.

“Uy, ta có lòng tốt nhắc nhở mà ngươi lại đối xử như vậy”. Đế Nguyên Quân nhảy ra xa rồi lắc đầu nói. “Sur huynh vô si quá đi”.

“...”.

Bị lời nói Đế Nguyên Quân khiêu khích, Trần Trầm Thiên điên cuồng lao lên.

Địa cấp trung phẩm đao pháp, Phá Liệt Đao!

Thúc dục công pháp, Trần Trầm Thiên trong tích tắc thu hẹp khoảng cách, đứng cách Đế Nguyên Quân chưa đến một mét, hấn vung mạnh đao chém ngang một cái. Ở trên lưỡi đao toát ra một loạt đao khí mãnh liệt nhưng cực kỳ sắc bén, nó giống như là nhân bản của lưỡi đao vậy.

Trong mắt Đế Nguyên Quân nhìn thấy, đao khí này dường như mô phỏng lưỡi đao mà đồng thời chém ra ba hướng khác nhau, nếu như không cẩn thận sẽ bị đao khí này đánh trúng.

Nhưng rất đáng tiếc, với tốc độ vung đao như này thì Đế Nguyên Quân cứ giống như xem một thước phim quay chậm, lưỡi đao cứ từ từ lao đến còn hấn thì đã ngồi xuống lúc nào không hay.

“Cái gì?”.

Lưỡi đao xẹt qua chém vào không khí, Trần Trầm Thiên con ngươi đột nhiên co lại thốt ra.

“Ngươi lại đánh muỗi nữa rồi”. Ngồi xồm trên nền đất, Đế Nguyên Quân đưa tay đẩy mạnh một cái.

Cơ thể Trần Trầm Thiên giống như bị một chiếc ô tô đụng phải mà văng ra xa, với nhục thân hiện tại của hấn nếu như toàn lực tung ra một đẩy thì khả năng là khiến Trần Trầm Thiên bay khỏi đầu trường một cách dễ dàng nhưng hấn lại không làm vậy mà tiếp tục chơi đùa.

“Đáng ghét”. Lăn lóc trên đất mấy vòng, Trần Trầm Thiên đứng dậy, ánh mắt nhìn xung quanh nhưng không thấy bóng dáng Đế Nguyên Quân đâu liền cắn răng nói.

“Sur huynh tìm ta sao?”. Thành linh, từ phía sau lưng truyền đến một thanh âm nhỏ nhẹ nhưng lại khiến dọc sống lưng hấn phát lạnh.

Không biết từ lúc nào mà Đế Nguyên Quân đã xuất hiện ở đó rồi.

Oanh!

Chưa kịp quay người thì Đế Nguyên Quân đã đánh cho một quyền từ sau lại, Trần Trầm Thiên một lần nữa bị đánh văng, khác với lúc này là bây giờ hấn đang lăn lóc ra phía trước.

“Khốn kiếp”. Trần Trầm Thiên tức giận quát. “Đừng để ta bắt được ngươi”.

Mặc dù là nóng giận như vậy nhưng từ đầu đến giờ hấn vẫn chưa một lần chạm đến được vạt áo của Đế Nguyên Quân chứ đừng nói gì đến việc bắt được.

Giống như hai người đều là cùng một thái cực của nam châm nên cứ hồ đến gần thì bị đẩy ra, không tài nào có thể hút được.

“Sur huynh à, này giờ ngươi nói câu này đã mấy lần rồi”. Đế Nguyên Quân tiếp tục châm chọc. “Ta nghe nhiều quá mà thuộc luôn rồi này”.

“...”.

Với tính khí kiêu ngạo của hấn, mỗi một lần bị Đế Nguyên Quân khiêu khích thì càng thêm tức giận và càng tấn công một cách điên loạn nên để lộ rất nhiều sơ hở.

Nên mỗi lần như vậy thì Đế Nguyên Quân dễ dàng tránh né và trận chiến này trong mắt hấn quá dễ dàng. Ba vạn linh thạch cực phẩm cứ như vậy mà nằm bay đến tay hấn.

“Ta không tin không thể đánh được ngươi”.

Trần Trầm Thiên quát lớn, hai tay nắm chặt chuôi đao rồi lao lên, trực tiếp tung một đao hướng ngay trên đầu đánh. Nhưng hấn càng tức giận, công kích lại càng đơn giản. Mỗi đao đánh ra rất có thể, có uy lực nhưng lại rất mỏng yếu.

Đế Nguyên Quân nhìn một đao này rồi lắc đầu, căn chuẩn thời gian lưỡi đao sắp rơi xuống, hấn từ từ lách qua rồi tung một quyền mạnh và ngay chính giữa sống đao.

Một kích mạnh mẽ oanh trúng, thanh đao nằm trong tay rung động mạnh rồi văng ra cắm sâu xuống nền đất. Trần Trầm Thiên thêm một lần nữa giật mình.

“Sur huynh, ngươi cũng chỉ có chừng đó thôi sao?”. Đế Nguyên Quân ánh mắt khinh thường nói. “Yếu quá đó”.

“Ta muốn giết ngươi?”. Trần Trầm Thiên gương mặt dữ tợn quát.

“Nhật đao lên”. Nhưng Đế Nguyên Quân không để ý đến mà lớn tiếng nói.

Lời nói có vẻ rất bình thường nhưng đối với Trần Trầm Thiên, đó chính là một sự sỉ nhục. Xuyên suốt trận đấu, hắn chính là người chủ động tấn công, là người chủ động sử dụng vũ khí còn Đế Nguyên Quân từ đầu cho tới giờ chưa hề dùng kiếm, ngay cả công pháp cũng chưa một lần tung ra.

Hắn lâu lâu chỉ đánh ra một quyền để chọc tức đối phương mà thôi.

Nhưng với một người luyện đao, không. Phải nói là tất cả những người tu luyện một môn vũ khí nào đó. Khi đao rơi mất mà bị đối phương bảo nhật lên thì đó chính là sự sỉ nhục lớn nhất. Nhất là đối với người trong tay không cầm bất kể cái.

Nếu như cảnh giới của cả hai người quá cách biệt thì đó chính là sự chỉ bảo còn hai người đều cùng một cảnh giới, thậm chí hắn còn lợi thế hơn vì tứ chi còn đầy đủ cộng với trường đao cấp bậc cao mà lại thất bại tui nhục như này.

“Ta muốn giết ngươi?”.

Lúc này, Trần Trầm Thiên trong đầu không còn chiến ý nữa mà nổi lên sát tâm, ánh mắt nổi lên từng sợi gân máu tròng lớn nhìn chăm chăm, khóe miệng nhỏ giải trông như một tên điên loạn.

Hắn lao lên, một tay nắm chặt trường đao rồi cỡi bỏ cánh giới. Ngung Hải cảnh tầng chín được cỡi bỏ và đang không ngừng tăng lên rồi đột phá lại Thiên Địa cảnh tầng một, chỉ còn hai hơi hô hấp đã tăng lên tầng thứ hai và đang tăng lên một cách nhanh chóng.

Ánh mắt thương hại Đế Nguyên Quân nhìn Trần Trầm Thiên đang lao lên lắc đầu.

Trường đao mạnh mẽ chém xuống, Trần Trầm Thiên điên cuồng rống lớn. “Chết đi”.

Đế Nguyên Quân sắc mặt lạnh lẽo nhìn lưỡi đao sắc bén chém xuống, không nhanh không chậm đánh trả. Chợt, trên người hắn thúc dục chân nguyên xoay chuyển cùng huyết hải một cách điên cuồng.

Đội lưỡi đao chuẩn bị hạ xuống, Đế Nguyên Quân lách chân qua một bên tránh né rồi tung ra quyền pháp tấn công.

Địa cấp hạ phẩm quyền pháp, Pháp Tương Quyền, Thốn!

Quyền kinh ẩn chứa một lúc hai loại lực lượng giống như hai thái cực xoay chuyển, vừa nhẹ nhàng vừa uyển chuyển nhưng lại ẩn chứa một loại sức mạnh không thua kém gì thiên địa lực lượng.

Một đao lướt xuống chém vào không khí, chợt ánh mắt Trần Trầm Thiên mở lớn, lúc này trong đầu hiện lên một cảnh tượng lúc trước, toàn thân hắn căng cứng không kịp phản ứng lại mà chỉ có thể thúc dục chân nguyên tạo thành màn chắn để chống đỡ.

Quyền kinh Đế Nguyên Quân đã đánh sát mặt.

Răng rắc!

Một tiếng nổ lớn vang lên, màn chắn chân nguyên trước người bị quyền kinh oanh tạc tan thành từng mảnh. Trần Trầm Thiên bị chân nguyên cản trả nên học ra một ngụm máu tươi nhưng chưa dùng lại ở đó.

Quyền kinh vẫn chưa bị ngăn cản, lớp phòng ngự cuối cùng bị đánh nát, không còn gì để ngăn cản nữa mà cứ lao lên đánh chính diện vào gương mặt.

Oanh!

Oanh trúng, cơ thể Trần Trầm Thiên lúc này giống như bị một quả banh bị người khác dùng chân xút mạnh mà văng ra xa gần trăm mét rồi nằm bất động trên nền đất. Cho dù ngất đi nhưng gương mặt vẫn lộ ra vẻ sợ hãi.

Nhìn Trần Trầm Thiên gục trên nền đất, Đế Nguyên Quân trên mặt nở một nụ cười kinh thường. “Thiên Địa cảnh cũng chỉ đến thế mà thôi”.

Chứng kiến một màn này, toàn trường gần như tĩnh mịch. Một kích cuối cùng khiến bọn họ phải run lên, một cảm giác áp lực không khác gì thiên địa lực lượng đang oanh tạc. Và không thể tin hơn là lúc cuối Trần Trầm Thiên đã cỡi bỏ cánh giới, mặc dù chưa trở về lúc đỉnh phong nhưng cũng đã đạt đến Thiên Địa cảnh tầng cao rồi nhưng vẫn bị một quyền đánh bại một cách dễ dàng.

Đặc sắc nhất trong đám người, gương mặt Dược Liên Anh xinh đẹp đột nhiên tròng lớn, mắt chữ “A” mồm chữ “O” nhìn về phía bóng dáng Đế Nguyên Quân đang đứng. Nàng không tin được là hắn có thực lực kinh khủng đến vậy.

Ngay cả bản thân nàng lúc ở cảnh giới hiện tại của hắn cũng không thể một quyền đánh bại được Thiên Địa cảnh mà phải rất cật lực mới có thể đánh thắng được.

Mặc dù biết đối phương đang dao động nhưng Đế Nguyên Quân chưa đột phá mà chỉ tách biệt một lần Thiên Đố là tấn cấp và đó là cách nhau một đại

cảnh giới, thực lực của cả hai chênh lệch đầu phải bình thường.

Ban đầu nàng còn đang muốn bảo bọc hắn nhưng hiện tại nàng lại nở một nụ cười khó hiểu mà nói. “Mới có nửa năm mà sư đệ đã trở nên mạnh mẽ đến như vậy rồi”.

“Cùng cảnh giới vô địch quả thật không hề sai”.

(Cùng cảnh giới ở đây không phải là đại cảnh giới đâu nghe, vd: cùng Ngưng Hải cảnh tăng chín nha).

Lần sâu ở bên trong đám đông đệ tử, một bóng dáng nữ tử xinh đẹp với vóc dáng thướt tha hai mắt ửng đỏ nhìn xuống bên dưới đấu trường. Nàng không kiềm chế được mà đưa tay lên che miệng.

Một quyền cuối cùng này nàng đã từng nhìn thấy một lần rồi, ban đầu nhìn thấy cách di chuyển của Đế Nguyên Quân sao mà quen mắt, cho đến khi đối mặt với một đạo vừa rồi. Cách thức tránh qua một bên rồi tung ra cùng một quyền pháp.

Tuy lúc trước hắn thúc động thiên địa lực lượng và lần này lại thúc động chân nguyên điên cuồng nhưng cách thức ra chiêu là giống nhau, thậm chí giống cả ánh mắt cho đến điệu cười nói cuối cùng.

Quá khó tin, trong đầu nàng hiện lên một cảm giác rất mơ hồ, ban đầu nàng cho rằng là có một cao nhân nào đó đang âm thầm giúp đỡ mình nhưng thực ra người đó lại có cảnh giới thấp hơn và lại chính là một tiểu sư đệ nữa.

“Là hắn?”. Hồ Ngọc Ánh khóe miệng run lên rồi thốt ra.

- - -

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Gia Là Siêu Cấp Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 115: Hồ Ngọc Ánh cầu giúp

Sau một trận chiến này, tên tuổi Đế Nguyên Quân trong nội môn một lần nữa được truyền ra ngoài một cách nhanh chóng, Ngưng Hải cảnh tăng chín một kích toàn lực có thể hạ gục được Thiên Địa cảnh.

Có rất nhiều người đã nghe nói nhưng không mấy ai tin tưởng nhưng lại có quá nhiều người đứng ra xác nhận khiến họ càng thêm ngỡ vực.

Đế Nguyên Quân đi từ trên đấu trường xuống, gương mặt hớn hờ. Một trận chiến này hắn thu lợi là rất lớn, linh thạch trước khi bắt đầu thì chẳng còn bao nhiêu nhưng hiện tại thì rất dư giả.

Cực phẩm linh thạch hơn mười vạn và rất nhiều đan dược, linh dược. Nếu như bán hết toàn bộ thì linh thạch cực phẩm ít nhất cũng phải hơn mười lăm vạn, thậm chí đến hai mươi vạn cũng không thành vấn đề.

“Sư đệ, trận này là ngươi thắng, số đặt cược lúc trước vẫn tính chứ?”.

Ngay sau khi xuống khỏi đấu trường, một nam đệ tử lên tiếng.

“Đúng vậy, tiểu sư đệ”. Thấy vậy, đám đông bắt đầu ồ lên.

“Các ngươi đặt cược sai từ trận trước rồi, trận sau do Trầm Thiên sư huynh cho ba vạn linh thạch ta mới đồng ý đó chứ”. Đáp lại, Đế Nguyên Quân gương mặt cau gắt nói. “Đặt cược chỉ tính một trận thôi, ai cho cược qua thêm một trận nữa chứ”.

“...”. Đám đông trầm mặc một lúc mà chỉ biết ngậm ngùi, đứng trước mặt rất nhiều người như vậy là không thể nào ra tay cướp đoạt được nên chỉ biết im lặng mà nhìn hắn rời đi.

“Ta lại bị hắn chơi thêm một lần nữa rồi”.

“Sư tỷ, ngươi quay về khi nào vậy?”. Chợt, Đế Nguyên Quân nhìn thấy bóng dáng Dược Liên Anh đang đứng lẫn ở bên trong đám đông thì lên tiếng.

“Ta vừa mới về thôi”. Dược Liên Anh thở nhẹ một hơi đáp.

“Thế nào?”. Đế Nguyên Quân hí hửng nở một nụ cười nói. “Thấy tiểu gia bá đạo chưa?”.

“Nơi này không tiện, ta đi về đã rồi nói”. Dược Liên Anh cười nhẹ đáp.

Nói xong, cả hai người chen chúc qua đám đông đi ra ngoài.

“Không ngờ người lại có thực lực như vậy đó sư đệ”. Đi được một lúc, Dược Liên Anh lên tiếng, ánh mắt rung động nhìn hấn. “Ta rất bất ngờ”.

“Hắc hắc, chừng đó đã là gì?”. Đáp lại, Đế Nguyên Quân bĩu môi. “Ta còn chưa đánh hết sức mà hấn đã nằm đất như vậy rồi”.

“...”. Dược Liên Anh nghe vậy liền chững người lại một lúc. “Sư đệ, người trăm phong hơi nhiều rồi đó”.

“Người không tin?”. Đế Nguyên Quân ánh mắt liếc qua nói.

“Tất nhiên rồi, quyền cuối cùng người đánh ta thấy là công pháp địa cấp hạ phẩm đúng không?”. Dược Liên Anh không tin nên lên tiếng hỏi.

“Đúng vậy”. Đế Nguyên Quân gật đầu.

“Và uy lực của nó cũng không kém gì thiên địa lực lượng mà Thiên Địa cảnh tầng hai có thể câu dẫn được”. Dược Liên Anh tiếp tục nói. “Như vậy mà người bảo chưa phải toàn lực sao?”.

“Ai mà tin được?”.

“Xi, ta mà toàn lực đánh một quyền thì Thiên Địa cảnh tầng năm cũng không chịu nổi một quyền”. Đế Nguyên Quân cúi gầm đầu lẩm nhẩm.

“Người lẩm nhẩm gì thế?”. Dược Liên Anh tò mò hỏi.

“À không có gì?”. Đế Nguyên Quân lắc đầu. “Ta chỉ nói là sư tỷ người thần công cái thế, liệu sự như thần mà thôi”.

“Phi...”. Nhìn thấy bản mặt không phục Đế Nguyên Quân, Dược Liên Anh phì cười.

“Được rồi, không nói chuyện này nữa”.

“Người đánh Trần Trầm Thiên thành ra như vậy không sợ huynh trưởng hấn đến tìm sao sư đệ?”.

“Chỉ là một tên Thiên Địa cảnh tầng chín đỉnh phong mà thôi, không đáng nhắc đến”. Đáp lại, Đế Nguyên Quân khinh thường.

“Ai nói hấn có cảnh giới đó vậy?”.

“Không phải trước đó người nói với ta sao sư tỷ?”.

“Đó là chuyện của tháng trước”. Dược Liên Anh lắc đầu nói. “Còn bây giờ hấn đã đột phá Tinh Cực cảnh rồi”.

“...”. Đế Nguyên Quân trầm ngâm một lúc mới đáp lại. “Như thế thì hơi phiền phức thật”.

“Mà người sao vẫn chưa chịu đột phá vậy sư tỷ”.

“Ta thấy người Thiên Địa cảnh tầng chín đỉnh phong được một thời gian rồi”.

“Hiện giờ vẫn chưa phải là lúc”. Dược Liên Anh lắc đầu.

“Có phải người muốn vào Tiên Luân Bí Cảnh đúng không?”. Đế Nguyên Quân hỏi. “Ta cũng muốn đến đó”.

“Sư đệ người thật thông minh”. Dược Liên Anh cười nói. “Nhưng với thực lực hiện tại của người thì khó mà lên xếp hạng được đó sư đệ”.

“Yên tâm, cái này ta tự biết tính toán”.

“À, đúng rồi”. Đột nhiên, Dược Liên Anh thốt ra. “Ta nhớ còn có việc nên quay về Luyện Đan Đường trước”.

“Người cũng nên quay trở về phòng của mình xem. Gần một năm rồi mà người vẫn chưa từng nhìn xem nó như thế nào sao?”.

“May mà người nhắc nếu không ta cũng không biết”. Đế Nguyên Quân cười nhẹ đáp.

Quay trở về phòng!

Đế Nguyên Quân đi ra ngoài nhưng lúc này hấn mới nhớ lại. Hấn không biết chỗ ở của đệ tử nội môn là ở nơi nào và cũng quên không hỏi Dược Liên Anh.

“Áy, vị sư huynh này”. Nhìn thấy có người ở phía trước, Đế Nguyên Quân lên tiếng hỏi. “Chỗ ở của nội môn ở đâu vậy?”.

“Người đi theo hướng này khoảng hai dặm là tới”. Nam tử chỉ tay về phía trước trả lời.

“Đa tạ”.

Theo hướng mà đi, Đế Nguyên Quân đi được một lúc thì nhìn thấy phía trước có một dãy nhà rất lớn được dựng lên. Dọc hai bên đường lớn là từng căn phòng lớn được xây dựng một cách tỉ mỉ. Đứng ở bên ngoài nhìn vào thì trông có vẻ rất bình thường nhưng ở bên trong lại cực kỳ khác biệt.

Mỗi một căn phòng ở bên trong đều được bố trí một trận pháp tụ linh nhỏ đủ cho một người tu luyện, lượng linh khí ở bên trong chênh lệch với bên ngoài ít nhất cũng một vài thành nên thường được rất nhiều người chọn để bế quan.

Và dãy nhà này cũng phân theo thứ tự cấp bậc. Xếp hạng đệ tử càng cao thì sẽ được ở trong một căn phòng lớn hơn, phúc lợi tốt hơn và trận pháp cũng sẽ mạnh mẽ hơn rất nhiều lần. Và nơi ở của họ cũng cách biệt so với nơi này.

Những người chưa từng được phân cấp như hắn thì thường được sắp xếp ở những nơi như thế này và những người có thứ bậc trên một trăm sẽ được chuyển đến khu vực trung tâm của nội môn nên rất thuận tiện.

Từ từ tiến vào, Đế Nguyên Quân nhìn lên số thứ tự ở trên lệnh bài thì mới giật mình, khóe miệng co quắp thót ra. “Ta lại xếp ở vị trí thấp nhất sao?”.

Rất nhanh, Đế Nguyên Quân không còn để tâm đến, suy cho cùng đó cũng chỉ là một căn phòng mà thôi nên không cần phải tính toán. Đến khi nào tiến vào xếp hạng đệ tử thì đó mới là mục đích của hắn, và cũng rất nhanh thôi hắn sẽ rời khỏi chỗ này.

Đẩy cửa tiến vào, Đế Nguyên Quân giật mình. “...”.

“Sur đệ, ngươi về rồi sao?”. Một thanh âm nhẹ nhàng âm áp vang lên.

Trước mặt hắn là một nữ tử cực kỳ xinh đẹp với nụ cười giống như thiên thần nhưng ẩn sâu ở bên dưới là vẻ một buồn tủi trông rất đáng thương. Gương mặt nàng hình trái xoan với ngũ quan cực kỳ tỉ mỉ với cặp mắt bồ câu kết hợp với hai hàng lông mi dài uốn cong, hai hàng chân mày thanh mảnh sắc nét. Sống mũi cao ráo thẳng tắp cực kỳ cân đối và cặp môi anh đào hồng hào cuốn hút. Cái trán hơi cao cùng với mái tóc dài mượt mà như thác được buộc cao lên trông rất gọn gàng. Làn da nàng thì trắng sáng hồng hào tự nhiên, ở bên ngoài khoác thêm một bộ môn phục màu trắng hồng nữ tính nhưng không kém phần khí chất.

Nhưng khi nàng cười thì càng giống một tiên nữ hơn là một người bình thường. Lúc này Đế Nguyên Quân mới biết được lý do mà Trần Trầm Nghiêm lại đề ý nàng đến vậy.

“Tiểu sư tỷ, ngươi thật đẹp a”. Đế Nguyên Quân đứng nhìn ngơ ngác một lúc lâu mới thốt ra thành tiếng.

“Sur đệ ngươi quá khen rồi”. Hồ Ngọc Ánh cười mỉm nhẹ nhàng đáp.

“Tiểu gia anh tuấn ta đây chỉ nói đúng sự thật thôi”. Đế Nguyên Quân nở một nụ cười nói. “Mà ngươi tìm ta có việc gì sao?”.

“Phải có việc ta mới đến được sao?”.

“Không... không... Người đẹp là luôn có quyền được như vậy a”.

“Thật ra, ta muốn đến đây để cảm ơn ngươi”. Hồ Ngọc Ánh sắc mặt đột nhiên trầm xuống.

“Vì việc gì?”. Đế Nguyên Quân khó hiểu hỏi lại.

“Ngươi đã giúp ta đánh tên Trần Trầm Thiên kia”.

“Chỉ như vậy thôi sao?”. Đế Nguyên Quân lắc đầu. “Đó chỉ là do hắn tự mình dâng linh thạch nên ta mới đánh đó thôi”.

“Không phải?”. Hồ Ngọc Ánh khóe miệng run run nói. “Vị cao nhân lúc trước là ngươi đúng không Sur đệ”.

“...”. Đế Nguyên Quân sắc mặt đột nhiên co lại, ánh mắt liếc đi nơi khác trả lời. “Sư tỷ ngươi đang nói gì vậy?”.

“Ta không hiểu”.

“Phi... Bộ dáng ngươi nói dối trông thật buồn cười”. Hồ Ngọc Ánh đưa tay lên che miệng phì cười. “Ta biết đó chắc chắn là ngươi”.

“Hahahaah. Sư tỷ biết nói đùa thật”. Đế Nguyên Quân miễn cưỡng nở một nụ cười đáp. “Lúc đó ta chỉ mới Ngưng Hải cảnh tầng bốn thì làm sao có thể giúp được?”.

“Đó, ta đã hỏi đâu mà ngươi đã khai ra hết rồi vậy Sur đệ?”. Đột nhiên, ánh mắt chắc chắn Hồ Ngọc Ánh liếc nhìn một cái.

“...”. Đế Nguyên Quân đứng hình. ‘Chết, ta lỡ miệng’.

“Không trả lời là xem như ta nói đúng rồi”. Hồ Ngọc Ánh chắc chắn nói.

“Lúc bị ngươi điều khiển ta đã rất bất ngờ, vì ngươi có thể vận dụng thiên địa lực lượng kinh khủng đến vậy. Cùng cảnh giới nhưng ta chỉ có thể câu dẫn

được về bề ngoài mà thôi, còn người thì khác. Ta có thể cảm nhận đó mới chính là lực lượng chân chính. Hòa quyện với chân nguyên tinh thuần đến bất ngờ”.

“Ta lúc đó đã rất hoài nghi ai mới là chủ của cơ thể này”. Hồ Ngọc Ánh đưa tay lên chạm vào phía trên ngực mà nói, ánh mắt buồn hiu long lanh nước mắt như sắp khóc.

“...”. Đế Nguyên Quân đứng đó một hồi lâu lắng nghe.

“Ta thật sự không muốn kể chuyện này cho người nhưng”.

“Ta bị tên Trần Trầm Nghiêm khốn kiếp kia chèn ép không biết bao nhiêu lần. Ta không có thể lực, không quen biết ai có thể ra tay giúp đỡ nên chỉ biết nhẫn nhịn hơn hai năm nay”.

“Bây giờ ta chỉ biết cầu xin người thôi sư đệ”. Hồ Ngọc Ánh vừa nói, hai mắt nàng không kiềm chế được mà chảy xuống hai hàng nước mắt rồi cúi đầu quỳ xuống.

Đế Nguyên Quân nghe vậy cũng không biết nên nói gì, hắn cảm nhận được trong lời nói của nàng ẩn chứa thù hận, nàng rất mạnh mẽ, chỉ vì cầu xin người khác giúp đỡ nên mới làm ra chuyện như thế này.

“Sư tỷ, người...”. Đế Nguyên Quân thở dài một hơi nói. “Đầu gối quý hơn ngàn vàng, chỉ quỳ trước cha mẹ chứ đừng bao giờ quỳ trước người khác”.

“Cái này ta nhận không được”. Vừa nói, hắn vừa tiến lại. Một tay đỡ nàng đứng dậy.

“Chỉ cần người giúp ta, sư đệ muốn gì ta cũng sẽ làm tất cả để đáp ứng người”. Hồ Ngọc Ánh cắn chặt môi một cái rồi nói.

“...”.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Gia Là Siêu Cấp Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 116: Mùi vị không tẻ

Chỉ cần người giúp được, sư đệ muốn gì ta cũng sẽ làm tất cả để đáp ứng người!

“Cần gì phải nói như vậy?”. Đế Nguyên Quân khó nói đáp.

“Người chưa từng thấy chúng chèn ép ta như thế nào đâu”. Hồ Ngọc Ánh tủi thân nói.

“...”. Đế Nguyên Quân đáp. “Mục đích của người là đi vào Tiên Luân Bí Cảnh phải không?”.

“Sư đệ, sao người biết được?”. Hồ Ngọc Ánh kinh ngạc.

“Đơn giản”.

“Trần Trầm Nghiêm đột phá Tinh Cực cảnh nên không thể đi vào được, chỉ cần loại đệ đệ hắn nữa thì người có thể tiến vào bên trong an toàn hơn rồi”.

“Vừa có khả năng tìm được cơ duyên lớn thì trường lão trong tông sẽ để ý”.

“Như vậy không cần lo lắng tên kia nữa rồi”.

“Sư đệ người thật thông minh”.

“Nhưng để được thông quan thì việc đầu tiên cần phải vượt qua được khảo nghiệm rồi mới đến được vòng loại trực tiếp”.

“Sư tỷ, sao người biết?”. Đế Nguyên Quân tò mò hỏi.

“Người mới vào nên không biết”. Hồ Ngọc Ánh lý giải. “Trước đây ta cũng chỉ được nghe kể lại mà thôi”.

“Vòng khảo hạnh sẽ được chia ra thành: thử thách uy áp, vượt qua được hình nhân đại trận”.

“Còn vòng loại trực tiếp là đệ tử giao chiến, người thua sẽ bị loại bỏ, người thắng được tiếp tục cho đến khi chọn ra đủ số lượng thì dừng lại”.

Tiên Luân Bí Cảnh, tên gọi thật là đẹp đẽ. Nhìn vào đó ai cũng tưởng là nó là một nơi tu luyện rất lý tưởng nhưng ở bên trong có đầy rẫy khó khăn, nguy

hiểm vô cùng. Ở trong đó tồn tại rất nhiều hung thú hung hiểm và vô vàn cơ quan. Nếu như không cẩn thận thì không biết dưới chân hay trước mặt có kích hoạt chủng hay không?

Và điều đáng quan ngại nhất là Tiên Luân Bí Cảnh đi vào không chỉ có đệ tử của Bồng Lai Thánh Địa mà còn có những thánh địa khác, thậm chí các ả tông cùng đã bắt đầu để ý đến.

Thân mang tên là thánh địa nhưng có rất ít người được xem là đồng minh, ngoài mặt thì giữ tư thế hòa nhã nhưng ở bên trong lại vô tận sóng dữ. Thời gian mỗi lần bí cảnh mở ra, đã không biết bao nhiêu người vì trận chiến giữa các thánh địa mở ra mà tử nạn, số lượng ít nhất cũng phải mấy trăm vạn người.

Mặc dù nguy hiểm là vậy nhưng không ở bên trong đó lại có cơ duyên cực kỳ to lớn, có thể nói một người may mắn nhận được truyền thừa, bí bảo,... là nhất phi trùng thiên, giống như con gà hóa thành phụng hoàng.

Nhưng để đạt được những truyền thừa đó không hề dễ dàng. Tương truyền, bí cảnh này xuất hiện từ mấy ức vạn năm trước, một quãng thời gian cực kỳ xa xưa và đó từng là một tiểu thế giới mà các cường giả đỉnh cấp từng sinh sống. Nhưng không biết vì một lý do gì đó mà họ bắt đầu xảy ra nội chiến khiến cho mọi thứ bị lật tung lên và vô tình khiến không gian bị phong bế lại mà chỉ để một lối đi ra duy nhất mà thôi.

Nhưng bí cảnh mở ra đã rất nhiều lần nhưng không có bất cứ ghi chép hay lời kể nào liên quan đến người ở trong bí cảnh đi ra, ngoại trừ những người ở bên ngoài đi vào may mắn sống sót.

Cường giả tuyệt đỉnh mạnh mẽ là thế nhưng bị phong ấn ở bên trong, cho dù tu luyện đến đỉnh phong như tuổi tác bị hao mòn theo năm tháng mà trở thành những bộ xương khô.

Và để tiếp nhận một truyền thừa thì việc khảo nghiệm, lựa chọn người kế thừa phù hợp nhất phải trải qua hai cái yêu cầu, thứ nhất là phải chịu đựng được uy áp và đạo tâm phải thật sự phù hợp.

Chính vì thế nên bí cảnh đã rất nhiều lần mở ra nhưng truyền thừa của nó và cơ duyên mãi vẫn không hết.

“Nói như vậy thì dễ rồi, chỉ cần loại bỏ Trần Trầm Thiên tại vòng đầu tiên là được rồi”. Đế Nguyên Quân gật đầu nói. “Còn những tay sai còn lại thì không cần phải để ý cho lắm”.

“Sư đệ, ngươi nói vậy là có cách để loại bỏ chúng được hay sao?”. Hồ Ngọc Ánh nghe thấy nên sắc mặt dần khôi phục.

“Cách thì ta có không ít”. Đế Nguyên Quân sắc mặt tự tin, lời nói chắc chắn đáp. “Đề đối phó với những người kia không khó”.

“Thật sự?”. Hồ Ngọc Ánh vui mừng.

“Tất nhiên, tiểu chiêu của ta nhiều lắm”. Đế Nguyên Quân cười nói.

“Có thể chỉ cho ta được không?”.

“Được, lúc đó chỉ cần ngươi niệm như thế này là được”. Đế Nguyên Quân ghé sát lại thì thầm nói.

Từng chữ như in sâu vào đầu, Hồ Ngọc Ánh sắc mặt ửng hồng nhìn hắn. “Sư đệ, phải đọc cái này sao?”.

“...”. Đế Nguyên Quân gật đầu.

“Nhưng... Nói trước mặt nhiều người như vậy thì ta ngại chết mất”. Hồ Ngọc Ánh ngại ngùng, lắc đầu nói.

“Uy, sư tỷ. Đó là ta đang giúp ngươi”. Đế Nguyên Quân nở một nụ cười kỳ dị nói.

“Được rồi, ta tin ngươi”. Hồ Ngọc Ánh nuốt xuống một ngụm khí rồi nói. “Vậy ngươi muốn ta báo đáp như thế nào đây?”.

Đứng trước câu hỏi này, Đế Nguyên Quân trầm tư một lúc. Hắn suy xét từng ưu điểm mà Hồ Ngọc Ánh đề xem thử có lợi hay không nhưng cuối cùng lại lắc đầu. Rồi hắn hướng ánh mắt bắt đầu quét qua nhìn chăm chăm vào cơ thể nàng giống như muốn nhìn xuyên qua lớp áo quần ở bên ngoài.

“Sư đệ, ngươi nhìn ngắm đủ chưa?”. Hồ Ngọc Ánh đưa tay lên che đi chỗ hiểm yếu, gương mặt nàng xinh đẹp ửng đỏ, thẹn thùng nói.

“Hừm, thế này là được rồi?”. Nhìn thêm một lúc, Đế Nguyên Quân lẩm nhẩm.

“Sư đệ. Ngươi đang có suy nghĩ đen tối với ta sao?”. Nhìn thấy ánh mắt sắc bén, biểu cảm trông rất âm hiểm Hồ Ngọc Ánh lên tiếng.

“Sư tỷ, ngươi yên tâm”. Đáp lại, Đế Nguyên Quân để lộ bản mặt hiền hòa, nói với giọng điệu chính khí.

“Ta không tin?”.

“Vậy để ta thử cho ngươi xem”. Đế Nguyên Quân hừ lạnh một tiếng. “Ta mà có suy nghĩ gì xấu xa với sư tỷ thì sẽ bị sét đánh”.

Lời nói vừa dứt, chợt. Ở trên cao, sắc trời đột nhiên trở nên âm u lại, bầu không khí âm trầm đang dần ngưng tụ lại. Và ở trên kia dần xuất hiện một tòa lôi vân nhỏ đang không ngừng tích tụ năng lượng.

Rầm rầm!

Một tiếng nổ lớn vang lên, kéo theo đó là một vệt lôi quang sáng chói ánh lên trực tiếp đánh xuống, hướng căn phòng mà đánh.

Không kịp đề phòng, Đế Nguyên Quân bị lôi quang đánh trúng, toàn bộ môn phục ở trên người bị nhiệt độ kinh khủng của nó thiêu rụi thành tro bụi. Uy lực của nó mạnh mẽ là thế nhưng với nhục thân hiện tại của hắn thì không nhận quá nhiều sát thương nhưng làn da trắng hồng đã bị đánh cháy đen trông không khác gì cục than.

Đế Nguyên Quân thò ra một hơi và khói ở trong miệng bị đẩy ra thành dòng, khói miệng hắn run lên thốt ra. “Con mẹ nó, sao lại thiêu quá vậy?”.

“Sur đệ, ngươi không sao chứ?”. Nhìn thấy bộ dáng Đế Nguyên Quân như vậy, Hồ Ngọc Ánh lo lắng hỏi.

“Không sao, chừng này lôi quang chưa đủ để làm ta bị thương đâu?”. Gương mặt đen nhám, Đế Nguyên Quân nở một nụ cười lớn để lộ hàm răng trắng sáng khiến nàng không kìm được mà phì cười.

Ở trên cao, tòa lôi vân sau khi hạ xuống một tia liên chuẩn bị tan biến nhưng sau khi lời nói hắn vừa mới dứt thì nó nhanh chóng tích tụ thêm năng lượng.

Rầm!

Một vệt lôi quang sáng chói lần nữa vang lên đánh xuống, uy lực lần này của nó phải gấp hai gấp ba lần tia lôi quang trước.

Bị đánh thêm một đạo, Đế Nguyên Quân làn da đã bị nhuộm đen nay càng đen thêm. Trên trán hắn nổi lên từng sợi gân xanh mà quất. “Định mệnh, lão thiên nhà ngươi?”.

“Dám đánh tiểu gia đến hai lần, đừng tưởng ta anh tuấn mà dễ tính”.

“Ta rửa nhà ngươi bị rụng tóc, tối về bị lão bà đuổi xuống khỏi giường. Ngày ra ngoài giẫm phải phân, đi vào rừng bị sập bẫy, đi tắm bị trôi mất trang phục...”.

Đế Nguyên Quân chửi một tràng dài rồi hì hục quất. “Ta thách ngươi dám đánh thêm một đạo nữa?”.

Rầm!

Một đạo lôi quang lần nữa đánh xuống, uy lực cường hãn khiến dãy nhà phải rung chuyển mạnh như một trận động đất nhỏ.

“Quá đáng, ta thách...”.

Rầm!

“Ta thách...”.

Rầm rầm!

Bị đánh đến đạo thứ năm, Đế Nguyên Quân khói miệng đắng chát, mỗi một hơi thở đều đẩy ra một lượng lớn khói đen bay ra. Toàn thân hắn thì trông không khác gì một cục than lùi vừa được lấy ra khỏi bếp. Đầu tóc bù xù như bị giật điện đang bốc lên một mùi khét rẹt.

Trên trán dần nổi lên từng sợi gân xanh tức giận nhưng lại không lên tiếng nữa, vì căn phòng này không còn chịu đựng được thêm nữa và đại trận đã bị uy lực của lôi quang đánh cho vỡ tan rồi. Linh khí trong phòng được tụ tập giờ đã tán đi hết.

“...”. Hồ Ngọc Ánh chết lặng một lúc lâu, đợi lôi vân tán đi rồi mới lên tiếng. “Sur đệ, ngươi làm như vậy có hơi quá rồi thì phải?”.

“Hừ, khốn kiếp. Đợi tiểu gia tu luyện đến đỉnh phong rồi lên Thiên Đạo Đài tìm ngươi tính sổ”. Đế Nguyên Quân hàm hực nói.

“Được rồi”. Hồ Ngọc Ánh nở một nụ cười nói. “Đến lúc đó rồi hẵng tính”.

Nhìn thấy nụ cười xinh đẹp này, Đế Nguyên Quân đắm nhìn thêm một lúc. Nếu so sánh với đệ tử nội môn thì có rất ít người có thể so sánh được với nàng. Ở bên ngoài thì che giấu nhưng khi nàng nở một nụ cười là như khiến thiên địa phải ghen tỵ, hoa kia cũng không dám trở bóng.

Nhìn nàng trông không khác gì một tiên nữ hạ phàm.

“Sur tỷ, ngươi cười trông đẹp nhất”. Đế Nguyên Quân gật đầu thốt ra.

“Nếu sur đệ muốn thì ta sẽ mãi cười như này”. Nhìn thấy ánh mắt Đế Nguyên Quân, nàng trong lòng cảm thấy hơi xao xuyến, quả tim không biết vì lý do gì mà đập nhanh hơn bình thường rất nhiều, hơi thở nàng cũng bắt đầu trở nên ấm hơn. Sắc mặt đỏ bừng ửng nhìn hắn rồi nói với một giọng điệu nhẹ nhàng, ấm áp.

“À, ta rất tò mò. Lúc này ngươi nhìn ta mà suy nghĩ cái gì vậy?”. Đột nhiên, Hồ Ngọc Ánh lên tiếng hỏi.

“...”. Đế Nguyên Quân chần chờ một lúc trả lời. “Ừm, bí mật”.

“Hừm, ngươi đừng có giấu ta được không?”. Hồ Ngọc Ánh nắm tay lay qua lay lại làm nũng nói.

“A..... Ta đau tim quá”. Đế Nguyên Quân kêu lên một tiếng.

“Sư đệ, nói cho ta nghe đi”.

“Được rồi, ta nói... ta nói được chưa?”. Đế Nguyên Quân nhếch mép. “Hôn ta một cái?”.

Ban đầu, hắn đang muốn trêu chọc nàng nhưng hành động sau đó lại khiến hắn phải giật mình, hai mắt trừng lớn nhìn đối diện. Hắn không tin được nàng lại chủ động đến như vậy. Lời nói vừa dứt, Hồ Ngọc Ánh hai mắt thút chặt, đầu hơi cúi xuống rồi điểm lên một nụ hôn, sắc mặt nàng đột nhiên đỏ bừng, thẹn thùng chạy đi.

“Ừm. Mùi vị không tệ”. Đế Nguyên Quân đứng đó một lúc, cảm nhận hơi ấm cùng hơi thở nồng ấm Hồ Ngọc Ánh còn lưu lại. Nhưng ngay sau đó lại lớn tiếng hét. “Ah... Nụ hôn đầu của ta...!!!!”.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Gia Là Siêu Cấp Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 117: Uy áp khảo nghiệm

Một tháng sau!

Thời gian này, Hồ Ngọc Ánh rất thường xuyên qua lại. Dưới sự hỗ trợ của Đế Nguyên Quân, thực lực của nàng đã tăng lên không ít, hắn đã hứa giúp nàng thành công đi đến Tiên Luân Bí Cảnh nên cũng không ngần ngại mà lấy ra đan dược cùng linh dược để giúp nàng đột phá. Và cảnh giới hiện giờ đã đột phá được Thiên Địa cảnh tầng bảy.

Mặc dù chỉ vừa mới đột phá nên thực lực còn xa mới có thể sánh ngang được với những người khác, nên hiện tại cần nhất đối với nàng đó là dốc sức để củng cố mà thôi.

Nhưng với một tháng này, thực lực của nàng mặt dù đã tăng mạnh nhưng để chen vào được một vị trí vẫn rất là khó. Bởi vì số lượng đệ tử có cảnh giới Thiên Địa cảnh tầng bảy trở lên ít nhất cũng phải trên mấy ngàn người nhưng chỉ chọn ra được một trăm người mạnh nhất mà thôi.

Thời gian cứ thế trôi đi, chẳng mấy chốc vòng thứ nhất chuẩn bị bắt đầu.

“Sư đệ, ngươi có trong phòng không?”.

Đế Nguyên Quân cùng Hồ Ngọc Ánh đang bàn một số việc thì bên ngoài vọng vào một thanh âm quen thuộc.

“Liên Anh sư tỷ, đợi ta một chút”. Đế Nguyên Quân nhanh chóng trả lời.

Một lúc sau, cả hai người cùng nhau đẩy cửa đi ra. Dược Liên Anh nhìn hai người với ánh mắt tò mò.

Ở nội môn đã được một thời gian, việc Hồ Ngọc Ánh bị người khác âm thầm ra tay nàng cũng biết và đã từng nghe có rất nhiều người ca tụng vẻ đẹp của nàng.

Mặc dù không có mấy lần gặp nhau và lúc đó Liên Anh còn trông thấy nàng đã rất nổi trội rồi, hiện tại nàng lại xinh đẹp hơn trước nữa. Nhất là vóc dáng thon gọn đầy đặn mà nhiều người phải mong ước.

“Xin chào Liên Anh sư tỷ”. Hồ Ngọc Ánh cúi đầu, trên gương mặt nở một nụ cười tươi rồi nói.

“Xin chào sư muội”. Dược Liên Anh đáp lời. “Nhanh đến đấu trường thôi, thời gian cũng sắp bắt đầu rồi”.

Cùng nhau rời đi, trên suốt dọc đường. Dược Liên Anh liên tục đưa tay lay nhẹ vạt áo hắn, ánh mắt nhìn qua nháy nháy mấy cái như muốn nói điều gì đó.

“Sư đệ. Thời gian ngắn như vậy mà ngươi đã đón hạ được một đại mi nữ rồi”. Dược Liên Anh thì thầm.

“Hắc hắc, chuyện”. Đế Nguyên Quân hí hửng đáp. “Chẳng qua là do tiểu gia quá anh tuấn nên mới được người đẹp để ý đó thôi”.

“Người lại tự luyện nữa rồi”. Dược Liên Anh lắc đầu, gương mặt xinh đẹp nở một nụ cười nhẹ nhưng ẩn sâu dưới đó lại là một nỗi niềm rất khó nói.

Cho dù nàng đã giấu rất kỹ nhưng với ánh mắt sắc bén của mình, Đế Nguyên Quân nhanh chóng đã để ý đến nhưng không có lên tiếng.

“Hai người đang nói gì vậy?”. Thấy hai người đang thì thầm, Hồ Ngọc Ánh lên tiếng hỏi.

“Không có gì đâu, sư tỷ chỉ đang khen ta mà thôi”.

“...”.

Một lúc lâu sau!

Cả ba người đã đi đến đấu trường, lúc này. Với số lượng đệ tử tập trung đông hơn năm ngàn người, chen chúc đi vào, họ tìm được một vị trí ở sau góc trông rộng rãi nhất mà đứng.

Ở trên cao, có ba vị trưởng lão đang đập không mà đứng, khí tức trên người họ âm trầm đến cực độ. Dù đã thu liễm hết toàn bộ nhưng lượng chân nguyên của họ quá lớn nên vẫn để lộ ra cảnh giới của mình. Là Thánh Cảnh cường giả.

Đợi cho đến khi đệ tử đã đến đông đủ, một vị lão giả bước chân lên một bước rồi nói.

“Vì để chuẩn bị cho Tiên Luân Bí Cảnh nên cấp bậc khảo nghiệm lần này sẽ mạnh và khó hơn so với lần trước”.

“Ta không biết năm nay Bồng Lai thánh địa ta có thể nhận được một truyền thừa nào hay không là đều nhờ vào tất cả các người”.

“Nhưng để đến được bước đó thì cần phải vượt qua rất nhiều khó khăn, thậm chí là tử vong. Bị các thánh địa khác đánh giết, hung thú quá mạnh hay bị cơ quan liên sát. Thì khả năng sống sót của các người là rất thấp”.

“Bây giờ ai muốn rút thì có thể rời đi”.

Thanh âm lão giả vang vọng khắp đấu trường, mỗi một chữ đọc ra đều ẩn chứa một luồng năng lượng rất mãnh liệt và ẩn chứa ở trong đó là vô vàn sát cơ, người có tâm cảnh yếu một chút thì đã bị lời nói này làm cho ngất đi.

Nhưng đợi một lúc vẫn không nhìn thấy ai rời đi, lão giả gương mặt nhìn trông vui hơn hẳn nói.

“Rất tốt, nếu đã không có ai muốn rút thì ta tuyên bố”.

“Vòng thứ nhất bắt đầu”.

Thanh âm vừa dứt, lão giả vung nhẹ tay một cái rồi đẩy bắn ra một luồng chân nguyên nồng đậm. Chỉ trong chớp mắt, toàn bộ đấu trường đều cảm nhận được về nặng nề đang đè nén xuống. Mặt đất dần giãy lên sự rung động ngày một tăng.

“Tiếp đến là uy áp của Tinh cực cảnh”. Thời gian mười tức hô hấp qua đi, uy áp giờ đã tăng lên không ngừng. Và ở phía bên dưới đã có không ít đệ tử ngã gục xuống mất đi ý thức.

Chỉ trong chùng đó thời gian, số lượng đã bị xuống gần phân nửa nhưng có rất nhiều vẫn còn trụ lại được.

Mười tức hô hấp nữa qua đi!

Uy áp lúc này đã sánh ngang được với Tinh Cực cảnh tầng bốn, uy áp đột ngột bạo tăng. Toàn trường giống như bị một cơn gió mạnh từ trên cao thổi xuống. Luồng gió xoáy này điên cuồng xoay chuyển không ngừng nghỉ và đệ tử cứ vì thế mà loại bỏ được rất nhiều người.

Lúc này, ở vị trí nơi mà ba người đang đứng. Khí tức mạnh mẽ đè nén đó khiến cho Hồ Ngọc Ánh cảm giác có chút khó chịu. Mặc dù cảnh giới nàng vẫn chưa được hoàn thiện. Nên uy áp này đối với nàng là rất có hại bởi vì nó có thể đánh vào quá trình tu luyện của bản thân.

Chịu đựng uy áp mạnh mẽ này, cả ba người vẫn không cảm nhận được quá nhiều áp lực, sắc mặt họ trông vẫn còn tốt hơn rất nhiều so với những người khác.

Chỉ trong ba mươi hai tức hô hấp số lượng đệ tử đã giảm đi hơn phân nửa, và uy áp đã đạt đến Tinh Cực cảnh tầng tám và đang chuẩn bị gia tăng.

Mỗi một lần như vậy, bầu không khí giống như bị một thứ gì đó kim hãm, đè nén, giống như đang bị nhốt trong một cái lồng, cực kỳ khó chịu.

Ngay khi vừa tăng lên Tinh Cực cảnh tầng chín, sắc mặt Hồ Ngọc Ánh dần trông rất khó coi, mức độ uy áp này đã vượt hơn nàng một đại cảnh giới rồi. Toàn thân nàng truyền đến cảm giác đau nhức khôn cùng, nó khó chịu đến mức mà toàn bộ lực phủ, ngũ tạng bị rung động mạnh.

Dần dần, sắc mặt nàng đã chuyển qua một màu trắng bệch, khoe miệng ả ả thấy vị tanh nồng. Cấn răng chịu đựng, nàng gồng mình thúc dục chân nguyên để chống trả lại.

Chỉ cần cố gắng thêm một chút nữa là có thể vượt qua được bài kiểm tra đầu tiên này.

Vù vù!

Thình lình, uy áp cấp bậc Tinh Cực cảnh tầng mười thình lình đè nén. Ở trên cao đè xuống một làn gió mạnh, mỗi một đợt gió thổi qua lại sắc bén không khác gì kiếm khí, mặc dù không để lại vết thương trên người nhưng cảm giác đau đớn cực kỳ chân thực.

Đối mặt với uy áp kinh khủng này, Hồ Ngọc Ánh hai chân bắt đầu run lên và đầu gối đang dần khụy xuống. Cấn chặt môi, một dòng máu tươi nóng ầm chảy xuống, ý thức nàng bắt đầu có dấu hiệu chuẩn bị mất đi ý thức.

Hơi thở nàng hồng hộc, thân trên khụy xuống không ngừng. “Cố thêm một chút nữa?”.

Ở bên cạnh, Dược Liên Anh cũng dần cảm thấy áp lực. Sắc mặt trắng bệch trông rất khó coi, mặc dù không bị ảnh hưởng nhiều như Hồ Ngọc Ánh nhưng với công pháp nàng tu luyện lại là luyện đan là chủ đạo nên thực lực sẽ yếu hơn người đồng cảnh giới một chút.

Trông dáng vẻ khó khăn của hai người, Đế Nguyên Quân thở nhẹ một hơi.

Bình thường, những lần khảo nghiệm trước thì chừng này uy áp đã là cuối cùng nhưng vì lần này đòi hỏi khó khăn nhiều hơn nên vẫn chưa có dấu hiệu dừng lại.

Mười hơi qua đi, toàn đấu trường giống như vừa đi qua một vùng lầy nặng trĩu. Tường chừng sẽ kết thúc ở đây, nhưng chỉ trong chớp mắt, toàn bộ đấu trường thêm một lần nữa rung động mãnh liệt. Toàn bộ đệ tử ai cũng có chung một biểu cảm trông rất đau đớn.

Chỉ trong chớp mắt, số lượng đệ tử mất đi ý thức gục xuống giống như một đợt nước hạ. Hơn một ngàn tám người đang cố gắng chống cự nhưng khi uy áp vừa tăng lên thành Hóa Cảnh là khiến toàn bộ phải khụy xuống và có gần ngàn người đã mất đi ý thức. Trong đó, Thiên Địa cảnh tầng bảy, tầng tám thất bại không ít.

Ở ngoài xa, Trần Trầm Thiên điên cuồng thúc chân nguyên cùng công pháp để chống đỡ nhưng với sự khủng bố của Hóa Cảnh, hần cứ như một đứa trẻ đang không ngừng khụy xuống.

Uy áp vượt hai đại cảnh giới khiến ai cũng phải cúi đầu.

Ngay khi cảm nhận uy áp đang chuẩn bị tăng lên một quảng lớn, Đế Nguyên Quân thình lình giảm mạnh chân xuống nền đất.

Từ trên người hần bốc ra một loại năng lượng kiếm khí kinh khủng bao bọc cả ba người, uy áp ở bên ngoài điên cuồng đè nén nhưng bị kiếm khí đại viên mãn của hần cản nuốt không ngừng.

Mặc dù kiếm khí phát ra những rung động không hề nhẹ nhưng vẫn vững chắc vô cùng.

Được kiếm khí bao bọc, Dược Liên Anh cùng Hồ Ngọc Ánh liền cảm nhận được uy áp đang dần giảm xuống, sắc mặt họ cũng đã dễ nhìn hơn lúc trước.

Không biết chuyện gì đang xảy ra, cả hai người liếc mắt nhìn về phía trước mà kinh hãi không thôi.

Đế Nguyên Quân đối mặt với Hóa Cảnh uy áp nhưng trên sắc mặt vẫn không có quá nhiều biến động. Tâm cảnh hần cực kỳ vững chắc, đối mặt với uy áp ngày một tăng. Hần cũng bắt đầu thúc dục kiếm khí ngưng tụ lại càng thêm mạnh mẽ.

Nó giống như một màn chắn phòng hộ cực kỳ vững chắc ở bên ngoài.

Mặc dù không thể ngăn cản được hết nhưng họ đứng ở bên trong vẫn dễ thở hơn ở bên ngoài rất nhiều.

Một màn này khiến nhiều người phải giật mình kinh hãi mà nhìn về phía ba người.

Ở trên cao, lão giả nhìn thấy một màn này cũng không khỏi kinh ngạc, lão giả một tay vuốt râu rồi nói. “Tiểu tử kia kiếm khí thật bá đạo”.

“Để ta nhìn xem cực hạn của ngươi là ở mức nào?”.

Tiếp tục gia tăng uy áp, lão giả một tay vung mạnh đè xuống, khí tức Hóa Cảnh tầng bốn thình lình bộc phát khiến toàn trường bắt đầu rung động mạnh không khác gì một trận động đất nhỏ.

Chưa đến một khắc, đã có thêm một lượng lớn đệ tử gục xuống. Số lượng người có thể trụ lại được chỉ còn khoảng tám trăm người mà thôi, toàn bộ Thiên Địa cảnh tầng bảy trở xuống gần như bị loại bỏ gần hết.

Trần Trầm Thiên cũng bị uy áp bạo tăng này đè nén nên nằm bẹp ở trên nền đất, hần không thể nào cử động được mà chỉ có thể di chuyển ánh mắt được mà thôi.

Khi nhìn thấy ba người, Trần Trầm Thiên giống như gặp phải cú sốc lớn. Từ trước đến giờ, Hồ Ngọc Ánh ở trong mắt hần vẫn rất yếu kém nhưng khi trông thấy nàng vẫn đang đứng vững ở đó khiến hần như bị đã kích không hề nhỏ.

Và nhất là nhìn thấy Đế Nguyên Quân vẫn không hề có một chút khó chịu nào càng khiến hần bị đã kích hơn. Cho đến khi Đế Nguyên Quân nhìn hần rồi

nhếch mép cười khẩy một cái lại giống như gấp phải tâm ma.

Khỏe miệng hần đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi rồi nằm gục xuống đất bất tỉnh.

Uy áp đang chuẩn bị được tăng lên thì đúng lúc này, một thanh âm lão giả vang lên.

“Hàn trưởng lão, ta nghĩ như vậy là được rồi”.

“Không cần tăng uy áp thêm nữa đâu”.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Gia Là Siêu Cấp Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 118: Hình nhân đại trận

Vòng thứ nhất qua đi, số lượng đệ tử có thể chịu đựng được chỉ còn lại hơn tám trăm người. Trải qua uy áp kinh khủng như vậy khiến ai cũng chịu ảnh hưởng rất lớn.

Trải qua mấy canh giờ để tĩnh dưỡng, lúc này vòng tiếp theo chuẩn bị bắt đầu. Trên mặt họ, ai ai cũng để lộ vẻ rất lo lắng. Bởi vì những hình nhân kia đều có cảnh giới tương đương với Thiên Địa cảnh. Càng đi vào sâu thì sức mạnh của chúng sẽ lớn hơn rất nhiều.

Bình thường, hình nhân đại trận này có cấp bậc cao nhất là Thiên Địa cảnh tầng chín đỉnh phong, với thần thức của các trưởng lão điều khiển nên chúng trông không khác gì một người tu luyện bình thường, thậm chí còn mạnh hơn nữa.

Tĩnh dưỡng được một lúc, sắc mặt của Hồ Ngọc Ánh cùng Dưộc Liên Anh đã đỡ hơn rất nhiều. Tĩnh lực hao hụt đã được bổ sung đầy đủ và họ đã trở lại trạng thái đỉnh phong nhất.

“Hình nhân đại trận lần này khả năng sẽ rất khó”. Dưộc Liên Anh lên tiếng. “Nên ta nghĩ, tiến vào bên trong cần phải có sự phối hợp. Vì thế ba người sẽ phối hợp thành một đội. Hai người nghĩ như thế nào?”.

“Ta không có ý kiến”. Đáp lại, Đế Nguyên Quân cười nhẹ đáp.

“Ta cũng vậy”. Hồ Ngọc Ánh gật đầu.

Trong ba người, duy chỉ có Đế Nguyên Quân là chưa từng đi vào nên không biết được ở trong đó sẽ có chuyện gì sẽ xảy ra.

Đúng lúc này, ba vị trưởng lão đập không bay đến.

“Vòng hai chuẩn bị bắt đầu, các người tập trung vào truyền tống đại trận để tiến vào bên trong”.

Ở phía trước đó không xa, một tòa truyền tống đại trận cỡ lớn hiện ra, Đế Nguyên Quân nhìn vào bên trong một lúc rồi cảm thấy rất quen thuộc. Truyền tống đại trận này lúc trước hắn đã từng tìm hiểu qua, nó được làm ra từ thời thượng cổ và tồn tại đến bây giờ vẫn chưa bị mai một.

Ở xung quanh đại trận có bốn cái cột đá lớn với những tinh quang ở bên trên phát ra. Đó là những viên tinh thạch cực phẩm to lớn được gắn ghép vào bên trong. Cứ mỗi viên như vậy lại có thể sánh ngang với ngàn vạn cực phẩm linh thạch bình thường. Cực kỳ trân quý.

Ánh sáng từ trên bốn cái cột ánh lên bao phủ toàn bộ truyền tống đại trận. Chỉ trong chớp mắt, toàn bộ không gian đột ngột thay đổi. Trước mắt họ, một tòa lâu các to lớn hiện lên, toàn bộ khu vực xung quang giống như một bí cảnh. Nơi này giống như một cái động thiên đang trôi nổi, khắp nơi ở bên trong này đều được hình thành và vận hành bởi từng cái đại trận rất cổ xưa.

“Trên tay ta là kim bài sinh mệnh, các người tích một giọt máu vào rồi gắn nó ở trên ngực. Đó là đại diện sinh mệnh của các người. Nếu như thất bại, chúng sẽ vỡ nát rồi truyền tống các người ra ngoài”.

Nói xong, lão giả vung nhẹ tay một cái, trên tay từng cái kim bài bay đi rồi đứng lại trước mặt mỗi người.

Ngay sau đó, cánh cổng lớn của tòa lâu các được mở ra. Ở bên trong là một căn phòng rộng lớn không một ánh đèn. Không có một ai có thể nhìn thấy được bên trong đang có thứ gì đang chờ đợi họ.

Ngay khi nhóm ba người tiến vào, căn phòng thành linh đóng chặt lại. Xung quanh hai thành tường và trên thảm đi vào, liên tiếp từng đèn đuốc thành linh bốc cháy.

Đó không phải là một ngọn lửa bình thường mà đó chính là linh hỏa. Nó có thể tự động điều khiển và chỉ tuân theo lệnh mà thôi.

“Những người khác đâu?”. Hồ Ngọc Ánh liếc mắt nhìn xung quanh mà không thấy một ai nên lên tiếng hỏi.

“Lần này sao không giống những lần trước vậy?”. Dược Liên Anh suy nghĩ một lúc rồi trả lời. “Bình thường thì chừng này đệ tử có thể xông qua mà”.

“Là Truyền Tổng Trần Bàn”. Đế Nguyên Quân suy tính một lúc rồi trả lời.

“Ý ngươi là...”. Dược Liên Anh kinh hãi thốt ra.

“Người đi vào bên trong trận bàn này đều được truyền tống đến từng khu vực khác nhau, may mắn ta đứng cạnh nhau nếu không là bị truyền tống đến những nơi khác nhau rồi”.

“Ngươi trước đây từng đi vào đại trận này rồi sao sư đệ?”. Hồ Ngọc Ánh tò mò hỏi.

“Đã từng, cái đại trận này lúc trước ta vào chơi rất tốt nha”. Đế Nguyên Quân vui vẻ đáp lại.

“...”.

“Trước kia là tầng đầu tiên rồi, ta đi vào thôi”. Nói chuyện thêm một lúc, Dược Liên Anh lên tiếng.

Tiền vào bên trong, Đế Nguyên Quân đưa tay đẩy mạnh cái cửa lớn ở bên ngoài thì trước mắt họ một hình nhân đại trận hiện lên. Ngay khi vừa đặt chân vào, cánh cổng đột nhiên đóng chặt lại nên từ bên trong không thể nào mở được.

Dần dần, từng cái hình nhân bắt đầu hiện ra, mỗi một đầu như vậy đều có thực lực là Thiên Địa cảnh tầng bốn đổ lại với số lượng là hơn một trăm đầu. Đế Nguyên Quân nhìn cảnh tượng này mà không khỏi kinh ngạc.

Những hình nhân này trông không khác gì một con người, từ vóc dáng cho đến biểu cảm và cách di chuyển cực kỳ điêu luyện. Chúng ngay khi cảm nhận được khí tức của ba người thì nó bắt đầu điên cuồng lao lên.

Trên tay chúng nắm chặt trường kiếm chém về phía trước.

“Chỉ là Thiên Địa cảnh tầng một thôi”. Dược Liên Anh hét lớn. “Sư muội, chúng ta lên”.

Đứng ở bên cạnh, Hồ Ngọc Ánh cũng đang nóng lòng chờ đợi và rất hào hứng để vượt qua nên chủ động cùng Dược Liên Anh lao lên.

Trên tay nắm chặt chuôi kiếm chém về phía trước với một tốc độ rất nhanh, đối với Thiên Địa cảnh tầng một nên bị một kiếm của cả hai người lướt qua là một đầu hình nhân gục xuống.

Trông thấy cảnh tượng này, Đế Nguyên Quân giống như đang bị cả hai người xem thường. Nhưng đối với tầng thứ nhất này, hắn cũng chẳng để ý đến vì những hình nhân này bị tiêu diệt một cách rất dễ dàng.

Chưa đến mười phút, toàn bộ hình nhân đều bị cả hai người đánh giết một cách rất dễ dàng. Cho đến khi giết xong thì phía sau lưng họ thình lình xuất hiện thêm một cánh cửa khác, chưa kịp làm gì thì nó đột ngột mở ra.

“Lùi lại”. Dược Liên Anh cảm nhận có chuyện không đúng nên quát lớn.

Lời nói vừa dứt, từ bên trong cánh cổng lớn đó là một toán hình nhân khác lại đổ ào ra ngoài, khí tức trên người chúng cũng đã tăng lên, đầu có thực lực cao nhất cũng là Thiên Địa cảnh tầng sáu rồi.

Lăm le trường kiếm ở trên tay, chúng điên cuồng lao lên đánh giết, nhưng khác với lúc này. Đám hình nhân này lại biết phối hợp với nhau một cách nhuần nhuyễn.

“Đám này khó xử lý rồi đây”. Nhìn lối di chuyển của chúng, Dược Liên Anh thốt ra.

Nhưng khoảng cách chênh lệch cảnh giới quá lớn, cả hai người ban đầu hơi bất ngờ về sự phối hợp của chúng nhưng rất nhanh họ đã bắt kịp được mà phản công lại một cách mạnh mẽ.

Địa cấp trung phẩm kiếm pháp, Bích Nhật Kiếm!

Dược Liên Anh thúc dục chân nguyên trong người lên đến đỉnh điểm, kiếm chiêu tung ra. Kết hợp với chân nguyên mạnh mẽ cùng với kiếm khí đại thành cực kỳ mạnh mẽ tuôn ra.

Dược Liên Anh vung mạnh kiếm một cái, một đợt kiếm khí cương mãnh bắn ra quét một vòng khiến một đám hình nhân gục ngã như rạ.

Chưa dừng lại ở đó, kiếm khí vẫn tiếp tục đánh về phía trước. Đối mặt với kiếm chiêu mãnh liệt này, hình nhân mặc dù chống trả kịch liệt nhưng lại nhỏ yếu vô cùng. Nên bị kiếm khí oanh sát liên tiếp, cho đến khi tên Thiên Địa cảnh tầng sáu kia chịu ra tay.

Thân ảnh nó lóe lên một cái rồi xuất hiện ngay trước huyệt kiếm khí đang bay đi rồi chém mạnh một kiếm.

Rầm!

Một tiếng nổ lớn vang lên, cùng với đó là một màn khói bụi bốc lên nghi ngút. Khói bụi chưa kịp tán đi thì từ trong lao ra một thân ảnh nam tử cao lớn đang tiếp cận một cách nhanh chóng.

Ngay khi lao lại gần Dược Liên Anh, nó cũng tung ra kiếm chiêu của mình. Lưỡi kiếm ánh lên và có một sức nóng mãnh liệt từ trên lưỡi kiếm phát ra. Một loại kiếm khí mang theo thuộc tính hỏa rất đặc biệt.

Mặc dù khoảng cách cánh giới cả hai rất cách biệt nhưng khi đối mặt với kiếm chiêu loại này, Dược Liên Anh cũng phải kiên dè một vài phần.

Nếu như không cẩn thận thì sẽ bị kiếm khí kia làm cho bị thương.

Dược Liên Anh sắc mặt âm trầm, ánh mắt nàng nhìn chằm chằm hình nhân kia một cái rồi nhanh chóng đáp trả. Chân nguyên mạnh mẽ đổ bắn ra ngoài, với khí tức Thiên Địa cảnh tầng chín đỉnh phong, nàng dễ dàng chỉ dùng uy áp của mình là có thể khiến được nhiều đầu hình nhân đổ gục xuống.

Chân nguyên điên cuồng ngưng tụ vào bên trong lưỡi kiếm, nàng mạnh mẽ chém về phía trước. Đối mặt với kiếm khí có thuộc tính hỏa rất mạnh nhưng không đủ để khiến nàng phải kiêng dè.

Rầm!

Một tiếng nổ lớn lần nữa vang lên, hai đại kiếm khí cường ngạnh va chạm vào nhau đang không ngừng trùng kích. Từ trung tâm tiếng nổ lớn đó, một đợt kiếm khí phong bạo đổ bắn ra ngoài giống như những mũi tên với mọi loại kích cỡ.

Dược Liên Anh bị đẩy lùi ra sau một vài bước, còn hình nhân kia lại bị một kiếm mạnh mẽ làm cho bị trọng thương.

Địa cấp trung phẩm kiếm pháp, Ánh Xạ Kiếm!

Dược Liên Anh một lần nữa thúc dục kiếm chiêu của mình mà vùng mạnh về phía trước. Một kiếm này, nàng dường như vậy dụng đến sáu thành thực lực mà liệt sát tất cả.

Chỉ trong một kiếm, toàn bộ hình nhân bị giết chết một cách rất dễ dàng, cơ thể bị chém làm hai đang không ngừng ngã xuống mà chất thành đống.

Nhìn thấy một màn này, Đế Nguyên Quân cũng âm thầm gật đầu, thực lực của Dược Liên Anh mặc dù chưa được thể hiện ra hết toàn bộ những trong mắt hắn lại rất rõ ràng.

‘Không hổ là một trong mười người mạnh nhất nội môn’.

Đứng ở bên cạnh, Hồ Ngọc Ánh gương mặt vui vẻ nhìn qua. “Sur ty mạnh thật”.

“Ngươi quá khen rồi”. Đáp lại, Dược Liên Anh nở nụ cười nhẹ nói.

Ài thứ hai này qua đi, một cánh cửa lớn lại tiếp tục xuất hiện trước mặt bọn họ.

Lúc này cánh cổng này mở ra, họ đã không kịp chuẩn bị nhưng với lần này. Đối diện với nó, cả ba người đã chuẩn bị sẵn sàng. Chỉ cần nó mở ra, họ sẽ chủ động tấn công trước.

Nhưng, cánh cổng này đã mở ra mà ở bên trong không hề có bất cứ một hình nhân gì cả, cả ba người đang không biết chuyện gì xảy ra thì phía sau lưng họ truyền đến một cảm giác nguy hiểm.

Một cái rung động mạnh từ từ dâng lên khiến toàn bộ căn phòng phải rung chuyển mạnh và nó dường như đang chuẩn bị sập xuống.

“Ài thứ ba này sẽ không dễ như trước đâu”. Dược Liên Anh suy nghĩ một lúc rồi nói. “Đi qua đó thôi”.

Hai người gật đầu, rồi nhanh chóng tiến vào bên trong. Ngay khi vừa mới đặt chân vào, căn phòng thành linh đồ sập hết toàn bộ và cánh cổng đang từ từ khép lại.

Đế Nguyên Quân đang không biết chuyện gì xảy ra hi đúng lúc này. Một tiếng động mạnh từ phía trước truyền đến. Một cái uy áp kinh khủng truyền đến, cùng với đó là một cái thứ gì đó đang cực tốc lao tới.

Một thứ gì trông rất giống với quả cầu màu đen trông cực kỳ mạnh mẽ.

Trông thấy một màn này, Dược Liên Anh lo lắng, lớn tiếng quát.

“Sur đệ, cẩn thận”.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Gia Là Siêu Cấp Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 119: Kiểm kỹ

Sur đệ, cẩn thận!

Thanh âm lo lắng Dược Liên Anh vang lên, Đế Nguyên Quân nghe thấy nhưng cũng không có bất cứ phản ứng nào cả. Tường chừng như hần không kịp tránh đi nên Hồ Ngọc Ánh đứng ở gần, nâng nhanh tay vung kiếm về phía trước.

Nhưng tốc độ của quả cầu đen kia nhanh đến mức mà chỉ trong một cái nháy mắt có thể bay đi được hơn một trăm mét. Cho dù Hồ Ngọc Ánh có phản xạ nhanh hơn đi nữa cũng chưa chắc có thể theo kịp.

“...”

Ngay khi quả cầu đen sắp đánh trúng, Hồ Ngọc Ánh đã ra tay để chặn lại nhưng không kịp, trên gương mặt nàng cũng vì thế mà lộ ra vẻ hốt hoảng. Nhưng...

Xiu!

Quả cầu đen chỉ lớn khoảng chừng một quả trứng gà vút bay với tốc độ cực kỳ nhanh mà uy lực của nó cũng cực kỳ mạnh mẽ. Nó có thể sánh ngang được với một kích toàn lực của Thiên Địa cảnh tầng ba rồi. Đối với Đế Nguyên Quân thì uy lực này đã vượt qua khả năng của hần rồi.

Mặc dù hai người đã quan tâm hần rất nhiều nhưng Đế Nguyên Quân lại lắc đầu, họ nghĩ hần sẽ yếu đuối giống với cảnh giới hiện tại hay sao?

Quả cầu đen chuẩn bị đánh trúng thì đột nhiên, trên người Đế Nguyên Quân có một vệt kiếm khí ánh lên. Trông nó có vẻ âm trầm chậm chạp nhưng lại có uy lực kinh người.

Chứng kiến cảnh này, cả hai người con người đột nhiên ngưng tụ lại. Họ cảm nhận được uy áp mà kiếm khí trên người hần bốc ra mạnh mẽ như thế nào, lúc trước đã từng được kiếm khí của hần bảo vệ nhưng họ không ngờ được nó lại có uy lực mạnh mẽ đến vậy.

Quả cầu đen đó ở trong cảm nhận của hai người là nó cực kỳ cứng, nó cứng tới mức mà ngay cả một kiện pháp khí cũng không thể nào phá vỡ được nó nhưng Đế Nguyên Quân chỉ cần đánh ra một đạo kiếm khí là có thể bỏ nó ra làm hai.

Bình thường, một người tu luyện muốn đánh ra kiếm khí chuẩn xác như vậy mà không cần nhìn hay chủ động đánh ra. Mà vừa rồi, hai người rõ ràng nhìn thấy Đế Nguyên Quân không hề nhận biết quả cầu kia đang lao đến gần. Nó từ phía sau lưng lao đến với vận tốc nhanh như vậy.

Nhưng khi tiến lại khoảng cách hơn một mét thì nó bị một vệt kiếm khí trên người hần tự động đánh ra như đang chủ động bảo vệ bản thân vậy.

“Sur đệ, người?”. Dược Liên Anh quá bất ngờ nên thốt ra đầy vẻ kinh ngạc.

“Cái này là kiếm khí hộ thể”. Hồ Ngọc Ánh đứng ở một bên cũng kinh ngạc không kém. “Người bình thường lĩnh ngộ được kiếm ý mới có thể tự ý đánh ra được như vậy”.

“Không ngờ sur đệ có trình độ kiếm đạo tinh thâm đến vậy”.

“...”. Đế Nguyên Quân khước miệng run nhẹ một cái rồi nở một nụ cười miễn cưỡng đáp. “Cái này là ta đánh ra chứ?”.

Đối mặt với ánh mắt của hai người, Đế Nguyên Quân chỉ có thể lấy ra một cái lý do đó mà thôi, nhưng trong vẻ mặt họ lại không tin cho lắm. Nhưng chỉ trong một thời gian ngắn thôi, thì ở trong kia bắn ra hàng loạt quả cầu đen lao tới với vận tốc cực kỳ nhanh và số lượng của chúng thì cực kỳ nhiều.

Nó nhiều đến mức mà khiến cả toàn bộ căn phòng không có chỗ nào an toàn cả.

Ngay khi cảm ứng được công kích của cơ quan, ba người bắt đầu tách ra rồi bắt đầu ngăn chặn.

Mặc dù biết cơ quan đang đánh đó là ở phía trước nên họ chỉ còn một cách là lao lên thôi, chứ họ mà đứng ở nơi này chống đỡ thì không biết đến bao giờ nó mới kết thúc được, hoặc cũng có thể sẽ khiến họ bị hao hụt chân nguyên quá mức và sẽ bị những quả cầu này oanh sát.

Diễn cuồng đánh ra từng đạo kiếm khí ra ngoài, chẳng mấy chốc mà họ có thể đi đến điểm cuối cùng.

Nhưng càng tiến vào sâu thì uy lực của chúng lại mạnh mẽ hơn rất nhiều, có lúc nó còn đạt đến toàn lực của Thiên Địa cảnh tầng sáu rồi và tốc độ cũng ngày một tăng thêm.

Đi vào được hơn hai trăm mét, trên gương mặt của hai người bắt đầu có cảm giác thấm mệt. Chân nguyên trong người bị bòn rút một cách nhanh chóng. Mặc dù khoảng cách chỉ còn lại chỉ chưa đến một trăm mét nữa nhưng đối với họ đây cũng chính là lúc khó khăn nhất.

Địa cấp trung phẩm kiếm pháp, Bách Ly Kiếm!

Điên cuồng thúc dục kiếm chiêu, Dược Liên Anh toàn thân phát ra một đợt kiếm khí cực kỳ mạnh mẽ. Mỗi một kiếm được tung ra, thân ảnh của nàng giống như một người đang khiêu vũ cùng với thanh kiếm của mình vậy.

Vóc dáng uyển chuyển với từng bước đi chậm rãi nhưng mỗi một kiếm lại nhanh vô cùng. Trong mắt nàng, những quả cầu kia hiện tại đã chậm đi hơn rất nhiều.

Với sự cảm ứng của kiếm khí truyền lại, nàng bây giờ giống như một vị kiếm tiên ở trong truyền thuyết. Đế Nguyên Quân theo sát phía sau cũng âm thầm gật đầu.

Mặc dù nàng không phải chuyên vào tu luyện kiếm pháp nhưng thực lực của nàng hiện tại có thể vượt xa rất nhiều so với nhiều đệ tử ở trong tông.

Còn bên phía Hồ Ngọc Ánh thì có vẻ đuối sức hơn một chút, mặc dù những công kích này đối với nàng hiện tại gần như là quá sức nhưng gương mặt kiên định và ý chí quyết tâm vẫn chưa cho phép nàng dừng lại.

Dù cho chân nguyên có bị hao hụt hết đi chăng nữa, nàng cũng phải cố gắng lao lên.

Bước chân chậm rãi đi lên, những đường kiếm nàng tung ra cũng đang ngày một chậm hơn. Khí tức trên người bắt đầu bị rung động mạnh.

Trông thấy dáng vẻ Hồ Ngọc Ánh khó lòng mà tiếp tục được nữa, Đế Nguyên Quân chủ động lao lên. Cánh tay hấn vung nhẹ một cái, một đợt kiếm khí mạnh mẽ tuôn ra quét về phía trước một quãng lớn rồi bao bọc xung quanh cơ thể nàng.

“Kiếm khí đại viên mãn?”. Bị kiếm khí mạnh mẽ ở sau lưng làm kinh động, Dược Liên Anh thốt ra.

Được kiếm khí bao bọc, Hồ Ngọc Ánh trên người cảm thấy dễ thở hơn hẳn, nàng quay qua nhìn bóng dáng Đế Nguyên Quân đang tiến lại gần, ánh mắt nàng hiện lên vẻ khó nói.

Đi thêm một lúc lâu, cả ba người lúc này đã gần như vượt qua được ải thứ ba này rồi, chỉ còn lại mấy bước chân cuối cùng nữa thôi nhưng uy lực càng về cuối lại càng mạnh mẽ hơn nữa.

Trên người Dược Liên Anh cùng Hồ Ngọc Ánh hiện tại đã chịu thêm không ít thương tích, mặc dù chúng không quá đau đớn nhưng vẫn để lại một cảm giác ê ẩm cực kỳ khó chịu.

Cho đến khi vượt qua được, cả hai người hoàn toàn cạn kiệt sức lực mà ngồi gục xuống đất, gương mặt mệt mỏi thở ra từng hơi thở gấp gáp.

Khi nhìn qua, trông thấy Đế Nguyên Quân không có dấu hiệu mệt mỏi nào cả nên rất kinh ngạc.

“Sư đệ, chân nguyên của ngươi là vô tận hay sao”. Dược Liên Anh thở dốc nói. “Bọn ta khó khăn lắm mới vượt qua được, còn ngươi thì cứ như đi chơi. Ngươi có cách gì hay sao?”.

Đối mặt với hai người đang tra hỏi mình, Đế Nguyên Quân cảm thấy toàn thân lạnh run lên.

“Có”. Đế Nguyên Quân chịu không được áp lực của hai người nên trả lời. “Ta chỉ dùng kiếm khí chứ không dùng chân nguyên nên không mệt mỏi như hai người đâu”.

“Mà ta chỉ bị hao tổn một lượng lớn tinh nguyên mà thôi”.

“Sư đệ, ngươi đang đùa hay sao?”. Hồ Ngọc Ánh bán tín bán nghi nói. “Kiếm khí có thể phá được một vài cái còn ngươi thì có thể duy trì được gần một nén hương”.

“Ta không tin”.

“Ta cũng thế, sư đệ. Bình thường ta tốt với ngươi như vậy mà sao nỡ giấu như vậy”. Dược Liên Anh liếc mắt nhìn một cái rồi nói.

“Uy, ta nói thật mà hai người các ngươi có tin đâu?”. Đế Nguyên Quân trả lời. “Đó là kiếm pháp mà ta tu luyện đó thôi”.

“Muốn duy trì thì ta có thể tung ra hai canh giờ cũng được nữa”.

“Thật”.

“Thật, hai bà cô trẻ. Ta không dám giấu hai người đâu”. Đế Nguyên Quân kinh nghi đáp.

“Vậy có thể truyền cho hai người bọn ta không”. Nhanh chóng, Dược Liên Anh cùng Hồ Ngọc Ánh như có một sợi giây vô hình đang liên lạc với nhau mà đồng thời tiến lại gần níu giữ lấy vạt áo vừa đồng thanh nói.

Chưa hết, hai người ngoài mặt thì nói nhỏ nhẹ như vậy nhưng khi nhìn vào ánh mắt của cả hai thì Đế Nguyên Quân mới rùng mình, đây không phải là ánh mắt mong đợi nữa mà là ánh mắt chán chán, nếu như hắn không đáp ứng thì khả năng cao sẽ bị hai người này...

“Hừ. Đây là đang uy hiếp tiểu gia sao?”. Đế Nguyên Quân hừ lạnh một tiếng rồi nói.

“Sư đệ”. Thanh âm Dược Liên Anh nặng nề đè nén xuống và nắm chặt tay hắn.

Ken két!

Cùng với tiếng Hồ Ngọc Ánh đang kéo thanh kiếm của mình ra khỏi vỏ và ánh mắt lạnh lẽo như muốn xé thịt hắn.

“Ahh. Hai vị sư tỷ xinh đẹp”. Đế Nguyên Quân hạ giọng nói. “Chuyện gì rồi cũng có thể thương lượng mà”.

“Thế sư đệ ngươi muốn thương lượng như thế nào?”. Khóe miệng Dược Liên Anh kỳ dị hiện ra khiến sống lưng hắn cảm thấy lạnh buốt.

“Hai người làm ta sợ a”. Đế Nguyên Quân làm ra vẻ đáng thương trả lời. “Cùng lắm thì ta truyền cho hai người chút gì”.

“Tốt”. Dược Liên Anh nhanh chóng buông tay rồi nở một nụ cười. “Nhanh như vậy có phải tốt không”.

“Thấy ta diễn như thế nào, rất giỏi đúng không”.

Nói xong, Dược Liên Anh nhìn qua rồi ra hiệu với Hồ Ngọc Ánh giống như hai người vừa đạt được một cái mục đích lớn nào đó. Đế Nguyên Quân trông thấy thì mới biết được mình vừa rồi bị hai người chơi một cú lớn rồi.

“Hai người... Hai người chơi ta”.

“Sư đệ, ngươi anh tuấn như vậy mà lời nói ra mà không thực hiện sao?”. Hồ Ngọc Ánh gương mặt nở một nụ cười châm chọc nói.

“Đây là các ngươi cưỡng ép ta rồi”. Đế Nguyên Quân la lớn. “Không công bằng a”.

“Haizz. Sư đệ, ngươi thật không biết giữ lời”. Dược Liên Anh quay người nói, giọng điệu nằng đang hạ xuống thấp nhưng lại nở một nụ cười trông rất thích thú.

“Đúng vậy, ta cũng không biết ngươi như vậy đó”.

“Cái gì?”. Đế Nguyên Quân lớn tiếng quát. “Ai bảo ta không biết giữ lời, đường đường một người anh tuấn như ta mà như vậy sao?”.

“Chỉ là một bộ địa cấp đỉnh phong kiếm pháp thôi mà”.

“...”. Nghe hắn nói vậy, cả hai người gần như chết lặng.

‘Chỉ là địa cấp đỉnh phong kiếm pháp’.

Hai người tưởng chừng như hắn đang nói đùa nhưng ngay lập tức, một sợi thần hồi hắn chạm đến rồi bắt đầu truyền thụ công pháp.

Trải qua truyền thụ một lúc, cả hai người đứng hình một lúc lâu. Nãy giờ họ chỉ muốn trêu chọc hắn một lúc mà thôi nhưng không ngờ hắn lại làm thật như vậy. Đây đúng là một cuốn công pháp địa cấp đỉnh phong, đó không phải là một cuốn công pháp đồng giai bình thường mà là một loại đặc biệt nhất.

Là một loại công pháp giúp người tu luyện có thể ngưng tụ được kiếm khí và vận dụng nó ở đẳng cấp cao nhất.

Có thể nói ở trên Tây Vực này, số lượng công pháp đặc biệt này chỉ tính được trên đầu ngón tay mà thôi. Nó không phải là kiếm pháp nữa mà là một thứ còn có cấp bậc cao hơn, đó chính là kiếm kỹ.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Gia Là Siêu Cấp Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 120: Kinh khủng nam nhân

Nhìn thấy từng chữ công pháp, từng hình ảnh tuôn chảy vào trong tâm trí, cả hai người như muốn đứng hình. Trong đầu họ xuất hiện một hình ảnh nam tử trông cực kỳ nhỏ tuổi, tầm bảy tám tuổi thôi. Nhưng xung quanh đứa trẻ kia lại là một dòng kiếm khí vô tận đang vờn xung quanh người.

Và kỳ lạ hơn là đứa trẻ kia lại trông rất giống với Đế Nguyên Quân, mặc dù chênh lệch tuổi tác nhưng vẫn nhìn thấy rất rõ điểm giống nhau của hai người.

Chưa hết, thân ảnh Đế Nguyên Quân đang ngồi bế quan thì dần dần xuất hiện một thanh kiếm đang bay lơ lửng ở sau lưng. Nhìn thanh kiếm một cái thôi nhưng cả hai người cảm nhận được thần hồn của mình giống như bị một loại năng lượng thiên địa kinh khủng đang đè ép họ. Toàn bộ uy áp đó chính là

từ trên thanh kiếm đó toát ra.

Mặc dù không biết bản thật của nó là thanh kiếm có đẳng cấp như thế nào nhưng chỉ với chùng đó cũng đủ để chứng minh rất là bất phàm.

Ấn ấn đó là một bàn tay huyền ảo đang nắm chặt chuôi kiếm đang điều khiển. Từng lưỡi kiếm đánh ra là từng đợt kiếm khí mạnh mẽ rung động. Uy lực của nó cũng vì thế mà mạnh mẽ hơn rất nhiều.

Cho dù không thể cảm nhận được tu vi kiếm đạo của hắn nhưng cả hai người đều nhận thấy được người đó có kiếm khí cực kỳ kinh khủng. Nó mạnh đến mức mà họ chỉ có thể nhìn thấy nó đang ở phía trước nhưng lại không hề cảm nhận được. Biết là có thể ngăn chặn được nhưng lại vô phương chống đỡ, biết nó cắt đứt vào da thịt thậm chí cả các cơ quan ở bên trong cơ thể nhưng trên da lại không để lại một vết thương nào.

Đáng sợ hơn, kiếm khí kia trông rất bình thường nhưng lại có thể hòa lẫn được vào trong thiên địa. Cảm giác như bên trong nó dường như còn có sinh mệnh chỉ lực.

Nhìn Đế Nguyên Quân tu luyện pháp quyết một lúc, cả hai người mới dần bình tĩnh lại. Sắc mặt vừa hung phấn vừa lo sợ nhìn nhau.

“Sur đệ, cái này?”. Dược Liên Anh thân thể run nhẹ một cái rồi nói.

“Ngươi làm sao vậy sư tỷ?”. Nhìn mặt nàng có vẻ xuống sắc nên hắn lên tiếng hỏi.

“Ta không”. Dược Liên Anh nuốt xuống một ngụm khí lạnh rồi nói. “Nhưng loại kiếm kỹ này quá trân quý, sư đệ ngươi...”.

Dược Liên Anh chưa kịp nói hết lời liền bị Đế Nguyên Quân cắt ngang. “Chỉ là một cái địa cấp đỉnh phong kiếm kỹ mà thôi, ta còn không để vào mắt”.

“...”. Nghe thấy lời hắn nói có vẻ rất cao ngạo nhưng trông thấy nét mặt chắc chắn càng khiến hai người cảm thấy khó mà có thể tin được.

“Cái này ngươi thực tặng cho bọn ta sao?”. Hồ Ngọc Ánh nhìn qua nói. “Kỳ thật ta chỉ muốn trêu chọc ngươi một chút mà thôi”.

“Hừ... Tiểu gia lời nói ra ắt thực hiện”. Đế Nguyên Quân hừ lạnh một cái rồi nói với giọng điệu chắc chắn. “Đợi khi các ngươi tham ngộ được kiếm ý thì uy lực của kiếm kỹ mới được thi triển được ra hết toàn bộ”.

“Nói như vậy là ngươi đã tham ngộ được kiếm ý rồi sao sư đệ?”. Hồ Ngọc Ánh nghe thấy vậy liền giật mình, ánh mắt tràn đầy kinh ngạc nhìn hắn.

“Tất nhiên”. Đế Nguyên Quân sắc mặt khoáng chí lớn tiếng nói. “Ta là siêu cấp thiên tài mà”.

Trông dáng vẻ của hắn như vậy nhưng cả hai cũng không kinh ngạc cho lắm, cả hai người chỉ lắc đầu một cái rồi cười nhẹ.

Ở bên ngoài lâu các!

Ba vị lão giả đang thi nhau bấm pháp quyết điều khiển đại trận vừa quan sát cục diện vừa nói.

“Haizz, đám đệ tử năm này ngày một yếu kém hơn rồi”.

“Chỉ mới đi đến ải thứ ba đã có hơn hai trăm người bị loại bỏ rồi”.

“Cứ như thế này thì người có thể đi vào Tiên Luân Bí cảnh chắc không tới được năm mươi người”.

“Đúng vậy”.

“Không bằng những thánh địa khác, họ thời gian gần đây đã thu được rất nhiều đệ tử tài giỏi, chẳng bù cho chúng ta bây giờ”.

“...”.

Lão giả nói chuyện thêm một lúc, đợi những người còn lại đều thông qua rồi mới tiếp tục thúc dục đại trận để mở ra ải tiếp theo.

Ở sâu bên trong đại trận!

Trải qua một thời gian ngắn tĩnh dưỡng, sắc mặt họ đã dễ nhìn hơn trước rất nhiều, may mắn ở bên trong này còn có một lượng lớn linh khí nên thương thể và chân nguyên hao hụt đã hồi phục lại gần như toàn bộ.

“Kiếm kỹ này thật diệu”. Hồ Ngọc Ánh trong lúc dưỡng thương cũng không quên tu luyện qua một lần nhưng kết quả lại khiến nàng hết sức kinh ngạc. “Không ngờ ta mới chỉ luyện qua một lần mà kiếm khí nay đã mạnh hơn trước một thành rồi”.

“Có gì mà phải kinh ngạc như thế, lúc trước ta tu luyện còn nhanh gấp nhiều lần ngươi đó sư tỷ”. Đế Nguyên Quân bĩu môi. “Ta nhắm mắt một cái là làm được rồi”.

“Biết ngươi tài giỏi rồi”. Hồ Ngọc Ánh ánh mắt không tin nhìn hắn rồi nói.

Ở bên cạnh, Dược Liên Anh cũng đang cố gắng tu luyện qua một lần, khí tức trên người nàng dần bị rung động mạnh. Kiếm khí trên người nàng cũng đang không ngừng tăng lên. Đợi cho đến lúc nàng thức tỉnh thì cánh cửa của ai thứ tư đã được mở ra.

Bước chân vào bên trong, trước mắt ba người là một khung cảnh trông cực kỳ hoang tàn, một mùi máu tanh nồng đang dần bốc lên khiến họ phải rung mình, cùng với phía bên dưới nền đất là một toàn là máu tươi. Và khắp nơi ở trong phòng là những thi thể còn chưa lạnh đang nằm ngổn ngang và ở phía ngoài xa là một tôn đồ tề tay nắm chặt đại đao đang ngồi ở trên đồng thi thể mà nở một nụ cười máu lạnh.

“Đây là...”. Hồ Ngọc Ánh rung mình thốt ra.

“Toàn bộ là đệ tử trong môn”. Dược Liên Anh trông thấy cái cảnh này cũng không khỏi rung mình một cái. Sóng lưng nàng lạnh toát thoát.

“...”. Trái lại, sắc mặt Đệ Nguyên Quân lại không hề có một chút gợn sóng nào cả, ẩn sâu ở trong đó. Hắn thậm chí đang cười hân như muốn châm chọc.

Vù vù!

Chợt, ở ngoài xa có một thanh âm thứ gì đó đang lao đến. Ngay lập tức, cả Hồ Ngọc Ánh cùng Dược Liên Anh đồng thời giật bản mình, toàn thân phát lực rồi đưa trường kiếm lên để chống đỡ.

Ầm!

Một thanh âm to lớn vang lên, khiến toàn bộ căn phòng phải rung chuyển mạnh, trước mắt họ. Một đại đao to lớn đang găm sâu vào bên trong lòng đất, trọng lượng của nó ước tính cũng phải hơn ba ngàn cân. Trông cực kỳ nặng nề.

“Cái gì?”. Bị một thanh đao nhẹ nhàng đẩy lùi, Dược Liên Anh kinh hãi thốt ra.

“Sư tỷ, cẩn thận”. Đột nhiên, Hồ Ngọc Ánh lớn tiếng quát.

Lấy lại bình tĩnh, Dược Liên Anh ánh mắt nhìn về phía trước thì trông thấy một nam tử từ xa lao đến, hắn ta khi tiến lại gần đại đao liền rút mạnh một cái, một vết đao khí cường hãn từ dưới đất xộc lên giống như một cái lưỡi cưa to lớn đuổi tới.

Nhận thấy đao khí lao tới với tốc độ quá nhanh, Dược Liên Anh không kịp tránh đi nên gồng mình chống đỡ. Nàng hai tay nắm chặt chuôi kiếm rồi vùng mạnh một cái. Một đợt kiếm khí sắc bén mạnh mẽ bắn ra.

Nhưng điều khiến nàng càng thêm kinh hãi đó là đao khí kia lại quá bá đạo. Ngay cả kiếm khí nàng vừa được kiểm kỹ gia trì nhưng uy lực vẫn quá thua kém nên bị phá vỡ một cách quá dễ dàng. Thậm chí nó còn được đà mà lao lên nhanh hơn nữa.

Địa cấp hạ phẩm kiếm pháp, Liên Hoa Kiếm!

Ở bên ngoài, Hồ Ngọc Ánh trông thấy chuyện không hay nên nàng không chậm trễ mà điên cuồng thúc dục kiếm chiêu. Nàng tung ra đại chiêu của mình mà đánh về phía trước.

Cơ thể Hồ Ngọc Ánh uyển chuyển như lướt bay trên mặt đất, ngay khi tiến lại gần đao khí thì nàng mạnh mẽ vùng kiếm.

Rầm!

Thanh âm nổ lớn một lần nữa vang lên cùng với đó là một màn máu tươi nổ bắn tung tóe ra xung quanh, mặc dù đao khí đã bị đánh nát nhưng bị nó phản phệ lại cũng không hề nhẹ nhàng. Hồ Ngọc Ánh bị đao khí mạnh mẽ cản trả khiến nàng thụ thương không nhẹ.

Trượt một đường dài trên nền đất, Hồ Ngọc Ánh ổn định lại cơ thể của mình rồi đưa tay lên lau đi vết máu ở trên khóe miệng. Sắc mặt nàng ngưng tụ nhìn về phía trước.

“Xin lỗi. Do ta quá sơ ý”. Trông thấy vẻ chật vật của Hồ Ngọc Ánh, Dược Liên Anh nhanh chóng tiến lại gần đỡ dậy.

“Không sao?”. Hồ Ngọc Ánh gạt đầu một cái trả lời.

Không để hai người có thêm thời gian, nam nhân kia thành linh lao lên. Tốc độ của hắn phải nói là nhanh đến cực điểm, ngay cả Dược Liên Anh cũng không thể theo kịp tốc độ của hắn.

Thân ảnh lướt bay trên nền đất chỉ để lại từng tiếng tí tách dấu chân để lại.

“Nguy hiểm?”. Chợt, Dược Liên Anh cảm nhận được một cảm giác rung rợn, lạnh đến tê người từ trên cao thành linh hạ xuống. Nàng cảm nhận được mối nguy hiểm đang đến rất gần nên thốt ra.

Cho đến khi lưỡi đao thành linh đánh xuống, Dược Liên Anh cắn chặt răng rồi miễn cưỡng đưa lưỡi kiếm lên chống đỡ. Nhưng cự lực của lưỡi đao quá lớn khiến lưỡi kiếm nàng chống đỡ bị ép chặt xuống nền đất.

Dược Liên Anh gồng mình nhảy lùi ra xa, trên gương mặt nàng vẫn hiện lên vẻ không thể tin nổi vào mắt mình.

Trước mắt nàng, tên nam tử trông không khác gì ma thần này lại có sức mạnh kinh khủng đến vậy. Nàng cảm nhận được khí tức trên người hắn rõ ràng là Thiên Địa cảnh tầng chín nhưng lại quá mức dễ dàng áp chế cả hai người, trong khi Dược Liên Anh đã là tầng chín đỉnh phong.

Nhất là đạo khí trên người hắn quá mạnh, nó mạnh đến mức có thể tùy tiện vung đao là phá vỡ được địa cấp hạ phẩm kiếm chiêu rồi.

Chưa hết, hắn đối mặt với kiếm khí nhưng không hề bị cản trở, dường như kiếm khí vỡ ra không thể gây ra ảnh hưởng lên người hắn vậy.

Đáng sợ hơn là trên gương mặt hắn đang không ngừng nở ra một nụ cười man rợ, tên kia giống như đang chơi đùa với cả hai người. Khoảng cách thực lực giữa họ quá lớn khiến trong lòng Dược Liên Anh cảm thấy một sức ép đang đè nén.

“Đáng chết”. Trông thấy một màn này, Hồ Ngọc Ánh cắn chặt môi mà quát lớn, cơ thể nàng bắt đầu toát ra một lượng khí tức mạnh bạo, từ trên người nàng bắt đầu xuất hiện từng sợi tơ mờ ảo đang liên tục câu dẫn thiên địa lực lượng.

Địa cấp trung phẩm kiếm pháp, Liệt Thiên Kiếm!

Mượn nhờ thiên địa lực lượng, khí tức trên người nàng điên cuồng bạo tăng, chỉ trong chớp mắt. Nàng đã đột phá đến hai tiểu cảnh giới đạt đến Thiên Địa cảnh tầng chín đỉnh phong, cùng với đó là đại kiếm chiêu mạnh mẽ nhất của nàng cũng được tung ra.

Từ trên lưỡi kiếm toát ra, một loạt kiếm khí mạnh bạo và sắc bén vô cùng. Chỉ trong chớp mắt, kiếm khí của nàng đã được thúc dục đại thành kiếm khí lên đến cực hạn. Cùng với đó là sự mạnh mẽ của kiếm chiêu đồng thời tung ra.

Hồ Ngọc Ánh toàn thân vận lực rồi lao nhanh về phía nam nhân kia.

Lưỡi kiếm ánh lên dưới ánh đèn hiu hắt, thanh âm lưỡi kiếm sắc bén vút bay như muốn cắt đứt không khí. Tiến lại gần, nàng mạnh mẽ vung kiếm đánh xuống.

Nhưng nam tử kia vẫn xem như không có chuyện gì xảy ra mà gương mặt hắn vẫn đang nở một nụ cười cùng với gương mặt khinh thường.

Rầm!

Lưỡi kiếm tiến lại gần, nam tử nhẹ nhàng vung mạnh đại đao một cái. Một loạt đao khí điên cuồng bắn ra và hướng về phía kiếm chiêu mà đánh.

Một vụ nổ kinh khủng vang lên cùng với đó là thân ảnh Hồ Ngọc Ánh bị đánh văng ra ngoài, thương thế quá nặng nên nàng phun ra một ngụm máu tươi rồi nằm bất động trên nền đất.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Gia Là Siêu Cấp Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 121: Kiếm Tên Đại Thiên

Bị đao khí điên cuồng phản phệ, Hồ Ngọc Ánh chịu một thương tính nặng nề khiến tâm trí nàng gần như chết lặng. Nó đau đớn đến mức mà khiến nàng khó lòng mà đứng dậy được.

“Sư muội...”. Dược Liên Anh quay đầu nhìn lại, thấy Hồ Ngọc Ánh nằm bất động nên sợ hãi thốt ra thành tiếng.

“Ta giết ngươi”. Nhưng nàng nhận lại lại là một khoảng không yên tĩnh, không một tiếng động nào vọng lại dù chỉ là nhỏ nhất. Nàng sắc mặt nổi lên vẻ sợ hãi nhưng sâu ở trong mắt lại tức giận vô cùng, nàng cắn chặt môi khiến nó chảy máu để lấy lại bình tĩnh mà quát lớn.

Mượn nhờ thiên địa lực lượng, Dược Liên Anh điên cuồng thúc dục chân nguyên trong cơ thể, thực lực của nàng mạnh mẽ bạo tăng lên nhiều lần.

Trong mắt nàng, hình ảnh tên nam nhân kia hiện lên nhưng nàng không còn ngáp ngừng như trước mà muốn giết chết hắn, Dược Liên Anh thúc dục chân nguyên cùng thiên địa lực lượng quá mức dẫn đến khóa miệng đang không ngừng chảy máu nhưng nàng không có dấu hiệu dừng lại mà tiếp tục thúc đẩy.

Ngay khi cách nhau chưa đến hai mét, nàng mạnh mẽ vung kiếm chém mạnh một cái.

Lúc này!

Hồ Ngọc Ánh nằm bất động ở trên nền đất, toàn thân nàng cảm giác như bị tòa sơn nhạc nặng nề đè xuống. Ngay cả mí mắt cũng không thể nào hé mở ra được, nghe thấy thanh âm đao kiếm va chạm, nàng đang gắng gượng hết sức nhưng chỉ cố gắng được thêm một lúc thì bất tỉnh.

Trong tâm trí nàng, hoàn toàn là một màn đen mù mịt, khắp nơi xung quanh không có bất cứ một ánh sáng nào cả, nàng cố gắng nhìn xung quanh nhưng tài nào nhìn được. Ngay cả cánh tay đặt ở phía trước cũng không thể thấy.

Nàng chỉ biết tiến về phía trước mà không hề cảm nhận được dưới chân mình đang giẫm phải thứ gì.

Bước đi càng lâu, nàng cảm giác được dưới chân mình truyền đến một cái cảm giác ấm nóng khiến nàng phải giật mình, cái cảm giác này quá mức quen thuộc, cho dù không nhìn thấy được nhưng cũng biết được con đường đang đi này chính là máu tươi.

Nhưng nàng cũng không thể để ý đến được nữa, cho dù bên dưới là chông gai hay dầu sôi lửa bỏng cũng không thể khiến nàng sợ nữa. Bởi vì tên nam nhân kia vẫn còn đứng ở phía trước. Lúc này nàng mà cứ nằm im ở nơi này thì cả Dược Liên Anh cùng Đế Nguyên Quân thì làm sao có thể chống cự được.

Ý chí nàng mạnh mẽ, quyết tâm đi về phía trước, nhưng cho dù cố gắng đến đâu nữa cũng không tìm thấy đường ra mà ngay cả điểm cuối cùng nàng cũng không nhìn thấy được.

“Rốt cuộc nơi này là nơi nào?”. Hồ Ngọc Ánh điên cuồng hét lớn.

Khí tức trên người mạnh mẽ bạo tăng, với trường kiếm ở trong tay, nàng điên cuồng đánh ra xung quanh mà không cần biết xung quanh là thứ gì.

Nhưng mọi chuyện vẫn vô lực, cho dù có hao hết chân nguyên trên người cũng không thể đánh phá được, làm thế chỉ làm khổ bản thân mà thôi.

Đúng vào lúc này, Hồ Ngọc Ánh đột ngột đứng lại, trong đầu nàng dường như có một ánh sáng vừa mới xẹt qua đầu nên mới có thể nhớ lại được.

“Không phải ta vừa bị thương rất nặng sao?”. Hồ Ngọc Ánh không hiểu quát. “Tại sao nơi này lại khỏe mạnh như vậy?”.

Lời nói nàng vang vọng nhưng không hề nghe thấy ai trả lời, thậm chí lời nói của nàng vọng đi một lúc lâu mới kịp vọng ngược lại, điều này càng khiến nàng càng thêm khó hiểu.

“...”. Cố gắng bình tĩnh lại, Hồ Ngọc Ánh hít thở nhẹ nhàng, nàng cố gắng để mọi thứ ổn định trở lại.

Thì đúng lúc này, nàng cảm nhận được xung quanh có một dòng kiếm khí rất mờ ảo, nó rất giống với lúc mà Đế Nguyên Quân truyền thụ cho nàng, lúc này thì Hồ Ngọc Ánh mới chợt hiểu ra được chuyện gì đang xảy ra.

Cố gắng cảm nhận dòng kiếm khí mờ ảo này, Hồ Ngọc Ánh trong lòng cảm thấy nhẹ hẫng đi, nàng cố gắng chạy men theo phương hướng mà kiếm khí kia truyền lại.

Chạy được một lúc lâu, Hồ Ngọc Ánh cảm nhận được dòng kiếm khí ngày càng mạnh mẽ và gần hơn. Không biết chạy đã được bao lâu thì ở phía ngoài xa, nàng nhìn thấy một điểm sáng hui hắt đang ngày một rõ hơn. Trông thấy điểm cuối của lối ra, nàng không kiềm được mà cố gắng chạy nhanh đi.

Nhưng khi tiến lại gần thì Hồ Ngọc Ánh cảm giác như vừa rơi từ trên núi cao vạn trượng rơi xuống đáy vực, khắp nơi này chỉ là một màn trắng xóa mà không có bất kỳ một thứ gì cả. Nhưng lượng kiếm khí ở nơi này lại đúng là nơi cảm nhận được rõ ràng nhất.

“Có ai không?”. Quay đầu tìm kiếm một lúc lâu, Hồ Ngọc Ánh như chìm vào đáy biển, một cảm giác bất lực ở trong đầu nàng dần hiện lên, nàng lớn tiếng kêu gọi.

“Ta muốn rời khỏi nơi này?”.

“Có ai không?”.

“...”.

Nàng lớn tiếng kêu gọi một lúc lâu nhưng không hề nhận lại được bất kỳ chút hồi âm nào cả, đáng sợ hơn là nơi này còn không hề nghe thấy tiếng vọng lại nữa. Gương mặt xinh đẹp của nàng như đang dần sụp đổ, hai hàng nước mắt đang không ngừng chảy xuống.

Nàng sợ hãi, nàng điên cuồng, nàng hối hận, nàng bất lực,... không biết bao nhiêu loại cảm giác đang dần chiếm hữu lấy tâm trí. Nàng giống như bị nhốt vào một cái lồng khổng lồ mà không thể nào thoát ra ngoài được.

“Cái gì mà ồn ào quá vậy?”.

Đang lúc cảm xúc của nàng chìm xuống đáy sâu thì một thanh âm non nớt nhỏ tuổi vang lên. Một thanh âm tưởng chừng như yếu đuối lại khiến toàn bộ nơi này phải run rẩy.

Hồ Ngọc Ánh cũng vì chấn động này dọa sợ, toàn thân nàng cảm thấy mềm nhũn khụy xuống nền đất. Ánh mắt sợ hãi và có mong chờ nhìn lên cao thì nhìn thấy một bóng dáng nhỏ con đang ngồi lơ lửng ở trên không.

Tuổi tác thì trông khoảng chừng bảy tuổi nhưng trên người hắt toát ra một thứ lực lượng kinh khủng đến mức mà nàng hít thở cũng cảm thấy khó khăn đến cực điểm, kinh khủng hơn là nàng chỉ cần nhìn lên thôi lại cảm giác được cơ thể nặng trĩu, không có một chút sức lực nào cả.

“Tiểu nữ tên gọi Hồ Ngọc Ánh bị nhốt ở đây nên không tìm được đường ra nên đã gây ra tiếng động lớn”. Hồ Ngọc Ánh cúi thấp đầu, thanh giọng run run trả lời. “Mong tiền bối lượng thứ”.

“Hừm...”. Nam tử đứng ở trên không nghe thấy, ánh mắt liếc nhìn xuống.

Chỉ bằng một cái liếc mắt, Hồ Ngọc Ánh như cảm nhận được mình vừa đi vào tử môn quan, đây là một cái cảm giác kinh khủng, đáng sợ nhất nàng nhìn thấy ở trong đời.

Trông thấy nữ tử đang khúm núm run rẩy ở bên dưới, nam tử dần đứng dậy, cơ thể từ trên cao dần dần hạ xuống. Cho đến khi ánh mắt của hắn đứng ngang với chiều cao của nàng thì dừng lại.

Trông thấy dáng vẻ của nam tử kia, Hồ Ngọc Ánh như muốn giết nãy mình nhưng cơ thể đã không còn một chút sức lực nào cả. Trước mắt nàng là một đứa trẻ khoảng chừng bảy tuổi với chiều cao khoảng chừng một mét, làn da non nót trắng sáng giống như sữa, với bên ngoài là một bộ áo quần rộng màu xám ôm lấy cơ thể.

Gương mặt nhỏ nhắn nhưng có ngũ quan rất tinh tế, vãi trán cao kết hợp với hàng mày kiếm sắc bén vô cùng, cặp mắt mạnh mẽ giống như rồng có con ngươi màu đỏ máu trông rất đáng sợ. Sống mũi nhỏ nhắn gọn gàng cùng với cặp môi thanh mảnh hồng hào.

Khí sắc trên người thì cực kỳ mạnh bạo, uy áp kinh khủng mặc dù không đè xuống nhưng chỉ một chút ít cũng đủ khiến cơ thể nàng trở nên bất động.

Nhìn thấy gương mặt của người này, Hồ Ngọc Ánh một lần nữa giết mình. Trông cực kỳ quen thuộc, so sánh với Đế Nguyên Quân hiện tại thì không khác nhau là bao, nhưng khí chất ở trên người lại khác nhau một trời một vực.

Người đang đứng ở trước mặt khiến nàng cảm giác được sự lạnh lẽo, vô tình. Ánh mắt hồ hững đến đáng sợ, tính cách âm trầm ít nói. Còn Đế Nguyên Quân thì thua kém rất nhiều, tính cách hẳn quá cởi mở, vui vẻ và đặc biệt là nói rất nhiều. Tính cách của cả hai lại khác biệt nhau hoàn toàn.

Nhưng ở sâu trong thâm tâm nàng lại nhắc nhở hai người này là một, mặc dù không tin vào cảm nhận của bản thân nhưng nàng không hề phủ nhận nó.

“Là ai truyền cho ngươi bộ kiếm kỹ này?”. Nam tử đứng trước mặt nàng lên tiếng hỏi, thanh âm âm trầm mạnh bạo nhưng rất dễ nghe truyền tới.

“Ta có một người sư đệ truyền tặng”. Hồ Ngọc Ánh nuốt vào một ngụm khí rồi trả lời.

“Ngươi biết nó có ý chỉ là gì?”. Nam tử vung nhẹ tay một cái, một cuốn kiếm kỹ thành linh xuất hiện.

Khí tức ở trên nó vừa toát ra thì Hồ Ngọc Ánh đã cảm nhận được, nó chính là thứ mà Đế Nguyên Quân đã truyền tặng cho nàng.

“Chính là cái này”. Nhìn nó một lúc, Hồ Ngọc Ánh gật đầu đưa tay chỉ đến nói.

“Quả thật khí tức rất giống nhau”. Nam tử vung tay thu bộ kiếm kỹ đi rồi lên tiếng. “Xem như đây là truyền thừa ta dành cho ngươi đi”.

“Truyền thừa?”. Hồ Ngọc Ánh giết mình.

“Không hiểu sao?”. Nam tử đáp không đi một vòng rồi tiếp tục nói. “Cuốn kiếm kỹ này ta tạo ra ngươi nghĩ chỉ có cảnh giới thấp như vậy sao?”.

“Tu luyện đến đỉnh phong thì ngay cả Thiên cấp đỉnh phong công pháp cũng không sánh bằng”.

“...”. Nói đến đây, Hồ Ngọc Ánh chết lặng.

“Nếu như ngươi nhận truyền thừa này của ta thì cũng xem như đó là may mắn của ngươi”. Nam tử lạnh lùng gật đầu một cái.

“Đa tạ tiền bối”. Hồ Ngọc Ánh kìm nén sự vui mừng trả lời.

“Trông như ngươi ở bên ngoài đang gặp phải chút chuyện nhĩ”. Nam tử liếc nhìn qua một cái rồi nói.

Bị nói đúng, Hồ Ngọc Ánh đột nhiên giết mạnh người một cái, nàng như vừa mới đi về với thực tại. “Sao tiền bối biết?”.

“Ta với ngươi gặp nhau xem như có duyên”. Nam tử nhìn nàng một cái vừa cười vừa lắc đầu. “Kiếm kỹ này hiện tại ngươi không thể cảm nhận được kiếm chiêu ở trong đó”.

“Với thực lực hiện tại của ngươi cùng người ở ngoài kia chắn chắn không thể kháng cự lại được”.

“Cầu xin tiền bối ra tay giúp đỡ”. Nghe thấy vậy, Hồ Ngọc Ánh vui mừng đáp, thân trên nàng cong xuống khấn cầu.

“...”. Nam tử gật đầu nhẹ một cái rồi đi ra xa.

Nam tử ý niệm vừa ra. Không biết từ đâu đột nhiên xuất hiện một thanh trường kiếm đã xuất hiện và bay lơ lửng ở sau lưng. Chứng kiến một màn này, Hồ Ngọc Ánh con ngươi co rút lại, nàng không thể tin được vào bằng mắt mình.

Nàng không biết được thanh kiếm đó từ đâu mà xuất hiện, nàng không hề cảm nhận được dao động chân nguyên khi mở nhãn trừ vật.

Đang trong lúc thất thần thì nàng đột nhiên thức tỉnh. Ánh mắt nhìn về phía nam tử kia mà nuốt xuống một ngụm khí.

Nam tử ý niệm nhẹ nhàng động một cái, thanh trường kiếm giống như được một cánh tay vô hình đang điều khiển.

Nó nhẹ nhàng bay lên rồi từ từ vung nhẹ xuống một kiếm. Ban đầu, Hồ Ngọc Ánh cảm thấy vô cùng khó hiểu, một kiếm nhẹ nhàng như vậy thì lấy đâu ra uy lực, nó yếu đuối như vậy làm sao có thể so sánh được với Thiên cấp công pháp. Chẳng phải lúc này hắn đang nói quá đi hay sao?

Nhưng chỉ trong chớp mắt, toàn bộ khoảng không này thì linh rung chuyển, toàn bộ kiếm khí ở bên trong này hoàn toàn bạo động, nó giống như được lưỡi kiếm này điều khiển hết toàn bộ. Chưa dừng lại ở đó, toàn bộ không gian bên trong dần hiện lên từng vệt nứt lớn trải dài khắp nơi như sắp vỡ nát.

“Kiếm tên Đại Thiên”.

Nói xong, toàn bộ không gian sụp đổ, Hồ Ngọc Ánh bị một bàn tay vô hình kéo ngược trở ra, trên đường, nàng không ngừng nhìn về phía nam tử đó cho đến khi nó sụp đổ hết hoàn toàn.

- - -

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Gia Là Siêu Cấp Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 122: Đại trận - Nát

Ở bên ngoài!

Ba vị lão giả đang điều khiển đại trận bỗng nhiên nhú mảy một cái, họ cảm nhận được hình nhân ở trong trận dường như đã mạnh quá so với mục đích ban đầu rồi.

Mặc dù chỉ là Thiên Địa cảnh tầng chín nhưng sức mạnh của hình nhân đã mạnh vượt qua Tinh Cực cảnh rồi, thậm chí có thể đạt tới cao tầng của cảnh giới.

Ngay cả mười người được xem là mạnh nhất tiến vào cũng không thể nào ngăn cản được, mặc dù chỉ là hình nhân nhưng ở ải thứ tư này đặc biệt hơn cả. Bình thường mỗi đầu hình nhân sẽ được điều khiển bằng thánh lực nhưng nó lại mượn nhờ thánh lực để duy trì hoạt động.

Và nó có một thứ đặc biệt hơn đó chính là nó có cảm xúc, hình nhân này được đúc tạo từ Sinh Giới Mộc, một loại cây có năng lực cực kỳ kỳ dị, chỉ cần đúc tạc và tạo hình, chúng dường như bắt đầu sản sinh ra ý trí của mình, lâu dần nó bắt đầu có nhận thức. Mặc dù không thể tu luyện nhưng nó có thể mượn nhờ thánh lực để có thể duy trì.

Vì thánh lực được tiếp nạp liên tục nên nó gần như không bao giờ cạn kiệt, vừa có nhận thức để đánh trận vừa biết cảm xúc để trêu chọc. Nó có thể xem là một trong các hình nhân mạnh nhất ở bên trong trận.

“Ái thứ tư này làm sao sẽ mạnh như vậy?”. Một vị lão giả đột nhiên lên tiếng hỏi.

“Nếu như vẫn giữ năng lượng của nó cao như vậy thì chắc không có ai có thể vượt qua được mất”.

“Đứng ra thì nó chính xác đã sánh ngang được với Tinh Cực cảnh tầng thứ tư đỉnh phong rồi”.

“Mặc dù chỉ là hình nhân nhưng với thánh lực thì nó không khác gì một thiên kiêu cả”.

“Đạo pháp và đạo khí cũng được gia tăng, ta sợ ngay cả Tinh Cực cảnh tầng sáu cũng khó mà đánh thắng được nó”.

“Ừm, cứ để xem thêm một lúc”.

“Yên tâm, nó sẽ không làm hại người đâu?”.

“...”.

Ở sâu bên trong đại trận!

Toàn bộ đệ tử, ai ai cũng bị hình nhân ở ải thứ tư này chặn lại, không một ai có thể cùng nó để đánh một trận ngang tài ngang sức với nó được. Thậm chí không thể phá vỡ được toàn bộ đạo khí của nó nữa.

Trải qua một nén hương, đám đệ tử lúc này ai ai cũng đã thấm mệt, chân nguyên trên người đã bị hao hụt đi một lượng rất lớn, sắc mặt họ cũng khó coi đến cực điểm.

Mặc dù hình nhân này không ra tay giết người nhưng biểu cảm của nó quá khiêu khích và xem thường họ, nên không mấy ai cam chịu mà dốc sức để đánh nó. Nhưng không có một ai thành công.

Thậm chí có người còn bị nó đánh cho ngất lịm, người bị nặng hơn thì bị đánh gãy tay gãy chân, có người không chịu đựng được mà phải bóp vỡ tấm kim bài ở trên ngực để thoát ra ngoài và chấp nhận bỏ cuộc.

Chỉ trong vòng một nén hương ngắn ngủi, số lượng đệ tử cam chịu và rời khỏi đã lên đến hơn một trăm người, những người còn lại vẫn đang cố gắng hết sức để vượt qua ải này và trải qua ải cuối cùng là có thể thành công. Nhưng hình nhân này vẫn quá mạnh, ngay cả công pháp cấp cao cũng không làm nó thương tổn mấy.

Dược Liên Anh lúc này!

Trận chiến của nàng cùng hình nhân kia đã diễn ra không biết bao nhiêu thời gian, số lượng chiêu thức cả hai người tung ra đã vượt qua năm trăm chiêu, mỗi một lần nàng lao lên đều bị nam tử kia đánh bay ra ngoài.

Mặc dù không gây quá nhiều thương tích trên người nhưng lại bào mòn chân nguyên đến cực điểm.

Oanh!

Một tiếng nổ lớn vang lên, cùng với đó là thân hình Dược Liên Anh bị đánh văng ra ngoài. Nàng trượt chân trên nền đất một đoạn dài mới có thể ổn định lại cơ thể, sắc mặt lúc này trông cực kỳ khó coi, gương mặt trắng bệch do bị hao hụt tinh nguyên quá độ, khoe miệng ướm máu, ở trong cổ truyền đến cảm giác tanh nồng cực kỳ khó chịu.

Địa cấp thượng phẩm kiếm pháp, Xuy Tâm Kiếm!

Tiếp tục thúc dục chân nguyên, Dược Liên Anh cắn răng mà lao lên, cơ thể nàng lúc này gần như đã đi đến cực hạn, cảm giác từng khớp tay chân, từng mũi cơ bắp căng cứng đến cực hạn.

Cùng với những vết thương ở trên người đang không ngừng rỉ máu. Nhưng biểu cảm kiên quyết của nàng quá cứng rắn và không cho phép nàng dừng chân ở nơi này.

Trông thấy Dược Liên Anh tay nắm chặt chuỗi kiếm lao lên, nam tử kia vẫn như vậy, trên gương mặt nó vẫn nở một nụ cười kỳ dị và biểu cảm khiêu khích.

Trông thấy lưỡi kiếm chém lại gần, nó vẫn nhẹ nhàng vung đại đao về phía trước chống đỡ, đao khí cùng kiếm khí mạnh liệt cán nuốt khiến không khí xung quanh truyền đến cảm giác lạnh lẽo và sắc bén, cùng với đó là những thanh âm bạo nổ nhỏ kéo dài liên tục nghe rất đau rát.

Biết bản thân không thể ngăn cản hết toàn bộ, Dược Liên Anh điên cuồng thúc dục chân nguyên lên đến cực hạn, thậm chí tinh huyết trong người nàng cũng không ngừng nóng lên. Uy lực của một kiếm này cũng vì thế mà tăng lên rất mạnh.

“Ahhh...”. Dược Liên Anh quát lớn một tiếng.

Hai tay nàng thít chặt chuỗi kiếm mạnh mẽ đè mạnh xuống, lần đầu tiên nam tử kia bị nàng áp chế. Mặc dù vậy nhưng hắn vẫn chưa ra tay toàn lực với nàng.

Đẩy lùi hắn ra sau được mấy bước, thỉnh linh. Hắn bước lùi ra sau mấy bước khiến Dược Liên Anh bị hụt và mất đi cân bằng. Cơ thể nàng đang đổ chầm về phía trước, ngay khi đầu gối gần chạm đất. Nàng cắn chặt răng rồi cố gắng vận sức.

Với lực lượng từ kiếm chiêu chưa tán đi và tốc độ đổ nhào về phía trước, Dược Liên Anh tức tốc lao lên. Điều này khiến hình nhân cũng không kịp phản ứng.

Chớp lấy cơ hội này, Dược Liên Anh vung mạnh kiếm chém về phía trước, nàng thành công gây ra được một miệng vết thương lớn ở trên vai hắn.

Mặc dù điểm cắt lại không trúng đích nhưng từ lần đầu tiên đến giờ, đây là lần đầu tiên nàng gây ra một miệng vết thương lớn như vậy ở trên người hắn.

Bị một kiếm chém sâu vào, biểu cảm của nó không còn khiêu khích như trước nữa mà lần này nó hoàn toàn bạo nộ rồi. Khí tức trên người nó điên cuồng dâng lên và đột phá không ngừng. Khi chạm đến Thiên Địa cánh tăng chín đỉnh phong, nó tình linh tung ra một cước đạp ngay chính giữa bụng.

Phun!

Bị một cước mạnh mẽ đánh trúng, Dược Liên Anh cảm nhận được từ bụng truyền lên một cảm giác đau đớn khôn cùng, cảm giác lục phủ ngũ tạng như bị một cước này đã động đến. Nàng phun ra một ngụm máu tươi vừa bị đánh văng ra ngoài.

Gục ngã trên nền đất, khoe miệng nàng đang chảy ra máu tươi không ngừng. Đau đớn là thế nhưng ánh mắt nàng vẫn chưa chịu thua cuộc. Gắng gượng để đứng dậy, Dược Liên Anh cố gắng chống mũi kiếm xuống giữ vững cơ thể.

Nhưng đối mặt với tên hình nhân đang tức giận kia, nó không còn để ý đến việc nàng đang bị trọng thương mà lao lên. Vung mạnh một đao về phía

trước, đao khí mạnh mẽ tuôn ra hướng bên dưới mạnh mẽ chém xuống.

Oanh!

Vào đúng lúc này, một dòng kiếm khí mạnh mẽ từ phía sau truyền lại đang không ngừng trùng kích cùng với đao khí. Được Liên Anh quay đầu nhìn lại thì trông thấy Hồ Ngọc Ánh cơ thể trọng thương và khóe miệng vẫn còn đang lưu vết máu. Nàng mặc dù vô lực những vẫn nở được một nụ cười nhẹ.

“Đề người đợi lâu rồi sư tỷ?”. Hồ Ngọc Ánh đáp mạnh chân xuống nền đất rồi lao lên đứng ngay cạnh bên nói.

Rống!

Đao khí bị phá vỡ, hình nhân điên cuồng rống lớn một tiếng, thanh âm giận dữ của nó vang vọng khắp căn phòng khiến mọi thứ phải rung chuyển. Ánh mắt đỏ máu nay đang dần ánh lên cùng với huyết khí ở trên cơ thể đang không ngừng tuôn ra.

Khí tức trên người hắn cũng vì thế mà được tăng lên rất nhiều.

Không đợi hai người có thời gian, hình nhân dẫm mạnh chân rồi lao lên. Trường đao nặng nề một lần nữa vung ra, lưỡi đao sắc bén ánh lên dưới ánh đèn lấp lóe vút tới, nhưng lần này cả hai người đã có sự chuẩn bị.

Lưỡi đao lướt qua, cả hai người đồng thời ngã người ra sau, hạ thấp xuống rồi dùng một chân đạp mạnh hình nhân một cái. Bị cước bộ đạp văng ra ngoài rồi va chạm với vách tường hắn mới ổn định lại cơ thể.

Cố gắng tách ra khỏi bức tường nhưng đúng lúc này, Được Liên Anh cùng Hồ Ngọc Ánh đã lao lên rất gần. Một lần nữa, cả hai người đồng thời vung kiếm. Hai lưỡi kiếm sắc bén lướt tới hướng phía trên bả vai bị thương của hình nhân mà đánh.

Nó như hiểu ý định của hai người nên lúc vừa mới thoát ra ngoài được, một tay nó nắm chặt trường đao rồi đưa lên chống đỡ.

Oanh!

Sau va chạm mạnh, trường đao mạnh mẽ rơi xuống, còn hai người cũng đã lùi lại ra xa. Một kiếm vừa rồi tưởng chừng có thể hạ gục được hắn nhưng không ngờ được là nó cuối cùng đã quyết định bạo nổ đao khí ở một cự ly gần như vậy.

Đội lớp bụi mù dần tán đi, thân hình nó cũng bắt đầu hiện ra. Áo quần trên người nó bị vụ nổ này oanh tạc xé rách, và ở trên người nó cũng chịu không ít vết thương do đao khí bắn lại.

Trông thấy thương thế của nó nhưng hai người cũng rất dè chừng, bởi vì nó là một hình nhân nên không có cảm giác đau đớn như con người.

Rống!

Sau một tiếng rống lớn, hình nhân toàn thân vận lực, nó điên cuồng câu dẫn thánh lực vào trong cơ thể.

“Không ổn, nó muốn đột phá”. Được Liên Anh cảm nhận nhanh nhạy, chỉ trong nháy mắt liền biết được hình nhân đang chuẩn bị làm gì nên hét lớn.

Hồ Ngọc Ánh đứng ở bên cạnh cũng cảm nhận được chuyện này nên không chần chừ mà một lần nữa lao lên. Nhưng khi tiến lại gần. Tôn hình nhân kia thành linh lao tới, hai tay to lớn của nó mở ra rồi đánh mạnh một cái.

Phốc!

Cả hai đồng thời bị một quyền đánh văng ra ngoài, nằm la liệt trên nền đất. Được Liên Anh kinh hãi thốt ra.

“Không thể nào?”.

Nhận thấy hai người vẫn chưa bị đánh gục nên tiếp tục lao lên, hai tay nắm quyền bắt đầu vận chuyển năng lượng đồ dồi vào bên trong hai nắm đấm. Nó dường như muốn một quyền này để giải quyết hai người này.

Thấy hình nhân đang dần lao đến, Hồ Ngọc Ánh cơ thể run rẩy đứng dậy. Hai tay nắm chặt chuôi kiếm hướng về phía trước chuẩn bị đón lấy.

“Đừng...”. Được Liên Anh vô lực, ánh mắt nàng nhìn về phía Hồ Ngọc Ánh mà run lên.

Quyền kinh kinh khủng đánh tới, Hồ Ngọc Ánh hai mắt thất chặt. Toàn thân nàng trong một khoảng khắc này trông vững chãi giống như bàn, khí tức trên người nàng dần bị thu liễm lại. Thay vào đó, toàn thân được một dòng kiếm khí mạnh mẽ bao bọc và đang không ngừng tăng lên một cách chóng mặt.

Chỉ trong tích tắc, thỉnh linh xuất hiện ở sau lưng Hồ Ngọc Ánh, một pháp tướng mờ ảo đang dần hiện lên, chiều cao của pháp tướng này lên đến một trượng hơn, ngũ quan thì bị một màn sương mỏng che chắn toàn thân khoác một bộ trang phục màu xám và trong tay nắm một thanh kiếm. Mặc dù không nhìn thấy rõ diện mạo nhưng khí chất trên người toát ra một loại khí tức cực kỳ bá đạo.

Tôn pháp tướng đang không ngừng toát ra kiếm khí mạnh kinh người của mình rồi thỉnh linh mờ nhạt, toàn bộ đại trận bị một cái trừng mắt này làm rung chuyển một cách kịch liệt. Ở bên trong căn phòng, không gian xung quanh giống như bị thứ gì đó đang dần che phủ, ánh đèn vẫn rực sáng đó nhưng lại

trông cực kỳ mờ ảo.

Một kiếm tung ra, chỉ trong nháy mắt, toàn bộ khu vực giống như bị chia thành hai nửa. Căn phòng bên trong bị một vệt kiếm khí sắc bén cắm sâu vào bên trong nền đất. Còn tôn hình nhân kia thì bị kiếm khí đánh trúng khiến toàn thân nó bạo tán thành hàng ngàn mảnh nhỏ.

Chưa hết, đại trận bao bọc xung quanh tòa lâu các này cũng bị một kiếm này đánh nát. Ba đại trưởng lão cũng vì thế mà chịu phản phệ không hề nhỏ.

- - -

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Gia Là Siêu Cấp Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 123: Trở ra

Rầm!

Từ bên trong lâu các phát ra một tiếng nổ cực lớn, cùng với đó là toàn bộ khu vực đồng thời bị rung chuyển mạnh. Một kiếm mà nam tử kia tung ra ở trong vỏ thức của Hồ Ngọc Ánh như biết lựa chọn thời điểm mà ra tay.

Trông thấy căn phòng được làm từ những tinh thạch cứng nhất được luyện chế lại nhưng dưới uy lực của một kiếm này lại giống như một miếng đậu phụ lớn, rất yếu ớt.

Còn cái tên hình nhân kia ban đầu đã bá đạo như vậy nhưng dưới một kiếm này hẳn không khác gì một con kiến bị nghiền ép triệt để.

Trông thấy một màn này, Dược Liên Anh hai mắt trừng lớn hết cỡ nhìn về phía trước, khóe miệng nàng thì không giữ được mà mở rộng, gương mặt thì kinh hãi đến cực điểm, ánh mắt nàng không thể tin được vào mắt mình mà bất động một lúc lâu.

Cho đến khi lấy lại được tâm thần mới lên tiếng hỏi. Khóe miệng nàng ngập ngừng phát ra. “Ngọc Ánh, người... vừa rồi...?”.

Nhưng đáp lại, Hồ Ngọc Ánh chỉ quay đầu nhìn lại, nàng không nói được nên lời, ngay cả nhúc nhích khóe miệng một chút thôi cũng không thể làm được. Về mặt thì không khác Dược Liên Anh là bao, là người thì triển ra một kiếm này, nàng đã không thể tin được, tâm trí nàng giống như bị rối loạn.

Cho đến khi kiếm đã tung ra rồi nhưng nàng vẫn không dời chân đi mà đứng chững ở đó một lúc rất lâu.

Khung cảnh lúc nàng đi lạc vào bên trong khoảng không đó thỉnh linh hiện về thì lúc này mới biết được chuyện gì vừa mới xảy ra.

Ở bên ngoài!

Ba vị trưởng lão vừa điều khiển trận pháp vừa quan sát nhưng vào trong khoảng khắc đó, họ chỉ nhìn thấy một tôn pháp tướng mờ ảo, tay cầm kiếm hiện lên một cái rồi mọi thứ bắt đầu bị lu mờ đi. Khung cảnh ở bên trong giống như bị một màn sương dày đặc che phủ.

Cho đến khi họ cảm nhận được một loại khí tức cường đại ở bên trong điên cuồng bốc lên, họ đã giật mình. Bởi vì trong số những đệ tử đó không có ai có thể có được loại kiếm khí kinh khủng kia, thậm chí kiếm ý cũng không thể sánh bằng.

Ngay khi đó, họ bất chợt đồng thời thúc dục thánh lực đổ dồn vào bên trong đại trận để duy trì và bảo vệ, nhưng ở bên trong truyền ra một vệt kiếm khí quét qua một cái, toàn bộ thánh lực đổ dồn vào đã bị chính những dòng kiếm khí này thôn phệ hết toàn bộ.

Chưa dừng lại ở đó, đại trận cũng bị một kiếm này chém đứt thanh hai nửa.

Phốc!

Vì cả ba người đồng thời điều khiển đại trận nên khi đại trận này bị chém đứt thì họ phải chịu phản phệ và cũng một phần bị kiếm khí đánh trúng.

May mắn thực lực của họ cực kỳ mạnh nên không chịu thương tích quá nặng nhưng sâu ở bên trong lực phủ ngũ tạng lại đau đớn vô cùng.

Cảm giác giống như bị vạn kiếm đâm xuyên qua cơ thể vậy.

“...”.

Khóe miệng chảy xuống một ngụm máu tươi, sắc mặt tràn đầy vẻ kinh hãi nhìn về phía bên trong đại trận.

Cùng lúc đó, toàn bộ Thánh cảnh cường giả ở trong tông cũng đồng thời cảm nhận được kiếm khí kinh khủng này mà thi nhau xuất quan. Liên tiếp từng người từng người đập không bay đến.

“Lão hủ Hoành Trường Nam (Chúc Vân Vụ, Lễ Nhữ Can) bái kiến môn chủ”. Trông thấy bóng giáng một vị trung niên nhân có vẻ mặt khoảng chừng năm mươi, sáu mươi tuổi đang đập không đi đến. Ba vị trưởng lão đồng thời cúi người cung kính nói.

“Rốt cuộc có chuyện gì?”. Trung niên nhân từ từ hạ xuống, quan sát dăng vẽ của hai người rồi lên tiếng dò hỏi.

Nhưng cả ba người lúc này ai cũng nhìn nhau mà không biết nên trả lời như thế nào. Chuyện vừa xảy ra đến họ cũng không biết nên chỉ có thể lắc đầu trả lời mà thôi.

“Môn chủ thứ lỗi, ta thật sự không biết?”. Hoành Trường Nam thở dài một hơi rồi trả lời. “Chỉ thấy có một pháp tướng mờ ảo hiện lên rồi toàn bộ không còn nhìn thấy”.

“Ngay cả đại trận cũng bị phá vỡ rồi”.

“...”. Môn chủ nghe vậy liền lâm vào trầm mặc.

Cả bốn người lúc này đang không biết gì thì đột nhiên, ở phía xa đi đến một vị lão giả râu tóc bạc phơ, vóc dáng lom khom đang từ từ đi đến.

“Các ngươi không biết là đúng rồi?”. Ngay khi tiến lại gần, thanh âm lão giả rung động vang lên.

“Thái thượng trưởng lão”. Môn chủ cảm thấy khó hiểu nên hỏi ngược lại. “Người biết chuyện gì sao?”.

“Ừm. Ta biết”. Lão giả gật đầu nhẹ một cái. “Nếu ta nhớ không nhầm thì đó gọi là Đại Thiên Kiếm đi”.

“Đại Thiên Kiếm, đó là công pháp gì?”. Ba vị trưởng lão bán tín bán nghi hỏi.

“Đã mấy năm rồi mới nhìn thấy lại”. Lão giả thở dài một hơi trông đáng vẻ đầy tâm sự nói. “Các ngươi có biết Từ Cực Kiếm Môn không?”.

“Ý người nói đó chính là...”. Môn chủ giật nảy mình thốt ra thành một tiếng lớn nói.

“Đúng vậy, Từ Cực Kiếm Môn cường giả như mây nhưng có một người có tu vi kiếm đạo cực kỳ siêu phàm, một kiếm có thể bại hết tất cả cường giả đỉnh cấp”. Lão giả run nhẹ người lên một cái trả lời.

“Nhất Đế?”. Môn chủ kinh hãi nói. “Làm sao hần sẽ ở nơi này?”.

Nghe thấy Từ Cực Kiếm Môn giống như nghe thấy tiếng sấm nổ bên tai, ai mà không khỏi giật mình sợ hãi. Đó là một thế lực tông môn được xem là lớn mạnh nhất, mặc dù số lượng đệ tử không quá nhiều nhưng mỗi một người đều có thực lực thuộc dạng đỉnh cấp nhất. Chỉ cần một đệ tử chân truyền đi ra thì có mấy ai có thể đánh lại.

Thậm chí có người từng kể rằng, có một người lấy cảnh giới Thần Phủ cảnh đỉnh phong xuất một kiếm trăm bại Thánh giả được người đời ca tụng.

Họ không chỉ có tu vi kiếm đạo thuộc dạng siêu quần mà cảnh giới cũng thuộc dạng kinh khủng nhất. Tu luyện những loại kiếm pháp trông thì có vẻ bình thường nhưng uy lực lại vượt xa so với công pháp cùng cấp bậc, chưa kể đến truyền thừa ở nơi đó truyền lại càng khiến mọi cường giả phải mong ước.

Nhưng đó vẫn chưa phải là điều mà ai cũng phải kiêng dè Từ Cực Kiếm Môn nhất mà ở đó có một siêu cấp cường giả cực kỳ thần bí, không ai nhận biết được hần là người như thế nào. Thực lực thì có thể xem là người đứng đầu ngũ vực rồi, đó mới chính là điều mà khiến nhiều người lo sợ.

“Ngươi gấp gấp cái gì?”. Lão giả liếc mắt nhìn một cái rồi tiếp tục nói. “Năm xưa ta bị một kiếm này đánh bại, nên khí tức của nó ta biết rất rõ”.

“Mặc dù rất giống nhưng một kiếm này so với kiếm trước kia yếu hơn rất rất nhiều”.

“Nếu là hần thì không chỉ chém đứt một cái trận pháp nhỏ này đâu?”.

“Vậy ý người là?”. Chúc Vân Vụ nghe thấy mà người cứ run lên hỏi.

“Rất có thể có đệ tử của Từ Cực Kiếm Môn nào đã tặng một bí bảo lưu giữ một kiếm này để phòng thân đi”.

Ừng ực!

Cả bốn người nghe thấy vậy đều đồng thời nuốt xuống một ngụm khí lạnh, chỉ là đệ tử đệ lại bí bảo mà đã có uy lực kinh khủng như thế này rồi, chỉ cần một kiếm có thể đánh nát đại trận và có thể đánh ba vị trưởng lão đồng thời thụ thương.

Đợi thêm một lúc. Toàn bộ những trưởng lão khác cũng đã đi đến, họ đã nghe được chuyện gì vừa mới xảy ra ở nơi này nên ai cũng đang nóng lòng chờ đợi.

Ồ sâu bên trong!

Dược Liên Anh cùng Hồ Ngọc Ánh đánh bại hình nhân kia đã được một lúc rồi, nuốt xuống từng viên đan dược và bắt đầu tinh dưỡng, với sự trợ giúp

của được lực. Thương thế của hai người đã hồi phục một cách nhanh chóng, tinh lực cũng dần dần được bổ sung lại.

Sắc mặt của cả hai người nay đã bắt đầu khôi sắc trở lại. Tinh dưỡng thêm một lúc, hai người dần dần tỉnh lại.

“Ta đã tỉnh dưỡng được bao lâu rồi?”. Hồ Ngọc Ánh cặp mắt xinh đẹp từ từ mở ra rồi lên tiếng.

Đáp lại, Đế Nguyên Quân ngồi chơi ở gần đó lên tiếng trả lời. “Khoảng một canh giờ”.

“Thôi chết, ải tiếp theo?”. Nghe thấy vậy, Hồ Ngọc Ánh giật mình thốt.

“Sư muội, ngươi không cảm nhận được đại trận đã bị phá vỡ rồi hay sao?”. Dược Liên Anh lắc đầu nhẹ một cái rồi nói.

“...”. Hồ Ngọc Ánh sắc mặt ửng đỏ ngại ngùng quay qua hỏi. “Sư đệ, từ nãy giờ sao không nhìn thấy ngươi đâu?”.

“Đúng vậy, hồi nãy ta còn lo lắng cho ngươi nữa?”. Dược Liên Anh trừng mắt nhìn hấn hỏi.

“Uy, là ta đợi hai người thì có”. Đáp lại, Đế Nguyên Quân lớn tiếng quát. “Có một cái huyền trận đã trôi chân cả hai lâu như vậy?”.

“Làm ta đợi gần một nén hương mới chịu trở ra?”.

“Sư đệ, ngươi đang đùa ta đó sao?”. Dược Liên Anh nghe thấy vậy liền giật mình. “Ngay cả ta cũng bị huyền trận này làm cho biết bao nhiêu khó khăn, bọn ta phải đánh giết được hình nhân kia thì mới có thể thoát ra được”.

“Ta chỉ nói đúng sự thật mà thôi”. Đế Nguyên Quân chẳng thèm để ý đến, về mặt trêu chọc hai người nói.

“Vậy ngươi nói huyền trận này làm sao có thể thoát ra ngoài được?”. Hồ Ngọc Ánh không tin hỏi.

“Đơn giản”. Đế Nguyên Quân hí hửng trả lời. “Do tiểu gia quá anh tuấn, quá tài giỏi mà thôi. Hắc hắc”.

“...”. Hai người lườm hấn một cái rồi thờ nhẹ. Biết muốn moi tin tức từ miệng của hấn ra là không hề dễ mà ngược lại còn bị hấn châm chọc lại.

“À đúng rồi, sư muội”. Đột nhiên, Dược Liên Anh nhớ đến chuyện gì nên quay qua hỏi. “Một kiếm lúc nãy của ngươi quá kinh khủng rồi, ngay cả đại trận cũng bị phá chỉ với một dòng kiếm khí”.

“Có một kiếm này thì cho Trần Trầm Nghiêm có mười cái lá gan cũng không dám làm gì ngươi”.

“Rốt cuộc đó là công pháp gì vậy?”.

“...”. Nghe thấy vậy, Hồ Ngọc Ánh cảm giác trong đầu có một cảm giác huyền ảo, nàng cố gắng nhớ lại bản thân ở trong khoảng không kia và được một người tặng cho một kiếm. Lúc này nàng mới nhớ lại được một chút nên trả lời. “Ký thực ta cũng không biết, chỉ trong lúc ngất đi ta bị chuyển đến một nơi rất kỳ lạ”.

“Ồ đó ta gặp một người rất kỳ lạ. Hấn còn rất nhỏ tuổi, ta nhìn không nhầm thì khoảng bảy tuổi hơn nhưng cảnh giới vượt quá ta gặp nhiều lần”.

“Thậm chí hấn chỉ nhìn một cái là biết được ta đang gặp nguy hiểm”.

“Lúc đó hấn mới tặng ta một kiếm mới có thể hóa giải được”.

“Hình như là Đại Thiên Kiếm”.

“Đúng rồi, đó là kiếm kỹ mà sư đệ tặng cho đó”. Nói xong, Hồ Ngọc Ánh vui vẻ nở một nụ cười nhìn Đế Nguyên Quân.

“...”. Dược Liên Anh bán tín bán nghi nhìn hai người nhưng cũng không thể phủ nhận được.

Một kiếm vừa rồi nàng đã tận mắt nhìn thấy, uy lực của nó đã vượt xa so với cảnh giới của Hồ Ngọc Ánh không biết bao nhiêu lần.

“A... Thôi chết”. Chợt, Hồ Ngọc Ánh thốt ra một tiếng. “Cuối cùng không gian kia bị phá vỡ, ta liền bị kéo ra bên ngoài mà quên hỏi tên vị cao nhân kia rồi”.

--

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Gia Là Siêu Cấp Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 124: Thiên Phù Các

Đại trận đã bị phá, vòng này không còn tiến hành được nữa nên ba người nhanh chóng đi ra bên ngoài.

Trước mắt họ, còn có rất nhiều đệ tử đã đứng tụ tập ở đây từ lâu, đại trận bị phá khiến cho hình nhân mất đi năng lượng nên nó không khác gì một khúc gỗ bình thường.

Khi thấy nhóm ba người đi ra và mấy nhóm còn lại nữa thì lúc này Hoành Trường Nam lớn tiếng nói.

“Vi đại trận gặp một chút sự cố nên vòng này sẽ kết thúc tại đây”.

“Một tuần sau, vòng thi đấu cuối cùng sẽ diễn ra”.

“Tất cả đệ tử quay trở về, trừ Hồ Ngọc Ánh ở lại ta có chuyện cần hỏi”.

Lời nói của trưởng lão vừa dứt, toàn bộ đệ tử tò mò nhìn qua, ai cũng hướng ánh mắt nhìn nàng nhưng không có ai biết là có chuyện gì nên không mấy để ý.

Còn Đế Nguyên Quân cùng với Dược Liên Anh biết được chuyện gì nên trên mặt có một chút kinh nghi. Còn Hồ Ngọc Ánh, bởi vì nàng nhận thức được trưởng lão muốn hỏi chuyện gì nên càng lo lắng hơn nữa, trước khi cả hai người rời đi, nàng không ngừng liếc mắt về phía Đế Nguyên Quân như muốn nói gì.

Đáp lại, Đế Nguyên Quân nhẹ nhàng gật đầu một cái rồi nở một nụ cười, ngay sau đó. Hắn nhẹ nhàng truyền âm cho nàng. Thủ pháp truyền âm này của hắn phải gọi là đặc biệt, ngay cả Thánh giả cũng không thể nào cảm nhận được.

Nghe thấy hắn nói như vậy, Hồ Ngọc Ánh sắc mặt giãn hẳn ra, nàng thở nhẹ một hơi rồi cùng với ba vị trưởng lão rời đi.

“Sur đệ, ngươi nghĩ Ngọc Ánh nàng ta...” Dược Liên Anh đợi họ rời đi rồi mới lên tiếng.

“Ta cũng không biết”. Đế Nguyên Quân vòng tay ra sau đầu, bước chân rời đi nói.

Thấy bộ dáng hơi hốt nhưng tràn đầy tự tin trên gương mặt hắn, Dược Liên Anh cũng chỉ biết lắc đầu mà đi ra.

Nhưng chừng đó cũng không khiến nàng cảm thấy bớt lo lắng, bởi vì một tuần tới sẽ diễn ra trận chiến loại bỏ cuối cùng và chỉ có một trăm người có thực lực mạnh nhất mới có thể đi đến được Tiên Luân Bí Cảnh.

Mặc dù nàng chưa từng nhìn thấy hắn đánh toàn lực mà chỉ biết thực lực của Đế Nguyên Quân rất bất phàm nhưng chừng đó cũng rất khó mà đánh bại được những người kia. Những người còn có thể trụ lại cho đến được hiện tại thì ai ai cũng là thiên kiều, họ có thực lực rất mạnh mẽ, họ mạnh mẽ tới mức mà có thể vượt cấp mà chiến vẫn không chịu thua kém quá nhiều.

Những người kia ai ai cũng là Thiên Địa cảnh tầng tám tầng chín đỉnh phong, thậm chí còn có nhiều người mạnh hơn nàng rất nhiều, tu vi kiếm đạo, đao đạo,... cũng vượt xa nàng. Cùng với họ là người thuần tu luyện nên mỗi cảnh giới họ đều ngưng tụ lại đến cực điểm.

Không chỉ có chừng đó, trong tay họ còn có rất nhiều bí bảo và đan dược phòng thân nên để dành chiến thắng trong một trận chiến với họ đã khó nay lại càng khó hơn rất nhiều.

Nàng lo lắng cho hắn là vậy nhưng Đế Nguyên Quân vẫn hơi hốt như trước, giống như trận chiến trước mắt này không khiến hắn phải để tâm. Thậm chí nàng còn có cảm giác rất kỳ lạ là hắn sẽ vượt qua được.

“Này sư đệ, ngươi không lo lắng gì sao?”. Suy nghĩ một lúc lâu, Dược Liên Anh tiến lại gần rồi lên tiếng.

“Ta lo lắng cái gì?”. Đế Nguyên Quân không hiểu chuyện nên hỏi ngược lại.

“Vòng cuối cùng ngươi có tự tin đánh được chiến thắng không?”. Sắc mặt nàng hơi trầm xuống hỏi.

“Là chuyện đó à?”. Đế Nguyên Quân ra vẻ suy tính một hồi rồi trả lời. “Không chắc chắn cho lắm”.

“...”. Dược Liên Anh đứng hình một lúc rồi tiếp tục nói. “Muốn ta giúp gì không?”.

“Hừm, giúp thì cũng được, nhưng sợ ngươi phải chịu cực một thời gian ngắn rồi”. Đế Nguyên Quân ánh mắt chợt sáng lên nói.

“...”. Dược Liên Anh khóe miệng hơi run nói. “Sao ta nghe thấy gì nguy hiểm”.

“Hắc hắc, cùng ta đến Thiên Phù Các một lúc đi”. Đế Nguyên Quân nhìn nàng chỉ nở một nụ cười rồi trực tiếp nắm tay Dược Liên Anh chạy đi.

Bị hắn nắm tay bắt ngờ, Dược Liên Anh toàn thân run nhẹ một cái rồi bị kéo đi.

Cho tới khi cả hai người đã đi vào sâu ở bên trong của khu vực nội môn mới dừng lại. Trước mắt họ, một tòa lâu các cao hơn mười tầng hiện lên ở trước mắt, ở bên ngoài có một màn mỏng linh khí bảo hộ trông có vẻ rất mềm yếu nhưng lại vững chắc vô cùng. Ngay cả Thánh giả muốn phá vỡ được cũng phải tiêu tốn một chút sức lực.

Ở trên cao, ngay tại vị trí trung tâm của tòa lâu các này là một tấm phù triệt lơ lửng, ngay cả làn gió mạnh thổi qua cũng không khiến nó bị lay chuyển. Ngay trên bề mặt của tấm giấy màu đồng nâu kia là một chữ “Hộ” được viết bằng mực kim tuyệt đang ánh lên.

Trông nó có vẻ như là một vệt mực bình thường nhưng đó lại chính là mực bút có đẳng cấp cực kỳ cao, và người đã viết ra chữ đó lại là một phù triệt đại sư, nên khả năng của nó cũng mạnh mẽ vô cùng.

Nhưng chừng đó cũng không khiến Đế Nguyên Quân có một chút kinh ngạc nào cả, còn Dược Liên Anh thì lại khác, nàng vẫn kinh ngạc vô cùng.

Thiên Phù Các có một quy định nghiêm ngặt là đệ tử ở trong tông muốn đi vào bên trong phải phá vỡ được một cái phù triệt phòng vệ.

Mặc dù đẳng cấp của nó không quá cao nhưng dưới Tinh Cực cảnh muốn phá vỡ được nó sẽ cực kỳ khó khăn, thậm chí còn bị nó vây khốn ở trong đó. Và một khi bị vây khốn thì phải đợi hiệu lực trên tấm phù triệt mất đi hiệu lực. Nhưng thời gian đó qua đi thì không một ai bị vây khốn có thể biết được.

Dược Liên Anh lần này đến nơi này và đã thử vượt qua nó rất nhiều lần nhưng vẫn chưa có một lần có thể xông qua được, và bị vây ở bên trong. Nên từ sâu trong tâm trí nàng có sự kiên dè với nơi này.

Vừa đặt chân vào phạm vi hoạt động của phù triệt, thì đột nhiên ở đâu bay đến một tấm phù bay lơ lửng ở trên không, cùng với đó là một loại năng lượng áp chế đè nén xuống hai người, chưa dừng lại ở đó. Tấm phù triệt này còn giới hạn chuyển động của cả hai, giống như vừa đi vào một căn phòng mà ở bên trong toàn là bóng khí cản trở hành động.

Phạm vi của tấm phù triệt này cũng thật lớn, diện tích mà nó bao phủ ít nhất cũng phải đạt đến hai trăm mét.

Ban đầu, uy lực mà nó tỏa ra rất yếu nhưng dần dần sự đè nén của nó lan ra ngày một mạnh, cảm giác khó chịu, bứt rứt đều tăng lên gấp nhiều lần.

“Sư đệ, ngươi thật sự muốn xông vào bên trong sao?”. Từng hạt mồ hôi lăn xuống trên gương mặt xinh đẹp cùng với sắc mặt khó coi, Dược Liên Anh khóe miệng run run nói.

“Có gì mà không được”. Đáp lại, Đế Nguyên Quân chỉ nở một nụ cười rồi nói. “Ngươi sợ sao?”.

“Ta...”. Dược Liên Anh bị nói đúng chỗ đen nên không phản bác lại được.

“Ngươi yên tâm, ta đã vượt qua phù triệt cấp bậc cao rất nhiều rồi nên mấy cái này không làm gì được ta đâu”.

Đế Nguyên Quân vừa nói, cánh tay hắn đưa lên rồi vẫy nhẹ một cái. Tấm phù triệt mất đi toàn bộ uy lực của mình mà rơi xuống nền đất.

Dược Liên Anh con người đột nhiên co rút lại, nàng chứng kiến một màn này mà kinh ngạc không thôi. Đối với phù triệt được tạo ra từ tay của những đại sư thì sự biến hóa của nó đâu phải dạng bình thường, người thì có thể biến nó trông giống như thật, thậm chí có thể mô phỏng được sự sống. Người thì có thể tùy cơ khiến mất trận hay mất xích của nó có thể tự động tránh đi công kích,... nên rất khó để có thể phá được. Nhưng hắn lại chỉ cần một cái vẫy tay lại có thể phá được một tấm phù triệt huyền cấp trung phẩm rồi.

Trái lại là nàng đã chịu thất bại trước nó đã không biết bao nhiêu lần rồi, không phải vì uy lực của nó quá mạnh mà nàng không biết được mất xích của nó nằm ở chỗ nào mà chỉ biết đánh đại nên không thể đột phá được nó.

“Sư đệ, ngươi...”. Đứng hình một lúc, Dược Liên Anh lúc này vẫn không kìm được sự rung động của mình mà thốt ra.

“Chỉ một cái tiểu phù mà đã khiến ngươi kinh ngạc như thế rồi sao?”. Nhìn thấy vẻ mặt của nàng, Đế Nguyên Quân chỉ cười nhẹ rồi nói với giọng điệu châm chọc.

Dược Liên Anh mặc dù biết hắn có sự hiểu biết vượt qua người thường nhưng nàng không ngờ được là khả năng của hắn lại vượt trội như vậy, từ tu luyện, biết luyện được, rồi trận pháp, nay lại thêm phù triệt. Mặc dù biết hắn rất có thiên phú nhưng không ngờ được hắn lại toàn diện.

“Ngươi thật sự vượt quá suy nghĩ của ta đó sư đệ”. Dược Liên Anh nở một nụ cười nhẹ.

“Hừm, sư tỷ, ngươi đang khen ta sao?”. Đế Nguyên Quân hí hửng đáp lại. “Tiểu gia ta anh tuấn quá mà. Hắc hắc”.

“...”.

Thì đúng vào lúc này, ở bên trong lâu các. Một vị lão giả hai mắt nhắm chặt đang dựa mình trên cái ghế nằm lắc lư thì đột nhiên thức tỉnh. Lão giả gương mặt phờ phạc, hai mắt thâm đen, hơi thở âm trầm, giọng nói già nua mang lên.

“Đã lâu mới có đệ tử phá được tấm phù triệt kia rồi sao?”.

Ngay sau khi phá được tấm phù đó, quang cảnh xung quanh đã dần hiện ra trước mắt họ. Tòa lâu các to lớn với cánh cửa rộng thênh thang mở cửa như biết có người chuẩn bị tiến vào.

“Đã lâu không thấy có người ghé qua”.

Cả hai người chưa đặt chân vào bên trong thì có một thanh âm già nua từ bên trong truyền ra, mặc dù nghe yếu ớt nhưng tinh khí lại cực kỳ cường thịnh.

Tiến vào bên trong, trước mắt hai người là một vị lão giả đang nằm trên ghế lắc lư như đang nằm tỉnh dưỡng, khí tức trên người lão tỏa ra mặc dù âm trầm, nhẹ nhàng nhưng lại mang đến một cảm giác thâm sâu khó lường. Thực lực cực kỳ cường đại.

“Đệ tử Dược Liên Anh bái kiến Kim Trúc trưởng lão”. Dược Liên Anh thân trên khom xuống, hai tay chắp về phía trước kính cẩn chào.

“Này, sư đệ”. Trông thấy Đế Nguyên Quân vẫn giống như trước, trông thấy trưởng lão vẫn thờ ơ và thiếu sự kính cẩn của đệ tử đối với các vị trưởng lão nên nhỏ tiếng nhắc nhở hần.

Nhưng Đế Nguyên Quân vẫn cứ như vậy, chỉ gật đầu nhẹ chào một cái rồi thôi, ánh mắt thì hờ hững, sắc mặt bình ổn cho đến biểu cảm vẫn thờ ơ như trước.

Dược Liên Anh thấy vậy cũng chỉ có thể nuốt xuống ngậm khí lạnh rồi cầu mong trưởng lão không trách cứ hần.

May mắn thay, Kim Trúc trưởng lão không hề để tâm đến, mà từ từ tiến về phía hai người, bước chân chậm chạp tiến lại gần. Ngay khi cách Dược Liên Anh khoảng ba bước chân thì lên tiếng.

“Là người đã vượt qua được trận phù của ta sao?”.

“...”. Dược Liên Anh không giấu diếm trả lời. “Đệ tử vô năng không thể phá được mà là sư đệ thư trưởng lão”.

“Ồ, tiểu tử”. Lão giả ánh mắt phát sáng quay qua nhìn hần. “Người đúng là thiên tài, mới chừng này tuổi đã có thể vượt qua được Huyền cấp trung phẩm phù triệt của ta rồi”.

“Mặc dù tốn một thời gian dài mới có thể phá được nó”.

“Nhưng cũng đủ để khẳng định người rất có thiên phú”.

Dược Liên Anh nghe thấy vậy cũng chỉ biết lắc đầu, vị trưởng lão có tính tình như thế này nàng đã nghe thấy rất nhiều, cứ nhìn thấy người phá được trận phù của mình lại vui vẻ như vậy. Nhưng vị trưởng lão này đã quá xem thường hần rồi.

Dược Liên Anh thở nhẹ một hơi rồi nói nhỏ vào tai Kim Trúc trưởng lão.

“Trưởng lão, người lại không để ý đến trận phù rồi”.

“Hần vung tay một cái là phá được rồi”.

“Cái gì?”. Nghe thấy vậy, Kim Trúc trưởng lão giật mình thốt ra.

Ánh mắt sáng chói như nhật được vàng của lão nhìn chăm chăm Đế Nguyên Quân với một nụ cười lớn ở trên miệng.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Gia Là Siêu Cấp Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 125: Chuẩn Bị

“Haha... Không ngờ trong tông vẫn còn người có thiên phú luyện phù như vậy?”. Kim Trúc trưởng lão kinh ngạc một lúc rồi nở một nụ cười lớn rồi nói. Ánh mắt lão nhìn về phía Đế Nguyên Quân bắt đầu dò xét.

“Ừm, mười bốn tuổi đạt Ngưng Hải Cảnh tầng chín đỉnh phong thì vẫn rất bình thường nhưng thiên phú luyện phù lại khiến lão hủ ta phải công nhận”.

“...”. Đế Nguyên Quân nhìn lão giả này ngấm ngấm, nghe lời nói của trưởng lão này như đang chê trách hần tu luyện và đẩy cao luyện phù của hần lên cao như vậy.

“Thế nào, người có nguyện ý bái ta làm sư phụ”. Kim Trúc trưởng lão gật nhẹ đầu một cái rồi tiếp tục nói.

“...”. Dược Liên Anh nghe tới đây liền kích động không thôi, là đệ tử của một trưởng lão là điều mà biết bao đệ tử mong mỏi, nếu như có cái ô lớn này thì mọi chuyện sẽ rất dễ dàng đối với hần. Guồng mặt xinh đẹp nở ra một nụ cười tươi, nàng tiến lại gần rồi thì thầm vào bên tai hần nói.

“Sư đệ, nhanh đồng ý đi”.

Biết được Kim Trúc trưởng lão là một người rất có tiếng ở trong tông, ngay cả chưong môn cũng phải kính nể mấy phần. Mặc dù thực lực ở trong các Thánh giả thì không quá nổi bật nhưng những tấm phù mà lão thi triển ra là rất kinh khủng, ngay cả thái thượng trưởng lão cũng phải kiêng dè.

Thân làm đệ tử của trưởng lão thì sẽ có đãi ngộ rất phong phú, thậm chí có thể sánh ngang được với những đệ tử thân truyền.

Nhưng Dược Liên Anh không ngờ được. Đế Nguyên Quân nhìn nàng một cái rồi lắc đầu. Tâm tính của nàng suy nghĩ như thế nào hắn đều biết, nàng chung quy cũng chỉ muốn tốt cho hắn mà thôi.

“Thật xin lỗi trưởng lão, ta chỉ muốn mua một ít vật liệu để chế tác phù triệt”. Đế Nguyên Quân thờ nhẹ một hơi rồi từ từ nói. “Còn việc bái sư thì ta chưa từng nghĩ đến”.

Lời nói của hắn vừa dứt, Dược Liên Anh thêm một lần nữa đứng hình, nàng hai mắt thất lại nhìn chăm chăm hắn. Nàng không tin được là có một cơ hội tốt như vậy mà hắn lại từ chối. Đồi lại là những người khác chắc chắn sẽ đồng ý ngay lập tức.

Kim Trúc trưởng lão ban đầu đang rất vui mừng thì khi nghe câu trả lời của hắn cũng không khỏi kinh ngạc. Hắn vậy mà từ chối ý định của lão.

Nếu như tin tức này mà truyền ra ngoài thì chắc chắn có rất nhiều người sẽ nói hắn là một tên điên. Nhưng có ai có thể biết được Đế Nguyên Quân suy nghĩ cái gì?

“Hừm, nguoi quá hồ đồ rồi”. Kim Trúc trưởng lão khóe miệng run run nói.

“Chuyện này không có gì là hồ đồ cả?”. Đế Nguyên Quân giọng điệu trầm xuống nói. “Đối với ta mà nói thì việc luyện phù chỉ là phụ trợ mà thôi, chủ đạo của ta vẫn là tu luyện”.

“Nên ta không thể đồng ý được”.

“Với lại, ta sợ trưởng lão không đủ sức đệ chỉ dạy cho ta?”.

“...”. Lời nói Đế Nguyên Quân vừa dứt, Dược Liên Anh đứng ở bên cạnh nghe thấy khiến toàn thân lạng ngắt, nàng đứng hình ở đó một hồi lâu giống như một cái tượng băng hình người.

“Nguoi bảo ta không đủ sức đệ dạy nguoi sao?”. Kim Trúc trưởng lão lớn tiếng quát.

“Sư đệ”. Dược Liên Anh kéo tay áo hắn rồi hốt hoảng nói.

“Ta chỉ nói đúng sự thật mà thôi”.

“Vậy nguoi nói nguoi như thế nào mới xứng để chỉ dạy nguoi được?”.

“...”. Đế Nguyên Quân thẳng thắn nói. “Ngũ Vực không có một ai”.

“Ngũ Vực không có một ai?”. Dược Liên Anh khóe miệng co quắp lắm lắm. Nàng trước giờ chỉ cảm thấy hắn rất tự tin nhưng lời nói của hắn lại quá đề cao bản thân rồi.

“Hay cho câu ngũ vực không có một ai”. Kim Trúc trưởng lão hướng ánh mắt coi thường nhìn Đế Nguyên Quân rồi phá lên cười lớn. “Đúng là vô tri tiểu nhi”.

Lão vừa nói thì đồng thời, khí tức Thánh giả trên người điên cuồng tuôn ra hướng Đế Nguyên Quân đè nén, mặc dù chủ động không gây nguy hiểm, nhưng chỉ với làn gió bốc ra ngoài cũng đủ để khiến hắn phải gồng mình chống cự. Đó cũng chỉ là một phần vạn của uy áp Thánh giả mà thôi.

“Ngũ vực cường giả như mây, số lượng Thánh giả cũng phải hơn ngàn người, chưa tính cả những ẩn thế tông môn”.

“Nguoi chỉ có thể nhìn thấy được bề mặt bên ngoài mà thôi”.

“Mong trưởng lão bỏ qua cho sư đệ, hắn còn quá nhỏ nên không biết mình đang nói cái gì?”.

Đối mặt với khí tức cường đại như vậy, Đế Nguyên Quân trên người dần bốc ra một vòng kiếm khí bao bọc toàn thân, nhưng uy áp của nó quá mạnh khiến lớp bảo vệ bên ngoài bị phá vỡ một cách dễ dàng. Sắc mặt hắn cũng vì thế mà biến sắc, trên khóe miệng chảy xuống một dòng máu tươi tanh nồng.

Đế Nguyên Quân chỉ nói đúng sự thật nhưng lão giả này lại xem thường lời nói của hắn, thậm chí còn ra tay. Mặc dù uy áp này không khiến hắn gặp quá nhiều nguy hiểm nhưng hắn lại cảm thấy bản thân bị người ta khinh thường, ánh mắt khinh thị của lão nhìn như người cao thượng nhìn xuống.

Ngạo khí của hắn dường như đã bị đã động đến, Đế Nguyên Quân ánh mắt tức giận nhìn lên, ẩn sâu ở trong đó là vô tận kiếm khí và vô tận sát ý dần dần bốc lên.

Ở trong người hắn, một thanh kiếm kiếm bị hàng vạn sợi xích màu đen và một tấm phù triệt phong ấn dần hiện lên. Nó dường như cảm nhận được ý định của chủ nhân đang chuẩn bị phá vỡ phong ấn để lao ra ngoài.

Chỉ trong một khoảng khắc này, Kim Trúc trưởng lão đã cảm nhận được một cảm giác tử vong dần dần hiện lên ở trong sâu thẳm trong tâm trí. Nhưng đúng vào lúc này, Dược Liên Anh cắt ngang qua.

“Sư đệ”. Nhìn Đế Nguyên Quân chống đỡ chặt vật như vậy, Dược Liên Anh mím chặt môi rồi cắn mạnh một cái, nằng lầy hết dũng khí hết lớn. “Xin trưởng lão hạ thủ lưu tình”.

“Hừ”. Kim Trúc trưởng lão nghe thấy liên hừ lạnh một tiếng. “Nể mặt bà già kia, ta tha cho hắn một mạng”.

“Đừng để họa từ cái miệng mà ra?”.

“...”. Biết được tâm ý của Dược Liên Anh, Đế Nguyên Quân cố kiềm lại sự tức tối. Hiện tại, nếu như hắn mà coi bỏ phong ấn rồi giết chết lão thì quá đơn giản, chỉ trong nháy mắt là có thể miểu sát và rời đi trước lúc những người khác đến.

Nhưng hắn lại không lựa chọn như vậy. Cả hai người chỉ quen biết được một quãng thời gian nhưng sự quan tâm từ nàng khiến hắn không muốn phụ lại. Nếu như sự việc không đến mức phải ra tay thì hắn sẽ cố gắng kiềm chế lại một chút.

“Sư đệ...”.

“Được rồi, ngươi muốn mua gì thì nói đi?”. Kim Trúc trưởng lão thở nhẹ một hơi rồi nói.

“Ta muốn mua một cái bút lông được làm từ lông của kim điêu, một túi mực Từ Huyền Bích, một tờ giấy được dệt từ Bạch Hạt Tầm”.

“Ngươi chắc là những thứ này?”. Kim Trúc trưởng lão nghi ngờ hỏi ngược lại.

“Trưởng lão. Có chuyện gì sao?”. Dược Liên anh tò mò hỏi.

“Không có gì, chỉ là những thứ này đối với một phù sư thì quá thấp kém”. Kim Trúc trưởng lão quay người, bước chậm về phía trước vừa diễn giải. “Lông của kim điêu vừa thô vừa khó sử dụng, Từ Huyền Bích là loại mực chỉ dành cho việc điêu khắc, còn giấy dệt từ Bạch Hạt Tầm thì cực kỳ thô sơ, rất dễ bị mực và lông bút đâm thủng”.

“Nói chung là rất khó để sử dụng”.

“Trong giới phù sư thì ngay cả đệ tử vừa nhập môn cũng không chọn những thứ này”.

Lời nói của lão rất chắc chắn, Dược Liên Anh nghe thấy dường như đã hiểu ra nên gật đầu không ngừng.

Còn Đế Nguyên Quân thì cười khẩy một cái và biểu cảm xem thường hiện rõ ở trên gương mặt.

“Ta muốn mua những thứ đó?”. Đáp lại, Đế Nguyên Quân trả lời một cách chắc chắn.

“Sư đệ, ngươi cũng nghe trưởng lão nói rồi còn gì?”. Dược Liên Anh lên tiếng.

“Cái này ta tự có tính toán”.

“Được rồi, cái này không lớn lao gì, nó chỉ đáng giá không đến một vạn tinh thạch thượng phẩm”. Kim Trúc trưởng lão vung nhẹ tay một cái, một cây bút màu nâu đen đơn giản với bút lông màu vàng kim ôm gọn, một túi mực và một tờ giấy bay đến. “Cái này ngươi mang về đi, xem như ta có duyên”.

Lão già lời nói vừa dứt liền dựa lưng lên ghế rồi nhắm mắt dưỡng thần.

Nhận lấy những thứ này, Đế Nguyên Quân gật đầu nhẹ một cái rồi quay người rời đi.

Trên đường quay trở về, Dược Liên Anh liên tục quay qua rồi bắt đầu khuyên can hắn, đây không phải lần đầu tiên nàng trông thấy hắn vô lễ với các vị trưởng lão như vậy. Nhưng đáp lại, Đế Nguyên Quân vẫn cứ hờ hững như không nghe thấy.

Cho tới khi quay trở lại khu vực trung tâm của nội môn thì Đế Nguyên Quân mới lên tiếng.

“Sư tỷ, ngươi cứ quay trở về phòng trước đi”.

“Ta còn phải đi mua một chút vật liệu nữa”.

Đế Nguyên Quân nói xong, Dược Liên Anh gật đầu rồi quay người hướng về phía trước mà đi, còn Đế Nguyên Quân thì quay ngược lại, hướng về phía Luyện Khí Đường.

Ngay khi đi đến, Đế Nguyên Quân nhìn thấy một tên đệ tử đang cầm trên tay một thanh kiếm phôi đưa ra ngoài liền đi lại gần hỏi.

“Sư huynh cho hỏi, ta muốn mua một ít Kim Tinh Huyền Thiết thì phải tìm ai?”.

“Ngươi cứ đi thẳng cho đến khi nhìn thấy có một cái kho lớn ở cuối đường, ở chỗ đó có bán”. Nam tử đặt kiếm phôi xuống rồi chỉ hướng.

“Đa tạ”.

Đi theo con đường mòn, trước mắt hắn là một cái lều rộng lớn được dựng lên từ những vật dụng rất đơn sơ, trông rất rách nát. Nhưng đó chỉ là vẻ bên ngoài của nó mà thôi, còn ở bên trong lại có rất nhiều loại tinh thạch quý hiếm, ngay cả những thứ trân quý nhất cũng có một vài cái.

Kéo cánh cửa qua một bên, Đế Nguyên Quân liếc mắt nhìn vào bên trong rồi trực tiếp tiến vào.

Ở sâu bên trong góc, một bóng dáng trung niên râu tóc dài thô thả xuống đang nằm dựa lưng vào vách tường, trên tay là một vỏ rượu lớn với mùi hương nặng mùi bốc lên. Trung niên đó dường như đang say nồng, sắc mặt thì đỏ hồng, hơi men từ trên người toát ra bao phủ cả căn phòng.

“...”. Nhìn người này, Đế Nguyên Quân không khỏi lắc đầu, cái mùi hương này trước đây hắn đã từng ném thử qua, đó là một loại linh rượu được ủ bằng những loại linh dược trân quý tạo thành.

Mặc dù mùi hương nồng đậm nhưng ẩn sâu ở bên trong lại có linh khí rất nồng đậm, chỉ cần uống một vỏ rượu đó thôi cũng bằng với việc tu luyện trong một thời gian rồi.

Chính vì thế mà nó có giá cả rất cao, một vỏ ít nhất cũng phải hơn mười vạn linh thạch cực phẩm nên chỉ có những người ở tầng lớp cao mới sử dụng.

Nhận thấy người kia đã yên giấc say nồng không biết trời đất là gì. Đế Nguyên Quân trực tiếp đưa tay vung nhẹ một cái, một lực hút mạnh mẽ từ trong lòng bàn tay hắn hiện ra rồi hút mạnh.

Viên Kim Tinh Huyền Thiết màu vàng kim dần dần bay lên rồi nhảy vào trong lòng bàn tay. Trước khi rời đi, Đế Nguyên Quân không quên để lại hai ngàn cực phẩm linh thạch.

Kim Tinh Huyền Thiết đã ở trong tay, lúc này chỉ còn thiếu mỗi rễ cây Thiên Địa Linh Thảo nữa mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Gia Là Siêu Cấp Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 126: Luyện phù

Đi thêm một lúc, Đế Nguyên Quân dừng lại ngay trước cổng của Luyện Đan Đường. Một mùi thơm của linh dược bốc lên xông thẳng vào trong mũi, một cảm giác dễ chịu chạy dọc khắp nơi trong cơ thể.

Không chần chừ thêm nữa, Đế Nguyên Quân đi vào bên trong.

Vẫn giống như lúc trước, vị trưởng quản nhìn thấy hắn đang tiến lại gần thì nở nụ cười trên môi, gương mặt vui vẻ với ánh mắt như bắt được con mồi ngon rồi nói.

“Lần này ngươi muốn mua gì nào?”.

“Ồ, trưởng quản”. Đế Nguyên Quân vui vẻ trả lời. “Đã lâu không gặp”.

“Mà sao ngươi vẫn mập như lúc trước vậy?”.

“Ngươi...”. Bị châm chọc, vị trưởng quản lớn tiếng quát một cái rồi từ từ hạ giọng xuống nói. “Thế lần này ngươi muốn mua gì?”.

“Ừ. Ta tới để mua rễ cây Thiên Địa Linh Thảo”. Đế Nguyên Quân nói. “Không biết ở đây có không?”.

“Có”. Trưởng quản gật đầu. “Thiên Địa Linh Thảo được rất nhiều đệ tử Thiên Địa cảnh sử dụng nên chỗ ta có không ít”.

“Ngươi tính luyện Thiên Địa Linh Đan hay sao?”.

“Ta tới mua rễ cây của nó?”.

“Tiểu tử”. Trưởng quản liếc mắt. “Thiên Địa Linh Thảo quả thực rất có lợi nhưng rễ cây của nó thì đâu thể luyện đan được”.

“Ngươi không biết hay sao?”.

“Ai bảo ngươi là ta luyện đan vậy?”. Đế Nguyên Quân khịt mũi cười nhẹ.

“Không phải trước giờ ngươi toàn mua linh dược một là luyện đan, hai là tu luyện hay sao?”.

“Bây giờ lại mua rễ cây vô giá trị như vậy?”. Trưởng quân cảm thấy khó hiểu hỏi hần. “Vậy ngươi mua nhiều hay ít?”.

“Ta muốn mua một cái”. Đế Nguyên Quân ra hiệu, chỉ một ngón tay nói.

“...”. Trưởng quân giật mình quát. “Ngươi chỉ mua một cái?”.

“Không được sao?”. Trông thấy vẻ mặt không đúng của trưởng quân, Đế Nguyên Quân vui vẻ cười nói.

“Được, ta bán cho ngươi”. Trưởng quân trừng mắt nói.

“Ngươi đâu”.

“Nhanh đi đào một gốc Thiên Địa Linh Thảo qua đây cho ta”.

Trông bộ dáng của trưởng quân đang không vui, tên đệ tử kia sốt sắng chạy đi.

Đối mặt với vẻ mặt của trưởng quân, Đế Nguyên Quân lâu lâu nhìn một cái rồi cười nhẹ, điều này khiến vị trưởng quân kia có cảm giác như bản thân đang bị người khác trêu chọc đi vậy. Nhưng cũng không dám làm chuyện gì khác.

Đợi cho đến khi tên đệ tử kia quay trở lại, trên tay hần đang giữ chặt một gốc rễ cây dài khoảng chừng hai gang tay với từng nhánh nhỏ màu nâu đen đan xen vào nhau. Trông thấy gốc rễ đó, Đế Nguyên Quân không khỏi kinh hãi.

“Rễ cây này ít nhất cũng phải hơn ngàn năm rồi”.

Trông thấy vẻ mặt hớn hờ như nhặt được cục vàng, trưởng quân cảm thấy không vui nói. “Một linh thạch hạ phẩm”.

“Rẻ như vậy sao?”. Đế Nguyên Quân vui sướng nói. “Vậy lấy cho ta thêm một cái chày và một cái cối đi”.

“Đây, một viên linh thạch cực phẩm đây”.

“Không cần thôi lại”.

Đế Nguyên Quân ném ra một viên linh thạch cực phẩm rồi nói.

“Ngươi...”.

Đợi thêm một lúc, tên đệ tử ban nãy lại mang ra một cái chày, cối được làm bằng đồng thau được trui rèn một thời gian dài nên trông rất bền chắc.

“Được rồi”.

“Trưởng quân, lần sau ta lại tới a”.

Thu chúng vào bên trong nhẫn trữ vật, Đế Nguyên Quân vui vẻ nói rồi rời đi.

Trên quay trở về phòng!

Đế Nguyên Quân trông thấy một bóng dáng quen thuộc đang từ phía trước tiến lại gần. Nàng ta trông thấy Đế Nguyên Quân thì vui vẻ không ngừng mà chạy lại.

“Sur đệ, ngươi vừa mua gì về hay sao?”. Hồ Ngọc Ánh chạy lại rồi nói.

“Đúng rồi”. Đế Nguyên Quân tươi cười đáp. “Ta mới mua một ít thứ”.

“Sur đệ,...”. Đột nhiên, Hồ Ngọc Ánh sắc mặt hớn hờ. Vẻ mặt vui vẻ của nàng như chưa từng thấy với nụ cười tươi tắn hiện rõ ở trên gương mặt.

“Hở”.

“Thì chuyện ngươi nói với ta đó”. Hồ Ngọc Ánh phản kích nói. “Làm sao ngươi đoán được trưởng lão muốn hỏi gì mà chỉ cho ta vậy”.

“Không ngờ sư đệ liệu sự như thần nha”.

“Hắc hắc, tất nhiên”. Được khen, Đế Nguyên Quân gương mặt sáng ngời.

“Mà ngươi muốn chuẩn bị gì sao?”. Hồ Ngọc Ánh hỏi. “Liên Anh sư tỷ đâu?”.

“Ồ trong phòng ra”. Đế Nguyên Quân đáp. “Ta mua đồ xong rồi nên đang chuẩn bị quay trở về đây, sư tỷ ngươi đi không?”.

“Vậy thì đi thôi”.

“Ta rất tò mò ngươi đang định làm gì nha sư đệ”.

Đúng lúc này, Dược Liên Anh chờ đợi đã được một lúc lâu thì nghe thấy phía bên ngoài có thanh âm cười đùa đang tiến lại gần. Nàng biết ai đang ở bên ngoài nên nhanh chóng chạy ra mở cửa.

“Ngọc Ánh sư muội, chuyện của ngươi như thế nào rồi?”.

“Chuyện ta đâu vào đấy cả rồi sư tỷ”. Hồ Ngọc Ánh nhẹ nhàng đáp.

Tiến vào bên trong phòng, hai người vây lại đứng bên cạnh. Đế Nguyên Quân lấy ra những thứ lúc này hắn vừa mua được. Hồ Ngọc Ánh trông thấy dụng cụ đệ tạo phù triệt thì kinh ngạc không thôi. Ánh mắt khâm phục nhìn Đế Nguyên Quân không ngừng.

“Như thế này là đủ rồi sao?”. Dược Liên Anh lên tiếng.

“Chùng này là đủ rồi”. Đế Nguyên Quân lấy rễ cây đưa cho Dược Liên Anh nói. “Sư tỷ, ngươi giã nát nó ra giúp ta đi”.

“Rễ cây Thiên Địa Linh Thảo?”. Dược Liên Anh cảm thấy khó hiểu hỏi. “Cái này đâu có tác dụng gì?”.

“Ngươi định dùng nó sao?”.

“Sư tỷ, ngươi thật không biết ý nghĩa của nó sao?”. Đế Nguyên Quân hỏi lại.

“Ý ngươi là?”.

“Thiên Địa Linh Thảo, sinh trưởng nhờ vào lực lượng của thiên địa, vì thiên địa mà sinh trưởng, vì thiên địa mà ủa tàn. Cành lá, linh quả cũng chỉ là thứ được ngưng tụ kết tinh lại nhờ năng lực của thiên địa mà thôi”.

“Còn rễ cây câu nó là nguồn gốc của mọi thứ. Không có nó thì Linh thảo không thể sinh sống, nếu không có nó thì thiên địa lực lượng có mạnh đến đâu cũng không thể khiến linh thảo phát triển được”.

“Ý là, mượn nó làm vật dẫn để thu hút thiên địa lực lượng sao?”. Dược Liên Anh trầm ngâm một lúc rồi nói.

“Sư tỷ thông minh”.

“Sư đệ, cảm ơn ngươi vì cho ta biết ý nghĩa của nó”. Dược Liên Anh nở một nụ cười duyên nói.

Nói xong, Dược Liên Anh đặt rễ cây vào bên trong cối lớn rồi nắm chặt cái chày mà giã xuống không ngừng, thanh âm đồng thau va chạm vang lên những thanh âm rất vui tai.

“Vậy ta làm gì?”. Nhìn thấy hai người kia ai cũng có việc, Hồ Ngọc Ánh nhìn cả hai một lúc rồi lên tiếng.

“Ngươi tạm thời ngồi đợi ở đó một lúc đi”. Đế Nguyên Quân lắc đầu. “Lát nữa phải nhờ sư tỷ dốc sức rồi”.

Nói xong, Đế Nguyên Quân cầm trên tay viên Kim Tinh Huyền Thiết bắt đầu mài chúng trở thành bột mịn màu vàng.

Quá trình này diễn ra ít nhất cũng phải gần hai canh giờ, cho đến khi toàn bộ bị mài thành bột hết thì mới dừng lại. Ở bên kia, Dược Liên Anh vẫn đang miệt mài giã tay không ngừng, mặc dù rễ cây đã bị chấn nát nhuyễn nhưng vẫn chưa hoàn thành.

Linh dược ngàn năm cắm sâu dưới nền đất, với thiên địa lực lượng liên tục bị hút vào khiến nó cực kỳ bền chắc, nàng đưa tay giã mãi mà nó vẫn chưa nhuyễn hết toàn bộ.

Giã thêm một lúc lâu, cho đến khi nó bị giã nhuyễn và hòa mình vào bên trong dòng nước màu nâu đen sền sệt bám dính kia.

“Được rồi”. Đế Nguyên Quân đưa tay lấy dịch sền sệt kia ngắm nghía một lúc rồi nói.

Tiếp theo, hắn đổ bột mịn tinh thạch vào bên trong rồi bắt đầu trộn đều lên. Ngay khi chúng vừa chạm vào nhau thì đã phát ra những thanh âm tách tách nghe rất vui tai, nhưng như thế vẫn chưa hoàn thành mà cần phải khuấy đều khiến hỗn hợp có một màu đen tuyền thì hỗn hợp đó mới bắt đầu hoàn thành.

Và bước cuối cùng, Đế Nguyên Quân đổ tất cả mực vào bên trong hỗn hợp đó rồi đảo mạnh thêm một lần nữa. Nhưng lần này hắn lại bỏ sung thêm hỗn độn chân nguyên rồi bắt đầu khuấy đều lên.

Khuấy như vậy thêm một nén nhang, Đế Nguyên quân thấy hỗn hợp này đã bắt đầu chảy ra thành dòng giống như ban đầu với một màu đen tuyền nhưng khi nhìn kỹ thì thấy nó có một màu ánh kim rất đẹp mắt.

“Đây là?”. Dược Liên Anh kinh ngạc thốt lên.

Nàng cảm nhận được ở bên trong hỗn hợp kia có một thứ năng lượng rất mờ nhạt nhưng lại khiến nàng cảm thấy rất thân thuộc. Đó là thiên địa lực lượng.

“Thiên Địa Chi Mực bản tự chế...”. Đế Nguyên Quân thở nhẹ một hơi rồi nói.

“Sư tỷ, người thử truyền chân nguyên vào bên trong mà xem”.

Dược Liên Anh gật đầu. Nàng từ từ truyền chân nguyên của mình vào bên trong thì đột nhiên nàng giật bắn người lên, ánh mắt nàng trừng lớn và không tin vào mắt mình nữa.

Vừa rồi nàng chỉ truyền nhẹ một chút chân nguyên vào thôi nhưng thiên địa lực lượng xung quanh đã tụ tập lại một cách nhanh chóng và rất nồng đậm. Mặc dù chúng rất hỗn loạn và nàng không thể điều khiển được, nhưng chỉ với chừng đó cũng khiến nàng phải kinh hãi mà thốt ra.

“Không thể nào”.

“Hắc hắc, kinh ngạc lắm phải không”. Nhìn thấy vẻ kinh ngạc đó, Đế Nguyên Quân nở một nụ cười lớn rồi nói. “Ta bắt đầu đây”.

Nói xong, Đế Nguyên Quân nắm lấy cái bút lông rồi nhúng đầu lông vào bên trong, đồng thời ép máu chảy ra từ trên đầu ngón tay rồi bắt đầu trộn đều. Thành linh, màu mực ở bên trong giống như có sinh mệnh vừa thức dậy, nó gồng lên tạo thành từng gợn sóng đỏ ập ra xung quanh, mặc dù yếu ớt nhưng lại cảm nhận được nó rất rõ ràng.

Dược Liên Anh cùng Hồ Ngọc Ánh trông thấy cảnh này mà không rời mắt lấy một lần. Đây là lần đầu tiên cả hai trông thấy một phù sư đang tiến hành từng công đoạn của mình.

Trông thì nó rất dễ dàng nhưng cả hai lại cảm nhận được độ khó của nó đã vượt xa so với suy nghĩ của hai người.

Đầu bút đã ngấm mực đầy đủ ướt, Đế Nguyên Quân vung mạnh tay, mực đen theo đầu bút mà uốn cong rồi nhỏ giọt xuống. Đế Nguyên Quân dầm nhẹ chân khiến tờ giấy bay lơ lửng ở trên không rồi bắt đầu múa từng nét chữ.

“Thiên Linh vì tinh khí trời đất – Địa Lực vì lực lượng thiên địa”.

“Thiên Địa Không Linh Phù – Hiện”.

Nét bút vừa ra, Đế Nguyên Quân bắt đầu niệm một ngôn ngữ cổ xưa, rồi từ trong quả tim dần chạy ra từng ký tự hình thành thành thể bay ra rồi dung nhập vào bên trong tờ giấy.

“Sư tỷ, nhanh truyền thiên địa lực lượng vào bên trong”.

Trông thấy một màn này, cả hai người há hốc mồm nhưng bị tiếng quát của hắn làm cho thức tỉnh.

Cả hai đồng thời gật đầu rồi bắt đầu vận lực, thúc dục thiên địa lực lượng lên đến cực điểm. Hai đại Thiên Địa cảnh điên cuồng thúc dục khả năng của cảnh giới khiến lực lượng xung quanh khu vực có bán kính xung quanh gần một ngàn trượng bị hút đi một cách điên cuồng và đang không ngừng tăng lên.

Đối mặt với lượng lớn lực lượng như này đang đổ dồn vào bên trong tám phù, dưới sự điều khiển của hắn. Hỗn độn chân nguyên bị năng lượng mạnh mẽ dung nhập khiến cho đan điền bị căng ra đến cực điểm, cảm giác giống như sắp nổ vậy.

Cùng với sự hao hụt của chân nguyên và tinh khí, sắc mặt Đế Nguyên Quân dần biến sắc trở nên trắng bệch trông rất khó coi.

“Thành”. Cùng với sự khó chịu đó, Đế Nguyên Quân nghiêng răng rồi quát lớn một tiếng.

Tám phù thành linh cắt đứt liên hệ. Nó giống như có linh tính mà bay thẳng lên cao, thân mang thiên địa lực lượng nên nó như đang cố gắng hòa mình vào thiên địa vậy.

“Trần”.

Không để nó có thời gian bay đi, Đế Nguyên Quân đưa tay lên rồi bắt đầu kết ấn. Thành linh, tờ phù triệt một lần nữa ánh lên tinh quang. Hai đại lực lượng đang cố gắng bài xích lẫn nhau nhưng dưới sự điều khiển của Đế Nguyên Quân. Thiên địa lực lượng này có mạnh đến đâu đi chăng nữa cũng không thoát được sự kiểm soát của hắn.

Cắn xé nhau thêm một lúc, tám phù dường như đã kiệt sức, bị Đế Nguyên Quân mạnh mẽ kéo xuống rồi giữ chặt.

Ngay sau đó, Đế Nguyên Quân lấy thanh kiếm từ trong nhẫn trữ vật rồi ép tám phù vào ngay chính giữa thân kiếm. Vận chân nguyên mạnh mẽ ép mạnh. Cho đến khi toàn bộ chữ ở trên tờ giấy in sâu vào lưỡi kiếm, trong khoảng khắc đó, thanh kiếm đột nhiên ánh lên, cùng với đó là một dòng năng lượng mạnh mẽ đang ẩn sâu ở bên trong đang đợi người vận dụng.

Ps: Sr các đh nhiều... ta hôm nay vừa thi xong môn cuối cùng nên giờ mới ra chương được. Thật sự xin lỗi a.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Gia Là Siêu Cấp Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 127: Được Liên Anh lên đài

Sau thời gian hơn hai ngày để hoàn thiện việc dung nhập phù triệt vào bên trong thanh kiếm, cả ba người dường như bị nó hút hết sức lực đi vậy. Sắc mặt của họ khó coi đến cực điểm, khí lực trên người hao hụt rất nhiều. Thậm chí đan điền cũng bị vắt cạn sạch.

Nhưng cuối cùng cũng đã thành công nên cả ba người cảm thấy dễ thở hơn nhiều, chỉ vì thức dục cho tám phù triệt thôi nhưng đã khiến hai đại Thiên Địa cảnh phải cực khổ đến như vậy rồi.

Việc hao hụt tinh nguyên và chân nguyên quá lớn nên muốn hồi phục lại trạng thái đỉnh phong cũng phải tốn thêm một quãng thời gian nữa. Cho đến khi vòng cuối cùng của tuyển chọn thì mới có thể không phục lại.

Ngồi xếp bằng ở trên nền đất, lấy từ trong nhẫn trữ vật ra từng lọ đan dược, linh dược. Họ liên tục cắn nuốt, mượn nhờ dược lực và linh khí mạnh mẽ ở bên trong để trợ giúp hồi phục.

Mấy ngày sau!

Khi cả ba người đồng thời tỉnh dậy, thời điểm này cũng đúng với ngày tổ chức vòng thi đấu cuối cùng. Mượn một lần vất kiệt đan điền rồi hồi phục lại. Cả ba người cũng thu lại lợi ích không hề ít, việc ngưng tụ chân nguyên càng thêm nồng đậm và đan điền đang ngày một tăng lên.

Đề Nguyên Quân thi lại khác, việc hỗn độn đan điền có thể mở rộng thêm nữa thì đâu chỉ khó gấp mấy lần bình thường, thậm chí cả linh dược cấp cao cũng không thể giúp hấn phá vỡ được tầng bức chướng nữa. Và quan trọng hơn là hiện tại hấn đã đạt tới cảnh giới cao nhất của Ngưng Hái cảnh rồi.

Nếu như cố gắng mở rộng đan điền thì khả năng cao sẽ đột phá lên một cảnh giới, nhưng hiện tại thì chuyện đó không có lợi đối với hấn.

Mục đích của hấn là đi vào bên trong Tiên Luyện Bí Cảnh để tìm cơ duyên đột phá, không phải vì ở bên trong có rất nhiều truyền thừa mà vì ở trong đó có hai thứ mà hấn muốn lấy cho bằng được.

Đó chính là cơ sở để thúc đẩy sức mạnh của hấn lên đến cực điểm, và cũng chính vì để khôi phục lại cánh tay trái nên chuyện này không thể làm khác được.

Nhưng để có thể tiến vào bên trong được thì trước tiên hấn phải đánh bại được những người khác để có thể chen vào được vị trí một trăm người.

Đám đệ tử kia ai ai cũng có cảnh giới Thiên Địa cảnh tầng tám trở lên, cộng với thiên địa lực lượng gia trì thì khoảng cách giữa hấn và những người kia không chỉ là một đại cảnh giới mà là hai đại cảnh giới.

Đó là một chênh lệch cực kỳ lớn, mà hiện tại hấn không thể nào vượt qua được. Chính vì thế nên việc dốc sức để tạo ra tám phù triệt này là có ích nhất.

Còn hai người kia, trong thời gian này. Họ cũng đã rút ra được một vài điểm mấu chốt của bộ kiếm kỹ kia, mặc dù cảnh giới không tăng thêm nhưng trình độ về kiếm pháp đã được tăng lên một cách chóng mặt.

Nhất là kiếm khí của hai người, vừa mạnh mẽ hơn trước nhưng sự uyển chuyển và thành thạo lại tăng lên không ít. Và đối với trình độ cảm ngộ kiếm pháp cũng được gia trì thêm rất nhiều. Chính vì thế mà thời gian này họ đã thúc đẩy kiếm ý đạt đến đại thành có trình độ rất cao, thậm chí sắp phá vỡ bình chấn để đột phá lên đến viên mãn.

Cùng với đó là những bộ kiếm pháp mà hai người trước đây đã tu luyện, kết hợp với kiếm kỹ nên khả năng thi triển cũng tăng lên rất nhiều. Nếu so sánh với họ trước đây thì phải mạnh hơn gấp rưỡi.

Đề Nguyên Quân thức tỉnh trước tiên, ánh mắt nhìn qua hai người đang cố gắng cảm ngộ kiếm khí đến điểm cuối cùng. Cả hai bị một vòng kiếm khí mờ ảo bao bọc xung quanh rất là ôn nhu nhưng ẩn chứa ở bên trong đó là sự cường mãnh, vô cùng bá đạo.

Đối với Được Liên Anh, nàng ta đã cố gắng gia trì kiếm khí của mình, từ ban đầu. Nàng đã tu luyện kiếm khí đến cảnh giới đại thành nhưng bích chương ở phía trước quá lớn nên từ đó không thể tăng thêm nữa.

Nhưng cho đến hiện tại, cái bích chương kia đã bị phá vỡ hoàn toàn, và những dòng kiếm khí mà trong thời gian này nàng ngưng tụ đã dung nhập lại với nhau nên trình độ kiếm khí đã mạnh hơn trước rất nhiều.

Đối với Hồ Ngọc Ánh, thời gian này. Nàng chính là người hưởng lợi lớn nhất. Từ việc nàng đã nhìn thấy được thần thức Đế Nguyên Quân lúc trước để lại và chứng kiến một kiếm kia nên việc tham ngộ của nàng dễ dàng hơn Dục Liên Anh mấy lần.

Mặc dù chỉ mới chạm vào da lông của “Đại Thiên Kiếm” nhưng thực lực của nàng hiện tại đã sánh ngang với Thiên Địa cảnh tầng chín rồi. Việc vượt cấp mà chiến giữa cách thiên kiều đã khó nhưng nàng chỉ cần dựa vào một kiếm này thì có thể chắc chắn không mấy ai có thể chống đỡ được.

Cùng với sự giúp đỡ của Đế Nguyên Quân lúc trước, khả năng thúc động thiên địa lực lượng của nàng đã tăng lên không ít. Cho dù nàng hiện tại có gặp phải Trần Trầm Thiên thì cũng không cần đề ý đến. Bởi vì thực lực nàng đã vượt xa hắn rồi.

Đợi thêm một lúc, Dục Liên Anh không thể cảm ngộ được điểm mấu chốt tiếp theo. Nàng biết được, trong thời gian ngắn như vậy, nàng không thể cảm ngộ thêm được nữa. Thời gian quá ngắn nhưng đó cũng chính thành tựu to lớn của nàng.

Trông thấy Đế Nguyên Quân đang trầm tư nhìn Hồ Ngọc Ánh bé quan, Dục Liên Anh hiểu ý nên nhẹ nhàng tiến lại gần hắn rồi cùng nhau quan sát.

Lúc này!

Trên người Hồ Ngọc Ánh toát ra những tràng kiếm khí cương mãnh cực kỳ bá đạo, mặc dù không bằng một kiếm trước kia nhưng cũng đã chạm được về bên ngoài của nó rồi.

Chứng này cũng đã đủ để đối phó với những tên kia rồi.

Thình lình, Hồ Ngọc Ánh sắc mặt hồng hào đột nhiên trở nên trắng bệch. Trong thời điểm cảm ngộ cuối cùng, một kiếm mà nàng đã tung ra chỉ có thể phát huy được một phần cực kỳ nhỏ, khoảng chừng một phần vạn của nó. Và giờ nàng đã quá tham lam và muốn đột phá hơn nữa.

Nhưng bị kiếm chiêu cản trở quá mạnh nên nàng bị ép buộc thức tỉnh.

Phốc!

Hồ Ngọc Ánh phun ra một ngụm máu tươi rồi thốt lên. “Thiếu một chút thôi mà”.

“Uy... ngươi hấp tấp làm cái gì?”. Thấy đáng về Hồ Ngọc Ánh, Đế Nguyên Quân lên tiếng. “Ngươi có phải tiểu gia ta đâu mà thời gian ngắn như vậy mà đòi cảm ngộ được”.

“Hi... Sư đệ, ta bị như thế này rồi mà ngươi còn chọc ta như vậy sao?”. Hồ Ngọc Ánh lau đi vệt máu ở trên miệng rồi cười nói. “Chẳng qua là do ta tham một chút thôi”.

"..."

“Được rồi”. Thấy hai người tranh cãi, Dục Liên Anh cắt ngang.

“Cũng sắp đến trận thi đấu cuối cùng rồi”.

“Ta nên đi thôi”.

Ở trên đấu trường!

Hơn tám trăm đệ tử đã tụ tập rất đông đủ, trên gương mặt của mỗi người ai cũng hiện lên vẻ lo lắng. Bởi vì những người đã đạt đến vòng này rồi thì ai cũng là thiên kiều, thực lực mỗi người ai cũng mạnh mẽ và chênh lệch nhau rất ít.

Ẩn sâu ở bên trong đám đệ tử, có một nhóm người có thực lực được xem là mạnh nhất. Đó chính là những người được xếp hạng trong một trăm người đứng đầu nội môn. Và khoảng cách của hạng nhất cùng với hạng một trăm cách nhau rất lớn, một người như vậy có thực lực sánh ngang được với ba người cùng cảnh giới cộng lại.

Đế Nguyên Quân lần sâu vào bên trong đám đệ tử, ánh mắt hắn liếc nhìn xung quanh rồi bắt đầu tra xét những người mà hắn xem là có uy hiếp nhất đối với hắn.

Quét qua hết toàn bộ, Đế Nguyên Quân đã nhận định được trong số những người này có ít nhất cũng phải hơn hai trăm người có thể uy hiếp vị trí của hắn và những người khác thì có tỉ lệ thấp hơn. Nhưng Đế Nguyên Quân cũng không vì thế mà xem thường họ. Thân là đệ tử nội môn nên ai ai cũng có thực lực cực kỳ mạnh mẽ và mỗi cảnh giới đều được tôi luyện nồng đậm hết mức và ngoài ra, họ còn có ít nhất một bí bảo phòng thân, thậm chí nó có thể giúp họ giải vây trong những khoảng khắc khó khăn nhất.

Thời gian cứ thế trôi qua và thời điểm cuối cùng cũng đến!

Ở trên cao!

Hoàn Hào Trương Nam trưởng lão đang dần dần đi về phía trước, ánh mắt của lão lướt nhìn đám đệ tử rồi âm thầm gật đầu một cái.

“Thời giờ đã đến”.

“Vòng cuối cùng chính thức bắt đầu”.

Hoành Trường Nam trường lão vừa nói, cánh tay vừa xoay chuyển nhẹ. Ở trên không trung, từng con số đang bay nhảy không ngừng, đó cũng chính là số thứ tự của những người ở bên dưới.

Chúng bay nhảy cho đến khi trường lão điểm nhẹ một cái rồi tìm ra hai con số đầu tiên.

“Số bốn một đôi hai trăm bảy lăm”.

Lời nói lão già vang vọng xuống bên dưới đám thẳng vào tai mỗi người, cùng với đó là hai con số trước ngực của đệ tử sáng lên.

Lượt thi đấu đầu tiên, Dược Liên Anh chính là người bị bốc trúng. Nàng không chần chừ mà trực tiếp nhảy lên trên đấu trường, tay nắm chặt trường kiếm mà đứng, thân ảnh mỹ miều với vóc dáng đẹp đẽ, mái tóc dài suôn mượt đang tung bay trong gió giống như nữ kiếm tiên phong trần tuyệt thế.

Đối đầu với nàng, đó chính là một nam tử cao ráo trông rất dễ nhìn với làn da trắng sáng và ngũ quan cực kỳ tinh xảo. Nam tử tên Nhậm Nhân Thành, hần có tuổi khoảng chừng hai mươi tuổi, cảnh giới đạt đến Thiên Địa cảnh tầng chín đỉnh phong.

Đối đầu với nàng, Nhậm Nhân Thành trên gương mặt nở một nụ cười nhẹ nói. “Liên Anh sư muội, hãy nhận thua đi, ta không muốn làm tổn thương người”.

Lời nói vừa dứt, Dược Liên Anh chỉ nhẹ nhàng cười rồi trả lời một tiếng. “Đa tạ sư huynh đã quan tâm, nhưng ta thật sự xin lỗi”.

“Bắt đầu đi”.

Lời nói của nàng vừa dứt, khí tức trên người nàng đột nhiên tăng mạnh. Điều này khiến Nhậm Nhân Thành cảm thấy có chút áp bức nhưng rất nhanh đã bình tĩnh trở lại.

Nắm chặt trường thương ở trong tay. Nhậm Nhân Thành trực tiếp lao lên, hần hướng tay đâm mạnh trường thương về phía trước. Mũi thương sắc nhọn như muốn đâm xuyên qua tất cả mọi thứ, cùng với đó là lượng thương khí đại thành mạnh mẽ tuôn ra.

Đối mặt với một kích mạnh mẽ như vậy nhưng Dược Liên Anh thần sắc vẫn bình tĩnh như thường, ánh mắt sắc bén của nàng nhìn mũi thương đang lao đến rồi hít mạnh một hơi.

“Ngươi bại”.

Khóe miệng xinh đẹp của nàng đột nhiên cau lên, lời nói tưởng chừng như nhẹ nhàng của nàng nhưng lại khiến toàn trường phải rung mình.

Kiểm chưa tung ra đã có thể xác định được thắng thua rồi. Trong lúc những người đang chuẩn bị cười nhạo. Thí đứng vào lúc này.

Dược Liên Anh rút kiếm rồi vùng mạnh chém về phía trước, kiếm khí mạnh mẽ khác biệt lao lên, đối với thương khí mà cắt giống như bùn. Điều này khiến toàn trường phải kinh hãi, toàn thân bị một luồng khí lạnh chạy dọc sống lưng.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Gia Là Siêu Cấp Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 128: Hồ Ngọc Ánh kịch chiến

Một kiếm qua đi, thương ý của Nhậm Nhân Thành bị phát nát hoàn toàn, mũi kiếm không biết từ lúc nào đã kề sát cổ hần, nếu như Dược Liên Anh chém mạnh hơn một chút nữa thì khả năng cao là cái đầu của hần đã bị lấy xuống rồi.

“Đa tạ sư muội đã nương tay”. Nhậm Nhân Thành mặc dù bại nhưng trên sắc mặt của hần lại không có một chút nuối tiếc nào, mà trái lại lại nở một nụ cười tươi nói. “Không ngờ trong thời gian ngắn như vậy mà ngươi đã tiến bộ đến nhường này”.

“Người làm sư huynh như ta cũng phải kính phục”.

Trước lời nói chính trực này của Nhậm Nhân Thành, Dược Liên Anh không lấy làm kiêu mà khen người lại. “Thương ý của sư huynh rất mạnh, nhưng ta vẫn may mắn hơn, trong thời gian này gặp được kỳ ngộ nên đạt được một chút thành tựu”.

“Sư huynh chỉ cần cố gắng thêm một chút thì trận chiến của ta đã không kết thúc nhanh như vậy”.

“Sư muội khiêm nhường rồi”. Nhậm Nhân Thành đưa tay lên đáp lễ một cái rồi quay người đi xuống đấu trường.

Cùng lúc đó, Hoành Trường Nam trưởng lão lớn tiếng quát. “Trận đầu tiên, Dược Liên Anh thắng”.

Đám đông phía bên dưới vì trận chiến này mà đã có một ánh mắt rất khác nhìn nàng. Một kiếm bại người cùng cảnh giới, có đẳng cấp thương khí mạnh mẽ vô cùng.

Nhưng họ bàn tán chưa được bao lâu thì trưởng lão ở trên cao đã tìm được hai số tiếp theo sẽ đi lên.

Trận chiến cân tài cân sức của những đệ tử khác cứ vẫn tiếp tục cho đến khi số lượng những người còn lại đã không còn nhiều nữa, thì đúng lúc này, trưởng lão đã tiếp tục hô lớn hai số tiếp theo.

Và một trong số đó lại chính là Hồ Ngọc Ánh, và một người còn lại cũng chính là một nữ đệ tử khác, có thực lực mạnh mẽ hơn nàng hai tiểu cảnh giới.

Đứng đối mặt nhau ở trên lôi đài, ánh mắt tự tin của Hồ Ngọc Ánh khiến nữ đệ tử kia cũng phải kinh ngạc, bởi vì khí chất của nàng đã thay đổi một cách chóng mặt chỉ trong vòng một thời gian ngắn, giống như nàng vừa thoát thai hoán cốt vậy.

Mặc dù cảnh giới đã được gia cố nhưng không ngờ nàng vẫn trụ lại được cho đến vòng này.

Điều này cũng chứng tỏ thực lực của nàng đã mạnh mẽ hơn trước rất nhiều lần và chuyện này cũng khiến không ít đệ tử bị loại bỏ và tay chân của Trần Trầm Nghiêm đề ý đến.

“Sur tỷ, xin chỉ giáo”. Dược Liên Anh tay nắm chặt trường kiếm đưa ra trước rồi nhẹ giọng nói.

“Sur muội, xin chỉ giáo”. Đáp lại, Diệp Li nhẹ nhàng đáp lại.

Nói xong, cả hai người đồng thời rút kiếm, hướng mũi kiếm chỉ về phía trước. Ánh mắt của cả hai người dần dần ánh lên chiến ý ngút trời, mặc dù cảnh giới cách biệt nhưng Diệp Li không có một phút giây lơ là nào cả, còn Hồ Ngọc Ánh thì càng cẩn thận hơn.

Ánh mắt nàng đảo qua đảo lại một cách liên tục nhằm tìm ra những yếu điểm trên người Diệp Li. Nhưng kiếm đạo của nàng ta cũng không phải dạng tầm thường nên trong thời gian ngắn nàng vẫn không tìm ra được yếu điểm nào cả.

“Bắt đầu đi”.

Ngay sau tiếng quát lớn của trưởng lão.

Cả hai người đồng thời lao lên, lưỡi kiếm sắc bén ánh lên rồi chém mạnh về phía trước.

Keng keng!

Thanh âm lưỡi kiếm sắc bén va chạm và thanh âm kiếm khí đang trùng kích nhau không ngừng phát ra.

Một kiếm đầu tiên qua đi nhưng cả hai vẫn không có một ai chịu thua thiệt, một kiếm này hòa.

Điều này khiến Diệp Li kinh ngạc không thôi, nàng không ngờ được chỉ trong nửa năm ngắn ngủi, Hồ Ngọc Ánh dường như đã lột xác thành một con người khác vậy.

Từ kiếm chiêu cho đến kiếm khí đã mạnh mẽ hơn rất nhiều. Lúc trước nàng đã từng nhìn Hồ Ngọc Ánh chỉ với nửa con mắt và có chút khinh thường nàng do chỉ mãi biết lo sợ, không xứng đánh với danh hiệu kiếm tu. Nhưng lúc này thì lại khác, Diệp Li đã thay đổi cách nhìn của mình.

Nàng cảm nhận được một kiếm vừa rồi không phải kiếm bình thường, mặc dù chiêu thức rất đơn giản, chỉ vung ra để chống đỡ thôi nhưng uy lực của nó đã có thể sánh ngang với nàng rồi.

Kiếm khí đã vượt qua ranh giới thua kém của cảnh giới, điều này chứng minh khả năng kiếm đạo của Hồ Ngọc Ánh đã vượt qua nàng.

Nhưng điều đó cũng không khiến Diệp Li dao động, tâm cảnh của nàng đã được tôi luyện thông qua rất nhiều trận chiến, nàng đã từng thua kém rất nhiều, chịu nhiều sự ủy khuất nhưng vẫn vùng lên một cách mạnh mẽ cho đến hiện tại.

Nên việc bị người khác vượt mặt đối với nàng là chuyện rất bình thường.

Gạt bỏ đi những suy nghĩ ở trong đầu, Diệp Li không nhân nhượng nữa mà lao lên, lưỡi kiếm hướng ra ngoài vung mạnh một cái. Một dòng kiếm khí mãnh liệt kết hợp với lưỡi kiếm ánh lên chém về phía trước.

Nhận thấy một kiếm này mạnh mẽ hơn trước rất nhiều, nhưng Hồ Ngọc Ánh vẫn không có một chút giao động. Nàng thúc dục kiếm khí của mình mạnh mẽ hơn, nàng không chủ động lao lên đối kháng nữa mà lựa chọn việc thủ thế.

Hai tay nắm chặt chuôi kiếm hướng lưỡi kiếm ra phía trước. Đợi kiếm chiêu gần đến thì mới có hành động.

Bành bành!

Thanh âm va chạm mạnh một lần nữa vang lên.

Nhưng khác với trước, một kiếm này. Hồ Ngọc Ánh đã bị đẩy lùi, nàng trượt dài một đường để lại hai dấu chân trên nền đất.

Mặc dù thua thế ở một kiếm này nhưng nội tâm nàng vẫn rất kiên định. Biết đối thủ mạnh mẽ hơn nhưng chùng đó cũng không khiến nàng phải sợ hãi, bởi vì nàng đã nhìn thấy được người tu kiếm mạnh mẽ như thế nào.

Địa cấp hạ phẩm kiếm pháp, Liên Hoa Kiếm!

Hồ Ngọc Ánh trực tiếp tung ra kiếm chiêu của mình, bao bọc xung quanh người là một tầng mỏng kiếm khí ngưng tụ thành hình bông sen chín cánh mờ ảo cùng với đó là uy lực mạnh mẽ toát ra.

Diệp Li từ tư thế tấn công nay cảm nhận được uy hiếp nên chủ động lùi lại.

Nhưng Hồ Ngọc Ánh đã có chuẩn bị từ trước, hai chân dẫm mạnh xuống nền đất rồi lao lên, cánh tay vung mạnh trường kiếm về phía trước.

Cảm nhận được nguy hiểm đang tới rất gần, Diệp Li đáp lại. Nàng cũng trực tiếp tung ra đại chiêu của mình.

Địa cấp trung phẩm kiếm pháp, Phá Liệt Kiếm!

Lưỡi kiếm uyển chuyển tung ra, Diệp Li trực tiếp hướng lưỡi kiếm đối đầu một cách trực diện. Mặc dù kiếm pháp của nàng vượt xa Hồ Ngọc Ánh về một cấp bậc nhưng dưới kiếm khí gia trì thì nó đã có uy lực mạnh không kém gì nhau.

Rầm!

Một vụ nổ lớn từ trung tâm hai người vang lên, cùng với đó là nền đất ở bên dưới cũng bị cự lực và sóng xung kích bốc ra khiến mặt đất bị lồm xồm.

Bụi đất bốc lên một cột cao che phủ cả hai người.

Nhưng ngay sau đó, bóng dáng hai người bị phản chấn trượt dài trên nền đất. Một kiếm vừa rồi tiếp tục ngang bằng với nhau. Nhưng lần này đã khác.

Trên khoe miệng Hồ Ngọc Ánh đã bắt đầu rỉ xuống một ít máu tươi. Nhưng đối diện, Diệp Li có vẻ bị nặng hơn một chút, trông sắc mặt nàng vẫn như thường nhưng khoe miệng đã chảy xuống một dòng máu tươi tanh nồng.

Điều này khẳng định, một kiếm vừa rồi, Diệp Li là người chịu thương tổn nhiều hơn.

Mặc dù đã thúc dục chân nguyên mạnh mẽ hơn, và kiếm pháp cũng có cấp bậc mạnh hơn nhưng việc thua kém về kiếm khí khiến uy lực của nàng yếu hơn trông thấy.

Thắng một kiếm nhưng Hồ Ngọc Ánh vẫn không lấy đó làm niềm vui, sắc mặt bình tĩnh của nàng một lần nữa hiện lên, ánh mắt chùng chọc nhìn chăm chăm Diệp Li.

Ngay khi nhìn thấy cơ hội, Hồ Ngọc Ánh hai chân phát lực, tiếp tục bay đi. Lần này nàng không trực tiếp tung ra đại chiêu nữa mà nàng muốn kiểm nghiệm kiếm khí mà nàng đã tu luyện được trong thời gian này.

Được kiếm khí mạnh mẽ gia trì, lưỡi kiếm giống như được bọc thêm một tầng sắc bén ở bên ngoài và khí tức điên cuồng xoay chuyển của Hồ Ngọc Ánh.

Nàng điên cuồng lao lên, trường kiếm ở trong tay mạnh mẽ chém ra. Với tốc độ nhanh nhạy của mình, chỉ trong nháy mắt, nàng đã tung ra được hơn mười kiếm.

Đối diện với khí thế áp bức, Diệp Li cũng không hề kém cạnh, mặc dù đang cố gắng phòng ngự nhưng vẫn trong một tích tắc, nàng đã nhìn ra điểm yếu của Hồ Ngọc Ánh nên chủ động tấn công ngược trở lại.

Cả hai giống như người với bóng đánh nhau không ngừng nghỉ vậy, kẻ công người thủ thay phiên nhau.

Thời gian nhanh chóng trôi qua, chẳng mấy chốc mà cả hai người đã đánh ra hơn hai trăm chiêu mà không phân ra thắng bại. Kiếm khí va chạm vào nhau mãnh liệt đang nổ bắn ra ngoài giống như những tầng phong bạo sắc bén lan tỏa khắp đấu trường.

Trải qua chùng đó thời gian, trên người của cả hai đã bắt đầu xuất hiện những vết kiếm cắt sâu vào da thịt, thương tích đầy mình, máu tươi đang không ngừng chảy ra.

Nhưng cả hai vẫn không có dấu hiệu dừng lại. Một trận chiến quá cân tài, cân sức. Mặc dù Diệp Li đã không tung ra toàn lực nhưng nàng cũng phải âm thầm đồng ý rằng, nếu như nàng không dốc hết sức thì trận chiến này người thua sẽ chính là nàng.

Một trận chiến mà ai ai cũng cho rằng Diệp Li sẽ dễ dàng chiến thắng nhưng không ngờ được rằng, Hồ Ngọc Ánh nay đã mạnh mẽ đến mức này.

“Kết thúc thôi”.

Ngay sau một kiếm va chạm, Diệp Li mạnh mẽ đá bay Hồ Ngọc Ánh ra xa rồi quất lớn, khí tức Thiên Địa cảnh tầng chín điên cuồng xoay chuyển, kiếm khí mạnh bạo đang không ngừng tăng lên. Ẩn sâu ở bên trong ánh mắt nàng, một màn kiên định và chắc chắn hiện lên.

Địa cấp đỉnh phong kiếm pháp, Tuyệt Kiếm Thức!

Diệp Li mạnh mẽ tung ra đại kiếm chiêu, ngay khi vừa mới thúc dục thôi nhưng cũng khiến toàn bộ đấu trường phải chịu ảnh hưởng, uy lực mà công pháp này toát ra là cực kỳ mạnh mẽ, vừa vô tình vừa sắc bén, nó truyền đến một cảm giác như có thể chém đứt tất cả mọi thứ vậy.

Đáp lại một kiếm mạnh mẽ này, Hồ Ngọc Ánh cũng không thua kém là bao.

Chân nguyên trong người nàng luân chuyển một cách điên cuồng, khí tức mạnh mẽ bạo tăng lên gấp hai lần. Kiếm khí đại thành chuẩn bị đột phá đạt tới viên mãn cảnh giới bốc lên khiến toàn trường cảm thấy sống lưng lạnh ngắt.

Địa cấp trung phẩm kiếm pháp, Liệt Thiên Kiếm!

Tung ra kiếm chiêu mạnh nhất mà nàng đã tu luyện thành, mặc dù cảnh giới của nó quá chênh lệch nhưng không vì thế mà khinh thường nó được.

Hai đại kiếm chiêu được thúc dục lên đến đỉnh điểm thì đúng lúc này. Cả hai người đồng loạt lao lên, ánh mắt kiên định của họ ghìm chặt đối phương, ngay khi tiến lại gần. Họ đồng thời vùng mạnh lưỡi kiếm chém về phía trước.

Rầm Rầm!

Chỉ trong tích tắc, toàn bộ đấu trường bị rung chuyển một cách kịch liệt, bị vụ nổ lớn làm cho rung chuyển và từng dòng kiếm khí bạo tán đánh ra. Mặt đất lại thêm một lần nữa bị làm cho lõm sâu xuống phía bên dưới.

Bụi đất thì bốc cao lên đến gần mười trượng và bao phủ lấy một khu vực rộng che cả hai người vào bên trong.

Dần dần, lớp bụi đất dần dần tán đi, ánh mắt họ nhìn chăm chăm chờ đợi, kết quả của trận kịch chiến vừa rồi. Ai ai cũng nhìn vào đó mà mong đợi kết quả.

- - -

Ps: Tắt chắc chắn bạo chương nha các bạn đọc. Ta nghĩ là thời gian này ta tích ít nhất cũng được trên 15c nhưng ai ngờ. Sáng đi bán hàng, trưa thì nấu ăn, chiều thì soạn tới tới, tối khuya thì tranh thủ viết truyện nhưng mà thời gian không cho phép nên hiện tại ta chỉ viết được 134 chương, quá thấp so với mong đợi của ta. Thật xin lỗi bạn đọc nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Gia Là Siêu Cấp Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 129: Đế Nguyên Quân Lên Đài

Lớp bụi đất dần dần tán xuống, ở bên trong, bóng dáng hai người dần dần hiện ra. Một người mang theo nội thương tương đối nặng, sắc mặt trắng bệch đang không ngừng ho khan. Mỗi một lần như vậy lại đẩy ra không ít máu tươi chảy dọc xuống.

Còn người còn lại thì khuy ở trên nền đất, sắc mặt trông cực kỳ khó coi, mặc dù đã mất đi khả năng chiến đấu nhưng trường kiếm vẫn còn nằm ở trong tay và chống đỡ lấy cơ thể.

“Trận chiến kết thúc, Diệp Li thắng”. Hoành Trường Nam trưởng lão lớn tiếng nói.

“Trường lão”. Đột nhiên, Diệp Li hai tay chấp ở phía trước rồi lên tiếng.

“Có chuyện gì sao?”.

“Kết quả là ta thua mới đúng”. Diệp Li nói với giọng điệu chắc chắn.

“Tại sao ngươi lại nói như vậy?”. Hoành Trường Nam trưởng lão hỏi ngược lại. “Trong chiến đấu ai mà có thể nói trước được điều gì, ra tay nhưng lúc cuối lại thu lại, như vậy có khác gì nộp mạng cho kẻ địch”.

“Vậy ý của ngươi là gì?”.

“Trường lão”. Diệp Li nghe thấy nhưng vẫn quả quyết với suy nghĩ của mình. “Đệ tử mặc dù có cảnh giới cao hơn Ngọc Ánh sư muội và thời gian trước đã vượt xa muội ấy rất nhiều”.

“Nhưng chỉ trong thời gian chưa đến một năm mà muội ấy đã mạnh mẽ đến như vậy rồi”.

“Và lúc cuối, muội ấy tung ra kiếm chiêu kia đã có thể lấy mạng của đệ tử, nếu như không phải là tỷ muội đồng môn thì chắc chắn muội ấy sẽ không nương tay”.

“Thiên phú của Ngọc Ánh gần đây đã bộc phát ra, đệ tử chắc trưởng lão cũng đã nhìn thấy”.

“Nên kết quả này không xứng đáng với sư muội”.

“Mong trưởng lão thành toàn”.

Trước những lời nói thành tâm của Diệp Li, Hoàng Trường Nam trưởng lão cũng có suy nghĩ lại, một phần là vì một kiếm lúc trước của nàng đánh ra là đã có thể giết chết được đối phương rồi. Và trước mắt là một nữ đệ tử cứng đầu, rất có chính kiến như Diệp Li. Thì kết quả này chắc chắn nàng ta sẽ không đồng ý.

“Được rồi, trận này Hồ Ngọc Ánh thắng”. Suy nghĩ một lúc, Hoàng Trường Nam trưởng lão lớn tiếng quát.

Nghe thấy kết quả này, Diệp Li nở một nụ cười tươi, mặc dù thua nhưng nàng đã tâm phục khẩu phục. Nhìn Ngọc Ánh một lúc, nàng không chần chừ tiến lại gần. Lấy ra một viên đường thương đan cho Ngọc Ánh ăn vào rồi đi xuống phía bên dưới.

Trước hành động này, Đế Nguyên Quân cũng phải gật đầu khen ngợi, trong thế giới tu luyện đầy mưu mô, nguy hiểm này vẫn còn người có tính cách cương trực, thẳng thắn như vậy. Tương lai, nàng ta nếu như không gặp chuyện gì thì chắc chắn sẽ trở thành một siêu cấp cường giả được người đời ca tụng.

Trận chiến qua đi được một lúc, lôi đài ở phía trên cùng đã được sửa chữa lại như ban đầu, và những trận chiến tiếp theo sẽ diễn ra.

Hai canh giờ qua đi, Đế Nguyên Quân đứng đợi đến trận chiến của mình đã một thời gian dài nhưng vẫn chưa đến lượt. Nhưng trong khoảng thời gian này, hắn đã nhìn thấy được có rất nhiều người có thực lực cực kỳ mạnh mẽ.

Chờ đợi thêm một lúc, Hoàng Trường Nam trưởng lão lớn tiếng đọc.

“Trận chiến tiếp theo, số bảy trăm linh sáu đối bốn trăm ba mươi hai”.

Ngay sau đó, tấm kim bài ở trên ngực Đế Nguyên Quân sáng lên, đại biểu cho trận chiến này đã đến lượt hắn phải lên đài.

“Sư đệ”. Đứng ở bên cạnh, Dược Liên Anh lo lắng nhìn qua.

“Sư tỷ nguoi yên tâm”. Đế Nguyên Quân gật đầu chắc chắn rồi nói.

Nói xong, hắn từ từ bước chân đi lên đấu trường.

Trước mắt hắn, một nam tử có tuổi tác khoảng chừng hai mươi tuổi, thực lực là Thiên Địa cảnh tầng chín. Trên tay nam tử nắm chặt một thanh trường trượng với những hoa văn chạm khắc hình rồng uốn lượn theo từ phía dưới lưỡi thương trở xuống. Trông rất đẹp mắt.

Và trên người nam tử kia còn toát ra một khí tức cực kỳ mạnh mẽ và thương khí bạo liệt bao bọc xung quanh cơ thể.

Đối mặt với người này, Đế Nguyên Quân vẫn giữ được đáng vẻ tự tin của mình. Mặc dù thua kém cả một đại cảnh giới nhưng trông hắn không có một chút lo lắng gì cả.

“Ngưng Hải cảnh tầng chín đỉnh phong?”.

“Không thể nào?”.

“Tại sao người có cảnh giới thấp như này lại có thể vượt qua được”.

“...”.

Ở phía bên dưới đấu trường, hàng ngàn đệ tử đứng quan chiến nhận thấy cảnh giới Đế Nguyên Quân nên bắt đầu lớn tiếng bàn tán. Ở đây có rất nhiều người chưa được nhìn thấy thực lực của hắn nên mới nhìn với một ánh mắt như vậy.

Nhưng những lời bàn tán đó vẫn không thể nào lay động được hắn, Đối mặt với người vượt xa mình mà vẫn ung dung đến vậy.

“Sư đệ, mặc dù nguoi cùng cảnh giới vô địch nhưng hiện tại hai ta quá cách biệt nên hãy đầu hàng đi”. Đỗ Hoàng Nam lên tiếng.

“Đa tạ sư huynh đã nghĩ cho ta, nhưng trận chiến này ta không thể từ bỏ được”. Đáp lại, Đế Nguyên Quân nở một nụ cười nhẹ rồi nói.

Vóc dáng nhỏ bé nắm trong tay thanh trường kiếm dài, khí tức trên người ôn nhu đến cực điểm, phong thái đạo mạo tự tin như một bậc cường giả đỉnh

cấp.

“Vây, ta phải đắc tội rồi”. Đỗ Hoàng Nam thở nhẹ một hơi rồi lớn tiếng.

Nói xong, Đỗ Hoàng Nam thúc dục chân nguyên rồi lao lên, trường thương mạnh mẽ đánh về phía trước.

Đáp lại, Đế Nguyên Quân cũng không hề thua kém, hấn điên cuồng thúc dục chân nguyên cùng huyết hải lên đến cực điểm mà lao lên. Trường kiếm trong tay mạnh mẽ chém mạnh xuống.

Hỗn độn chân nguyên mạnh mẽ gấp mấy lần so với chân nguyên bình thường, kết hợp với huyết hải mãnh liệt. Đế Nguyên Quân có thể tự tin vượt cấp mà chiến.

Lưỡi kiếm cùng trường thương mạnh mẽ va chạm, Đỗ Hoàng Nam tin rằng, hấn chỉ cần tung ra năm phẩm thực lực đã có thể đánh bại Đế Nguyên Quân một cách dễ dàng rồi.

Nhưng một thương qua đi, kết quả lại không được như hấn mong đợi. Ngay khi trường thương va chạm, Đỗ Hoàng Nam mới cảm nhận được, một thương hấn đánh ra giống như đánh vào một tảng đá lớn vậy.

“...”

Thấy Đỗ Hoàng Nam hơi chần chừ một lúc, Đế Nguyên Quân chớp lấy cơ hội, hấn tung ra một cước cực mạnh về phía trước.

Đợi đến khi Đỗ Hoàng Nam nhận biết được sự nguy hiểm thì mới phản ứng lại, hấn nhanh chóng thu thương về rồi hướng ra trước chống đỡ.

Nhưng một cước này của Đế Nguyên Quân đâu phải bình thường, dưới sự gia trì của huyết hải khiến uy lực được tăng lên gấp nhiều lần.

Oanh!

Đỗ Hoàng Nam mặc dù đã đưa thương ra chống đỡ nhưng uy lực một cước này quá mạnh, cơ thể hấn giống như bị một con trâu lớn đụng trúng mà bay ra xa gần mười mét.

Trượt dài trên nền đất cho đến khi ổn định lại, Đỗ Hoàng Nam cảm giác trong lòng bàn tay đang truyền đến những cơn đau nhức kịch liệt.

“Sư đệ, ngươi là thể tu nữa hay sao?”. Đỗ Hoàng Nam thu thương, ánh mắt kinh ngạc nhìn Đế Nguyên Quân nói.

“Cũng coi như là thể dĩ”.

“Thể tu quả thật rất đặc biệt nhưng, đối với ta thì nó quá bình thường”. Thấy Đế Nguyên Quân không phải đối, Đỗ Hoàng Nam cười nhẹ một cái rồi chắc chắn nói ra.

Hấn vừa nói xong, toàn thân phát lực. Đỗ Hoàng Nam nắm chặt trường thương lao lên.

Địa cấp trung phẩm thương pháp, Văn Tâm Thương!

Tung ra thương pháp của mình, Đỗ Hoàng Nam áp sát nhanh chóng rồi đâm mạnh trường thương về phía trước hướng chính giữa lồng ngực Đế Nguyên Quân. Mũi thương sắc nhọn lao nhanh giống như mũi tên vừa được bắn ra, ẩn chứa sát cơ cực kỳ to lớn.

Ngay khi mũi thương áp sát lại, Đế Nguyên Quân dấn nhẹ chân rồi lùi ra sau.

Địa cấp trung phẩm thương pháp, Càn Thương!

Đỗ Hoàng Nam tiếp tục thúc dục chân nguyên rồi mạnh mẽ tung thương, với ưu thế chiều dài của mình. Hấn chuyển hai tay xuống nắm chặt điểm cuối cùng của cán thương rồi vùng mạnh về phía trước tạo thành một vòng cung trăm tám mươi độ.

Trường thương cực tốc càn quét về phía trước, nó nhanh, mạnh tới mức khiến Đế Nguyên Quân cảm nhận được một làn gió mang theo sát thương đang lao đến.

Không chần chừ, Đế Nguyên Quân giảm mạnh chân nhảy lên. Đạp không lao về phía trước, Đế Nguyên Quân tiếp cận rồi vùng một kiếm chém xuống.

Đỗ Hoàng Nam không hổ là người có khả năng đạt tới trình độ của một trăm người mạnh nhất của nội môn nên thực lực của hấn đã cực kỳ mạnh mẽ và nhất là phản xạ kinh người.

Thương pháp vừa quét xong, Đỗ Hoàng Nam nhanh chóng thu thương về rồi đưa ra chống đỡ. Ngay sau khi ngăn lại được, hấn nhanh chóng phản công lại. Một chân đá mạnh lên cao, với chân nguyên nồng đậm của mình, một cước này chỉ ít cũng sáng ngang được với một kích toàn lực của Thiên Địa cảnh tầng năm rồi.

Cảm nhận có một làn gió mạnh từ bên dưới thổi đến, Đế Nguyên Quân đáp lại. Một cước đối một cước.

Vì không có vị trí trụ vững như dưới mặt đất, Đế Nguyên Quân bị một cước đá văng lên cao. Còn Đỗ Hoàng Nam thì đỡ hơn một chút. Mặc dù có lợi thế hơn nhưng hắn vẫn không chịu được uy lực của đối phương mà bị đẩy lùi ra sau hơn mười bước mới có thể ổn định lại được.

Từ dưới chân Đỗ Hoàng Nam truyền đến một cảm giác đau nhức đến kịch liệt, nó giống như hắn vừa đá vào một tấm sắt lớn.

Địa cấp trung phẩm kiếm pháp, Từ Tịch Kiếm Pháp, Vô Phong!

Đạp không lao tới, Đế Nguyên Quân tung ra kiếm chiêu của mình. Dưới sự kết hợp giữa chân nguyên và huyết hải chính xác tới từng điểm khiến một kiếm này đã mạnh ngang so với một bộ kiếm pháp thượng phẩm rồi.

Lưỡi kiếm sắc bén cắt vào trong không khí, cảm giác giống như thanh sắt trước mặt cũng không khác đang chém bùn là bao, tình diệu đến mức mà kiếm chiêu này đánh ra giống như không.

Nhưng Đỗ Hoàng Nam đâu giám kinh thường.

Địa cấp trung phẩm thương pháp, Khốn Thương!

Để có thể chắc chắn, hắn một lần nữa tung ra thương pháp của mình. Trực tiếp đâm thương lên cao hướng lưỡi kiếm mà đánh.

Nhưng Đế Nguyên Quân đâu phải người luyện kiếm bình thường, chỉ trong tích tắc. Hắn cảm nhận được đối phương đang chuẩn bị tung chiêu liên chuyển hướng tấn công.

Kết hợp với tốc độ cực nhanh của mình, hắn nhanh chóng nhảy lên rồi tiếp cận ở phía sau.

Mặc dù di chuyển với cường độ nhanh như vậy nhưng kiếm chiêu vẫn không bị ảnh hưởng gì, vẫn giữ được uy lực vốn có của mình.

Đỗ Hoàng Nam kinh hãi không thôi, trước mắt hắn. Thân ảnh Đế Nguyên Quân chỉ lóe lên một cái rồi biến mất và chỉ để lại một tàn ảnh mờ ảo đang đánh xuống. Hắn chỉ có thể đâm thương về phía trước, nhưng khi đâm xuyên qua tàn ảnh mới nhận ra được nguy hiểm từ sau lưng truyền lại.

Không kịp thu thương trở lại, Đỗ Hoàng Nam cắn răng, hắn điên cuồng thúc dục chân nguyên trong cơ thể lên đến đỉnh điểm rồi ngưng tụ thành một vòng bảo vệ ở xung quanh cơ thể để đón lấy một kiếm này.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Gia Là Siêu Cấp Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 130: Đặt Cước Một Kiếm

Rầm!

Mũi kiếm sắc bén đâm xuyên qua lớp lá chắn chân nguyên tạo thành một tiếng nổ lớn. Cùng với đó, Đỗ Hoàng Nam bị dư chấn này đánh văng ra xa, đứng ngay trung tâm vụ nổ. Hắn chịu thêm một lượng sát thương do bị chân nguyên cản trở nên khóe miệng phun ra thêm một ngụm máu tươi.

Trượt dài một đường trên nền đất. Đỗ Hoàng Nam không thể tin được là hắn bị một người thua kém cả một đại cảnh giới tạo ra áp lực mạnh đến như vậy.

Thậm chí hắn còn cảm nhận được một phần thua kém ở trong đó.

Mặc dù thương thế trên người không nặng nhưng bị Đế Nguyên Quân câu kéo suốt một thời gian dài và sự hao mòn chân nguyên khiến hắn cảm thấy bản thân càng ngày càng không ổn.

Chống đỡ trường thương đứng dậy, Đỗ Hoàng Nam gồng mình một cái, lòng bàn tay thành linh bóp chặt. Bầu không khí xung quanh đấu trường bị nắm tay này của hắn thu hết gần như toàn bộ.

Khí tức trên người kết hợp với thiên địa lực lượng khiến cảnh giới của hắn gần như sáng ngang với Tinh Cực cảnh cường giả rồi.

Thực lực tăng mạnh lên gấp hai gấp ba lần.

Toàn lực câu kéo thiên địa lực lượng, Đế Nguyên Quân nhìn thấy một màn này cũng phải âm thầm cảm thấy uy hiếp lên đến cực điểm.

Hiện tại hắn muốn đánh bại Đỗ Hoàng Nam đã là một vấn đề khó rồi nhưng hiện tại, đối phương đã bắt đầu vận dụng thiên địa lực lượng nữa. Không chỉ có như vậy, thiên địa lực lượng còn tăng phúc cho toàn bộ khả năng của người điều động nên hiện tại Đế Nguyên Quân muốn đánh bại càng thêm khó khăn.

Mặc dù ba động chân nguyên trên người Đỗ Hoàng Nam truyền ra mãnh liệt giống như một trận gió lớn thổi mạnh. Trong khoảng khắc đó, Đế Nguyên Quân đã không phản ứng kịp và đã để cho Đỗ Hoàng Nam kịp thời điều động thiên địa lực lượng. Nên hiện tại hắn muốn ngăn cản lại thì lợi bất cập hại.

Bị chính thiên địa lực lượng cản trở sẽ khiến hắn chịu thương tích nặng nề hơn rất nhiều.

“...”

Nhưng trong hoàn cảnh này, Đế Nguyên Quân trên gương mặt vẫn không để lộ dáng vẻ lo lắng, lòng bàn tay càng thắt chặt chuôi kiếm. Ân ân ở trong đó, Đế Nguyên Quân còn truyền chân nguyên vào bên trong rồi thúc dục khả năng của tám phù được khảm lên thanh kiếm.

“Sư đệ, ta công nhận thực lực của ngươi rất mạnh, nhưng trận chiến này ta không thể thua”. Đỗ Hoàng Nam vận dụng thiên địa lực lượng lên đến cực hạn rồi lên tiếng.

Đế Nguyên Quân đáp lại bằng một cái gật đầu, trường kiếm trong tay đưa lên cao. Hắn điên cuồng đẩy chân nguyên dung nhập vào bên trong thanh kiếm.

Vù vù!

Chỉ trong chớp mắt, một làn gió mãnh liệt từ xung quanh điên cuồng thổi đến, hướng về phía Đế Nguyên Quân mà đổ dồn vào.

Đỗ Hoàng Nam trông thấy một màn này, cơ thể hắn đột nhiên giật mình một cái, hai con ngươi dần co rút lại.

“Không thể nào?”

Không chỉ Đỗ Hoàng Nam giật mình như vậy mà đám đông đệ tử phía bên dưới cũng có chung một biểu cảm. Chưa từng có trường hợp nào mà Ngung Hải cảnh có thể điều động được thiên địa lực lượng.

Nhưng mà Đế Nguyên Quân đã làm được điều đó.

Rất nhanh, họ đều để ý đến thanh kiếm nằm trong tay. Thiên địa lực lượng mặc dù bị điều động nhưng chung quy đó không phải là bản thân mà phải thông qua thanh kiếm kia.

“Ngươi khiến ta bất ngờ không chỉ một lần”. Đỗ Hoàng Nam chờ người một lúc rồi lắc đầu, hai tay nắm chặt trường thương chỉ hướng về phía trước rồi lớn tiếng quát. “Nhưng ngươi dựa vào thanh kiếm kia thì cũng không thể đánh bại được ta”.

“Chịu thua đi”.

Lời nói của hắn vừa dứt, Đế Nguyên Quân chỉ lắc đầu rồi cười hân một tiếng, mượn nhờ thanh kiếm thì đã sao? Trận chiến còn chưa kết thúc nên không ai có thể biết trước được kết quả.

Địa cấp thượng phẩm thương pháp, Loạn Thương!

Đỗ Hoàng Nam giẫm mạnh chân, cơ thể giống như một viên đạn đang bay với một tốc độ cực kỳ nhanh. Đế Nguyên Quân chỉ thấy thân ảnh Đỗ Hoàng Nam lóe lên một cái rồi biến mất ngay trước mắt hắn.

Địa cấp đỉnh phong kiếm pháp, Từ Luân Song Kiếm, Từ Kiếm!

Mặc dù không bắt kịp tốc độ của Đỗ Hoàng Nam nhưng Đế Nguyên Quân lại có ngũ quan và có sự cảm nhận cực kỳ nhanh nhạy. Chỉ trong thoáng chốc, hắn cảm nhận được một làn gió nhẹ từ một bên truyền đến liền thúc dục chân nguyên rồi tung ra đại chiêu.

Trường kiếm bị thiên địa lực lượng bao bọc đang dần phát ra tinh quang, cùng với đó là những thanh âm tê mình từ bên trong lưỡi kiếm phát ra ngoài.

Với sự bạo phát của chân nguyên kết hợp cùng kiếm pháp mạnh mẽ. Khí thế của hắn lúc này gần như khác biệt so với lúc trước.

Đối mặt với đối phương cường đại như vậy, Đế Nguyên Quân cũng không cần phải giấu diếm hơn nữa mà trực tiếp tung ra toàn lực.

Với ngũ hành thuộc tính bản nguyên, đan điền hỗn độn, Đế Nguyên Quân như được tiếp thêm lực lượng, dưới tác dụng của bản nguyên. Chân nguyên trong người đang không ngừng hao hụt và đang liên tục bổ sung. Kết hợp với thiên địa lực lượng ẩn chứa ở bên trong thanh kiếm.

Đế Nguyên Quân hiện tại có thể tung ra một kích toàn lực không khác gì một Thiên Địa cảnh tầng tám tầng chín đỉnh phong, chưa kể đến khả năng kiếm đạo và sự am hiểu của bản thân khiến công kích của hắn vẫn tiếp tục tăng lên.

Kiếm, thương dần dần lao tới. Cơ thể Đỗ Hoàng Nam giống như một viên đạn được bắn ra cùng với mũi thương đâm liên hoàn về phía trước mà không có một hình dáng và quỹ đạo nào cả. Khí thế mạnh mẽ đến mức mà khiến bầu không khí xung quanh gần như bị đâm xuyên.

Phanh... phanh... phanh!

Đế Nguyên Quân hai chân trụ vững, một tay nắm chặt chuôi kiếm rồi liên tục chém về phía trước lưỡi kiếm cùng mũi thương va chạm liên hồi.

Mặc dù ngăn chặn được phần lớn công kích nhưng thực lực của cả hai có cách biệt quá lớn nên Đế Nguyên Quân đang bị bức lui liên tục. Kiếm chiêu uyển chuyển, tinh thông. Song thương pháp của đôi phương mãnh liệt vô cùng, với sự bạo phát chân nguyên phía bên dưới, kiếm chiêu bị thương pháp phá tan không ngừng nghỉ.

Bị đối phương áp chế ngược lại, nhưng Đế Nguyên Quân vẫn bình tĩnh vô cùng, ánh mắt sắc bén bốc lên chiến ý ngút trời. Kiếm chiêu càng đánh ra, tốc độ ra kiếm của hắn ngày một nhanh hơn và đang dần bắt kịp với thương pháp của Đỗ Hoàng Nam.

Địa cấp đỉnh phong thương pháp, Phật Thiên!

“Phá”.

Đánh ra liên tục một trăm chiêu, Đỗ Hoàng Nam hai mắt chột ánh lên tinh quang, trên trán nổi lên từng sợi gân xanh rồi quát lớn một tiếng.

Ngay sau đó, Đỗ Hoàng Nam đưa trường thương lên cao quá đầu, tung ra toàn lực đánh mạnh xuống.

Cảm giác nặng nề, nguy hiểm từ trên cao đang đè xuống, Đế Nguyên Quân nhú mày, đây là lần đầu tiên trong trận chiến hắn cảm nhận được sự uy hiếp lớn như thế này.

Chỉ trong chốc lát, Đế Nguyên Quân đã nhìn ra yếu điểm của công kích này, mặc dù nó rất lợi liễu nhưng năng lượng nồng đậm đang bao bọc xung quanh trường thương là rất lớn, thương pháp bị phá sẽ tạo ra một vụ nổ chân nguyên không hề nhỏ.

Dù nguy hiểm là thế nhưng hắn vẫn đánh cược vào một kiếm này.

Địa cấp đỉnh phong kiếm pháp, Huyền Kiếm Bí Tích, Tuyệt Kiếm Vô Tình!

Kiếm chiêu vừa mới phát động, từ trên lưỡi kiếm toát ra một dòng năng lượng cực kỳ nồng đậm và lạnh lẽo vô cùng, kiếm ra như muốn đoạn hết thảy thế gian vạn vật, trông vừa lãnh khốc vừa vô tình.

Thân trên Đế Nguyên Quân hơi cong xuống một chút, hai chân dần dần mở rộng rồi nhảy bắn mạnh lên cao hướng trực tiếp Đỗ Hoàng Nam mà lao tới.

Khoảng cách trường thương còn khoảng một mét, Đế Nguyên Quân vung mạnh tay rồi chém ra một kiếm, hướng phía bên dưới lưỡi thương một đoạn khoảng hai gang tay.

Chỉ trong chớp mắt, tinh quang trong mắt Đế Nguyên Quân đỏ bắn ra ngoài. Chân nguyên trong người điên cuồng xoay chuyển và đỏ dồn vào bên trong lưỡi kiếm thúc dục phù triệt, huyết hải sục sôi không ngừng. Toàn thân bị hai dòng năng lượng mạnh mẽ bao bọc tạo thành một màn chắn bảo vệ ở bên ngoài.

Rầm!

Ngay sau khi va chạm, một tiếng nổ vang trời vang lên. Ở trung tâm vụ nổ, một dòng năng lượng điên cuồng nổ bắn ra ngoài tạo thành một trận cuồng phong cực mạnh, ẩn chứa ở bên trong đó là những dòng kiếm khí và thương khí vỡ vụn đánh ra.

Oanh!

Từ trung tâm đỏ bắn ra ngoài, Đế Nguyên Quân như bị một chiếc xe tải lớn tông phải mà rơi mạnh xuống đất trường với một tốc độ cực nhanh tạo thành một cái hố lớn lõm sâu xuống.

Gồng mình, bóng dáng Đế Nguyên Quân dần dần hiện ra, môn phục rách nát để lộ từng miếng vết thương ẩn hiện ở phía bên dưới. Chưa hết, Đế Nguyên Quân cách trung tâm vụ nổ quá gần nên tiếng động lớn đó đã khiến lục phủ ngũ tạng bị rung động kịch liệt. Sắc mặt thì trắng bệch, mau tươi từ hai bên lỗ tai, mũi và miệng đang không ngừng chảy ra.

Nếu như không phải hắn có nhục thân mạnh mẽ thì một kích này thì chắc chắn không thể nào ngăn chặn được, và kết quả sẽ không dừng lại ở việc bị nội thương nặng như này thôi đâu.

Trái lại, Đỗ Hoàng Nam cũng bị oanh kích văng mạnh ra xa. Mặc dù không bị nặng như Đế Nguyên Quân nhưng nhục thân hắn lại yếu hơn rất nhiều.

Hai tay nắm chặt trường thương chống đỡ cơ thể, mái tóc dài bù xù thả xuống, khóe miệng thì hộc ra từng dòng máu tương tanh nồng xuống nền đất.

Ẩn chứa phía bên dưới lớp môn phục là từng miếng vết thương do kiếm khí cắn trả dần dần hiện ra với máu tươi nhuộm đỏ cả một phần.

Trông dáng vẻ tàn tạ của Đỗ Hoàng Nam, Đế Nguyên Quân vẻ mặt phờ phạc nở một nụ cười nhẹ, lần đặt cược này hắn đã chính xác.

Trông vẻ mặt Đế Nguyên Quân đang cười đùa như vừa làm được thứ gì. Điều này khiến Đỗ Hoàng Nam cảm thấy cực kỳ khó chịu.

Nhưng hiện tại, cả hai người đều đã thụ thương và thực lực của cả hai bây giờ đều đã hao hụt gần như hết toàn bộ, chỉ còn lại chưa đến ba thành nữa mà thôi.

Chương 131: Giả Vờ?

“Ahhhhhhh”. Đổ Hoàng Nam thân hình lão đảo, bước chân đi không vững cố gắng bước về phía trước. Hết hét lớn tiếng một cái rồi quát lớn với giọng điệu không thể tin được. “Không thể nào”.

Bị một người thua kém cả một đại cảnh giới, cụ thể hơn là mười tiểu cảnh giới đánh bại, thậm chí ngay cả thương khí mà hắn tu luyện từ lúc còn nhỏ đến giờ lại bị một đứa trẻ mười bốn tuổi đánh bại hoàn toàn, nếu như thực lực của cả hai là như nhau thì chắc chắn trận chiến này hắn đã thua một cách nhanh chóng.

Nếu như Đế Nguyên Quân vận động phù triệt được khám vào thanh kiếm từ lúc bắt đầu và không để hắn có thời gian vận động thiên địa lực lượng thì chưa chắc hắn đã chịu được một kiếm vừa rồi.

Trong tâm trí Đổ Hoàng Nam lúc này đã xuất hiện một bóng đen, mặc dù đó không phải là tâm ma, nó giống như một bóng ma mờ ảo đang hiện hữu ở trong đó. Nó không có gây ảnh hưởng đến tâm thần mà chỉ bắt đầu khi nhìn thấy Đế Nguyên Quân ở trong tầm mắt.

Toàn thân hắn run rùng mình run nhẹ một cái.

Mặc dù chưa phân thắng bại nhưng sức chiến đấu hiện tại của Đổ Hoàng Nam đã không còn, chân nguyên vẫn còn đó nhưng cơ thể chịu quá nhiều thương tích và bóng ma trong đầu khiến hắn như đang chùn bước.

Nhưng với sự kiêu ngạo của mình, hắn vẫn cố gắng nắm chặt trường thương mà từ từ tiến lại gần.

Trông thấy dáng vẻ tàn tạ này của Đổ Hoàng Nam, Đế Nguyên Quân lắc đầu thảm thán. “Cần gì phải làm như thế”.

Nếu hắn cứ tiếp tục như thế này thì đạo tâm sẽ chẳng mấy chốc mà bị ảnh hưởng. Như vậy sẽ khiến bóng ma trong tâm trí trở thành tâm ma, vì đây chỉ là một trận đấu loại nên kết quả này khiến Đế Nguyên Quân không mong muốn.

Dưới sự cứng đầu của Đổ Hoàng Nam, Đế Nguyên Quân không thể làm khác mà bước từng bước tiến lại gần.

Ngay dưới lớp áo quần rách nát đó, từng miếng vết thương trên người hắn đang dần hồi phục trở lại. Dưới sự trợ giúp của ngũ hành bản nguyên và nhất đó chính là thuộc tích mộc ở trong tim và trong đan điền đang không ngừng ánh lên và tiết ra một dòng năng lượng sống mãnh liệt chữa thương giống như hắn vừa nuốt xuống một viên đan dược vậy.

Đi lên được vài bước, Đế Nguyên Quân cảm nhận được đạo tâm của Đổ Hoàng Nam đang dần rạn nứt nên không thể chần chừ thêm nữa mà dẫm mạnh chân mà lao lên.

Với lượng chân nguyên ít ỏi còn lại và thương thế cực nặng của mình nên đây chính là một chiêu cuối cùng mà hắn có thể tung ra được.

“Ngu ngốc”. Đế Nguyên Quân vừa lao lên vừa lớn tiếng quát.

Bịch!

Đế Nguyên Quân vùng mạnh tay hướng chuôi kiếm đánh mạnh vào gáy. Một kích này mặc dù mạnh nhưng đã tránh đi những chỗ hiểm yếu. Ngay lập tức, Đổ Hoàng Nam hai mắt trợn trắng rồi từ từ ngất đi.

“Vì một trận đấu loại, chỉ vì một trận thắng mà không tiếc làm hao tổn đạo tâm...”. Nhìn Đổ Hoàng Nam từ từ ngã xuống, Đế Nguyên Quân thờ nhẹ một hơi rồi nói. “Không đáng để bị như thế”.

“Ta ghi nhận ngươi là một sư huynh đáng được trân trọng”.

Lời nói vừa dứt, Đế Nguyên Quân chống đỡ mũi kiếm xuống đất cố gắng chống đỡ cơ thể.

“Trận chiến kết thúc, Đế Nguyên Quân thắng”. Ngay lập tức, Hoành Trường Nam trường lão lớn tiếng nói.

Cùng với đó là những tiếng reo hò phấn khởi, họ vừa chứng kiến một trận đấu quá mãn nhãn. Một trận chiến giữa một thiên kiêu của nội môn đệ tử và một đệ tử nhỏ bé vừa mới vào tông chưa được bao lâu nhưng lại có thực lực bá đạo đến vậy.

Hắn có thể từ một Ngưng Hải cảnh tầng chín vượt một đại cảnh giới để đánh bại đối phương, lời này nếu như được truyền ra ngoài thì chắc chắn không có một ai tin nhưng khi chứng kiến họ mới tin được vào mắt mình, thậm chí phải gật đầu khen ngợi. Thậm chí còn có người vì trận chiến này mà nổi ốc và cảm thấy phấn khích đến như vậy.

Cố gắng bước thêm một bước, cơ thể Đệ Nguyên Quân kịch liệt run lên, toàn thân dần mất hết sức lực, hai mắt thì đang dần nhắm chặt lại. Một trận chiến này khiến đã khiến hắn vượt qua giới hạn cảnh giới rồi.

“Sư đệ”. Ngay khi hắn chuẩn bị ngã xuống thì từ phía xa truyền đến một thanh âm êm ái nhưng cực kỳ lo lắng và rất quen thuộc.

Đứng quan sát trận chiến, Dược Liên Anh, Hồ Ngọc Ánh đều cảm thấy rạo rực trong người, một trận chiến khiến họ mở mang tầm mắt. Nhưng khi Đệ Nguyên Quân chuẩn bị ngã xuống, cả hai người không đoán một giây nào mà đồng thời lao lên đỡ lấy.

Hai mắt từ từ khép lại, Đệ Nguyên Quân nhìn thấy bóng dáng hai người mờ ảo đang tiến lại gần. Mặc dù không nhìn thấy rõ nhưng vẫn nhận ra được.

Hai mắt hoàn toàn nhắm lại, Đệ Nguyên Quân không một chút sức lực ngã vào lòng ngực Hồ Ngọc Ánh. Mặc dù đang dần ngất đi nhưng cái cảm giác êm ái đến cực điểm.

“Ah... Cái cảm giác mềm mịn, thơm tho này”. Trước lúc ngất, Đệ Nguyên Quân vẫn không quên nhếch môi một cái rồi thì thào nói nhỏ.

Lời nói vừa dứt, cơ thể hắn không còn một chút một chút sức lực nào nữa mà nằm bất động trong vòng tay của hai đại mỹ nhân ở trong tông.

Việc này khiến nhiều tên đệ tử mến mộ họ phải cắn răng ghen tỵ, bỏ mặc đi trận chiến vừa rồi mà nhìn hắn với ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống.

“Đưa hắn về phòng trước”. Nhìn dáng vẻ của Đệ Nguyên Quân hiện tại, Dược Liên Anh đẩy một viên đan dược vào trong miệng hắn rồi nói.

“Được”.

Nói xong, cả hai người đồng thời đạp không bay đi, Hồ Ngọc Ánh dịu dàng hướng về phía nhà ở của đệ tử nội môn còn Dược Liên Anh thì đi một chuyến về Luyện Đan Đường lấy một ít đan dược trị thương.

Đẩy cửa tiến vào, Hồ Ngọc Ánh dịu dàng tiến lại cái giường rồi từ từ hạ thấp người xuống. Ánh mắt nàng nhìn cơ thể đầy thương tích của hắn mà không khỏi kinh hãi, mặc dù những miệng vết thương này không sâu và nguy hiểm nhưng số lượng cũng phải hơn ba mươi miệng.

“Phù, diễn một chết ta rồi”. Hồ Ngọc Ánh cúi gằm đầu nhìn hắn thì đột nhiên, hai mắt Đệ Nguyên Quân mở lớn, cơ thể tàn tạ vô lực thành linh bật dậy.

Cốc!

“Ahhh”. Đệ Nguyên Quân kêu nhẹ một tiếng. Một tay đưa lên lay lay cái trán.

“Sư đệ, ngươi...”. Nhìn bộ dáng Đệ Nguyên Quân, Hồ Ngọc Ánh kinh nghi nói.

“Ồ, là Ngọc Ánh sư tỷ đây mà?”. Đệ Nguyên Quân nở một nụ cười nhẹ rồi trả lời. “Là người đưa ta về?”.

“Ừm...”.

“Đan dược đến rồi đây?”. Ở bên ngoài, một bóng dáng nữ tử có gương mặt hồi hã, trên tay nàng nắm ba lọ đan dược tức tốc chạy tới, lời nói nhẹ nhàng ngọt ngào truyền vào.

“...”. Ngay khi vừa bước vào bên trong, Dược Liên Anh sững người đứng lại, ba ánh mắt nhìn nhau mà không biết nói gì.

“Sư tỷ, người thật thương ta nha”. Ngồi ở trên giường, Đệ Nguyên Quân lóe lên một cái rồi không biết từ bao giờ xuất hiện ngay trước mặt Dược Liên Anh, cánh tay đưa thu lấy ba lọ đan dược rồi đồ ả vào miệng hết toàn bộ rồi nói. “Mấy lọ đan dược này ta cần a”.

“Ngọc Ánh, hắn...”. Dược Liên Anh chỉ tay về phía trước rồi nói với giọng điệu không thể tin được.

“Ta cũng không biết”. Đáp lại, Hồ Ngọc Ánh lắc đầu.

“Sư đệ, chuyện này là sao?”. Dược Liên Anh hỏi.

“Chuyện gì là chuyện gì?”. Đệ Nguyên Quân vừa nhai những viên đan dược tam phẩm giống như ăn bánh kẹo vừa trả lời.

“Lúc này không phải ngươi bị thương rất nặng sao?”. Dược Liên Anh kinh nghi hỏi. “Sao bây giờ...?”.

“Ai za... Hai đại mỹ nữ, các ngươi không biết sao?”. Đệ Nguyên Quân liếc mắt nhìn rồi nói. “Không làm thế thì chuyện sẽ rất phiền phức”.

“Là sao?”. Hồ Ngọc Ánh sắc mặt ngơ ngác không hiểu chuyện.

“Hắc hắc... Ta nói hai người có phải nằm mộng rồi không?”. Đệ Nguyên Quân cười châm chọc đáp lại.

“Ta mà không giả vờ bị thương nặng như vậy thì đám lão già trên kia chịu buông cho ta?”.

“Thiên địa cảnh tăng chín mụon thiên địa lực lượng bị một người Ngưng Hải cảnh tăng chín đỉnh phong đánh bại”.

“Như thế chẳng phải rất phiền phức?”.

“Ngươi mà cũng sợ chuyện đó sao?”. Dược Liên Ánh ánh mắt liếc chặt không tin tưởng nói.

“Ừ... Tiểu gia ta chỉ không muốn bị đề ý đến quá nhiều thôi”. Đế Nguyên Quân lắc đầu. “Như thế bị mấy tiểu sư tỷ kia đề ý thì chết ta”.

“Phi... Sư đệ, ngươi cũng sợ những người kia sao?”. Dược Liên Anh phì cười.

“Tại sao không sợ?”. Đế Nguyên Quân nhớ lại cảnh tượng lúc trước mà run lên một cái. “Gương mặt anh tuấn của ta bị đám nữ nhân kia cường hôn. Việc đó đáng sợ biết mấy...”.

“Ta biết ta trời sinh anh tuấn ngút trời, đáng tiếc thân ta một mình không chống lại được đám hồ cái kia a”.

“Hahaha. Sư đệ ngươi thật biết nói đùa”. Hồ Ngọc Ánh đứng ở bên cạnh, trông thấy biểu cảm và lời nói thật thật giả giả của hắn chọc cười, nàng không chịu nổi mà phá lên cười lớn.

“Mà sư đệ, lúc này ngươi làm sao có thể diễn giống như vậy?”. Dược Liên Anh một tay che miệng cười một lúc rồi với giọng điệu tò mò. “Ta đứng ở bên cạnh mà cũng không phát hiện ra được”.

“Xi xi xi xi... Hai ngươi vẫn chưa hiểu được tiểu gia ta đâu”. Đế Nguyên Quân ngón trỏ lắc qua lắc lại trả lời. “Ta còn làm được nhiều chuyện hay ho lắm”.

“Được rồi, ta biết ngươi tài giỏi rồi”. Như biết được ý định của hắn, Dược Liên Anh nhanh chóng cắt ngang.

“Ta thật sự không ngờ ngươi lại mạnh đến như vậy đâu?”. Hồ Ngọc Ánh hai mắt sáng rực nhìn qua.

“Hắc hắc, do ta là thiên tài mà”. Đế Nguyên Quân ngẩng cao đầu, hai mắt thít chặt, khoe miệng nở một nụ cười lớn, trả lời với giọng điệu khoái chí.

“Lúc trước ngươi bảo, một quyền có thể hạ gục được Thiên Địa cảnh tăng năm thì ta không tin, hiện tại thì ta tin ngươi rồi”. Dược Liên Anh nhớ lại lời nói lúc trước của hắn nói.

“Hai za... Chỉ là chuyện nhỏ, chuyện nhỏ mà thôi, không đáng nhắc đến...”.

“...”. Thấy điệu bộ cao hứng của hắn, cả hai người cũng chỉ biết lắc đầu.

“Ngươi mặc dù diễn như vậy nhưng thương tích trên người không thể làm giả được”. Dược Liên Anh nhìn một lúc rồi nói.

“Ai ui... Thương tích của ta”. Nghe thấy như vậy, Đế Nguyên Quân gương mặt làm bộ đau đớn, bước chân lảo đảo như sắp ngã nói.

“Sư đệ ngươi đừng làm trò nữa, ta biết chừng này vết thương không đáng là gì với ngươi hết”. Dược Liên Anh nhéo hắn một cái nói.

"Ta bị thương nặng lắm a...".

“Được rồi, coi tình dưỡng thêm đi”. Dược Liên Anh quay người. “Đối thủ ngày mai sẽ mạnh hơn hôm nay nên ngươi cũng chuẩn bị thêm đi”.

Nói xong, cả hai người cùng nhau đi ra ngoài. Còn Đế Nguyên Quân lúc này thì giấu lại những vết thương trên người, mặc dù chúng không gây ảnh hưởng gì nhiều nhưng đan điền hắn hiện tại đã hao hụt gần như hết toàn bộ, tám phủ tạng này đã hút đi không biết bao nhiêu là chân nguyên nên hiện tại hắn cũng chỉ có thể bổ sung thêm mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Gia Là Siêu Cấp Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 132: Muốn Chơi Ta? Tới Thử Xem

Ngày hôm sau!

Tại trung tâm đấu trường!

Hơn bốn trăm đệ tử đã tụ tập đông đủ ở nơi này, sắc mặt của mỗi người ai ai cũng căng ra giống như chuẩn bị lâm trận.

“Các ngươi đã đến đông đủ thì vòng cuối cùng sẽ tiếp tục”.

Hoành Trường Nam trưởng lão vừa dứt lời, cánh tay phải đưa lên rồi vung nhẹ một cái, tiếp đến là hàng loạt những điểm sáng màu vàng ánh lên rồi bay xuống, in lên trên ngực áo.

Tiếp đến, lão ý niệm vừa ra. Hàng loạt con số đang không ngừng thay phiên nhau nhảy lên cho đến khi hai con số cuối cùng dừng lại.

Nhưng lần này lại khác, ở trên cao. Có sáu con số đã dừng lại và đang cộng hưởng với những điểm sáng ở trước ngực. Đây không còn là trận chiến một đối một như lúc trước nữa mà là một trận chiến của sáu người. Dưới thánh lực của trưởng lão, đấu trường giống như bị một bức tường vô hình chia ra thành ba cái sân đấu lớn vậy.

Đứng ở trên đài, Đế Nguyên Quân ánh mắt nhìn chăm chăm đối thủ của mình, trước mắt hắn. Một nam tử trông khoảng chừng hai mươi một hai mươi hai tuổi đang đứng chấp tay ra sau lưng trông cực kỳ phong phạm. Ánh mắt sắc bén nhìn Đế Nguyên Quân như muốn ăn tươi nuốt sống.

“Vị sư huynh này, ngươi cần gì phải nhìn tiểu gia kỹ như vậy đâu?”. Đế Nguyên Quân nhếch môi nói. “Ngươi biết bản thân không tài giỏi được như ta nên ghen tị chứ gì?”.

“...”. Nhưng đáp lại, nam tử vẫn không có một chút biểu cảm nào cả. Ánh mắt đáng sợ của hắn vẫn cứ như thể như kiểu cả hai là kẻ thù của nhau.

“Tại sao không nói gì cả?”.

“Blab la bla...”.

Đế Nguyên Quân cứ thế mà khiêu khích hắn không ngừng nhưng đối phương vẫn không chịu mở miệng lấy một lần, nhưng điều mà Đế Nguyên Quân thu lại được chính là đối phương cũng bị những lời nói này của hắn làm cho kích động. Nhưng vì một lý do nào đó mà hắn không có lên tiếng đáp trả.

Ở hai bên sân đấu, trận chiến cũng đã bắt đầu được một lúc rồi nhưng cả hai người vẫn chưa có chút dị động nào cả. Điều này khiến những người đang quan chiến ở phía dưới cảm thấy khó hiểu.

“Đúng như lời công tử nói, ngươi cực kỳ đáng ghét”. Đế Nguyên Quân dần cũng cảm thấy cái người này có điểm kỳ lạ thì đúng lúc này nam tử mới lên tiếng.

“Công tử?”. Đế Nguyên Quân suy nghĩ một lúc rồi chợt nhớ ra. “A... Là tên Trần Trầm Thiên đúng không?”.

“...”. Nam tử không trả lời nhưng ánh mắt của hắn đã nổi lên một sợi sát ý, điều này càng khiến Đế Nguyên Quân cảm thấy chắc chắn về suy nghĩ của mình.

“Cái tên Trần Trầm Thiên gì đó trông cũng thật là tức cười, tài không sánh được với người ta là đâm ra ghen ghét. Nữ tử người ta đã không thích ca hắn thì việc gì phải nhúng tay vào?”.

“Trông không khác gì một ả đàn bà ở ngoài chợ thích châm chọc vào chuyện của người khác”.

“Đã thế, hắn còn ngu tới mức mà chủ động dâng linh thạch lên cho ta nữa chứ”.

“...”.

Đế Nguyên Quân vừa nói vừa tung cái nhẫn trữ vật của Trần Trầm Thiên như đang khiêu khích, trên gương mặt hắn không giấu được nụ cười kỳ dị của mình.

“Ngươi... Chán sống?”. Nam tử thấy vậy, dường như không giấu được sự tức giận của mình mà lớn tiếng quát.

“Uy, vị sư huynh này”. Thấy đối phương đã tức giận như vậy rồi, nhưng mà Đế Nguyên Quân vẫn cảm thấy chưa đủ nên tiếp tục châm chọc. “Ta chỉ đang nói đến tên Trần Trầm Thiên chứ có nói ngươi đâu”.

“Tại sao lại tức giận như thế?”.

“Ngươi...”. Ở phía bên dưới đấu trường, bóng dáng một nam tử dần dần hiện ra, một bóng dáng người quen thuộc. Nam tử trên trán nổi lên từng sợi gân xanh rồi rống giận. “A Tử, ta muốn hắn chết”.

Lời nói của Trần Trầm Thiên đầy ngiên cực kỳ, ở trong lời nói của hắn ẩn chứa một lượng sát ý cực kỳ to lớn, Đế Nguyên Quân trong nháy mắt cảm nhận được nhưng hắn lại xem cho qua, không hề có một chút uy hiếp nào cả.

“...”. Đứng ở trên cao, Hoành Trường Nam trưởng lão vẻ mặt hiện rõ sự không hài lòng nhìn xuống, ánh mắt lão nhìn về phía Trần Trầm Thiên nhưng cũng chỉ có thể cho qua mà thôi.

Sau lưng Trần Trầm Thiên còn có một vị trưởng lão có cấp bậc rất cao ở trong tông, mặc dù là trưởng lão của nội môn đệ tử nhưng cũng không thể nào chạm vào được.

Nghe lời của Trần Trầm Thiên, A Tử từ điểm trầm tĩnh ban đầu thì đột nhiên thay đổi, hắn hiện tại giống như một con thú điên dại đang nghe lệnh từ chủ

nhân mà hành sự.

Với hai nắm đấm cứng cáp trông không khác gì một kiện Bào khí cả.

A Từ gồng mạnh một cái, hai cái ống tay áo như bị một cự lực vô hình bành trướng làm cho bị nổ tung. Để lộ phía bên dưới là hai cánh tay xám đen đang nổi lên từng sợi gân chạy dọc xuống.

Trông thấy cánh tay này, Đế Nguyên Quân cũng không khỏi kinh hãi. Bởi vì một người có thể chịu sự đau đớn giày vò liên tục để có thể luyện được hai cánh tay được như thế này.

Nhìn qua thì Đế Nguyên Quân có thể chắc chắn là tên A Từ này không hề sử dụng đến bất cứ một tấm phù triệt hỗ trợ nào cả, và cao lắm thì hẳn chỉ xài đan dược để cố trụ mà thôi.

“Đáng tiếc”. Thấy A Từ đang tiến sát lại gần, Đế Nguyên Quân đột nhiên thở dài một hơi rồi nói.

Nắm trong tay thanh trường kiếm, Đế Nguyên Quân dẫm mạnh một cái rồi lao lên rồi vung mạnh một kiếm về phía trước.

Keng!

Thấy ánh kiếm sáng chói từ trên cao hạ xuống, A Từ đột ngột dừng lại, hai tay chấp lại đưa lên cao chống đỡ. Lưỡi kiếm sắc bén kết hợp với một phần lực nhưng khi chém xuống lại chỉ phát ra một tiếng kêu giống như kim loại vừa mới va chạm.

“Ồ, là vậy sao?”.

Cảm nhận phản chấn từ lưỡi kiếm truyền lại, Đế Nguyên Quân khòe miệng chau lên một cái.

Oanh!

Kiếm chiêu vừa dứt, Đế Nguyên Quân tiếp tục công kích. Chân phải thu lại rồi thỉnh linh đạp nhanh về phía trước.

A Từ không chống đỡ lại mà dùng thân mình đón nhận lấy một kích này.

Với hai phần lực, A Từ bị một cước đẩy lùi ra sau mấy bước rồi dừng lại. Trên người không hề có một chút xây xước nào cả.

“Luyện thể cường giả thật sự phiền phức”.

Đối mặt với cường giả luyện thể đạt đến Thiên Địa cảnh tầng chín đỉnh phong, Đế Nguyên Quân nhủ mảy một cái. Thần cũng là một người luyện thể nhưng trình độ hiện tại của hắn khó mà có thể so sánh được.

Mặc dù chênh lệch hơn một đại cảnh giới nhưng Đế Nguyên Quân cảm thấy hắn hiện tại không thua kém đối phương quá nhiều. Bởi vì hắn có thể phối hợp chuẩn xác giữa hai loại sức mạnh và chúng đang hỗ trợ cho nhau không ngừng.

Nhận thấy Đế Nguyên Quân hơi phân tâm. A Từ chớp lấy cơ hội mà lao lên, nắm chặt nắm đấm rồi tung ra hàng loạt quyền kinh hướng Đế Nguyên Quân mà đánh.

Cảm nhận được đối phương đang hướng đến, Đế Nguyên Quân không nhanh không chậm phản ứng lại. Từng quyền kinh mạnh mẽ đánh ra bị kiếm chiêu hóa giải hết toàn bộ.

A Từ cũng nhận thấy được chuyện đó nhưng mà hắn không hề có dấu hiệu dừng lại mà vẫn tiếp tục công kích. Mặc dù không tung ra bất cứ một bộ quyền pháp nào nhưng uy lực hiện tại đã có thể sánh ngang với công kích của huyền cấp thượng phẩm quyền pháp rồi.

Thấy đối phương có vẻ bất chấp, Đế Nguyên Quân không có nhiều thời gian để đối phó với người này nên hắn chủ động lùi ra xa.

Chỉ trong chớp mắt, thân ảnh Đế Nguyên Quân lóe lên một cái rồi biến mất ngay trước mặt. A Từ con người co rút lại nhìn về phía trước. Cái tốc độ mà Đế Nguyên Quân vừa mới sử dụng khiến hắn ngay cả tàn ảnh cũng không thể nào bắt kịp.

Nó giống như Đế Nguyên Quân đã dừng ở đó từ lúc ban đầu, còn hắn này giờ chỉ đang đánh với ảo ảnh của bản thân mà thôi.

Không có thời gian để phân chân, A Từ bộc phát lượng huyết khí nồng đậm ở trong cơ thể rồi gia tăng tốc độ để cố gắng áp sát.

Nhưng Đế Nguyên Quân đâu để đối phương có cơ hội như vậy được. Đối phương lại sử dụng tốc độ để cố thể áp sát như vậy càng khiến hắn cảm thấy thích thú.

Ngay khi A Từ tiến lại gần, Đế Nguyên Quân đã biến mất từ lúc nào không biết.

“Muốn dùng tốc độ để áp sát ta?”. Đế Nguyên Quân cười khiêu khích. “Người còn kém lắm”.

Liên tục duy trì khoảng cách giữa hai người, Đế Nguyên Quân liên tục đánh ra từng kiếm chém ra sau tạo thành từng đạo kiếm khí sắc bén lao tới.

Với tốc độ của kiếm chiêu đánh ra và tốc độ A Từ đang lao lên thì hiện tại hẳn muốn tránh né là một điều không thể nào. Nên cũng chỉ có thể đón nhận những đợt kiếm khí đánh trúng mà thôi.

Và dường như A Từ cũng không để ý đến, hẳn đã từng gặp đối phương sử dụng cách này không dưới mười lần nhưng không có một lần nào có thể gây ra thương tổn được cho hẳn.

Nhưng hẳn không hề biết được, người mà hẳn đang đối đầu này là ai. Kiếm đạo tu luyện của đối phương hẳn không hề hay biết.

Mỗi lần Đế Nguyên Quân tung ra kiếm chiêu là một lần hẳn nở một nụ cười kỳ dị ở trên gương mặt.

Rất nhanh, A Từ dần dần cảm thấy được có chuyện gì đó không đúng đang dần xảy đến. Từ hai cánh tay truyền lại, A Từ cảm nhận được có một đợt công kích đánh trúng thì ngay lập tức những kiếm phía sau cũng đã bay đến, thời gian từng kiếm đánh ra đều chuẩn đến từng giây, tốc độ, uy lực, ngay cả vị trí đánh trúng cũng không hề thay đổi cho dù có tung kiếm ở bất kỳ vị trí nào đi chăng nữa.

Địa cấp đỉnh phong kiếm pháp, Huyền Kiếm Bí Tích, Tuyệt Kiếm Vô Tình!

Ngay kiếm thứ ba mươi được đánh ra, Đế Nguyên Quân thành linh quay người dừng lại. Từ trên đầu lưỡi kiếm, A Từ cảm nhận được một đợt khí tức kiếm khí cực kỳ lạnh lẽo, ở trong đó hẳn không hề cảm nhận được một chút ý vị nào cả, mà duy chỉ có sự lạnh lẽo vô tình mà thôi.

Địa cấp đỉnh phong quyền pháp, Hắc Thiết Quyền!

Đáp lại, A Từ tung ra đại chiêu của mình. Ngay lập tức, toàn bộ cánh tay của hẳn như bị kim loại hóa hết tất cả, làn da xám đen đang dần bị một màu ánh kim hiện lên đang không ngừng bao phủ.

A Từ vận lực rồi toàn lực tung ra một quyền, với lực chấn mạnh mẽ như thế này. Hẳn có thể tự tin mật sát được một đầu từ cấp hung thú là điều cực kỳ dễ dàng.

Đối mặt quyền kinh mạnh bạo như vậy, Đế Nguyên Quân không có một chút lo lắng nào cả, vẻ mặt hời hợt cùng với nụ cười khiêu khích như muốn nói rằng A Từ đã sai.

Địa cấp đỉnh phong kiếm pháp, Tiếp Kiếm!

Kiếm chiêu tung ra, Đế Nguyên Quân hướng vào vị trí ở trên đỉnh đầu quyền kinh mà đánh, kết hợp với ba mươi kiếm đã đánh ra và mượn uy lực từ kiếm pháp Tiếp Kiếm, uy lực của một kiếm này dường như đã tăng lên gấp hai lần. Và gần như nó đã đạt đến đẳng cấp của Thiên cấp kiếm pháp rồi.

“Ngươi bại”. Một kiếm tung ra, Đế Nguyên Quân nhanh chóng thu kiếm rồi quay lưng rồi đi.

Để lại, A Từ đang há hốc miệng không thể tin được, sắc mặt thì tái xanh lại trông cực kỳ đau đớn, ẩn sâu trong mắt hẳn là vẻ rung động và sợ hãi khôn cùng.

Toàn lực một quyền của hẳn lại bị một kiếm phá tan, thậm chí cánh tay có thể sánh ngang được với Bảo khí lại bị chém thành hai nửa. Cực kỳ kinh khủng.

Đế Nguyên Quân vừa rời đi được mấy bước thì tám kim lệnh ở trước ngực một lần nữa ánh lên, điều này khiến hẳn cảm thấy cực kỳ khó hiểu. Khi hẳn nhìn lại thì thấy Trần Trầm Thiên đang nở một nụ cười đắc thắng ở phía bên dưới đầu trường.

Không chỉ có như thế, tám kim lệnh trước ngực Hồ Ngọc Ánh cũng sáng lên.

“Muốn chơi ta?”. Đế Nguyên Quân liếc mắt trừng lớn nhìn Trần Trầm Thiên một cái rồi nói. “Tôi thử xem”.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Gia Là Siêu Cấp Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 133: Sau Lưng Người Còn Có Ta?

“Muốn chơi ta? Tôi thử xem?”.

Đế Nguyên Quân dường như đã bạo nộ rồi, bình thường thì cả không có liên quan gì đến nhau mà chỉ có một hai lần cá cược với nhau thôi. Nhưng tên Trần Trầm Thiên không biết suy nghĩ mà cứ ba lần bảy lượt gây cản trở.

Ngay cả một trận chiến này, tên Trần Trầm Thiên là kẻ chủ mưu đứng đằng sau. Muốn loại bỏ hẳn cùng với Hồ Ngọc Ánh cùng một lúc.

Trần Trầm Thiên không tiếc hi sinh thuộc hạ để có thể loại bỏ hắn. Cái cách hành sự này khiến Đế Nguyên Quân cảm thấy không thích nhưng chuyện ở đây sau lại là khác.

Bình thường thì vòng đấu cuối cùng này cũng chỉ là trận loại bỏ trực tiếp của hai người mà thôi, nhưng khả năng cao đã bị người sau lưng âm thầm nhúng tay vào. Những người đó xem hắn là gì mà muốn thay đổi thì thay đổi, loại bỏ thì loại bỏ được.

Và nhất là vòng đấu này, cả hai người chắc chắn sẽ bị bốn tên Thiên Địa cảnh tầng chín đỉnh phong nhắm đến. Không khó hiểu khi mà hắn đã nhọc lòng thay đổi luật lệ như vậy thì chắc chắn bốn tên kia đều là những người dưới trướng của Trần Trầm gia tộc.

“Điều này là không thể được thưa trưởng lão?”. Đứng ở bên dưới đấu trường, Dược Liên Anh lớn tiếng nói. “Sự đệ hắn vừa thi đấu qua một trận, thể lực và sức lực đã hao hụt rất nhiều. Nếu như tiếp tục thì thật quá bất công với hắn quá”.

“Đúng vậy?”.

“Như vậy thật khiến người khác cảm thấy khó hiểu”.

“Tại sao luật của năm này lại thay đổi nhiều lần đến như vậy?”.

“...”. Đám đông đệ tử cũng bắt đầu thì thầm bàn tán nhưng không một ai có dám đứng ra.

“Hừ... Cái này là quy định của các trưởng lão đặt ra, ngươi không cần ra mặt thay hắn”. Hoàng Trường Nam trưởng lão đáp lời. “Trận đấu tiếp tục đi”.

“Hahahaha... Thân là trưởng lão của một tông lớn như thế này lại không có sự công bằng”. Đột nhiên, Đế Nguyên Quân phá lên cười lớn một tiếng, gương mặt dần dần chuyển tối lại, ánh mắt khinh thường nhìn về phía đám trưởng lão ngồi ở trên cao kia.

“Ngươi bảo đó là luật do các trưởng lão đặt ra?”.

“Ta phi nhỏ vào?”.

“Vì một kẻ yếu đuối chỉ biết dựa dẫm vào thể lực ở sau lưng đi chèn ép người khác. Trưởng lão thì bao che, đi theo kẻ mạnh, người có thiên phú thì bị vùi dập đến mức không thể ngóc đầu lên được”. Đế Nguyên Quân ánh mắt sắc như lưỡi dao nhìn chằm chằm Trần Trầm Thiên rồi nói.

“Khi nàng bị người khác vùi dập, các ngươi ở đâu hay chỉ biết dương mắt nhìn rồi cho qua. Còn một tên phế vật chịu thua thiệt thì kéo nhau thay đổi luật lệ để hồng loại bỏ ta”.

“Thánh địa cũng chỉ đến thế mà thôi”.

“Hỗn láo?”. Hoàng Trường Nam trưởng lão tức giận quát lớn. “Ngươi biết mình vừa nói cái gì không?”.

“Người đâu nhanh mạng...”.

Lời nói của lão chưa kịp dứt, Đế Nguyên Quân đã lớn tiếng cắt ngang qua. “Bị ta nói trúng tim đen rồi mới phản ứng như vậy sao?”.

“Nếu trận chiến này ta tiếp tục thắng, thì trận tiếp theo ta vẫn phải thượng đài cho đến khi bị các ngươi loại bỏ hay là muốn giết ta?”.

“Nếu đã như vậy thì toàn bộ những người có mặt ở đây cùng lên đi”.

“Ai dám cùng ta một trận sinh tử chiến”.

“Cuồng vọng... Quá cuồng vọng...”. Hoàng Trường Nam trưởng lão hai mắt phát hỏa quát lớn.

“Hừ, chỉ là một tên Ngung Hải cảnh đỉnh phong cũng dám lớn tiếng đòi luận sinh tử. Để ta xem ngươi có bản lĩnh đó hay không?”. Đám người quan chiến ở phía bên dưới, có một tên nhảy mạnh lên cao, đạp chân lên đấu trường rồi đồng thanh nói.

“Để ta xem ngươi có bản lĩnh gì?”.

“Chỉ là một tên Thiên Địa cảnh tầng năm”. Đế Nguyên Quân cười khẩy một cái rồi đáp lại. “Ta không có bản lĩnh?”.

“Giết ngươi, một kiếm là quá đủ”.

Lời nói vừa dứt, thân ảnh Đế Nguyên Quân đột ngột lóe lên một cái rồi thành linh biến mất. Cánh tay nắm chặt trường kiếm, Đế Nguyên Quân điên cuồng thúc dục chân nguyên trong đan điền mà cực tốc lao lên.

Tốc độ hiện tại của hắn đã vượt xa tốc độ của âm thanh gấp nhiều lần, nó nhanh đến mức mà đối phương không kịp nhìn thấy tàn ảnh. Nhưng cho đến khi cảm nhận được ở cổ có một cảm giác nóng ấm thì lúc đó cũng đã muộn.

Chỉ trong chớp mắt, Đế Nguyên Quân từ ngoài khoảng cách hai mươi mét lấy đi mạng sống của một tên đệ tử dễ dàng giống như vừa chặt đứt một ngọn cỏ ven đường vậy.

Kiểm chiêu vừa mới tung ra là đã khiến toàn trường phải chấn động không thôi, không hề có một chút cảm giác nào cả, ngay cả ánh kiếm cũng cực kỳ âm đạm, kiếm chiêu này tung ra mà cảm giác vẫn cứ như không vậy, cực kỳ ảo diệu.

“Đặt chân lên đấu trường – Chết”.

Ngay khi thi thể không đầu của nam tử đồ gục xuống đất, Đế Nguyên Quân ghim mũi kiếm ngay phía trước người, cánh tay đặt nhẹ lên chuôi kiếm, mái tóc thì tung bay theo từng làn gió lạnh thổi qua, sắc mặt tối sầm và ánh mắt tối tăm giống như ma. Một cái phong phạm bề ngỗ giống như đứng đầu thiên địa đang nhìn xuống những thứ ở dưới thấp này vậy.

“To gan, dám ở trong đấu trường giết hại đồng môn”. Hoành Trường Nam trường lão trên trán nổi lên từng sợi gân máu, lão không tin được lời nói ra của Đế Nguyên Quân lại được thực hiện một cách tàn bạo đến như vậy.

“Bất hấn vào chấp sự đường đợi hành quyết”.

Lão vừa nói, cánh tay vừa duỗi ra hướng lòng bàn tay úp xuống. Đánh một luồng thánh lực mạnh mẽ hướng về phía Đế Nguyên Quân mà trấn áp.

Đứng hòa mình vào bên trong đám đông, Trần Trầm Thiên trên gương mặt không thể giữ được mà nở một nụ cười kỳ dị, nhìn thấy Đế Nguyên Quân chuẩn bị bị bắt đi lại khiến hắn cảm thấy sáng khoái đến như vậy.

“Muốn trấn áp ta, ngươi xứng?”.

Đối mặt với uy lực của Thánh giả đè nén xuống, Đế Nguyên Quân gương mặt băng lãnh nhìn lên, cặp mắt giống như ma quỷ hiện lên từng sợi tơ màu đỏ máu đang ánh lên. Ở sâu bên trong đó chính là những dòng sát khí thành hình ngưng tụ cực kỳ ghê rợn đang chuẩn bị đánh ra.

Bị lời nói Đế Nguyên Quân chạm đến, Hoành Trường Nam sắc mặt âm trầm lại, lão tiếp tục đè mạnh tay xuống, thánh lực đánh ra ngày một mạnh mẽ hơn đang đè nén xuống phía bên dưới. Uy áp này thỉnh linh đã sánh ngang được với Tinh Cực cảnh cường giả đỉnh cấp đánh ra rồi.

Nhưng Đế Nguyên Quân vẫn cứ vậy, uy áp hạ xuống trông có vẻ mạnh đó nhưng đối với hắn lại giống như làn gió mạnh thoảng qua mà thôi. Mái tóc, vạt áo bị thổi bay tứ tung, chịu đựng uy áp mạnh mẽ này mà hắn vẫn không hề có một lần nhả mặt lại hay thậm chí có một chút biến sắc nào cả.

Hắn vẫn cứ ung dung đứng giữa điểm trung tâm của uy áp mà xem như không có chuyện gì.

“...”. Hoành Trường Nam trường lão trong mắt bắt đầu nổi lên một chút gợn sóng, lão không thể tin được một đệ tử bình thường như vậy lại có thể chịu đựng được uy áp mạnh như vậy mà không có một chút biến sắc nào cả.

Nhưng lão hiện tại đã xem Đế Nguyên Quân giống như người có tội rồi nên không hề thu tay lại mà cứ tiếp tục thúc đẩy thánh lực tuôn ra ngoài và tăng mạnh sự trấn áp.

Dần dần, trong khe miệng Đế Nguyên Quân chảy ra một ít máu tươi đỏ nồng ấm nóng. Không để Hoành Trường Nam trường lão được đà làm tới mà hắn cứ đứng mở lớn mắt mà nhìn như vậy.

Từ trên người, Đế Nguyên Quân bắt đầu bắn ra từng dòng kiếm khí đang dần ngưng tụ lại thành thực thể, bóng dáng của kiếm khí đó đã bắt đầu thành hình trông rất mờ ảo và có phần rất giống với Đế Nguyên Quân hiện tại.

Tay nắm chặt chuôi kiếm, những kiếm khí hóa hình này bắt đầu vùng lên chống trả lại uy áp đang ngày một đè xuống.

Với thực lực hiện tại của mình, Đế Nguyên Quân chắc chắn không thể duy trì thêm một thời gian dài hơn nữa. Ba tôn kiếm khí hóa hình đã bị uy áp của thánh lực đánh ra miếu sát chúng tan biến.

Đế Nguyên Quân thúc dục kiếm khí rồi cố gắng chống đỡ nhưng uy áp hiện tại đã vượt qua sự chống đỡ của hắn nên đang dần bị đẩy lùi ra sau một cách nhanh chóng.

Trông thấy Đế Nguyên Quân đang chật vật chống đỡ, Dục Liên Anh lên tiếng, “Trường lão, ngươi làm như vậy có đúng với quy tắc tông môn hay không”.

“Đối với đệ tử như hắn thì ra tay chén ép còn cái tên chỉ biết dựa vào thể lực ở sau lưng lại ung dung đứng ngoài đang cười đùa vui vẻ”.

“Như thế có xứng đáng là trưởng lão ở trong tông hay không?”.

“Dục Liên Anh, ngươi đừng tưởng sau lưng có bà ta chống lưng là muốn làm gì thì làm?”. Hoành Trường Nam trường lão lớn tiếng đáp lại.

“Vậy thì ngươi chén ép cả ta luôn đi”. Không chần chừ, Dục Liên Anh không có một chút suy nghĩ nào cả mà nhảy mạnh lên, trực tiếp lao vào bên trong khu vực trung tâm uy áp, cùng với Đế Nguyên Quân chống cự.

“Ta cũng vậy?”. Đứng ở bên cạnh, Hồ Ngọc Ánh cũng rất nhanh sau đó lao lên, nàng trực tiếp tung ra kiếm khí của mình đánh ra rồi lao mình vào bên trong.

Điều này rất nhanh đã đánh động vào những tên đệ tử khác cũng đã từng và đang bị áp bức như vậy cảm thấy cực kỳ khó chịu. Họ chần chờ một lúc rồi rất nhanh đã có người đứng ra.

“Tính thêm ta”.

“Cả ta”.

“Ta nữa...”.

“...”. Rất nhanh, số lượng người đứng ra phản đối đã lên đến năm mươi người.

Hoành Trường Nam trưởng lão nhìn màn này cũng chỉ biết nghiêng rằng mà quát lớn. “Các ngươi...”.

“Vậy thì tốt, để ta xem các ngươi có làm được hay không?”.

Nói xong, lão vùng mạnh tay một cái, Thánh lực một lần nữa được đánh ra, uy lực hiện tại của nó đã sánh ngang được với Hóa Cảnh cường giả rồi, mặc dù được một lượng lớn đệ tử đứng ra giúp đỡ, nhưng uy áp này đã quá mạnh với sức chịu đựng của họ.

Nên đã có rất nhiều người ngã gục xuống đất.

“Được rồi. Ta thấy làm như vậy là hơi quá”.

Những người phía bên dưới đang không ngừng ngã xuống thì đúng lúc này, một tiếng nói trầm âm vang lên.

“Vân Vụ, ngươi muốn tha cho bọn chúng hay sao?”. Hoành Trường Nam thu tay, quay đầu nhìn ra sau nói.

“Tên đệ tử kia nói cũng không sai”. Chúc Vân Vụ trưởng lão đáp lại. “Điều này không nên xảy ra”.

“Nhưng tội giết đồng môn là tội không thể tha, nhưng hình phạt cuối cùng phải đợi trận đấu này kết thúc rồi mới tính tiếp”.

“Ta nói có đúng không?”. Ánh mắt Chúc Vân Vụ trưởng lão nhìn xuống nói.

“Ha... Đúng là lão già ranh mãnh”. Đế Nguyên Quân khịt mũi nói.

“Đa tạ các vị sư huynh, sư tỷ đã ra tay giúp đỡ”. Đế Nguyên Quân không để ý đến lời nói của trưởng lão mà đưa tay đỡ lấy một nam đệ tử ở gần đó.

“Sự việc này ta đã nhớ, sau này có dịp, ta sẽ báo đáp lại các vị”.

“Sư đệ, ngươi thật sự muốn đánh sao?”. Hồ Ngọc Ánh đưa tay lau đi vệt máu ở trên khóe miệng rồi lên tiếng.

“Hahaha... Người đã đứng ngay trước mắt thì làm sao không đánh được?”. Đế Nguyên Quân cười một tiếng rồi đáp lại.

“Bọn chúng cũng không phải dạng vừa”. Dược Liên Anh hít vào một hơi rồi nói. “Trưởng lão đã âm thầm giúp đỡ chúng thì kết quả sẽ không thể biết trước được. Có thể hai người sẽ bị...”.

“Hừm, như thế thì đã sao?”. Đế Nguyên Quân khóe miệng cau lên, giọng nói đồng đặc vang lên giống như muốn cho tất cả mọi người nghe thấy. “Giết một người cũng là giết, giết thêm bốn người nữa cũng là giết mà thôi”.

“Sư tỷ đừng quá lo lắng, sau lưng ngươi còn có ta?”.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Gia Là Siêu Cấp Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 134: Thất Thải Côn Bằng

Sư tỷ đừng quá lo lắng, sau lưng ngươi còn có ta?!

“...”. Mặc dù đã biết trước được trận đấu sẽ đi theo hướng như thế nào rồi nhưng sau khi nghe thấy Đế Nguyên Quân nói như vậy, trái với vẻ bên ngoài. Đáng lý nàng sẽ phải lo lắng cho bản thân nhưng có một điều kỳ lạ đó chính là, từ sâu trong tâm trí Hồ Ngọc Ánh lại có một cảm giác tin tưởng.

Biết Đế Nguyên Quân có cảnh giới rất thấp và thực lực của hắn có thể mạnh nhưng khi đối đầu với một lúc hai ba người Thiên Địa cảnh tầng chín đỉnh phong thì chắc chắn không thể ngăn được.

Nhưng Hồ Ngọc Ánh vẫn không hiểu tại sao, tâm trí của mình lại có thể tin tưởng hấn đến như vậy.

“Hahaha... Nghe hấn nói cái gì kia?”. Đột nhiên, từ phía sau lưng họ truyền đến một tiếng cười dài và một giọng nói mạnh bạo. “Ngươi muốn giết ta sao?”.

“Nực cười”.

“Là... Là Tần Thiên sư huynh, bài danh thứ bảy”.

“Không thể nào?”.

“Một người nằm trong nhóm mười người mạnh nhất”.

“Ngay cả Dược Liên Anh sư tỷ cũng chưa một lần đánh thắng”.

“Hai người này xong”.

“...”.

Đám đông nhìn thấy nam tử đang vác một thanh đao to bản ở trên vai đang hiện ngang tiến lên đấu trường rồi bàn tán không thôi, ai ai trên gương mặt cũng hiện lên vẻ kinh ngạc không thôi.

Vì tính cách của Tần Thiên trước giờ là cực kỳ ngay thẳng, không sợ hãi hay lệ thuộc vào bất cứ một người nào cả. Thậm chí trưởng lão cũng phải công nhận.

Về tính cách là như vậy nhưng thực lực của hấn cũng cực mạnh mẽ, mặc dù không phải nhóm ba người mạnh nhất nhưng để có thể đánh bại hấn thì không phải điều dễ dàng.

Nhất là thanh đại đao to bản kia, nó cực kỳ cổ quái. Trong một lần thám hiểm ở trong bí cảnh, Tần Thiên từng nhận một truyền thừa và thanh đại đao này. Nó bá đạo đến mức có thể phá tan bất cứ công kích cùng cấp bậc trở xuống.

Và điều mà ai cũng phải lo lắng khi đối đầu với hấn chính là công pháp truyền thừa đó, Tần Thiên chưa một lần nào sử dụng. Thậm chí có người từng đồn rằng, bộ công pháp đó có thể sánh ngang được với Thiên cấp hạ phẩm công pháp và hấn đã từng dùng một đao này đã giết chết được tứ cấp đỉnh phong hung thú, uy lực cực kỳ cường hấn.

“Tần Thiên sư huynh vẫn uy mãnh như ngày nào?”.

Không đợi đám đông kịp lắng xuống, một bóng dáng nam tử đang dần dần bước lên, trên tay hấn nắm chặt một thanh trường mâu kỳ dị, khí tức trên người thì cực kỳ trầm ổn.

“Ông trời ơi... Lại thêm một người nữa?”.

“Đỗ Thần Hằng, bài danh thứ sáu?”.

“...”.

“Hi... Hai vị sư đệ đến nhanh thật”.

Chợt, một thanh âm ma mị, êm dịu, cực kỳ dễ nghe truyền đến. Một bóng dáng nữ tử dáng cao gầy một mét bảy, cơ thể đầy đặn trông cực kỳ khiêu gợi tiến lại gần. Lòng bàn tay nắm giữ một cái roi da được đan lại với nhau, nhìn chất liệu của nó thì chắc chắn là da của hung thú tứ cấp tạo thành, trông cực kỳ đáng sợ.

“Lại thêm một người nữa?”.

“Là Diễm Hương sư tỷ, bài danh thứ tư”.

“...”.

Cuối cùng, bóng dáng nam tử tuần tú đang từ từ bước đến, vóc dáng cao ráo với khí chất ngút trời.

“Lã Thiêm Hồng, bài danh thứ hai?”.

“Hai người này triệt để xong”.

“Chỉ cần một trong bốn người họ xuất thủ là đã có thể đánh bại cả hai người kia chứ đừng nói đến bốn người”.

“...”. Đám đông hướng ánh mắt nhìn về phía hai người với vẻ thương hại rồi nói.

“Các ngươi?”. Dược Liên Anh nhìn bốn người đứng thành hàng ngang mà tức giận không thôi. “Không ngờ các ngươi lại làm chó cho Trần Trầm Nghiêm”.

“Thật rề mạt”.

“Ồ, là Liên Anh sư muội sao?”. Đỗ Thần Hàng nở một nụ cười nhẹ rồi đáp lời. “Ngươi cần gì phải nói nặng lời như vậy?”.

“Bọn ta chỉ là trùng hợp khi được trưởng lão đánh số mà thôi”.

“Trùng hợp”. Dược Liên Anh tức giận quát. “Ta khinh thường đám người rề mạt các ngươi”.

“Hừ, tiện nữ. Ngươi chỉ biết phi báng bọn ta. Có giỏi thì phá luật mà lên đây đánh với ta một trận”. Diễm Hương gương mặt dần tối lại rồi quát.

“Sư tỷ, ngươi cần gì phải sinh khí với những người này”. Không để Dược Liên Anh tiếp lời, Đệ Nguyên Quân bước lên một bước, ánh mắt nhìn đối diện bốn người rồi cười khẩy một cái. “Chỉ là hạng tôm tép mà thôi, ngươi không cần lo lắng”.

“Hahaha, tên nhóc con này lại dám noi ta là hạng tôm tép”. Tàn Thiên tính cách nóng nảy cười tức. “Để xem ngươi lát nữa có thể tiếp được một đao của ta hay không?”.

‘Sư tỷ, ngươi yên tâm’. Đệ Nguyên Quân nhận thấy vẻ mặt Hồ Ngọc Ánh trông rất khó coi nên âm thầm truyền âm đến. ‘Chỉ cần ngươi tung một kiếm Đại Thiên dưới sự trợ giúp của ta thì đừng nói là bốn người bọn họ, tên Trần Trầm Nghiêm có đến cũng không chịu nổi một kiếm’.

“...”. Hồ Ngọc Ánh thở dài một hơi như đang muốn trút bỏ những suy nghĩ ở trong đầu, nhanh chóng. Nàng đã lấy lại được sự bình tĩnh vốn có.

Nhưng nàng cũng hiểu được rằng, để có thể tung ra một kiếm chiêu như vậy đối với nàng hiện tại là không hề dễ dàng, nhất là đang phải đối đầu với một lúc bốn người thuộc hàng mạnh nhất nội môn nên khả năng của họ không chỉ dừng lại với đẳng cấp của những người bình thường.

Vì khả năng nàng tung kiếm được là cực kỳ thấp và nhất là nàng chưa từng luyện tập cùng Đệ Nguyên Quân nên việc có thể tung ra một kiếm mạnh nhất hiện tại là điều cực kỳ khó khăn. Nếu như một trong hai người có bất cứ một chút sai sót nào dù chỉ là nhỏ nhất cũng gây ra ảnh hưởng cực kỳ lớn.

Thậm chí nó còn gây nguy hiểm đến tính mạng của hai người.

Nhưng nàng cũng không thể hiện rõ ra ngoài mặt mà âm thầm suy nghĩ, nhưng dưới ánh mắt của Đệ Nguyên Quân. Mọi suy nghĩ của nàng dường như bị hắt xem thấu được vậy.

“Bắt đầu đi”. Đứng ở trên cao, Hoành Trường Nam trưởng lão lớn tiếng quát.

Ngay khi trận đấu bắt đầu, nhóm bốn người đứng lại bàn tán với giọng điệu khinh thường.

“Ai sẽ là người loại bỏ hai người kia đây?”.

“Tất nhiên là ta?”.

“Tránh ra một bên”.

“Là ta...”.

“...”. Họ cứ thoải mái mà hội thoại mà không cần để ý đến sự hiện hữu của hai người.

“Ta nói này”. Đệ Nguyên Quân sắc mặt hơi hột cùng với giọng điệu khinh thường nói. “Các vị sư huynh, sư tỷ. Cần gì phải tranh giành nhau như vậy?”.

“Cả bốn người cùng lên cũng được mà”.

“Hahaha. Chỉ là một tên Ngưng Hải cảnh đỉnh phong cũng giám thốt ra những lời đó”. Tàn Thiên giọng dần hạ thấp xuống, tức giận cười nói. “Để xem thanh đao trong tay ta có xem ngươi là đối thủ không đã”.

“Vậy thì theo ý ngươi”. Đỗ Thần Hàng cười khinh bỉ nói.

‘Sư tỷ, ngươi ở sau lưng yểm hộ ta?’. Đệ Nguyên Quân trong đầu đang quyết đến chuyện gì nên truyền âm qua.

‘Ngươi tính làm gì sao sư đệ?’. Hồ Ngọc Ánh lo lắng hỏi lại.

‘Cũng không có gì?’.

‘Bắt đầu, ngươi cứ thúc dục thiên địa lực lượng đi, còn những người kia ta sẽ ngăn cản lại’.

‘Được’.

Nói xong, Đế Nguyên Quân hít vào một hơi sâu rồi thở nhẹ một cái, cùng với đó. Đột nhiên trên người hắn bốc ra một dòng năng lượng dường như ngủ yên ở sâu bên trong cơ thể. Cảm giác khi nó vừa ra là giống như một tôn hung thú vừa mới thức tỉnh, cực kỳ mạnh bạo.

“Người định giết dựa trước khi chết sao?”. Tàn Thiên gương mặt sáng ngời nói.

“Có lẽ là vậy?”. Đế Nguyên Quân khoe miệng cau lên một cái rồi nói. “Các người đã chậm”.

“...”. Bốn người sau khi nghe thấy hắn nói mà không hề hay biết chuyện gì nên tỏ ra cực kỳ ngạc nhiên.

“Đây... đây là?”. Ngay sau một khắc, sắc mặt bốn người dần biến sắc mà thốt lên. “Hỗn độn chân nguyên?”.

“Hắn ẩn giấu loại hỗn độn khí tức này?”.

“Chính xác, giờ mới biết thì đã muộn rồi”.

Phùng phùng!

Đế Nguyên Quân lời nói vừa dứt, những dòng hỗn độn chân nguyên ẩn giấu sâu ở trong cơ thể thỉnh thoảng bùng nổ, nó giống như một con sóng thần to lớn vừa mới phát động, phong bạo xung quanh nó thổi ra giống như một trận bão nhỏ mang theo cảm giác nguy hiểm.

Hỗn độn chân nguyên tràn ra, cùng với đó là một tôn hung thú mờ ảo dần dần xuất hiện ở sau lưng. Cơ thể nó to lớn cực kỳ, chiều cao của nó ít nhất cũng phải hơn chín trượng và chiều dài lên đến mười lăm mười sáu trượng với bốn cái cánh lớn xuất hiện ở một bên hông. Với hai cái cánh lớn dài hơn mười trượng và hai cái cánh nhỏ dài hơn bốn trượng xếp đều đặn ở bên hông.

Ở trên đỉnh đầu kéo dài xuống dọc trên lưng mọc lên bảy cái sừng với bảy màu sắc khác nhau lần lượt là màu ánh kim, lam, lục, vàng, xám đen, tím, đen tương ứng với các thuộc tính Kim, thủy, mộc, hỏa, thổ, lôi, âm. Đó chính là bảy loại thuộc tính mà Đế Nguyên Quân đã luyện hóa được.

Tôn côn bằng vũ cánh một cái, toàn bộ đầu trường giống như bị một con xoáy lốc mạnh lướt qua khiến một thứ xung quanh phải rung chuyển, mặt đất dần xuất hiện ra những vết nứt dài lan tỏa khắp nơi.

Nó dường như hiểu được ý định của chủ nên khi bay lượn một vòng xung quanh, ánh mắt vô hồn trừng lớn bốn người đứng ở phía bên dưới giống như chí cao đang hăm dọa thường nhân, một ánh mắt lạnh lẽo và khinh miệt.

Chưa dừng lại ở đó, nó dừng lại ở trên cao, tôn côn bằng gõ mình, cái miệng lớn dần dần mở lớn để lộ những cái răng lớn sắc nhọn và phía bên trong là một cái lỗ đen nhỏ với từng điểm sáng giống như những ngôi sao đang xoay chuyển không ngừng ở trong đó.

Rống!

Chợt, từ trong miệng nó thổi ra, một tràng hơi dài với những cái vòng vòng khí từ trong đánh ra tạo thành một cái trường âm thổi ra và kéo theo đó là một tiếng rống cực kỳ to lớn khiến mặt đất xung quanh một lần nữa phải rung chuyển kịch liệt. Chỉ một tiếng rống của nó thôi mà đã đủ khiến Thiên Địa cảnh tầng năm trở xuống phải sợ hãi đến cực điểm.

“Không thể nào?”. Hoàng Trường Nam trưởng lão trông thấy tôn côn bằng có hình thái dị thú này liền thốt ra với giọng điệu kinh hãi, cùng với ba vị trưởng lão khác đều cùng một loại biểu cảm, ánh mắt không thể tin được nhìn vào nó. “Vượt qua ngũ hành hình thái”.

“Thất Thái Côn Bằng”.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Gia Là Siêu Cấp Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 135: Kinh hãi

Thất Thái Côn Bằng!

Lời nói của trưởng lão vừa dứt liền khiến toàn bộ gặp phải một phen kinh hãi, mặc dù chỉ từng nghe qua nhưng đó cũng chính là một trong những truyền thuyết cực kỳ xa xưa nhất.

Tại đó xuất hiện hàng loạt loại thần thú từng xưng bá thế giới, trong đó cũng có một tôn côn bằng đã vượt qua được cả ngũ hành. Nhưng đó cũng chỉ là truyền thuyết nằm ở trong ghi chép mà thôi, nay họ mới lần đầu tiên gặp phải.

Nhìn thấy đám người đang kinh hãi kia, Đế Nguyên Quân kiểm chế chứ không là phá lên cười lớn rồi.

Tôn côn bằng này chỉ là đan điền hắn ngưng tụ thực thể mà thôi, và đó cũng chẳng phải là thất thái nữa, mà chính xác hơn là nó đã xảy ra biến dị mà

thành.

Còn những người đứng ở trên đấu trường!

Cả bốn người đều nhìn về phía trước mà nổi lên vẻ lo lắng, tôn côn bằng to lớn kia vừa đánh ra một sóng xung kích mạnh mẽ đang lao nhanh về phía bọn họ. Nhìn bên ngoài thì đó chính là một công kích so với Thiên Địa cảnh tầng chín chỉ kém hơn một chút mà thôi. Nhưng chừng đó cũng đủ để khiến họ phải kiêng dè.

Sóng xung kích nhanh chóng chuẩn bị đánh trúng, cả bốn người lúc này bắt đầu gấp gáp, bắt đầu phòng vệ. Từng người một bắt đầu thúc dục chân nguyên lên đến cực điểm rồi tạo ra một màn chắn lớn bao bọc bằng chân nguyên ở phía trước mà chống đỡ.

Vù vù!

Làn gió mạnh thổi qua đi mà không hề có bất cứ chuyện gì xảy ra, cả bốn người đến lúc này cũng chưa hiểu được chuyện gì đang xảy ra thì ở phía xa.

Hồ Ngọc Ánh cũng đã mượn nhờ thiên địa lực lượng để gia tăng sức mạnh. Nàng hiện tại đã có thể cùng với một Thiên Địa cảnh tầng chín đỉnh phong một trận chiến mà không gặp quá nhiều trở ngại, thậm chí còn mạnh hơn một chút.

“Hahaha. Mấy người đang chọc cười ta sao?”. Đế Nguyên Quân chỉ tay về phía bốn người rồi cười lớn. “Nó có đánh ra công kích được đâu”.

“Ta chỉ dọa các ngươi thôi mà”.

“Ngươi...”. Tần Thiên tức giận quát mắng.

“Ta bị hấn lừa rồi”. Đỗ Thần Hằng lần đầu tiên hạ giọng nói.

“Hừ... Ta thì sợ gì hấn”. Tần Thiên chắc chắn nói.

Cùng lúc đó, chân nguyên hấn chuyển vào trong thanh kiếm đã đạt đến đỉnh điểm, tập phù triệt ở bên trong cũng đã nạp đầy năng lượng rồi bắt đầu chuyển hóa, mượn thiên địa lực lượng để gia trì.

“Làm như vậy cũng không thay đổi được gì đâu?”. Diễm Hương thùy mị lên tiếng. “Chịu thua đi”.

“Phải không?”. Đáp lại, Đế Nguyên Quân nở một nụ cười nhẹ ở trên miệng rồi lên tiếng.

Đế Nguyên Quân dứt lời, hấn liền đồng thời sử dụng hai loại năng lượng ở bên trong cơ thể rồi điên cuồng lao lên. Tay phải nắm chặt chuôi kiếm chém ra một cái.

Một vết sáng sắc bén lao đi với vận tốc cực kỳ nhanh, nó nhanh đến mức mà cả bốn người cũng chỉ nhìn thấy một vết ánh liền biến mất ngay trước mặt họ.

“Yếu kém”. Đáp lại, Tần Thiên đưa trường đao lên cao rồi chém mạnh xuống.

Rầm!

Một tiếng nổ lớn vang lên, kiếm khí sắc bén kia bị một đao mãnh liệt này bẻ ra thành hai nửa rồi tan biến đi. Nhìn một chiêu này vừa bị phá nát, Tần Thiên khoe miệng nở một nụ cười lớn rồi chuẩn bị lao lên. Thì đột nhiên, cơ thể hấn dần có cảm giác nặng nề đang đè nén.

Ở phía trên đầu, không biết từ lúc nào mà Đế Nguyên Quân đã xuất hiện ở đó. Ngay khi vừa cảm nhận được thì lưỡi kiếm đã một lần nữa được đánh ra. Khác với lần trước, lưỡi kiếm sắc bén và nặng nề nằm trong tay hấn trông không khác gì một tên đồ tể đang muốn chém đứt đầu.

Trong khoảng khắc đó, Tần Thiên trở tay không kịp, ngay cả tránh né cũng không thể được. Cảm giác đó nó giống như cơ thể hấn bị một lực vô hình níu giữ lại.

Thì đúng lúc này, một tiếng nói từ phía sau lưng vang lên.

“Đừng hòng”. Đỗ Thần Hằng đâm mạnh trường mâu về phía trước. Thành công ngăn chặn.

“Đa tạ”. Tần Thiên bật mình đứng dậy, thở nhẹ ra một hơi rồi nói. “Vừa rồi nguy hiểm thật”.

“Là ta chủ quan”.

“Không sao?”.

Công kích bị chặn lại, Đế Nguyên Quân đạp không nhảy lùi ra xa, một kiếm kia mặc dù thất bại nhưng hấn cũng không có bất cứ một chút hối tiếc gì cả. Mà nó đã nằm trong dự đoán của hấn từ trước.

Bốn người này đã là một đội muốn loại bỏ hấn nhưng thân là những người thuộc hàng đệ tử mạnh nhất nên việc ganh đua với nhau là chuyện rất dễ hiểu,

nên trong khoảnh khắc đó, tên Đỗ Thần Hàng hẳn đã hơi do dự một lúc. Chứ nếu không, một kiếm kia chưa kịp tung ra thì đã bị ngăn chặn lại rồi.

“Vừa rồi là ta xem thường ngươi”.

“Tiếp ta một đao”.

Tần Thiên từng sợi gân máu nổi lên, cánh tay phải to lớn mạnh mẽ nắm chặt trường đao rồi lao lên.

Địa cấp hạ phẩm đao pháp, Liệp Sát Đao!

Đưa cao trường đao vượt quá đầu, Tần Thiên thúc dục chân nguyên lên đến đỉnh điểm rồi bỏ xuống. Mặc dù hấn tung ra đao pháp này chỉ là địa cấp hạ phẩm, nhưng ở trong tay hắn thì uy lực đã không thua kém trung phẩm là bao.

Kết hợp với đao pháp với sức mạnh thuần túy khiến uy lực của nó mạnh mẽ hơn rất nhiều.

Địa cấp hạ phẩm mâu pháp, Xà Mâu!

Trường mâu trong tay Đỗ Thần Hàng đang uốn lượn hình gợn sóng với mũi thương gắn lưỡi mâu con sắc bén liên tục đâm cắt hướng Đế Nguyên Quân công kích.

Địa cấp hạ phẩm roi pháp, Khốn Thừng!

Sợi giây thừng được tạo từ những sợi da hung thú bền chắc và cực kỳ cứng chắc nằm trong tay Diễm Hương giống như một tấm lụa mềm dẻo đang múa lượn ở trong không khí. Với mũi thừng được làm từ hắc kim thiết nguyên ột khối được mài thành hình nên cực kỳ cứng chắc.

Công kích này uyển chuyển mà cực kỳ ma mị, nó vừa nhanh vừa uốn lượn xung quanh hai công kích kia dường như đang tìm yếu điểm của Đế Nguyên Quân vậy.

Ba công kích lao tới, Đế Nguyên Quân ánh mắt liếc qua Lã Thiêm Hồng một cái để nhìn xem, nhưng đúng như hắn dự đoán từ đầu. Hắn là một tên kiếm tu cực kỳ kiêu ngạo, con đường kiếm đạo của hắn cũng cực kỳ suôn sẻ và trình độ tu luyện cũng thuộc dạng rất cao nên hắn có thể tự tin một mình có thể giải quyết cả hai người chỉ trong nháy mắt.

“Sur đệ”. Nhìn thấy Đế Nguyên Quân phân tâm, Hồ Ngọc Ánh quát lớn.

Địa cấp trung phẩm thân pháp, Độn Thần Hành!

Địa cấp đỉnh phong thần hành, Phi Tung Cửu Bộ, thức thứ nhất, Thuấn Di!

Khoảng cách công kích không đến một gang tay, Hồ Ngọc Ánh lúc này đang chuẩn bị lao lên, nằng đốc hết sức mà vùng kiếm về phía trước thì đột nhiên.

Thân ảnh Đế Nguyên Quân lóe lên một cái rồi biến mất ngay trước mắt, thậm chí nàng không thể nhìn thấy tàn ảnh, giống như hắn đang hòa mình với bên trong thiên địa vậy.

Chỉ trong chớp mắt, Đế Nguyên Quân thành linh xuất hiện ở một bên Tần Thiên. Vùng mạnh trường kiếm chém xuống một cái.

Tần Thiên chỉ kịp trông thấy ánh kiếm từ trên đầu hạ xuống thì phản ứng lại, hắn nhanh chóng hạ thấp người rồi nhảy lùi ra xa.

Nhưng khi kiếm chiêu vừa mới hạ xuống, Đế Nguyên Quân trên gương mặt chỉ nở một nụ cười kì dị. Ngay sau đó, chân phải đưa lên. Rồi đập mạnh một cái.

Địa cấp đỉnh phong cước pháp, Đạp Bộ Thức, Nộ Cước!

Đế Nguyên Quân điên cuồng thúc dục chân nguyên xoay chuyển rồi tung đại chiêu. Tần Thiên lúc này chỉ cảm nhận được trên cước bộ của Đế Nguyên Quân có một tầng mờ ảo chân nguyên và một thứ năng lượng màu đỏ tươi giống như sương máu đang tích tụ với một tốc độ chóng mặt.

Oanh!

Chưa kịp phản ứng lại, Tần Thiên bị Đế Nguyên Quân đá một cước cực mạnh ngay chính giữa bụng.

Phốc!

Một cước đánh trúng quá mạnh, nó mạnh đến mức mà Tần Thiên cảm giác được nội tạng ở bên trong như đang chuẩn bị vỡ nát thành hàng trăm mảnh.

Tần Thiên phun ra một ngụm máu tươi rồi văng ra xa rồi lăn lóc trên nền đất mấy vòng trông cực kỳ đau đớn.

“Không thể nào?”. Quả không hổ là một trong những người mạnh nhất nội môn, Tần Thiên ăn trọn một cước mạnh như vậy mà vẫn có thể đứng dậy được. Gương mặt hắn lúc này mới bắt đầu có những biến hóa, sắc mặt trắng bệch trông cực kỳ khó coi, con ngươi co rút nhìn về phía Đế Nguyên Quân

mà thốt ra.

“Cái gì?”. Đỗ Thần Hàng biểu cảm kinh hãi, ánh mắt không thể tin được nhìn về phía trước. “Một chiêu đã khiến Tàn Thiên sư huynh bị trọng thương?”.

“...”. Lã Thiêm Hồng lần đầu tiên có chút biểu cảm ở trên gương mặt.

“Không ai nói cho các ngươi là trong chiến đấu không được phân tâm hay sao?”. Đột nhiên, Đế Nguyên Quân thành linh xuất hiện ngay trước mặt Đỗ Thần Hàng rồi đánh ra một quyền.

Địa cấp đỉnh phong quyền pháp, Phong Ma Quyền, Địa Liệt!

Tiếp tục tung ra đại chiêu, Đế Nguyên Quân trong mắt mọi người giống như một tên yêu nghiệt có chân nguyên vô hạn vậy. Chỉ trong một thời gian ngắn chưa đến mười giây đã tung ra liên tiếp bốn đại chiêu mà trên gương mặt không hề có một chút biến sắc nào cả.

Oanh!

“Khốn k...”. Ngay khi nhận thấy Đế Nguyên Quân đứng ngay trước mặt, Đỗ Thần Hàng chỉ kịp thốt ra một câu rồi bị đánh văng đi. “Phốc”.

“Đồng loạt ra tay”. Nhìn thấy hai người kia bị đánh trọng thương, sắc mặt Lã Thiêm Hồng dần tối sầm lại, ánh mắt khó nói nhìn Đế Nguyên Quân rồi lên tiếng.

Địa cấp đỉnh phong kiếm pháp, Tuyệt Linh Kiếm!

Thân ảnh Lã Thiêm Hồng chợt lóe lên rồi cực tốc lao về phía trước, khoảng cách ba mươi mét trong mắt hắn ngắn đến cực điểm, chỉ trong tích tắc đã có thể di chuyển đến được.

Ngay khi tiếp cận sau lưng, Lã Thiêm Hồng đâm mạnh mũi kiếm về phía trước hướng ngay chính giữa quả tim Đế Nguyên Quân mà đâm mạnh một cái.

“Đừng hòng”. Đế Nguyên Quân ngay khi vừa mới phát giác được, hắn chưa kịp có phản ứng thì đột nhiên, thanh âm Hồ Ngọc Ánh vang lên.

Nàng mạnh tay chém xuống một kiếm khiến đường đi của mũi kiếm kia bị lệch hướng đánh không trúng đích.

“Bốn đánh một rồi còn giờ trò đánh lén, không biết hổ thẹn”. Hồ Ngọc Ánh tức giận quát lớn.

“Hahaha. Sư tỷ nói rất hay”. Đế Nguyên Quân nhanh chóng lùi lại nói. “Đã là chó của Trần Trầm Nghiêm thì làm gì biết xấu hổ”.

“Ngươi...”. Lã Thiêm Hồng tức giận quát. “Toàn lực giết chúng”.

Lời nói của hắn vừa dứt, khí tức của bốn người thành linh bạo tăng, vách ngăn của Thiên Địa cảnh tầng chín đỉnh phong như muốn bị phá vỡ.

“Muốn mượn thiên địa lực lượng?”. Đế Nguyên Quân cười khẩy một cái rồi nói với giọng điệu trào phúng. “Đừng mơ”.

“Cá bảy màu, nhanh ngăn chúng lại”.

Bay lơ lửng ở trên cao, tôn Thất Thái Côn Bằng nghe thấy tên gọi của mình liền có chút không vui, sắc mặt nó dường như trầm xuống, nhưng vì đó là lệnh của chủ nên nó chỉ biết làm theo mà thôi.

Nó đột nhiên há rộng miệng rồi đẩy ra một quả cầu khí trong suốt, ẩn chứa từng dòng khí hỗn đột bay lơ lửng ở bên trong rồi thổi mạnh một tiếng.

Rống!

Quả cầu kia dần bắn ra một chùm sóng năng lượng hướng bốn người mà bắn.

“Hừ, trò này không thể lừa được bọn ta nữa đâu”. Nhìn chùm năm lượng đang lao tới, Tàn Thiên cắn răng quát lớn.

Rầm!

Lời nói vừa dứt, chùm năng lượng đánh trúng cùng lúc bốn người rồi phát nổ, một tiếng động lớn vang lên. Cùng với đó là bóng dáng bốn người bị đánh văng ra xa, nằm lăn lóc trên nền đất.

“Cái gì?”. Lã Thiêm Hồng mái tóc bù xù thốt ra.

“Chẳng phải nó không thể đánh ra công kích được hay sao?”. Cả bốn người kinh hãi, đồng thanh lên tiếng.

“Hahaha. Ai nói vậy?”.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Gia Là Siêu Cấp Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 136: Sur đệ... Không

Hahaha. Ai nói vậy?.

“Khôn kiếp, nguoi giám lửa bọn ta?”. Tàn thiên một tay ôm ngực, gắng gượng đứng dậy nói.

“Ta lừa các nguoi khi nào?”. Đế Nguyên Quân cười châm chọc nói.

“Trưởng lão, nguoi để hấn làm như vậy có phải hơi quá rồi không?”. Từ phía bên dưới đấu trường, một giọng nói vang vọng truyền tới. “Đây là trận đấu loại giữa các đệ tử lại kéo theo ngoại vật”.

Lời nói vang vọng, Đế Nguyên Quân ánh mắt ghét bỏ nhìn xuống phía bên dưới thì thấy.

Một bóng dáng nam tử có tuổi tác khoảng chừng hai mươi tuổi, gương mặt tuấn tú với ngũ quan cân xứng tỷ mỉ, ở bên ngoài khoác một bộ môn phục màu trắng với viền lam nhạt trông rất hài hòa và có chiều cao hơn một mét bảy. Tính cách nhìn qua thì trông cực kỳ ôn nhu nhưng ẩn sâu trong ánh mắt đó là một cái bụng dạ đen tối đến cực điểm.

Trên người hấn treo một tấm lệnh bài chữ Nghiêm màu đỏ sắc nét trông rất nổi trội.

Ánh mắt hấn nhìn về phía Thất Thái Côn Bằng với vẻ cực kỳ thèm muốn.

“Là Trần Trầm Nghiêm sư huynh, không phải hấn thăng lên đệ tử tinh anh rồi”.

“Tại sao lại xuất hiện ở đây?”.

“...”. Trông thấy dáng vẻ của hấn, đám đông nguoi quan chiến bắt đầu ồ lên.

“Trưởng lão, xin hãy bắt con tiểu thú kia lại đi. Đừng để gây ảnh hưởng đến trận đấu”. Trần Trầm Nghiêm vẻ mặt thích thú với nụ cười tươi hiện trên gương mặt. “Như vậy không tốt lắm đâu?”.

Nghe giọng điệu Trần Trầm Nghiêm, Đế Nguyên Quân biết được chuyện gì sắp xảy ra nên nhanh chóng thu hồi nó vào bên trong đan điền.

“Muốn thu hồi”. Hoành Trường Nam trưởng lão lớn tiếng quát, thanh lực từ trên người lão bắt đầu dâng lên.

Cánh tay phải đưa lên cao, lòng bàn tay hướng về phía Thất Thái Côn Bằng rồi đánh ra một đạo thánh lực cực nhỏ nhưng lại khiến nó đau đớn vô cùng.

Phốc!

Thất Thái Côn Bằng bị thánh lực làm cho tổn hại, Đế Nguyên Quân cảm nhận bụng dưới của mình giống như bị hàng ngàn hạng vạn thanh kiếm sắc bén đâm cắt mà phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt nhanh chóng bị biến sắc mà phun ra một ngụm máu tươi.

May mắn thay, Đế Nguyên Quân đã nhanh chóng thu hồi nên không bị thánh lực kia vây khốn lại mà chỉ bị thương tổn một phần mà thôi.

Nhưng chỉ với chừng đó cũng khiến hấn cảm thấy đau đớn vô cùng. Một khi đan điền chịu thương tổn sẽ gây ra ảnh hưởng cực kỳ to lớn, nếu như không kịp thời khiến nó ổn định lại thì càng thêm nguy hiểm, nhẹ thì bị phản phệ, nặng thì tàn phế.

“Sur đệ”. Hồ Ngọc Ánh lo lắng, một tay đỡ lấy cơ thể Đế Nguyên Quân vừa nói.

“Ta không sao?”. Đế Nguyên Quân đẩy tay ra rồi đứng thẳng dậy, ánh mắt tức giận nhìn về phía Trần Trầm Nghiêm và Hoành Trường Nam mà nổi lên sát ý.

“Lại để một con tiểu hung thú chạy thoát”. Trần Trầm Nghiêm nhìn Đế Nguyên Quân mà cười với giọng điệu châm chọc rồi nói. “Trưởng lão, trận đấu tiếp tục đi”.

Ở trên đấu trường!

Bốn người kia nhân lúc Đế Nguyên Quân thụ thương liền nhanh chóng vận dụng thiên địa lực lượng. Với thực lực của họ hiện tại đã mạnh mẽ hơn trước rất nhiều.

“Đúng là chó gà một mẹ”. Đế Nguyên Quân đưa tay lên lau đi vệt máu, ánh mắt nhìn chằm chằm Hoành Trường Nam trưởng lão rồi lớn tiếng nói. “Rất tốt”.

“Sư đệ, người...”. Hồ Ngọc Ánh nhìn biểu cảm Đế Nguyên Quân ngày một âm u, khóe miệng nàng hơi run lên một cái nói. Đây là lần đầu tiên nàng thấy hắn có biểu cảm giống như vậy.

Thậm chí khí tức xung quanh cơ thể hắn dường như cũng thay đổi, cảm giác giống như hiện tại không còn là của hắn lúc trước nữa mà là thứ gì đó cực kỳ tàn độc, cái cảm giác này giống như một tôn hung thú đang tức giận vậy.

Chưa dừng lại ở đó, dưới sự tức giận. Đế Nguyên Quân trong vô thức đã thúc đẩy kiếm khí của mình lên đến cực hạn, từ cảnh giới viên mãn đang dần đột phá bích chương rồi xông thẳng lên đại viên mãn cảnh giới. Mặc dù kiếm ý hắn đã cảm thụ được rồi nhưng chung quy lúc đó hắn chỉ mới kiếm khí viên mãn đi lên mà thôi.

“Sư tỷ, lát nữa ta sẽ thu hút đám người kia”. Đế Nguyên Quay người rồi thì thầm. “Người toàn lực một kiếm kia, triệt để tiêu diệt chúng”.

“Đó chính là cách duy nhất, nếu như thất bại thì kết quả ta cũng không biết được”.

“Ta hiểu rồi”. Hồ Ngọc Ánh hít vào một hơi sâu, nàng cắn răng một cái đáp lại. “Cẩn thận”.

Nói xong, Hồ Ngọc Ánh dần dần lùi lại ra sau, để lại Đế Nguyên Quân một mình đối đầu với bốn người kia. Dưới áp lực của họ, Đế Nguyên Quân cảm giác toàn bộ cơ thể như đang có một dòng điện mạnh chạy dọc theo trong cơ thể.

Một cảm giác vừa phấn khích vừa tràn đầy nguy hiểm đang chờ đợi hắn ở phía trước. Nhưng biểu cảm trên gương mặt hắn không có một chút thay đổi nào cả. Ánh mắt vẫn hững hờ nhìn họ.

Đế Nguyên Quân không một chút chần chừ, hai loại sức mạnh ở trong cơ thể bắt đầu hòa quyện vào nhau tạo thành một dòng sức mạnh cực kỳ kinh khủng, mặc dù không phát ra bên ngoài nhưng phong ba từ trên người hắn phát ra cũng đủ khiến người ta phải kinh ngạc.

Dưới sự gia trì của thiên địa lực lượng kết hợp với kiếm khí đại viên mãn. Khí tức Đế Nguyên Quân lúc này không khác gì một cường giả Thiên Địa cảnh càng năm. Mặc dù chỉ ngang bằng chừng đó thôi, nhưng thực lực lại vượt xa những người đồng cảnh giới.

Hiện tại thì hắn đã có thể đánh một trận với Thiên Địa cảnh tầng chín một cách thoải mái.

Hai chân phát lực, Đế Nguyên Quân một mình một kiếm lao lên, đồng thời thi triển ra một đại kiếm chiêu.

Địa cấp đỉnh phong kiếm pháp, Tử Luân Song Kiếm, Tử Kiếm!

Mặc dù chỉ có một thanh kiếm ở trong tay, Đế Nguyên Quân không thể nào tung ra được toàn lực của bộ kiếm pháp này nhưng dưới sự tinh thông kiếm đạo cực cao của mình. Hắn có thể dễ dàng tìm được cách để có thể bù đắp được sự thiếu sót này.

Ngay tại khoảng cách gần, Đế Nguyên Quân vung mạnh kiếm chém ngang một cái. Một vệt ánh kiếm sáng lên hướng trực tiếp cả bốn người mà đánh.

Địa cấp đỉnh phong đao pháp, Tuyệt Diệt Nhất Đao!

“Phá cho ta”. Tần Thiên gồng mình rống mạnh một tiếng, trường đao mạnh mẽ đưa lên cao rồi bỏ mạnh xuống một cái.

Rầm!

Một vụ nổ lớn vang lên, theo với đó là một tràng đao khí cùng kiếm khí tán loạn đổ bắn ra ngoài. Đế Nguyên Quân ở gần trung tâm nhất liền chịu không ít vết thương liên tiếp từng vết cắt hiện lên trên cơ thể.

Nhưng với chỉ chừng đó sát thương làm sao có thể khiến hắn cảm thấy chùn bước được.

Địa cấp đỉnh phong kiếm pháp, Tử Luân Song Kiếm, Hắc Tuyệt Kiếm!

Đế Nguyên Quân mạnh mẽ bước lên một bước, cánh tay phải thêm một lần nữa phát lực, chân nguyên trong cơ thể bị thúc dục một cách điên cuồng.

Kiếm chiêu tung ra, lưỡi kiếm vừa xuất phát, Tần Thiên liền biến sắc.

Một kiếm này nhìn trông không khác một kiếm trước là bao nhưng lần này lại khác, uy lực của nó phải mạnh hơn ít nhất hai lần. Thậm chí, mức độ kiếm khí của nó cũng mạnh hơn rất nhiều.

Địa cấp đỉnh phong kiếm pháp, Triệt Kiếm!

Lã Thiêm Hồng không còn chờ đợi thêm nữa, nắm chặt trong tay trường kiếm mà lao lên.

Ngay khi kiếm chiêu gần đánh trúng, Lã Thiêm Hồng khóe miệng chột niệm. Khí tức trên người một lần nữa bạo tăng, cùng với đó là một đại kiếm chiêu bị hắn thúc dục lên đến cực điểm.

Phanh phanh!

Hai cổ kiếm khí mạnh mẽ va chạm, khác với lần trước. Lần này cả hai người đồng thời bị phao bạo đánh lùi ra xa mấy mét.

Ngay khi ổn định lại cơ thể, Đế Nguyên Quân ánh mắt ngược nhìn lên. Ngay trước mắt, bốn người kia đã cách hẳn một quãng rất ngắn.

Đối mặt với bốn người hùng hổ lao lên với bốn đại chiêu thức đang chuẩn bị đánh ra. Hồ Ngọc Ánh đứng ở phía sau trông thấy một màn này cũng không khỏi sợ hãi, cả cơ thể nàng giống như bị một dòng khí lạnh bao trùm, một cảm giác sợ hãi mọc lên từ sâu thẳm ở trong tâm trí nàng.

“Sư đệ...”. Nàng sợ hãi thốt ra một tiếng.

“Ta không sao, cứ tiếp tục đi?”. Đáp lại, Đế Nguyên Quân nở một nụ cười nhẹ rồi nói.

Hữu Hình Vô Nhận!

Đứng trước bốn đại chiêu. Đế Nguyên Quân không hề lộ ra một chút sợ hãi nào cả, thả mạnh trường kiếm đâm sâu xuống đất rồi đưa tay lên bắt đầu kết ấn.

Đế Nguyên Quân khoe miệng lắm bầm rồi xuất hiện một tròng khiến ai cũng không thể tin được vào mắt mình. Cơ thể hắn bị một thứ gì đó mờ ảo đang bao bọc, nó giống như một màn sương mỏng màu trắng đang cố gắng che giấu thứ gì đó, trông nó có vẻ rất bình thường nhưng chỉ sau một khắc. Bọn họ liền há hốc mồm.

Bốn công kích kia rõ ràng đã đánh xuyên qua cơ thể hắn nhưng dường như không hề gây ra bất cứ một thương tích nào cả.

Thậm chí Đế Nguyên Quân còn được đà mà lao lên.

Nhìn hắn lao lên, cả bốn người con người đồng thời co rút lại. Họ vẫn chưa hiểu được chuyện gì đó đang diễn ra.

Đế Nguyên Quân tiếp cận Đỗ Thần Hàng trước tiên, lưỡi kiếm ở trong tay chém mạnh một cái.

Đáp lại, Đỗ Thần Hàng cũng hướng mũi giáo đâm ra, hướng về phía lồng ngực. Nhưng điều khiến hắn càng thêm kinh hãi đó chính là. Công kích của hắn đánh ra hoàn toàn không thể nào trúng đích được, thậm chí công kích Đế Nguyên Quân còn đi xuyên qua được.

Theo phản ứng, Đỗ Thần Hàng cắn răng thúc đẩy chân nguyên lên đến cực điểm rồi đẩy ra một màn chắn chân nguyên che phủ ở phía trước.

Điều càng đáng sợ hơn nữa, Đế Nguyên Quân giống như hòa mình vào thiên địa. Mọi công kích, mọi màn chắn ở trước mắt hắn đều giống như không tồn tại.

Lưỡi kiếm sắc bén đi xuyên qua lớn màn chắn rồi hướng quả tim mà đâm. Nhưng Đỗ Thần Hàng không hổ là một trong những đệ tử mạnh nhất nội môn, ở trong hoàn cảnh đó hắn vẫn có thể tránh đi được những phần yếu hại. Một kiếm này đánh trúng vào cánh tay trái của Đỗ Thần Hàng rồi đâm xuyên qua, chưa dừng lại ở đó.

Đế Nguyên Quân còn mạnh mẽ vùng kiếm thêm một lần nữa.

Công pháp này vừa có thể tránh né được tất cả công kích vừa có thể gây thương tích được. Như vậy có thể sao?

“Ahhhhhhhh...”. Đỗ Thần Hàng đau đớn kêu lên một tiếng, ánh mắt sợ hãi nhìn cánh tay đang nằm lún lóc dưới nền đất.

Đế Nguyên Quân nhận thấy công pháp này đang dần không còn duy trì được lâu hơn nữa nên không đuổi cùng giết tuyệt mà tiếp tục chuyển hướng. Mục tiêu tiếp theo của hắn chính là Lã Thiêm Hồng, người có thực lực mạnh nhất trong số bốn người.

Áp sát lại gần, Đế Nguyên Quân vùng mạnh kiếm hướng phía dưới cổ mà chém.

Nhưng đúng vào lúc này, ở trên cao. Hoành Trường Nam trường lão vùng mạnh tay một cái. Một lượng thánh lực mạnh mẽ mang theo một chút ít không gian chi lực mà Thánh cảnh cường giả có thể thao túng hướng Đế Nguyên Quân trấn áp.

Bị không gian chi lực can thiệp. Công pháp mà hắn đã bị hóa giải hoàn toàn và bị áp chế đi một phần.

Nhưng ở trong hoàn cảnh đó, Đế Nguyên Quân vẫn không hề nao núng mà tiếp tục đánh ra.

Phập!

Một tiếng da thịt bị đâm xuyên vang lên.

Cả hai người đồng thời đánh ra kiếm chiêu. Kiếm của Đế Nguyên Quân mặc dù bị áp chế nhưng ở trong khoảng khắc đó. Lã Thiêm Hồng đã không xoay sở kịp nên bị một kiếm chém ngang ở giữa ngực. Vết thương sâu đến mức mà nó còn cắt đứt thêm một vài khúc xương nữa. May mắn Đế Nguyên Quân đã bị chặn lại một phần lực chứ nếu không quả tim ở bên trong đã bị hắn cắt ra thành hai nửa rồi.

Trái lại, Đế Nguyên Quân cũng không khá hơn hắn là bao.

Mũi kiếm Lã Thiêm Hồng đánh ra mặc dù rất hiểm nhưng Đế Nguyên Quân đã tránh được nhưng công kích quá nhanh và ở một khoảng cách gần như vậy, hắn không thể tránh đi được toàn bộ.

Phốc!

Sắc mặt Đế Nguyên Quân trở nên trắng bệch rồi phun ra một ngụm máu tươi, ở một bên hông. Đế Nguyên Quân bị lưỡi kiếm đâm xuyên qua cơ thể cùng với một dòng máu tươi đang chảy ra không ngừng.

Khí tức trên người hắn dường như đã bị một kiếm này làm cho bị bạo động mà tán loạn đi khắp nơi, khí tức trên người Đế Nguyên Quân bắt đầu tụt xuống một cách nhanh chóng.

“Sur đệ.... Không?”. Đứng ở phía xa, Hồ Ngọc Ánh khóe miệng run rẩy, gương mặt hốt hoảng đến cực điểm. Nàng không kiếm chế được mà chảy xuống hai hàng nước mắt rồi hét lớn một tiếng sợ hãi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Gia Là Siêu Cấp Thiên Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 137: Thần La Thiên Hộ + Đại Thiên Kiếm

Sur đệ.... Không?.

Hồ Ngọc Ánh sợ hãi thốt lên, nàng đang trong lúc vận động toàn lực một kiếm đang chuẩn bị cắt đứt rồi lao lên. Nhưng đúng lúc này.

“Sur tỷ, ta không sao. Ngươi cứ tiếp tục”. Đế Nguyên Quân vùng mạnh chân đá mạnh một cái rồi nói.

“Nhưng...”. Ngay khi Đế Nguyên Quân nhảy lùi ra xa, Hồ Ngọc Ánh do dự một lúc mới trả lời.

“Ta không cần biết nàng ta đang toan tính cái gì, một kích toàn lực kia không thể hạ gục một lúc bốn người bọn ta được”. Lã Thiêm Hồng gương mặt tái xanh, cánh tay truyền lực vào miệng vết thương rồi gắng gượng đứng dậy.

“Chỉ cần giết được tên kia thì nàng ta không là gì cả?”.

“Tất cả cùng lên”.

Lời nói vừa dứt, cả bốn người đồng loạt lao lên, toàn bộ công kích đều hướng về Đế Nguyên Quân, mỗi một công kích cũng đều là chí mạng.

“...”. Trông thấy công kích đang tiến lại gần, Đế Nguyên Quân nhú mày.

Tiếp đến, Đế Nguyên Quân làm ra một hành động mà ai ai cũng phải cảm thán, ánh mắt thương hại nhìn về phía hắn. Đối mặt với bốn công kích của Thiên Địa cảnh tầng chín đỉnh phong mà không có một chút nao núng nào cả.

Trông thấy Đế Nguyên Quân lao lên, trong mắt họ thì hắn không khác gì người đang cố tìm vào con đường chết vậy.

Nhưng vào đúng lúc này, Đế Nguyên Quân tiếp cận thì gương mặt không một chút biến đổi. Khí tức ở trên người đang không ngừng giảm xuống nhưng chiến khí trên người lại cao ngút, ai nhìn vào cái cảnh tượng này lại nói hắn tự mình đâm đầu vào chỗ chết đầu.

“Chết đi”. Khoảng cách ngày càng gần, Lã Thiêm Hồng mái tóc bị xù, hai tay vùng mạnh trường kiếm về phía trước rồi quát lớn một tiếng.

Tiếp theo đó là đến trường mâu, đại đao rồi đến roi da đang lăm lăm sát ý muốn giết chết hắn.

Ngay khi công kích còn cách Đế Nguyên Quân chưa đến hai mét thì đột nhiên. Đế Nguyên Quân đứng chững lại, hai chân cong mở rộng ra hai bên, thân trên hơi chùng xuống. Hắn găm thanh trường kiếm ra trước mặt rồi bắt đầu đưa tay lên trước ngực rồi kết ấn.

khí tức trên người Đế Nguyên Quân dường như tan biến đi hết toàn bộ, trông hắn hiện tại không khác một người bình thường là bao.

Hồ Ngọc Ánh cảm nhận khí tức trên người hắn biến mất liền hốt hoảng, đang mồn lao lên thì bị một bàn tay vô hình nào đó ngăn lại.

Bốn người trông thấy vậy liền nở một nụ cười hả hê ở trên gương mặt, nhưng không trải qua được thêm bao lâu thì đột nhiên, sắc mặt bọn họ dần dần biến sắc, con ngươi co rút đến cực điểm, khung cảnh trước mắt khiến họ không thể tin được vào mắt mình.

“Thần La Thiên Hộ!!!”. Đế Nguyên Quân gồng mình, ở trên cổ nổi lên một sợi gân xanh rồi hét lớn một tiếng, kỹ năng bản nguyên được tung ra.

(Kỹ năng bản nguyên là do thiên phú của người sở hữu có được, thiên phú của cu Quân mới chỉ cấp hai nhưng nó được luyện thành chứ không phải tự

thân sinh ra nên có thể thi triển ra khi thiên phú chưa đạt đến cấp bảy).

Thình lình, khí tức trên người Đế Nguyên Quân đột nhiên bùng phát ra giống như một trận cuồng phong thổi mạnh ra xung quanh. Cùng với đó, ở xung quanh người, bảy điểm sáng thuộc tính dần dần hiện lên, từng cái nhỏ như hạt đậu nhưng lại phát ra tinh quang cực kỳ chói lọi.

Tiếp đến, bảy điểm sáng đó chợt lóe lên một cái rồi bắt đầu di chuyển, tốc độ của nó nhanh đến mức mà có thể tạo ra được một quả cầu bảo vệ bao bọc xung quanh cơ thể. Và điều khiến người khác phải kinh hãi đó chính là quả cầu kia không hề có một sơ hở nào cả.

Rầm!

Chợt, một tiếng nổ lớn vang lên, bốn công kích đồng thời phát ra và đồng thời đánh mạnh lên quả cầu kia khiến nó rung chuyển một cách kịch liệt nhưng vẫn không thể xuyên thủng nó được.

“Cái gì?”. Cả bốn người đồng thanh thốt ra.

Họ không thể tin được vào mắt mình nữa, bởi vì đó là công kích toàn lực khi họ đã vận dụng cả thiên địa lực lượng mà vẫn không thể phá vỡ được nó.

“Ta không tin?”. Lã Thiêm Hồng gương mặt dữ tợn hết lớn.

Cùng lúc, cả bốn người họ điên cuồng thúc đẩy chân nguyên đến đến điểm cực hạn, cùng với đó là thiên địa lực lượng trong phạm vi sáu ngàn mét và đang không ngừng tăng lên.

Với những người bình thường có cảnh giới Thiên Địa cảnh tầng chín đỉnh phong, họ chỉ có thể thúc động tối đa được khoảng hơn một ngàn mét, còn những người được cho là tinh anh nhất cũng chỉ có thể thúc dục đến hai ngàn mét là cao, nhưng bốn người họ vẫn đang dốc hết sức đều câu kéo nó.

Quả cầu bị bốn lực cực kỳ mạnh mẽ chèn ép khiến nó rung lên ngày một mạnh hơn, tưởng chừng nó không hề có bất kỳ kẽ hở nào nhưng dưới uy lực của bốn đại thiên kiêu đồng thời ra tay thì nó đang dần không thể chống đỡ được hơn nữa mà bắt đầu lộ ra những vết nứt nhỏ đang lan rộng ra.

Phốc!

Đế Nguyên Quân ở bên trong, toàn thân hắn đang run rẩy không ngừng, toàn bộ sát thương mặc dù đã bị quả cầu ngăn chặn lại nhưng hắn vẫn cảm nhận được uy lực của nó.

Và ngay khi quả cầu bắt đầu xuất hiện vết nứt, Đế Nguyên Quân đột nhiên rung mạnh một cái rồi phun ra một ngụm máu tươi. Đại não đau nhức đến tột độ, giống như bị ngàn vạn mũi kim đâm xuyên qua đại não vậy.

Đau đớn là thế, nhưng hắn vẫn kiên quyết chống đỡ, toàn bộ chân nguyên còn lại đều bị thúc dục đến cực điểm, nhưng dưới sức mạnh đang không ngừng tăng lên của bọn họ, Đế Nguyên Quân cùng với quả cầu đang dần dần bị đẩy lùi.

“Phá cho ta”. Cả bốn người điên cuồng, dưới sức mạnh của thiên địa lực lượng, họ dường như cũng đã đạt đến giới hạn của mình và đang không ngừng cản trở lại.

Phốc!

Một lần nữa, quả cầu bắt đầu xuất hiện những vết nứt khác, lớn hơn trước rất nhiều. Chịu đựng sự đau đớn đến cực điểm, gương mặt Đế Nguyên Quân lần đầu tiên nhăn lại rồi phun ra một ngụm máu tươi.

“Sư tỷ, ngay lúc này?”. Cảm nhận bốn người kia đã dốc hết sức để giết hắn, Đế Nguyên Quân hét lớn.

Ở phía xa!

Hồ Ngọc Ánh hai tay nắm chặt chuôi kiếm đang điên cuồng thúc dục chân nguyên trong cơ thể, ngay khi nó đạt đến điểm giới hạn cao nhất thì đúng lúc nàng nghe thấy tiếng quát lớn. Nàng mới bắt đầu có dị động, cơ thể nàng nặng nề bước lên một bước liền khụy người xuống.

Trên khóe miệng xinh đẹp của nàng dần chảy xuống một dòng máu tươi, nàng dường như bị kiếm khí và năng lượng của kiếm chiêu này làm cho bị thương.

Bước thêm một bước, Hồ Ngọc Ánh dậm mạnh chân rồi lao lên nhanh một cách chóng mặt.

“Các ngươi sẽ phải trả giá”. Trên đường lao đến, Hồ Ngọc Ánh tức giận quát lớn một tiếng, trong mắt nàng bắt đầu nổi lên từng sợi sát ý nồng đậm. “Chịu chết đi”.

Trảm Thiên Không!

Đế Nguyên Quân ở trong quả cầu, những ngón tay hắn một lần nữa kết ấn. Quả cầu dần dần chậm lại rồi đứng im mà bay vòng ra sau lưng hắn.

Tưởng chừng quả cầu đó đã không thể chống cự được nữa, thì đột nhiên. Đế Nguyên Quân nhanh tay nhặt kiếm lên rồi chém nhanh một kiếm và đồng thời thúc dục chân nguyên còn lại, may mắn thay. Với lượng chân nguyên ít ỏi còn lại, hắn vẫn có thể tung ra được một kiếm này.

Bốn người kia tưởng chừng đã phá vỡ được quả cầu kia nên đang vui mừng không thôi thì bỗng lúc gặp một kiếm kia của hắn liền một lần nữa biến sắc.

Toàn bộ công kích của họ như bị một thứ gì đó vô hình hút đi mất. Một màn này khiến toàn bộ những người đang quan chiến cũng phải kinh hãi không thôi. Ngay cả Trần Trầm Nghiêm đứng ở bên dưới cũng phải đỏ mặt mà thêm khát.

“Đây là?”. Hoàng Trường Nam kinh ngạc, nhưng chỉ trong giây lát, lão nhìn Đế Nguyên Quân với ánh mắt khinh thường rồi nở một nụ cười. “Kết thúc rồi”.

Đúng vào lúc này, Hồ Ngọc Ánh đã áp sát ngay sau lưng Đế Nguyên Quân. Cùng lúc đó, thân ảnh Đế Nguyên Quân chợt lóe lên một cái rồi biến mất ngay trước mắt họ. Đang trong lúc không hiểu chuyện gì đang xảy ra thì hai con người của họ một lần nữa co rút lại, lần đầu tiên trong trận đấu này họ cảm thấy có một uy hiếp lớn đến như vậy.

Với lượng chân nguyên còn lại không đến ba thành, cả bốn người hợp sức đồng thời tạo ra một màn chắn lớn bao bọc xung quanh.

“Đại Thiên Kiếm”. Hồ Ngọc Ánh ánh mắt bùng bùng lửa giận, sát ý trong mắt nàng thỉnh thoảng đánh ra. Nàng cắn chặt răng rồi quát lớn một tiếng.

Từ trên thanh kiếm, một cỗ uy lực lớn mạnh đang dần dần bốc lên, nó điên cuồng, nó bạo loạn, nó kinh khủng, nó đáng sợ. Toàn bộ những thứ đó đều đổ dồn vào một kiếm này của nàng.

Trong mắt họ thì công kích này nó không phải là một kích toàn lực của Thiên Địa cảnh nữa rồi mà nó là Tinh Cực cảnh cường giả đánh ra, trong ánh mắt bắt đầu nổi lên sự sợ hãi đến cực điểm. Trong thời điểm đó, họ đã nhìn thấy cửa tử đã mở ngay trước mắt mình.

Rầm!

Kiếm chiêu tung ra đánh lên màn chắn kia rồi nổ ra một tiếng động cực kỳ lớn và khiến toàn bộ đấu trường phải rung lên.

Răng rắc!

Ngay sau đó, từ điểm mà lưỡi kiếm va chạm đang bắt đầu hiện lên những vết nứt lớn trải dài ra xung quanh.

Đứng ở bên trong, bốn người điên cuồng dốc hết sức lực chống đỡ. Nhưng cũng chỉ kéo dài được thêm một thời gian ngắn nữa mà thôi.

“Không.....”. Từ bên trong đám khói bụi, một tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Rầm rầm!

Màn chắn vỡ nát, lưỡi kiếm mang theo kiếm khí và lượng năng lượng kinh khủng kia đánh tới mà không hề có một sự ngăn cản nào nữa. Ánh mắt của bốn người sợ hãi nhìn ánh kiếm đang lao đến kia.

Chỉ chưa đến một cái chớp mắt, ánh kiếm lóe lên rồi bay đi qua bốn người rồi găm thẳng xuống nền đất khiến đấu trường bị bỏ ra thành hai nửa.

Đám bụi đất bị kiếm chiêu này đánh ra mà bốc lên thành một cột cao đến gần hai mươi mét và đổ bắn ra xung quanh.

Ngay khi đám bụi đất tán đi, toàn trường ánh mắt sợ hãi nhìn chằm chằm xuống phía bên dưới. Trong mắt họ, một đồng máu đỏ tươi đang chảy lan ra ngoài và không hề thấy thân xác của bốn người kia ở đâu nữa mà chỉ thấy một vài mảnh vải nằm trong vũng máu kia mà thôi.

“Chết hết rồi?”. Lẫn trong đám đệ tử quan chiến, một tên đệ tử gương mặt mếu máo, sợ hãi thốt ra.

“...”. Toàn trường bị lời nói này làm cho chấn động.

“...”. Đứng ở một góc dưới đấu trường, Dược Liên Anh gương mặt ngây ngốc, ánh mắt nàng không thể tin được nhìn lên trên mà không khép được miệng. Một kiếm vừa rồi khiến nàng nhớ đến cái người mờ ảo đã phá tan trận pháp kia, mặc dù uy lực quá chênh lệch nhưng khí chất này vẫn không hề thay đổi.

“Sư muội người quá mạnh rồi”.

Đứng ở phía sau, Đế Nguyên Quân ngồi hẳn xuống đất, tay cầm kiếm chống đỡ cơ thể. Mặc dù toàn thân đau đớn, sắc mặt thì khó coi đến cực điểm nhưng trên gương mặt vẫn nở ra một nụ cười rồi lắc đầu ca thán.

“Kiếm này vẫn bá đạo như trước, ta đặt nó ở địa cấp đỉnh phong kiếm pháp là quá thấp với nó rồi”.

“Ngay cả ta tung ra kiếm ý cũng không mạnh bằng đi”.

- - -

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Gia Là Siêu Cấp Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 138: Trận cuối cùng

“Cái gì?”. Chứng kiến một màn này, Trần Trầm Nghiêm không tin được vào mắt mình mà thốt ra.

Đứng ở trên đầu trường!

Hồ Ngọc Ánh sau khi tung ra một kiếm, khí tức trên người nàng dần trở nên hỗn loạn. Mặc dù cảnh giới nàng đã được gia cố thêm rất nhiều nhưng để tung ra một kiếm này vẫn có phần hơi quá sức.

Hồng học!

Hơi thở Hồ Ngọc Ánh gấp gáp, sắc mặt trắng bệch trông cực kỳ khó coi. Ấn trong khóe môi, một chút máu tươi tanh nồng bốc lên đang chuẩn bị chảy ra ngoài.

“Sur đệ?”. Đột nhiên, Hồ Ngọc Ánh chợt lớn tiếng thốt ra.

Quay đầu, nàng nhìn thấy Đệ Nguyên Quân thần sắc trông cực kỳ xấu, vết thương ở một bên hông không có dấu hiệu lành lại, máu màu đen từ miệng vết thương đang không ngừng chảy ra.

“Đây là”. Hồ Ngọc Ánh hét hoảng, “Độc...”.

“Lũ khốn kiếp kia dám dùng kiếm tẩm độc?”.

“Sur tỷ, ta không sao?”. Đệ Nguyên Quân đưa tay lau đi vết máu trên khóe miệng rồi nói, “Loại độc thấp kém này không làm khó ta được đâu”.

“...”. Hồ Ngọc Ánh gật đầu.

Nàng đưa tay đỡ hấn đứng dậy, ánh mắt căm phẫn nhìn Trần Trầm Nghiêm. Ấn sâu ở trong ánh mắt đó, dường như mọi sự tủi nhục và tức giận từ trước giờ nàng chịu đựng vì một ánh mắt này mà chuyển thành sát ý. Nàng hiện tại không còn cảm giác sợ hãi hấn như trước nữa.

Bị một người con gái từng bị hấn chơi đùa nhìn với ánh mắt như vậy. Trần Trầm Nghiêm trong lòng như gặp phải muôn vàn sóng lớn vậy. Hấn vừa tức giận, vừa ghen ghét, vừa đố kỵ. Những điều đó đều hiện hữu ở trên gương mặt. Trông cực kỳ dữ tợn.

Nhìn thấy cả hai người đã không còn quá nhiều sức lực, Trần Trầm Nghiêm ánh mắt tức tối dần dần nhẹ xuống rồi chuyển thành ánh mắt thương hại. Gương mặt âm trầm nở một nụ cười kỳ dị. Sau cùng, hấn liếc mắt nhìn qua Hoành Trường Nam trưởng lão như muốn nhắc nhở một việc gì đó.

Chỉ thấy, Hoành Trường Nam trưởng lão do dự một lúc rồi mới đưa ra quyết định của mình.

Tay phải lão đưa lên, một đợt thánh lực hóa thành từng cái mắt xích rồi lao nhanh về phía hai người rồi chuẩn bị trói chặt lại.

Sợi xích kia chưa kịp trói thì đột nhiên, ở trên cao. Một vệt đen từ trong không trung thình lình vẽ ra. Ở bên trong để lộ từng sợi lõi dẫn đánh ra men theo miệng của vệt đen đó.

Từ bên trong đi ra!

Một bóng dáng bà lão lưng gù, mái tóc trắng xóa dài xuống. Trên người khóa một bộ trang phục màu xám trắng cổ lỗ, lòng bàn tay nắm chặt quyền trượng đứng dừng lại, ánh mắt nhìn xuống phía bên dưới rồi nhú lại một cái.

“Hừ, Hoành Trường Nam lão nh, ngươi dám sử dụng quyền hạn của trưởng lão để phá bỏ quy định của tông môn”. Bà lão đưa tay nhấn mạnh quyền trượng một cái rồi lớn tiếng quát, “Ngươi không nghĩ đến hậu quả sao?”.

“Được lão”. Hoành Trường Nam ánh mắt trầm xuống đáp, “Chuyện này không cần ngươi quản”.

“Hahaha. Ta muốn quản thì sao?”. Dược lão tức giận quát.

“Ta xem trọng ngươi vì ngươi là Luyện Đan Đường trưởng lão, nhưng không vì thế mà ngươi được quyền tự cho bản thân là đúng”. Hoành Trường Nam hạ giọng.

“Tự cho bản thân là đúng?”. Dược lão đáp lại, “Ngươi đang tự nói bản thân mình hay sao?”.

“Tự ý thay đổi quy định tông môn”.

“Chia bè, kết phái muốn hãm hại đệ tử”.

“Tội này của ngươi không hề nhẹ một chút nào”.

“Được lão”. Hoành Trường Nam tức giận quát lớn một tiếng, thánh lực ở trên người điên cuồng tuôn ra ngoài.

Một loại sức ép cực kỳ kinh khủng bắt đầu đè nén ra xung quanh. Ở trên cao, những tầng mây đen bị thánh lực của lão làm cho ảnh hưởng mà dẫn kéo đến, cùng với đó là từng ánh chớp động ẩn sâu ở bên trong đang chuẩn bị đánh ra bất cứ lúc nào.

“Hừ...”. Được lão hừ lạnh một tiếng.

Cùng với đó, thánh lực trên người dần dần đánh ra bên ngoài. Và cùng thánh lực của Hoành Trường Nam xung đột với nhau khiến khu vực xung quanh bị rung động mạnh. Mặt đất bắt đầu xuất hiện từng vết nứt lớn trải dài khắp nơi.

Đại trận bảo vệ đấu trường cũng bị ảnh hưởng mà run lên liên hồi, nhìn đại trận lúc này mỏng yếu giống như sắp đổ.

Thánh lực của cả hai người đang ngày một tăng lên khiến đám đệ tử ở bên dưới giống như đang đối mặt với tử quan vậy, có nhiều đệ tử hơi yếu một chút bị một tia thánh lực mỏng yếu làm cho ngất đi. May mắn thay, ở trên cao còn có hai vị trưởng lão khác đã kịp thời ra tay, một vòng bảo vệ bằng thánh lực hiện lên ở ngay trên đầu họ, ngăn không cho xung kích của hai người kia đánh vào bên trong.

Đúng lúc này, một tiếng nứt vỡ không gian một lần nữa vang lên.

“Hai vị trưởng lão”. Thanh âm âm trầm, cổ lão từ bên trong kẽ nứt truyền ra ngoài. “Các ngươi đang định làm cái gì vậy?”.

Giọng nói âm trầm không có một chút uy lực nào nhưng lại khiến cả hai người phải run sợ, họ ngay lập tức thu lại thánh lực của mình.

“Thái thượng trưởng lão?”. Hoành Trường Nam khước miệng run lên một cái rồi thốt ra.

“Yên phận của ngươi đi, chuyện ở trong tông, Lão hủ ta đây đều biết hết”. Thanh âm âm trầm kia một lần nữa vang lên. “Ngươi nên nhớ, có một vài chuyện không phải muốn làm thế nào cũng được đâu?”.

“Ta đã hiểu rồi, mong thái thượng trưởng lão xem xét”. Trên gương mặt Hoành Trường Nam lần xuống từng hạt mồ hôi lo lắng, khước miệng lắp bắp đáp lại.

“...”. Kẽ nứt không gian đang từ từ khép lại, ngay khi nó chuẩn bị đóng kín hoàn toàn. Một dòng thánh lực huyền ảo từ bên trong bay ra đang bay về phía Đế Nguyên Quân cùng Hồ Ngọc Ánh rồi bao bọc lấy họ.

“Một hệ thuộc tính”. Bất chợt, chỉ trong giây lát. Đế Nguyên Quân liền nhận ra dòng thánh lực mang theo thuộc tính này nên lẩm nhẩm nói ra.

Dưới sự trợ giúp của mạng hệ thần thông, thương thế trên người của cả hai đang hồi phục một cách nhanh chóng. Thậm chí việc hao hụt tinh lực và chân nguyên cũng được hồi phục chỉ trong một quãng thời gian ngắn như vậy cũng đủ để khiến Đế Nguyên Quân phải giật mình thần phục.

“Không hổ là một hệ thuộc tính”.

“Đội ta đạt tới đỉnh phong thì không biết các thuộc tính này sẽ mạnh đến mức nào đây”. Đế Nguyên Quân ánh mắt nhìn sâu thẳm vào bên trong đan điền với những điểm sáng mờ nhạt ở bên trong rồi nói.

Dưới sự thúc động thiên phú kỹ năng lên đến cực điểm, bảy điểm sáng thuộc tính nay đã hao hụt đi gần như toàn bộ nên ánh sáng từ chúng phát ra cũng ngày một yếu dần. Để có thể khôi phục chúng trở lại được như ban đầu sẽ tốn không ít thời gian và đan dược.

“Sư đệ, ngươi đang lẩm nhẩm chuyện gì vậy?”. Hồ Ngọc Ánh tò mò hỏi hần.

“À, không có chuyện gì đâu?”. Đế Nguyên Quân cười một cái cho qua rồi đáp lại.

Trông thấy gương mặt xinh đẹp cùng với nụ cười tươi tắn trên gương mặt Hồ Ngọc Ánh, Đế Nguyên Quân cảm thấy trong lòng như được an ủi một phần nào. Được đại mỹ nữ lo lắng khiến tinh thần hần càng thêm sáng khoái.

“Sư tỷ, ngươi tin tưởng ta chứ?”.

“Tự nhiên sao ngươi lại hỏi vậy?”. Hồ Ngọc Ánh cảm thấy khó hiểu nên hỏi lại. “Tất nhiên rồi”.

“À đúng rồi?”. Đế Nguyên Quân chợt quay đầu nhìn lại, trên gương mặt nở một nụ cười châm chọc rồi lớn tiếng nói. “Hoành Trường Nam trưởng lão, hai người bọn ta đều đã hồi phục lại như ban đầu rồi”.

“Nếu ngươi không ngại thì có thể tiếp tục đi”.

“Ngươi...”. Hoành Trường Nam trưởng lão tức giận quát.

“Thế nào?”. Đế Nguyên Quân châm chọc. “Sợ thái thượng trưởng lão chứ gì?”.

“Nếu như bọn ta đồng ý thì sao?”.

“Hừ, người thật s....”. Hoành Trường Nam trưởng lão nở một nụ cười, ánh mắt nhìn Đế Nguyên Quân như muốn chế giễu hắn vậy.

Nhưng lão chưa kịp nói dứt lời thì đã bị Đế Nguyên Quân cắt ngang qua.

“Nếu ngươi đáp ứng hai điều kiện của ta thì ta sẽ chiều theo ý ngươi”.

“...”. Lão ta hơi suy nghĩ một lúc rồi mới đáp lại. “Được, ngươi nói thử xem”.

“Thứ nhất, ta muốn Được Liên Anh sư tỷ cùng ta đánh một trận ba ba với người mạnh nhất của các ngươi”.

“Thứ hai, nếu bọn ta thắng trận này thì sẽ được thông qua vòng cuối cùng này”.

“Ngươi thấy sao?”.

Lời nói Đế Nguyên Quân vừa dứt, hắn liền nở một nụ cười hân hỉ rồi ánh mắt nhìn chăm chăm lão như đang khiêu khích.

“Chuyện này...?”. Lão đang phân vân một lúc thì ở phía xa, Trần Trầm Thiên gật đầu ra hiệu. “Được ta đáp ứng”.

“Tốt”.

Một lúc sau, ở trên đấu trường!

Ba người mà lão ta chọn ra đã có, đứng ở trên đó có bài danh thứ nhất của nội môn Mệnh Thiên Càng, bài danh thứ ba Ngọc Tuyết Nhi, bài danh thứ năm Mã Hằng Ca.

“Ồ, ba người mạnh nhất của nội môn ở hiện tại đây sao?”. Đế Nguyên Quân ánh mắt giống như một kẻ đang đi săn nhìn chăm chăm con mồi rồi nói.

“Trông không mạnh hơn bốn người kia là bao”.

“Ngươi...”. Mã Hằng Ca quát lớn một tiếng.

“Ta chỉ nói đúng sự thật mà thôi”.

“Sư đệ, được rồi”. Chợt, Mệnh Thiên Càng đưa tay ra ngăn lại.

“Ta nghĩ trận đấu này không cần tiếp tục nữa đâu?”.

“Sư huynh, ngươi tại sao lại nói vậy?”. Mã Hằng Ca ánh mắt không mong muốn nhìn qua nói.

“Ta nghĩ sư đệ cùng đã nhìn thấy một kiếm hồi này rồi”. Mệnh Thiên Càng lắc đầu đáp. “Một kiếm có thể giết chết ba người kia uy lực không khác gì Tinh Cực cảnh”.

“Vói lại, ý định của hắn ta không đơn giản chỉ là như vậy”.

“Mặc dù ta không thuộc dưới trướng của Trần Trầm Nghiêm nhưng khi trưởng lão chọn thì trong mắt ba người kia đã không khác gì người của Trần Trầm Nghiêm rồi”.

“Thiên Càng sư huynh nói đúng đó”. Ngọc Tuyết Nhi không giữ lại nữa mà thờ dài một hơi rồi nói ra. “Ta không muốn mạo hiểm tính mạng vì một hạng người như vậy”.

“Chuyện này...”.

“Thôi được rồi, theo ý hai người vậy”.

“Trưởng lão, trận này bọn ta nhận thua”. Cả ba người đồng thời quay người, thân trên họ hơi khom xuống rồi đồng thanh nói.

“Ba người các ngươi?”. Hoành Trường Nam trưởng lão tức tối. “Ta không cho phép các ngươi từ...”.

Lời nói của lão chưa kịp dứt lời thì bị Đế Nguyên Quân một lần nữa cắt ngang. “Trưởng lão à, ngươi đang định phá bỏ quy tắc tông môn nữa sao”.

“Ta e là chuyện này không dễ bị thái thượng trưởng lão bỏ qua đâu?”.

“Ngươi...”.

“Ta chỉ đang lo lắng cho người thôi”. Đế Nguyên Quân cười hần nói. “Ta không nhớ quy ước giữa hai ta lại không cho người khác đầu hàng đâu?”.

--

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Gia Là Siêu Cấp Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 139: Đi tới

Một tháng sau!

Vòng cuối cùng của việc lựa chọn đệ tử tinh anh nhất trong lớp nội môn đã kết thúc đã gần một tháng rồi. Và một trăm đệ tử được cho là mạnh nhất đã được tìm ra.

Họ đã được đến Tạo Hóa Linh Dịch để ngâm mình và tu luyện nhằm củng cố cảnh giới lên đến điểm cao nhất. Và cũng chính trong khoảng thời gian này, Hồ Ngọc Ánh dựa vào tứ phẩm đan dược và nồng độ linh dịch cực cao ở bên trong đó khiến nàng đã đột phá cảnh giới đạt đến Thiên Địa cảnh tầng tám đỉnh phong, năng chỉ thiếu một chút nữa là có thể đột phá được một tiểu cảnh giới.

Ngoài ra, Dược Liên Anh hiện tại cũng thu được không ít lợi ích, mặc dù cảnh giới nàng đã đạt đến cực hạn và không thể đột phá được hơn nữa nhưng Đại Thiên Kiếm đã được nàng tôi luyện qua rất nhiều lần và đã mở ra được điểm đầu tiên của nó. Mặc dù chỉ mới đạt tới đẳng cấp tiểu thành nhưng uy lực một kiếm này ở trong tay nàng là cực kỳ to lớn. Nó thậm chí còn mạnh hơn kiếm chiêu của Hồ Ngọc Ánh một vài thành.

Còn Đế Nguyên Quân thì lại khác, việc lựa chọn không tiến vào Tạo Hóa Linh Dịch tu luyện nhưng bù lại, hắn được tông môn hỗ trợ cho một lượng linh thạch cực phẩm tương đối lớn, khoảng chừng hai ba vạn. Cộng với lượng linh thạch trong người hiện có. Đế Nguyên Quân đã mua cho mình một lượng lớn đan dược và những loại linh dược bổ trợ cho chuyến đi vào bên trong bí cảnh lần này.

Ở giữa đấu trường!

Một trăm đệ tử đã tụ tập đông đủ ở nơi này, phía trên cao. Có ba vị trưởng lão đang đáp không mà đứng, khí tức trên người họ đều là Thần Phủ cảnh cường giả và đứng ở trên cao nhất. Một vị lão giả râu tóc bạc phơ rủ dài xuống với vòng lưng hơi khom. Trông lão giả nua là vậy nhưng bao bọc xung quanh cơ thể lại là những tia thánh lực mạnh mẽ đang vờn xung quanh và trên tay lão đang giữ một kiện phi hành cấp bậc bảo khí rồi ném lên cao.

Thình lình, kiện bảo khí đột nhiên biến lớn ra, diện tích của nó ít nhất cũng phải năm sáu trăm mét vuông. Với thân hình trông giống như một con thuyền chiến to lớn.

“Lên thuyền”. Phong Viễn Chân trưởng lão lớn tiếng nói.

Một tòa phi thuyền to lớn bị lời nói của lão làm cho rung động một cách kịch liệt, dần dần. Nó từ từ hạ thấp xuống rồi dừng ở trên mặt đất. Từ bên trên boong thuyền, một bậc thang to lớn dần mọc ra.

Đám đệ tử nối theo đuôi ba vị trưởng lão rồi đi lên thuyền.

Phất tay nhẹ một cái, một lượng lớn thánh lực mạnh mẽ như đang nhấn bồng cả con thuyền bay lên không trung, cùng với ý niệm của lão. Nó bị điều khiển rồi bay thẳng ra ngoài, trực tiếp đi xuyên qua lớp bảo vệ bên ngoài của thánh địa mà bay đi.

Tiên luân bí cảnh, đó là một nơi cực kỳ thần bí mà xuyên suốt một thời gian rất dài nhưng không một ai có thể biết được lý do vì sao nó tồn tại cho đến bây giờ. Trước đây, bí cảnh này mở ra thì những siêu cấp đại thể lực đều có thể tiên đoán ra được.

Người tinh thông hơn một chút là đã có thể tìm chính xác được thời gian nó mở ra. Nhưng vào năm này.

Điều mà khiến rất nhiều siêu cấp thể lực cảm thấy điên đầu nhất đã xảy ra. Bí cảnh đã mở sớm hơn dự định của họ mấy chục năm. Mặc dù chừng đó thời gian đối với họ là rất ngắn nhưng chỉ cần chừng đó thời gian đã gây ảnh hưởng rất lớn đối với họ rồi.

Lớp đệ tử nội môn được đào tạo, được tôi luyện vẫn chưa đạt đến sức mạnh to lớn giống như trước đây. Và những mật đạo, những pháp trận ở bên trong bí cảnh đã mở ra và bị phá hủy. Và với thời gian để nó có thể mở ra một lần nữa ít nhất cũng phải một trăm năm.

Hiện tại, việc bí cảnh mở sớm sẽ khiến những vùng trọng điểm ở trong đó sẽ không thể phá mở được. Điều đó đồng nghĩa với việc những cơ duyên và truyền thừa to lớn ở trong đó sẽ ít đi gấp nhiều lần.

Bình thường thì mỗi một cơ duyên và truyền thừa đã cực kỳ khó để đạt được chứ đừng nói đến việc của hiện tại.

Nhưng, những điều đó vẫn chưa phải là điều khiến họ cảm thấy lo lắng nhất. Chính bởi vì một viên đá bí ẩn từng đưa ra một lời răn mà khiến không biết bao nhiêu đỉnh thiên cường giả phải lo lắng trong sự sợ hãi.

Đó là một điều cực kỳ kinh khủng sẽ diễn ra trong tương lai, mặc dù không nói ra thời gian cụ thể nhưng những người đã từng đọc qua nó sẽ đoán được một phần. Và điều kiện để biết được chuyện này chính là: Trời dần tới dị tượng bị phân thành hai nửa, trời sinh cừu sắc liên thai, bầu trời nứt vỡ, huyết khí thông thiên, đại địa sụp đổ, ma thần tề thiên. Tương truyền, thế gian từng xuất hiện dị tượng như vậy là đã từ hàng trăm tỷ năm về trước.

Một tôn mà thần từ mặt đất trời lên với sức mạnh có thể hủy diệt thế gian tất cả mọi thứ, chứng kiến sức mạnh hủy diệt như vậy. Toàn bộ thế giới cùng nhau hợp lực chống trả lại, nhưng kết quả lại bị thảm vô cùng. Một vi diện thế giới bị ma thần phá hủy. Một đại thiên thế giới cũng vì thế mà có một trận chao đảo.

Đại thiên thế giới đứng trước nguy cơ bị hủy diệt thì không biết từ đâu xuất hiện một dị tượng khiến không biết bao nhiêu cường giả sánh ngang với thiên đạo, thậm chí còn vượt xa hơn cả cũng phải run rẩy không ngừng.

Một tôn Thần từ trung tâm của thế giới xuất hiện. Trung tâm thế giới, đó chính là nơi huyền ảo và khó kỳ bí nhất mà chưa từng có một ai biết được. Thế gian đồn rằng, đó chính là xuất phát điểm của thế giới, và là cội nguồn của vạn vật.

Người thì nói đó chính là Sinh Giới Thần Thụ, mỗi cành lá nhỏ đại biểu cho một vi diện thế giới, một quả nhỏ đại diện cho một đại thiên thế giới.

Nhưng đó cũng chính là lời đồn thổi mà thôi, và không có ai có thể biết được.

Nhưng vào thời điểm đó, một tôn thần từ trong đó đi ra. Thân cao gần một trượng với dáng đi ngạo nghễ giống như chủ tể. Mái tóc trắng dài rũ rượi che phủ gần như toàn bộ gương mặt. Toàn thân không có một chút sức lực nào cả nhưng có thể đạp trên thiên đạo mà đi.

Phía sau lưng, dần dần xuất hiện vô vàn điểm sáng rồi bắt đầu kết tinh thành một vòng lớn kim quang phản chiếu khắp toàn bộ thế giới. Từ trong đó, một tôn thần tướng khổng lồ phía sau lưng dần dần xuất hiện. Đầu đội vô tận tinh không, đại thiên thế giới giống như một hạt cát ở trong sa mạc. Chân đạp vô hạn đại thiên thế giới giống như một cái bồn rửa chân. Ánh mắt chớp mở là có thể nhìn thấy vô vàn điểm sáng tinh thần ở bên trong đó.

Thần tướng ngạo nghễ với tinh không vũ trụ. Nó to lớn tới mức mà toàn bộ thế giới đều có thể trông thấy được hình dáng của nó.

Chỉ cần di chuyển một chút thôi, không gian đạo tắc liền sụp đổ, thiên đạo ở điểm toàn thịnh nhất bị chấn diệt rồi vỡ thành những mảnh nhỏ li ti rồi bay đi khắp nơi trên thế giới.

Cuối cùng, tôn thần nhân này tìm đến đầu ma thần kia rồi cả hai đã xảy ra một trận chiến kịch liệt khiến cả thế giới chao đảo. Mặc dù mạnh mẽ là thế nhưng tôn ma thần kia vẫn quá kinh khủng, thần nhân ban đầu có thể ngang sức đánh với nó nhưng chỉ trong thời gian rất ngắn, thực lực của nó thình lình tuôn trào. Nó kinh khủng tới mức mà bao trùm toàn bộ thế giới trong bóng tối của sự sợ hãi.

Trận chiến kéo dài hơn vạn năm, thần nhân chống đỡ ngày một yếu thế, bị ma thần đánh đến mức mà thần vị sắp vỡ vụn, nhưng phút giây cuối cùng. Thần nhân đã quyết định bỏ hết toàn bộ sức mạnh ở trong cơ thể mà lao lên, cùng tôn ma thần một kích sinh tử cuối.

Một vụ nổ khiến hơn chín phần thế giới biến thành cát bụi, thần nhân dẫn bạo thần vị cùng ma thần đồng quy vô tận.

Và cũng từ đó, Tiên Luân bí cảnh đã bắt đầu hiện thế, mỗi một lần bí cảnh xuất hiện sớm, điều này đã báo trước cho thế gian sắp phải lại tàn. Một điều kinh khủng gì đó sẽ đến và sẽ hủy diệt mọi thứ.

Thời gian mấy ngày qua đi!

Đứng ở trên boong tàu, Đế Nguyên Quân ánh mắt nhìn về phía ngoài xa với ánh mắt cực kỳ phấn khích, hẳn chờ đợi đã rất lâu rồi.

Từ phía xa, bóng dáng từng phi thuyền từ bên trong những đám mây dần dần hiện ra, mười đại thánh địa không hẹn mà đồng thời hiện thân.

Ở phía bên dưới, những người đã tụ tập ở đây từ rất sớm, và có số lượng đông đến mức bao phủ một vùng rộng lớn ở bên ngoài bí cảnh.

Được chú ý nhiều nhất trong đám người đó là ở hàng đầu tiên, với một đội quân với số lượng ít nhất cũng phải ba vạn người. Mỗi một người như vậy đều có cảnh giới Ngưng Hải cảnh, đó cũng chỉ là lượng quân đội tinh nhuệ của Đế Quốc, và đứng cao hơn.

Một nhóm người khoảng chừng ba trăm người, trên người khoác một bộ môn phục trang cực kỳ hào nhoáng. Đó là những đệ tử tinh anh của Học Viện Đế Quốc Thiên Hằng. Mỗi một người như vậy đều có thực lực đạt tới Thiên Địa cảnh tầng chín đỉnh phong.

Chưa kể, xung quanh còn có những vương triều lớn khác cũng phái người đến đây, thậm chí những vương triều nhỏ cũng góp mặt.

Và số lượng đông hơn cả đó chính là những tán tu từ khắp nơi của Tây Vực đều tụ tập tại đây với mong ước sẽ tìm được một chút ít cơ duyên đột phá nào đó.

Đứng trên hết tất cả, mười đại thánh địa dừng lại ở trên không, liên tiếp là những trưởng lão, những đệ tử cùng nhau đi xuống phía bên dưới.

Dưới ánh mắt ngưỡng mộ của những người xung quanh để ý đến, khiến nhiều đệ tử cảm thấy cực kỳ thích thú

Nhưng Đế Nguyên Quân không để ý đến những việc này mà nhìn về phía những đại thánh địa khác với ánh mắt rất kinh ngạc.

“Chuyện này đi chắc sẽ gặp được nhiều chuyện vui về lắm đây?”.

“Cơ duyên đột phá của ngươi đến rồi”. Đế Nguyên Quân vỗ nhẹ vào bụng áo của mình rồi nói.

“Chi chi”. Đáp lại, Tiểu Oanh run người vui sướng rồi kêu lên một tiếng.

“Có chuyện gì sao sư đệ?”. Thấy Đế Nguyên Quân cười nói một mình, Dược Liên Anh lên tiếng hỏi.

“Không có gì?”. Đế Nguyên Quân lắc đầu. “Những người kia là...”.

Ngón tay chỉ về phía những người phía xa rồi lên tiếng.

“À, đó là thánh địa Luyện Thú Tông”. Dược Liên Anh trả lời. “Họ tu luyện dựa trên việc luyện thú nên thực lực họ không được mạnh cho lắm”.

“Nhưng khi mà họ cùng thú sủng thì sức mạnh bạo phát ra rất là ghê gớm”.

“Ngươi hỏi như vậy chắc có chủ ý rồi hay sao?”.

“Tất nhiên, ta đề ý đến thú vật ở trên vai của tên kia”. Đế Nguyên Quân ánh mắt nhìn chăm chăm nam tử đi đầu trong đám đệ tử của Luyện Thú Tông rồi nói.

“Đó là người được xem là thiên tài vạn năm có một của Luyện Thú Tông, Lệ Nguyên Hàng mà”. Dược Liên Anh kinh ngạc thốt ra. “Nghe nói trong tay hắn có một con thú sủng cực kỳ bá đạo, có người nói nó là một đầu hỏa phụng có huyết mạch phụng hoàng”.

Nghe Dược Liên Anh nói như vậy, ánh mắt Đế Nguyên Quân hiện lên vẻ tham lam nhìn về tôn chim kia, hắn không kìm được mà nở một nụ cười kỳ dị, ánh mắt sắc bén nhìn chăm chăm về phía nam tử kia.

Ồ ngoài xa!

Lệ Nguyên Hàng cơ thể đột nhiên dừng lại, tôn hỏa phụng đứng ở trên vai hắn đột nhiên run lên kịch liệt. Dường như nó đang lo lắng, sợ hãi một chuyện gì đó.

Rất nhanh chóng, Lệ Nguyên Hàng dường như cũng đã cảm nhận được chuyện gì đó rồi hướng ánh mắt kinh hãi nhìn ra xa.

Trước mắt hắn, đám đông phía bên dưới khiến trong lòng hắn có một cảm giác lo lắng không yên.

- - -

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Gia Là Siêu Cấp Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 140: Không gian phong bạo

“Hahaha”. Một thanh âm lão già cười lớn. “Bồng Lai thánh địa năm này quả thật không ra gì?”.

“Đệ tử tinh anh của nội môn thì gần như không thấy đâu, mà chỉ toàn là những người tầm thường”.

“Yếu thì đã làm sao?”. Phong Viễn Chân trưởng lão không nổi lên một chút gợn sóng đáp. “Chuyện này không cần ngươi để ý”.

“Phong lão, ngươi cần gì phải nói nặng lời với ta như vậy?”.

“...”.

“Nhưng mà ta thấy trong đám đệ tử nội môn này lại có một tên Ngưng Hải cảnh đỉnh phong đây?”.

“Không ngờ Bồng Lai thánh địa nay đã xuống dốc như vậy rồi”.

“Lý Tĩnh, hình như ngươi quản hơi nhiều rồi thì phải”. Phong Viễn Chân thấp giọng nói. “Ngưng Hải cảnh thì đã sao?”.

“Chỉ cần biết hắn nằm trong nhóm một trăm người vượt qua khảo hạch tuyển chọn là được”.

“Hahaha”. Lý Tĩnh không đáp lại mà nở một nụ cười châm biếm.

Bầu không khí ở bên ngoài đã cực kỳ âm trầm, thì đúng vào lúc này.

Răng rắc!

Ở trên không trung, một vết không gian chi lực đang dần dần dao động. Một tiếng nứt vỡ nổ vang lên, một thanh âm giống như tiếng la hét từ bên trong vọng lại nghe cực kỳ ghê rợn.

“Nhanh, đồng thời ra tay”. Một thanh âm lão giả lớn tiếng quát.

Ngay lập tức, hơn hai mươi vị thánh giả đồng thời ra tay. Họ dốc hết sức lực thúc đẩy thánh lực đổ dồn ra ngoài hướng về phía không gian nứt vỡ để cố định lại.

Dưới thánh lực của hai mươi vị thánh giả, vết nứt không gian kia dần dần ổn định lại. Miệng vết nứt dần dần mở lớn rồi hình thành nên một cái thông đạo.

“Các ngươi nên nhớ, không ai biết có thứ gì ở bên trong nên khi vào bên trong bí cảnh nhớ cẩn thận, hành sự không được lỗ mãng, bí cảnh có cơ duyên rất nhiều nhưng tính mệnh còn cao giá hơn nhiều”. Phong Viễn Chân trưởng lão quay đầu nhắc nhở.

“...”. Đám đông đệ tử đồng thời gật đầu.

“Hahaha. Toàn bộ đệ tử nghe lệnh. Vào bên trong gấp bất cứ đệ tử của thánh địa nào, giết hết không tha”. Đột nhiên, từ phía xa truyền lại một thanh âm nữ tử cực kỳ ma mị vang lên.

“Độc Cốt lão bà, ngươi xem đám đệ tử các ngươi có làm được chuyện đó hay không”. Một vị lão giả khác lên tiếng. “Toàn bộ nghe rõ, gấp bất cứ người nào, giết hết cho ta”.

“...”.

Nhưng Đế Nguyên Quân không để tâm đến những lời nói đó mà ánh mắt nhìn về phía xa xa kia. Một vị lão giả đã để lại cho hắn một ánh mắt rất tốt. Đứng bên cạnh lão giả đó, một vị nữ hài khoảng chừng mười bảy mười tám tuổi đang tức tức ở bên cạnh.

Nhìn nữ hài này, Đế Nguyên Quân dần có chút suy nghĩ ở trong đầu.

“Thông đạo đã ổn định, tất cả những người dưới Tinh Cực cảnh đồng loạt tiến vào bên trong”. Phong Viễn Chân trưởng lão quát lớn.

Lời nói vừa dứt, toàn bộ những người tụ tập ở bên ngoài đồng thời có dị động, gần một vạn người cứ thế xông lên, hướng vào bên trong thông đạo mà đi.

“Hai vị sư tỷ. Vào bên trong, ta sẽ rồi đi có chút việc”. Trước lúc đi, Đế Nguyên Quân lên tiếng. “Hai người cứ tự do mà hành động”.

“Ngay sau khi hoàn thành xong, ta sẽ tìm đến hai người”.

“Được, sư đệ nhớ cẩn thận”.

“Vây, ta đi trước”.

Nói xong, thân ảnh Đế Nguyên Quân chợt lóe lên một cái rồi cực tốc lao đi.

Tiến vào bên trong thông đạo chưa được bao lâu, Đế Nguyên Quân ánh mắt kinh hãi nhìn về phía trước mà thốt lên.

“Không gian phong bạo?”.

Cùng lúc đó, những người ở phía sau cũng nhanh chóng lao vào, họ không có hiểu biết về không gian phong bạo này và cũng như không có chút chuẩn bị nào hết nên liền bị vòng xoáy khổng lồ cuốn phăng đi.

“Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa...”.

Liên tiếp là những tiếng hét thất thanh vang lên.

Những người ở phía sau chỉ có thể nhìn thấy những người bị nó hút vào bên trong rồi bị nghiền nát ngay tức khắc, từng dòng máu đỏ tươi tanh nồng bị cuốn vào như những lốc xoáy nước rồi bắn ra xung quanh.

Đám đệ tử ai ai cũng sợ hãi nhìn về phía không gian phong bạo mà run lên không ngừng.

Ở bên ngoài!

Hai mươi vị thánh giả đang dốc sức giữ vững thông đạo, họ trông thấy cái cảnh tượng ở bên trong cũng lo lắng không ngừng.

Nếu như thánh giả đi vào bên trong mà không có chút phòng bị nào cả thì cũng khó lòng mà thoát được, ở sâu bên trong không gian phong đạo đó. Có

vô vàn những con gió lốc sắc bén giống như những ánh kiếm chớp nhoáng xuất hiện với số lượng cực kỳ nhiều. Chưa hết, trong đó còn có thêm một loại sức mạnh khác còn đáng sợ hơn thế nhiều, đó chính là những tia lôi dẫn hay là những tia không gian lôi đạo, người tu luyện bình thường mà bị nó đánh xẹt qua thôi cũng có thể giết chết, cho dù thánh giả có bị phải thì cũng chịu thương tích không hề nhẹ một chút nào. Chỉ trong nháy mắt, nó đã có thể nghiền nát được một ngọn núi lớn cao hơn ba ngàn trượng, một loại sức mạnh cực kỳ kinh khủng.

Loại không gian phong bạo này thường xuất hiện khi không gian chi lực ở bên trong bí cảnh không hoàn chỉnh. Nó thường sẽ mang theo một lượng nhỏ lực lượng của không gian nên những người hơi yếu một chút đi vào sẽ bị không gian ép nát ngay lập tức.

Ngay cả thánh giả cũng chưa thể nắm bắt được loại không gian chi lực này nữa. Đó chính là lý do nó cực kỳ nguy hiểm.

“Là không gian phong bạo. Toàn bộ đệ tử dừng lại”. Không hề đệ tử của mình chịu thương tổn không đáng có, Phong Viễn Chân trưởng lão lớn tiếng quát.

Toàn bộ đệ tử đã nhanh chóng dừng lại rồi đi ra ngoài, nhưng Đế Nguyên Quân nhìn sâu vào bên trong đó lại hiện lên một vết tham lam.

Hồ Ngọc Ánh cùng Dược Liên Anh quay người chuẩn bị đi ra nhưng ngay sau đó, họ quay đầu nhìn lại. Chỉ thấy Đế Nguyên Quân cánh tay đang đưa lên kết ấn rồi lao thẳng vào trung tâm của không gian phong bạo mà sợ hãi thốt lên.

“Sư đệ”.

Ngay khi họ đang chuẩn bị lao vào bên trong thì bị những cánh tay ở phía sau lưng kéo lại.

“Hai người không được đi”.

“Ngay cả trưởng lão cũng lo lắng trước không gian phong bạo này rồi”.

“Sư đệ hẳn đã muốn tìm chỗ chết như vậy rồi, hai người các ngươi cũng muốn đi theo sao?”.

“Nhưng...”.

Cả hai người tỏ vẻ không mong muốn nhưng dưới sự can ngăn của những đệ tử đồng môn, họ chỉ biết hướng ánh mắt mong đợi kỳ tích sẽ xảy ra.

Lúc này!

Đế Nguyên Quân ngay sau khi tiến nhập vào bên trong, khắp nơi trên cơ thể hắn liền truyền đến những cơn đau đớn thấu tận tim can nhưng trên gương mặt lại không hề có một chút dao động nào cả.

Đối mặt với những tia lôi dẫn và những tia kiếm phong đang lao về phía mình nhưng ánh mắt của hắn vẫn trầm ổn, không có một chút nào lo lắng cả.

Chỉ thấy, ở trên cơ thể hắn. Bảy đạo tia sáng từ bên trong đan điền đỏ bắn ra ngoài, chúng hướng về phía trước trùng kích lại.

Dưới sự điều khiển của Đế Nguyên Quân, hư không chi lôi điểm sáng, hướng về phía không gian lôi đạo bắt đầu cắn nuốt. Với hỗn độn chân nguyên mang theo uy năng thôn phệ của cơn bão. Dưới sự tôi luyện của đan điền, điểm sáng thuộc tính lôi cũng nhiễm theo một phần.

Nó cảm ứng được có một lượng lôi lực cực kỳ mạnh mẽ đang lao đến khiến nó cảm thấy cực kỳ phấn khích.

Với sự cảm ứng của lôi thuộc tính, không gian lôi đạo giống như một dòng thác lũ đã tìm được một cái bể chứa lớn nên cứ đổ dồn vào bên trong không ngừng.

Dưới lượng lực lượng của lôi thuộc tính tinh thuần và cực kỳ mạnh. Điểm sáng lôi thuộc tính này một phát ra tinh quang cực kỳ chói lóa và đang không ngừng gia tăng kích thước. Từ một hạt đậu nhỏ nhoi, nay ta đã có thể thấy nó đã tăng lên được gấp hai lần và đang không ngừng tăng lên.

Chưa hết, sáu điểm thuộc tính còn lại cũng bắt đầu hướng về kiếm phong rồi bắt đầu trùng kích.

Dưới sự phụ trợ của hắc ám thuộc tính, ngũ hành điểm sáng điên cuồng xoay chuyển rồi tạo ra một vòng xoáy lốc cực mạnh đang điên cuồng thôn phệ.

Oanh oanh!

Dưới sự tương xung tương khắc của ngũ hành, kiếm phong dường như gặp ngay khắc tinh nên nó cũng chỉ thể chống trả được một lúc rồi bị ngũ hành thuộc tính cắn nuốt không ngừng.

Ẩn sâu bên trong những tia kiếm phong đang bị nghiền nát liên tục, đó là một loại cảm giác mát lạnh từ bên trong truyền ra, một loại thuộc tính ban đầu dần phân tán ra xung quanh và bị những tia kiếm phong khác thôn phệ.

“Dừng hòng”. Đế Nguyên Quân đưa tay lên, một lần nữa kết ấn.

Chỉ thấy, trên người hắn toát ra một luồng năng lượng cổ kim đang dần bao bọc lấy cơ thể rồi biến hắn trở thành một cái lỗ đen nhỏ với lực hút cực kỳ mạnh mẽ.

Kiểm phong dưới sự trấn áp của ngũ hành thuộc tính nên khả năng cảm ứng và câu dẫn phong chi lực sẽ ngày một yếu đi. Còn Đế Nguyên Quân càng ngưng tụ trong thời gian dài, lực hút ở trên người hắn sẽ ngày một tăng lên và điên cuồng luyện hóa.

Thời gian cứ thế qua đi!

Đế Nguyên Quân luyện hóa hai loại thuộc tính bổ sung đã không biết trôi qua thời gian là bao lâu, cho đến khi không gian phong bạo dần tan đi. Thì lúc này, hắn mới bị đẩy đến một địa điểm bất kỳ ở bên trong bí cảnh.

Ngay khi tiếp đất, Đế Nguyên Quân trên gương mặt lộ ra vẻ kinh hãi đến tột cùng.

Khung cảnh xung quanh khiến hắn phải giật mình, trước mắt hắn. Một vùng bình địa đồ vờ nằm ngổn ngang khắp mọi nơi, trên mặt đất hiện rõ những vết nứt cực kỳ rộng lớn, từng quả núi khổng lồ thì bị một lòng bàn tay chân nát...

Không gian ở bên trong này dường như không được hoàn thiện như trước nữa mà nó hiện tại đang cực kỳ bất ổn, vết nứt không gian bất cứ vào lúc nào cũng có thể xuất hiện tại bất cứ nơi nào. Nếu như bị nó hút vào bên trong mà không có sự bảo hộ nào cả thì ngay cả thánh giả cũng không thể sống sót mà đi ra bên ngoài được.

Mặc dù linh khí xung quanh rất nồng đậm nhưng lẫn vào trong đó là một luồng khí tức hủy diệt cực kỳ đáng sợ.

Kinh ngạc một lúc lâu, Đế Nguyên Quân nhìn ra xung quanh một hồi lâu thì mới phát hiện, bản thân đã đi đến một vùng loạn chiến thời viễn cổ, nơi mà có rất nhiều người muốn tìm đến nhưng lại không thể nào tìm tới được.

- - -

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Gia Là Siêu Cấp Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 141: Con người?

“Nơi này là?”. Trông thấy vùng bình địa đã bị phá hủy gần như hết toàn bộ, Đế Nguyên Quân kinh hãi thốt ra.

Chưa dừng lại ở đó, điều còn khiến hắn kinh hãi hơn nữa đó chính là ẩn sâu ở bên trong không khí, những dòng khí tức cực kỳ mạnh vẫn đang trôi nổi ở trên không, nó mạnh tới mức mà thánh lực đứng trước mặt nó lại giống như một hạt cát đang so với sa mạc vậy.

Mặc dù khí tức cường hãn đến mức như vậy nhưng lại vô phương hấp thụ, chỉ cần bị nhiễm một tia năng lượng này thôi thì ngay cả thánh giả cũng sẽ bạo thể mà chết. Cực kỳ đáng sợ.

Đây là lần đầu tiên hắn cảm nhận được loại năng lượng này. Dù cho chủ nhân của những dòng khí tức này đã chết từ rất lâu rồi và uy năng của nó cũng đã cạn kiệt gần như hết toàn bộ nhưng vẫn có sức mạnh đến như vậy.

Ngay cả khi hắn còn ở đỉnh phong thực lực cũng không thể chịu nổi một tia, kể cả bản thân có đan điền mạnh mẽ như thế nào thì cũng sẽ bị nó cắn nuốt rồi bạo nổ trong chớp mắt.

“Rốt cuộc nơi này đã xảy ra chuyện gì mà kinh khủng như thế này?”. Đế Nguyên Quân toàn thân run lên một cái rồi nói.

Trải qua thời gian dài, vùng bình địa này gần như đã bị bụi đất lấp dần lên nhưng vẫn không thể khiến mọi thứ trở về được vẻ bằng phẳng như lúc đầu.

Thậm chí những vết tích của trận tử chiến kia vẫn không thể nào xóa tan được.

Và đáng sợ hơn, pháp tắc ở bên trong bí cảnh này lại khiến hắn có cảm giác cực kỳ thân thuộc. Nó cùng với Vạn Đạo Chi Thể đều có cùng một mối tương quan nào đó.

Nói đúng hơn, pháp tắc ở nơi này hoàn chỉnh hơn ở bên ngoài gấp gấp rất nhiều lần, ngay cả thiên đạo ở bên trong này đã nứt vỡ hết toàn bộ nhưng nó vẫn để lại một tia hoàn chỉnh.

Điều này chứng tỏ ở phía bên ngoài cũng chỉ là một thế giới cấp thấp mà thôi, để đạt được sự hoàn thiện như thế này thì không biết phía bên trên còn có những thế giới như thế nào nữa.

Ánh mắt kinh hãi nhìn xung quanh một lúc, chợt. Đế Nguyên Quân giật mình một cái. Ở phía xa, một tôn khung xương cao gần ba trăm trượng và dài không thấy điểm cuối cùng. Nó trải dài giống như một đỉnh núi xương cốt cực kỳ lớn nằm vắt trên nền đất vậy.

Gương mặt hồi hộp chảy xuống từng hạt mồ hôi, ánh mắt tò mò nhìn về hướng đó mà không kiềm chế được mà dần dần bước đi.

Càng tiến lại gần bộ xương khổng lồ đó, Đế Nguyên Quân dần bắt đầu có những cảm ứng rất kỳ lạ. Loại khí tức sinh mệnh này là lần đầu tiên hắn cảm nhận được.

Khí tức sinh mệnh khác biệt này lại càng khiến hắn cảm thấy tò mò hơn, tốc độ đi về phía trước ngày một nhanh hơn. Nhưng trên đường đi, hắn cũng không thể không đề phòng. Nơi này đã diễn ra trận chiến kinh khủng nên việc tàn dư những trận pháp cao siêu và sát khí còn đang ẩn hiện sâu phía bên dưới. Nên nếu như không cẩn thận thì sẽ bị miếu sát bất cứ lúc nào.

Đi được thêm một lúc!

Trước mắt hắn, một đầu hung thú cao khoảng chừng bốn mét đang nằm dài ở trên nền đất, trên cơ thể nó đang toát ra một loại khí tức sinh mệnh cực kỳ hỗn tạp.

Lúc thì nó toát ra một dòng sinh mệnh lực cực kỳ mãnh liệt, lúc thì nó toát ra một dòng tử khí cực kỳ nồng đậm.

Điều này khiến hắn cảm thấy cực kỳ khó hiểu. Rõ ràng đó chỉ là một cái thi thể đã chết được khoảng chừng một năm hơn nhưng sinh mệnh lực của nó vẫn chưa hề tiêu tán.

Xác định đầu hung thú kia đã chết một cách kỹ càng, Đế Nguyên Quân mới dần dần tiến lại gần.

“Những vết thương này là?”. Đưa tay chạm vào những miệng vết thương ở trên thi thể nó, Đế Nguyên Quân kinh hãi thốt ra. “Đây là do con người gây ra?”.

“Rốt cuộc nơi này là nơi quý quái nào vậy?”.

Trên thi thể nó, từng vết kiếm khí, đao khí, thương khí và quyền kinh vẫn còn đang lưu giữ lại một chút khí tức. Đây rõ ràng là do người tu luyện đánh ra.

Bí cảnh này vừa mới mở ra chưa được bao lâu thì làm sao có người tìm đến nơi này nhanh như vậy. Thậm chí xung quanh lại không có một khí tức của con người nào cả.

Và từ những vết thương trên người nó, Đế Nguyên Quân có thể biết được những người này có thực lực không thấp hơn Thiên Địa cảnh, thậm chí còn có người đạt tới Tinh Cực cảnh cấp cao.

Điều này càng khiến hắn chắc chắn hơn về suy nghĩ của mình. Ở sâu bên trong bí cảnh này còn có những người khác tồn tại mà chưa từng có một ai biết được sự tồn tại của họ.

Nhìn về phía bụng dưới thi thể hung thú, Đế Nguyên Quân nhìn thấy một vết cắt rất sâu, tại vị trí này chính là những tinh hạch của hung thú ngưng tụ lại. Điều này càng khiến hắn khẳng định, nơi này chắc chắn có một nền văn minh tu luyện không hề kém ở bên ngoài.

Thậm chí họ còn có phần mạnh hơn, bởi vì trong một khu vực rộng lớn toàn là những cấm bẫy nguy hiểm, những cấm khu ở bên trong này và nhất là những dòng khí tức hỗn loạn ẩn sâu ở bên trong linh khí khiến việc tu luyện đối với một người bình thường đã cực kỳ khó khăn rồi.

Và những người sống và tu luyện ở trong này chắc chắn sẽ mạnh hơn người ở bên ngoài rất nhiều, bởi vì khả năng cao là họ đã tu luyện dựa trên những dòng năng lượng kinh khủng này và khiến đan điền của họ dần biến đổi và bền chắc hơn.

Dưới những vết thương trên thi thể nó, Đế Nguyên Quân còn cảm nhận được một luồng khí tức sinh mệnh khác đang hiện hữu, mặc dù rất mờ nhạt nhưng dưới khả năng cảm nhận của mình. Hắn có thể chắc chắn được đây không phải là con người.

Mà đó là một đẳng cấp sống cấp cao hơn. Nhưng đó là gì thì hắn không nhận biết được.

Suy nghĩ một hồi lâu, Đế Nguyên Quân nhìn về phía bộ khung xương khổng lồ kia càng thêm hiếu kỳ.

Nhanh chóng tiến về phía trước, đi được khoảng chừng hai mươi phút. Đế Nguyên Quân đã đứng ở phía bên dưới, lòng bàn tay đặt lên khung xương khổng lồ trước mặt.

Ngay lập tức, một khung cảnh dần hiện hữu ở trong đại não.

Thông qua một đoạn hình ảnh ngắn này, Đế Nguyên Quân hoàn toàn biết được bộ khung xương này là của tôn hung thú nào. Quả không khiến hắn thất vọng, bộ xương kinh khủng này là của một tôn đại xà có thực lực cực kỳ kinh khủng.

Trước khi nó chết đi, tôn đại xà này đã từng đại chiến với ít nhất là hai mươi vị đỉnh cấp cường giả. Họ có thể tự do đi lại ở bên ngoài tinh khung mà không gặp bất cứ ảnh hưởng nào cả. Thậm chí, trận chiến này diễn ra ít nhất cũng phải mấy trăm năm.

Với thực lực có thể di chuyển ngoài tinh khung như vậy thì thực lực lúc còn sống của họ chắc chắn sẽ vượt qua Thánh cảnh rất là nhiều. Nhìn qua công kích của những người kia, Đế Nguyên Quân có thể khẳng định. Thánh giả đứng trước mặt họ thì không khác gì một con kiến, như một ngọn cỏ nhỏ bé đang cố để lay một tòa sơn nhạc, ngay cả một hơi thở nhẹ cũng có thể giết chết. Nhỏ yếu vô cùng.

“Đáng tiếc, tôn đại xà này bị những người kia giết chết liền bị đoạt đi nội đan, nhục thân cũng bị luyện hóa hết toàn bộ”. Đế Nguyên Quân có chút tiếc

nuôi nói ra ngoài.

Nhìn quả nội đan to lớn với đường kính ít nhất cũng phải một trăm trượng. Nếu như hắn có thể lấy được và luyện hóa nó thì chẳng mấy chốc mà có thể trở lại trạng thái đỉnh phong của lúc trước.

Thậm chí còn có thể mạnh hơn trước rất nhiều lần nữa.

Vừa chỉ mới đi vào bên trong bí cảnh chưa được bao lâu nhưng đã khiến cho Đế Nguyên Quân cảm thấy khó lòng tưởng tượng nổi. Vậy thì khi tiến càng vào sâu bên trong nữa thì không biết sẽ có điều gì khiến hắn bất ngờ hơn nữa.

Tiếp tục tiến sâu vào bên trong!

Đế Nguyên Quân đã tiêu tốn gần hai canh giờ để di chuyển mới có thể đi hết được bình địa này, nó quá mức rộng lớn. Ngay khi vừa đi ra, trước mắt hắn. Một khung cảnh hoàn toàn mới hiện ra, đó là một khu rừng bạt ngàn với vô vàn với những cây đại thụ cao gần một trăm trượng, phía bên dưới thì bị những ngọn cỏ cao hơn một trượng che phủ hết toàn bộ.

Nhìn bản thân chỉ cao được phân nửa của bụi cỏ, Đế Nguyên Quân khóe miệng co quắp rồi thốt ra.

“Ngay cả cây rừng cũng phát triển được như vậy sao?”.

Nói xong, Đế Nguyên Quân dẫm mạnh chân một cái, cơ thể nhỏ bé nhảy lên cao. Trục tiếp đứng trên một cành cây lớn rồi tiếp tục nhảy về phía trước.

Đi được thêm một lúc, Đế Nguyên Quân trong lòng thâm than.

“Không biết tốn bao lâu để có thể đi hết khu rừng này được đây?”.

Rao rao!

Đang trong lúc trầm tư, chợt. Từ phía bên dưới truyền đến một tiếng động lạ. Đế Nguyên Quân nhanh chóng dừng lại, sắc mặt không hề có một chút biến đổi, ánh mắt dăm chiêu nhìn xuống phía bên dưới.

Vù vù!

Từ bên trong bụi rậm, một cặp mắt màu đỏ tươi trừng lớn nhìn lên cao. Ánh mắt nhìn chằm chằm Đế Nguyên Quân giống như muốn ăn tươi nuốt sống hắn vậy.

Chưa đến một giây sau, từ bên trong bụi rậm đó. Một thân ảnh màu đen lóe lên rồi lao nhanh về phía Đế Nguyên Quân, khóe miệng mở lớn hết cỡ để lộ những hàng răng sắc nhọn và đáng sợ hơn là hai cái răng nhanh dài nhọn hoắt giống như hai mũi thương cong có thể giết chết con mồi bất cứ lúc nào, và cái miệng lớn của nó có thể nuốt được hai mươi người. Cực kỳ đáng sợ.

“Ồ”. Đối mặt với tốc độ của hắc xà này, Đế Nguyên Quân chỉ ồ lên một tiếng rồi nhảy lên cao.

“Lần đầu tiên gặp tứ cấp hung thú ở trong này nhà”.

Công kích lần đầu tiên thất bại, hắc xà với cơ thể dài hơn ba mươi mét nhanh chóng siết chặt trên cành cây, nơi mà Đế Nguyên Quân vừa đứng mà ngẩng cao đầu.

Ngay phía dưới đỉnh đầu, hai cái mang lớn dần phình to ra, ánh mắt sắc lém nhìn qua.

Khè khè!

Thấy Đế Nguyên Quân nhìn nó với ánh mắt khinh thường, hắc xà kêu lên hai tiếng rồi lao lên. Với tốc độ cực nhanh của mình, chỉ trong nháy mắt, khoảng cách năm mươi mét nhanh chóng bị rút ngắn lại.

Dưới tốc độ cực nhanh, nó cơ thể kéo theo cơ thể to lớn của mình bay lớn đi như một mũi tên được bắn ra.

Xiu xiu!

Nhưng lần này lại khác, chỉ thấy cơ thể Đế Nguyên Quân chợt lóe lên một cái. Một ánh kiếm không biết từ đâu bay đến, hướng chính diện mà chém.

Một kiếm qua đi, cơ thể hắc xà đột nhiên ngừng lại, ánh mắt nó nhìn Đế Nguyên Quân với điệu bộ không thể tin được rồi rơi xuống nền đất.

“Tứ cấp sơ giai hung thú cũng chỉ đến thế mà thôi”.

“Không chịu nổi một kích”.

- - -

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Gia Là Siêu Cấp Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 142: Tiên thiên cấp linh được

Ngày hôm sau!

Tiêu tốn thời gian một buổi tối để làm quen với khí tức ở trong này. Ánh sáng vừa lên, Đế Nguyên Quân hai mắt từ từ mở ra.

Phù!

Hắn thở dài một hơi rồi nở một nụ cười nhẹ trên gương mặt.

“Không ngờ linh khí ở nơi này lại đặc biệt đến như vậy”.

Ngay khi đan điền thích ứng được với linh khí nơi đây, Đế Nguyên Quân đã có thể tu luyện được một cách bình thường. Nhưng chừng đó vẫn chưa đủ để khiến hắn cảm thấy hài lòng.

Mà loại linh khí này sau khi hấp thụ lại đồng hóa với hỗn độn đan điền một cách triệt để, nó giống như một dòng nước đang tìm kiếm một cái bình lớn để chứa đựng.

Nếu trong quá trình tu luyện mà có thể tách biệt được những dòng khí tức mạnh mẽ kia thì đã có thể tu luyện được một cách bình thường, nhưng để làm được chuyện đó là không hề dễ dàng. Một phần là đan điền phải cực kỳ mạnh mẽ và khả năng điều động linh khí phải đạt đến đẳng cấp cao thì mới có thể an toàn tu luyện được.

Nhưng chỉ với chừng đó là vẫn chưa đủ, chỉ cần có một sai sót dù chỉ là nhỏ nhất cũng có thể khiến một người nhận hậu quả cực kỳ nặng nề. Nhẹ thì đan điền vỡ nát, tàn phế. Nặng thì trực tiếp bị bạo thể mà chết. Nên cực kỳ nguy hiểm.

Cảm nhận hỗn độn thức hải ngày càng mãnh liệt và đang bạo phát điên cuồng, Đế Nguyên Quân thở nhẹ một hơi hài lòng.

Vù vù!

Đế Nguyên Quân đang chuẩn bị rời đi thì đột nhiên. Ở phía xa, một cơn phong bạo thành hình nổi dậy. Cách nơi mà hắn đang đứng còn chưa đến hai mươi dặm.

Ánh mắt hắn nhìn ra xa rồi co rút lại, khóe miệng run lên một cái rồi thốt ra.

“Cái này là?”.

Chưa kịp nhận định đó là thứ gì. Thì ngay lập tức, hắn cảm nhận được rất nhiều luồng năng lượng hỗn tạp mạnh mẽ từ khắp nơi truyền đến.

“Thú triều?”.

Những luồng khí tức mạnh mẽ đó đang ngày một tiến lại gần, Đế Nguyên Quân sắc mặt dần chuyển suy nghĩ. Nhìn xuống phía bên dưới. Hàng loạt tiếng hung thú chạy loạn dồn dập ngày một rõ ràng hơn.

“Có thể điều động cả một đợt thú triều lớn như vậy thì chắc chắn thứ đó không hề bình thường”.

Ánh mắt nhìn về phía phong bạo, Đế Nguyên Quân không chần chừ thêm nữa mà hướng về phía đó mà đi. Càng tiến lại gần, tòa phong bạo kia thổi ra từng ngọn gió xoáy cực mạnh đánh ra xung quanh và ẩn chứa ở trong đó, một mùi hương cực kỳ nồng đậm ngày một thêm rõ ràng.

Càng tiến lại gần, Đế Nguyên Quân càng thêm vui vẻ, ẩn sâu ở bên trong ánh mắt dần hiện lên vẻ tham lam.

Ngay khoảng cách không đến năm dặm, cước bộ hắn dần dần chậm lại. Trên gương mặt lộ ra vẻ kinh hãi. Những đợt gió xoáy ngày càng mạnh hơn, với thực lực của hắn hiện tại cũng vô phương chống lại được. Cảm nhận được sự nguy hiểm ở trước mặt, Đế Nguyên Quân dừng lại.

“Không ngờ cây linh dược này đã sinh ra linh trí rồi sao?”. Đế Nguyên Quân suy nghĩ một lúc rồi thốt ra.

Biết được sự quý giá của linh dược này, những lo lắng trên gương mặt dần biến mất hoàn toàn. Thay vào đó là sự phấn khích đang hiện rõ ở trên gương mặt.

Đội phong bạo lắng xuống một chút, Đế Nguyên Quân thúc dục chân nguyên trong người lên đến cực điểm rồi tiếp tục lao lên. Ánh mắt sắc bén giống như có thể nhìn thấu được mọi thứ, đối với người tu luyện bình thường thì không thể tính được những lần công kích tiếp theo nhưng trong mắt hắn, dường

như mọi công kích đều có lỗ hổng.

Và nhất là khi hắn đã ngưng tụ được phong tùy thì khả năng cảm nhận thuộc tích phong ngày càng tăng, mặc dù phong bạo này vẫn đang cố gắng bài xích nhưng ẩn sâu trong đó có một tia rất quen thuộc.

Rầm rầm!

Mặc dù tránh né được toàn bộ công kích nhưng lực thổi bay càng ở gần trung tâm của thì càng mạnh, hắn phải khổ sở thúc dục chân nguyên và huyết hải lên cao nhất mới có thể miễn cưỡng tiến lên được.

Ở bên dưới mặt đất, liên tiếp từng tôn hung thú cường ngạnh dần dần xuất hiện trong tầm mắt. Những tôn hung thú này thực lực đề từ tứ cấp trở lên và với linh khí đặc biệt ở trong này càng khiến thực lực của chúng càng thêm khó lường.

Và với thực lực hiện tại thì vẫn chưa đủ sức để đối đầu với một tôn ngũ cấp hung thú được, mặc dù có thể trốn chạy được nhưng thương tích trên người sẽ không hề ít, thậm chí sẽ còn bị ảnh hưởng nặng nề hơn nữa.

Đám hung thú đối mặt với đợt phong bạo này cũng phải kiêng dè vài phần, thậm chí có thể thấy phong bạo đối với hung thú có cảnh giới càng cao sẽ có tầng áp bức mạnh hơn.

Và ở phía xa, Đế Nguyên Quân có thể cảm nhận được những dòng khí tức của lục cấp, thất cấp, thậm chí bát cấp hung thú cũng bị dị tượng ở nơi này thu hút.

“Oi... Oi... Ngay cả bát cấp hung thú cũng đề ỷ”. Đế Nguyên Quân khòe miệng co quắp thót ra. “Gốc linh dược này ít nhất cũng phải đạt đến cấp bậc tiên thiên rồi”.

Linh dược tiên thiên là gì?

Đó là một loại cực kỳ hi hữu linh dược, nó phải trải qua thời gian nuôi dưỡng ít nhất cũng phải mấy ngàn năm, thậm chí cả vạn năm mới có thể khiến một gốc linh dược thiên cấp đạt tới đẳng cấp đó và tỉ lệ để có thể đột phá được là cực kỳ nhỏ với tỷ lệ cực kỳ thấp là một trên vạn gốc linh dược thiên cấp.

Nên nó cực kỳ trân quý và khả năng của nó mạng lại là cực kỳ to lớn. Nó to lớn tới mức mà có thể khiến một vị Thiên Địa cảnh ăn vào có thể trực tiếp đột phá hai đại cảnh giới để đạt tới Hóa Cảnh, thậm chí còn có người có thiên phú to lớn có thể đạt tới Kết Đan cảnh tầng thấp.

Và khi nó được đem đi để luyện thành một viên tiên thiên linh đan thì hiệu quả của nó còn mạnh hơn gấp bội phần. Cường giả Kết Đan cảnh ăn vào có thể trực tiếp đề thăng lên thành Ngưng Anh cảnh mà không gặp bất kỳ khó khăn nào. Ngoài ra, nó còn giúp những cường giả đỉnh cấp vào việc phụ trợ đột phá.

Chính vì thế, hiệu quả của loại linh dược này là cực kỳ kinh khủng và giá trị của nó cũng cực kỳ cao. Nếu như các đại tông môn hay thánh địa biết được gốc tiên thiên linh dược này thì sẽ xảy ra một trận đại chiến để tranh đoạt nó mà không màng đến tính mạng.

Chính vì hiệu quả kinh khủng là thế nên việc có thể ngắt được nó là điều cực kỳ khó. Toàn bộ những gốc đột phá đến tiên thiên đẳng cấp đều sẽ sản sinh ra linh trí, và với thiên phú tu luyện đỉnh cấp nên sẽ không khó để nó ngưng tụ thành đan rồi bắt đầu tu luyện giống như người bình thường.

Với trí tinh khôn không khác gì con người, nó có thể dễ dàng lẫn trốn và ẩn giấu khí tức mà ngay cả thánh giả cũng khó lòng mà phân biệt được.

Một phần khác, những gốc linh dược có linh trí yếu hơn một chút sẽ không trực tiếp hóa hình mà cần phải có một trận tế lễ nữa mới được xem là hoàn thiên nên chúng sẽ dẫn tới một loại dị tượng nào đó để thu hút những loại hung thú hay cường giả đỉnh cấp đến rồi khiến họ xảy ra một trận tranh đoạt. Mượt mầu tươi và tinh nguyên từ những xác chết để chúng đề thăng lên thành hoàn mỹ.

“Gốc tiên thiên linh dược này tạo ra dị tượng lớn như vậy chắc hẳn sẽ chưa khai sinh ra linh trí toàn vẹn”. Đế Nguyên Quân vừa di chuyển vừa lẩm nhẩm. “Nếu như vậy thì có thể cướp được nhưng đợi đến khi nó hóa hình thì ta cũng phải bó tay”.

Nói xong, Đế Nguyên Quân toàn lực tung ra mà lao đi, lúc này hắn không hề ái ngại những đại hung thú ở xung quanh nữa. Bởi vì gốc tiên thiên linh dược này quá mức trân quý và quan trọng đối với hắn.

Vù vù!

Ngay khoảng cách một dặm ở bên ngoài, Đế Nguyên Quân ánh mắt kinh hãi nhìn ra xa. Trong phạm vi một dặm, tốc độ của phong bạo đã vượt xa tốc độ của âm thanh gấp nhiều lần và uy lực của nó mạnh hơn trước phải hơn mười lần. Với tốc độ hiện tại bị áp chế nên nếu như muốn tiến vào thêm nữa sẽ cực kỳ nguy hiểm, có thể nguy hiểm đến tính mạng.

Nhưng hắn đã quyết tâm có được gốc linh dược này nên chỉ với chừng đó nguy hiểm vẫn chưa đủ để khiến hắn phải nao núng. Không chần chừ thêm nữa, Đế Nguyên Quân toàn lực thi triển ra hai đại công pháp thần hành.

Địa cấp trung phẩm thần pháp, Độn Thần Hành!

Địa cấp đỉnh phong thần hành, Phi Tụng Cửu Bộ, thức thứ nhất, Thuận Di!

Chỉ trong chớp mắt, tốc độ Đế Nguyên Quân dường như tăng lên ba bốn lần. Mặc dù tốc độ vẫn chưa thể so sánh được nhưng dưới sự phán đoán nhạy bén và tốc độ cực kỳ nhanh của mình. Những lần phong bạo công kích đều bị hấn né đi gần như hết toàn bộ.

Từ từ tiến sâu vào bên trong!

Rống!

Đế Nguyên Quân chưa đi được một trăm mét thì đột nhiên, phía sau lưng truyền đến một cảm giác lạnh tê người. Cùng với đó là một tiếng rống lớn từ phía sau truyền lại.

Chỉ với một tiếng rống, những tầng phong bạo công kích đã bị chấn diệt hoàn toàn tạo thành một khoảng không nhìn thấy rõ ràng.

Với lượng khí tức khủng bố từ trên người nó toát ra đã đạt đến cảnh giới Thần Phủ cảnh cường giả rồi.

“Bát cấp hung thú”. Đế Nguyên Quân run lên một cái rồi kinh hãi thốt ra.

Tồn bát cấp hung thú thân cao hơn bốn mươi trượng với cơ thể to lớn vô cùng, toàn thân nó phủ lên một tầng da lông giày mảy đen cực kỳ bền chắc, nó giống như là một cái áo giáp bảo vệ ở bên ngoài. Tứ chi to lớn và khỏe mạnh vô cùng, mỗi một lần nó bước đi lại khiến đại địa run lên một cách kịch liệt.

Tồn vượn viên với cấp bậc đỉnh cao đã khai sinh ra linh trí. Nó nhìn Đế Nguyên Quân với ánh mắt khinh thường không khác gì sâu kiến. Chưa dừng lại ở đó, nó còn nở ra một nụ cười châm chọc rồi nhanh đưa cánh tay to lớn của mình lên.

Với cơ thể to lớn nặng nề nhưng tốc độ của nó lại cực kỳ nhanh, chỉ trong nháy mắt đã có thể chạm tới trước mặt hắn.

“A... Chết mẹ”. Đế Nguyên Quân khóe miệng cứng đờ nói.

Tồn vượn viên đưa tay lên rồi búng mạnh một cái. Cơ thể nhỏ bé của Đế Nguyên Quân giống như một hạt cát bị đánh bay.

May mắn, trong thời khắc quan trọng, Đế Nguyên Quân nhanh thức dục chân nguyên tạo thành một màn chắn bảo vệ nhưng đối mặt với uy lực của nó lại mỏng yếu vô cùng.

“Con mẹ nó...”. Đế Nguyên Quân bị thổi bay mà quất lớn. “Ngươi đợi đó cho tiểu gia”.

“Có ngày ta sẽ bắt ngươi phải trả giá”.

“Hự hự”.

Rầm rầm!

“Rống”.

Gạt bỏ được hạt cát ở trước mắt, tồn vượn viên bật đứng dậy, tai cái tay lớn đưa lên vỗ mạnh vào ngực rồi rống lớn một tiếng cực kỳ uy mãnh để chứng tỏ gốc linh được tiên thiên này đã thuộc vào tay nó.

Còn Đế Nguyên Quân bị búng bay đi gần hai mươi dặm và đang dần dần rơi xuống. Ở phía bên dưới, một cái khe núi lớn màu đen dần dần hiện rõ đang dần nuốt lấy hắn.

- - -

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Gia Là Siêu Cấp Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 143: Gặp gỡ

Một canh giờ sau!

Đế Nguyên Quân cảm thấy cơ thể bị một luồng sức mạnh tối tăm đang không ngừng xâm nhập vào bên trong cơ thể. Ngay khi cảm nhận phía bên dưới bụng phình lớn ra, một cảm giác khó chịu và đau rất khiến hắn bực mình.

Nhanh chóng bật người ngồi dậy, Đế Nguyên Quân ánh mắt nhìn xung quanh thì chỉ thấy một màn tối đen như mực. Tầm nhìn cao nhất cũng chỉ vài trăm mét mà thôi.

Chưa kể, cánh tay chỉ cần vung nhẹ một cái liền cảm nhận được mật độ không khí ở đây cực kỳ nặng và ảm chứa từng hạt nhỏ li ti màu đen. Đây chính là

thứ khiến nơi này tối tăm như vậy. Ngay cả ánh sáng cũng không thể chiếu rọi xuống được phía bên dưới.

“Ồ”. Trong lúc đang không hiểu chuyện gì, hắn cảm nhận được trong đan điền đang có một cỗ lực hút mạnh mẽ đang điên cuồng thôn phệ hắc khí ở nơi này giống như đang ăn một bữa thịnh soạn, điều này khiến hắn vui mừng khôn xiết.

“Hắc ám thuộc tính quả thật có tác dụng thật là lớn”.

“Nếu như ta ở đây toàn lực thúc dục thì một ngàn năm thì chắc chắn có thể đạt đến đẳng cấp cao nhất là điều có thể”.

Mặc dù nơi này có lợi như vậy nhưng rất nhanh, Đế Nguyên Quân chỉ thở nhẹ ra một hơi rồi lắc đầu. Bí cảnh có rất nhiều đại cơ duyên, thậm chí còn có cái vượt xa nơi này nên càng chậm trễ thì khả năng có được sẽ ngày một thấp hơn. Và dưới sự hỗn loạn của không gian nên sẽ không biết lúc nào thông đạo sẽ một lần nữa mở ra rồi đóng lại.

Nên việc bị mắc kẹt ở nơi tối tăm này là điều không nên.

Dưới sự tinh thông của việc điều tiết thuộc tính và linh khí, hắn ngay cả lúc đi hay ngủ cũng có thể tự thân tu luyện được. Dưới ngũ hành thuộc tính và ngũ hành bản nguyên, đó chính là đại lực của thiên địa nên gặp phải những điểm phù hợp và có lợi sẽ có thể tự động câu dẫn, trong lúc đó thì hắn chỉ cần dốc sức câu kéo được nhiều thì càng tốt.

Đế Nguyên Quân đi sâu vào bên trong được một lúc lâu nhưng vẫn không thấy đường ra, thậm chí hắc khí ở nơi này còn dày đặc hơn thế nữa.

“Càng vào sâu bên trong càng cảm thấy khó chịu”. Đế Nguyên Quân nhíu mày, suy nghĩ một lúc rồi thốt ra. “Trong hắc khí này còn ẩn chứa cả tử khí nữa”.

Răng rắc!

Bước chân về phía trước, đột nhiên. Một tiếng xương nứt vỡ phía dưới chân truyền đến.

“Đây là?”.

“Xương người”.

Nhưng chừng đó vẫn chưa hết, ánh mắt nhìn về phía xa hơn. Toàn bộ nơi này đều bị phủ kín bởi những bộ xương khô nay đã mục nát, chỉ cần có một tác động nhẹ cũng đủ để khiến nó vỡ nát được hết toàn bộ.

“Cả một biển xương người”.

Kinh hãi là thế, Đế Nguyên Quân sắc mặt ngày càng thêm ngưng trọng.

Từ từ bước chân qua biển người này, có một điều mà khiến hắn cảm thấy khó hiểu nhất là trên những bộ xương khô này đều ẩn giấu một cỗ tử khí rất là nặng và nhấn trĩu vật cũng không hề thấy.

Điều này chứng tỏ nơi này đã có người đến từ trước và đã lấy đi hết toàn bộ. Nhưng một nơi nguy hiểm như thế này lại mạo hiểm tính mạng như vậy.

Đế Nguyên Quân suy nghĩ một lúc lâu rồi mới đưa ra kết luận. “Nơi này chắc chắn ẩn chứa thứ gì đó, nếu không sẽ không có nhiều người liều mạng đi vào trong này nhiều như vậy đâu”.

Nhưng, càng suy nghĩ càng khiến hắn càng thêm ngờ vực. Bản thân hắn tinh nhạy thì đã ở trong này, điều này chắc hẳn không phải là một sự trùng hợp nào đó.

“Đều là do con vợ non khéo kiếp kia”. Nghĩ tới đây, Đế Nguyên Quân tức tối chửi mắng.

Đi sâu vào bên trong, lúc này hắn mới bắt đầu cảm nhận được những dòng khí tức sinh mệnh của hung thú. Mặc dù bị tử khí che giấu gần như hết toàn bộ nhưng dưới sự cảm nhận vượt bậc.

Đối mặt với những đầu hung thú chưa từng gặp và tồn tại trong một loại địa điểm khác thường như thế này thì chắc chắn, những đầu hung thú ở trong này sẽ mang một sự đặc thù nào đó liên quan đến hắc ám chi lực, thậm chí có đầu mạnh mẽ hơn sẽ có thể nhuần nhuyễn vận dụng nó giống như sức mạnh của bản thân mình.

Hung thú bình thường đã cực kỳ khó bị giết chết rồi nên khi chúng có hắc ám thuộc tính và ở trong môi trường đầy sự thích hợp như thế này thì chúng có thể vượt cấp mà chiến một cách dễ dàng, thậm chí còn có thể trăm sát được nữa.

Cảm nhận được có một tôn hung thú đang tiến lại gần, Đế Nguyên Quân nhanh chóng thu liễm toàn bộ khí tức rồi ẩn giấu ở một vách đá gần đó.

Rầm rầm!

Từng tiếng bước chân nặng nề từ phía trước đang tiến lại gần, với khí tức thất cấp hung thú gia tri ở trên người. Chỉ một tiếng thở mạnh của nó cũng đủ để khiến Đế Nguyên Quân phải dè chừng.

Đợi cho đến khi tiếng bước chân đi xa, Đế Nguyên Quân lúc này mới đi ra ngoài.

Men theo con đường dọc giữa hai lưng núi dốc đứng, hắn nhanh chóng tìm đến được một khu vực tương đối bằng phẳng ở gần đó. Và nhất là nơi này hắn cảm nhận được có khí tức của tứ cấp hung thú, giết chết nó rồi thu lấy tinh hạch của nó rồi luyện hóa, điều này có thể mang lại cho hắn sự bất ngờ nào hay không.

Từ từ tiến lại gần, tiếng bước chân chậm rãi không một tiếng động, cơ thể và khí tức trên người hắn gần như đồng hóa với hắc khí ở dưới này nên khoảng cách hơn năm mươi mét nhưng mà nó vẫn không hề cảm nhận được.

Thậm chí, sát khí Đế Nguyên Quân đánh ra cũng bị tứ khí ép xuống. Chuyện này là cực kỳ phù hợp với hắn lúc này.

Từ từ lấy trường kiếm ở trong nhẫn trữ vật, chỉ trong tích tắc. Thân ảnh Đế Nguyên Quân lóe lên một cái rồi thành linh biến mất.

Cơ thể hắn giống như một mũi tên bay xé gió lướt đi.

Nhưng ngay khi khoảng cách còn chưa đến mười mét, tôn tứ cấp hung thú đã cảm nhận được mật độ hắc khí đang có dao động nên cũng rất đề phòng.

Rống!

Nó hướng về phía Đế Nguyên Quân lao đến mà rống lớn một tiếng như đang hù dọa.

Nhưng Đế Nguyên Quân nào có để ý đến, trên gương mặt hắn nở lấy một nụ cười kỳ dị mà tiếp tục lao lên.

Khoảng cách chưa đến ba mét, hắn vung mạnh tay bỏ xuống một kiếm mạnh mẽ hướng chính giữa cổ hung thú mà chém.

Nhưng khi lưỡi kiếm chém gần trúng đích, đầu hung thú này liền phản ứng lại, cơ thể to lớn cao hơn năm mét nhanh chóng nói rộng khoảng cách.

Khí tức trên người nó cường mãnh bắn ra, ánh mắt tối tăm nhìn về phía Đế Nguyên Quân không hề có một chút sợ hãi.

“Không thể kéo dài”. Đế Nguyên Quân từ từ bước lên vừa lầm nhảm “Phải tốc chiến tốc thắng”.

Không hề giấu diếm, Đế Nguyên Quân toàn lực thúc dục thiên địa lực lượng, chân nguyên trong người điên cuồng xoay chuyển, huyết hải trong tim nóng bỏng bốc lên. Khí tức trên người cường hãn tới mức có thể sánh ngang được với tứ cấp hung thú.

Địa cấp trung phẩm thần pháp, Độn Thần Hành!

Địa cấp đỉnh phong thần hành, Phi Tung Cứu Bộ, thứ thứ nhất, Thuận Di!

Toàn lực thi triển, hai đại thần hành đồng thời tung ra. Cùng với hắc ám thuộc tính chúc phúc. Đế Nguyên Quân giống như cá được thả vào biển lớn. Chỉ trong nháy mắt, Đế Nguyên Quân lần lượt xuất hiện bao bọc xung quanh đầu hung thú.

Rống!

Nhưng nó cũng không phải là dạng tầm thường, mỗi một lần Đế Nguyên Quân xuất hiện thì ngay sau đó không lâu, cánh tay to lớn của nó đánh ra. Nhưng điều khiến nó cảm thấy lo lắng, toàn bộ công kích của nó hoàn toàn không trúng đích mà chỉ đánh trúng tàn ảnh của hắn mà thôi.

Địa cấp đỉnh phong kiếm pháp, Huyền Kiếm Bí Tích, Nhất Kiếm Chi Thiên!

Tìm thấy được sơ hở của nó, Đế Nguyên Quân toàn lực trực tiếp tung ra đại chiêu. Lưỡi kiếm dao động thiên địa lực lượng cùng với lượng chân nguyên dồi dào, kết hợp với kiếm pháp và kiếm ý đều đạt đến trình độ đại viên mãn.

Kiểm chiêu vừa động, đầu hung thú liền cảm thấy ở trên lưng, một đợt sóng lạnh ngắt từ trên đỉnh đầu chạy dọc xuống, toàn thân nó đông cứng giống như vừa chìm ngập vào bên trong một đầm băng hàn không thể di chuyển. Và nhất là cảm giác nguy hiểm từ trên cao đánh xuống khiến nó phải kinh hãi không thôi.

Lưỡi kiếm sắc bén lướt xuống cùng với nụ cười chắc chắn trên miệng, đầu hung thú này chắc chắn sẽ bị một kiếm này đánh chết.

Nhưng, vượt ngoài sức tưởng tượng của Đế Nguyên Quân, chỉ trong nháy mắt. Nó cũng đã có phản ứng lại, cơ thể to lớn thành linh thu nhỏ lại rồi kết hợp với tốc độ cực nhanh tránh né.

Xiu!

Dưới tốc độ cực nhanh của kiếm chiêu, và bất ngờ vì biểu hiện của hung thú. Đế Nguyên Quân mất một giây kinh ngạc, kiếm chiêu chém trúng vào trong không khí. Đầu hung thú kia vậy mà không hề có một chút thương tổn nào cả.

“Đốt tinh huyết sao?”. Đế Nguyên Quân kinh ngạc. “Chỉ là tứ cấp hung thú mà đã có thể làm được như vậy rồi”.

“Nếu như không giết chết nó thì tương lai chắc chắn sẽ gặp phải đại nạn”.

Nhanh chóng phản ứng lại, Đế Nguyên Quân dốc hết toàn bộ tốc độ truy giết. Không đến mười tức hô hấp, năm mươi đợt kiếm chiêu được đánh ra nhưng không một lần nào đánh trúng.

Thời gian càng kéo dài về sau, tốc độ của đầu hung thú ngày càng chậm hơn, cơ thể của nó cũng bắt đầu co rút lại do lượng tinh huyết bị thiêu đốt đã rất nhiều.

Nhìn thấy nó đang ngày càng yếu, Đế Nguyên Quân vui vẻ nở một nụ cười rồi hét lớn một tiếng.

“Trúng”.

Một kiếm chiêu nữa được tung ra, tốc độ và uy lực của một kiếm này còn nhanh hơn cả những kiếm chiêu lúc trước nữa. Mặc dù không sử dụng kiếm pháp nhưng uy lực của nó cũng đã sánh ngang được với địa cấp kiếm pháp rồi. Uy lực cực kỳ.

Đối mặt với kiếm chiêu cường đại như vậy, đầu hung thú bắt đầu có chút cuống cuống, chỉ trong một thời gian ngắn ngắc. Kiếm chiêu đã mạnh mẽ đánh xuống.

Rống!

Lưỡi kiếm sắc bén chém lên trên lưng, nó sâu tới mức mà một bộ phận nội tạng ở bên trong cũng bị ảnh hưởng đến, đầu hung thú rống lên một tiếng đau đớn. May mắn lúc cuối nó kịp đưa người ra liêu đồ lại chứ không một kiếm này đã đủ để khiến nó chịu sát thương chí mạng rồi chết đi.

Nhưng, dưới kiếm Đế Nguyên Quân. Đầu có đầu hung thú nào bị thương mà không chết đi đâu.

Địa cấp đỉnh phong kiếm pháp, Từ Luân Song Kiếm, Từ Kiếm!

Dứt điểm, Đế Nguyên Quân điều động toàn lực thi triển một kiếm. Với lượng lớn tử khí ở xung quanh và kiếm pháp uy mãnh, kiếm chiêu này cực kỳ phù hợp để thi triển ra. Chỉ cần điều động nó thôi thì ngay tức khắc, tử khí xung quanh như bị cộng hưởng nên khiến kiếm chiêu ngày càng thêm mạnh mẽ.

“Chết”.

Tiếng quát lớn vừa dứt, Đế Nguyên Quân cực tốc vung kiếm. Chỉ thấy trong bóng tối ánh lên vệt kiếm sáng và một tiếng da thịt bị cắt đứt. Không cần nhìn lại kết quả mà trực tiếp thu kiếm.

Bịch!

Ngay sau đó, một tiếng ngã xuống vang lên. Từ cấp hung thú vì thế mà chết đi.

Vào đúng lúc này, Đế Nguyên Quân giật mình nhìn nơi xa. Ở đó, có một dòng khí tức sinh mệnh của con người, mặc dù rất mờ nhạt nhưng hẳn có thể chắc chắn. Ban đầu hơi suy tư một lúc nhưng rất nhanh, hắn đã quyết định đi về hướng đó.

- - -

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Gia Là Siêu Cấp Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 144: Vực sâu bí mật

Oanh oanh!

Thanh âm đao kiếm cùng những tiếng động lớn vang lên. Đế Nguyên Quân từ từ tiến lại gần rồi nhảy lên một mỏm đá cao nhô ra nhìn xuống.

Phía bên dưới!

Một nhóm hơn hai mươi người đang kịch liệt chống đỡ lại một đầu lục cấp hung thú. Dưới ánh mắt nhảy bén của mình, Đế Nguyên Quân có thể dễ dàng nhìn thấu được toàn bộ cảnh giới của bọn họ.

Đứng ở vị trí tiên phong, một vị lão giả với mái tóc trắng đen đan xen, gương mặt cam khổ. Trên thân khoác một bộ trang phục trông cực kỳ cổ lão. Khí tức trên người lão toát ra chính là uy áp của một vị Hóa cảnh cường giả. Nhưng khí tức trên người lão vẫn còn mang một chút hơi hừng của linh hải, điều này chứng tỏ lão vừa mới đột phá cảnh giới không lâu nên vẫn chưa thể củng cố được.

Đứng thấp hơn một chút, bốn vị trung niên nhân sắc mặt lo lắng nhìn về đầu hung thú. Những người này vẫn yếu hơn vị lão giả ở phía trước và chỉ có

cảnh giới đạt tới Tinh Cực cảnh mà thôi. Nhưng mật độ của linh hải lại được cô đọng đến cực điểm.

Đứng thấp hơn nữa là nhóm mười tám người lo lắng đứng lấp ló ở phía sau cùng, trên gương mặt họ hiện lên vẻ sợ hãi vô cùng. Những người trông vẫn còn rất nhỏ tuổi, người thấp nhất cũng là mười tám mười chín tuổi, còn người cao nhất cũng chỉ có hai mươi tư tuổi mà thôi. Khí tức của họ hầu như đều đạt tới Thiên Địa cảnh. Nếu như đem ra so với Dược Liên Anh thì họ phải mạnh hơn không chỉ một hai phần thôi đâu.

Nhưng với số lượng người đông đảo như vậy nhưng đứng trước mặt đầu hung thú lục cấp đỉnh phong lại chỉ có thể chống đỡ một cách khổ cực mà thôi.

Quan sát họ một lúc lâu!

Trận chiến càng kéo dài về sau, sức chống trả của họ ngày càng yếu đi, đối mặt với một kích của nó cũng khó lòng mà chống đỡ được.

Duy chỉ có vị lão giả đứng đầu còn có khả năng chống trả được thêm một lúc nữa, còn những người khác đã không thể chịu đựng được nữa. Người thì bị trọng thương nằm lăn lóc trên nền đất, người thì bị một kích của nó chấn diệt, chết không thấy xác.

Nhìn thấy cảnh này, Đế Nguyên Quân chợt nhớ đến đầu hung thú trong cấm địa kia, nó cũng là lục cấp đỉnh phong hung thú từng một kích đánh nát cánh tay trái, nhanh chóng. Trên gương mặt hiện lên vẻ có chút không vui.

“Nhanh chóng đưa tiểu thư rời khỏi đây?”. Lão hủ bị một kích đánh lùi rồi lớn tiếng quát. “Ta không thể cầm chân nó lâu hơn được nữa đâu”.

“Phong lão?”. Vụ Linh Nhi không cam lòng đáp. “Ta không muốn”.

“Tiểu thư, đây là nhiệm vụ của gia tộc”. Phong lão gương mặt chắc chắn nói. “Có thể phục hưng gia tộc được hay không thì phải nhờ tiểu thư”.

“Cái mạng già này của lão hủ có mất thì cũng đáng”.

“Nhưng...”. Vụ Linh Nhi chảy xuống hai hàng nước mắt.

“Đưa tiểu thư đi nhanh”.

Nói xong, Phong lão điên cuồng thúc dục lượng chân nguyên còn lại trong cơ thể rồi lao lên. Nếu như lão không phải vừa chống đỡ vừa bảo vệ những người kia thì đâu có bị thương tích nặng nề đến như vậy đâu. Với cảnh giới hiện tại thì chắc chắn không thể đánh lại nhưng để đào thoát thì có thể nắm chắc được vài phần.

Hiện tại, trên người mang không biết bao nhiêu là thương tích và lượng chân nguyên hao hụt gần như sắp hết toàn bộ.

Dưới ánh mắt của Đế Nguyên Quân, lão già này chỉ có thể chống đỡ được không đến mười lần công kích của đầu hung thú kia.

Nhưng để có thể bảo vệ vị tiểu thư kia, lão đã phải cố hết sức để kéo dài được càng nhiều thời gian càng tốt.

Nhìn thấy đám người đang cố gắng đưa Vụ Linh Nhi rời đi, đầu hung thú bắt đầu chuyển hướng. Dường như mục tiêu của nó chính là người nữ tử kia chứ không phải những người khác.

Cơ thể cao gần hai mươi mét, nó sừng sững đứng đó. Cái đầu quay ngang qua nhìn theo hướng những người đang rời đi. Thình lình, khóe miệng lớn của nó từ từ mở lớn. Ẩn chứa ở trong đó, một dòng năng lượng đen đặc dần dần bốc lên rồi hình thành một quả cầu năng lượng cực mạnh.

Nó mạnh tới mức mà khiến hắc khí ở xung quanh điên cuồng bạo động, thậm chí đại địa cũng vì nó mà rung lên kịch liệt.

Phiu!

Chợt, quả cầu năng lượng kia bắn ra một tia công kích hướng về phía Vụ Linh Nhi thì đúng lúc này, Phong lão gồng mình lao lên.

“Đừng hòng”.

Chỉ thấy, lão trực tiếp đứng ra ngăn chặn. Từ trên người lão, một dòng chân nguyên mạnh mẽ đánh ra đang dần dần bao bọc cơ thể tạo thành một màn chắn bảo vệ ở bên ngoài.

Rầm!

Ngay khi tia năng lượng bắn tới, một tiếng nổ lớn vang lên. Cùng với đó là mặt đất dần hiện lên những vết nứt lan tràn. Từ trong đám bụi đất bốc lên, một bóng dáng người yếu ớt đi đánh văng ra ngoài.

Nhìn thấy Phong lão nằm la liệt ở trên nền đất, đầu hung thú bắt đầu di chuyển. Nó không hề để ý đến lão cho dù có cố gắng chống đỡ.

“Khụ khụ”. Phong lão khi tức yếu đuối gắng gượng đứng dậy. “Ta vẫn chưa chết nên ngươi đừng hòng rời đi”.

Cho đến lúc cuối cùng, dưới nhiệm vụ của được giao cho. Lão vẫn kiên quyết đứng dậy chống đỡ cho dù có bị giết chết đi chăng nữa.

Đang lúc chuẩn bị rời đi, Đế Nguyên Quân nhìn thấy cảnh tượng này nên cảm giác có chút đồng cảm. Một người có thể vì nghĩa quên thân như lão là điều đáng được hân khen thưởng.

“Haizz”. Đế Nguyên Quân thở dài một hơi. “Một con người thật đáng thương”.

Đầu hung thú thỉnh linh đứng lại, ánh mắt nó nhìn chăm Phong lão như kiểu vừa được tha nay lại tự tìm con đường chết.

“Đúng rồi”. Phong lão một tay ôm ngực, một tay cố gắng chống người ngồi dậy. Gương mặt trắng ngất nở một nụ cười nhẹ.

Chỉ trong nháy mắt, Đế Nguyên Quân đã nhìn thấy một chút tinh quang ở trong mắt lão.

Đầu hung thú từ từ tiến lại gần, nó đang định đưa chân lên đánh một kích kết liễu. Nhưng đúng vào lúc này, Phong lão sử dụng lượng chân nguyên còn lại lao lên. Thành công tiếp cận.

“Tộc ta trường tồn”. Giây phút cuối cùng, khí tức trên người lão bùng bùng bốc lên. Lão lớn tiếng quát một tiếng, ngay sau đó, ánh mắt liền trở nên tối đen vô hồn.

Bùm!

Bỗng, một tiếng nổ lớn rung trời vang lên. Đế Nguyên Quân nhanh thức dục chân nguyên bao bọc bảo vệ cơ thể.

“Đáng tiếc”. Thánh thoát khỏi vụ nổ, Đế Nguyên Quân nhanh chóng rời đi, đuổi theo nhóm người Vụ Linh Nhi. “Kết quả vẫn không hề thay đổi”.

Rống!

Đế Nguyên Quân rời đi chưa được một khắc, đầu hung thú từ bên trong bụi mù bước ra. Nó ngẩng cao đầu rồi rống lớn một tiếng.

Một vị Hóa cảnh trực tiếp bạo thể ở cự ly gần như vậy nhưng mà nó vẫn có thể sống sót được, thật sự kinh khủng. Mặc dù nó không chết, nhưng mà không thể tránh khỏi.

Cùng cảnh giới bạo thể mà không chết đi, Đế Nguyên Quân ánh mắt không thể tin được nhìn lại.

Nhưng rất nhanh, hân liền cảm giác được sự nguy hiểm, không biết từ lúc nào. Đầu hung thú kia đã bắt đầu để ý đến hân, ánh mắt đen ngòm tràn đầy sát ý.

Đế Nguyên Quân cảm nhận được toàn thân cảm giác ròn rợn nên không chần chừ nữa mà quay người rời đi, hướng về phía đám người kia mà lao đi với vận tốc nhanh nhất.

Với tốc độ hiện tại, Đế Nguyên Quân có thể chắc chắn rằng, đầu hung thú kia hiện đang bị thương nặng nên không thể nào đuổi kịp được. Và ở trong một nơi chứa nhiều hắc khí như thế này thì thần thức thăm dò sẽ không thể nhanh nhạy được như bên ngoài được.

Di chuyển được gần ba mươi phút!

Đế Nguyên Quân cảm nhận được phía trước không xa có những dòng khí tức sinh mệnh truyền đến.

Dừng lại ở trên cao, Đế Nguyên Quân nhìn xuống đám người phía bên dưới với ánh mắt tò mò. Tiến vào một nơi hung hiểm có thể khiến Thần Phủ cảnh một khi đã vào thì thập tử nhất sinh nhưng vẫn dẫn theo người tiến vào.

Ở một nơi mà hắc khí đang không ngừng ăn mòn tất cả mọi thứ nhưng trông họ không hề tổn hại đến một sợi lông tóc, đại biểu trong tay họ đang nắm giữ ít nhất một kiện chí bảo nào đó có thể ngăn cản được những dòng hắc khí này.

Nhưng cái gọi là chí bảo đó ở trong mắt Đế Nguyên Quân lại không hề có một chút nào đáng để hân đánh chú ý mà hân đang muốn tìm hiểu một chút tin tức ở nơi này.

“Làm sao bây giờ”. Một tên đệ tử sắc mặt sợ hãi lên tiếng. “Phong lão chết rồi?”.

“Chúng ta không thể nào rời khỏi nơi này được”.

“Đầu hung thú kia chắc chắn sẽ tiếp tục tìm đến đây”.

“Ta chắc chắn sẽ bị nó giết chết”.

“...”.

“Được rồi”. Vụ Linh Nhi cắn răng quát. “Bình tĩnh lại đi”.

“Bây giờ ta càng lo sợ thì cái chết sẽ càng đến nhanh hơn”.

Mặc dù nàng nói ra như vậy nhưng thực chất, trong lòng nàng đã là vô tận sống dữ. Cái chết của Phong lão đã khiến nàng cảm giác như muốn sụp đổ. Từ khi còn nhỏ, Phong lão đã ở bên cạnh lo cho nàng đến từng điểm. Trong mắt Vụ Linh Nhi, đó là một người khó lòng mà thay thế được.

Nhưng đối mặt với vận mệnh của gia tộc, nàng không thể nào làm khác được. Lúc này cần phải gồng mình đứng dậy nếu không sẽ khiến nàng ân hận suốt đời. Và cũng chỉ để tìm ra một đoạn sinh cơ.

“Ta chỉ cần tìm được bí mật ở nơi này là có thể an toàn trở ra”. Để trấn an tất cả mọi người, Vụ Linh Nhi khước miệng run run nói.

“Nhưng đó là một cái không hề tồn tại”.

“Suốt thời gian mấy trăm vạn năm nay chưa có ai tìm đến được nó”.

“Đó chỉ là một cái truyền thuyết thôi”.

“...”. Vụ Linh Nhi trầm mặc, nàng cũng đã tin tưởng như vậy nhưng vận mệnh gia tộc hiện đang đè nặng lên vai và chỉ có thứ được xem là truyền thuyết này mới có thể khiến gia tộc nàng vực dậy được.

Cả đám người đang lo lắng nhìn nhau thì đúng vào lúc này. Đế Nguyên Quân từ trên vách núi từ từ hạ xuống.

“Ai?”. Một tên đệ tử nghe thấy một tiếng bước chân tiến lại gần, lớn tiếng quát.

- - -

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Gia Là Siêu Cấp Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 145: Kinh khủng áp bức

Ai?!

Giọng nói to lớn ẩn chứa một sự sợ hãi.

Nhưng không có người trả lời lại mà tiếng bước chân đã tiến lại rất gần, đám người cũng vì thế mà cực kỳ lo lắng. Mặc dù tiếng bước chân này không phải của hung thủ nhưng ở trong vực sâu này thì làm gì có người tự thân hành động như vậy.

Rất có thể đó chính là một người bị hắc ám xâm nhập điều khiển.

Ngay khoảng cách chưa đến mười mét. Đế Nguyên Quân chợt lên tiếng.

“Thật xin lỗi”.

“Ta không cẩn thận bị rơi xuống nơi này”.

“Không biết các vị có thể giải đáp thắc mắc cho ta được hay không?”.

Đế Nguyên Quân vừa bước tới vừa nói. Đồng thời, khí lực trên cơ thể đều được thu liễm vào hết toàn bộ, những người kia trông hấn không khác gì một người bình thường không có chút chân nguyên nào cả nhưng cũng vì điều đó càng khiến họ đề phòng hơn.

Một người không hề có chân nguyên lại có thể tự do hành động ở trong này. Còn bọn họ cần phải sử dụng pháp bảo mới có thể ngăn chặn được hắc khí ở bên ngoài.

Hắc ám sinh linh?!

Trong đầu họ bắt đầu có chung một suy nghĩ, họ cho rằng Đế Nguyên Quân là một loại sinh linh cực nguy hiểm có thể gây cho bọn họ thương tổn cực kỳ nặng nề.

Những người tu luyện bình thường nếu như gặp phải cái loại hắc khí này, và bị nó xâm nhập thì có khả năng cực kỳ cao là sẽ không còn được tỉnh táo và bị hắc ám chi phối. Nặng hơn nữa là rất có thể họ sẽ bị bạo thể do hắc ám lực lượng có thể khiến chân nguyên bạo động rồi bạo động.

Nhẹ thì bị thương tổn đan điền, nặng hơn một chút sẽ bị tàn phế suốt đời.

Ngay khi Đế Nguyên Quân dần hiện lộ ra trước mắt họ, có năm sáu người cùng đã bắt đầu rục rịch, trên tay họ nắm chặt vũ khí, ánh mắt đề phòng nhìn tới.

“Khoan đã”.

Nhưng, đúng vào lúc này, một giọng nói nhẹ nhàng run run vang lên, Vụ Linh Nhi ánh mắt trong sáng nhìn về phía Đế Nguyên Quân vừa đưa tay lên ngăn lại.

“Không phải là hắc ám sinh linh”.

Lời nói của nàng vừa thốt ra, sắc mặt của nàng ngày càng hiện rõ vẻ không thể tin được.

“Tại sao nơi này lại xuất hiện một người bình thường?”.

Trong đầu nàng, một câu hỏi dần hiện lên, ánh mắt không thể tin nhìn tới.

“Tiểu thư?”. Đứng chặn ở phía trước, một thanh âm nam tử vang lên. “Rất có thể người này liên quan đến Chiến tộc”.

“Ta không thể để hắc tiến lại gần hơn nữa”.

“Yên tâm đi”. Vụ Linh Nhi đáp lại. “Người này không phải người của Chiến tộc”.

“Tại sao ngươi biết được?”. Nam tử có chút không tin tưởng hỏi.

“Ta tin vào nhận định của mình”. Vụ Linh Nhi ngập ngừng một lúc rồi trả lời.

“...”.

Từ trong bóng tối đi ra, Đế Nguyên Quân thân hình xơ xác hiện ra trước mắt họ. Bóng dáng một người mười bốn mười lăm tuổi, thân hình gầy gò săn chắc với chiều cao khoảng chừng một mét bốn mươi lăm. Gương mặt sáng rạng với ngũ quan tinh xảo đến cực điểm. Mái tóc đen óng, ánh mắt đen tuyền cực kỳ huyền bí và thâm sâu. Và điều khiến họ kinh nghi hơn là người này còn rất trẻ nhưng lại bị thiếu mất một cánh tay?

“Ta tên Vụ Linh Nhi, không biết vị huynh đệ này đến từ đâu?”. Vụ Linh Nhi chủ động đi ra trước rồi hỏi.

“Ta không phải là người ở nơi này, mà bị một trận cuồng phong lớn cuốn vào rồi thổi bay tới đây”. Đế Nguyên Quân suy ngẫm một lúc rồi đáp lại.

“Ta tên Đế Nguyên Quân”.

“Thì ra là vậy?”. Vụ Linh Nhi có chút không tin tưởng đáp.

“Không biết nơi này là nơi nào?”. Đế Nguyên Quân nhìn xung quanh một lúc, hỏi.

“Nơi này được gọi là Hắc Ám Vực Sâu”. Vụ Linh Nhi đáp. “Ngươi vừa mới đến nên chắc còn chưa biết”.

“Đúng vậy?”. Đế Nguyên Quân lộ ra nét cười, nói. “Vậy làm như thế nào để có thể ra được khỏi nơi này?”.

“Muốn vào thì dễ nhưng muốn đi ra thì rất khó, không khác gì là lên trời”. Đứng sau lưng Vụ Linh Nhi, một nam tử chủ động đi lên, gương mặt nở một nụ cười châm chọc nói. “Có thể không bao giờ đi ra được?”.

“Cái gì?”. Ngay lập tức, Đế Nguyên Quân sắc mặt dần biến hóa. “Không thể ra ngoài được?”.

“Ah... Số mệnh của tiểu gia”.

“Phụt...”. Vụ Linh Nhi phì cười một tiếng. “Nguyên Quân tiểu đệ thật biết pha trò”.

“Muốn đi ra cũng không phải là không có cách”.

“Chỉ cần có thể hủy bỏ được hắc ám lực lượng ở nơi này là được”.

“Tại sao?”. Đế Nguyên Quân có chút không hiểu.

“Nơi này trước đây là một thác nước rất lớn và có linh khí rất nồng đậm nhưng khoảng trăm vạn năm trước. Có một tồn sinh vật hắc ám bị giết chết ở nơi này nhưng lúc chuẩn bị kết thúc thì nó đã phóng thích ra hắc ám lực lượng bao phủ toàn bộ trăm vạn dặm xung quanh”.

“Ẩn sâu ở bên trong còn có chút năng lực của nó nữa nên khiến nơi này không khác gì một đại trận vây khốn những người ở bên trong này”.

“Có chuyện như vậy sao?”. Đế Nguyên Quân kinh nghi. “Trăm vạn năm vẫn không thể khiến hắc ám lực lượng tiêu biến”.

“Hắc ám sinh ra là thiên định của trời đất, là một loại năng lực cực kỳ đáng sợ. Nó có thể xâm nhiễm tâm trí rồi khiến họ bị chi phối”. Vụ Linh Nhi gật đầu. “Chưa kể, nơi này chỉ là một mảnh không gian vỡ nát nên không thể có khả năng loại bỏ được nó”.

“Một mảnh vỏ không gian?”. Đế Nguyên Quân giật mình.

“À. Không có gì”. Vụ Linh Nhi nhanh chóng chuyển hướng. “Đúng lúc, chúng ta đang muốn tìm một ít đồ vật ở trong này”.

“Chỉ cần có nó là có thể đi ra bên ngoài được”.

“Nguyên Quân tiểu đệ có muốn đi cùng hay không?”.

“Tất nhiên”. Đế Nguyên Quân không cần suy nghĩ mà đồng ý một cách nhanh chóng.

Nói xong, bọn họ cùng nhau xâm nhập vào sâu ở bên trong, mặc dù để cho Đế Nguyên Quân đi cùng nhưng vẫn không hoàn toàn tin tưởng nên bị đầu đi lên phía trước mở đường.

“Tiểu thư, người để hấn đi cùng như vậy liệu có ổn không”. Một tên nam tử lên tiếng.

“Ta cũng không biết”. Vụ Linh Nhi đáp. “Nhưng có thêm một người thì có thêm một phần lực”.

“Hoặc là trong lúc nguy hiểm có thể thay ta ra mạng”.

“Đã hiểu”. Nam tử khoe miệng nở một nụ cười, nói. “Tiểu thư suy nghĩ thấu đáo”.

Đám người rục rịch ở phía sau, mặc dù không nghe được cuộc hội thoại của bọn họ nhưng Đế Nguyên Quân vẫn có thể cảm nhận được một chút ít sát khí từ sau lưng truyền lại.

Nhưng biểu cảm của hấn lại cực kỳ khác thường, trên gương mặt không hề có một chút lo lắng nào cả mà lại nở ra một nụ cười nhẹ. Giống như không có chuyện gì xảy ra.

Đi được thêm gần một canh giờ!

Đế Nguyên Quân lúc này mới cảm nhận được có sự thay đổi ở xung quanh. Quảng đường đi của bọn họ quá thuận lợi, trên đường chỉ gặp qua một chút ít hung thú cấp thấp và cũng không xảy ra bất kỳ trận chiến nào cả. Và hơn hết, càng đi vào sâu, Đế Nguyên Quân càng cảm nhận được hắc ám lực lượng ở trong này càng ngày càng mạnh.

Nó mạnh tới mức có thể khiến hắc ám điểm sáng cũng khó lòng mà hấp thụ hết được toàn bộ.

Cảm giác phản bụng mình ngày một căng phồng và đau nhức. Đế Nguyên Quân không chần chừ mà thúc chân nguyên hồ trợ.

“Ngưng Hải cảnh đình?”. Vụ Linh Nhi ánh mắt nhìn hấn một lúc lâu, đột nhiên hai hàng lông mày của nàng hơi nhíu lại.

Biết được cảnh giới hiện tại của Đế Nguyên Quân, đám người ngay lập tức có phản ứng lại, ánh mắt của họ ngày càng thể hiện rõ ràng hơn.

Không để ý đến suy nghĩ của bọn họ, Đế Nguyên Quân ngay lúc vừa bình ổn được hắc ám lực lượng ở bên trong cơ thể rồi tiếp tục tiến về phía trước.

Với lượng hắc ám lực lượng đang bổ sung một cách liên tục, Đế Nguyên Quân có thể nhận thấy được, hắc ám điểm sáng đang ngày một gia tăng, từ lúc ban đầu nó chỉ nhỏ bằng một hạt đậu bé nhưng hiện tại đã lớn hơn gấp rưỡi lần rồi.

Hắc ám điểm sáng ngày càng được bổ sung khiến khả năng sử dụng hắc ám lực lượng càng ngày càng mạnh mẽ và khả năng hoạt động ở trong này cũng ngày càng dễ dàng, cảm giác như không khác gì ở bên ngoài vậy.

Đi thêm một lúc!

Đột nhiên, đám người thỉnh linh dừng lại. Trước mặt họ, một cánh cổng đá lớn hiện ra. Chiều cao của cổng đá ít nhất cũng phải hơn ba mươi mét và rộng hơn mười mét. Nói đúng hơn, nó chính là một tảng đá lớn bị người nào đó cường ngạnh đóng lại.

“Nguyên Quân tiểu đệ”. Vụ Linh Nhi lên tiếng. “Ngay sau khi mở cửa đá này rồi đi vào bên trong, sinh tử không do mình”.

“Người tốt nhất là đừng có làm ra hành động gì nguy hiểm?”.

Lời nói của nàng tưởng chừng như đang khuyên bảo nhưng thực ra đó lại là một sự đe dọa, nàng mặc dù không e ngại nhưng cũng không thể bỏ qua khả năng.

“Người không phạm ta, ta không phạm người”. Đáp lại, Đế Nguyên Quân chỉ nở một nụ cười rồi nói.

“Tốt”.

Nói xong, hai mươi người họ đồng thời tế luyện ra một kiện chí bảo. Đế Nguyên Quân không cần đoán cũng có thể nhìn ra được đó chính là một kiện chuẩn thiên kiếp chí bình. Lượng uy áp từ trên kiện chí bảo này phát ra khiến hấn cảm nhận được chút uy hiếp.

Nhưng rất nhanh, hắn cũng chẳng thèm để ý đến. Nói về chuẩn thiên kiếp chi bình trong tay hắn cũng có một kiện, mặc dù không sánh bằng nhưng chung quy đó cũng là một kiện chí bảo.

Hai mươi người đồng thời vận chuyển chân nguyên hướng về phía mũi khoan rồi đẩy mạnh một cái.

Dưới chân nguyên của Thiên Địa cảnh cường giả gia trì, mũi khoan bắt đầu xoay chuyển. Bằng mắt thường có thể nhìn thấy được tốc độ xoay chuyển của nó là cực kỳ nhanh, chỉ trong nháy mắt. Mũi khoan trực tiếp đâm sâu vào bên trong tảng đá lớn rồi tạo thành một thông đạo nhỏ chỉ vừa cho một người tiến vào.

Không đến trăm tức hô hấp, tảng đá lớn chặn ở bên ngoài đã bị xuyên thủng.

Ngay lập tức, toàn bộ lông tóc Đế Nguyên Quân đột nhiên dựng đứng lên. Hắn cảm nhận được sâu ở bên trong có một thứ gì đó cực kỳ kinh khủng. Thậm chí nó còn để lại một cái cảm giác cực kỳ hung hiểm.

Chưa hết, hắc ám điểm sáng dường như cũng cảm nhận được sâu ở bên trong có thứ gì đó đang hấp dẫn nó nhưng lại khiến nó có một cảm giác áp bức, nghiền ép cực mạnh.

“Nguyên Quân tiểu đệ, ngươi tính không đi vào bên trong hay sao?”. Đám người Vụ Linh Nhi tiến vào bên trong, đi được nửa đường. Nàng thấy Đế Nguyên Quân không hề có chút dị động nào nên lên tiếng hỏi.

“Các người đi vào trước đi”. Đế Nguyên Quân cố gắng bình ổn lại biểu cảm, đáp.

Đội đám người kia đi vào sâu bên trong. Đế Nguyên Quân lúc này mới hít vào một hơi lạnh, ánh mắt hắn từ sâu thẳm ở bên trong lại nổi lên một vẻ cực kỳ kinh khủng. Cái cảm giác này chính là cái đầu tiên hắn cảm nhận được sự áp bức đến như vậy.

“Ở bên trong rốt cuộc tồn tại thứ gì?”.

--

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Gia Là Siêu Cấp Thiên Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 146: Hung thú tập kích

Ở bên trong rốt cuộc tồn tại thứ gì?!

Đế Nguyên Quân đứng trước cửa hang động chần chờ một lúc lâu, đến cuối cùng. Hắn hít vào một hơi rồi từ từ tiến vào bên trong.

Ngay khi đặt chân vào, chợt. Đế Nguyên Quân rung mình một cái, như có dòng năng lượng nào đó cực kỳ kinh khủng khiến thất khiếu căng ra như muốn nứt. Cùng với đó, hắc ám điểm sáng dần hiện ra những vết nứt nhỏ. Cảm giác cực kỳ khó chịu.

Ổn định cơ thể lại một lúc, Đế Nguyên Quân lúc này mới có thể thở nhẹ ra được một hơi.

Ở bên trong này, tồn tại một thứ gì đó ẩn chứa ở bên trong hắc ám lực lượng. Mặc dù chỉ đứng ở ngoài rìa nhưng chỉ cần một chút ít lực lượng cũng đủ để khiến cho Đế Nguyên Quân cảm nhận được sự khủng bố.

Cái loại lực lượng này khiến hắn có cảm giác giống như đang đối đầu với bản thân của mình khi đang ở đỉnh phong vậy. Thậm chí có điểm vẫn không bằng được.

Càng tiến sâu vào bên trong, trên gương mặt dần dần hiện lên những hạt mồ hôi lăn xuống. Cảm giác bản thân đang cố gắng chống một tòa sơn nhạc ở trên lưng. Từng bước chân di chuyển cực kỳ nặng nề.

Đế Nguyên Quân đi chậm hơn đám người kia chưa đến năm mươi cái hô hấp nhưng khoảng cách đã xa nhau một quãng lớn như vậy.

Ngay khi gặp những người kia, Đế Nguyên Quân cảm nhận được trong người họ không hề có một dòng huyết khí nào cả nên có thể chắc chắn không phải là một người từng qua luyện thể mà là người thuần tu luyện bình thường.

Với cảnh giới Thiên Địa cảnh không thể mượn nhờ thiên địa lực lượng khi ở trong này thì chắc chắn không thể sánh bằng hắn nhưng những người đi vào chậm nhất lại chính là hắn.

“Là do có chí bảo ở trong tay sao?”. Ánh mắt nhìn vào phía trong sâu, hắn cảm giác có chút gì đó thua thiệt.

“Phù, có chí bảo thì đã sao?”.

“Ta mượn lực lượng trấn áp này rèn luyện nhục thân qua một lần”.

“Thiên địa cảnh tăng bốn nhục thân cũng nên đột phá”.

Vừa dứt lời, Đế Nguyên Quân hoàn toàn khép lại chân nguyên trong cơ thể, thay vào đó. Quả tim giống như một cái máy bơm cỡ lớn đang liên tục thiêu đốt huyết khí. Cùng với huyết khí rực cháy, khí tức trên người lúc này không khác gì một đầu hung thú vừa mới thức tỉnh.

Ánh mắt trong đêm tối giống như hai cái đèn màu đỏ tươi soi sáng một vùng.

Ngũ Hành Bá Thể Quyết!

Đệ nhất trọng, Ngũ Hành Điều Tức!

Trải qua một thời gian ngưng luyện huyết khí, Đế Nguyên Quân hiện tại đã có thể thúc dục được trọng đầu tiên của bộ công pháp này mà thôi.

Đúng mà nói, Ngũ Hành Bá Thể Quyết này không hổ là vượt qua Thiên Cấp đỉnh phong công pháp quá nhiều nên khả năng của nó cũng cực kỳ nghịch thiên. Chỉ với nhất trọng liên tục xoay chuyển đã có thể thay đổi được dòng năng lượng ẩn chứa ở trong này.

Mượn hỏa thuộc tính thiêu đốt hắc ám lực lượng, thủy thuộc tính liên tục xoay tròn khiến năng lượng của nó tán đi, mộc thuộc tính giống như một cái rễ cây cắm rễ ra xung quanh điên cuồng hút chúng vào trong cơ thể rồi di chuyển xuống đan điền, kim thuộc tính cùng thổ thuộc tính càng bá đạo hơn. Cả hai loại lực lượng này liên tục gia trì cơ thể, liên tục bù đắp những điểm thiếu sót.

Hơn hết, Ngũ Hành Điều Tức này còn khiến Đế Nguyên Quân có chút cảm giác cơ thể như đang hòa mình vào bên trong thiên địa, giống như bản thân là một phần ở trong đó.

Cùng với đó là khả năng thích ứng với dòng năng lượng ở bên trong này, nó so với linh khí ở bên ngoài có lợi hơn biết bao nhiêu lần, mặc dù khó luyện hóa nhưng dưới năng lực của ngũ hành đang không ngừng điều tiết biến năng lượng này cùng với linh khí rồi dễ dàng hấp thụ.

Đi được thêm gần một nén hương!

Đế Nguyên Quân thành linh dừng lại.

Ở phía trước đó không xa, Đế Nguyên Quân cảm nhận được một mùi huyết khí mỏng manh đang trôi nổi xung quanh đây. Ngay lập tức, hắn hiểu được có chuyện gì đang xảy ra ở phía trước.

Càng tiến lại gần hơn, huyết khí bốc lên cũng ngày càng nồng đậm. Chưa hết, ngay vừa rồi. Đế Nguyên Quân như vừa giẫm trúng cái thứ gì đó nên nhìn xuống thì thấy một khúc xương cốt còn đang lưu lại những vết máu đỏ tươi tanh nồng còn chưa khô.

Chần chừ một lúc, Đế Nguyên Quân ánh mắt cẩn thận quan sát xung quanh vừa từ từ bước tới. Càng tiến vào sâu hơn, phía bên dưới chân lộ ra càng nhiều xương cốt hơn nữa.

Hai mươi người họ đồng thời tiến vào thì đã có hơn năm người đã tử vong ở nơi này, cực kỳ thê thảm. Bị thứ gì đó ăn hết da thịt và chỉ để lại những khúc xương trắng mà thôi.

Tiến vào sâu hơn, trong lòng Đế Nguyên Quân càng cảm nhận được sự bất an cực kỳ lớn, xung quanh không hề phát hiện ra có bất cứ nguy hiểm nào cả, thậm chí khí tức sinh mệnh cũng không hề cảm nhận được. Nhưng cái cảm giác nguy cơ này vẫn cứ đeo bám và không ngừng tăng lên.

Ngay lập tức, biểu cảm Đế Nguyên Quân dần cứng lại. Hắn dường như biết được cái cảm giác đáng sợ này từ đâu truyền đến.

“Ồ trên đầu?”.

Đế Nguyên Quân quyết đoán, tung ra toàn lực rồi lao thẳng vào bên trong. Nhưng vừa mới di chuyển, thì đột nhiên. Phía sau lưng truyền lại những tiếng rít cực kỳ lạnh lẽo và đáng sợ.

Chạy với tốc độ nhanh nhất, nhưng cái cảm giác phía sau lưng vẫn không có dấu hiệu dừng lại mà nó đang ngày càng tiến lại gần hơn.

Hít vào sâu một hơi, Đế Nguyên Quân dừng lại. Tay nắm chặt thanh trường kiếm nhìn chăm chăm những thứ lấp lóe ở trong tối đuổi đến.

Biết kẻ địch kia là ai, Đế Nguyên Quân hai mắt dần trở nên ngưng tụ. Ngay khi bọn chúng tiến lại gần, Đế Nguyên Quân mới cảm giác được chúng có số lượng cực kỳ lớn.

“Hơn một trăm đầu?”.

Lời nói vừa dứt thì ở phía trước, một thứ gì đó đen tuyền bay lướt qua. Đế Nguyên Quân cảm nhận được nó có hai cái sắc bén giống như lai lưỡi dao bay đi.

Thứ dục hai loại năng lượng ở trong cơ thể lên đến cực hạn, Đế Nguyên Quân không đứng lại chịu trận mà chủ động lao lên.

Tay phải nắm chặt trường kiếm liên tục chém ra, chỉ trong nháy mắt. Đế Nguyên Quân đã đánh ra hơn hai mươi kiếm, có uy lực có thể sánh ngang một kích toàn lực của Thiên Địa cảnh tầng thấp và có tốc độ cực kỳ nhanh. Nhưng những kiếm chiêu qua đi, Đế Nguyên Quân liền nhũn mảy.

Toàn bộ công kích của hắn chỉ đánh trúng không khí thôi, còn những thứ bay lượn ở trong đây lại không hề trúng lấy một lần.

“Mặc dù chỉ là Ngưng Hải cảnh tầm trung nhưng tốc độ lại vượt xa Thiên Địa cảnh”. Đế Nguyên Quân hít vào một ngụm khí lạnh thốt ra.

Đối mặt với thứ nguy hiểm như vậy nhưng Đế Nguyên Quân không hề có chút sợ hãi nào cả mà vẫn nở ra một nụ cười nhẹ.

Chỉ thấy, trong nháy mắt. Đế Nguyên Quân giống như có một loại lực lượng nào đó cực kỳ bá đạo dung nhập vào. Chỉ thấy xung quanh người hắn hiện lên những dòng khí tức sắc bén và mát lạnh.

Phong thuộc tính mang theo một chút không gian lực lượng điên cuồng dung nhập vào bên trong cơ thể. Kết hợp với hai đại công pháp thần hành. Trong nháy mắt, tốc độ Đế Nguyên Quân đã tăng đến mức chóng mặt.

Ở phía gần đó, một đầu dơi ăn thịt trong mắt chỉ thấy một vệt sáng lóe lên ở trong bóng tối thì ngay lập tức dừng lại. Trên cơ thể nó có một cảm giác nồng ấm, cùng với đó là một cái cảm giác vô lực. Cơ thể nó chỉ trong tích tắc đã bị chém thành hai nửa mà không kịp phản ứng.

Chưa dừng lại ở đó, thân ảnh Đế Nguyên Quân vẫn cứ liên tục lóe lên rồi biến mất. Cứ mỗi lần như vậy lại thấy một đầu dơi ăn thịt thi thể rơi xuống.

Mặc dù tốc độ cùng uy lực đã mạnh hơn không ít nhưng hậu quả để lại cũng khiến hắn cảm giác có chút đau đớn. Trên người dần xuất hiện từng vết cắt mỏng cần sâu vào trong da thịt, thậm chí còn có thể cắt sâu vào tới tận xương.

Đó không phải vì công kích của đám dơi đó mà chính là bị kiếm khí và phong sát đánh trúng.

Ở bên trong nơi chứa đầy hắc ám lực lượng này, Đế Nguyên Quân không thể toàn lực điều động được toàn bộ mà vẫn có một chút ít bị đánh ngược lại.

Và một phần là do phong thuộc tính mang theo một chút không gian lực lượng đã vượt qua cảnh giới mà hắn có thể sử dụng được nên phải bỏ ra sự đánh đổi này để giết chết bọn chúng.

Chưa đến một trăm cái hô hấp, Đế Nguyên Quân đã đánh giết được hơn năm mươi đầu dơi ăn thịt. Cùng với đó là cơ thể mang rất nhiều thương tích, khắp nơi trên cơ thể đều cảm giác được sự nhức nhối vô cùng, máu tươi từ miệng vết thương không ngừng chảy ra khiến áo quần ở bên ngoài ướt sũng.

Sắc mặt hắn cũng vì thế mà nhanh chóng biến sắc, gương mặt trắng bệch. Hốc mắt tối sầm lại giống như người sắp chết. Toàn thân gần như mất hết toàn bộ lực lượng.

Đế Nguyên Quân cầm lưỡi kiếm sâu xuống nền đất rồi ngồi xuống rồi điên cuồng cắn nuốt đan dược. Chỉ trong chớp mắt, hơn mười bình đan dược khác loại, hơn một trăm viên đan dược bị hắn cắn nuốt không ngừng nghỉ. Một lượng lớn dược lực bốc lên tản mát ra xung quanh, nhưng rất nhanh đều bị hắn thôn phệ hết toàn bộ.

Toàn thân bị một vòng hắc khí bao bọc lại giống như một cái động thiên cở nhỏ.

May mắn thay, đám dơi hút máu kia bị hắn tàn sát không thương tiếc nên đã có chút sợ hãi nên mới chủ động rút lui nếu không kết quả đã khác đi rất nhiều.

Ba canh giờ qua đi!

Hắc khí bao bọc ở bên ngoài đã dần dần tán đi, Đế Nguyên Quân cũng dần dần tỉnh lại. Trên gương mặt hắn hiện rõ vẻ không thoải mái cho lắm.

Hơn một trăm viên đan dược nhưng không thể bù đắp được hết toàn bộ thương tổn và hao phí. Một phần là do thiên đạo ở nơi này quá mức lẫn lộn nên khiến cho dược lực không còn giữ lại được tác dụng và khả năng như ở bên ngoài.

Với Ngũ Hành Bá Thể Quyết, toàn bộ thương tích ở bên ngoài nay đã khép hết hầu như không còn, nhìn thì có vẻ không có ảnh hưởng gì nhưng hắn hiện tại đã hao hụt đi một lượng rất lớn huyết khí, vì thế bù đắp những thương tổn vừa rồi, Đế Nguyên Quân không tiếc việc thôn luyện huyết khí để gia tăng khả năng hồi phục lại.

Và chân nguyên ở trong người cũng chỉ mới hồi phục được hơn nửa mà thôi. Để đạt đến trạng thái đỉnh phong thì cần phải tĩnh dưỡng thêm một thời gian nữa.

Nhưng ở trong một nơi hung hiểm như thế này, Đế Nguyên Quân nào có thể an tâm tĩnh dưỡng được. Không biết sẽ qua bao lâu nữa thì đám dơi ăn thịt kia sẽ quay lại với số lượng đông hơn, hay là những đầu hung thủ mạnh mẽ khác ở trong này.

Nên việc ngồi ở một chỗ để tĩnh dưỡng là điều không thể.

Tiếp tục nuốt xuống một viên đan dược, Đế Nguyên Quân nhanh chóng bật dậy rồi tiếp tục hướng vào trong sâu mà đi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Gia Là Siêu Cấp Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 147: Hắc Tâm?

Ngay khi vừa hồi phục được vài phần, Đế Nguyên Quân tiếp tục tiến vào sâu bên trong, trên đường đi. Hắn luôn luôn cẩn thận từng chút một, ánh mắt liên tục đảo qua đảo lại, và cũng không hề giấu diếm mà đánh ra thần thức để tìm kiếm.

Đi vào chưa được một ngàn mét, Đế Nguyên Quân cảm nhận được có ít nhất cũng phải hơn mười đầu hung thú ẩn dật trốn ở bên trong sâu. Và thực lực của chúng ít nhất cũng phải là tứ cấp đỉnh phong hung thú.

Mặc dù là tứ cấp đỉnh phong nhưng với thực lực hiện tại của hắn thì muốn giết chết được nó cũng phải tốn không ít sức lực. Chưa kể, việc chưa thể hồi phục hết được cũng khiến hắn có phần thu liễm lại.

Cao hơn một chút, Đế Nguyên Quân còn cảm nhận được có ít nhất là ba đầu ngũ cấp hung thú và có một đầu lục cấp hung thú ở trong sâu kia. Nếu như bị chúng phát hiện thì khả năng chạy thoát là điều không thể nào.

Nhưng, ở phía bên dưới chân. Đế Nguyên Quân cảm nhận được một mùi máu tươi nhẹ nhàng còn lưu lại, nhóm người tiến vào phía trước chắc hẳn đã bị những đầu hung thú này giết chết, kinh khủng hơn là trở thành con mồi mà bị cắn xé.

Ở hai bên vách tường vẫn còn lưu lại một vài vết kiếm khí yếu ớt và sóng linh lực phát ra từ khả năng pháp bảo. Đám người kia nếu mà không có pháp bảo hộ thân thì chắc chắn không thể tiến sâu được đến như vậy.

Đối mặt với phía trước hơn mười đầu hung thú đang chực chờ con mồi tiến vào. Đế Nguyên Quân tinh ý phát hiện phạm vi của chúng giống như đang chia ra vậy, rất có thể đó là lãnh thổ của mỗi đầu.

Bản tính của hung thú cực kỳ hung hăng và điên cuồng, chúng có thể không để ý đến cấp bậc của bản thân mà lao vào tử chiến và ngoài ra. Chúng còn có khả năng bảo vệ lãnh thổ cực kỳ cao, chỉ cần có một đầu hung thú khác tiến vào, nó sẽ không từ bất cứ một cách nào để có thể đuổi đi hay thậm chí giết chết.

Và mỗi một đầu hung thú đã có lãnh thổ riêng của mình thì tất nhiên những đầu khác cũng nhận biết được, chính vì thế nên những đầu hung thú khác sẽ rất ít khi kinh động đến lãnh thổ của đối phương.

Nhận thấy đám hung thú kia đã bắt đầu có dị động ở bên trong bóng tối, Đế Nguyên Quân sắc mặt lúc này đã trở nên khó coi hơn hẳn, hai hàng lông mày bắt đầu nhăn lại.

Chỉ thấy, cánh tay phải từ từ đưa lên cao, Đế Nguyên Quân những ngón tay bắt đầu kết ấn lại, đồng thời khóa miệng cũng bắt đầu nhúc nhích nhưng đang lầm lẫm một loại tiếng cổ xưa nào đó.

Nhanh chóng, từ trên mi tâm. Một vết ấn ký hình con mắt màu đỏ mờ ảo hiện lên, cùng với đó là một vòng trong suốt huyền ảo bắt đầu bao bọc lấy cơ thể. Ngay khi quả cầu kia bao bọc hết toàn bộ thì khí tức của Đế Nguyên Quân đã biến mất không còn. Ngay cả khí tức sinh mệnh cũng bị ẩn giấu đi giống như tiêu biến ở trong không gian này vậy.

Ngay khi cảm nhận được sự an toàn tạm thời, Đế Nguyên Quân bắt đầu từng bước chân chậm rãi tiến vào.

Với ấn ký ở trên mi tâm, Đế Nguyên Quân giống như được thần trợ giúp, trong thời gian ấn ký còn hoạt động thì khả năng nhìn và cảm nhận đã tăng lên hơn nhiều lần.

Và với việc ẩn giấu khí tức bản thân, những đầu hung thú rục rịch ở trong tối cũng bắt đầu lắng xuống.

Nhưng như thế vẫn chưa thể an toàn tuyệt đối được.

Mặc dù có thể che đi khí tức nhưng thân hình lại không hề che đi được, chỉ cần đi ngang qua trước mặt thì cũng có thể nhận thấy và tấn công.

Chính vì thế, Đế Nguyên Quân lợi dụng tầm nhìn được gia tăng mà liên tục tìm kiếm những điểm mù của chúng.

Mượn nhờ những vách đá và các hang hốc nhỏ ở xung quanh để lẩn trốn.

Thời gian Đế Nguyên Quân lẩn trốn như vậy càng kéo dài, sắc mặt hắn cũng vì thế mà nhìn ngày càng khó coi hơn.

Bởi vì cái năng lực bá đạo này cực kỳ hữu dụng nhưng cũng tiêu tốn cực kỳ to lớn. Nó không giống như những năng lực khác là sử dụng chân nguyên để

gia trị, mà nó lại dùng thứ còn cao hơn thế gấp nhiều lần. Đó chính là tinh nguyên, nếu như tinh nguyên trong cơ thể bị hao hụt quá nhiều thì không chỉ để lại hậu quả nặng nề thôi đâu.

Đáng sợ chính là, tinh nguyên ở trong cơ thể mỗi người trải qua tu luyện để ngưng tụ, nhưng khi hao hụt quá nhiều thì sẽ gây ảnh hưởng đến thọ nguyên, chưa hết. Nếu như không hồi phục lại kịp thời thì tuổi thọ cũng bị nó rút đi để bù đắp lại.

Với một con người bình thường, tuổi thọ cao nhất cũng chỉ một trăm tuổi, còn những người tu luyện đến cảnh giới ban đầu thì cũng chỉ được hai đến ba trăm năm mà thôi. Nhưng khi tu luyện đến Thánh cảnh thì tuổi thọ ít nhất cũng phải trên mười vạn năm.

Nhưng với thực lực Ngưng Hải cảnh đỉnh của hắn thì cũng chỉ có hơn hai ngàn năm mà thôi.

Dưới sự hao hụt tinh nguyên liên tục, tuổi thọ của hắn chỉ trong chớp mắt đã mất đi hơn một trăm năm. Nếu như cứ tiếp tục như vậy thì chẳng mấy chốc mà đốt hết toàn bộ.

Duy trì thêm hai trăm tức hô hấp, Đế Nguyên Quân đã đốt hết hơn năm trăm năm tuổi thọ của mình để có thể vượt qua được ánh mắt của mười đầu hung thú kia.

Đổi lại, nếu như một người khác sử dụng bí pháp, nói đúng hơn thì đây chính là một cấm pháp này thì không phải chi tiêu tốn ít như vậy thôi đâu.

Ngay khi vượt qua được phạm vi của đầu lục cấp hung thú, Đế Nguyên Quân lúc này sắc mặt đã trở nên trắng bạch, hơi thở dần có một chút trở nên gấp gáp, và trên mái tóc nay đã hiện lên một cụm tóc trắng ở ngay chính giữa trán. Đó chính là sự đáng sợ của việc hao hụt tinh nguyên.

Đây không phải là việc bị hao hụt thọ nguyên một cách bình thường mà chính xác hơn. Hai ngàn năm tuổi thọ đó chính là thời gian mà lúc bắt đầu sử dụng cấm pháp, và khi mất đi năm trăm năm, đó là mất đi một phần tư thọ nguyên, cho dù có đột phá cảnh giới cũng không thể hồi phục lại được. Nó giống như sinh mệnh của một con người bị đẩy nhanh lên trong một thời gian ngắn chưa đến ba trăm tức hô hấp.

Mặc dù nguy hiểm là thế nhưng ẩn sâu ở bên trong cặp mắt lại không hề có một chút gợn sóng nào cả, nó vẫn giống như không có chuyện gì xảy ra cả.

Đế Nguyên Quân hiểu rất rõ việc tu luyện và thọ nguyên của bản thân nên khi hắn chỉ cần đột phá và ăn một cây thánh cấp linh dược chứa được lực có thể giúp hồi phục lại thọ nguyên thì sẽ bù đắp được một phần nào đó.

Vượt qua được những đầu hung thú này, Đế Nguyên Quân nhẹ nhàng thở ra một hơi, nếu như tiến vào sâu hơn nữa và gặp những thứ nguy hiểm như thế này thì cho dù có đạt được đại cơ duyên nhưng thọ nguyên lại mất đi gần như hết toàn bộ thì chắc chắn không nên một chút nào.

Chưa kể, Đế Nguyên Quân có thể chắc chắn là ở trong sâu kia còn tồn tại những đầu hung thú cường đại hơn thế này. Rất có khả năng sẽ tồn tại một vài đầu thất cấp hung thú, thậm chí bát cấp, và hi hữu hơn là có đầu cửu cấp hung thú nấp kẹt ở trong đó.

Phải biết, bát cấp hung thú đã có thể sánh ngang được với nhân loại Thánh giả rồi chứ, còn cửu cấp hung thú đã vượt xa cấp bậc của Thánh giả, thậm chí đối mặt với nó lại nhỏ yếu vô cùng, chỉ cần hơi dùng lực một cái là đã có thể đã thương cường giả đỉnh cấp rồi.

Cực kỳ kinh khủng!

Và càng đáng sợ hơn, những đầu hung thú này đã sản sinh ra linh trí và sống ở trong này trong một thời gian dài sẽ biến chúng trở thành hắc ám sinh linh. Thông qua ngữ điệu của đám người Vụ Linh Nhi khi nhắc đến hắc ám sinh linh thì Đế Nguyên Quân đã mừng rỡ ra được một phần về sự khủng bố của chúng.

Cẩn thận tiến vào, Đế Nguyên Quân tiêu tốn hơn hai canh giờ nữa mới có thể đi được gần hai dặm.

Nhưng đúng lúc này, Đế Nguyên Quân bước chân đã dừng lại.

Trước mắt hắn là năm lối vào, ẩn sâu ở bên trong, Đế Nguyên Quân có thể cảm nhận được có năm cỗ lực lượng kinh khủng đang tàn sát ra bên ngoài. Mặc dù đứng ở bên ngoài nhưng cái cảm giác đáng sợ này vẫn khiến hắn cảm giác bản thân phải run lên.

Trước năm sự lựa chọn, Đế Nguyên Quân đứng thẩn người một hồi lâu, lúc này. Hai mắt mới từ từ đóng mở, ánh mắt nhìn về phía lối đi ở trong cùng kia.

Đó chính là nơi mà hắn cảm nhận được sự đáng sợ kinh khủng nhất, thần thức đánh vào bên trong chỉ chưa tới một khắc liền bị một loại lực lượng nào đó chấn nát một cách nhanh chóng.

"Nguy hiểm càng cao, cơ duyên sẽ càng lớn". Chân chừ thêm một lúc, Đế Nguyên Quân quyết định tiến lại gần.

Đứng trước cửa lối vào, Đế Nguyên Quân đặt nhẹ lòng bàn tay lên vách đá bắt đầu cảm nhận, hai mắt nhanh chóng khép lại.

Chỉ thấy, mí mắt hắn đang không ngừng nhếch lên, hai hàng lông mày thì chặt lại với nhau.

Từ trong lòng bàn tay truyền lại, đó là những tiếng động cực kỳ mãnh liệt truyền ra ngoài. Ở trong này chỉ tồn tại một tôn sinh vật duy nhất nhưng lại khiến hắn cảm giác được đây chính là nơi có nguy cơ to lớn nhất.

Hít vào một ngụm khí lạnh, Đế Nguyên Quân từ từ bước vào, ngay khi tiến vào bên trong. Đột nhiên, từ trong sâu truyền ra một cảm giác cực kỳ nặng nề và có một lực vô hình nào đó đang cố gắng kéo hắn tiến vào bên trong vậy.

Đi vào được gần một trăm mét, Đế Nguyên Quân cảm giác được cơ thể mình đang dần trở nên nặng nề hơn. Đây giống như là một trận pháp chứa đựng cỗ năng lượng trọng lực đang đè nén xuống.

“...”

Tiếp tục tiến vào sâu hơn, trọng lực đè nén xuống ngày một nặng nề hơn, càng tiến vào sâu. Đế Nguyên Quân càng cảm nhận được áp lực đang tăng lên một cách chóng mặt và điều kỳ lạ hơn là nó chỉ duy trì trong thời gian hai ba cái hô hấp rồi tiêu biến rồi lại tiếp tục. Đây giống như là một vòng lặp vô hạn vậy.

Dần dần quen với loại trọng lực này, Đế Nguyên Quân đã dần có thể di chuyển thuận lợi ở bên trong mà không gặp quá nhiều khó khăn.

Lối đi vào này sâu không biết bao nhiêu mà hắn tiêu tốn hơn hai canh giờ đi bộ mà vẫn chưa đi đến điểm cuối cùng, cảm giác nơi này không khác gì lối đi vào một vùng đất đen tối và không bao giờ nhìn thấy điểm cuối cùng.

Nhưng càng tiến vào sâu, không gian xung quanh cũng bắt đầu có một chút biến chuyển. Khu vực xung quanh bắt đầu rộng hơn và thứ năng lượng ở bên trong này cũng ngày một nồng đậm.

Ngay khi hắc ám điểm sáng đã tăng trưởng liên tục nhưng khi vào trong này lại trở nên nhỏ yếu vô cùng, nó điên cuồng hấp thụ hắc ám lực lượng xung quanh và luyện hóa nhưng cảm giác cứ như cho một cái vòi nước xuống biển.

Mặc dù đã quen với việc luyện hóa lượng hắc ám lực lượng này rồi nhưng cảm giác đan điền đang bị thứ năng lượng này làm cho căng cứng lên, mặc dù không gia tăng kích thích nhưng vẫn có cảm giác được bơm căng lên đến cực điểm.

Di chuyển thêm bốn tiếng!

Đế Nguyên Quân bước chân lúc này mới bắt đầu chậm dần lại.

Ở trong đầu, một thanh âm “Thình Thịch” dần hiện lên một cách rõ ràng.

Cùng với những thanh âm đó, lồng ngực Đế Nguyên Quân cũng bắt đầu có điểm khác thường. Nhịp tim đang dần bị thanh âm đó làm cho cộng hưởng và đồng thời giao động với nhau.

Và điều đáng sợ hơn chính là khi nhịp tim đang dao động thì cảm giác bản thân lại thiếu sót đi thứ gì đó và nhịp đập đang giảm xuống một cách chậm rãi.

Đế Nguyên Quân gương mặt bắt đầu để lộ ra vẻ kinh hãi vô cùng, ánh mắt nhìn vào sâu ở bên trong kia mà run lên không ngừng.

“Thứ này là...?”

“Không thể nào...?”

Đế Nguyên Quân khóe miệng run lên thốt ra.

“Hắc ám thương sinh, đồng hóa nhịp đập.

Cấn nuốt chúng sinh, tinh huyết cùng tâm”.

“Trời sinh ma vật, đó là Hắc Tâm!”.

Từng câu, từng chữ thốt ra. Đế Nguyên Quân không thể tin vào được bằng mắt mình. Một loại ma vật có cấp bậc cao cấp như này lại xuất hiện trước mắt hắn.

Không thể tiến thêm nữa!

--

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Gia Là Siêu Cấp Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 148: Đế Nguyên Quân - Vẫn?!

Không thể tiến thêm nữa!

Suy nghĩ vừa hiển hiện ngay ở trong đầu, Đế Nguyên Quân đang chuẩn bị quay người rời đi. Nhưng đứng vào lúc này.

Thịch Thịch!

Một tràng tiếng nhịp tim đập mạnh vang lên.

Ở trong lồng ngực, Đế Nguyên Quân cảm nhận được quả tim đang kịch liệt run rẩy, cảm giác quả tim như đang muốn nhảy ra khỏi lồng ngực của mình vậy.

Ẩn ẩn trong khóe miệng, một mùi vị nồng đậm, ấm nóng, tanh tanh dần dâng lên, Đế Nguyên Quân cắn chặt răng. Toàn thân thúc dục lên đến đỉnh điểm. Một bước chân bước ra, quả tim một lần nữa như bị bóp nghẹt lại.

Ở trên miệng chảy xuống một dòng máu tươi tanh nồng.

Mặc dù cực kỳ đau đớn, nhưng Đế Nguyên Quân biết được, nếu như hắn ở lại đây lâu hơn nữa thì chắc chắn sẽ chết, không thể có cách nào có thể cứu vãn được.

Hiện tại, hắn cũng chỉ có một cách duy nhất để có thể có được thêm một phần nhỏ tỷ lệ sống sót chính là cởi bỏ phong ấn. Khôi phục lại đỉnh phong thực lực. Nhưng hậu quả để lại vẫn cực kỳ khó khăn.

Quả hắc tâm này mặc dù đã tồn tại hàng ngàn hàng triệu năm nhưng uy lực của nó vẫn không thể nào mất đi được, sự đáng sợ của nó chính là vượt xa cảnh giới Thánh cảnh là rất xa, mặc dù không biết cảnh giới bên trên có những gì nhưng Đế Nguyên Quân có thể chắc chắn một điều. Là không có một vị Thánh cảnh nào đối mặt trước hắc tâm này mà có thể toàn mệnh trở ra.

Ngay cả hắn cũng vậy!

Cho dù thúc dục, hay thậm chí sử dụng cấm pháp để cường chế tăng sức mạnh lên gấp trăm lần cũng không thể được.

Nếu như hắc tâm này muốn giết chết hắn ngay lúc này thì chắc chắn hắn không thể sống sót đến ngày mai.

Không suy nghĩ thêm nữa, Đế Nguyên Quân cắn chặt răng, tâm trí tương thông, cảnh giới được đẩy lên đến cực điểm. Cánh tay phải đưa lên rồi dần dần kết ấn.

Chỉ thấy, trên cơ thể hắn dần có một cỗ lực lượng nào đó ngủ say trong một thời gian dài thình lình bùng nổ.

Khắp nơi ở xung quanh, một trận phong bạo cực mạnh, nó mạnh đến mức có thể xé toạc không gian ở bên trong một cách nhanh chóng phát ra từ trên người Đế Nguyên Quân.

Ở bên trong đan điền, một thanh tiểu kiếm bị vô vàn sợi xích trói chặt dần dần hiện lên và đang không ngừng rung lắc, nó dường như cảm nhận được chủ nhân của mình đang gặp nguy hiểm nên muốn phá bỏ phong ấn một cách nhanh nhất để bay ra ngoài.

“Cấm pháp – Càn Khôn Khốn Đế Tỏa”. Đế Nguyên Quân điên cuồng, mái tóc rối mù tung bay trong gió, gương mặt dữ tợn quát lớn một tiếng.

“Mơ.....”.

Đang chuẩn bị khai mở toàn bộ phong ấn thì đúng lúc này.

Ở bên trong sâu, hắc tâm dường như cảm ứng được thứ gì đó nên có phản ứng lại cực kỳ mãnh liệt. Từng nhịp đập mạnh mẽ vang lên bao trùm toàn bộ “Hắc Ám Vực Sâu”.

Ở khắp nơi ở bên ngoài!

Rống!

Liên tiếp là từng tiếng rống kêu gào thảm thiết vô cùng của đám hung thú vang lên. Ngay cả bát cấp, cửu cấp hung thú cũng không thể chịu đựng được mà liên tục thổ huyết.

Ngay khi tiếng đập mạnh đầu tiên vang lên, đám hung thú đỉnh cấp cũng không hề che giấu mà thúc đẩy toàn lực. Chúng cùng nhau hướng vị trí ở bên ngoài lao đi mà không dám dừng lại.

Ở bên trong sâu của hang động, toàn bộ khu vực bị những tiếng đập làm cho rung chuyển.

Đám người Vụ Linh Nhi mặc dù tiến vào bên trong các lối đi khác cũng bị tiếng đập này làm cho khốn đốn vô cùng. Hàng loạt chỉ bảo được bọn họ thi triển ra nhưng vẫn vô phương chống đỡ.

Chỉ trong thời gian tích tắc, toàn bộ chỉ bảo đồng loạt bị chấn nát, để lộ bóng dáng từng người ở trong đó.

Không còn chỉ bão hộ thân, họ bị những tiếng đập và hắc ám lực lượng xâm nhập khiến cơ thể họ đau đớn như muốn bạo nổ. Chỉ trong một tức hô hấp, họ không thể nào chống đỡ được mà liên tục ngã xuống.

Người yếu kém một chút thì trực tiếp bị bạo nổ, máu tươi bắn tung tóe khắp nơi. Người mạnh hơn một chút thì trực tiếp ngã gục xuống đất, nằm bất động.

Ở bên kia!

Hắc tập điên cuồng đập mạnh, nó bắt đầu phát lực bắn trực tiếp lao thẳng ra ngoài, trực tiếp chấn nát mọi thứ ngăn cản ở trên đường đi.

Cảm nhận được hắc tâm có dị động, Đế Nguyên Quân hai con người dần trở nên ngưng tụ.

Rầm!

Phá vách tường chui ra, hắc tâm trực tiếp hướng về phía Đế Nguyên Quân mà lao đi.

Nhận thấy phong ấn chưa kịp bị phá bỏ thì hắc tâm đã trực tiếp nuốt xuống. Đế Nguyên Quân trực tiếp ngừng lại. Nhanh chóng, Đế Nguyên Quân những đầu ngón tay tiếp tục kết ấn.

“Cấm pháp – Bát Môn Lưu Sinh Vẫn!!!”.

“Đệ nhất môn – Chuyên”.

“Đệ nhị môn – Hoàn”.

“Đệ tam môn – Lưu”.

“Đệ tứ môn – Hoàn”.

“Đệ ngũ môn – Lực”.

“Đệ lục môn – Trấn”.

“Đệ thất môn – Sinh”.

“Toàn khai”.

Đế Nguyên Quân gương mặt dữ tợn, thất khiếu liên tục tràn ra máu tươi, cảm giác đau đớn đến cùng cực. Nhưng hẳn lúc này nào dám để tâm đến, đối mặt với cửa tử đang đến rất gần như thế này thì có một chút đau đớn như thế này thì có đáng là gì.

Cắn chặt răng, Đế Nguyên Quân điên cuồng rống lớn. Hắn không hề giấu diếm nữa mà trực tiếp thi triển ra một loại khác cấm pháp.

Mặc dù chỉ thúc dục nó khi chỉ có cảnh giới Ngưng Hải cảnh đỉnh nhưng uy lực của cấm pháp này cũng không hề tầm thường một chút nào cả, nó mạnh tới mức có thể khiến thực lực của hắn bộc phát lên hơn một đại cảnh giới.

Thất môn khai mở, lấy Đế Nguyên Quân làm trung tâm. Ở bên ngoài, bảy vòng mờ ảo hiện lên bao bọc lấy cơ thể hắn như đang bảo vệ.

Tầng ngoài cùng tương ứng với đệ nhất môn, khả năng của môn này là liên tục đánh ra từng đợt khí đạo hình vòng xoáy hướng về phía hắc tâm mà lao đi. Từng vòng xoáy quay hướng mỗi ngả khác nhau đang liên tục chuyển hướng xung kích.

Nhưng, dưới sức mạnh tuyệt đối của hắc tâm, môn thứ nhất dễ dàng bị nó chấn nát. Dưới uy lực kinh thiên chấn vỡ đó, Đế Nguyên Quân sắc mặt tái nhợt, khóe miệng đang không ngừng phun ra máu tươi và bị đánh lùi liên tục.

Tiếp đến, hắc tâm xông đến đệ nhị môn, ngay khi vừa chạm vào. Một phần lực lượng của hắc tâm bị tầng này đẩy ngược trở lại, mượn nhờ uy lực của nó đánh trả lại, nhưng điều này không hề dễ dàng một chút nào cả. Bởi vì lực lượng của hắc tâm quá lớn và tại môn này lại chỉ có thể đánh trả lại được một phần, giống như một ngọn cỏ ven đường đang cố lay chuyển đại thụ vậy.

Gắng gượng thêm được mười tức hô hấp, tại phía bên trên bắt đầu xuất hiện những vết rạn nứt lớn rồi thành linh nổ vỡ. Cơ thể Đế Nguyên Quân cũng vì thế mà rung lên một cách kịch liệt, khắp nơi trên cơ thể bắt đầu đổ bắn ra từng dòng máu tươi nhuộm đỏ cả người.

Tiếp tục tiến lên, đệ tam môn va chạm. Ngay tức khắc, khí lực của hắc tâm cứ như bị chuyển đổi thành một dòng nước mạnh chảy dọc xung quanh. Mặc dù đã được điều tiết đi một phần nhưng đứng ở trung tâm, Đế Nguyên Quân vẫn cảm nhận được cơ thể đau đớn đến kinh người.

Tại môn này, hắc tâm bị giữ lại được gần mười tức hô hấp thì ngay lập tức, nó tiếp tục bạo phát năng lượng. Thành linh, tầng thứ ba nổ lớn một tiếng. Những dòng nước chảy dọc ra hai bên không còn bị thứ gì ngăn lại nên trực tiếp đổ dồn ra xung quanh và một phần cuốn về phía Đế Nguyên Quân như một cơn sóng dữ.

Nhưng rất may mắn, những đợt sóng dữ chứa uy lực kinh khủng như vậy ào ạt đổ xuống. Đệ tứ môn cảm nhận được uy hiếp đồ dòn tới, nó thành linh bạo phát ra uy năng kinh thiên của mình. Trong thời gian tích tắc, toàn bộ sóng dữ đều bị ngưng đọng lại, giống như thời gian lúc này đã bị chững lại.

Tầng bốn dốc hết toàn bộ khả năng ngăn trở nhưng cũng không thể ngăn lại được. Chỉ với một tiếng tim đập, tầng thứ tư này dần trở nên mỏng yếu vô cùng, giống như một tờ giấy mỏng bị kéo căng ra từ mọi phía.

Đệ tứ môn nát, đệ ngũ môn điên cuồng thúc dục. Những môn lần trước đổ vỡ, toàn bộ đều bị tầng thứ năm này hấp thụ hết toàn bộ, mượn nhờ lực lượng của những tầng trước đó, khả năng của tầng này cũng được gia trì một cách mạnh mẽ.

Cũng tại tầng này, hắc tâm bị lực lượng ngăn trở một cách mạnh mẽ, liên tục duy trì được ba mươi tức hô hấp. Nhưng càng bị ngăn trở, hắc tâm lại càng trở nên điên cuồng, uy lực mà nó đánh ra cũng ngày càng mạnh hơn, chỉ trong chớp mắt, uy lực của nó đã tăng lên gấp hai lần.

Oanh!

Ngũ môn bị cự lực mạnh mẽ chấn diệt, Đế Nguyên Quân cũng vì thế mà chịu ảnh hưởng rất nặng nề. Thất khiếu điên cuồng chảy ra máu tươi, từng thớ thịt, đoạn xương, nội tạng như đang bị chấn diệt một cách triệt để, toàn thân khí lực hao hụt gần như hết toàn bộ, bước chân lùi lại run rẩy như muốn ngã.

Đệ ngũ môn nát, đệ lục môn tiếp tục cường ngạnh chống trả. Chỉ thấy, từ trên cao. Một tòa tổ ấn dần dần ngưng kết lại, ở phía bên trên đỉnh ấn, đó là một tôn kỳ lân với hai mắt màu đỏ tươi giống như máu, uy lực từ trên thân nó tản mát ra một loại lực lượng khiến người ta phải sợ run người.

Nhưng đáp lại, cái giá mà ấn này mang lại lại khiến Đế Nguyên Quân có một phen phải đau đớn, toàn bộ xương trong người gần như vỡ nát hết toàn bộ, nội tạng thì bị chấn nát gần hơn phân nửa, kinh mạch thì bị biến dạng hết toàn bộ.

Cảm giác đau đớn đến đỉnh điểm này khiến Đế Nguyên Quân sắc mặt dần trở nên âm trầm, hai mắt vô hồn dần dần trở nên đục màu, khe miệng thì nồng thốc nôn tháo liên hồi, ả ả ở trong những dòng máu được nôn ra là những mảnh vụn của nội tạng đã bị chấn diệt. Trông cực kỳ kinh khủng.

Hậu quả để lại kinh khủng là thế nhưng hiệu quả mà nó mang lại cũng không được như hấn mong muốn, tiểu ấn ngưng kết đã đến cực điểm và đang tràn áp nhưng chung quy, thực lực của hấn hiện tại quá yếu, không thể vận động được toàn bộ cấm pháp nên chống đỡ được đến bây giờ đã là một thành tích to lớn rồi.

Đệ lục môn, nát!

Cuối cùng, chỉ còn lại một tầng. Sinh môn, dưới sự phụ trợ. Thương thế trên người dần dần được liền lại, mặc dù đã khôi phục lại được một phần nhưng vẫn chất vật không thôi.

Hắc tâm từ từ tiến vào bên trong tầng thứ bảy một cách dễ dàng. Tại tầng này, mặc dù không có khả năng chống đỡ nhưng nó lại mang lại hiệu quả hồi phục cực kỳ kinh khủng.

Ở cự ly gần, Đế Nguyên Quân mới cảm nhận được sự kinh khủng của hắc tâm là như thế nào, đối mặt với nó thì cho dù hấn có ở trạng thái đỉnh phong nhất cũng chỉ là một con kiến mà thôi.

Trải qua trăm triệu năm chôn vùi tại nơi này, hắc tâm vẫn còn giữ được sự bá đạo và mức độ kinh khủng của mình. Với chiều cao hơn bảy mét, nó nuốt trọn Đế Nguyên Quân giống như nuốt một miếng thịt nhỏ một cách cực kỳ dễ dàng mà không có bất cứ sự phản kháng nào cả.

Nhận thấy hắc tâm đang dần dần nuốt trọn cơ thể mình, Đế Nguyên Quân toàn thân dần dần trở nên vô lực. Toàn bộ mọi thứ như đang chìm sâu xuống một vùng bóng đêm tăm tối.

Gương mặt dần dần mất đi sức sống, hai con ngươi dần dần đục màu. Toàn thân lạnh toát cứng đờ, ngay cả đan điền cũng đã bị khóa lại, ngay cả hô hấp cũng cực kỳ khó khăn.

“Đệ bát môn – Tử Môn!”.

Ngay khi chuẩn bị nuốt trọn, Đế Nguyên Quân cuối cùng cũng lảo nhảm được một câu rồi hoàn toàn bị nuốt trọn, sinh cơ cũng vì thế mà bị cắn nuốt không còn một chút nào.

Nhất Đế - Đế Nguyên Quân – Vẫn?!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Gia Là Siêu Cấp Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 149: Hắc ám lực lượng tiêu biến

Đế Nguyên Quân – Nhất Đế – Vẫn?!

Tại bên trong hắc tâm, Đế Nguyên Quân bị vô vàn hắc khí đổ dồn vào, điên cuồng dung nhập vào bên trong cơ thể. Chúng tiến vào một tắc nhỏ, Đế Nguyên Quân liền kêu lên từng thanh âm đau đớn vô cùng.

Cảm giác cơ thể đang bị một thứ gì đó ăn mòn liên tục và đang không ngừng lấn sâu vào bên trong. Ngay cả cảm giác lúc đan điền vỡ nát cũng chỉ sánh được một phần cực nhỏ với cảm giác đau đớn này.

Ở bên trong đại não, hắc ám lực lượng len lỏi theo từng sợi tơ máu dần dung nhập vào bên trong. Chỉ trong chớp mắt chúng giống như đã bắt đầu kết tinh lại tạo thành từng lưới nhện cực mỏng giống như những sợi thần kinh bao bọc toàn bộ đại não.

Nhanh chóng, mọi cảm giác đau đớn đều bị những lưới nhện này hấp thu hết toàn bộ, về mặt dữ tợn nhanh chóng hạ xuống.

Mặc dù bản thân đã không còn cảm nhận được sự đau đớn nữa nhưng cũng chính vì thế mới khiến hắn cảm thấy đáng sợ.

Hắc ám lưới nhện dần dung nhập sâu bên trong đại não, bắt đầu thay thế từng sợi thần kinh sâu ở bên trong rồi bắt đầu sinh sôi. Chúng phát triển một cách chóng mặt, chỉ trong thời gian chưa đến mười cái hô hấp đã có thể bao bọc toàn bộ cơ thể.

Bản thân Đế Nguyên Quân lúc này cũng dần dần bị mất đi sự khống chế, cơ thể vô lực không một chút cảm giác. Duy chỉ có tâm trí vẫn còn có thể hoạt động được.

Không chỉ có như thế, hắc tâm dần dần xâm nhập vào bên trong sâu nhất, nơi mà lục phủ ngũ tạng đang được chân nguyên mỏng yếu trong cơ thể bảo vệ.

Xuyên thủng qua vòng bảo vệ một cách nhanh chóng, hắc ám lực lượng điên cuồng xâm nhập vào bên trong. Chỉ với ánh mắt bình thường đã có thể nhìn thấy lục phủ ngũ tạng đang bị một màu đen nhuộm hết toàn bộ.

Đang lúc tâm trí dần dần có một chút mơ hồ. Đế Nguyên Quân khóe miệng run lên nhè nhẹ.

Bát Môn Lưu Sinh Vẫn!!!

Đệ bát môn – Tử Môn!

Tầng cuối của cấm pháp được thi triển, chỉ thấy trong nháy mắt. Toàn bộ cơ thể Đế Nguyên Quân dần dần tan nát một cỗ khí tức tử vong cực kỳ mạnh. Nó mạnh tới mức có thể sánh ngang được với hắc ám lực lượng trong một thời gian rất ngắn. Nhưng như thế vẫn chưa phải là sự kinh khủng của cấm pháp này.

Thời gian một nén nhang trôi qua!

Đế Nguyên Quân bị hắc tâm bao bọc đã gần như chết đi, hắn chỉ có thể giữ được một tia tâm trí và chút hô hấp yếu kém cuối cùng.

Với cảnh giới Ngưng Hải cảnh đỉnh mà thúc dục loại cấm pháp này, khiến cơ thể gánh chịu những thương tổn cực kỳ kinh khủng.

Với mỗi tầng lại khiến Đế Nguyên Quân chịu đựng thêm một tầng thống khổ, cảm giác đau đớn ở bên ngoài da thịt, đến xương tủy, rồi lại đến tâm can, rồi lại đến lục phủ ngũ tạng, và cuối cùng là bị từ khí cắn nuốt sinh cơ.

Nếu sinh cơ bị cắn nuốt hết toàn bộ, Đế Nguyên Quân chắc chắn sẽ chết, ngay cả tiên thiên cấp linh dược cũng vô phương cứu giúp.

Đối mặt với hai loại lực lượng có thể giết chết mình, Đế Nguyên Quân ban đầu đã có một cái suy tính khiến hắn cảm thấy khôn cùng nhất.

Mượn hai loại lực lượng điên cuồng ăn mòn cơ thể mình rồi xảy ra xung khắc nhau, và từ đó lại tạo ra một lối sinh cơ. Nhưng để có thể được như vậy là cực kỳ khó khăn.

Nếu như tâm trí chết đi trước khi sinh cơ hiện lên, hắn cũng sẽ chết đi. Để có thể giữ được một sợi tâm trí cuối cùng, Đế Nguyên Quân toàn thân hoàn toàn buông thả, không có một chút chống trả nào cả. Chỉ đợi cho hai loại lực lượng này cắn nuốt hết toàn bộ cơ thể một cách nhanh nhất.

Mặc dù khả năng thành công là cực thấp nhưng đây cũng là cách duy nhất mà Đế Nguyên Quân có thể nghĩ ra.

Thời gian qua đi không biết bao nhiêu thời gian, Đế Nguyên Quân hoàn toàn chìm sâu vào bên trong bóng tối. Cơ thể đang dần dần rơi xuống vực sâu không đáy, và ở trên cao kia. Một chấm sáng mờ nhạt đang cố gắng chống đỡ lại.

Cơ thể càng chìm sâu vào bên trong bóng tối, Đế Nguyên Quân tâm trí ngày càng thêm tỉnh táo. Điểm sáng hiu hắt dần dần phát ra ánh sáng trắng chói lóa soi sáng xung quanh.

Đế Nguyên Quân chớp mắt đã không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, cơ thể bị hắc khí ăn mòn nay đang dần dần sinh trưởng trở lại, ngay cả cánh tay trái mất đi, bây giờ cũng dần dần nhúc nhích trở lại. Mỗi một tầng máu thịt là từng sợi tơ cực kỳ mỏng màu đen như đang may và lại toàn bộ cơ thể hắn.

Thời gian tiếp tục trôi đi, cơ thể Đế Nguyên Quân cảm giác bản thân như đã chìm sâu cả trăm vạn năm vậy.

Chỉ thấy, hắc ám lực lượng ở khắp nơi đang điên cuồng đổ dồn về phía cơ thể Đế Nguyên Quân. Chúng toàn bộ đều bị hắc tâm hút vào hết toàn bộ.

Thời gian tiếp tục trôi đi!

Đế Nguyên Quân đã ngồi bất động ở đây đã không biết bao lâu mới khiến cơ thể nay đã hóa đá. Đó là hắc ám thạch nhũ được hình thành từ hắc ám, nó mang một màu đen huyền bí và cứng chắc vô cùng.

Đến khi toàn bộ hắc khí bị hút vào hết toàn bộ, những ánh sáng cuối cùng đã có thể chiếu rọi được đến điểm sâu nhất ở nơi này. Hắc ám vực sâu nay đã biến mất.

Khu vực nơi Đế Nguyên Quân nay cũng đã được ánh sáng chiếu rọi tới, nhưng ánh sáng lại không thể chạm tới được. Mặc dù hắc ám lực lượng đã thối lui nhưng ánh sáng vẫn không thể chạm tới được thạch nhũ.

Chỉ cho đến khi, ở trên thạch nhũ bắt đầu xuất hiện lên từng vết nứt. Dần dần, từng mảng thạch nhũ dần dần rời xuống, để lộ ở bên trong. Một cơ thể với làn da trắng sáng không có một chút vấy bẩn.

Đợi cho đến khi toàn bộ thạch nhũ rời xuống, Đế Nguyên Quân hai hàng mí mắt bắt đầu có chút lấp ló. Thỉnh lình, hai mắt đột ngột trừng lớn, một đợt hắc ám lực lượng từ trong bất thình lình bắn ra, ánh sáng tiếp xúc với loại hắc khí này lại bị nó cắn nuốt một cách nhanh chóng.

Đế Nguyên Quân tỉnh dậy nhưng cảm giác cơ thể vẫn chưa thể thoải mái hành động được. Cánh tay phải đưa lên, Đế Nguyên Quân nắm chặt tay rồi đánh ra một quyền.

Chỉ thấy, ở phía ngoài xa. Ở trên vách đá, một vết lõm sâu hiện ra trước mắt. Đế Nguyên Quân hai mắt trừng lớn, trông có vẻ như không thể tin nổi. Lực đạo của quyền đánh ra một cách tùy tiện như vậy lại mạnh hơn trước rất nhiều.

Nhận thấy bản thân đã có sự biến chuyển rất lớn, Đế Nguyên Quân nhanh chóng xếp lòng chân rồi ngồi xuống. Hắn bắt đầu cảm nhận những sự thay đổi ở bên trong cơ thể mình.

Một lúc lâu sau!

Đế Nguyên Quân một lần nữa đứng dậy, chỉ thấy trên mặt hắn xuất hiện một nụ cười trông cực kỳ vui sướng.

“Đại nạn không chết, chắc chắn sẽ có được phúc báo”.

“Không ngờ hắc tâm không phải cắn nuốt cơ thể ta mà đang muốn giúp ta sao?”.

“Chưa kể, nhục thân trải qua một kiếp luyện như thế này cũng đã cường đại hơn rất nhiều”.

“Ngưng Huyết cảnh tầng thứ bảy”.

Nhưng vui vẻ chưa được bao lâu, Đế Nguyên Quân sắc mặt đột ngột chuyển xấu. Trong khe miệng chảy xuống một dòng máu tươi đen kịt, điều đó cũng không khiến hắn cảm thấy kinh hãi mà ở trong lồng ngực lại xuất hiện thêm một nhịp đập cực kỳ khác lạ nữa.

Nó mặc dù đập rất chậm chạp nhưng lại khiến Đế Nguyên Quân toàn thân như muốn sụp đổ.

“Đây là”.

Cảm nhận toàn thân kỳ hơn một lần nữa, Đế Nguyên Quân giật nảy mình. Ở trong lồng ngực hắn hiện tại lại xuất hiện thêm một quả tim nữa. Khác lạ hơn đó là quả tim này dường như không khác quả tim bình thường là bao, nó cũng có hình dáng y chang nhưng chỉ khác mỗi cái là nó có một màu đen, và chảy dọc ở bên trong đó lại chính là huyết dịch màu đen tuyền.

Mặc dù hai loại huyết dịch này đồng thời chảy dọc theo từng mạch máu và không hề có sự tranh giành gì, dường như hai quả tim này đã đánh đồng với nhau. Và kỳ lạ hơn chính là quả tim này cũng đã được tu luyện lên cùng một cảnh giới.

Điều này chứng tỏ, hắn luyện thể hiện tại không chỉ tu luyện một lần mà chính là hai lần. Đại biểu việc hắn đồng thời nhục thân hai lần với một cảnh giới.

Mang lại lợi ích là thế nhưng cũng rất nhanh, Đế Nguyên Quân đã nhận biết được có việc không hề đúng cho lắm. Nói hắc tâm ở trong cơ thể có lợi là đúng nhưng hắn vẫn chưa thể luyện hóa được nó mà đơn giản chính là bị nó chủ động xâm nhập vào bên trong. Coi Đế Nguyên Quân giống như là một bình chứa mà thôi.

Và điều khiến Đế Nguyên Quân kinh ngạc hơn nữa chính là. Trải qua thời gian dài bị hắc ám lực lượng ăn mòn nhưng đan điền bị hắn phong ấn lúc trước lại không hề có một chút hao tổn nào cả. Ngay cả cấp pháp phong bế cũng không hề bị ảnh hưởng.

Điều này chứng tỏ, hắc ám lực lượng lại sợ “Thái Cổ Danh Khí”?

Đế Nguyên Quân hoàn toàn ngây ngốc, hắn tưởng chừng Thái Cổ Danh Khí chỉ là một loại vũ khí đỉnh cấp mà thôi nhưng lại không ngờ được uy năng của nó lại kinh khủng đến mức này.

Ngay cả hắc tâm cũng không dám tiến lại gần nó, nếu như Đế Nguyên Quân tại thời kỳ đỉnh phong, mượn nhờ thanh tiểu kiếm ở trong người thì chắc chắn có thể chống lại, thậm chí có thể thu phục được hắc tâm là chuyện cực kỳ có khả năng.

Nếu như Đế Nguyên Quân có thể tìm được một kiện Thái Cổ Danh Khí khác về để trấn áp lực lượng của hắc tâm thì việc luyện hóa được hoàn toàn là điều chắc chắn, và chính khi đó. Thực lực của hắn sẽ bạo tăng lên gấp trăm, gấp ngàn lần.

Nhưng Thái Cổ Danh Khí đâu có thể dễ dàng tìm kiếm được như vậy. Chỉ sợ đi hết ngũ vực cũng không thể tìm ra được chứ đừng nói đến việc chọn ra một loại vũ khí phù hợp để trấn áp nó.

Suy nghĩ đến đây, Đế Nguyên Quân bắt đầu lắng đi những suy nghĩ ở trong đầu. Dù cho đã tìm ra được hướng đi sắp tới nhưng hiện tại, việc trấn áp hắc tâm là điều không thể nào, và hắn chỉ có thể chống đỡ được một thời gian ngắn mà thôi.

Cần Khôn Khôn Đế Tỏa!

Đưa tay lên bắt đầu kết ấn, Đế Nguyên Quân khò miệng lầm nhảm một thứ ngôn ngữ cổ xưa nào đó, chỉ thấy từ trong hắc tâm, dần có những xiềng xích mờ ảo hiện lên. Đế Nguyên Quân không hoàn toàn trấn áp nó mà chỉ đang ngăn chặn lại nguy cơ của nó mang lại mà thôi.

Đợi cho đến khi hắc tâm bị phong lại, Đế Nguyên Quân mới thở phào nhẹ nhõm.

“Trong vòng mười năm phải tìm được một kiện “Thái Cổ Danh Khí” nếu không lực lượng nó bạo phát thì hậu quả cực kỳ nguy hiểm”.

“Bị chôn chân ở nơi này đã lâu như vậy rồi”.

“Bên ngoài chắc chắn sẽ có biến chuyển rất lớn”.

“Hắc ám lực lượng biến mất, thiên tài địa bảo ở trong này đã bắt đầu hiện thế, chắc chắn những đại gia tộc kia cùng sẽ đến”.

“Đến lúc đó mong các ngươi đừng để ta thất vọng”.

Lời nói vang vọng khắp nơi ở bên trong hang động. Đế Nguyên Quân bước chân từ tốn dần dần đi ra bên ngoài.

- - -

Truyện ít người bi quá.... Hiu hiu

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Gia Là Siêu Cấp Thiên Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.